BIBLIOTECA NAZIONALE VITT. EMANUELE
201
9 E
28
G. M.

E. 110. 24.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΟΛΥΜΠΙΑ.

BIBLIOT... ROMA

Digitized by Google

Digitized by Google

PINDARI

CARMINA;

CUM

VERSIONE LATINA.

ACCEDUNT

LECTIONIS VARIETAS

ET

ADNOTATIONES.

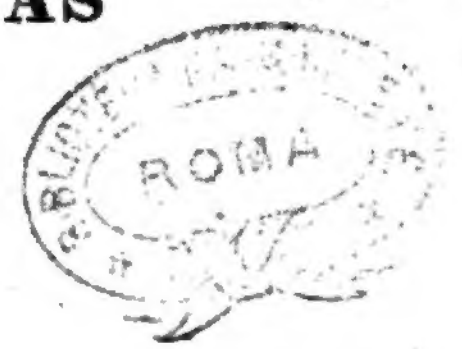

ITERUM CURAVIT

CHR. GOTTL. HEYNE.

LONDINI:

SUMTIBUS G. ET W. B. WHITTAKER.

1823.

Digitized by Google

OLYMP. I.

HIERONI SYRACUSANO,

EQUO CELETE VICTORI.

PRÆSTANTISSIMA quidem [inter cetera elementa] est aqua, Str. 1.
et aurum, ardens ignis velut nocte, fulget superbas inter divitias. Si vero certamina canere gestis, anime mi, nec sole circumspice aliud quod interdiu calore suo magis foveat lucidum astrum vacuum per aërem: nec Olympico certamen præstantius cantabimus: unde [ductus] celeberrimus hymnus procedit, poëtarum studiis ad cantandum Saturni filium: ad opulentam accedentes beatamque Hieronis domum, — Ant. 18.
justum qui tenet sceptrum in fecunda gregibus Sicilia, decerpens apices virtutum omnium; ornatur etiam Musicæ (carminum) flore, quemadmodum ludimus hospitalem nos poëtæ frequenter ad mensam. Sed (o anime mi) doricam citharam a clavo deripe, si qua tibi Pisæque et Pherenici [equi victoris] decus (laudes) animum dulcissimis immisit (carminis) meditationibus, quum ille ad Alpheum cucurrit, latus nullis calcaribus stimulatum in curriculis habens; ad victoriamque adduxit dominum — Syracusium, equis gau- Epod.
dentem regem. Splendet autem ejus gloria apud generosam 35.
Lydi Pelopis coloniam, quem præpotens amavit terram continens Neptunus, postquam eum splendido lebete exemerat Clotho, humero ex ebore nitente ornatum. Sane miræ res sunt multæ; et nonnunquam etiam exornatæ commentis

Digitized by Google

variis fabulæ hominum mentes ipsa vera narratione efficacius
Str. 2. 48. delinire solent; — Gratiaque (ingenii et orationis), quæ omnia efficit suavia mortalibus, etiam quod incredibile est, adferendo ei dignitatem, efficit credibile sæpenumero: tempora tamen futura testes verissimi. At hominem decet narare de diis honesta; minor enim sic culpa est [fingere]. Itaque te, fili Tantali, contra quam superiores poëtæ, dicam, quando vocavit pater, ut æquissimum erat, ad epulas suamque Sipylum, vicissim diis cœnam præbens, tunc tridente
Ant. 2. 65. inclytum [deum] rapuisse — domitum animo amore, aureoque curru altissimam multum venerandi ad domum Jovis [te] transtulisse, quo alio tempore venit Ganymedes, Jovi idem ad ministerium. Ut vero non conspiciebaris amplius, nec ad matrem multum inquirentes viri te reduxerant: statim clam dixit aliquis invidorum vicinorum: aqua ad ignem vehementer fervente elixata cultro (deos) dissecuisse membra, mensisque frusta carnium tuarum distribuisse, et come-
Epod. 2. 82. disse. — A me vero impetrare non possum, ut helluonem deorum aliquem dicam. Longe absum. Malum consequi solet crebro maledicos. Si vero ullum mortalem Olympi moderatores honorarunt, erat Tantalus hic; sed concoquere (moderate ferre) magnam felicitatem non potuit, insolentiaque sibi contraxit pœnam ingentem, qua pater ejus (Jupiter) superne appendit ponderosum ipsi lapidem, quem semper nitens a capite amoliri, a lætitia longe abest (perpetuo metu
Str. 3. 95. angitur). — Tolerat vero ærumnosam hanc vitam, continuum hunc quartum post tertium laborem, Immortalium quoniam furto ablatum nectar ambrosiamque, quibus immortalem eum fecerant, æqualibus convivis dederat. Si quis enim clam deo facere aliquid posse sperat, fallitur. Ideo remiserunt ei filium Immortales ad cito-morituram rursus hominum gentem. In florida autem ætate quum lanugo nigrum ejus mentum obduxisset, propositum (certamine)
Ant. 3. 112. conjugium studuit, — illustrem Hippodamiam, a patre Pisata obtinere. Prope autem accedens ad canum mare solus in tenebris, inclamavit gravistrepum tridente-insignem Neptunum; isque ipsi ante pedes coram apparuit. Tum illi

Digitized by Google

dixit: Amabilia dona Veneris, age, si quid, Neptune, gratiæ apud te habent, cohibe hastam Œnomai æream, meque in velocissimis deduc curribus ad Elidem, victoriæque fac compotem; nam tredecim jam amatoribus interemtis differt nuptias — filiæ. Magnum quidem discrimen imbellem virum non capit; mori autem quibus fatalis necessitas est, quid quæso aliquis ignobile senium, in tenebris sedens, consumat frustra, omnium laudum expers? Atqui ego quidem hoc certamen subibo: tu vero eventum optatum dato. Sic dixit: neque irritis aggressus est eum precibus. Ei gratificans dedit deus currum aureum alatosque indefessos equos. — Tum (cursu) vicit Œnomaum fortem, virginemque duxit conjugem, genuitque duces sex, Virtutum alumnos, filios. Nunc inferiis splendidis honoratur, ad Alphei alveum sepultus, tumulum undique patentem nactus, frequentatissimam hospitibus apud aram. Fama vero Pelopis eminus fulget, Olympicorum certaminum in cursibus, ubi velocitas pedum certat vigorque roboris ærumnas perferentis, victorque reliquam per vitam dulcem tenet felicitatem — victoriæ præmiis sibi paratam. Quæ autem constanter permanet felicitas, summa habetur nulli non mortali. Me autem coronare istum [Hieronem] modis, quibus victoria equestris ornatur, æolico carmine, oportet. Persuadeo mihi enim, me hospitem nullum et honestarum rerum peritiorem alium et potentia præstantiorem, ex nostris quidem hominibus, inclitis exornaturum esse hymnorum strophis. Deus adjutor tuis prospicit cum sollicitudine, o Hiero, studiis (laudum, certaminum). Hic nisi cito te destituet, adhuc suaviorem spero — cum quadriga celeri [victoriam tuam] me celebraturum esse, apto carminis argumento reperto, apud apricum collem Cronium. Mihi itaque Musa validissimum robore telum servat. Aliis rebus alii excellunt, summaque felicitas fastigatur regibus. Noli spectare ulterius. Utinam et tu talis in sublimi diu incedas; et ego inter tantos victores verser, conspicuus canendi arte inter Græcos ubique.

Epod. 3. 129.

Str. 4. 142.

Ant. 4. 159.

Epod. 4. 176.

OLYMP. II.

THERONI AGRIGENTINO,

CURRU.

Str. 1. CITHARAM regentes hymni, quem deum, quem heroa, quemve virum cantabimus? Sane (conveniunt uno in argumento) Pisa quidem Jovi sacra, Olympicumque certamen instituit Hercules, primitias manubiarum belli; Theronem autem quadrigas ob victrices celebrare juvat voce, justum hospitem, columen Agrigenti, clarorumque patrum decus,
Ant. 15. civitatis tutelam. — Qui (patres) quum tolerassent multa animose, sacram fluvii tenuere sedem, Siciliæque fuerunt lumen: tum vita eos excepit felix opes gratiamque adferens veris virtutibus. Sed, o Saturnie nate Rhea, sedem Olympi gubernans, certaminumque apicem, alveumque Alphei, placatus carmine, agrum patrium serva propitius porro ipsorum
Epod. — postero generi. Quæ facta quidem sunt, seu juste seu in-
29. juste, horum irritum ne tempus quidem omnium parens possit efficere eventum; in oblivionem tamen, secundam inter fortunam, venire ea possunt. Prosperæ enim felicitatis
Str. 2. usu malum infestum superatum obliteratur, — quando dei
37. numen mittit eminus beatitatem excelsam. Congruit sententia in pulchrithronas Cadmi filias, quæ sunt magna (mala) expertæ; sed concidit gravis luctus majore victus felicitate. Vivit inter cœlites interemta quidem fragore fulminis crinibus prolixis ornata Semele; semper adamat eam Pallas et
Ant. 2. Jupiter Pater, amatque Filius hederiger. — Aiunt etiam in
51. mari inter Nerei filias marinas vitam per omne tempus immortalem Inoi constitutam. Sane mortalibus non cognitum est, num vitam usque ad mortem, ne diem quidem num unum, filium solis, tranquillum stabili cum fortuna acturi simus. Vicissitudines enim gaudiorum et ærumnarum alias
Epod. 2. aliæ ad homines accedere solent. — Atque sic Parca, quæ
65.

paternam istorum tuetur lætam fortunam divinitusque datas opes, aliquam etiam contrariam alio tempore cladem induxit, dum quidem interfecit Laium fatalis filius obviam factus, Pythonisque antiquum oraculum ad eventum adduxit. — Quod quum vidisset acris Erinnys, occidit mutua cæde sobolem ejus bellicosam. Superstes autem mansit Thersander interemto Polynici, juvenilibus in certaminibus prælliisque belli gloria insignis, Adrastidarum germen. E cujus semine ortum Ænesidami filium decet carminum lyræque consequi laudes. — Olympiæ enim ipse præmium accepit, Delphis vero inque Isthmo quadrigarum duodecies curriculum emensarum coronam in consortem etiam fratrem communes Gratiæ (victoria) deduxerunt. Felix autem successus experientem certamen liberat ab ærumnis. Opulentia vero virtutibus ornata sustinet adversa et secunda, utut obveniunt, adhibito graviore severioreque judicio, — sidus insigne, verum homini lumen : quam si quis tenet, novit is (tenet memoria) futurum, quod mortuorum illic statim impiæ mentes pœnas luunt. Namque delicta in hoc Jovis imperio sub terra judicat aliquis infesta sententiam dicens necessitate. — At boni nocte pariter dieque semper sole fruentes ærumna carentem degunt vitam, non terram moventes robore manuum, neque ponti undam, tenuem propter victum : sed apud principes deorum, quicunque studuerunt justitiæ, illacrimosam agunt vitam ; illi vero adspectu horrendam tolerant ærumnam. — Quotquot vero sustinuerunt, ter utrobique degentes, ab omni injustitia animum continere, illi perficiunt Jovis viam ad Saturni urbem, ubi beatorum insulam Oceanides auræ perspirant, floresque aurei fulgent, humo alii, pulcrisque arboribus aquaque alii progerminantes, unde sertis et coronis implicant manus, — secundum decreta justa Rhadamanthi, quem Pater habet Saturnus paratum sibi adsessorem, maritus Rheæ omnium supremam tenentis sedem. Peleus et Cadmus inter hos numerantur ; Achillemque adduxit, quum Jovis animum precibus flexisset, mater, — qui Hectorem prostravit, Trojæ inconcussam firmam columnam ; Cycnumque letho dedit, Auroræque filium Æthio-

Str. 3. 73.
Ant. 3. 87.
Epod. 3. 101.
Str. 4. 109.
Ant. 4. 123.
Epod. 4. 137.
Str. 5. 145.

pem. Multæ mihi sub cubito celeres sagittæ intra sunt pharetram sonantes intelligentibus, ad vulgus autem interpretibus indigent. Is demum est doctus, qui multa scit naturæ sagacitate; at discendo docti (poëtæ) facti procaces sunt
Ant. 5. 159. loquacitate, ut ceu corvi irrita garriant — certantes Jovis cum alite divino. Age, anime, intende nunc ad metam arcum. Quemnam petimus missis ex benevola rursus mente gloriosis telis? Sane in Agrigentum intendens dicam jusjurandum veraci mente, nullam urbem centum intra annos progenuisse virum animo in amicos beneficentiorem, manu-
Epod. 5. 173. que largiorem — Therone. Verum laudem impugnat furiosorum hominum insolentia, injuste eam aggressa, id agens, ut obtrectatione sua honesta (facta) occultata obruat pravis factis. Nam arena numerum refugit; ille vero quanta beneficia in alios contulerit, quis recensere ausit?

OLYMP. III.

EIDEM THERONI,

CURRU.

Str. 1. TYNDARIDIS hospitum amantibus cupio placere pulricomæque Helenæ, dum inclitum Agrigentum celebrans in Theronis Olympicam victoriam hymnum contexo, indefessorum equorum decus. Musa autem sic sane mihi adstitit, ut,
Ant. 10. novo reperto modo, dorico rhythmo hymnum adaptarem — pompam victoris ornantem. Jubis enim innexæ coronæ exigunt hoc a me divinum debitum, citharam ut sonoram cantumque tibiarum hymnorumque carmen Ænesidami filio adferam convenienter. Ipsaque Pisa canere me jubet, unde
Epod. 19. divina venire solent carmina ad eos, — quibus justus certaminum judex Ætolus, exsequens mandata Herculis antiqua, super palpebras comas cingit glaucicolore decore olivæ. Quam quondam Istri ab umbrosis fontibus asportavit Amphitryonides, monumentum pulcerrimum Olympicorum cer-

taminum. — Populo nempe Hyperboreorum Apollinis cultori persuasit petiitque ille fidam memoriam servans Jovis hospitali luco umbrosum germen, hominibusque simul virtutis coronam. Jam enim tum ei, post aras patri consecratas, Luna curru aureo vecta, (antea) dimidiata, pleno sub vesperam lumine affulserat, — jamque magnorum certaminum sanctum judicium ludosque simul quinquennales instituerat divinas ad ripas Alphei: sed nondum pulcras arbores progerminabat ager Pelopis in planitie Saturnii (collis). His destitutus locus amœnus quum videretur ei acutis obnoxius esse radiis solis, tum in terram Istriam ut contenderet animus eum impulit. — Ibi Latonæ equorum agitatrix filia excepit venientem Arcadiæ a jugis et varie flexuosis recessibus, quum jussu Eurysthei necessitas a patre imposita cœgisset eum adducere auricornem cervam, quam olim Taygeta Dianæ dedicans sacram inscripserat. — Hanc insequens vidit et illam terram, flatus a tergo Boreæ frigidi. Ibi arbores admiratus constitit; dulceque eum tenuit desiderium, circa curriculi equestris metam duodecies circumvehendam eas plantandi. Atque etiam nunc ad hoc sollemne propitius venit cum altecinctæ Ledæ geminis divinis filiis. — His enim mandavit abiens ad Olympum, ut regerent celebre virorumque de virtute curruumque veloci agitatione certamen. Me igitur animus impellit pronuntiare, Emmenidis Theronique venisse victoriam, Tyndaridarum equestrium beneficio; quoniam plurimum inter mortales hospitalibus epulis (sacrorum, sacrificiis) plurimis eos colunt, — religiosa mente observantes deorum festa. Ut vero aqua principatum tenet inter elementa, interque opes pretiosissimum est aurum: sic nunc Theron extremum terminum virtute adsequutus attingit parta a se *laude* Herculis columnas; ultra quas progredi nec sapientibus est concessum nec insipientibus. Non sane tendam ulterius: vanus essem.

Str. 2. 28.

Ant. 2. 37.

Epod. 2. 46.

Str. 3. 55.

Ant. 3. 64.

Epod. 3. 73.

OLYMP. IV.

PSAUMIDI CAMARINÆO,

QUADRIGIS.

Str. 1. JACULATOR fulminis rapidi summe Jupiter, tuæ Horæ revolutæ miserunt me præstantissimorum certaminum testem, cum cantu cithara distincto. In amicorum rebus secundis lætantur statim nuntio dulci audito boni. Sed o Saturni fili, qui Ætnam tenes, furnum ventosum centicipitis violenti Typhonis, accipe benigne Gratiarum (Musarum) caussa hoc
Ant. 16. carmen, — perenne lumen magnarum virtutum. Psaumidis enim venit curru, qui, olea coronatus Pisatide, decus parare satagit Camarinæ. Deus propitius sit reliquis ejus votis. Laudo enim eum ad equos alendos maxime propensum, gaudentem hospitalitate erga omnes, et ad tranquillita-
tem civitatis amantem sincera mente conversum. Non mendacio polluam laudem. Experientia utique mortales
Ep. 31. probat, — quæ Clymeni filium Erginum Lemniadum feminarum liberavit a probro; æreis armis qui victor cursu ad coronam accipiendam vadens dixit Hypsipylæ: ecce me; celeritati autem manus animusque pares. Nascuntur et in juvenibus cani sæpe etiam præter ætatis congruum tempus.

OLYMP. V.

EIDEM PSAUMIDI,

QUADRIGIS.

Str. 1. CELSARUM virtutum et coronarum Olympicarum dulcem florem, Oceani filia, animo hilari, accipe indefessæque mu-

laris rhedæ Psaumidisque dona; qui tuam urbem amplificans, o Camarina, populorum altricem, aras sex geminas condecoravit, festo deorum maximo, cum boum sacrificiis ludorumque quinque dierum certaminibus, equorum mularumque curribus, singularique equo. Tibi autem gloriam eximiam victor comparavit, et suum patrem Acronem proclamavit et recens habitatam sedem. — Rediens autem Œnomai et Pe- Ant. 2°.
lopis ab amabilibus sedibus tuum, o Pallas, urbium conservatrix, illustrat sacrum lucum, fluviumque Oanum, patriamque paludem, sacrosque alveos, Hipparis per quos labens aquas suppeditat populo, educitque (Psaumis) celeriter stabilium ædium altam silvam, e rerum inopia evehens ad prosperitatem huncce populum civium. Semper quidem in magnis ausis labor sumtusque certant in subeundo opere periculis tecto; sed qui bene rem gerunt, sapientes iidem civibus videntur. — O servator in altis nubibus Jupiter, Saturnium- Ep. 39.
que inhabitans collem, tuensque Alpheum late fluentem, Idæumque sacrum antrum, ad te supplex venio Lydiis modulans tibiis, petiturus, ut urbem hanc strenuis viris inclitis ornes; ut et tu, Olympice victor, Neptuniis equis gaudens fruaris senectute ad finem vitæ tranquilla, filiis, o Psaumi, adstantibus. Bene constitutam autem si quis felicitatem habet, abundans opibus, laudemque insuper consequutus, is ne temere quærat deus fieri.

OLYMP. VI.

AGESIÆ SYRACUSANO,

RHEDA MULARI.

Auratas subjicientes bene exstructo domus vestibulo colum- Str. 1.
nas, præclaris velut in ædibus, educemus. Auspicantes enim opus frontem decet ponere longe splendidam. Si vero sit Olympicus victor, aræque fatidicæ Jovis in Pisa præfectus, conditorque nobilium Syracusarum, quemnam ille non

consequatur hymnum, nactus non invidorum civium amabi-
Ant. 12. lia carmina? — Atqui sciat, in hoc calceo felicem pedem se habere, (ad se hæc pertinere) Sostrati filius. Periculorum vero expertes virtutes nec inter homines (terra pugnantes) pretio habentur: nec in navibus cavis; sed, præclarum si quid cum labore gestum fuerit, multi ejus meminerunt. In te vero, o Agesia, laus ea convenit, quam juste olim Adrastus in vatem Oiclidem Amphiaraum ore proloquutus est,
Ep. 23. quum terra ipsumque et insignes equos absorpsisset. — Septem enim deinceps rogis cadaverum exstructis, Talaionides pronuntiavit apud Thebas tale aliquod dictum: Desidero exercitus mei lumen, pariterque vatem non minus sapientem, quam hasta pugnando fortem. Quod idem nunc convenit in hymni mei heroëm Syracusanum, idque ei neque contentiosus ego neque admodum rixosus, magno jurejurando interposito diserte testabor: modo mellisonæ permittant
Str. 2. 37. Musæ. — Junge mihi jam, o Phintis, robur mularum quam celerrime, ut per viam patentem ducam currum, veniamque ad victorum etiam stirpem. Illæ enim præ aliis duces viæ hujus esse norunt, coronas Olympiæ quandoquidem reportarunt. Consentaneum itaque est portas hymnorum patefacere ipsis; ad Pitanam autem juxta Eurotæ meatum
Ant. 2. 48. oportet hodie venire tempestive, — quæ a Neptuno compressa Saturnio dicitur filiam violaceis capillis Evadnen peperisse; clam autem gestaverat virgineum fetum sinu, justoque mense editam infantem famulas jussit educandam tradere heroi Elati filio, qui Arcadibus imperabat Phæsanæ, sortitusque fuerat Alpheum accolere. Ibi educata, ab Apol-
Ep. 2. 59. line compressa dulcem primum degustavit Venerem. — Neque latuit Æpytum omni tempore, (utero) eam celare dei prolem; sed is quidem animo comprimens iram ineffabilem sollerti consilio Pythonem abiit oraculum consulturus hoc de intolerando casu. Illa vero punicea-trama-intextam zonam deponens urnamque argenteam, dumos inter opacos peperit divinum puerum; dum Auricomus adesse ei jusserat
Str. 3. placidamque Lucinam Parcasque. — Prodiit igitur ex utero 73. partu amabili statim in lucem Jamus; quem illa quidem

dolens (animo) reliquit humi, duo vero cæsii dracones deorum voluntate curam ejus habentes eum nutriverunt innoxio (almo) succo apum. Rex autem postquam petrosa curru vectus rediit ex Pythone, omnes domi interrogabat de puero, quem Evadne peperisset. Phœbo enim ipsum narrabat genitum esse — patre; futurumque inter homines vatem Ant. S. omnium mortalium præstantissimum, neque unquam carituram progenie. Sic utique nuntiabat. Illi autem nec audivisse nec vidisse se adseverabant infantem, etsi quinto abhinc die natum; enimvero latebat ille in junco rubetoque denso, corpore tenero violarum flavis et purpureis (roris) radiis madefacto. Propterea etiam mater jussit vocari eum omni tempore — hoc nomine immortali. Suavis vero postquam Ep. 3. auro coronatæ (pulcræ) accepit pubertatis fructum, in Alpheum medium ingressus invocavit noctu sub dio Neptunum late potentem suum avum, et arcitenentem Deli divinitus fundatæ custodem, petens sibi publicum quendam honorem. Respondit autem veridica paterna vox, compellavitque eum: Age fili, huc sequere vocem, ut in regionem omnibus communem (futuram) veniamus. — Atque sic venerunt alti ad Str. 4. petram excelsam Cronii, ubi ei præbuit thesaurum geminum divinationis: tunc quidem vocem audire mendaciorum nesciam; quando vero audax Hercules, augustum Alcæidarum germen, venerit, patrisque festum frequens hominibus, certaminumque magnorum sollemnia, ad Jovis aram altissimam instituerit, tum vero vaticiniorum sacellum condere jussit. — Ex quo tempore inclitum inter Græcos Jamidarum genus. Ant. 4. Simul fortunæ opes (iis) contigerunt. Colendo vero ea, quæ laudes ferunt, conspicua via incedunt. Probat opus quemque. Obtrectatio autem aliorum invidorum impendet iis, quibus aliquando primo loco duodecies in spatio decurrentibus veneranda adstillat Gratia gloriosum vultum. Si autem vere tui, o Agesia, materni majores sub Cyllenes monte — habitantes Mercurium deorum præconem, qui Ep. 4. certamina sortemque præmiorum gubernat, Arcadiamque incolis insignem amat, multum multis supplicibus sacrificiis religiose coluerunt: ille est, qui cum gravistrepo patre tuam,

o Sostrati fili, felicitatem largitur. Oberrat linguæ cotis instar acutæ narratio, meque lubentem ad pulcrifluos tibiarum flatus allicit. Avia materna mea Stymphalis florens
Str. 5. Metope est, — equorum agitatricem quæ Theben peperit,
145. cujus ego dulcem aquam bibo, viris bellicosis nectens egregium hymnum. Præcipe nunc sociis, Ænea, primum ut Junonem Partheniam canant, tumque ut declarent, vere nos effugisse antiquum probrum: Bœotiam suem. Es enim nuntius verus, pulcricomarum scytale Musarum, dulcisono-
Ant. 5. rum carminum crater. — Jube porro meminisse Syracusa-
156. rumque et Ortygiæ, quam justo sceptro rectisque consiliis gubernans Hiero rubripedem colit Cererem, candidisque equis vectæ filiæ festum, Jovisque Ætnæi potentiam. Suavisonæ autem eum lyræ cantusque norunt. Ne succedens tempus frangat ejus felicitatem. Sed cum comitate
Ep. 5. amabili Agesiæ excipiat hymnum — a Stymphaliis mœni-
167. bus e patria ad patriam venientem relicta pecorosæ Arcadiæ matre. Prodest vero in tempestuosa nocte celeri ex nave demissas figere duas ancoras. Deus horum illorumque (Arcadum et Syracusanorum) illustrem sortem reddat. Lubens vero, Neptune, mari imperans, aureum-colum-gestantis Amphitrites marite, prosperum concede cursum ærumnis vacantem, meorumque carminum auge dulce decus.

OLYMP. VII.

DIAGORÆ RHODIO,

PUGILI.

Str. 1. PHIALAM uti quis divite manu sumtam, vitis intus spumantem rore, donat juveni genero propinans domo domum (ferendam), auream, pretiosissimam rem eorum quæ possidet, conviviique decus, et affinitatem honorans suam, amicisque præsentibus, facit eum invidendum ob conjugalem thorum:
Ant. 12. — sic ego nectar fusum, Musarum donum, dulcem ingenii

fructum mittens ad eos, qui Olympiæ Delphisque victoriæ præmia reportarunt, iis gratificor. Felix ille, quem Fama amplectitur bona. Alias autem alium respicit alma Gratia (Musa), blandisona cum cithara sonorisque tibiarum instrumentis: — Et vero nunc venio ad celebrandam utraque (ci- Ep. 23.
thara et tibia) cum Diagora, marinam filiam Veneris Solisque, Nympham Rhodum bellicosam, ut ingentem virum prope Alpheum Castaliamque coronatum pugilatus propter victoriam laudem, patremque Damagetum Justitiæ carum; triurbem insulam prope Asiæ spatiosæ rostrum cum Argiva multitudine inhabitantes; — quibus volo inde a Tlepolemo com- St. 2.
mune contexere carmen, Herculis late potenti stirpi. Pa- 36.
terna enim stirpe a Jove ortos se gloriantur; materna vero inde ab Astydamea sunt Amyntoridæ. Pendent vero circa hominum mentes innumeri errores, difficileque est adsequi, — ut, quæ nunc adest felicitas, eadem ad mortem usque ho- Ant. 2.
mini contingat. Etenim Alcmenæ fratrem nothum, Licym- 47.
nium, e Mideæ thalamo venientem, duræ oleæ sceptro percutiens occidit Tirynthe hujus olim terræ conditor (Tlepolemus) iratus. Sic mentis perturbationes occæcare solent etiam sapientem. Oraculum autem petiit, ad deum profectus; — tumque Auricomus bene odorato ex adyto jussit eum Ler- Ep. 2.
næo a litore navium classem deducere in regionem undique 58.
mari cinctam, ubi quondam magnus deorum rex aureis imbribus irrigaverat urbem, quando Vulcani artibus, ænea bipenni, Minerva e patris summo vertice prosiliens vociferata est ingenti clamore, Cœlumque horruit ipsam et Terra mater. — Tunc etiam adfulgens, mortalibus deus Hyperionides fu- Str. 3.
turum mandavit observare negotium filiis caris: ut deæ primi 71.
conderent aram conspicuam, et piis sacris factis cum Patris animum exhilararent, tum Puellæ hastifremæ. Virtutem autem injicere solet et alacritatem hominibus erga prudenter monentem reverentia. — Sed supervenire solet quædam etiam Ant. 3.
oblivionis ex improviso nubes et aufert ex mentibus rerum 82.
agendarum rectam viam. Etenim non secum gerentes flammæ ardentis semen ascenderunt, struxeruntque igne-carentibus sacrificiis locum sacrum in arce. Atque illis quidem fla-

vam inducens nubem copiosum pluit aurum Jupiter: ipsa
Ep. 3. 93. vero cæsia (Minerva) dedit illis, artificio — omni terrarum incolas affabre-industriis manibus vincere. Jam opera viventibus et gradientibus similia viæ ferebant, eratque gloria ingens. Sapienti autem sapientia etiam major sine fraude contingit. Aiunt autem hominum antiqui sermones, nondum, dum terram partiebantur Jupiterque et Immortales, in conspectum prodiisse in mari alto Rhodum, sed salsis in abyssis
Str. 4. 106. insulam latuisse. — Absentis autem nemo protulerat sortem Solis, et utique eum terræ exsortem reliquerant, castum deum: Jupiter autem admonitus ab illo sortitionem ejus caussa voluit retractare; sed (Sol) id fieri non concessit. Nam cano, inquit, ipse video in mari attollentem sese funditus terram multorum hominum altricem et almam pecoribus. —
Ant. 4. 117. Jussit autem statim aureo redimitam reticulo Lachesin manus extendere, deorumque sactissimum juramentum non recusare, sed Saturni cum filio adnuere: lucidum in aërem emissam istam sibi in posterum sortem fore. Atque exitum habuit jurisjurandi summa vere eveniens. Enata est ex mari
Ep. 4. 128. humido — insula, tenetque ipsam acutorum genitalis radiorum pater, ignem spirantium dux equorum. Ibi cum Rhodo nympha consuescens genuit septem sapientissimis consiliis majorum memoria claros filios, quorum unus Camirum natuque maximum Jalysum genuit et Lindum. Qui singuli separatim tenebant terram trifariam dispertiti, pater-
Str. 5. nam urbium sortem, erantque hæ eorum sedes. — Ibi præ-
141. mium calamitatis miserandæ jucundum Tlepolemo constitutum est Tirynthiorum duci, tanquam deo, pecorumque nidorosa pompa, et judicium de certaminibus. Quorum floribus Diagoras coronatus est bis, celebrique in Isthmo quater
Ant. 5. victor, Nemeæque sæpius, et asperis Athenis; — Argivum-
152. que æs (scutum æneum) novit eum, Arcadiæque et Thebarum certamina, ludique legitimi Bœotii; Ægina Pellenaque victorem sexies; Megarisque idem lapideæ columnæ inscriptus est titulus. At Jupiter Pater, in jugis Atabyrii do-
Ep. 5. minans, honora hymnum, Olympicumque victorem — pu-
163. gilatu virtutis decus nactum; daque ei venerandam gratiam

et apud cives, et apud peregrinos, quoniam inimica insolentiæ via recta incedit; probe sciens, quæ eum recta ex bonis patribus mens monet. Noli obscurare communem stirpem Callianactis, Eratidarumque decora. Celebrat (quidem) festa convivia etiam civitas. Uno tamen momento temporis alias aliæ ingruunt auræ.

OLYMP. VIII.

ALCIMEDONTI,

PUERO LUCTATORI.

O MATER aureis coronis insignium certaminum Olympia, domina veritatis, ubi vates incensis victimis augurantes explorant Jovem velociter fulminantem, num quam habeat rationem hominum, cupientium animo magnam virtutem consequi, laborumque requiem. — Perficitur autem hoc in gratiam precum piorum hominum. Sed, o Pisæ arborosum ad Alpheum nemus, huncce hymnum et coronati victoris pompam accipe. Magnum decus semper ejus est, cui tuum præmium contigerit illustre. Alia autem aliis eveniunt bona. Multa enim deorum beneficio genera sunt felicitatis. — Vobis vero, Timosthenes, obtigit felicitas per Jovem genitalem, qui te quidem Nemeæ conspicuum, Alcimedontem vero apud Saturni collem fecit Olympicum victorem. Erat ille adspectu pulcer, factisque non dedecorans formam; promulgavit victor lucta, longis-remis utentem Æginam patriam; ubi Sospita, Jovi hospitali adsidens, colitur Justitia — plus quam apud alios homines. Nam, quod multum et multas in partes vergit, id recta dijudicare mente, non perperam, difficile est. Decretum vero quoddam deorum etiam hanc mari cinctam terram, confluentibus undique constituit hospitibus columnam divinam; futurum autem tempus efficere hoc, ut ita sit, ne desinat! — a Dorico populo

Str. 1.

Ant. 10.

Ep. 19.

Str. 2. 30.

Ant. 2. 39.

possessam inde ab Æaco; quem filius Latonæ lateque potens Neptunus Ilio (mœnium) coronam imposituri advocarunt socium laboris in exstruendo muro. Quippe erat fato constitutum, illud ut orto bello urbium-vastatrices inter pug-
Ep. 2. 43. nas rapidum exhalaret fumum. — Sed cæsii dracones, dum struebatur, in novam munitionem insilientes tres, duo quidem deciderunt, ibique obtusi spiritum emiserunt: unus vero insiliit sibilo facto. Dixit autem coram animo volvens prodigium protinus Apollo: Pergamus ea parte, qua tuis, o heros, manibus condita est, capitur: sic mihi ostentum indicat a
Str. 3. 59. Saturnio missum gravistrepo Jove: — non sine filiis tuis; sed cum primi et quarti gradus posteris res procedet. Sic sane deus diserte loquutus ad Xanthum properabat et Amazonas equestres Istrumque vectus. Fuscinæ vero vibrator ad Isthmum marinum currum celerem dirigebat, deducens Æacum
Ant. 3. 68. huc curru aureo, — et ad Corinthi jugum, visurus epulas (sacra) celebres. Idem vero non delectare solet omnes. Si tamen ego Melesiæ, ex imberbibus discipulis, gloriam percurram hymno, ne petat me aspero lapide Invidia. Et Nemeæ enim reportatum (ab eo) pariter dicam tale decus, et pos-
Ep. 3. 77. tea inter viros pugnam — in pancratio. Docere autem, utique gnaro facilius; stultum vero, non prædidicisse. Leviores enim inexpertorum mentes. Contra ille docebit eas res melius ceteris: quis modus virum eo perducat, ut ex sacris certaminibus desideratissimam gloriam reportet. Nunc quidem ipsi decus est Alcimedon victoriam tricesimam adep-
Str. 4. 88. tus — qui fortuna quidem divina, nec virtute tamen destitutus, quatuor puerorum corporibus (pueris) effecit reditum invisissimum, et sine auctoritate linguam, et clandestinum incessum; patri autem patris (avo) inspiravit robur senio adversum. Orci utique obliviscitur, strenua qui patraverit
Ant. 4. 97. vir. — Sed me decet (præteritorum) memoriam excitantem eloqui manuum victoriale decus Blepsiadarum, sexta quibus jam corona circumdata est frondiferis ex certaminibus. Est vero etiam aliqua mortuis pars (munus) rite perficienda; occultat enim nequaquam pulvis (terra) cognatorum illustrem
Ep. 4. 106. laudem (quo minus inferi eam resciscant.) — Murcurii au-

tem filiam Famam ubi audierit Iphion, nuntiet Callimacho splendidum decus Olympiæ, quod ipsorum præbuit Jupiter familiæ. Bona autem bonis utinam addat, acutosque morbos propulset! Opto, fortunæ secundæ Nemesin infestam ne addat; sed malorum expertem adferens vitam, ipsosque cumulet et urbem.

OLYMP. IX.

EPHARMOSTO OPUNTIO,

LUCTATORI.

Archilochi quidem hymnus canorus, Callinicus triplex, Str. 1.
decantatus suffecit Olympiæ Saturnium apud collem, ad præeundum sollemni-pompa-incedenti Epharmosto amicis cum sociis. Verum nunc (quoque), longe-jaculantium Musarum ab arcu, hisce sagittis Jovemque rutila-fulmina-jaculantem, venerandumque pete promontorium Elidis, quod olim Lydus heros Pelops accepit, pulcerrimam dotem Hippodamiæ. — Alatam autem mitte jucundam in Pythonem Ant. 1.
sagittam. Nequaquam inanes laudes attinges viri super luctis citharam movens clara ex Opunte, laudans ipsam et filium (civem), quam Themis filiaque ejus Servatrix tenet gloriosa Eunomia. Floret autem (certantium) virtutibus, Castaliæ pariter atque ad Alphei flumen: unde coronæ inclitam Locrorum extollunt matrem pulcrarum arborum feracem. — Ego autem caram urbem claris illustrans carminibus, et feroci equo citius et nave alata quoquoversum Ep. 33.
nuntium mittam hunc: si modo divina quadam ope adjutus eximium Gratiarum (Musarum) colo hortum. Illæ enim præbere solent jucunda. Boni autem et sapientes viri divino munere — fieri solent. Quandoquidem quomodo tridenti- Str. 2.
adversam Hercules clavam vibrasset manibus, quum ad 43.
Pylum stans obniteretur ei Neptunus? obnitebaturque eidem

argenteo-arcu-pugnans Phœbus; neque Pluto immotam tenuit hastam, mortalia corpora qua compellit cavum ad vicum mortuorum. Abjice mihi sermonem hunc, os. Nam conviciari diis odiosa sapientia est; et gloriari intempestive
Ant. 2. — insaniæ consonat. Ne nunc blateres talia. Mitte bel-
59. lum pugnamque omnem Immortalium, convertas potius ad Protogeniæ urbem linguam, ubi fulmina-vibrantis Jovis imperio Pyrrha Deucalionque, Parnasso cum descendissent, domum exstruxerunt primum, sineque concubitu ejusdem generis produxerunt lapideam sobolem, qui Lai adpellati sunt. Excita carminum illis modos sonoros, laudaque vetus
Ep. 2. quidem vinum; flores vero hymnorum — recentium. Aiunt
75. sane terram quidem inundasse nigram aquæ vim, sed Jovis arte resorptam esse repente undarum colluviem. Ex illis autem originem duxerunt æreis-clypeis-instructi vestri majores, origine Japetionidis stirpis filii puellarumque præstan-
Str. 3. tissimorum Cronidarum, indigenæ reges semper; — ante
85. quam Olympius rex cum filia Opuntis, e terra Epeorum rapta, clam consuevisset Mænaliis in jugis, eamque adduxisset ad Locrum, ne auferret eum senectus, mortem admovens, orbum prole. Enixa autem est prolem generosissimam uxor; gavisusque est intuitus heros subditum filium. Materni avi autem jussit eum cognominem esse, summum virum forma
Ant. 3. et factis, urbemque ei dedit populumque regendum. — Ad-
101. venerunt autem (ad eum) hospites ex Argis ex Thebisque, et Arcades itemque Pisatæ. Filium autem Actoris Æginæque Menœtium maxime honoravit inter advenas. Cujus filius cum Atridis in Teuthrantis solum profectus, stetit cum Achille solus, cum strenuos Danaos in fugam versos marinas in puppes Telephus compulisset, ut specimen daret, unde prudens quisque cognosceret Patrocli fortem animum: ex
Ep. 3. quo Thetidis proles periculoso illum in bello — rogabat, ne
117. umquam a sua seorsum mortalium-domitrice-hasta in acie staret. Essem facundus, ut procederem vectus in Musarum curru, audaciaque et ampla facultas mihi adesset. Enimvero ob hospitii necessitudinem virtutemque veni laudator Isthmiis Lambromachi coronis, dum ambo (ille et Epharmostos) vi-

cerunt — certamine, uno die; aliæ autem duæ ad Corinthi- Str. 4
portas evenerunt postea victoriæ, aliæque Epharmosto Ne- 127.
meæ in recessu; Argisque obtinuit decus (victoriam) inter viros, puerque Athenis. Quale autem Marathone, digressus ab imberbibus, sustinuit certamen adultiorum de argenteis phialis! virosque celeri dolo invicto quum superasset, pertransit Circum quanto cum clamore formosus, et pulcer, cumque perpetrasset pulcerrima! — Parrhasio etiam populo Ant. 4.
admirandus adparuit Jovis in panegyri Lycæi, tumque quum 143.
frigidarum tepidum remedium aurarum (chlamydem) Pellenæ reportaret. Testis etiam est victoriarum ejus Jolai tumulus marinaque Eleusis. Quod natura autem contingit, optimum omne est. Multi vero hominum acquisitis disciplina virtutibus gloriam annixi sunt assequi. Absque deo autem (non propitio Genio) quod quis susceperit, sileri non deterius est (præstat) facinus unumquodque. Sunt enim — viæ (laudum Ep. 4.
consequendarum) viis aliæ ulteriores; neque unum omnes 159.
nos alet studium. Excellere aliqua in arte sane ardua res est. Hoc autem adferens præmium, alte vociferare audacter; huncce virum divinitus natum esse manu promtum, membris dextrum, adspectu robur præ se ferentem, qui inter sollemnes epulas (sacro facto) Ajaceam Oilidæ victor coronavit aram.

OLYMP. X.

AGESIDAMO LOCRO EPIZEPHYRIO,

PUGILI.

Olympicum victorem legite mihi Archestrati filium, qua in Str. 1.
parte mentis meæ scriptus sit. Dulcem enim ei hymnum debere me oblitus sum. Sed tu, o Musa, atque tu filia Jovis, Veritas, vindice manu arcete mendacii reprehensionem, quæ in hospitem deliquisse me arguat. — Nam e longinquo Ant. 9.

superveniens protractum tempus gravis delicti pudore me suffudit; verumtamen diluere potest acrem hominum reprehensionem usura. Nunc calculum volutatum quo undæ provolvet fluctus? et quo (deductum) nos communem (urbi)
Ep. 17. hymnum jucundam ad gratiam persolvemus? — Gubernat utique Veritas urbem Locrorum Zephyriorum; curæque est illis Calliope et æneus Mars. Fugavit autem Cycnea pugna etiam violentum Herculem. Pugil vero in Olympico certamine victor Ilæ acceptum ferat Agesidamus, ut Achilli Patroclus. Acuens autem ad virtutem aliquis eum, qui natura ad rem factus est, ad ingens evehet (victoriæ) decus, dei cum
Str. 2. 26. auxilio. — At gaudium (victoria) sine labore contingere solet paucis: certamen laboriosum præ omnibus est vitæ decus. Certamen autem eximium canere me jubent Themides Jovis filiæ, quod antiquum juxta sepulcrum Pelopis vis Herculea instituit, postquam Neptunium interfecerat Cteatum præstan-
Ant. 2. 34. tem, — occiditque Eurytum, ut operæ præstitæ ab Augea violento, ab invito ipse flagitans, mercedem exigeret. In frutetis autem insidiatus sub Cleonis, oppressit et illos Hercules in via, quoniam antea aliquando Tirynthium profliga-
Epod. 2. 42. verant ipsi exercitum in recessibus hærentem Elidis — Molionidæ arrogantissimi. Atqui in hospitem fraudulentus Epeorum rex non multo post vidit patriam divitem, urbem suam, valido igni ictibusque ferri (vastatam) in profundum calamitatis gurgitem depressam. Iram enim potentiorum amoliri difficile. Etiam ille temeritate, postremus post expugnationem obviam factus, mortem gravem non effugit. —
Str. 3. 51. Hic vero ad Pisam quum coëgisset totasque copias prædamque omnem, Jovis fortis filius dimetiebatur sacrum locum Patri maximo; septoque facto Altin in patenti loco secrevit: inclusum autem campum constituit epularum deversorium,
Ant. 3. 59. honorans (sacro facto) fluvium Alphei — cum duodecim magnis diis, et collem Saturnium adpellavit. Antea enim, quum Œnomaus ei imperabat, ignobilis rigabatur multa nive. Hac vero in prima celebritate utique quidem prope adfuerunt
Ep 3. 67. Parcæ, quodque arguit solum veritatem certam, — Tempus. Hoc vero, (etsi) longissime progressum, declarat, (memo-

riam rerum servat,) ubi belli munus, spoliorum primitias, partitus immolaverit, et quinquennale quomodo instituerit festum; in Olympiade prima victoriaque quis recentem reportaverit manibus pedibusque et curribus victoriam in ludis consequutus gloriose certamine victor. — Stadio quidem vicit recto cursu pedibus currens filius Licymnii Œonus, qui venerat ex Midea cui imperabat; sed lucta illustrem reddidit Echemus Tegeam; Doryclus vero præmium pugilatus tulit, Tirynthem incolens urbem. Quadrigis autem — e Mantinea Semus canebatur; et jaculo Phrastor attigit scopum; saxo autem (disci) Eniceus jecit in longum, manum circumrotans, supra omnes, et sodalitio acclamationem expressit magnam. Tum vesperam illustravit pulcræ Lunæ amabile lumen, — personabatque totum delubrum inter jucundas epulas laudatorio cantu. Primordia vero illa prisca secuti, etiamnum, cognomine decus victoriæ superbæ, celebrabimus tonitru, rubenteque dextra missum telum gravistrepi Jovis, ardens fulmen, summa cum vi, (manui) aptatum. Tibiæ autem respondebit suavis modulatio carminum, — quæ apud inclitam Dircem sero quidem prodierunt. Sed ut filius ex uxore patri gratus est ad juventuti jam oppositam metam provecto, maximeque incendit amore animum; quandoquidem divitias accipere dominum adscititium alienum, morienti tristissimum fit: — sic, si cui rebus pulcre gestis absque carmine, Agesidame, ad Plutonis limen sit abeundum, inaniter postquam laboravit, brevem pro labore fructum consequitur. Tibi vero dulcisonaque lyra dulcisque tibia adfundit decus, præbentque amplam gloriam filiæ Pierides Jovis. — Ego autem, comitatus eas, studiose claram gentem Locrorum amplexus sum, melleque viris-insignem urbem irrigans, filium amabilem Archestrati laudavi; quem vidi vincentem manus robore aram apud Olympicam, illud circa tempus formaque pulcrum floridaque ætate constitutum, quæ avidam a Ganymede mortem propulsavit auxilio Veneris.

Str. 4. 76.

Ant. 4. 84.

Epod. 4. 92.

Str. 5. 101.

Ant. 5. 109.

Ep. 5. 117.

BIBLIOTECA NAZIONALE ROMA

OLYMP. XI.

EIDEM AGESIDAMO,

PUGILI.

Str. 1. Est hominibus ventorum nunc plurimus usus, nunc item cœlestium aquarum, pluviarum filiarum Nubis. Si quis vero in laborioso certamine felix fuerit, suaves hymni laudum apud posteros caussæ; existitque inde fidum pignus magnis
Ant. 7. virtutibus. — Ingens vero hæc laus Olympionicis servatur. Id quidem nostra lingua procurare (tibi) cupit. Divinitus enim sapienti quisque floret pectore (ingenio). Scito nunc,
Ep. 13. Archestrati fili, tui, Agesidame, pugilatus caussa — ornamentum (hymni), de corona aureæ oleæ, dulcisonum accinam, Epizephyriorum Locrorum gentis memor (in laudum partem vocando.) Eo una choream instituite, o Musæ! spondebo, vos non ad eam, ceu hospites-fugantem populum, neque imperitum egregiorum facinorum, at peringeniosum et bellicosum, esse venturas. Nam ingenitos neque fulva vulpes neque graviter-rugientes leones mutaverint mores.

OLYMP. XII.

ERGOTELI HIMERÆO,

LONGIORI CURSU.

Str. 1. Supplico, filia Jovis Liberatoris, Himera potentissima pro urbe, Servatrix Fortuna. A te enim in mari gubernantur veloces naves, in terraque rapida bella concionesque deliberatoriæ. (Et tuo numine) aliæ hominum sæpe sursum, aliæ vero deorsum, mendacia (somnia) vana persequentes,
Ant. 10 volutantur spes. — Signum vero nondum aliquis terres-

trium certum de re futura invenit divinitus; sed in futuris cæcutiunt mentes, multaque hominibus præter opinionem cadunt contraria gaudio; altera ex parte qui in molestas inciderunt procellas, bono ingenti malum brevi permutarunt tempore. — Fili Philanoris, certe et tua, intus (intra domum) pugnantis ceu galli, paterna in domo, ingloria virtus emarcuisset pedum; nisi seditio, civem cum cive committens, Cnosia te privasset patria. Nunc vero Olympiæ coronatus, et bis Pythone, in Isthmoque, Ergoteles, calida Nympharum balnea (Himeram) effers (celebrem reddis) habitans (ibi) in patriis agris. Epod. 19.

OLYMP. XIII.

XENOPHONTI CORINTHIO,

CURSU ET QUINQUERTIO.

Ter-Olympiis-victricem laudans domum, benignam civibus, hospitesque colentem, celebrabo beatam Corinthum, Isthmii vestibulum Neptuni, juvenibus florentem. In hac enim Eunomia habitat, sororesque, Justitia, urbium firmum fundamentum, et concors Pax, dispensatrices hominibus divitiarum, aureæ filiæ bene-consulentis Themidis. — Studeant autem arcere Insolentiam Fastidii matrem verbis-audacem. Habeo et præclara loqui, et audacia mihi recta linguam incitat ad dicendum. Difficile vero est celare ingenitos mores. Vobis igitur, Filii Aletæ, (Corinthii) sæpe, tum victoriarum decus præbuerunt eorum, qui summis virtutibus superarunt sacris in certaminibus, tum multas in corda immiserunt — hominum antiquas artes Horæ multum-floridæ. Omne vero inventoris opus est (tota inventi laus ei debetur). Bacchi unde (nisi a Corinthiis) prodierunt hymni cum Dithyrambo, (victoriæ præmium) bovem ducente? Quis vero equestria per instrumenta, equorum moderamina? aut in deorum templis, Str. 1. Ant. 1. Epod. 2.

volucrum regem germinum (fastigium ab aquila ætoma dictum) constituit? Musa vero suave-spirans, et Mars in ea
Str. 2. floret, juvenum in exitiosis præliis. — O summe, late-do-
34. minans Olympiæ, ne aversus carminibus sis, et per tempus omne, Jupiter Pater, huncce populum incolumem servans, Xenophontis dirige fortunæ ventum. Accipe etiam ejus coronarum laudatorium carmen, quod reportat ex campis Pisæ in quinquertio, simulque stadii vincens cursu. Non conse-
Ant. 2. cutus est hæc mortalis umquam aliquis antea. — Duoque
45. ipsum texerunt plexu serta apii in Isthmiadibus prodeuntem, neque Nemea refragantur (in Nemeis idem evenit). Patris autem Thessali ad Alphei fluenta decus pedum repositum est; (cursus memoria consecrata est;) Delphisque reportavit stadii victoriam diaulique sole uno; menseque ipsi eodem asperis Athenis tria sane laborum præmia velox dies circum-
Epod. dedit pulcerrima comis. — In Hellotiisque septies. In mari-
2. 56 cinctis (Isthmiis) autem Neptuni certaminibus, Ptœodoro cum patre, plures et præclaræ laudes eum sequentur. Quoties etiam Delphis vicistis, inque saltu leonis! (Nemeæ). Certo cum multis de multitudine in his præclare gestorum; ut sane liquido non norim recensere marinorum calculorum
Str. 3. numerum. — Stat vero suus cuique rei modus, cujus op-
67. portunitatem intelligere, optimum est. Quin ego privatus (privati hominis laudandi caussa) progressus, publice prudentiamque laudando majorum, bellaque heroica virtute (gesta) non mentiar (vera narrabo) de Corintho: Sisyphum quidem sollertissimum artificiis ut deum; et patre invito parantem nuptias sibi Medeam, navis servatricem Argus et vectorum:
Ant. 3. — et quomodo olim fortiter ante Dardani muros visi sunt
78. in utramque partem pugnarum facere exitum, alteri quidem cum progenie cara Atrei, Helenam repetentes; alteri vero (in Trojanorum agmine) omni ope resistentes; ex Lycia enim Glaucum advenientem timuerunt Danai: adversus quos quidem gloriabatur, in urbe Pirenes patris (Bellerophontis) regnum et magnas opes esse ac domum avi sui, —
Epod. qui serpentigeræ filium olim Gorgonis Pegasum circa fontes
3. 89. frænare cupiens, multa sane pertulit ante, quam ei aureis-

phaleris-ornatum frænum virgo Pallas attulit: ex somnio autem statim vera res erat evigilanti. Dixit enim (dea:) Dormis, Æolide rex? Age delinimentum hoc equestre accipe, et Domitori illud sacrificans taurum nitidum patri (Neptuno) offer. — Cæruleum-scutum-gerens noctu dormienti ei Virgo talia dicere visa est. Exsiliit autem recto pede, adjacensque quum arripuisset prodigium, indigenam vatem gaudens accessit aperuitque Cœranidæ (Polyido) omnem eventum rei, quomodo ad aram deæ dormiisset noctu, ex ipsius (vatis) monito; quomodoque sibi ipsa Jovis fulminatoris filia dederit — ferociæ-domitorem aureum. Somnio vero quam celerrime parere jussit (vates) ipsum, et, postquam præpotenti robustum-pedibus taurum mactasset Neptuno, exstruere equestri aram statim Minervæ. Perficit vero deorum potentia facile etiam ultra quod jurasses ac sperasses, rem. Sane etiam fortis alacri animo prehendit Bellerophon, delinimentum mite intendendo circa maxillas, equum alatum. — Ubi vero adscendit, statim in armis æratus lusit. Cum illo autem etiam olim Amazonidum, aëris frigidi e sinibus deserti, sagittatorem jaculis-petens muliebrem exercitum, et Chimæram ignem spirantem et Solymos, interfecit. Reticebo ejus mortem. Equum autem in Olympo præsepia Jovis antiqua tenent. — Me autem rectum jaculorum mittentem turbinem, non decet præter scopum multa jacula firmis contorquere manibus. Musis enim pulcrithronis Oligæthidisque laudator lubens veni in Isthmum Nemeamque. At brevi sermone faciam manifesta multa, veraxque mihi jusjurandum aderit. Sexagies enim utroque in certamine dulcilinguis vox præconis victoriæ iis audita est. — Gesta autem Olympiæ eorum consentaneum est jam antea esse celebrata; futuraque tunc (cum evenere) dixero diserte. Nunc autem spero equidem; verum penes deum est eventus. Si vero fortuna congenita porro adest: (perstat:) Jovi hoc Martique relinquemus efficiendum. At in jugo Parnassio, Argisque quam multæ Thebisque, quamque multæ inter Arcades (victoriæ,) moderator testabitur Lycæus aræ rex, — Pellanaque et Sicyon et Megara Æacidarumque bene-septus lucus,

Str. 4. 100.

Ant. 4. 111.

Epod. 4. 112.

Str. 5. 133.

Ant. 5. 144.

Epod. 5. 155.

Eleusisque, et opulenta Marathon, subque Ætna altijuga divitiis-florentes urbes, et Eubœa. Et totam per Græciam invenies inquirens plura quam quæ recognoscere possis. Sed ut levibus procedant pedibus, (ut felici successu utantur tribules Oligæthidæ,) o Jupiter, facito, modestiam tribuendo et fortunam victoriarum dulcem.

OLYM. XIV.

ASOPICHO ORCHOMENIO,

INTER PUEROS CURSU VICTORI.

Str. 1. CEPHISIARUM aquarum quæ colitis pulcris-equis-claram sedem, o divitis celebres reginæ Gratiæ Orchomeni, antiquorum Minyarum præsides, audite, dum preces fundo. Per vos enim jucunda et dulcia eveniunt omnia hominibus, ut sapiens, ut bonus, ut quis splendidus vir sit. Neque enim dii venerandis absque Gratiis moderantur aut choros aut convivia: sed, omnium dispensatrices, quæ fiunt in cœlo, aureoarcu-insignem habentes juxta Pythium Apollinem thronos,
Str. 2. sempiternum colunt patris Olympii honorem. — Veneranda
19. Aglaia, cantuumque-amans Euphrosyne, deorum summi filiæ, exaudite nunc, tuque, Thalia cantuum amans, adspiciens hanc pompam ob propitiam (victoriæ) sortem levi gressu incedentem. Lydiis enim Asopichum modis carminibusque ut celebrarem, veni: quoniam Olmpica-victrix Minyea (Orchomenus) per te est. Ad atram domum Proserpinæ ito, o Fama, patri celebrem adferens nuntium, Cleodamum ut conspicata, filium (ejus Asopichum) referas juvenilem sibi ad recessus illustris Pisæ coronasse inclitorum certaminum alis (præmiis in sublime efferentibus) comam.

PYTHIA.

PYTH. I.

HIERONI ÆTNÆO, SYRACUSIO,

CURRU.

O AUREA cithara, Apollini Musisque flavicomis accinens in- Str. 1.
strumentum, quam audit (chori) gressus, lætitiæ sollennis
initium; et (cujus) obtemperant concentores signis, choros-
ducentium quando hymnorum præludia facis resonans!
Et cuspidatum fulmen exstinguis perpetui ignis; dormitque
super sceptro Jovis aquila, velocem alam utrimque demittens,
— rex avium; et atram adunco ejus capiti nebulam, palpe- Ant. 13.
brarum suave claustrum offundis; dormiensque illa molle
(inflexum) tergum attollit tuis ictibus delinita. Quin etiam
violentus Mars, aspera seposita hastæ cuspide, recreat cor
sopore. Tela (sonorum) namque etiam deorum mulcent
animos Latoidæ arte (missa) sinuosisque-pallis-indutarum
Musarum.—Quæquæ vero non amat Jupiter, conturban- Ep. 25.
tur (ea,) vocem Pieridum ubi audierint, per tetram mareque
indomitum; quique in horrendo Tartaro jacet, deorum hos-
tis, Typhos centiceps, quem olim Cilicium enutrivit famo-
sum antrum: nunc vero et supra Cumas mari-septa littora et
Sicilia ejus premit pectora hirsuta, columnaque cœlestis (eum)
cohibet, nivosa Ætna, per totum annum acris nivis nutrix;
— cujus eructantur inaccessi ignis liquidissimi ex cavernis Str. 2.
fontes, fluviique interdiu profundunt vorticem fumi canden- 40.

tem; noctu vero saxa volvens rubicunda flamma in profundum defert maris æquor cum fragore. Sic illa bellua Vulcani gurgites horrendos ejectat; prodigium quidem mirabi-
Ant. 2. 52. le adspectu, miraculum vero et iis, qui adfuere, auditu, — quomodo Ætnæ inter nigri-frondes alligatus sit (Typhos) vertices imasque radices; lectusque lancinans totum dorsum (solo) acclinatum pungat. Utinam, Jupiter, tibi utinam probatus sim, qui hunc tueris montem fertilis terræ frontem, cujus cognomine inclitus conditor illustravit urbem vicinam; dum Pythiadis in cursu præco proclamavit eam, pronunti-
Epod. 2 64. ans propter Hieronis splendidi victoris — currus. Navigantibus vero præcipua felicitas ea contingit, navigationem auspicantibus secundus si veniat ventus; hinc enim verisimile, etiam in fine felicem reditum eos consecuturos. Atque hæc ratio hasce propter victorias spem adfert deinceps futuram esse Ætnam coronatis equis inclitam, dulcisonisque (victorum) conviviis celebrem. O Lycie et Delo-imperans Phœbe, Parnassique fontem Castalium amans, velis hæc (hoc omen)
Str. 3. animo reponere, et viris-florentem regionem. — A diis enim 79. (sunt) conatus omnes humanarum virtutum; et sapientes, et manibus fortes, facundique nascuntur. At virum ego illum laudare in animo habens, spero me non ærea-cuspide-munitam sagittam præter scopum jacturum manu vibrando; sed longe ejaculatum victurum adversarios (æmulos). Utinam vero omne tempus felicitatem sic opumque munera
Ant. 3. conservet, ærumnarumque oblivionem præbeat! — Utique 91. reminiscitur adhuc (Hiero,) quantas in bellis pugnas tolerauti animo sustinuerit, cum (eæ) pararunt diis juvantibus gloriam, qualem nemo Græcorum decerpsit, opum decus magnificum. Nunc vero Philoctetæ exemplum imitatus militavit: eum enim ex necessitate, amicum sibi ut redderet, aliquis etiam paullo superbior palpavit. Aiunt nimirum in
Epod. 3. Lemno vulnere adflictum investigaturos venisse — heroas 103. divinos Pœantis filium sagittatorem; qui Priami urbem evertit finivitque labores Danaorum, etsi infirmo corpore incedens: sed ita fieri fatale erat. Sic vero Hieroni deus servator adsit futuro (quoque) tempore, eorum, quæ optat, op-

portunam facultatem præbens. O Musa, etiam apud Dinomenem (filium Hieronis) ut canas, obsequere mihi, præmium quadrigarum. Gaudium enim non alienum, victoria patris. Age, deinceps Ætnæ regi (Jovi) gratum excogitemus hymnum, — cui urbem illam divina libertate donatam Hyllicæ normæ legibus Hiero condidit. Volunt vero Pamphyli atque etiam Heraclidarum posteri, ad oras Taygeti habitantes, semper immanere legibus Ægimii, Dorienses. Tenuerunt vero Amyclas fortunati illi, e Pindo profecti, albis-equis-vectorum Tyndaridarum celeberrimi accolæ, quorum gloria floruit hastæ. — Jupiter, præsta hæc, et, ut semper talis conditio Amenæ juxta aquas civibus regibusque veram efficiat famam (ut vere hæc memorentur) inter homines. Tua ope rex filiumque hortatu suo populumque senex convertat ad concordem tranquillitatem. Supplex oro, adnue, Saturnie, pacifica ut in domo Phœnicius Tyrrhenorumque tumultus bellicus se contineat, navibus-perniciosam ad Cumas cladem intuitus: — qualia (scilicet) a rege Syracusanorum victi passi sunt; velocibus e navibus qui in mare dejecit ipsorum juventutem, Græciam extrahens e gravi servitute. Præfero (aliis laudibus) apud Salaminem Atheniensibus debitam victoriæ laudem; Spartæ autem celebrabo ante Cithæronem commissam pugnam; quibus Medi victi sunt sagittarii: enimvero ad pulcre-aquosam ripam Himeræ filiis hymnum Dinomenis perficias, anime mi, quem accipere promeriti sunt virtute hostibus profligatis. — Si dextre laudes, multarum rerum summas complexus oratione brevi, minor sequitur invidia hominum. Contra satietas obtundit ingrata celeres mentes. Fama vero, maxime de virtutibus alienis, civium occulte animum molestat. Attamen, nam melior miseratione invidia, ne prætermitte honesta. Guberna justo clavo populum, veracique in incude exacue linguam (ad vera proferenda). — Si quid, quantumvis lenius, perperam (illa) emiserit, magnum utique habetur, a te quia venit. Multorum princeps es, multi testes sunt utrisque rebus (bene maleque gestis) graves. Tu vero in generosa animi indole permanens, si qua cupis famam dulcem semper audire, noli parcere ad-

Str. 4. 118.

Ant. 4. 130.

Epod. 4. 142.

Str. 5. 157.

Ant. 5. 169.

modum sumtibus: sed expande, tamquam guhernator, velum ventosum. Ne circumveniaris, o amice, blandis insidiis
Ep. 5. (adulatorum). Post-mortem-sequens fama gloriosa — sola
181. defunctorum virorum vitam declarat tam per scriptores, quam per poëtas. Non perit Crœsi benefica virtus. At in tauro æneo (hominum) ustulatorem sævum mente Phalarim invisa tenet ubique fama, neque ipsum citharæ domesticæ in consortium suave puerorum cantibus admittunt. At bona fortuna uti, primum præmiorum; bene vero audire, secunda felicitas. Utrumque autem quicumque attigerit nactusque fuerit, is coronam summam reportavit.

PYTH. II.

EIDEM HIERONI,

CURRU.

Str. 1. O MAGNA urbs Syracusarum, bellicosi templum Martis, virorum equorumque ferro-armatorum divina nutrix. Tibi hoc claris a Thebis adferens carmen venio, nuntium quadrigæ terram-quatientis, qua victor Hiero curribus-insignis eminus-fulgentibus redimivit Ortygiam coronis, fluvialis sedem Dianæ; qua non sine, agilibus manibus, istius (quadrigæ) ad-
Ant. 16. fabre-frænatos domuit pullos. — Nam sagittis-gaudens Virgo manu gemina, præsesque certaminum Mercurius, radiantes imponit phaleras, politum quando ad currum quadrigasque habenis-parentes jungit robur equinum, tridentigerum præpotentem invocans deum. Aliis vero alius quis perfecit poëta canorum regibus hymnum præmium virtutis. Resonant de Cinyra passim laudes Cypriorum, quem auricomus propense dilexit Apollo, — sacerdotem, delicias, Veneris.
Ep. 31. Impellit vero ad hoc pietas gratiam referre studens alicui pro beneficiis acceptis. Te vero, o Dinomenee fili, Zephyria ante ædes Locrensis virgo celebrat, dum ex bellicis calamitatibus difficillimis tua virtute (liberata) fidenter tuetur.

Deorum autem jussu Ixionem aiunt hæc mortalibus dicere in alata rota perpetuo volutatum, ut benefactorem grata remuneratione vicissim afficientes colant. — Expertus autem Str. 2.
ille est rem manifesto. Benevolos enim apud Cronidas 45.
jucundam agens vitam, non diu sustinuit eam felicitatem, insana mente Junonem dum deperit, quam Jovis conjugium tenet dulce. At ipsum petulantia ad scelus insolens impulit. Mox vero passus digna exquisitam sustinet ærumnam. Duo autem delicta, quæ calamitatem hanc ei attulerunt, erant: et quod heros cognatum sanguinem (cognatorum cædem) primus non sine fraude intulit hominibus; (socerum Deioneum necando;) — et quod magna-penetralia-haben- Ant. 2.
tibus (magnis) aliquando in thalamis Jovis uxorem sollicita- 60.
vit. Enimvero fas est pro se (ad suum quemque modulum) semper cujusque rei in oculis habere modum. Concubitus illegitimi in malum ingens conjicere solent homines. In quos etiam hic incidit; quandoquidem cum nube concubuit fraudem dulcem sectatus ignarus homo. Forma enim (nubes) præstantissimæ assimulata erat cœlesti filiæ Saturni, hasque insidias ipsi fecerant Jovis manus, pulcram perniciem. Quadriradium autem peperit sibi vinculum — suam perniciem Ep. 2.
ille quidem; tumque in has membrorum compedes, unde 75.
evadere non liceret, conjectus, illam admodum-vulgatam declaravit sententiam. Absque Gratiis vero ei peperit (Nubes) sola solam sobolem monstrosam, neque inter homines acceptam, neque deorum sedibus; quam nominavit, cum enutriisset, Centaurum. Qui cum equabus Magnesiis congressus est in Pelii convallibus; indeque nati sunt populus admirandus utrisque similes parentibus, matri quidem inferius, desuper vero patri. — Deus omnem ex voto exitum perficit; Str. 3.
deus, qui etiam pernicem aquilam adsequitur, et marinum 89.
antevertit delphinem, et superborum aliquem prosternit mortalium, contra aliis decus, non senescens præbet. Me vero oportet fugere belluam infestam, maledicentiam. (nec Ixionis scelera et pœnas diutius exagitare.) Scio enim, quamvis (tempore) procul ab illo, multum in miseria (in magna difficultate constitutum) conviciatorem Archilochum maledicis

criminationibus delectatum. Ditescere autem ita, ut con-
Ant. 3. 104. juncta sit sors sapientiæ, optimum est. — Tu vero manifeste eam liberali animo possides, o rex, domine multorum bene coronatorum (muris) vicorum et populi. Si vero quis jam divitiisque et honore dicat alium quendam majorum per Græciam exstitisse te superiorem, stolida is mente luctatur perperam. Ego vero (tanquam) pulcram conscendam classem, (in altum evehar laudando) virtutem celebraturus. Juventutem tuam commendat audacia in gravibus bellis:
Epod. 3. 119. unde etiam aio te immensam gloriam invenisse — quum inter equestres copias pugnantem, tum inter pedestres. Consilia vero senilia (tua) tutam mihi materiem omni modo laudandi præbent. Salve! (felix esto!) Mittitur hoc carmen ad modum Phœniciæ mercis trans canum mare. Respice vero benevole excipiens Castoreum Æoliis fidibus (cantatum) munus septichordæ citharæ. Sis qualis es ex bona institu-
Str. 4. 133. tione. Venustus sane simius pueris; semper — venustus! (Sic rex adulatoribus semper sapiens, magnus.) At Rhadamanthus clarum nomen habet, quia mentis habebat fructum incorruptum (sapientiam), neque fraudibus (adulatorum) animo oblectabatur suo; quod quidem artibus susurronum hominum contingere fere semper solet: malum utrisque inextricabile. Calumniarum interpretes; moribus impense vulpium similes. Quoad lucrum vero, quid adeo hoc lucrosum est? Etenim in marino velut labore (piscatione), submerso reliquo retis funiculo, suberis instar, non submersus
Ant. 4. 148. ego in superficie maris nato *. — Fieri non potest, ut verbum emittat valens (ad persuadendum) inter bonos dolosus civis. Verumtamen adulator omnibus abblandiens, malum † utique texit. Non hujus ego particeps sum impudentiæ. Amicum decet amare; in inimicum vero et ipse inimicus lupi more incurram, hic illic incedens viis obliquis. In omni

* Quidsi *πινάλιος πόνος* de navigatione vel naufragio (ut Pyth. iv. 47. *πινάλιον δόρυ* de navi) et *σχινὰ ἰτέα* de navi ipsa vel fractæ navis tabulis intelligatur? (K.)

† *ἄταν*. v. Not. Edit.

vero reipublicæ administratione rectilinguis vir præstat, et in regno, et quando tumultuans populus, et quando rem publicam sapientes tenent. Nec tamen fas est cum deo contendere, — qui evehit interdum quidem res illorum, nunc rursus vero aliis dare solet magnam gloriam. Sed neque hæc animum placant invidorum. Dum enim trutinant (alterius bona) lance depressa, suo cordi vulnus dolentissimum infligere solent, antequam ea, quæ cum sollicitudine meditantur, adsequantur. Ferre vero leviter humeris impositum jugum juvat: at contra stimulum calcitrare, est perniciosa ratio. Probatum vero liceat me cum bonis conversari. Ep. 4. 163.

PYTH. III.

EIDEM HIERONI,

EQUO CELETE.

VELIM Chironem Phillyridem: si fas est, illud mea lingua vulgare optare dictum: (ex vulgari formula:) reviviscere (utinam revivisceret) defunctum, Uranidæ sobolem præpotentem Saturni, vallibusque denuo imperare Pelii, ferum quidem (corporis specie) agrestem, sed mente præditum hominibus amica; qualis educavit olim artificem mitem indolentiæ corpori-salutaris Æsculapium, heroem, omnium propulsatorem morborum, — quem equestris Phlegyæ filia antequam peperisset cum (juvante) matribus-præsente Lucina, domita aureis sagittis Dianæ in Plutonis domum in thalamo descendit opera Apollinis. Ira enim non irrita est filiorum Jovis. Illa nimirum contemto ipso, (Apolline errore mentis, alias probavit nuptias, clam patre, antea cum intonso consuescens Phœbo, — et gestans semen dei sanctum. Non sustinuit accedere ad epulas nuptiales, neque ad omnisonorum hymenæorum clamorem, æquales quomodo virgines solent sociæ vespertinis juveniliter ludere cantibus. At vero Str. 1. Ant. 14. Ep. 1. 27.

amavit absentia; quemadmodum etiam (alii) multi adfecti esse solent. Est nimirum genus hominum stolidissimum, qui (quorum quisque) contemnentes præsentia circumspici-
Str. 2. unt remota, vana consectantes irrita spe. — Contraxit hu-
42. jusmodi magnam culpam pulcre-vestitæ animus Coronidis. Venientis enim ex Arcadia hospitis in lecto concubuit. Non autem latuit speculatorem. In Pythone enim, ovium-mactatarum-receptrice, hæc sensit templi rex Loxias ab arcanorum conscio integerrimo, in mentem (sibi id) inducens, omnia scienti animo. Nam falsa non admittit, fallitque eum
Ant. 2. nec deus nec homo nec factis nec consiliis. — Etiam tunc
55. sentiens Ischyis Elatidæ, qui peregre advenerat, concubitum nefariamque fraudem, misit sororem, ira furentem ingenti, Laceriam. Nam ad Bœbiadis (paludis) ripas habitabat virgo. Fatum autem infestum, ad malum quod (eam) impulerat, perdidit eam. Et vicinorum multi in societatem mali venerunt. Nam simul perierunt; magnamque in monte
Ep. 2. ignis ex uno semine irruens vastavit silvam. — At post-
68. quam strue in lignea collocarunt cognati puellam, fulgorque circumcurrit vehemens Vulcani, tunc dixit Apollo: Non sustinebo animo, sobolem meam perdere miseranda morte, matris gravi cum interitu. Sic dixit, gressuque primo prehensum puerum e cadavere eripuit; ardens autem ipsi dissiluerat pyra. Et utique eum Magnesio adferens tradidit Centauro, ut is doceret eum multinocuos hominum sanare morbos. —
Str. 3. Hos igitur, quotquot eum adierunt, aut sponte-enatis ulceri-
83. bus adflicti, aut cano ære saxove eminus jacto membra vulnerati, aut æstivo igni frigoreve hiberno corpus læsi liberans alium ab aliis doloribus eduxit; alios quidem mollibus incantationibus curans, alios vero lenientibus potionibus, vel membris circumnectendo undique medicamina, (amuleta)
Ant. 3. alios denique sectionibus restituit sanos. — Verum lucro
96. etiam sapientia irretiri solet. Pervertit et illum ampla auri merces, in manibus fulgens, ut virum e morte reduceret jam damnatum (morti). Sed manibus Saturnius trajiciens utrisque respirationem pectorum abstulit celeriter, ardensque fulmen inflixit mortem. Oportet a diis flagitare ea, quæ conveni-

unt mortalibus mentibus, reputando, id quod in promtu est, qualis simus naturæ. — Ne, anime mi, vitam immortalem affecta. Sed quam perficere possis exerce operam. Si vero prudens antrum inhabitaret adhuc Chiron, et aliquod ei delinimentum in animum dulciloqui hymni nostri instillare possent; utique ipsi persuaderem, ut et nunc strenuis viris medicum præberet acutarum febrium aut aliquem Latoidæ (Apollinis) aut patris (Jovis) filium advocatum (ut opem ferret). Atque tum navibus proficiscerer, Ionium secans mare, Arethusam ad fontem, ad Ætnæum hospitem. — Qui Syracusis imperat rex clemens, civibus non invidens bonis, hospitibus autem admirandus pater. Ad quem si descenderem, geminum, sanitatem adferens auream, munus, hymnumque, certaminum Pythiorum splendorem coronarum, quas victor Pherenicus (equus) reportavit modo Cirrhæ; sidere cœlesti, opinor, splendidius ei lumen venirem utique, profundo mari trajecto. — Sed preces facere equidem volo Matri, quam puellæ juxta meum vestibulum una cum Pane colunt frequenter noctu, venerandam deam. Cum tu vero sapientiæ intelligere summam, o Hiero, veram didiceris, edoctus scis ex iis, qui ante nos vixerunt: unum juxta bonum mala simul gemina distribuunt mortalibus Immortales. Illa vero non possunt stulti decenter ferre; sed (possunt) boni, meliora qui obvertere solent extra. — Tibi autem sors felicitatis contigit. Si quem enim hominum, regem certe populi ducem respicit magna fortuna. Vita tamen calamitatis expers non contigit neque Æacidæ Peleo, neque divino Cadmo: qui tamen dicuntur mortalium felicitatem summam tenuisse, quique aureis-reticulis-redimitas canentes in monte (Pelio) Musas septiportibusque audierunt Thebis, cum (alter) Harmoniam duceret magnis-oculis-insignem, alter vero Nerei prudentis Thetin filiam inclitam. — Et dii epulati sunt apud utrumque, et Saturni filios reges viderunt aureis in thronis (epulis nuptialibus assidentes) muneraque sponsalia acceperunt; Jovisque beneficio ex prioribus malis recreati animum erexerunt. Attamen posteriore tempore illi quidem (Cadmo) gravibus tres filiæ malis abstulerunt lætitiæ

Ep. 3. 109.

Str. 4. 124.

Ant. 4. 137.

Ep. 4. 150.

Str. 5 165.

partem; candidis-ulnis-insignis autem Thyonæ Jupiter pater
Ant. 5. venit ad thorum amabilem. — Hujus vero (Pelei) filius,
178. quem solum immortalis peperit Phthiæ Thetis, in bello sagittis anima amissa, excitavit igni concrematus Danais planctum. Si quis igitur mortalium mente tenet veritatis rationem, eum fas est, deorum beneficio si consequitur hoc, esse felicem. (felicitate frui, si ei obtigit; verum et ad alteram fortunam paratum habere pectus.) Alis vero aliæ auræ sunt alte-volantium ventorum; Felicitas (que) hominum non diu durat, si qua magna nimisque cumulata homini ingruerit. —
Ep. 5. Tenuiter me geram in fortuna tenui; magnifice (majore cum
191. impensa) in ampliori; semperque eam, quæ mihi adest, fortunam animo prosequar pro viribus meis colens. Si vero mihi divitias deus lautas præbuerit: spem habeo, gloriam me consecuturum esse excelsam apud posteros. Nestorem et Lycium Sarpedonem, hominum fabulas, ex carminibus sonoris, artifices qualia sapientes concinnarunt, novimus. Virtus enim inclitis carminibus diuturna evadit. Paucis vero (id) assequi facile est.

PYTH. IV.

ARCESILAO CYRENÆO,

CURRU.

Str. 1. Hodie oportet te viro amico adesse, bellicosæ regi Cyrenes, ut pompam-agente cum Arcesilao, o Musa, Latoidis debitum Delphisque secundes auram secundam carminum; ubi olim aureis Jovis aquilis assidens, non absente Apolline, sacerdos oraculo edixit: Battum conditorem frugiferæ Libyæ, sacra insula jam relicta, conditurum curribus-præstantem urbem
Ant. 15. in albicante ubere terræ; — et Medeæ vaticinium in animum revocaturum cum septima et decima generatione Theræum; Æetæ quod quondam magnanima filia efflavit ex immortali ore regina Colchorum. Dixit vero sic semideis Jasonis bel-

licosi nautis: Audite, filii fortium virorum deorumque: aio enim, ex hac marivaga aliquando terra Epaphi filiam plantaturam esse urbium stirpem mortalibus caram, Jovis in Ammonis sedibus. — Delphinesque breviter alatos (pinnatos) Ep. 29.
equis permutantes velocibus, habenas pro remis et currus gubernabunt procellipedes. Illud augurium eveniet (exitum habebit), ut magnarum urbium metropolis Thera fiat, quod olim Tritonidis ad ostia paludis a deo homini assimulato terram dante pro xeniis e prora Euphemus descendens accepit: faustum autem ei Saturnius Jupiter pater superintonuit tonitru; — quando ancoram æreum-os-habentem, velocis Ar- Str. 2.
gus frænum, e navi suspendentibus occurrit (deus ille). 42.
Duodecim nimirum antea dies ex Oceano ferebamus super terga terræ deserta marinam trabem consiliis eductam meis. Tunc igitur solivagus deus accessit splendida viri venerandi facie assumta: amicisque verbis orsus est, hospitibus velut advenientibus benefici hospites cœnam denunciant primum. — [Enimvero reditus causa dulces prohibebat (nos) ma- Ant. 2.
nere]. Dixit vero, Eurypylum terram-continentis filium im- 56.
mortalis Neptuni esse. Cum autem videret (nos) festinantes: statim arripiens dextra obvium terræ hospitale munus studuit (Euphemo) dare. Neque recusavit illam heros; sed in littora prosiliens manui ejus manum cum contra porrexisset, accepit glebam divinam. Audio autem eam submersam e navi marina diffluxisse aqua, — sub vesperam humido pelago Ep. 2.
illapsam. Utique ipsam mandaveram sæpe levantibus-(he- 70.
rum)-labore famulis servandam. At eorum oblitæ sunt mentes. Atque nunc in hacce insula immortale profusum est Libyæ spatiosæ semen ante tempus. Si enim domi eam (glebam) projecisset in inferas Orci fauces, ad sacram Tænarum Euphemus ubi pervenisset, filius equitum-præsidis Neptuni, rex, quem olim Europa Tityi filia peperit Cephisi ad ripas: — quarta generatione filiorum prognatorum so- Str. 3.
boles ejus cum Danais latam illam continentem accepisset. 83.
Tunc enim e magna egredientur Lacedæmone Argivoque sinu et Mycenis. Nunc vero peregrinarum mulierum amplexibus (Euphemus) præclarum suscipiet genus (virorum,)

qui in hancce beneficio deorum insulam venientes genituri sint virum, camporum nigrorum dominum, (Battum:) quem quidem auri-divite aliquando in æde Phœbus admonebit
Ant. 3. oraculis Pythium templum ingressum: — ut tempore seri-
97. ore navibus multos deducat Nili ad pingue templum Saturnii. Erat hæc Medeæ verborum series. Obstupuerunt vero immoti silentio heroes divini reconditum vaticinium audientes. Te vero, o beate fili Polymnesti, hoc sermone oraculum erexit sacerdotis Delphicæ sponte editum, quæ te salvere ter cum jussisset, fato destinatum regem declaravit Cyrenes, —
Ep. 3. dum tu interrogabas: quomodo impedita loquela solvi deorum
111. beneficio posset. Utique etiam nunc, ceu floribus-purpurei veris in vigore, inter hujus (Batti) posteros octava floret progenies, Arcesilaus: cui Apollo Pythoque gloriam per Amphictyonas præbuit cursus. Ego vero eum Musis tradam et aureum vellus arietis. Ad illud enim dum navigabant Minyæ, divinitus missi ipsis honores originem habuerunt. —
Str. 4. Quænam igitur initia fuerunt navigationis? quæque necessi-
124. tas validis adamantinis illos alligavit clavis? Fatale erat Peliam ab illustribus Æolidis interfici sive manibus, sive consiliis sævis. Venit nimirum animo ejus prudenti horrendum vaticinium apud medium umbilicum (Delphos) arborosæ editum matris: ut virum altero tantum pede calceatum magnopere caveret, si quando altis e recessibus in
Ant. 4. apricam terram veniret talis inclitæ Iolci — sive peregrinus,
138. sive civis. Venit igitur tandem hastis geminis vir terribilis; vestisque dupliciter eum texit: altera, Magnetibus usitata, applicans se admirandis membris; altera vero circa eam pardi pellis arcebat horrorem-incutientes imbres. Neque comarum cincinni detonsi abierant pulcri, sed per totum tergum splendebant. Mox vero, recta accedens, sui constitit animi imperterriti experimentum dans in foro quum
Ep. 4 frequens esset turba. — Atque eum quidem non agnosce-
152. bant; animadvertentium tamen aliquis dixit ita: Numquid hic est Apollo? neque sane æreo-curru-utens maritus est Veneris. In Naxo autem clara aiunt obiisse Iphimediæ filios Otum, et te, o audax Ephialta rex. Etiam Tityum sagitta

Dianæ confecit velox ex invicta pharetra depromta; ut quisque ad licitos amores adspirare amet. — Talia illi inter sese invicem loquebantur. Mulabus autem politaque rheda concitate Pelias supervenit properans. Obstupuit autem statim adspecto bene-cognito calceo dextrum tantum circa pedem. Occultans tamen animo metum allocutus est eum: Quamnam terram, o hospes, profiteris patriam esse? et quænam hominum te terrigenarum candido emisit ventre? odiosissimis mendaciis non contaminans (ea quæ dicis) dic genus. — Huic autem confidenter placidis verbis sic respondit: Aio disciplinam Chironis me afferre. Ex antro scilicet venio a Chariclo et Philyra; ubi Centauri me filiæ educarunt castæ. Viginti autem postquam complevi annos, nihil neque facto neque verbo obsequioso illis significans redii domum, pristinum recuperaturus regni patris mei, quod olim Jupiter populorum duci Æolo liberisque ejus dederat, injuste ab alio occupati, honorem. — Audio enim Peliam iniquum splendidis obsecutum præcordiis violenter illud nostris juste imperantibus parentibus eripuisse; qui me, cum primum vidi lumen, insolentis regis veriti injuriam, funere tanquam defuncti atro in ædibus cum ejulatu mulierum instituto, clam emiserunt fasciis in purpureis; noctem arbitram facientes itineris, Saturnioque nutriendum Chironi tradiderunt. — Sed harum quidem rerum capita tenetis. Equestrium vero parentum ædes vos, o incliti cives, indicate mihi aperte. Æsonis enim filius, indigena, non peregrinam veni in terram aliorum. Centaurus vero me divinus Jasonem nominans appellavit. Sic dixit. Atque illum ingressum agnovit oculus patris; ejusque ex senilibus palpebris ebullierunt lacrimæ; suo in animo quandoquidem gavisus est eximie, filium cum videret pulcerrimum hominum. — Tum fratres Æsonis ad eos ambo venerunt, illius ad famam: ex propinquo quidem Pheres fontem Hypereidem linquens; ex Messene vero Amythaon; statim etiam Admetus venit et Melampus lubentes ad patruelem. Convivii vero munere cum amicis verbis eos excipiens Jason, (muneribus) hospitalibus convenientibus præbitis omnem hilaritatem intendit, per to-

Str. 5. 165.

Ant. 5. 179.

Ep. 5. 193.

Str. 6. 206.

Ant. 6. 220.

tas quinque decerpens noctes atque dies sacrum lætitiæ
Ep. 6. florem; — at sexto die omnem ille ab initio serium sermo-
234. nem propositum cum consanguineis communicavit. Illi vero obsequuti sunt. Statim vero ex sedibus proruit cum illis. Et venerunt ad ædes Peliæ, irruentesque constiterunt. De iis vero cum audisset, ipse obviam processit Tyrus comarum-studiosæ filius. Placidum autem Jason molli voce stillans sermonem jecit fundamentum sapientum verborum:
Str. 7. Fili Neptuni Petræi, — sunt quidem hominum mentes ve-
247. lociores ad utilitatem fraudulentam justitiæ præferendam, cum tamen ad asperum sibi sic viam parare soleant exitum. At me oportet et te, legitime frænatis affectibus, texere futuram (nostram) felicitatem. Scienti tibi dico. Una mulier Cretheique mater fuit et audacis-consilio Salmonei; tertia vero generatione nos deinceps ab illis sati robur solis aureum cernimus. Parcæ autem aversantur, si qua simultas inter-
Ant. 7. cedit cognatis, pudore (pietate inter eos) extincto. — Non
261. decet nos duos æs-penetrantibus gladiis aut jaculis magnas majorum opes partiri. Oves quippe tibi ego et boum flavos greges relinquo agrosque omnes, quos ablatos meis parentibus depasceris, opes tuas alens. Neque me angit, quod tuam domum hæc valde amplificant. Sed sceptrum regium et thronum, cui olim Crethides (Æson) insidens equestrium dirigebat populorum jura; hæc quidem sine communi mo-
Ep. 7. lestia — redde nobis, ne quod gravius inde tibi excites malum.
275. Sic utique dixit. Placide autem vicissim allocutus est eum etiam Pelias: Ero talis. Sed jam me senilis pars ætatis urget: (adest mihi senectus; tuæ vero ætatis flos adhuc viget; potesque auferre iram inferorum. Jubet enim Phrixus profectum ad Æetæ thalamos suam animam piare, pellemque arietis villosam auferre, quo olim e mari servatus fuit —
Str. 8. eque novercæ impiis telis. Hæc mihi mirum somnium al-
288. lapsum mandat. Ego vero oraculum consului apud Castaliam, si quid explorari posset; idque jussit me quam celerrime navi suscipere profectionem. Hunc tu laborem sponte perfice, tum tibi monarchiam et regnum juro me traditurum, firmum jusjurandum (is, per quem sancte juratur) testis ad-

sit nostrum utrique Jupiter genitalis. In pactum hoc ubi convenissent, discesserunt. At Jason ipse jam — incitabat præcones instantem navigationem ut denunciarent ubique. Statim vero Saturnii Jovis filii tres nigrisque-superciliis-ornatæ Alcmenæ Ledæque invicti-pugnatores venerunt, duoque alte-comati viri, Neptuni soboles, reveriti (Jasonis) virtutem, eque Pylo et a promontorio Tænaro; quorum, Euphemi quidem tuaque, o Periclymene fortissime, gloria insignis (hac expeditione) reddita est. Apolline vero natus, citharœdus carminum pater, accessit laudibus clarus Orpheus. — Misit porro Mercurius auream-virgam-gestans duos filios ad difficilem laborem, unum Echionem, juventæ vigore plenos, alterum Erytum; statim autem, ad Pangæi montis radices habitantes, venerunt. Promtus etiam animo lubenti cito armavit Zeten Calainque rex ventorum, pater Boreas, viros ambo alis terga horrentes purpureis. Hocce ad inflectendos-animos-potens dulce in Semideis desiderium accendit Juno — navis Argus: ne quis relictus periculorum expertem, apud matrem maneret, vitam fovens; sed ut vel mortis cum periculo ornamentum pulcerrimum virtutis suæ æqualibus assequeretur cum aliis. In Iolcum vero postquam descendit nautarum flos: recensuit omnes, postquam laudasset, Jason. Et vero vates ex auguriis sortibusque vaticinans sacris Mopsus, navem conscendere jussit exercitum promtus (auguria fausta nuntians). Postquam autem e rostro desuper suspenderant ancoras: — auream manibus capiens phialam dux, in puppi, patrem Cœlitum, fulminatorem Jovem, et celeres fluctuum ventorumque motus precabatur et noctes, et maris vias, diesque felices et optabilem reditus fortunam. E nubibus vero ei respondit tonitru fausta vox; splendidique venerunt radii ex fulgure erumpentes. Animum autem heroes receperunt dei prodigiis confisi. — Jussit vero eos incumbere remis prodigiorum speculator, dulces indicans spes. Remigatio igitur asperarum manuum labore indefessa successit; Notique flatibus ad Ponti Axini ostium acti venerunt; ubi sacrum Neptuno marino constituerunt delubrum: fulvus autem Thraciorum taurorum grex aderat: divinamque lapideam

Ant. 8. 302.

Epod. 8. 316.

Str. 9. 329.

Ant. 9. 343.

Epod. 9. 357.

aram. In periculum vero grave conjecti, domino supplica-
Str. 10. bant navium (navigationis) — ut concurrentium impetum
370. ineluctabilem effugerent petrarum. Geminæ enim erant, vivæ, volvebanturque velociores, quam graviter-stridentium ventorum acies. Sed jam mortem illa iis Semideorum navigatio adducebat. Phasin autem deinde ingressi sunt, ubi nigris Colchis robur (h. se) admoverunt (cum iis congressi sunt) Æetam apud ipsum. Domina autem acutissimorum telorum Cypria Venus versicolorem torquillam, indissolubili
Ant. 10. quatuor radiorum rotæ alligatam, — furiosam avem, primum
384. ad homines cœlitus detulit, precesque incantatrices edocuit sapientem Æsonidam, ut Medeæ eximeret parentum reverentiam, desiderabilisque Græcia ipsam in pectore ardentem versaret flagello Suadæ. Atque mox illa (Medea) summam laborum paternorum (a patre injunctorum) ostendit Jasoni, oleoque permixta remedia dolorum dedit, quibus ungeretur; pactique sunt communes nuptias dulces inter se jungere. —
Ep. 10. At postquam Æetes adamantinum in medio aratrum statue-
398. rat, et boves, qui flammam e flavis malis spirabant ardentis ignis, æreisque ungulis pulsabant terram alternis: hos adductos jugo admovit solus (Æetes); rectosque sulcos in longum ducens egit, et glebas-emittentis ad orgyæ altitudinem dissecuit dorsum terræ. Tum ita dixit: Hoc opus, rex qui præest navi, mihi si perfecerit: incorruptibile stragulum
Str. 11. auferat, — vellus splendidum aureo villo. Sic eo dicente,
411. abjecto Jason croceo vestimento, deo fretus, aggrediebatur rem. Ignis vero eum non turbabat veneficiorum-peritissimæ hospitæ præceptis (medicaminibus). Protracto vero aratro bubulis quum religasset necessitatis (domantibus) instrumentis colla (taurorum,) incutiens validorum-laterum-corpori stimulum gravem, fortis elaboravit imperatum (agri) spatium. Ingemuit vero tacito quamvis dolore robur Jasonis Æetes admiratus — simulque socii forti viro amicas porri-
Ant. 11. gebant manus, coronisque eum herbaceis redimiebant, blan-
425. disque sermonibus excipiebant. Statim autem Solis admirandus filius vellus splendidum indicabat, ubi illud extenderant Phrixi cultri. Sperabat autem non item ei huncce perfec-

turum esse (Jasonem) laborem. Repositum enim erat in saltu, draconisque custodiebatur sævissimis malis, qui crassitie longitudineque quinquaginta-remorum navem (ipsam Argo) superabat, quam construxerant ictus ferri. — Longe mihi Ep. 11. (in promtu esset) procedere in via: opportunitas quidem 439. adesset: sed novi etiam semitam quandam brevem, multisque præcello artificio (hoc) aliis. (Verbo:) Interfecit ille arte, cæsiis-oculis varioque-tergo serpentem, o Arcesila, clamque abduxit Medeam cum vellere, Peliæ mortem; ad Oceanique pontum accesserunt mareque rubrum Lemniarumque gentem feminarum viricidarum, ubi et membrorum in certaminibus exhibuerunt specimen, veste nudati, — et (cum illis) con- Str. 12. sueverunt. Atque tum, in peregrinis licet terris, vestræ 452. felicitatis scintillas accepit fatalis dies vel noctes. Ibi enim genus Euphemi satum in posterum perpetuum (tempus) extitit. Et Lacedæmoniorum ingressi sedes postea aliquando in Callistam migrarunt insulam. Inde vero vobis Latonæ filius dedit Libyam terram deorum beneficio colendam, ad urbem aurithronæ gubernandam divinam Cyrenes — recti- Ant. 12. consultricem prudentiam adeptis. Calle nunc Œdipi sapi- 466. entiam. Etiamsi quis ramos acuta securi amputet magnæ quercus, fœdetque admirandam ejus speciem: (tamen illa) etsi sterilis reddita, dat suæ naturæ argumentum, si quando hibernus ignis illa fiat ad extremum, aut rectis herilibus (in heri domo) columnis fulta (tanquam trabs) onus aliis in muris difficile sustineat, suo derelicto loco. — Tu vero ades me- Ep. 12. dicus opportunissimus; Pæanque tuam honorat vitam 480. (favet tibi). Oportet molli manu adhibita os vulneris tractare. Facile quippe est civitatem concutere etiam imbecillioribus. At in sede iterum collocare, difficile utique est, inopinato nisi deus principibus gubernator adfuerit. Tibi vero harum rerum contexitur decus. Persevera felicem in Cyrenen impendere studium omne. — Homericarum autem Str. 13. etiam hanc considerans sententiam cura: Nuntium pruden- 493. tem, inquit, honorem maximum (adeoque successum) negotio cuivis afferre. Augetur adeo (honore) Musa quoque nuntio recto. Cognovit Cyrene et celeberrima domus Batti

justam (rationem et viam) Demophili mentis. Ille enim inter pueros juvenis, in consiliis vero senex, quasi assecutus centennem vitam. Privat maledicentiam splendida voce,
Ant. 13. 507. didicitque injuriosum odisse — non contendens contra bonos, neque procrastinans rem ullam; quandoquidem tempus opportunum inter homines breve spatium habet (mox præterit); ille vero bene id novit, comitaturque eum (opportunitas) famula non tanquam fugitiva. Aiunt vero esse hoc molestissimum, nosse honesta (bonorum sensum habere), at ex necessitate extra ea habere pedem (iis carere). Et sane ille (tanquam alter) Atlas cum cœlo (ita ipse cum ærumnis) colluctatur nunc procul patria a tellure, et a possessionibus suis. Solvit tamen Jupiter immortalis etiam Titanas: et
Ep. 13. 521. tempore mutationes (fiunt), cessante vento, — velorum. Sed optat, pernicioso morbo exantlato (exilio), tandem domum videre; ad Apollinisque fontem convivia frequentans animum tradere juvenili hilaritati; sæpeque inter sapientes cives affabre-factam citharam gestans, in otio quieto pulsare, nec sane cuique damnum inferens, nec patiens ipse a civibus quicquam. Atque tum narraverit, qualem Arcesilao invenerit fontem præclararum laudum novum, Thebis hospitio exceptus.

PYTH. V.

ARCESILAO CYRENÆO,

CURRU.

Str. 1. Divitiæ magnam vim habent, quum quis mortalis virtute temperatas intemerata, fortuna tradente, habeat eas multorum-amicorum-conciliatrices comites. O beate Arcesilæ, tu utique, ab inclitæ ætatis primis gradibus usque, cum gloria eas tenes, voluntate aureo-curru-vecti Castoris, serenitatem qui post hibernam procellam in tua fulgere facit beata

domo. — Sapientes vero pulcrius (bene) ferunt divinitus- Ant. 15.
datas opes. Te vero incedentem in justitia magna felicitas amplectitur, tum quia rex es magnarum urbium, oculusque congenitus (h. e. tuus) præ se fert venerandam hanc majestatem cum prudentia tua conjunctam; tum vero beatus etiam nunc es, gloriosa quod victoriam jam in Pythiade (Pythico sollenni) equis adeptus accipis huncce victoris pompam ducentem virorum hymnum, — Apollineum ludicrum. Id- Ep. 1.
circo ne obliviscaris, in Cyrene, pulcrum circa hortum 29.
Veneris, celebratum (illud): omnia quidem ad deum auctorem referre. Amato vero Carrhotum eximie inter amicos: qui non Epimethei secum habens sero-sapientis filiam Excusationem Battidarum pervenit ad domos jura-colentium; sed currus victorialis, ad aquam Castaliæ hospitio exceptus, præmium imposuit tuis comis, — salvis habenis equorum Str. 2.
velocium duodecim-cursus-emensorum in campo sacro. Fre- 43.
git enim instrumentorum robur nullum, sed pendent dedicata, quæcunque manu-fabricantium fabrorum opera afferens Crisæum collem prætervectus est, in cavo saltu Dei; totidem (hæc) tenet cupressina trabs, ad statuam prope, Cretenses quam sagittarii in templo Parnassio collocarunt, unius arboris truncum. — Benevola itaque decet mente benefactorem Ant. 2.
excipere. Te vero, o Alexibii fili, (Carrhote,) pulcricomæ 57.
illustrant Gratiæ (Musa lyrica), beatus qui habes etiam post magnum laborem carminum præstantissimorum monumentum. Inter quadraginta enim lapsos aurigas tu integrum currum reportans intrepido animo rediisti jam in Libyæ campum ex splendidis certaminibus patriamque urbem. — Laborum vero nemo exsors est neque erit. Batti vero per- Epod. 2.
manet prisca felicitas, in utraque licet fortuna; propugnacu- 71.
lum urbis, lumenque clarissimum hospitibus. Illum sane et frendentes leones præ timore fugerunt, linguam quando illis attulit transmarinam. Nam auctor coloniæ deducendæ dedit Apollo bestias gravi metui, ut ne rectori Cyrenes irritus fieret in oraculis. — Qui et gravium morborum remedia Str. 3.
viris et mulieribus distribuit, præbetque citharam, datque 85.
Musam quibuscunque voluerit, placidam in animum immittens tranquillitatem; antrumque regit fatidicum, per quod

et Lacedæmone Argisque divinaque in Pylo habitare fecit strenuos Herculis posteros Ægimiique. At meum est, præ-
Ant. 3. 99. dicare, quod e Sparta venit, amabile decus : — unde oriundi venerunt in Theram Ægidæ, mei majores, non sine numine; sed fatum quoddam duxit. Inde accepto multarum victimarum epulo, tuis, o Apollo, Carneis, sacro celebramus Cyrenen pulcre-exstructam urbem, quam incoluere (tum) æreearmati hospites Trojani Antenoridæ. Cum Helena enim
Ep. 3. 113. venerunt, fumantem patriam postquam viderant — in bello. Equestrem autem gentem (hanc) religiose excipiunt (colunt) sacris adeuntes eos et munera afferentes incolæ, quos Aristoteles (Batthis) adduxit, navibus velocibus maris profundam viam aperiens : condiditque lucos majores deorum stravitque in Apollineæ salutaris-hominibus pompæ usum rectam planitiem, equis-perstrepentem Scyrotam viam;
Str. 4. 127. ubi in extrema parte fori seorsum jacet mortuus. — Beatus quidem ille inter homines habitabat, herosque postea populo cultus. Seorsum vero ante domos cæteri reges sacri sortiti sunt sepulcrum. Magnam vero virtutem, rore molli adspersam hymnorumque liquoribus, audiunt alicubi sub-terris-vivente animo, suam felicitatem, filioque commune decus justeque debitum Arcesilæ, quem in choro canentium juve-
Ant. 4. 141. num decet aureo-ense-insignem Phœbum celebrare, — cum habeat ex Pythone præmium victoriale impensarum, carmen jucundum. Virum illum laudant prudentes. Vulgo-dictum dico. Præstantiorem ætate mentem alit; linguaque animique virtute alas expandens inter volucres aquila est, et in certaminibus muri instar robur (ipsi est;) interque Musas ales inde a matre cara, celebratusque curruum agitator scitus. —
Ep. 4. 155. Et quotquot sunt indigenarum laudum viæ, aggressus est ille, numenque ei et nunc propitium perficit virtutem, (facit ut assequatur, quod aggreditur,) et vero in posterum, o Saturnii dii, detis, ut in factis consiliisque habeat (eam), ne fructibus-exitialis ventorum hibernus flatus fœdet ævum. Jovis utique mens magna gubernat fortunam virorum (ipsi) carorum. Precor eum Olympiæ hanc (similem huic Pythicæ) ut conferat victoriam in Batti genus.

PYTH. VI.

XENOCRATI AGRIGENTINO,

CURRU.

AUDITE. Utique enim pætos-oculos-habentis Veneris arvum Str. 1.
Charitumque aramus (carmen paramus), ad, umbilicum horrisonæ terræ, templum accedentes, de Pythicis victoriis ubi felicibus Emmenidis fluvialique Agrigento atque adeo Xenocrati paratus hymnorum (propter victorias Pythicas) thesaurus in divite Apollineo asservatur luco, — quem neque hi- Ant. 10.
bernus imber cum impetu irruens, horrisonæ nubis exercitus immitis, neque ventus in recessus maris rapiat, convecto undique (a fluctibus) sabulo illisum. At ille, luce vultum in candida (h. e. vultus-serenante cum lætitia), patri tuo, Thrasybule, communemque generi tuo, sermonibus mortalium inclitam, curulem Victoriam Crisæis in vallibus, annuntiabit. — Tu utique eam (victoriam) dextre manu tenens, Str. 2.
rectum colis præceptum, quod olim in montibus aiunt Philyræ filium forti (a parentibus) semoto Pelidæ commendasse: 19.
ut præcipue quidem inter deos Saturni filium gravisonum fulgurum fulminumque rectorem coleret; eodem vero etiam honore parentum vitam fatis-concessam nunquam privaret. — Fuit et antea Antilochus fortis mente hac præditus, qui Ant. 2.
occubuit pro patre, homicidam quum sustinuisset ducem exercitus Æthiopum Memnonem. Nestoreum enim equus currum remorabatur Paridis a telis saucius; at ille (Memnon) immittebat validam hastam. Tum Messenii senis perculsa mens inclamavit filium suum. — Neque vero irritum ver- Str. 3.
bum emisit. Sed stans (adversus hostem) divinus ille vir 37.
(Antilochus) redemit morte vitam patris, visusque est apud majores inter adolescentes, facinore ingenti perpetrato, summus esse pietate erga parentes. Atque hæc quidem in præteritis sunt. Inter nostros vero etiam Thrasybulus paternam

Ant. 3. maxime ad regulam incedit, — patruoque (proxime) acce-
46. dens, decus (virtutis) exhibet: prudentiaque divitias regit, nec injustum nec insolentem juventæ florem decerpens, sed sapientiam in recessibus Pieridum. Ad te quoque, terræ quassator, qui equestrem incessum invenisti, valde probato (tibi) animo, Neptune, sese applicat. Dulcis vero ejus mens, etiam in conversando, cum convivis, apum superat cancellatum opus.

PYTH. VII.

MEGACLI ATHENIENSI,

QUADRIGIS.

Str. 1. PULCERRIMUM magna urbs Athenæ (sunt) proœmium, quo Alcmæonidarum late-potenti stirpi fundamentum carminum in quadrigarum victoria jaciatur. Siquidem quamnam tribum, quamque familiam habitantem in Græcia prædicem
Ant. 8. fama illustriorem? — In omnibus enim civitatibus fama versatur Erechthei civium, (Alcmæonidarum,) qui tuam, o Apollo, ædem in Pythone divina admirandam exstruxerunt. Impellunt vero etiam me ad canendum quinque in Isthmo victoriæ, unaque præcellens apud Jovis Olympiam, duæque
Epod. e Cirrha, — vestræ, o Megacles, et progenitorum. Nupero
15. autem successu felici gaudeo aliquantum; id vero doleo, invidiam excipere præclara facinora. Aiunt utique, (noto dicto) sic homini, in stabili etiam florenteque felicitate, quandam tamen rerum vicissitudinem accidere solere.

PYTH. VIII.

ARISTOMENI ÆGINETÆ,

LUCTATORI.

BLANDA Tranquillitas, Justitiæ o urbes-amplificans filia, consiliorumque et bellorum tenens claves supremas, Pythicæ victoriæ decus Aristomenis accipe. Tu enim æqua et agere et admittere pariter nosti tempore opportuno. — Tu vero etiam, quando quis immite cordi odium immiserit, aspera, adversariorum occurrens robori, ponis insolentiam in fundo maris. (h. e. submergis, opprimis.) Quam se infauste lacessere non præviderat Porphyrio. Lucrum id quidem gratissimum est, quod quis volentis ex ædibus auferat; — per vim (majorem) vero etiam magna-jactantem labefactare (illa) solet tandem. Typhos Cilix centiceps eam non effugit, neque adeo rex Gigantum; sed domiti sunt fulmine, sagittisque Apollinis; qui benevola mente Xenarcis filium excepit e Cirrha coronatum herba Parnassia (lauro) Doricoque hymno.— Neque vero Gratiis excidit (sine decoribus et laudibus est) justam-civitatem-habens, virtutibus inclitis Æacidarum incendens (civium animos) insula; sed perfectam habet gloriam jam inde ab initio. Multa quippe celebratur victricia ad certamina educasse, acresque excellentissimos heroas ad pugnas; — quo nomine etiam inter homines conspicua est. Mihi vero non vacat tradere omnem (hanc laudum) prolixitatem lyræque et cantui molli, ne fastidium superveniens molestum sit: quod vero ante pedes mihi est præclarorum facinorum recentissimum debitum tuum, o puer, procedat currens, mea arte volans. — Lucta enim avunculorum vestigiis insistens, neque Olympiæ victorem Theognetum dedecoras neque Clitomachi victoriam in Isthmo membris-robustis-reportatam. Augens vero gloriam tribus Midylidarum, laudem reportas illam, quam olim Oiclei filius (Amphiaraus)

Str. 1. Ant. 10. Ep. 19. Str. 2. 30. Ant. 2. 39. Epod. 2. 48.

subindicavit prævidens ad septiportes Thebas filios constan-
Str. 3. ter urgentes bellum, — quum Argis iterum (ad oppugnandas
59. Thebas) venissent Epigoni. Sic autem dixit: in pugnantibus natura generosus elucescit patrum in filiis animus. Intueor aperte Alcmanem draconem varium corusco in clipeo versantem, (clipeum maculoso dracone insignem) primum
Ant. 3. (inter primos pugnantem) ad Cadmi portas. — At, afflictus
68. priori clade, nunc (in Epigonorum bello) faustioris tenetur augurii nuntio Adrastus heros: etsi domestica adversa fortuna utetur. Solus enim e Danaorum exercitu, interfecti ossibus collectis filii, (Ægialei,) numine deorum redibit exer-
Ep. 3. citu cum incolumi — ad Abantis spatiosos vicos (Argos).
77. Talia quidem edixit Amphiaraus. Lætatus vero et ipse Alcmanem coronis peto aspergoque hymno; vicinus siquidem et possessionum mearum custos obvius est factus eunti mihi ad terræ umbilicum celeberrimum vaticiniaque attigit (vita-
Str. 4. cinatus mihi est) congenita arte. — Tu vero, longe jaculans,
88. qui omnes-recipiens-templum celebre gubernas Pythonis in vallibus, maximam quidem ibi victoriarum præbuisti; domi vero antea avide-apprehensam quinquertii victoriam in festis
Ant 4. tuis præbuisti, o rex. Propitio autem, precor, animo — ad-
97. spicias hoc, quo singula ista pererro, carmen. Hymno quidem dulcisono Veritas adstat. Deorum autem curam immortalem exposco o Xenarces, vestræ fortunæ. Si quis enim bona consequitur non cum magno labore, multis qui-
Epod 4. dem imperitiorum videtur sapiens ille — opes amplificare
106. consiliorum prudentia. Enimvero non hæc penes homines sunt, sed deus præbet; alias alium sursum attollens, alium subter manuum libramentum deprimit. Tu vero, et Megaris reportasti victoriam recessuque in Marathonis, Junonisque in certamine patrio victoriis triplicibus, o Aristomenes, vicisti
Str. 5. fortitudine; — quatuorque irruisti desuper in corpora, mala
117. meditans; quibus neque reditus pariter jucundus in Pythiis redditus est, neque reversis apud matrem risus dulcis excitavit gaudium; sed per angiportus, adversarios subveriti trepi-
Ant. 5. dant, calamitate sauciati. — Qui vero decus aliquod recens
126. nactus est, magnam ob felicitatem (quæ) ex voto (obtigit,)

evolat alata virtute, habens præstantiorem fructum divitiarum. At enim brevi mortalium felicitas crescit; sic vero etiam (brevi) procidit humi, infesto decreto (fato) quassata. — Diei unius (nos!) Quidnam est quis? quid non est quis? Epod. 5. 135. Umbræ somnium homines. Cum tamen splendor a-Jove-datus venerit, fulgens adest lumen hominum et suavis vita. O Ægina, cara mater, libero populo civitatem hancce cura, cum Jove et rege Æaco, Peleoque et præstantissimo Telamone cumque Achille.

PYTH. IX.

TELESICRATI CYRENÆO,

ARMATO CURSORI.

Volo æreum-clypeum-gestantem Pythicum victorem Telesicratem cum (adjuvantibus) pulcre-cinctis prædicans Gratiis celebrare, felicem virum, equestris decus Cyrenes, quam ventistrepis ex Pelii recessibus comatus quondam Latonæ filius rapuit, vexitque aureo virginem venatricem curru (in Libyam): ubi eam pecorosæ et maxime-frugiferæ constituit dominam terræ, ut radicem (solum) orbis terrarum tertiam amabilem florentem inhabitaret. — Excepit vero argentipes Str. 1. Ant. 1. Venus Delium hospitem, divinos currus attingens manu leviter; ipsorumque dulci connubio amabilem adjunxit verecundiam, nuptias deo parans cum præpotentis filia Hypsei; qui Lapitharum violentorum tunc erat rex, ab Oceano genere heros secundus; eum olim Pindi claris in convallibus Nais delectata Penei lecto Creusa pepererat —Terræ filia. Ille Ep. 31. autem lacertis-decoram educavit filiam Cyrenen, quæ quidem neque telarum retrogradas amavit vias, neque conviviorum domesticas inter socias oblectationes, sed jaculisque æneis venabuloque pugnans conficiebat feras bestias: multam profecto et tranquillam armentis securitatem præbens paternis;

suavemque illum concubitorem, parum palpebris incumbentem somnum consumens (somno parum indulgens) sub au-
Str. 2 roram. — Invenit eam aliquando ampla-pharetra instructus,
45. leone cum robusto solam luctantem sine armis, jaculator Apollo. Statim vero ex ædibus (evocatum) Chironem allocutus est sermone: Sacro antro, Phillyride, egressus animum feminæ et magnum robur admirare; qualem intrepido pugnam superinducat capiti (sibi), discrimine majus puella pectus habens; timoreque non turbantur præcordia. Quis eam
Ant. 2. hominum genuit? quanam avulsa stirpe — montium recessus habitat umbrosorum? experiturque robur immensum. Fasne est inclitam manum ei inferre? anne etiam per amplexus demetere mellitum florem? Huic vero Centaurus gravis placido blande ridens supercilio consilium suum statim reddidit. Sunt, o Phœbe, occultæ ad sacros amores claves sapientis Suadelæ; et inter deos pariterque homines verentur (omnes) palam (aperta vi) dulcibus frui primum amplex-
Ep. 2. ibus. — Namque te, cui non licet quemquam mendacio
75. aggredi, commovit blandus amor, ut simulate eloquereris hunc sermonem. Puellæ vero quorsum genus interrogas, o rex? qui certum omnium rerum exitum nosti et omnes vias, quotque tellus verna folia emittit, quantaque in mari et fluviis arenæ vis fluctibus impetuque ventorum volvitur; quodque futurum est, et quando futurum est, bene perspicis. Si tamen licet etiam cum sapiente contendere (apud artis vati-
Str. 3. cinandi peritum vaticinari), — edicam (quæ futura esse
89. præsentio). Huic maritus venisti vallem in hancce, et es eam trans mare, Jovis eximium in hortum, transportaturus. Ibi eam (aliquando) civitatis reginam constitues, populo adducto insulari ad collem campis undique cinctum. Nunc autem spatiosa-prata-habens sacra tibi Libya excipiet gloriosam nympham ædibus in aureis benevola; ubi statim ei tenendam legitime donabit terræ portionem, neque frugiferarum plantarum expertem, neque ignotam animantibus. —
Ant. 3. Ibi filium pariet, quem inclitus Mercurius, pulcrithronis
104. Horis Terræque, susceptum cara a matre, tradet. Illæ vero genibus suis imposito infanti nectar labiis et ambrosiam in-

stillabunt, facientque eum immortalem, Jovem et sanctum Apollinem, gaudium amicorum, et proximum comitem ovium, Venatorem et Pastorem, ab aliis vero Aristæum appellandum. Sic locutus instigavit eum, ut jucundum nuptiarum perficeret exitum. — Celeris autem est, si quid dii moliuntur, actio viæque breves. Illud illa dies peregit. Thalamoque concubuerunt in aureo Libyæ, quo loco pulcerrimam urbem (Nympha Cyrene) tutatur inclitamque certaminibus. Atque nunc apud Pythonem divinam Carneadæ filius florentissimæ ipsam admovit fortunæ, ubi victor professus est Cyrenen. Quæ ipsum benevola excipiet, pulcris-feminis-insigni patriæ gloriam amabilem afferentem e Delphis. — Magnæ virtutes semper capiunt copiosas laudes; in copiosis tamen (in magna rerum dicendarum copia) pauca ornate-edisserere, auditio (grata) sapientibus. Opportunitas autem similiter in quaque re tenet summam. Noverunt aliquando et Iolaum, non aspernatum eam opportunitatem, septiportes Thebæ: quem, Eurysthei postquam caput amputaverat ensis acie, condiderunt ima sub terra in curruum-agitatoris Amphitryonis sepulcro; ubi paternus avus ejus satorum hominum (Thebanorum) hospes jacebat, quum ad equis-albis-tritos Cadmeorum commigrasset vicos. — Peperit ex ejus Jovisque amplexibus prudens unico partu Alcmena geminorum invictum robur filiorum. Mutus ille fuerit, qui Herculi os non applicet, (ei carmine celebrando vocem non accommodet,) neque Dircæarum aquarum semper meminerit, quæ illum educarunt et Iphiclem; quibus ego præclarum ex voto carmen pangam, beneficio ab iis affectus. Gratiarum celebrium (modo) ne me deficiat purum lumen! Æginæque enim, aio, Nisique in colle (Telesicrates) ter civitatem hanc (Cyrenen) celebrem fecit, — taciturnam laudum incpiam victoria effugiens. Quapropter, si quis ei amicus sit civium, si quis adversarius, hoc utique publice bene gestum, ne, præceptum violans marini senis (Nerei) celet. Ille etiam inimicum, præclaras res gerentem, toto animo et pro justitia laudare jubebat. Sæpissime victorem te etiam in sacris statis Palladis vidi; tacitæque quæ-

Ep. 3. 119.

Str. 4. 133.

Ant. 4. 148.

Ep. 4. 163.

libet carissimum sibi maritum virgines aut filium optabant
Str. 5. te, o Telesicrates, (sibi) esse; — in Olympicis quoque et
177. profunde-sinuosæ Terræ certaminibus inque omnibus etiam domesticis (Libycis). Enimvero sunt, qui a me, qui siti carminum medeor, exigant munus carminum denuo, ut excitem antiquam etiam majorum suorum gloriam: quales Libycam ob feminam profecti sunt Irasam ad urbem Antæi, ad pulcricomam proci celeberrimam puellam; quam admodum multi optimates virorum ambierunt cognati, multique
Ant. 5. peregrinorum; nam admirabilis forma — erat: auroque-
192. coronatæ pubertatis fructum florescentem decerpere volebant. Pater autem filiæ parans illustrius conjugium, audiverat, Danaus quondam Argis quales nactus esset quadraginta et octo virginibus, antequam medius dies illuxisset, velocissimas nuptias. Statim enim collocaverat universum (puellarum) chorum ad metas certaminis, certaminibusque pedum jusserat decernere heroes, quam habiturus esset quisque eorum,
Ep. 5. quotquot generi futuri ad eas accesserant. — Similiter igi-
207. tur Libys jungens dabat filiæ sponsum. Ad lineam ipsam ornatam eam constituit, finis ut esset (laborum) extremus. Dixitque in medio, abducturum eam, qui primus prosiliens ejus attigisset amictus. Tum Alexidamus, postquam emensus est rapidum cursum, virginem venerandam, manu manum ejus apprehendens, duxit equestrium Nomadum per agmen; multa(que) in ipsum illi projiciebant flores et serta: multas vero jam antea alas acceperat victoriarum.

PYTH. X.

HIPPOCLEÆ THESSALO,

DIAULI CURSORI.

Str. 1. Felix, o Lacedæmon! o beata Thessalia! In utroque uno ex patre Aristomacho Herculis progenies imperat. Quid? an

glorior intempestive? Imo vero me Pythoque et Pelinnæum vocat Alevæque filii, Hippocleæ volentes afferre in pompa victorem-ducentium virorum inclitam vocem.—Expertus enim Ant. 11.
est certamina, in concilioque Amphictyonum Parnassius eum recessus diauli-cursorum juvenum supremum renunciavit. O Apollo, lætus enim hominum exitus et exordium (quicquid perficiunt aggrediunturque) moderante numine procedit, tuis utique consiliis ille hoc patravit; congenitaque ipsi indoles insistere eum fecit vestigiis patris (Phriciæ), — bis Olympio- Epod. 21.
nicæ in bellicis Martis armis; fecit etiam ampla-prata-habente certamen sub Cirrhæ rupe pedibus-victorem Phriciam. Adsit fortuna futuris quoque diebus, magnificæ divitiæ (felicitas) ut floreant ipsis. — (Eorumque quæ) in Græcia Str. 2.
(sunt) decorum nacti non exiguam portionem, ne in odiosas 29.
divinitus vicissitudines incidant. Deus adsit eis inoffenso animo. Fortunatus vero et a poetis celebratus vir ille est, quicunque manibus aut pedum virtute victor maxima præmiorum reportavit audaciaque et robore;—et vivens adhuc Ant. 2.
juvenem filium pro parte sua viderit adeptum coronas 39.
Pythias. Æreum cœlum nondum ascensum iis; quamcunque vero nos mortale genus felicitatem attingimus, eam assecutus penetrat ad extremum navigationis terminum. Ad Hyperboreorum vero populum neque navibus neque pedestri itinere inveneris mirabilem viam;—apud quos olim Epod. 2.
Perseus epulatus est dux, quum, domos eorum ingressus, 49.
sacrificantes deo invenisset inclitas asinorum hecatombas; quorum (que) festis dapibus jugiter lætisque vocibus maxime Apollo gaudet, ridetque videns lasciviam exultantium bestiarum.—Musa autem non exulat a moribus ipsorum. Str. 3.
Sed ubique chori virginum, lyrarumque strepitus, sonitus- 57.
que tibiarum moventur; lauroque aurea comas redimientes epulantur hilariter: neque vero morbi neque perniciosa senectus attingunt sacram gentem; laborumque et bellorum expertes—habitant, evitantes ultricem Nemesin. Audaci Ant. 3.
autem spirans corde venit aliquando Danaës filius, ducebat 67.
autem Minerva, ad hunc beatorum hominem cœtum; occiditque (inde profectus) Gorgonem, et variegatum dra-

conum jubis caput, rediit, insularibus, lapideam mortem,
Ep. 3. afferens. Mihi vero, mirabilia — diis perficientibus, nihil
77. unquam esse videtur incredibile. Remum inhibe, illicoque
anchoram fige in terra e prora projectam, latentis auxilium
scopuli. Laudatoriorum enim flos hymnorum ad aliam sub-
Str. 4. inde, velut apis, festinat memorationem. — Spero autem
85. me, dum Ephyræi (tribules) carmen circa Peneum dulce
modulantur meum, Hippocleam hunc magis etiam carmini-
bus ob coronas effecturum esse admirandum inter æquales
senioresque, juvenculisque virginibus curam (h. carminum
argumentum). Etenim aliis aliorum desiderium pungere
Ant. 4. solet pectora: — Quæ vero quisque appetit, ea consecutus,
95. avidum habeat (habere eum par est) studium rei præsentis;
post annum autem eventura obscurum est prævidere. Fre-
tus sum hospitalitate benevola Thoracis, qui meum expetens
officium, hunc junxit currum Pieridum quadrijugum, amans
Ep. 4. amantem, ducens ducentem benevole. — Exploranti vero
105. et aurum per probationem refulget, et mens recta. Fratres
quoque (ejus) collaudabimus probos, quoniam in altum effe-
runt (illustrant) morem (instituta) Thessalorum foventes.
Penes enim probos reposita sunt (ibi) paterna augusta civi-
tatum imperia.

PYTH. XI.

THRASYDÆO THEBANO PUERO,

STADII CURSORI.

Str. 1. O Cadmi filiæ, Semele quidem Olympiarum (dearum) socia,
Inoque Leucothea marinarum contubernalis Nereidum, ve-
nite cum Herculis optimæ-prolis-procreatrice matre ad Me-
liam, aureorum ad penetralem tripodum thesaurum, quem
eximie honoravit Loxias, — Ismeniumque nominavit, vera-
cem fatidicam sedem; ubi etiam nunc, o filiæ Harmoniæ,
indigenam Heroidum cœtum congregatum (Loxias) jubet

adesse; et Themidem sacram Pythonemque et recte-judicantem terræ umbilicum canatis prima vespera — in septi- Ep. 19.
portium Thebarum gratiam certaminisque Cirrhæ; in quo
Thrasydæus denuo-celebravit lares paternos, imponens iis
tertius coronam, in opulentis arvis Pyladæ victor, hospitis
Laconis Orestæ. — Quem, interfecto patre, Arsinoe Cly- Str. 2.
tæmnestræ manibus validis ex periculo nutrix eripuit luctu- 25.
oso, quando Dardanidæ filiam Priami Cassandram corusco
ære cum Agamemnonia anima misit Acherontis ripam ad
umbrosam — crudelis femina. Num illam Iphigenia ad Ant. 2.
Euripum mactata procul a patria stimulavit, dolosas ut con- 34.
citaret insidias? an alio toro lascivientum nocturni seduxe-
runt amplexus? quod sane juvenibus uxoribus odiosissimum
est flagitium, fierique non potest, ut occultetur — alienis Ep. 2.
linguis. Maledici enim sunt cives; sustinetque opulentia 43.
non minorem invidiam; at humiliter vivens in abscondito
fremit (obtrectat). Interiit certe (quicquid est) ipse heros
Atrides, reversus tandem, inclitis in Amyclis, — vatemque Str. 3.
perdidit secum puellam, postquam ob Helenam exustorum 49.
Trojanorum dejecit domos de (pristinis) opibus. At ille
(Orestes) ad senem hospitem Strophium pervenit puerili
capite (puer), Parnassi pedem incolentem, postea vero Marte
(ferro) et matrem interfecit et neci dedit Ægisthum. —
Certe, o amici, iter-deflectente trivio vagatus sum, cum Ant. 3.
recta via incederem antea; aut ventus me aliquis extra (na- 58.
vigandi) cursum propulit, ut navigium marinum. Ad te
vero, o Musa, (quod attinet) si mercede pacta es locare vo-
cem argento-conductam, alias alia movere par est: — Non * Ep. 3.
patri Pythionicæ nunc aut Thrasydæo ipsi, quorum lætitia- 67.
que et gloria resplendet. Olim curribus præclari victores
Olympiæque certaminum celeberrimorum obtinuerunt cele-
rem fulgorem (victoriam) equis: — Delphisque (nunc) nudi in Str. 4.
stadium quum descendissent, superarunt Græcanicam tur- 73.
bam velocitate. Divinitus (quotquot deorum numine ob-
tingunt) appetam bona; iis studens, quæ assequi licet per
vitam. Decorum enim civilium cum deprehenderim medio-

* Lego μὴ πατρὶ Π. v. 67.

cria diuturniore felicitate florere, improbo sortem tyranni-
Ant. 4. dum: — communibus virtutibus intentus sum (studeo).
82. Invidi autem puniuntur noxa. Si quis felicitatis fastigium assecutus, tranquilleque degens, a gravi injuria se cohibuit, is nigræ terminum pulcriorem mortis consequi solet, dulcissimæ soboli, bonæ famæ, bonorum præstantissimum, domum
Ep. 4. relinquens.. — Quod Iphicliden (quoque) celebrem facit
91. Iolaum hymnis decantatum et Castoris robur teque, o rex Pollux, filii deorum, die uno in sedibus (sepulcro) Therapnes, altero vicissim habitantes in Olympo.

PYTH. XII.

MIDÆ AGRIGENTINO,

TIBICINI.

Str. 1. Rogo te, o splendoris amica, pulcerrima mortalibus-habitatarum urbium, Proserpinæ sedes, quæ ad ripas pecorosi habitas Acragantis ædificiis-bene-constructum collem, propitia, o regina, immortalium hominumque cum benevolentia, accipe coronam hanc ex Pythone illustris Midæ, eumque ipsum, Græciam qui superavit arte; quam quondam Pallas invenit audacium Gorgonum tristem lamentationem contexens (con-
Ant. 15. cinnans, imitata) Minerva — quam e virgineis inaccessisque serpentum capitibus audivit fusam luctuosa cum ærumna; quum Perseus tertiam interfecisset sororum, marinæ Seripho incolisque exitium fatale afferens, utique et divinum Phorci excæcavit genus et convivium Polydectæ reddidit funestum matrisque longam servitutem coactumque conjugium, pul-
Str. 2. cerrimæ caput quum abstulisset Medusæ — filius Danaës;
29. quem ex auro fama est sponte-pluente natum esse. Sed postquam ex his carum sibi virum laboribus servaverat virgo (Minerva), tibiarum effecit omnisonum cantum, ut Euryalæ ex rapacibus genis emissum instrumento (hoc musico) imi-

taretur perstreperum luctum. Invenit dea. At cum invenisset eum (tibiæ cantum), mortalium in usum constituit (hunc) capitum multorum (anguineorum in capite Medusæ sibilantium) concentum illustrem, populos-cientium procum certaminum, — tenui egredientem æreque calamisque, qui prope pulcris-choris-aptam habitant (nascuntur) urbem Charitum (Orchomenum), Cephisidis in luco, fidi choros-agentium testes. Quæcunque vero hominibus felicitas contingit, nulla est sine labore; finiet tamen eum vel hodie deus. Fatum non est evitabile. Sed erit (esse potest) tempus, quod etiam insperato aliquem opprimendo, præter opinionem aliud dabit, aliud non (dabit). Ant. 2. 43.

Digitized by Google

NEMEA.

NEM. I.

CHROMIO ÆTNÆO,

CURRU.

RESPIRANTEM sacrum Alphei, inclitarum Syracusarum ger- Str. 1.
men (colonia), o Ortygia, cubile (sedes) Dianæ, Deli soror!
a te suaviloquus hymnus orditur dicere laudes procellipedum
magnas equorum, Jovis Ætnæi beneficium. Quadriga vero
incitat Chromii Nemeaque, facinoribus victorialibus lauda-
torium componere carmen. — Initia autem jacta sunt a diis, Ant. 1.
illiusque viri divinis virtutibus. Est nimirum in victoria
omnis gloriæ fastigium, magnorumque certaminum Musa
meminisse amat. Excita nunc decus aliquod (hymnum)
insulæ, quam Olympi rex Jupiter dedit Proserpinæ; annuit-
que ei cæsarie, ut — ipsa Siciliam divitem gubernaret emi- Ep. 21.
nentem fertilis soli opulentis civitatem fastigiis. Præbuit
quoque Saturnius ei belli amantem ferrei populum equestrem,
frequenter etiam Olympicarum foliis olearum aureis ornatum.
Multa attigi ex ipsa re, non perperam jaculatus. — Adsto Str. 2.
autem ad aulicas fores viri hospitalis præclara (victoriam 29.
ejus) canens: ubi mihi (tanquam ejus hospiti) placitum
epulum adornatum est; crebro enim peregrinorum non ex-
pertes ædes ejus sunt. Habet vero vir bonus hoc, ut ob-
trectantibus aquam fumo (incendio) ferat contrariam. Artes

quidem aliorum aliæ. Oportet autem recta via ambulantem
Ant. 2. anniti pro natura. — Juvat enim certamina robur, consilia
39. mens: ut prospiciat eventum quis, ingenitum est, quibus quidem obtingit illud. Tua autem, o Agesidami fili, in indole horumque et illorum usus sunt (tibi natura utrumque adest). Non amo magnas domi divitias absconditas habere; sed præsentibus et bene frui, et bene audire, amicis benefaciendo. In hoc enim conveniunt vota magna suscipientium
Ep. 2. virorum. — Ego vero in Hercule moror libenter, in summis
49. (ejus) virtutum fastigiis, antiquam exordiens fabulam: quomodo, postquam ex visceribus matris serenam illico in lucem filius Jovis, partum evadens, gemello cum fratre prodiit, —
Str. 3. ille quidem tum, non latens aurithronam Junonem, croceas
57. fascias ingressus est; sed deorum regina irritata animo immisit dracones protinus; qui quidem apertis portis in thalami penetrale amplum irrepserunt, puerulis avidas malas circumplicare cupientes. Ille autem erectum extendit caput fecit-
Ant. 3. que periculum primum pugnæ — duabus effugium-non-dan-
67. tibus manibus suis geminos corripiens cervicibus serpentes. Strangulatis vero tempus animas efflavit e membris infandis. Intolerabile vero sane jaculum (terror) percussit mulieres, quotquot Alcmenæ ministrabant puerperæ. Etenim ipsa pedibus nuda prosiliens e strato, simul (cum aliis) propulsa-
Ep. 3. vit injuriam bestiarum. — Confestim autem Cadmeorum
77. proceres æreis cum armis accurrerunt crebri. Manu quoque Amphitruo vagina nudum vibrans ensem venit, acutis doloribus percussus. Nam domesticum (domestica calamitas) percellit omnes pariter, statim vero doloris-expers cor in lucto
Str. 4. alieno. — Stetit vero in stuporem gravem jucundumque
85. conjectus. Videbat enim excellentem animum fortitudinemque filii, et in contrarium versam ei Immortales nuntiantium narrationem effecerant. Vicinum evocavit Jovis altissimi prophetam eximium, veridicum Tiresiam, qui ei exposuit et omni turbæ, quibuscum conflictaturus esset casibus,
Ant. 4. — quot in terra interfecturus, quotque in mari bestias im-
95. manes, quemque etiam hominum cum iniqua insolentia incedentem; diram ei dixit eum illaturum mortem. Atque

etiam, quando dii in campo Phlegræ cum Gigantibus pugna certaturi essent, telorum ictibus illius, conspicuam pulvere commixtum iri comam (eorum) — dixit, ipsum vero in pace per omne tempus fruiturum perpetua tranquillitate, laborum magnorum præmium consecutum eximium beatis in domibus, accepta florente Hebe uxore et, nuptiis celebratis, apud Jovem Saturnium augustam probaturum domum. Epod. 4. 105.

NEM. II.

TIMODEMO ATHENIENSI,

PANCRATIASTÆ.

Unde quidem etiam Homeridæ contexta carmina ut plurimum poetæ auspicantur, procemio a Jove ducto, (inde) etiam hic vir initium ex sacris certaminibus victoriarum petiit primum, Nemeæi in multum-decantato Jovis luco. — Oportet vero etiam, paterna siquidem in semita eum rectaducens ævum magnis dedit ornamentum Athenis, frequenter Isthmicorum sollennium decerpere pulcerrimum florem, in Pythiisque vincere, Timonoi filium. Est quoque consentaneum, — montanis a Pleiadibus non procul Orionem incedere (h. e. victoriæ Nemeææ succedere Isthmicam et Pythicam). Atqui Salamis educare virum bellicosum apta. Apud Trojam Hector Ajacem expertus est (pugna): te vero o Timodeme, fortitudo pancratii laboriosa celebrem-facit. — Acharnæ autem antiquitus fortium virorum altrices. Quoties vero in certaminibus Timodemidæ præstantissimi recensentur! Prope altum quidem Parnassum quatuor ex certaminibus victorias reportarunt; at a Corinthiis (Corinthiorum judicio) — in fortis Pelopis recessibus octo jam coronas consequuti sunt; septem autem Nemeæ; domi vero parta in Jovis certamine numero majora. Quem (Jovem), o cives, Ogd. 1. Ogd. 2. 9. Ogd. 3. 17. Ogd. 4. 25. Ogd. 5. 33.

celebrate Timodemi in glorioso reditu, suavisonaque auspicamini voce.

NEM. III.

ARISTOCLIDÆ ÆGINETÆ,

PANCRATIASTÆ.

Str. 1. O VENERANDA Musa, mater nostra, supplex oro, ad hospitalem hoc sacro Nemeæo venias Doricam insulam Æginam. Aquam enim exspectant apud Asopiam (te) mellisonorum artifices hymnorum juvenes, tuæ vocis cupidi. Desiderat autem res alia aliud; certaminum vero victoria maxime cantum amat coronarum virtutumque aptissimum comitem. —
Ant. 14. Cujus copiam deprome ex ingenio meo, ordireque cœli multinubis regi, (tu) filia (ejus), acceptum hymnum; ego vero ipsum cantui eorum lyræque tradam. Gratum vero habebit laborem (hunc hymnum meum) insulæ decus (Ægina;) Myrmidones ubi prisci habitarunt: quorum antiquitus-celebrem gentem non dedecoribus Aristoclides pro sua contaminavit
Epod. parte, fractus in — pancratii cœtu. Laboriosarum autem
27. plagarum levamen salubre in fertili Nemea pulcra victoria affert. Cum vero idem formosus, formæ consentanea patrans, ad virtutem supremam evectus sit filius Aristophanis: non ei jam ulterius invium mare, columnas ultra Herculis, trajiStr. 2. cere facile est: — Heros deus quas posuit navigationis ex-
38. tremæ testes inclitas; postquam domuit belluas in pelago ingentes, proprioque consilio scrutatus est paludum fluenta, quousque reditus terminus patet, processit, terramque notam fecit. Anime, quodnam ad peregrinum promontorium meam navigationem deflectis? Æaco te jubeo generique ejus Musam afferre. Adest vero carmini æquitatis flos (æquitas):
Ant. 2. (quod jubet) bonos laudare; — Neque alienarum laudum
51.

studium quemquam adferre fas est. Domestica quære. Commodum autem decus accepisti (habes) ad dulce aliquid canendum. Nam antiquis (antiquitus jam) virtutibus gavisus est Peleus rex, eximiam hastam quum resecuisset; qui et Iolcum expugnavit solus sine exercitu, et marina Thetide potitus est magno cum labore. Laomedontem autem præpotens Telamon, Iolao latus tegens, prostravit; — et quon- Ep. 2. 61.
dam æreo-arcu-insignium Amazonum ad exercitum secutus est eum, neque ipsi unquam timor virorum-domitor exstinxit fortitudinem animi. Congenita autem quisque virtute multum excellit; qui vero e disciplina accepit, obscurus vir, alias alia spirans (moliens), nunquam firmo incedit pede, et sexcenta præclara facinora imbecilli mente degustat (affectat). — Flavus autem Achilles partim quamdiu mansit Philyræ Str. 3. 75.
in ædibus, puer adhuc, ludebat (ludendo tractabat) magnas res, manibus crebro brevi-ferro-munitum jaculum vibrans; ventisque par; pugna leonibus feris moliebatur cædem, aprosque conficiebat; corporaque ad Saturnium Centaurum palpitantia portabat, sexennis primum; (partim) vero toto deinceps tempore eum obstupescebat Dianaque et animosa Minerva — interficientem cervos sine canibus dolosisque Ant. 3. 88.
septis. Pedibus enim valebat. Narrationem vero hanc teneo priscam. Prudens Chiron educavit saxeo Jasonem in tecto, et postea ibi Æsculapium, quem medicamentorum docuit molli manu applicandorum rationem. Despondit postea (Peleo) brachiis-venustam Nerei filiam, sobolemque ejus præstantissimam (Achillem) educavit, convenientibus præceptis totum ejus animum imbuens: — ut marinis vento- Ep. 3. 101.
rum impulsibus deductus ad Trojam hastifremum tumultum Lyciorumque sustineret et Phrygum Dardaniorumque, et cum hastigeris congressus Æthiopibus manus præcordiis infigeret, ut ne illorum rex, Heleni patruelis, animosus Memnon domum iterum rediret. — Inde procul effulgens Str. 4. 112.
exstitit lumen Æacidarum, o Jupiter. Tuus enim sanguis sunt). Tuum vero etiam certamen (est), quod hymnus (hic) attigit voce juvenum, domesticam victoriam celebrans. Cantus vero victorem Aristoclidem ornat; qui hancce insu-

lam celebri admovit famæ præclarisque poëtarum curis sacrum Pythii Thearium. Experiundo vero conspicitur, (quo in certaminum genere) quisque excellentior fuerit: —
Ant. 4. inter pueros juvenculos puer, inter viros vir; tertia inter
125. provectiores pars (ætas) est, qualem quodlibet * assequimur mortale genus (nos hominum quisque). Suas vero etiam quarto loco virtutes affert senectus, prudenterque tractare jubet id quod in manibus est. A quibus non abest (Aristoclides). Salve amice. Ego hocce tibi mitto mixtum mel candido cum lacte, admixtusque ros temperat potum canta-
Epod. 4. bilem ad Æolicos flatus tibiarum, — sero licet. Est autem
138. aquila velox inter volucres, quæ corripit statim e longinquo insequuta cruentam prædam pedibus. Clamosi contra graculi humilia depascunt. Tibi quidem, pulcrithrona Clio volente, victoris animi (virtutis) causa a Nemea Epidauroque Megarisque affulget decus.

NEM. IV.

TIMASARCHO ÆGINETÆ,

LUCTATORI.

Str. 1. Optimus lætitia laborum finitorum medicus (medela, recreatio); et sapientes Musarum filiæ Odæ blandiorem reddunt eam aggressæ (eos canere). Neque calida aqua tantum mollia facit membra, quantum laus citharæ comes. Carmen factis diuturnius vivit, quod Charitibus (Musis) propitiis
Ant. 14. lingua e mente protulerit alta. — Quale mihi consecrare Saturnioque Jovi et Nemeæ Timasarchique luctæ hymni proœmium (utinam) contingat! Accipiat autem (benevole) Æacidarum bene-munita sedes, justitiæ hospitibus-opitulantis commune lumen (decus). Si vero adhuc vegeto Timocri-

* Jung. Ἑκάστου γένος. At v. Not.

tus sole tuus pater foveretur: varie (variatis sonis) citharam pulsans, sæpe, ad hoc carmen conversus, hymnum cantaturus fuisset victorialem — Cleonæo ex certamine monile (seriem) coronarum deducentem insignium et splendidis ab Athenis Thebisque septiportibus; quandoquidem Amphitruonis celebrem apud tumulum Cadmei illum haud inviti floribus coronarunt propter Æginam. Ad amicos enim amicus profectus in hospitalem urbem descendit, Herculis beatam ad aulam, — cum quo olim Trojam robustus Telamon vastavit et Meropes et magnum bellatorem horrendum Alcyonea; non tamen priusquam quadrigas duodecim heroesque insistentes equorum-domitores bis totidem saxo (is) peremerat. Inexpertus-belli esse videatur, rem hanc qui non assequatur animo: siquidem patrantem pati etiam aliquid convenit. — Prolixa autem eloqui prohibet me lex horæque properantes: cupiditate tamen trahor animo, in novilunio (sollenni) attingere (ista). Verumtamen, etsi medium te tenet altum maris æquor (mens), resiste insidiis. Multum videbimur adversariis superiores in luce incedere; invide autem alius quis intuens, consilium inane in tenebris volvit —irrite-in-terram-cadens. Mihi vero quam virtutem dedit Fortuna regina, bene scio tempus insequens esse, quoad per fatum licebit, servaturum. Contexe, o dulcis, etiam hoc statim, cithara, Lydiam ad harmoniam carmen gratum Œnonæque et Cypro, ubi Teucer regnat Telamoniades; sed Ajax Salaminem tenet patriam; — inque mari Euxino splendidam Achilles insulam; Thetisque dominatur Phthiæ, Neoptolemusque in Epiro late protenta, boves-pascentes ubi montes eximii positi sunt, a Dodona incipientes, ad mare Ionium. Pelii autem ad radices, in-servitutem-redactam Iolcum hostili manu aggressus Peleus tradidit Hæmonibus, —Hippolytæ, Acasti uxoris, dolosis artibus illaqueatus. Dædali autem gladio machinatus est ei mortem per insidias Peliæ filius (Acastus): depulit tamen et a Jove constitutum fatum ad eventum perduxit Chiron. Ignem vero ille omnia-vincentem, ferociumque leonum ungues acutissimos, aciemque horrendorum cum sustinuisset dentium, — duxit

Ep. 27.
Str. 2. 40.
Ant. 2. 53.
Epod. 2. 66.
Str. 3. 79.
Ant. 3. 92.
Ep. 3. 105.

uxorem altithronarum unam Nereidum; viditque rotundam sedem, cui cœli reges marisque insidentes dona opesque exhibuerunt ad posteritatem ipsi (duraturas). Ultra Gades, occasum versus procedi nequit. Converte rursus Europam ad terram armamenta navis: difficile enim mihi est laudes
Str. 4. Æacidarum omnes percurrere. — Theandridis autem mem-
118. bra-roborantium certaminum Olympiæ, in Isthmo, Nemeæque præco promtus venire susceperam, ubi (laborem) experti domum inclitos-fructus-ferentibus non redierunt sine coronis. Tribum illam audimus, Timasarche, tuam victorialium carminum antistitem esse. Si vero sane avunculo etiam Callicli
Ant. 4 jubes me — columnam ponere Pario marmore candidiorem:
151. aurum (enim) excoctum fulgore splendet summo, hymnusque præclare gestarum rerum regibus sorte-æqualem facit virum: ille circa Acherontem habitans meam linguam habeto vocalem, (ibi,) tridentem-quatientis ubi in certamine
Ep. 4. gravistrepi (Neptuni) floruit Corinthiaco apio. — Quem
144. Euphanes lubens senex avus tuus cecinit, o juvenis. Aliis æquales sunt alii. Qua vero in re quis ipse successum habuerit, eam videtur quisque potissimum celebrare posse. Quantopere (aliquis) laudans Melesiam contentionem (aliis) excitet, verba texens! invictus in certamine * superat; mollia quidem meditans bonis, asper vero inimicis animadversor.

* ἐν πόνῳ. v. Not.

NEM. V.

PYTHEÆ ÆGINETÆ,

FILIO LAMPONIS.

PANCRATIASTÆ.

Non statuarius sum, ut non-loco-moventia-se fabricer si- Str. 1.
mulacra in eadem basi permanentia. Sed omni navi onera-
ria et cymba (magna et parva) proficiscere ab Ægina, (o
carmen) nuntians, quod Lamponis filius Pytheas robustus
victor reportarit in Nemeis pancratii coronam. Nondum ge-
na ei protulit tenerum, matrem fructus, florem *; — ex Sa- Ant. 1.
turno tamen Joveque heroes bellicosos prognatos et ab aureis
Nereidibus, Æacidas, decoravit, metropolinque, amantem
hospitum terram; quæ olim ut et viris valeret et navibus
inclita fieret, supplicarunt, ad aram patris Hellenii stantes,
tetenderuntque ad æthera manus simul, Endeidis celebres
filii, (Telamon et Peleus) et robus Phoci regis, (Phocus) — Ep. 2.
deæ filius, quem Psamathea peperit in littore maris. Vereor
rem magnam eloqui, justeque non perpetratam: quomodo
scilicet reliquerint celebrem insulam, et quis viros fortes
deus ultus abegerit. Subsistam. Non enim utile est, faciem
ostendere omnem veritatem (etsi) certam; et tacere sæpe
est sapientissimum inter homines cogitatu. — Si vero opes Str. 2.
aut manuum robur aut ferreum laudare bellum visum fuerit, 34.

* ἐπώρην accipio pro ὥρην, ut Isthm. ii. 8. (K.) Scilicet non per se; sed ὥρα est juventas; quatenus ea justa ætas est lanuginis emittendæ et pubertatis, ἀνάνθης, illa quoque est ἐπώρα.

etsi longos mihi inde saltus fodiat aliquis, tamen habeo genuum agilem impetum. Etiam trans mare volant aquilæ. Propitius vero etiam illis cecinit in Pelio monte Musarum pulcerrimus chorus, interque medias citharam Apollo septisonam aureo plectro pulsans præcinebat omnis generis modos.
Ant. 2. — Illæ vero primum quidem cecinerunt, a Jove exorsæ,
45. venerandam Thetin Peleumque; quomodoque ipsum tenera Cretheis Hippolyta dolo irretire voluerit, uxor Magnetum regem cum persuadendo induxisset maritum variis commentis: mendacem nimirum fictum concinnavit sermonem,
Epod. 2. quasi quidem conjugales tentasset ille in toro Acasti —
56. amores. Sed contrarium erat. Sæpe enim illum toto animo inique-hortata oraverat; hujus vero iram concitabant nefaria verba, rectaque recusavit feminam, hospitalis patris (Jovis) iram veritus. Bene vero observavit annuitque ipsi nimbifer ex cœlo Jupiter, immortalium rex, ut confestim marinarum colum-auream-gestantium aliquam Nereidum ei pararet con-
Str. 3. jugem — affini (futuro) Neptuno persuadens; qui ab Ægis
67. ad inclitam sæpe proficiscitur Isthmum Doricam: ubi eum hilares (juvenum) turmæ inter fistulæ cantum deum excipiunt, et robore membrorum certant audaci. Fortuna autem judicat congenita de factis omnibus. Tu itaque, o Euthymenes, deæ Victoriæ in sinu recubans, in Æginæ honorem
Ant 3. varios consequutus es hymnos (victorias). — Atqui subse-
78. quens te etiam nunc tuus ex-sorore-nepos decorat consanguineam gentem Pytheas. Nemea quidem opportuna fuit ipsi (auspicata ad victoriam), mensisque patrius, quem amat Apollo; æquales vero adventantes domique superavit Nisique ad convalle-cinctum tumulum. Gaudeo autem, quod præclaris factis concertat tota civitas. Scito: dulce utique
Ep. 3. laborum præmium Menandri per fortunam — reportasti.
89. Oportet autem ab Athenis artificem athletis adesse. Si vero ad Themistium laudandum accedis, ne exhorrescas. Ede vocem, velaque extende ad jugum usque mali; pugilemque eum et pancratii dicito adeptum esse in Epidauro duplex vincendo decus, et ad vestibulum Æaci flores virentes tulisse coronas, beneficio flavarum Charitum.

NEM. VI.

ALCIMIDÆ ÆGINETÆ,

INTER PUEROS LUCTATORI.

UNUM idemque hominum deorumque genus, ex unaque Str. 1.
spiramus matre utrique: dirimit vero (utrumque) prorsus
diversa vis, ita ut illud quidem nihil sit; æreum vero firma
semper sedes manet cœlum. Verum aliquo modo similes su-
mus tamen tum excelsa mente tum corpore immortalibus:
tametsi nescientes, cum per noctem, tum interdiu quam-
nam nos fatum jusserit currere ad metam. — Indiciis autem Ant. 14.
certis Alcimidas et nunc exhibet cognationem conspicien-
dam similem frugiferis arvis, quæ alternantia aliquando
quidem victum hominibus annuum e campis dare, aliquan-
do vero rursus quiescentia recipere solent. Rediit utique
Nemeæ ex amabilibus certaminibus puer certator, qui, hanc
consectans a-Jove-datam sortem, nunc apparuit non infaus-
tus lucta venator — vestigiis Praxidamantis suum pedem Ep. 27.
infigens avi-paterni eodem-sanguine-orti. Ille enim, Olym-
picus victor, in Æacidarum honorem ramis primum ab Al-
pheo, et quinquies in Isthmo coronatus, Nemeæ vero ter,
sustulit oblivionem Soclidæ, qui natu maximus Agesimachi
filiorum fuit; — dum tres illi, qui quidem certamina experti Str. 2.
fuerant, præmia-reportantes ad fastigium gloriæ pervenerunt. 38.
Per dei autem favorem aliam nullam domum insignem-
fecit pugilatus plurium reportatricem coronarum in recessu
Græciæ universæ. Spero me magna locutum collimaturum
ad scopum, ita ab arcu ejaculantem. Recta ad hanc
(Alcimidæ domum) dirige, Musa, ventum secundum
carminum laude-gravem *. Defunctis quidem viris, —

* v. Notas.

Ant. 2. 51. poëtæ et scriptores præclara ipsorum facinora jam extulerunt. Quæ quidem inter Bassda non sunt rara; antiqua gens, sua præbentes * encomia, Pieridum cultoribus qui possunt suppeditare multiplicem hymnum excelsa propter facinora. Etenim in præclara, manibus cestu illigatis, Pythone vicit quondam ex hac familia sanguis (soboles) aure-
Ep. 2. 64. um-sceptrum-gestantis Callias acceptus — stirpi Latonæ; apud Castaliamque in Charitum sub vesperem choro refulsit: marisque pons invicti (Isthmus) in Amphictyonum tauricida trieteride honoravit (eum) Neptunio in delubro; herbaque ipsum aliquando leonis (Nemeis) victorem coronavit umbrosis
Str. 3. 75. Phliuntis sub antiquis montibus.—Lati undique eloquentibus sunt aditus ad insulam celebrem hanc exornandam; quandoquidem ipsis Æacidæ dederunt eximiam (hanc) felicitatem virtutes edentes magnas. Volitat autem supraque terram et per mare procul nomen ipsorum; etiam ad Æthiopes, Memnone non reverso, processit: quibus grave supervenit certamen,
Ant. 3. 88. Achilles in terram descendens de curru,—illustris filium dum interfecit Auroræ cuspide hastæ furentis. Et hanc quidem antiquiores viam latam (laudum) invenerunt, quos sequor, et ipse huic (laudandi studio intentus. Qui vero circa carinam navis volvuntur fluctus, ii semper dicuntur cuique maxime perturbare animum. Sed voluntario ego dorso subiens geminum onus,
Epod. 3. 101. præco adveni quintum supra viginti hoc celebrans — decus e certaminibus, quæ vocant sacra; quod Alcimidas peperit inclito generi. Duo quidem Saturnii apud delubrum tibi, o puer, tibique, Timida, eripuit sors temeraria flores Olympici certaminis. Delphini vero velocitate in mari similem dixerim Melesiam manuumque et roboris aurigam (moderatorem).

* ἰαυστολίῃν non magis emphatica vox, quam vulgaris ἐπιχορηγίῃν. (K.)

NEM. VII.

SOGENI ÆGINETÆ,

INTER PUEROS QUINQUERTIO VICTORI.

O Lucina, assidens Parcis prudentibus, filia præpotentis, audi, Junonis, genitrix liberorum. Absque te non lucem, non nigram contuiti noctem, tuam sororem sortiti fuissemus pulcrimembrem juventutem. Spiramus autem non omnes pari conditione: sed disjungit fati jugum alium alio. Tuo vero auspicio etiam filius Thearionis virtute judicatus nobilis cantator Sogenes inter quinquertiones. — Nam urbem cantus-studiosam inhabitat hasta-strepentium Æacidarum. Valde vero cupiunt experientem se certamine (experiundo certamina) animum exercere. Si vero quis in certando felix fuerit, mellitam materiem rivis Musarum præbet. Magnæ enim virtutes caliginem multam habent, si hymnis careant; factisque præclaris speculum (contingere) novimus unico modo, si Mnemosynes voluntate splendide-vittatæ invenerit aliquis præmia laborum inclitis carminum cantibus. — Sapientes vero (navium gubernatores) futurum perendinum ventum ante cognoscunt, neque lucro (lucri studio) negligunt. Dives pauperque mortis ad sepulcrum tendunt. Ego vero ampliorem arbitror famam Ulyssi quam pro calamitate sua per suaviloquum contigisse Homerum. — Quandoquidem figmentis ejus sublimi (ingenii) facultate grave inest quiddam, sollertiaque occulte seducens fabulis. Cœcum autem cor habet multitudo hominum maxima. Nam si potuissent suam veritatem cognoscere, non sane armorum caussa iratus

Str. 1.

Ant. 3.

Ep. 25.

Str. 2. 32.

fortis Ajax transfixisset per pectus lævem ensem ; quem fortissimum, Achille excepto, ad reducendam bello flavi Menelai conjugem velocibus in navibus miserunt recta-spirantis
Ant. 2. Zephyri auræ — ad Ili urbem. Enimvero communis venit fluctus Orci caditque in non exspectantem pariter atque exspectantem. Gloria vero contingit mortuis bellatoribus iis, quorum famam dulcem fovet deus (Musa). Etenim ad magnum umbilicum sinuosæ terræ profectus in Pythiis campis jacet Neoptolemus, Priami urbem postquam evertit; de qua et Danai laborarunt. Ille vero renavigans a Scyro aberravit,
Ep 2. veneruntque in Ephyram erroribus acti. — Tum Molossiæ
56. imperavit breve tempus; etsi posteritas ejus semper retinuit hoc decus (regnum); ipse autem profectus est ad deum, opes advehens e Troja manubiarum : ubi propter carnes eum
Str. 3. pugna congressum transfixit vir gladio. — Doluerunt valde
63. Delphi hospitales. At quod in fatis erat, (ille) exsolvit; oportebat enim quendam, in luco vetustissimo, Æacidarum regum in posterum esse dei juxta bene-munitam ædem, et, heroicis sacrificiorum pompis inspector ut esset, habitare, sanctum ad jus observandum*. Tria verba sufficiant. Non mendax ille testis rebus sacris præest. Tuorum, o Ægina, Jovisque nepotum audax satis animus hic mihi est dicere
Ant. 3. — illustribus virtutibus proprium carmen domesticis †. At
73. enim modus in omni re dulcis; fastidiumque creat et mel et suaves flores Venerei. Indole vero naturali singuli differimus in vita, sortiti alius hæc, alia alii; at ut unus felicitatem omnem reportatam consequatur, fieri non potest; neque possum dicere, cuinam hunc Parca bonorum finem stabilem præbuerit. Tibi vero, o Theario, consentaneam opportunita-
Ep. 3. tem felicitatis — (illa) tribuit, resque præclaras audacter
87. suscipientem prudentia non deficit mentis. Hospes sum, tenebricosam summovens invidiam; aquæ velut rivos, in amicum ducens decus verum, laudabo. Commerita vero viris
Str. 4. bonis merces hæc. — Prope autem si adsit Achæus aliquis,
94.

* At v. Not. † v. Not. ut et ad 94. sqq.

non mihi succensebit ille Ionium ultra mare habitans. Et amicitia hospitali fretus sum et inter populares vultu tueor sereno, non insolens, violenta omnia removens. Modo posterum lætum adveniat tempus! Qui autem novit (me), dicat an accedam ad carmen (ad poeticen), maledicum sermonem ut proferam. O Euxenidarum tribu orte Sogenes! juro (vel sacramento enim contendo) me non, terminum transgressum, jaculum tanquam ære-cuspidatum, vibrasse — celerem linguam; qui (tu) eduxisti e luctationibus (e lucta) cervicem et robur sudore-non-adspersum, ardentem priusquam in solem membra inciderent (solis æstum sentirent). Si labor (tamen) fuit, delectatio major succedit. Sine me, victori in decus (ad ornandum victorem) si qua alta voce insonui. Non difficilis sum ad persolvendum (laudes, quæ debentur viris meritis). Nectere coronas (frondeas) leve est. Exspecta. Musa tibi nectit aurum candidumque ebur una suavemque florem sub marino decerptum rore (coralium). — In Jovis vero mentionem prolapsus propter Nemeam, celebrem hymnorum sonum move (o anime) placide. Regem enim deorum decet solo in hocce (Nemeæ) celebrare divina voce. Aiunt enim ipsum (Jovem) a-matre-excepto semine genuisse Æacum, — meæ (immo, vestræ) quidem gubernatorem illustris patriæ, tuumque, o Hercules, benevolum hospitem fratremque. Si vero utilitatem capit ex homine homo: quid dicamus vicinum, animo intento amantem, esse vicino? felicitas hæc omnibus præferenda. Si vero id ipsum etiam deus præstat, tecum utique (in tua vicinia) debet, o Gigantes qui domuisti, faustis auspiciis habitare Sogenes, pium erga patrem fovens animum, majorum vico opulento, præclaro: — Nam, quadrijugis velut curruum in jugis, inter delubra domum habet tua, utravis procedens manu. Te vero decet, o Heros, Junonem maritumque exorare Puellamque cæsiam; potest autem dare mortalibus remedium difficultatum inextricabilium subinde. Utinam itaque stabilem juventuti lætæque senectuti intertextam vitæ felicitatem ipsis (patri et filio) concedas, filiorumque filii teneant semper — honorem, quo nunc fruuntur, et præ-

Ant. 4. 106.

Ep. 4. 118.

Str 5. 125.

Ant. 5. 137.

Epod. 5. 149.

stantiorem in posterum. Meum vero nunquam sustinebit cor impiis Neoptolemum lacerare verbis. Hæc tamen terque quaterque revolvere, inopia est; pueris velut blatero (parens itidem repetit): Jovis Corinthus.

NEM. VIII.

DINIÆ FILIO MEGÆ,

ÆGINETÆ,

STADII CURSORI.

Str. 1. JUVENTA veneranda, præco Veneris dulcium amorum, quæ virgineis juvenumque insidens palpebris alium quidem blandis (fati) manibus gestas, alium vero aliis (h. duris). Jucundum autem est, ab opportunitate (aspirante rebus nostris fortuna) non aberrantem in re qualibet, felicibus amoribus
Ant. 10. potiri posse. — Quales etiam Jovis Æginæque lectum circumvolitarunt Cypriæ donorum custodes: effloruitque filius (Æacus), Œnonæ rex, manu et consiliis præstantissimus. Sæpe eum multi optaverunt videre. Sponte enim heroum flores circumhabitantium ultro volebant illius parere majes-
Ep. 19. tati: — cum qui asperis Athenis gubernabant populum; tum Spartanorum Pelopidæ. Ego vero supplex Æaci veneranda genua, cum urbe pro cara, tum civibus pro hisce, attingo, afferens Lydiam mitram sonore variatam, Diniæ duplicium stadiorum et patris Megæ Nemeæum ornamentum. Cum deo namque plantata felicitas hominibus dura-
Str. 2. bilior est; — qui (deus) olim etiam Cinyram auxit divitiis
30. marina in Cypro. Consisto, (etsi) sane pedibus velocibus, et respirans, antequam aliquid adjiciam. Nam multa multis dicta sunt. Nova vero inventa tradere examini exploranda omnino periculosum est: obsonium (oblectamentum) dicta

invidis. Attingit vero (invidia) semper bonos, cum deterioribus autem non contendit. — Eadem et Telamonis perdidit filium, ense induens (eum). Utique animo strenuum, si facundia careat, oblivio obscuritas, ut inferior judicetur) opprimit tristi in certamine; maximum vero callide-ornatis mendaciis præmium propositum est. Clancularíis enim suffragiis Ulyssi Danai gratificati sunt; aureis vero Ajax defraudatus armis cum cæde luctatus est. — Utique tamen dissimilia hostibus in calido corpore vulnera inflixerant militantes defensante-homines hasta, partim circa Achillem recens interfectum, partim aliorum laborum perniciosissimis diebus. Sed infesta nimirum orationis versutia erat etiam olim, blandorum verborum comes, doli-meditatrix, maleficum opprobrium; quæ quidem, quod splendidum est, deprimit, obscurorum autem gloriam extollit putridam. — Sint nunquam mihi tales mores, o Jupiter pater! Sed viis simplicibus vitæ utinam insistam, defunctus ne liberis famam male audientem relinquam. Aurum optant, campumque alii immensum. Ego vero civibus utinam probatus etiam terra membra operiam, laudans laudanda, vituperium vero adspergens iis quæ improba sunt. — Crescere autem solent virtutes (laudes), viridi rore velut arbor surgit, per doctos (poetas) bonosque viros exaltatæ ad liquidum ætherem. Usus vero varius est amicorum; in victoriis quidem maxime: quæritque etiam oblectatio, (e successu) ante oculos aliorum poni ejus fidem. Tuam vero, o Mega, animam rursus ab inferis reducere — non quidem possum; vanamque spem ad exitum perducere velle, stolidum. Sed tribui tuæ possum Chariadisque ingentem statuere lapidem Musæum, ob pedum victorias illustres bis sane duas. Gaudeo autem convenientes facto emittere laudes. Carminibus vero doloris-expertem multi etiam laborem fecere. Erat enim laudatorius hymnus jam olim, etiam antequam fieret Adrasti Cadmeorumque bellum.

Ant. 2. 39.

Ep. 2. 48.

Str. 3. 59.

Ant. 3. 68.

Ep. 3. 77.

NEM. IX.

CHROMIO ÆTNÆO,

CURRU.

Duodecas 1. POMPAM cum cantu ducemus ab Apolline e Sicyone profecti, o Musæ, recens-conditam in Ætnam, ubi apertæ hospitibus ad ingressum patent portæ, beatam in Chromii domum. At carminum dulcem hymnum texite. Equis-vincente enim curru adscenso, matri (Latonæ) et geminis liberis ejus cantum denuntiat, Pythonis excelsæ consortibus
Duod. 2. 13. inspectoribus. — Est vero quoddam dictum hominum: rem præclare gestam non humi silentio tegendam. Divinus autem carminis laudatorii cantus consentaneus. Age vero, sonoram cithafam, age, tibiam faciamus sonare in ipsum equestrium apicem certaminum, quæ Phœbo instituit Adrastus ad Asopi fluenta. Quorum ego mentione facta exornabo
Duod. 3. 25. inclitis heroem honoribus: — Qui tunc quidem regnans ibi, novisque festis et de robore virorum certaminibus curribusque politis illustrem-reddidit decorans urbem. Fugiebat enim Amphiaraumque audacem-consilio, et gravem seditionem paternæ domus Argosque. Principes vero non amplius erant Talai filii, oppressi seditione. Enimvero præstantior (mente) se-
Duod. 4. 37. dat litem priorem vir; — mariti-domitricemque Eriphylen, ceu fidele fœderis pignus, dantes Oiclidæ(Amphiarao)uxorem, flavicomorum Danaorum facti sunt maximi. Et quondam septiportes Thebas deduxerunt virorum exercitum, non faustis auspiciis; neque Saturnius, fulmine vibrato, e domo furioso-impetu-concitatos (eos) proficisci jussit, sed abstinere a pro-
Duod. 5. 49. fectione. — Manifestam vero utique ad cladem properabat exercitus venire, æreis cum armis equestrique apparatu. Is-

meni vero ad ripas, dulci reditu inhibito, albicantem corporibus pinguefecerunt fumum. Septem enim devorarunt pyræ juvenes viros; Amphiarao autem diffidit fulmine violento Jupiter latam terram, absconditque eum cum equis, — hasta Periclymeni antequam tergo percussus forti animo pudefieret. Nam in divinitus-immissis terroribus fugiunt etiam filii deorum. Si fieri potest, o Saturnie, animosam hanc Phœnicia-classe-advectarum hastarum de morte et vita dimicationem precibus-amoveo quam longissime; felicitatem vero legibus-sapienter-constitutam, rogo te, filiis diu Ætnæorum præbeas, — o Jupiter pater, decoribusque civilibus admoveas populum (h. ea ei impertias). Sunt utique in eo equorum studiosi, divitiisque animos habentes superiores viri. Incredibile dixi. Verecundia enim (honestarum rerum studium) latenter lucri cupiditate vincitur (plerumque, in iis), quæ gloriam afferunt. Chromio autem si armiger adstitisses in pedestribus pugnis, equorumque naviumque præliis: cognovisses in discrimine acutæ pugnæ, — quod in bello illa dea (Verecundia) incitabat ejus animum bellicosum, ut propulsaret exitium Martis. Pauci vero, ad cædis præsentis nubem manibus animoque in hostium ordines convertendam, consiliis valent. Dicitur sane Hectori quidem decus floruisse Scamandri fluenta prope; alte-præcipites vero circa ripas Helori, — quo loco Areæ Trajectum homines appellant, fulget filio hoc Agesidami lumen in ætate prima. Alia autem alio tempore, multa quidem in pulverulenta terra, alia vero vicino mari (gesta), commemorabo. Ex laboribus autem, qui in juventute suscepti fuerint cumque justitia, existit senectuti vita placida. Sciat, sortitum se a diis admirandam felicitatem. — Si enim cum opibus multis gloriosum nactus fuerit (aliquis) decus, non licet ulterius mortali amplius fastigium aliud attingere pedibus. Hilaritatem autem amat convivium, recenterque florens augetur (illustrior redditur) victoria molli cantu. Audax vero apud craterem vox est. Misceat aliquis eum, dulcem hymni vatem, — argenteisque distribuat phialis potentem vitis filium, quas quondam quadrigæ partas Chromio miserunt bene-textis cum Latoidæ

Duod. 6. 61.

Duod. 7. 73.

Duod. 8. 85.

Duod. 9. 97.

Duod. 10. 109.

Duod. 11. 121.

coronis ex sacra Sicyone. Jupiter pater, præcor, ut hoc victoris decus celebraverim cum Charitibus, supraque multos (alios) honoraverim carminibus victoriam, jaculans proxime ad scopum Musarum!

NEM. X.

THIÆO, FILIO ULIÆ,

LUCTATORI.

Str. 1. Danai urbem, pulcrisque-soliis-insidentium quinquaginta filiarum, o Charites, Argos, Junonis domicilium dea dignum, canite. Refulget enim decoribus (victoriis) infinitis facinora propter animosa. Longa (sunt relatu) Persei circa Medusam Gorgonem (facinora); multa vero in Ægypto condita fuerunt oppida Epaphi manibus. Neque Hypermnestra pecca-

Ant. 12. vit,(a recto deflexit)sola in vagina retinens gladium;—Diomedem autem immortalem flava quondam dea cæsia fecit deum; Terra vero ad Thebas excepit, percussa Jovis telis, vatem Oicliden, (Amphiaraum) belli nubem. Etiam feminis pulcricomis excellit (Argos). Jupiter olim dum ad Alcmenam Danaenque venit, hanc confirmavit famam; patrique (idem) Adrasti Lynceoque mentis fructus (sapientiam) largitus est

Ep. 23. recta cum justitia, — fovitque virtutem Amphitruonis; ipse vero, beatissimus (Jupiter), venit in illius affinitatem. Dum enim (ille, Amphitruo) æreis armis Teleboas cædebat, ei facie assimulatus Immortalium rex aulam intravit semen intrepidum afferens Herculis: cujus in cœlo uxor Hebe pronubam apud matrem (Junonem) incedit pulcerrima dearum.—Arc-

Str. 2. 35. tum mihi os est ad omnia recensenda, quotcunque Argiva terra sortita est decora. Est vero etiam, fastidio hominum occurrere, difficile. Sed tamen (anime mi) chordis-bene-sonoram excita lyram, et luctarum suscipe curam. Certamen

utique æneum excitat populum ad sacrificium Junonis præmiorumque judicium, Uliæ filius ubi victor bis, Thiæus, facilium cepit oblivionem laborum. — Obtinuit vero etiam Ant. 2. 46.
in Græcorum conventu Delphis, bonaque fortuna cum advenisset, et in Isthmo et Nemeæ coronam, Musisque negotium præbuit (carmine) arandi; ter quidem in maris portis (Isthmo) victor, ter vero etiam sacris in campis Adrasteæ ditionis. Jupiter pater, quæ utique desiderat animo, reticet ejus os. Omnis vero eventus penes te est eorum, quæ aguntur. Neque (ille) segni corde, (immo vero) afferens audaciam, expetit beneficium. — Nota cano deoque ipsi, et, quisquis cer- Ep. 2. 57.
tat de supremorum præmiorum fastigiis. Summum vero Pisa tenet certamen ab Hercule institutum. Sane suaves quidem per intervalla in sacris Atheniensium (Panathenaicis) ipsum voces bis decantarunt, (in) terraque igni cocta (hydria figlina) fructus oleæ (oleum sacrum pro præmio datum) reportatus est ad Junonis fortem populum (Argos) in vasorum receptaculis (theca ænea) variegatis. — Obtingit vero, o Str. 3. 69.
Thiæe, majorum maternorum (per) illustrem gentem vestrorum, victoriarum gloria Charitum Tyndaridarumque beneficio frequens. Vellem equidem, si essem Thrasycli Antiæque cognatus, Argis non occultare lumen oculorum. Victoriis enim quot equorum-altrix urbs Prœti floruit! Corinthique in recessibus et a Cleonæis (Nemeæ) quater; — e Sicyone Ant. 3. 80.
vero argento-donati cum vinariis phialis ingressi sunt (Argos), eque Pellene, induti tergo mollibus tramis (læna). At æs infinitum (præmia ex ære) non possum recensere: longioris enim otii esset, enumerare: quod quidem Clitorium et Tegea et Achivorum excelsæ urbes et Lycæum juxta Jovis (aram) posuit, ubi cursu pedum manuumque vicisset (quis) robore. — Quum Castor autem venerit hospes ad Pamphaen *, et Ep. 3. 91.
frater Pollux: non mirum est illis (illi stirpi Thiæi) ingenitum esse, ut sint athletæ boni: siquidem spatiosæ præsides Spartæ (Dioscuri) certaminum sortem cum Mercurio et Hercule gubernant florentem; valde quidem virorum bonorum curam gerentes; et sane sunt deorum genus fidem ser-

* Unum e Thiæi majoribus.

Str. 4. 103. vans.—Alternantes enim per vices, diem unum apud patrem carum Jovem degunt, alterum vero sub latebris terræ, in convallibus Therapnæ, sorte utentes simili. Siquidem hanc, quam omnino deus esse habitareque in cœlo, elegit vitam interfecto Pollux Castore in bello. Hunc enim Idas propter boves admodum iratus vulneravit æreæ hastæ cuspide. —
Ant. 4. 114. (Namque) a Taygeto e-longinquo-conspicatus vidit Lynceus (Idæ frater quercus in trunco sedentem (Castorem). Illius enim hominum omnino fuit acutissimus visus. Velocibus autem pedibus statim accesserunt et atrox facinus patrarunt celeriter, passi vero etiam sunt grave malum manu Jovis, Apharetidæ (Idas et Lynceus). Illico enim advenit Ledæ filius (Pollux) insequens. Illi vero contra steterunt, sepul-
Ep. 4. 125. crum prope paternum; — unde correptam statuam Plutonis, politum saxum, projecerunt in pectus Pollucis; nec tamen eum attriverunt neque represserunt: sed irruens (ille) jaculo veloci adegit Lyncei in latera æs. Jupiter vero in Idam igniferum contorsit fuliginosum fulmen. Uterque vero (Lynceus et Idas) simul combusti sunt, auxilio destituti. Exitiale enim est hominibus, contentionem suscipere
Str. 5. 137. cum potentioribus. — Statim vero ad fratris robur (fratrem fortem, Castorem, lancea percussum) rediit Tyndarides (alter, Pollux) et eum nondum mortuum, sed anhelitu interclusum habentem spiritum invenit. Calidas autem fundens lacrimas inter suspiria altum clamavit: Pater Saturnie, quis tandem finis erit luctuum? etiam mihi mortem cum hocce immitte, o deus! Perit honor, amicis orbato, viro; paucique in ærum-
Ant. 5. 148. na ita fidi mortalium, — ut in calamitatis societatem venire non recusent. Sic dixit. Jupiter vero occurrit ei, et hocce effatus est oraculum: Tu es meus filius: hunc vero (Castorem) postea maritus (Tyndareus), semen mortale, cum matre tua congressus *, stillavit (genuit) heros. Sed age, horum tibi tamen optionem trado: Si quidem mortemque effugiens et senectutem odiosam, ipse Olympo vis habitare mecum cumque Minerva et atram-gerente-hastam Marte;

* Jungam equidem: *σπέρμα πιλάσαις*, semen mortale tuæ matri afferens, cf. hac ipsa Oda v. 30. K.

— est tibi sane horum sors. Si vero pro fratre contendere, Ep. 5.
omniumque in animo habes dividere (cum eo) æqualem 159.
portionem: (tum) quidem dimidium spires sub terra vivens, dimidium vero cœli in aureis domibus. Sic utique locuto (Jove), animus (Pollucis) non ambiguum versavit consilium. Denuo igitur solvit oculum, deinde et vocem, ære-galeati Castoris.

NEM. XI.

ARISTAGORÆ PRYTANI,

TENEDIO,

FILIO ARCESILÆ.

Filia Rheæ, quæ prytanea tenes, Vesta, Jovis altissimi Str. 1.
soror et throni-sociæ Junonis, suscipe propitia Aristagoram tuum in penetrale (curiam), propitiaque (suscipe) collegas insigne prope sceptrum (signum tuum in curia adstans), qui te colentes justam custodiunt Tenedum, — sæpe quidem Ant. 7.
libationibus venerantes (te) principem dearum; sæpe vero (sacrificiorum) nidore. Lyra vero ipsis sonat cantusque, et hospitalis Jovis colitur jus perpetuis conviviis. Sed gloriose magistratum duodecim-mensium da illis transigere illæso (tristi casu) animo. — Patrem autem ego beatum prædico Ep. 13.
Arcesilam, et corpus (Aristagoræ) admirandum, et fortitudinem ingenitam. Si vero quis opes possidens forma superaverit alios, inque certaminibus victor specimen edidit roboris; is mortalibus meminerit se amictum membris et postremo omnium terram induturum esse. — Sermonibus autem civium bonis laudare (illum) oportet et mellisonis ornatum Str. 2. 22.
celebrare cantibus. E vicinis autem, sedecim Aristagoram splendidæ victoriæ patriamque claram coronarunt lucta et valde-glorioso pancratio. — Spes tamen segnior parentum Ant. 2. 23.

filii robur impedivit Pythone periculum facere Olympiæque certaminum. Per enim ipsam jurisjurandi religionem (asseverò): mea quidem sententia, ad Castaliam et ad arborosum profectus collem Saturni, honorificentius quam pugnantes
Epod. 2. adversarii rediisset, — quinquennale festum ab Hercule in-
34. stitutum celebrans, redimitusque comam purpureis frondibus. Sed mortalium alium quidem vana gloriatio felicitate dejicere solet; alium vero contra, robori nimium diffidentem, propriis privat bonis, manu trahens retro, animus audacia
Str. 3. carens. — Agnoscere admodum facile erat Pisandri priscum
43. sanguinem Spartani: ab Amyclis enim (ille) venerat cum Oreste, Æolum exercitum ære-armatorum huc (Tenedum) adducens: et ad Ismeni fluenta admixtum (sanguinem) Me-
Ant. 3. lanippi avi materni. Priscæ autem virtutes — recuperant,
49. (etsi) per (aliquot) hominum generationes vicissitudinem expertæ, robur. Continue vero neque nigra fruges edere solent arva; nec arbores amant omnibus annorum recursibus florem odoratum ferre copia parem (pari copia), sed per vices.
Ep. 3. Sic et mortale genus ducit — Fatum. At a Jove homini-
55. bus certum non contingit (de eventu) signum. Et tamen in superbia incedimus resque multas molientes. Illigata enim sunt impudenti spe membra (homines), providentiæ vero (futuri) longe absunt viæ. Utilitatum autem oportet modum venari (sectari, tenere); appetere vero, quæ quis assequi non possit, gravis insania est.

ISTHMIA.

ISTHM. I.

HERODOTO THEBANO,

CURRU.

O MATER mea, tuum, aureo-clipeo insignis Theba, negotium Str. 1.
etiam occupatione (mea) potius existimabo. Ne mihi aspera
succenseat Delus, in qua effusus (qua celebranda occupatus)
sum. Quid carius, quam venerandi parentes (sui), bonis
est? Cede, o Apollinea (Dele). Utrumque utique hymnum
cum diis perducam ad finem : — et intonsum Phœbum choro Ant. 3.
celebrans in Co circumflua, cum maritimis viris (insulanis) ;
et mari septum Isthmi jugum : quandoquidem coronas sex
præbuit Cadmi populo ex certaminibus, victoriale patriæ
decus. In qua et intrepidum Alcmena peperit—filium, feroces Ep. 15.
quem quondam Geryonæ horruerunt canes. At ego Herodoto
parans currus quadrijugi præmium, ipsique habenas, non alie-
nis manibus, regenti, velim aut Castoreo aut Iolai inserere ip-
sum hymno. Illi enim inter heroes aurigæ Lacedæmone et
Thebis geniti sunt præstantissimi,—in ludisque subierunt plu- Str. 2.
rima certamina, et tripodibus ornaverunt domum et lebetibus 26.
phialisque aureis, nacti coronas victrices. Fulget vero
clara eorum virtus et in gymnicis stadiis, et in scutistrepis ar-
matis cursibus.—Quantumque manibus ! (lucta) et jaculantes Ant. 2.
hastis, et saxeos quando emiserunt discos ! Nam nondum erat 33.
quinquertium, sed cuilibet certamini suum constitutum erat
præmium. Quorum (e quibus certaminibus) multis redimiti

frequenter frondibus comas, et prope fluenta Dirces apparu-
Epod. 2. 40. ere, et prope Eurotam, — Iphiclis quidem filius (Iolaus) popularis Spartorum (Thebanorum) genti, Tyndarides vero inter Achæos altam Therapnæ inhabitans sedem. Salvete. Ego vero, Neptunoque Isthmoque divino Onchestiisque ripis concinnans cantum, celebrabo hujus viri inter honores
Str. 3. 51. inclitam Asopodori patris sortem,—Orchomenique patriam terram : quæ ipsum innixum naufragii-tabulis ex immenso mari in horrenda excepit calamitate. Nunc vero rursus pristinæ adest fortuna congenita felicitatis. At qui ærumnas pertulit, is mentis etiam providentiam adfert (habet). —
Ant. 3. 58. Si vero virtus (virtutis præmium) in quovis studiorum genere proposita est, sumtibus pariter atque laboribus oportet eam nactis magnificas laudes non invidis tribuere animis. Nam leve donum est a viro sapiente (poeta) pro laboribus omnigenis, carmine dicendo egregium commune excitare decus.
Ep. 3. 65. — Merces enim aliis alia ob labores hominibus dulcis (contingit) pastorique, aratorique, aucupique et (ei), quem mare alit. Ut a ventre quidem horum quivis depellat famem tetram, occupatur. Qui vero in certaminibus, aut (bello) prælianś, reportarit decus splendidum ; is bene laudatus lucrum summum accepit, civium et peregrinorum linguæ
Str. 4. 76. (laudis) florem. — At nos decet vicissim et Saturni terræquassatorem filium vicinum, bene meritum de quadrigis, cursuum equestrium præsidem (Neptunum) gratiis agendis celebrare, et tuos, o Amphitruo, filios compellare Minyæque recessum (Orchomenum), et Cereris inclitum lucum Eleusinem, et Eubœam, inflexorum curriculorum (certaminum)
Ant. 4. 83. caussa. — Tuum quoque, o Protesilæ, Achivorum juxta Phylacen sacellum addo. Sed omnia eloqui, quæ ludorumpræses Mercurius Herodoto dedit equis, prohibet brevem mensuram habens hymnus. Enimvero sæpe etiam, quod est silentio præteritum, voluptatem majorem affert (audien-
Ep 4. 90. tibus). — Contingat ipsi (adhuc hoc, ut) bene-vocalium alis sublatus splendidis Pieridum porro Pythone etiam Olympiorumque eximiis Alphei frondibus impleat manum, gloriam septiportibus Thebis parando. Si vero quis intus fovet di-

vitias occultas, aliisque insultans ridet; is animam Orco se pendere non cogitat sine gloria.

ISTHM. II.

XENOCRATI AGRIGENTINO.

Prisci quidem, o Thrasybule, viri, qui aureis-redimiculis- Str. 1.
insignium currum Musarum conscenderunt, inclita cum cithara accedentes, sæpe in puerorum gratiam emiserunt mellisonos hymnos; si quis formosus nactus fuerat Veneris pulcrithronæ procam, suavissimum florem (pubertatem). — Musa enim nondum lucri-cupida tunc erat, neque mercena- Ant. 9.
ria, neque vendebatur dulces (illi) mellisoni a Terpsichore, deargentati fronte (præscripta in fronte argenti summa, qua venales erant) mollivoces cantus. Nunc vero expedit Argivi observare dictum, ad veritatem proxime accedens: — pecu- Ep. 17.
nias! pecunias! heus homo! qui dixit: opibus una destitutus et amicis! Sapiens enim tu es, nec ignaro cano. Isthmiam quadrigis victoriam hanc * Xenocrati Neptunus largitus, Doricorum ipsi coronam comis misit illigandam apiorum, — curru-præstantem virum honorans, Agrigenti- Str. 2.
norum lumen. Prope Crissam vero præpotens respexit 24.
Apollo ipsum, præbuitque decus. Et eodem tempore inclitis Erechthidarum decoribus admotus (ornatus) in splendidis Athenis, non conquestus est de currus gubernatrice manu equorum agitatoris, — quam Nicomachus (idem hic equo- Ant. 2.
rum agitator) tempestive adhibuit omnibus habenis: quem 32.
etiam præcones Horarum (certaminis) pronuntiarunt, sacerdotes Saturnii Jovis Elei, facientes quodammodo aliquod hospitale officium, et suave-spirante ipsum salutarunt voce aureæ in sinum prolapsum Victoriæ — terra in ipsorum, Ep. 2.
quam vocant Olympii Jovis lucum: ubi immortales Ænesi- 10.

* Ἰσθμίαν ἵπποισι νίκαν τὰν, h. ταύτην—.

dami filii honores assecuti sunt. Etenim non ignara vestra est domus neque chorearum, o Thrasybule, amabilium, ne-
Str. 3. que mellisonorum cantuum. — Neque enim scopulus, neque
47. ardua via est, si quis illustrium ad virorum ædes adducat munera Heliconiadum. Utinam, (etsi) longe jacto-disco, jaculer tantum, quantum indole Xenocrates homines suavi
Ant. 3. superavit. Verecundus erat inter cives versans, — equo-
55. rumque-alturam curans universæ Græciæ ritu; et ad deorum epulas studiose-accedebat omnes, neque unquam hospitalem procella irruens contraxit velum circa mensam, sed trajecit (ille) ad Phasin quidem æstate, hieme * vero navigans Nili
Epod. 3. ad ripas (h. patebat quam latissime ejus hospitalitas). — Ne
63. nunc, si quidem invidi sensus mortalium mentes obsident, neque virtutem sileat (Thrasybulus) paternam, neque hosce hymnos; quandoquidem non, ut otiose quiescant, eos elaboravi. Hæc, Nicasippe, expone, quando ad hospitem meum familiarem veneris.

ISTHM. III.

MELISSO THEBANO,

QUADRIGIS.

Str. 1. Si quis hominum, felicitatem-nactus aut per illustria certamina aut vi divitiarum, cohibet animo tetram insolentiam; dignus is est præconia civium adipisci. O Jupiter, magnæ enim virtutes mortalibus contingunt beneficio tuo, vivitque diuturnior felicitas reverentium (te, piorum); perversis vero
Ant. 11. mentibus non æque perpetuo florens adest. — Inclitis vero facinoribus (ut) sua præmia (constent,) fas est celebrare virum strenuum, fasque choreas-ducentem blandis hymnis extollere. Est vero et geminorum certaminum Melisso sors,

* At v. Not.

quæ ad hilaritatem convertat dulcem cor (partim) in convallibus Isthmi adepto coronas; partim (cum) in cavo leonis pectorosi nemore proclamavit Theben — cursu equestri victor. A majoribus autem congenitam sibi virtutem non dedecorat. Scitis sane Cleonymi gloriam antiquam curribus partam; et ex materno genere Labdacidis affines in divitiis versati sunt inter quadrigarum labores. Tempus vero volventibus sese diebus alia alias per vices afferre solet. Prorsus intacti (ab adversis rebus) sunt filii deorum. Epod. 21.

ISTHM. IV.

EIDEM MELISSO.

Est mihi, deorum beneficio, infinita quoquoversum via, o Melisse; copiam enim dedisti Isthmiis (victoria), vestras (totius gentis Melissi) virtutes hymno prosequendi: quibus Cleonymidæ florentes semper juvante deo mortalem permeant vitæ terminum. Alias autem alius ventus omnes homines ingruens agitat: — (etiam) illi igitur Thebis in honore fuisse antiquitus memorantur, hospitesque circum-habitantium, clamosæque expertes contumeliæ; quotquot vero inter homines volant defunctorum vivorumque virorum immensæ gloriæ testimonia, ea omnia attigerunt perfectissima; virtutibusque ad extremas usque inde a domo sua columnas pertingunt Herculeas: — nec fas est longius extentam affectare (quemquam) virtutem: equorumque altores fuerunt, æneoque Marti probati sunt. Enimvero die una asper nimbus belli quatuor viris orbavit beatam domum. Nunc vero rursus, post hibernam volubilium mensium caliginem tellus velut puniceis, floruerunt, rosis — deorum numine. Quassator autem terræ, Onchestum inhabitans, et pontem marinum ante Corinthi muros, huncce largitus ipsorum generi mirificum hymnum, e lecto excitat Famam antiquam gloriosorum

Str. 1.

Ant. 1.

Ep. 1.

Str. 2.

facinorum: in somnum enim inciderat; sed nunc excitata corpore fulget, Lucifer conspicuus ceu astra inter cætera. —
Ant. 2. 42. Quæ et, in arvis Athenarum currum cum promulgasset vicisse, inque Adrásteis certaminibus Sicyonis, præbuit pariter ejus sæculi poetarum folia carminum. Neque a conventibus communibus abstinuerunt incurvum currum, sed cum universis Græcis certantes sumtu gavisi sunt equorum. Inex-
Ep. 2. 52. pertorum enim obscura silentia sunt. — Est vero obscuritas fortunæ etiam certantibus, priusquam ad finem summum perventum est; horum enim dat eventum (fortuna) *. Etiam fortiorem virorum deteriorum fraus supplantare solet corripiens. Nostis sane Ajacis robur cruentum, quo, sera nocte confossus suo ense, probrum facit filiis Græcorum,
Str. 3 63. quotquot Trojam venerant. — At Homerus utique honoravit (eum) inter homines, dum omnem ejus exaltans virtutem per seriem cecinit divinorum versuum posteris decantandam. Hoc enim immortale-sonans procedit, quod quis carmine egregio celebraverit; et omnifrugiferam per terram et per mare incedit factorum splendor egregiorum inextinctus sem-
Ant. 3. 73. per. — Propitias Musas utinam habeamus ad accendendam illam facem hymnorum etiam Melisso, coronam pancratio dignam, germini Telesiadæ! Animo enim, in labore subeundo, audaciæ similis graviter-frementium ferorum leonum; prudentia vero vulpes, quæ resupinata aquilæ impetum cohibet. Oportet autem, quidvis moliendo labefactare hostem.
Epod. 3. 83. — Non enim staturam Orioneam sortitus est. Sed contemtibilis adspectu, in conflictu vero robore † gravis. Atqui quondam ad Antæi ædes, Thebis a Cadmeis, statura brevis, animo vero invictus, colluctaturus venit heros in triticiferam Libyam; craniis ut hospitum templum Neptuni
Str. 4. 94. operientem (Antæum) coerceret, — filius Alcmenæ. Qui in Olympum abiit, cum et terras omnes et in-præceps-profundi cani maris explorasset æquor, navigationibusque fretum mansuefecisset. Nunc vero apud Ægiochum præstantissima felicitate fruens habitat, coliturque ab Immortalibus, (ipsis)

* Locus corruptus. v. Not. † Leg. ἀκμᾷ, non αἰχμᾷ.

carus, Hebæque maritus est, aurearum ædium dominus, et gener Junonis. — Cui quidem Electras supra portas epulum adornantes nos cives et recens-structa coronamenta ararum, celebramus inferias ære-cæsorum octo mortuorum, quos Megara peperit ei Creontis filia filios, quorum in honorem sub occasum radiorum solis flamma accensa continue pernoctat, ætherem nidorifero feriens fumo: — et altera dies anniversariorum terminus certaminum est, roboris spectaculum; ubi dealbatus caput myrtis hic Melissus duplicem victoriam edidit, puerorum tertiam antea (ediderat), gubernatoris clavum-versantis consilio obsecutus prudentissimi. Cum Orsea igitur ipsum celebro jucundam destillans laudem. Ant. 4. 104. Epod. 4. 114.

ISTHM. V.

PHYLACIDÆ ÆGINETÆ,

PANCRATIO.

O MATER Solis celeberrima, Thia, per te et præpotens existimant aurum homines præ cæteris; et certantes naves in mari et quadrigales equi propter tuum, o dea, splendorem volubilibus in pugnis admirandi existunt; — et (per te) in ludicris certaminibus amabilem gloriam acquirit, cuicunque multæ coronæ redimierunt comam, manibus victoriam adepto aut velocitate pedum. Spectatur vero virtus hominum, deorum ope. Duo vero vitæ florem (vitam) sola pascunt (ornant) suavissimum florente felicitate: — si quis re bene gesta bene audiat. Ne frustra quære Jupiter fieri: omnia habes, si ad te horum sors pervenerit bonorum. Mortalia mortales decent. Tibi autem in Isthmo duplex florens victoria, o Phylacida, reposita est; Nemeæ vero etiam utrique, (tibi)Pytheæque, pancratii. At meum non sine Æacidis pectus hymnos tractat; cumque carminibus (etiam nunc) veni Str. 1. Ant. 9. Ep. 17.

Str. 2. Lamponis filiis — hanc in legibus-bene-instructam urbem:
28. quæ cum conversa sit divinorum facinorum in viam splendidam, ne invideas laudes convenientes hymno miscere pro laboribus. Etenim etiam inter Heroes strenui bellatores famam lucrati sunt; celebranturque inque citharis, tibia-
Ant. 2. rumque omnisono strepitu — omni tempore; studiumque
36. (carminum materiem) poetis præbent, Jovis beneficio, honorati: in Ætolorum quidem sacrificiis illustribus Œnidæ strenui: Thebisque equorum agitator Iolaus in honore est; Perseusque Argis; Castorisque virtus Pollucisque ad Euro-
Ep. 2. tæ fluenta; — at in Œnona (insula Ægina) magnanima in-
44. doles Æaci filiorumque. Qui et præliis bis urbem Troum vastaverunt, sequentes Herculem prius, tum cum Atridis. Impelle nunc mihi (cursum) procul a terra (in altum). Dic: quinam Cycnum, quinam Hectorem occiderunt, et imperatorem Æthiopum intrepidum Memnonem ære-armatum? Quis strenuum Telephum vulneravit sua hasta Caici ad ripas?
Str. 3. — (Illi quidem) quorum Æginam profert os patriam, excel-
55. lentem insulam. Constructus vero est jamdudum cumulus excelsorum facinorum, quem conscendere possis; multaque rectiloqua lingua mihi jacula (laudes) habet de illis sonandi; etiam nunc in bello testari potest urbs Ajacis, servata a clas-
Ant. 3 siariis — in multum-exitiali, Salamis, Jovis imbre, innume-
65. rabilium hominum grandinosa cæde. Sed tamen gloriationem submerge silentio. Jupiter hæc et illa (secunda et adversa) distribuit, Jupiter, omnium dominus. Mellis vero instar amabilem hujusmodi etiam decora (victoriæ certaminibus partæ) epinicium hymnum amant. Contendat quispiam alla-
Ep. 3. borans (certamina frequentans) — de certaminibus, de gente
71. Cleonici ubi inaudiverit (certet mihi quis cum ea victoriarum numero). Non profecto involutus tenebris est longus labor virorum, neque, quantæ impensæ ad potiundum spe (factæ fuerint), stimulat curam (neque impensarum pœnitet). Laudo etiam, Pytheam inter membrorum-domitores (athletas) Phylacidæ plagarum cursum direxisse, manibus dextrum, animo parem. Accipe ei coronam, ferque villosam (laneam) vittam, et alatum novum una-mitte hymnum.

ISTHM. VI.

PHYLACIDÆ,

PANCRATIO INTER PUEROS.

FLORENTE hominum velut convivio secundum craterem musicorum carminum miscemus pro Lamponis strenue-certante progenie. Nemeæ quidem primum, o Jupiter, tibi, flore accepto coronarum; nunc autem in Isthmo domino (ejus, Neptuno) Nereidibusque quinquaginta, filiorum (Lamponis) natu minimo Phylacida vincente. Contingat autem, tertium (quoque) Servatori propinantes Olympio (ut possimus) Æginam perfundere mellisonis carminibus! — Si quis enim hominum, sumtuque delectatus et labore, exercet divinas virtutes, simulque ei fortuna serit gloriam amabilem; is jam ad ultimos fines felicitatis jacit ancoram, divinitus-honoratus. Talia studia secutus optat mortem senectamque excipere canam Cleonici filius. Ego vero altithronam Clotho sororesque Parcas precor, ut obsequantur inclitis amici precibus. — Vosque, o aureis-curribus-insignes Æacidæ, institutum mihi profiteor certissimum esse, quoties in hanc (carmine) incido insulam, adspergere laudibus. Innumeræ enim sunt facinorum præclarorum (quæ Æacidæ edidere) centum-pedes-latæ (amplissimæ) continuo viæ et ultra Nili usque fontes et per Hyperboreos: neque est ita barbara auta lingua nostra aliena civitas, quin Pelei norit gloriam herois, felicis generi deorum: — aut quin Ajacis Telamoniadæ et patris. Quem (Telamonem) armis-gaudentem, ad bellum duxit cum Tirynthiis promtum belli-socium ad Trojam, heroum laborem, Laomedontium ob delictum, navibus, Alcmenæ fi-

Str. 1.

Ep. 27.

Str. 2. 33.

lius; cepitque Pergamiam (arcem) occiditque cum illo (Telamone) Meropum gentes; et bubulcum, monti æqualem, ad Phlegras nactus Alcyonea; suoque non pepercit manibus gra-
Ant. 2. 51. visono nervo—Hercules. Æacidam autem vocans ad navigandum citaverat omnibus epulantibus. Illum quidem in exuvio leonis adstantem jussit nectareis libationibus auspicari fortem Amphitruoniaden, porrexitque ipsi præstantissimus vini-capacem phialam auro horrentem Telamon. Ille vero extensis ad cœlum manibus invictis prolocutus est tale dictum (preces): Si unquam meam, o Jupiter pater, animo lubens precationem au-
Ep. 2. 64. divisti:—nunc tibi, nunc precibus sacris supplico, filium animosum ex Eribœa viro huic, hospiti meo *, fatis debitum exhibeas; invulnerabilem quidem corpore, quemadmodum hoc exuvium me nunc circumit feræ, quam, primum omnium laborum, interfeci olim Nemeæ; animusque par esto. Hæc utique illi locuto misit deus principem avium, magnam aquilam.
Str. 3. 75. Suavis vero intus ipsum titillavit voluptas—dixitque alta voce utpote vates: Erit tibi filius, quem petis, o Telamon; et ipsum avi, quæ apparuit, appella cognominem valde-robustum Ajacem, inter populos in laboribus stupendum Martis. Atque sic locutus mox consedit. Mihi vero longum foret, omnes commemorare virtutes (facta Æacidarum): Phylacidæ enim veni, o Musa, dispensator Pytheæque hymnorum Euthymenique. Argivorum more dicetur utique paucis-
Ant. 3. 88. simis:—Reportarunt, inquam, victorias ex pancratio tres ab Isthmo, alias autem a frondosa Nemea illustres filiique et avunculi. Produxerunt autem in lucem quantam portionem hymnorum! Psalychiadarumque tribum Gratiarum irrigant pulcerrimo rore; Themistiique domo instaurata hancce urbem deo caram inhabitant. Lampon autem "studium rebus gerendis adhibens." Hesiodi valde probat illud dictum, filios-
Ep. 3. 101. que præcipiens (iisdem verbis) adhortatur,—commune civitati decus suo (decore) adducens. Etiam ob benefacta in hospites amatur; modum animo persequens, modumque etiam (re) servans; linguaque non a mente aliena. Dicas illum virum

* Vide not. Edit.

inter athletas, esse Naxiam, lapides inter alios, æris-domitricem cotem. Rigabo eos Dirces pura aqua, quam alte-succinctæ filiæ aurea-veste-ornatæ Mnemosynes produxerunt juxta bene muratas Cadmi portas.

ISTHM. VII.

STREPSIADÆ THEBANO,

PANCRATIO.

QUONAM priscorum, o beata (dea) Theba, decorum patriorum maxime animum tuum oblectasti? Num æreis-cymbalis-strepentis assessorem Cereris quando comatum in lucem edidisti Bacchum? an aurum media nocte ningentem quum- Str. 1.
excepisti præstantissimum deorum (Jovem), — quando Ant. 9.
Amphitruonis in foribus stans (domum ingressus) uxorem convenit Herculeo semine? an quum Tiresiæ sollertibus consiliis? an quum Iolao rei-equestris-perito? an Spartis (Thebanis) invictis-hasta (animum oblectasti)? an quum
acri Adrastum ex tumultu belli remisisti, orbatum — innu- Ep. 17.
meris sociis, ad Argos equestre? an Doricam coloniam quando firmo constituisti talo (firma collocasti sede) Lacedæmoniorum? ceperuntque Amyclas Ægidæ tui filii (Thebanorum tribus) oraculis Pythicis? Enimvero antiquum obdormiscit decus, immemoresque (ejus) fiunt mortales, —
quicquid non sapientiæ florem summum (poetæ artem ex- Str. 2.
quisitiorem) assecutum fuerit, ut inclitis carminum rivis 25.
(libationibus) admisceatur (carminibus celebretur). Choreas-institue igitur, dulcisono cum hymno, etiam Strepsiadæ. Reportat enim ex Isthmo victoriam pancratii, roboreque stupendus adspectuque formosus; habetque virtutem non deteriorem corpore; — illustraturque per violaceis-comis- Ant. 2.
33.

ornatus Musas; avunculoque cognomini attulit commune * decus; æreo-clipeo-insignis cui mortem Mars intulit. Sed gloria bonis reposita est. Sciat enim certo, quicunque in
Ep. 2. 41. hac nube grandinem cædis a cara patria propulsat, exitium avertens in hostilem exercitum, apud cives stirpi maximam gloriam (se) accumulare tam viventem quam mortuum. Tu vero, o Diodoti fili, bellicosum æmulans Meleagrum, æmulansque Hectorem atque Amphiaraum, floridam exspirasti
Str. 3. 49. ætatem, — antesignanorum in turba, ubi fortissimi sustinuerunt belli contentionem extrema spe. Pertuli tum luctum infandum. At nunc mihi terram-continens (Neptunus) serenitatem præbuit post hiemem. Cantabo comam (victoris) coronis aptans. At Immortalium ne conturbet invidia
Ant. 3. 57. — (hoc meum studium): quod jucunditatem quoque-die-oblatam sectans tranquillus accedo ad senectutem fataleque ævum. Morimur enim pariter omnes, etsi fortuna sit inæqualis. Longinqua vero quisquis spectat, imbecillior (erit, imbecilliorem se esse sentiet), quam ut pervenire possit ad æream deorum sedem; quum alatus excusserit Pegasus – dominum vo-
Epod. 3. 65. lentem in cœli regiones contendere ad concilium Bellerophontem Jovis. Injustam vero voluptatem acerbissimus manet exitus. Nobis vero, o aurea-coma-florens, præbe, Loxia, tuis etiam Pythone carminibus floridam coronam.

ISTHM. VIII.

CLEANDRO ÆGINETÆ,

PANCRATIO.

Diærresi 1. CLEANDRO quispiam juventutique (ejus) pretium inclitum, o Juvenes, laborum, patris splendidum Telesarchi ad vestibulum progressus, congregato pompam cum hymno, et

* f. novum. *καινὸν θάλος.*

Isthmicæ victoriæ præmium, et Nemeæ quod certaminum victoriam adeptus est. In cujus gratiam et ego, quamvis mœstus animo, postulor auream invocare Musam. A magnis vero luctibus liberati neque in orbitatem incidamus coronarum! neque mœrores fove (anime mi)! sed dimissis inutilibus ærumnis, dulce aliquid in publicum proferamus, etiam post calamitatem. Quandoquidem capite impendens Tantali saxum aliquis avertit a nobis deus, — ingentem Græciæ laborem. At mihi metus sublatus gravem levat sollicitudinem. Resque præsens quælibet præstat semper. Dolosum enim ævum (incerta fortuna) hominibus impendet, accelerans vitæ cursum. Sanabilia tamen sunt mortalibus salva libertate etiam illa, oportetque bonam spem hominem fovere. Fas vero est, in septiportibus Thebis educatum (me) Æginæ hymnorum decus præ (aliis) tribuere; patris siquidem (ejus) geminæ fuerunt filiæ Asopidumque natu minimæ, Jovique placuerunt regi. Qui alteram quidem (Theben) apud pulcrifluam Dircem curruum-studiosæ urbis constituit præsidem; — tecum vero (o Ægina) in insulam Œnopiam translata dormivit; divinum ubi peperisti Æacum gravistrepo patri, honoratissimum inter mortales; qui etiam deorum lites decidit. Cujus quidem diis-pares excelluerunt filii, nepotesque bellicosi fortitudine in æreo luctuoso subeundo strepitu belli; sapientesque fuerunt prudentesque animo. Hæc etiam deorum meminerunt concilia, (ex eo adhuc tempore) Jupiter quando illustrisque Neptunus de Thetidis contendebant nuptiis, uxorem formosam cum vellet uterque suam esse. Amor enim (ejus) tenebat (eos). Sed non ipsorum immortales perfecerunt conjugium deorum mentes, — postquam oracula audiverant. Dixit enim consilio-valens in medio ipsorum Themis: fatale esse, filium deum præstantiorem patre ut pariat marina dea, qui et fulmine potentius aliud telum agitaturus sit manu, et tridente invicto, si cum Jove (illa) concumbat aut Jovis cum fratre. Itaque hæc (pergit illa) missa facite. Mortalem autem torum sortita filium videat interemtum bello, Marti manibus similem, fulguribusque vigore pedum. Mea quidem voluntas est,

Diær. 2. 23.

Diær. 3. 45.

Diær. 4. 67.

Peleo divinum concedere nuptiarum Æacidæ præmium, quem
Diær. 5. religiosissimum aiunt Iolci alere solum. — Eant autem ad
89. divinum antrum Chironis recta statim nuntii; neque Nerei filia contentionum folia (sententias discrepantes: rixandi inter nos deos materiem) iterum præbeat nobis; pleniluniique vespera amabile solvat (illa) frænum sub heroe virginitatis. Sic dixit Saturniis locuta dea. Illi vero superciliis annuerunt immortalibus: verborumque (ejus) fructus non periit. Aiunt enim una-curasse et nuptias Thetidis regem (Jovem); et juvenilem illustrarunt poetarum ora ignaris virtutem Achillis: qui et Mysium vitiferum cruentavit, Te-
Diær. 6. lephi atro adspergens cruore, campum; — et construxit
111. Atridis reditum, Helenamque redemit, Trojanos nervos (fortissimos Trojanorum heroes) cum excidisset hasta, qui eum averterant nonnunquam a pugna homicida prœlium campo molientem, Memnonisque robur (Memnonem) superbum, Hectoremque aliosque principes, quibus domum Proserpinæ monstrans Achilles, princeps Æacidarum, Æginam suamque stirpem illustravit. Quem ne mortuum quidem carmina destituerunt; sed juxta ejus rogum sepulcrumque Heliconiæ virgines steterunt, lamentationemque celebrem affuderunt. Placuit nimirum Immortalibus, fortem virum etiam mortuum
Diær. 7. hymnis dearum tradere. — Quod et nunc habet rationem
133. (non minus valet): properatque Musarum currus ad Nicoclis monumentum pugilis canendum, honorandumque eum, qui Isthmicam (coronam) e Doricis nactus est apiis; postquam finitimos vicerat olim idem ille viros inevitabili manu convellens. Eum quidem non dedecorat eximii filius patrui (Cleander). Æqualium aliquis splendidam ob pancratium Cleandro nectat myrti coronam: si quidem eum Alcathoi certamen cum victoria (h. victorem) inque Epidauro juventus antea excepit. Eum laudare viro bono facile est. Juventutem enim non expertem sub latibulo præclarorum facinorum consumsit.

FINIS.

LONDINI, IMPRESSIT N. BLISS.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ α'.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ,

ΚΕΛΗΤΙ.

ARGUMENTUM.

Omnium certaminum primarium ac princeps est Olympicum, in quo victoriam celete retulit Hiero, carmine celebrandus 1—37. Sequitur digressio de Pelope, qui Pisam olim et Olympiam occupavit, et intra Altin pro heroe colitur—159. Redit poeta ad laudes victoris, et facit bona vota—ad f.

Στροφὴ α'. Κώλων ιζ'.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
Χρυσὸς|αἰθόμενον πῦρ
Ἄτε διαπρέπει νυ-
κτὶ|μεγάνορος ἔξοχα πλούτου·

Hiero Dinomenis f. equo celete victor Ol. lxxiii. a vetere Grammatico traditur; perperam, quantum quidem ex multis rationibus intelligi potest. Syracusanus certe adscribi non potuit ante Ol. lxxiv. 1. qua Gelon frater Syracusas occupavit, Gelæ dominatione Hieroni relicta. Videtur adeo Ol. lxxv. victoria hæc Olympiaca reportata esse. Cf. Pyth. i. ii. iii. Diodor. xi. 38. 48. 49. (et ad e. l. Wessel.) 67. 68. Pausan. vi. 12. p. 479. et 480. Anthol. Steph. p. 506. et Anal. Brunck. Tom. iii. p. 174. cxviii.

1—12. *Inter certamina Olympiacum eminet, ut inter elementa principatum tenet aqua, inter metalla aurum, inter astra sol.* Hæc esset vulgaris oratio: quam, ut poëta lyricus, invertit. ἄριστον: inf. Ol. iii. 75. ἀριστεύει, *principatum tenet*, sc. κατὰ τῶν στοιχείων. Quippe ex aqua crassiore prodiit terra, ex aqua tenuata aer, ex hoc ignis. Petitum apparet ex antiqui poetæ cosmogonia, ad sensus

Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν
Ἕλδεαι, φίλον ἦτορ,
Μηκέθ' ἁλίου σκόπει
Ἄλλο θαλπνότερον
Ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
Ἐρήμας δι' αἰθέρος·
Μήδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
Φέρτερον αὐδάσομεν·
Ὅθεν ὁ πολύφατος
Ὕμνος ἀμφιβάλλεται

3. *εἰ δὲ ἰσθλὰ γ.* emendabat Pauw, parum feliciter, dum vim lyricam non assequebatur. 7. *μηκίτ' ἀιλίου* Ald. et Palat. C. emendatum jam in ed. Rom. 9. *ἠμέρᾳ* Pal. C. Hanc tamen non varietatem, sed librariorum stuporem, enotare piget.

pinguius res exponentis. Omnino hic modus comparandi Pindaricus est animadversione dignus: videtur eum affectare Theocrit. xvii. 9.

4. Jungenda: *ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει ἐξόχως* (*κατὰ*) *πλούτου, ἅτε πῦρ αἰθόμ.* (flamma ardens) *διαπρέπει νυκτί.*

5. Pro vulgari: *κατὰ δὲ τῶν ἄθλων.* Nullum certamen est insignius Olympiaco, ut nullum sidus sole clarius.

10. *ἐρήμας δι' αἰθέρος. per vacuum æthera.* Horat. interdiu, vacante cælo ceteris astris.

12. *μήδ' αὐδάσομεν.* post *σκόπει* debebat sequi *μήδ' αὔδα.*

13. *ὅθεν*, ab Olympico certamine. *Ὕμνος* ut persona: etiam inf. Ol. iii. 17. *Πίσα—τᾶς ἄπο θυμοροι νίσσονθ' ἱπ' ἀνθρώπους Ἀοιδαί*: et ix. 30. x. 118. De sequentibus nondum vidi meliora. Si vel maxime expeditam habes unam vel alteram vocem, non tamen concinunt reliqua. Ita, si *ἀμφιβάλλεται* Hymnus Jovem, sit, *amplectitur*: molesta sunt quæ adjiciuntur: *σοφῶν μητίεσσι κιλαδεῖν. Amplectitur Jovem, ut eum canat per carmina poetarum.* Hæc quis animo æquo ferat! Si saltem absolute dictum esset: *ἀμφιβάλλεται Κρόνου παῖδα*! ita conveniret cum eo, quod Heinrichs noster comparabat Ol. x. 118. *κλυτὸν ἴθυς Λοκρῶν ἀμφίκιτον.* Latet nos usus loquendi vocis *ἀμφιβάλλεσθαι.* Sententia postulat notionem *accedendi, procedendi*: Hymnus *procedit* Olympia, *ἱκέρχεται, παραγίνεται, ut celebret Jovem μητίεσσι σοφῶν*, h. e. *διὰ μήτιας, poetarum curis*, (v. c. Nem. iii. 15.) *per carmina poetarum.* Ita quoque in varietate lectionis *ἱκόμενοι*, (quod, ut nunc est, retrahendum est ad *αὐδάσομεν*) latere videri potest *ἱκόμενος* sc. *ipse Hymnus.* Quo quidem modo omnia essent expedita et Pindaro digna: *Ὅθεν ὁ πολύφατος Ὕμνος ἀμφιβάλλεται*, (h. e. *προσέρχεται*) *σοφῶν μητίεσσι κιλαδεῖν Κρόνου παῖδ', ἐς ἀφνεὰν ἱκόμενος μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν.* Pro *κιλαδεῖν* Pindaricum esse debuit *κιλαδέν.* [Verba impediti sensus: *ἴθυς ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται σοφῶν μητίεσσι* expedita esse Gilb. Wakefield censet iis, quæ præmiserat ex Ev. Lu-

Σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεὰν ἱκόμενοι
Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν·

Ἀντιστροφὴ ά. Κ. ιζ.

Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει
Σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν
Κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν·
Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
Οἷα παίζομεν φίλαν
Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
Τράπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
πὸ φόρμιγγα πασσάλου
Λάμβαν· εἴ τί τοι Πίσας τε

15. *μητίεσσι* non modo Steph. sed jam Rom. cett.—*μητίεσσι*, quod metrum postulabat, revocavit Schmidius ex Aldo. 16. *ἱκομένοις* Pal. A. et B. Bodl *a.* Gott. et a. m. sec. *ἱκομένους*. Similiter Augustanus. *ἱκόμενοι* Bodl. MS. et C. et in marg. Pal. C. et hoc præstat, ut *κιθάροισιν*, *ἐς ἀφνεὰν ἱκόμενοι* jungantur, reliqua in medio interjecta sint. 17. *ἀφνεὰν μάκαιραν ἑστίαν* duo epitheta junxit! 19. *σκᾶπτρον* Ald. cum codd. parte: iidem fere cum aliis 21. *ἀρετῶν ἀ. πασῶν* et 23. *μουσικᾶς*. Versum 22. recitat Athenæus i. p. 3. B. 27. f. *πασσάλου*. 28. *Πίσσας* Pal. B. Male. Nam brevis syllaba requiritur; et prior in *Πίσα* ubique est brevis, contra quam Pauw contendebat. v. Mingarell. Conject. de Pind. Odis. p. 47.

ea ii. 19. *συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ*, et ex Aristoph. Lys. 28. *πρᾶγμ' ἀνιζητούμενον πολλαῖσί θ' ἁγνωτίαισιν ἱρῶσταφόμενον*. (Silv. P. v. p. 63.) Velim doceri, quomodo hæc sibi mutuam lucem fœnerentur. Ex *Addendis*. F. ut Homer. Il. x. 535. *ἀμφὶ κτύπος ὦρτο βάλλευ*. *Ex Schedis.*]

18. *ὃς ἀμφέπει*—Inf. Ol. vi. 158. Siciliæ—*τὰν Ἰάονι παθαρῷ σκάπτῳ δίκαν*—.

20. *ἀνδρέπων* pro *ἀνδρεπόμενος*. Monuet Eustath. p. 694. 41. Debebat aequi *ἀγλαΐζόμενος* δὲ, h. e. *λαμπρυνόμενος, κοσμούμενος*.

24. *οἷα, ὡς*. Apollon. Rh. i. 458. accumbebant heroes, *μενέτην δ' ἀμοβαδὶς ἀλλήλοισι Μυθιῶνδ', οἷά τε πολλὰ νέοι παρὰ δαιτὶ καὶ οἶνῳ Τιρυνθίῳ ἐψιόωντες*—.

26. *Δωρίαν φόρμιγγα. Δωριᾷ ἁρμονίᾳ ἁρμοσμένην*, quod Ol. iii. 9. *Δωρίῳ φωνὰν προσαρμόξαι πηδάλιῳ*.

28. *Si decus e victoria—adegit te, o* anime mi, *ad canendum*, impellit te.

Καὶ Φερενίκου χάρις
Νόον ὑπὸ γλυκυτά-
ταις ἔθηκε φροντίσιν·
Ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο, δέμας
Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων
Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν

Ἐπῳδὸς ά. Κ. ιγ'.

Συρακόσιον, ἱπποχάρμαν
Βασιλῆα. λάμπει
Δέ οἱ κλέος παρ' εὐάνορι Λυδοῦ
Πέλοπος ἀποικίᾳ· τοῦ μεγασθενὴς
Ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδᾶν,
Ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε
Κλωθά, ἐλέφαντι φαίδιμον

32. ὅτ' ἐπ' Ἀ. Pal. B. 33. Ἀκέντρητον Ald. emendatum in Rom. [32, 33. ap. Plutarch. Sympos. ix. 15. *Ex Schedis.*] 35. Συρακούσιον Pal. B. et sic Crat. non Συρακουσίων, quod Schmid. ait. Porro μαν in alterum versum rejicit Bodl. MS. et α. 38. γρ. ἀποικία ap. Schol. et hoc forte verius. Nam *Pelopis colonia* non nisi improprie diceretur seu Olympia seu Pisa. At fuit *sedes*. Πισαίαν ἴσχει καὶ Ὀλυμπίαν. Pausan. v. ii. p. 376.—Versus 38-42. recitantur in Schol. ad Lycophr. 156. quod conf. 39. Ἠράσσατο Pal. B. Ἐράσατο Ald. Ποσειδᾶν Bodl. C. Pal. C. Aug. in marg. Gotting. et Ald. recte. vulgo Ποσειδῶν. 40. ἐξε. 41. λε Κ. Bodl. MS. et α. ἐξεῖλε Ald. et Pal. C.

φροντίδες, *cura*, studium poetæ, quod idem μῆτις, μέριμνα.

33. Homer. Il. ψ. 387. ἄνευ κέντροιο θέουσαι.

34. κράτει δὲ προσέμιξε. νίκῃ ἥρμοσε, προσῆγε, ἐπίλασε. Pindarica ratio loquendi ex Homero ducta. Notat quoque Eustath. p. 383.

36. λάμπει—*gloria ipsi parta est Olympiæ ex victoria.*

40, 1, 2. Quando Parca eum e *nitente* lebete extraxit, ἐξεῖλεν, κεκαδμένον (κατὰ τὸν) ὦμον φαίδιμον ἐλέφαντι, pro καὶ ἔκασεν, ἐκόσμησεν αὐτὸν *appposito humero ex ebore*. Fabulam puta ita instructam fuisse: Jupiter, fraude animadversa, Parcam jubet frustra carnium iterum in lebetem conjecta coquere, ut nova pueri forma prodeat: cui cum deesset humerus a Cerere consumtus, apponendus erat humerus eburnus. [F. imitatione Dionysi Zagrei discerpti. v. Creuzer *Symbolik* iii. p. 351. *Ex Schedis.*] Inventum petitum ex vulgari loquendi modo, quo juvenes *pulcris humeris* celebrati comparari solitis cum *ebore; acceptum* autem *a diis* dicebatur, quicquid *insigne* esset. Summam antiquitatem redolet fabula: similis Medeæ commento recoquendi Peliæ ap. Ovid. Met. [Böttiger *Vasengem.* i. 2. 7. *Ex Schedis.*] Carnes autem humanas ad exploran-

Ὦμον κεκαδμένον·
Ἢ θαύματα πολλά.
Καί που τι καὶ βροτῶν φρένας
Ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον
Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
Ἐξαπατῶντι μῦθοι·

Σ. β'. Κ. ιζ.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύ-
χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
Ἐπιφέροισα τιμὰν,
Καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν

43. *θαῦμα τὰ πολλὰ* omnes libri Palatt. et Bodlei. etiam Aug. Gott. sed et sic omnes edd. ante Schmidium; quod varie exposuerunt viri docti. Schmidius Eustathium sequutus *θαυμαστὰ* reposuit, ut sit pro *θαυμαστά*: ut *γνωστὰ, γνωτά*. Sicque *θαυμαστὰ ἔργα* Hymn. in Mercur. 80. et 439. cf. Ruhnken. Epist. crit. p. 26. hoc tamen sensu *θαύματα* multo melius a lyrico dicerentur. Hoc sensu *θαύματα* dixit Eurip. Bacch. 666. (Br. 656.) 715. (705.) Athenæus xi. p. 505. F. *ὡς ἀείσλαττι Πλάτων, πεπλασμένα θαύματα εἰδώς*. hoc itaque Oxonienses receperunt, Aretium se sequi professi; sed hic idem ex ingenio refinxerat ἢν θ. non bene; nam subintelligi id poterat in illa lectione: ἢ *θαύματα πολλὰ* (*γίνεται*). Mox in *καί που τι καὶ* oratio jejuna existit. 44. *φρένα* vulgg. inde a Romana. *φρένας* ex Pal. A. B. reposuit Schmid. *φάτις* Ald. et Pal. C. *φάτιν* Schol. sed hoc ad sequentem versum spectasse videtur, ita ut ejus locum occuparit *λόγον*, interpretamentum: *ὑπὲρ τὰν ἀληθῆ* (*ἀλαθῆ*) *φάτιν*. [Beck. conj. *σοφῶν*, quod alienum a poëtæ mente. *Ex Schedis.*] 48. *ἔστι πάντα* Pal. C. 50. *ἐπιφέροισα* duo Pal. et duo Bodlei. 51. Importunum *τὸ πολλάκις*; emendat Gedick. *τι*.

dum numen appositas habemus quoque in fabula Lycaonis.—Pueri sic restituti amore capitur Neptunus. Fabulam suo more exponit Lycophr. 152. sq.

43—52. Sane multa mirabilia l. fiunt l. narrantur: delectant ea animos, etsi fabulosa, a poetis suaviter narrata. [Boeckh. contendit esse: *πολλὰ* (*ἐστὶ*) *θαυμαστά*. *multa sunt* (multæ res sunt) *mirabilia*. At quidni: *θαύματα* (*ἐστὶ*) *πολλά*. *res mirabiles sunt multæ*. *Ex Schedis.*]

44. Eadem sententia Nem. vii. 32. *σοφία δὲ κλίπτει παράγουσα μύθοις*. cf. Pyth. x. 76. 7. 8.

48. Χάρις δ' (pro *γάρ*.) nunc generali notione, ut inf. Ol. xiv. *χάριτες*: ubi v. 7. *Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ γλυκία Γίνεται πάντα βροτοῖς*. Est adeo venustas, quæ placet, et gratiam adspergit ac Veneres afflat rebus, ut eæ placeant. Aliis locis de poesi, inprimisque lyrica, adhibetur vox a Pindaro. Convenit sententia cum illa vulgari: *μόνον τὸ καλὸν φίλον*. Theogn. 17. [Gurlitt. speciali notione de poesi intelligit: nec male. *Ex Schedis.*]

51. *ἰμάσαντα* pro præsenti, *μηχανᾶται*,

Ἔμμεναι τὸ πολλάκις.
Ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι
Μάρτυρες σοφώτατοι.
Ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν
Ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόναν κα
λά· μείων γὰρ αἰτία.
Υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ', ἀντί-
α προτέρων, φθέγξομαι,
Ὁπότ' ἐκάλεσε πα-
τὴρ ἐς εὐνομώτατον
Ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
Ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι,

Α. β'. Κ. ιζ'.

Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ,
Χρυσέαισί τ' ἀν' ἵπποις

54. μάρτυρει. Pal. C. Homericum. 58. σὶε δ' Aug. ἀντία 59. πρετέρων, Steph. nec tamen priores Steph. edd. sed Paull. Steph. 1599. 60. ἐπότι κάλεσι Ald. Pal. A. B. Bodl. mutatum in Rom. 61. -τηρ ἐς εὐνομώτατον 62. ἔρανον, φ. Bodl. β. et γ. Mosq. et sic est emendatum pro vulgari: πατὴρ τὸν εὐν. Ἐς ἔρανον. metro nec intercedente. Molestum erat τόν. Convenit ἐπότι τότι cum v. 32. ὅτι παρ' Ἀλφ. 63. δαῖτα θαῖσι. Bodlei. C. 66. χρυσέαισι κἄν ἵπποις Pal. C. χ-αισιν ἵπποις—Bodl. α. β.—αισιν ἀν' ἵπποις Steph. et Bodl. MS. et

efficere solet, ἐπιφέρουσα τιμὰν (nam hæc jungenda) *afferendo honorem*, decus, vim, ut placeat.

53, 54. Inf. Ol. x. 66. ὅτ' ἐξελέγχων μόνος Ἀλάθειαν ἐτήτυμον Χρόνος. Ita et h. l. ἐλέγχει ὁ χρόνος, μαρτύρεται, μάρτυς ἐστὶ, καταμηνύει. urguit commenta etiam poeticis ornamentis blandientia. Respicit locum Xenoph. H. Gr iii. 3, 2. συμμαρτυρεῖ ταῦτ' αὐτῷ καὶ ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος εἶναι.

57. μείων αἰτία, ἐλέγη, pro εὐδοξία. ita in nullam reprehensionem incidit. Ita P. i. 159. μείων ἔπεται μῶμος. et P. xi. 45. ἐν μείονι φθόνῳ.

57. *Possumus vel sic errare in fabulis exponendis; minore tamen cum culpa et reprehensionis periculo, bona saltem fingendo, non prava.* Referenda hæc ad religiosam Pindari mentem, cujus plura argumenta videbimus. Porro habemus hic exemplum mythi alio modo, quam traditus erat, narrati, consilio pietatis.

58. ὦ υἱὲ Ταντάλου, φθέγξομαι, contra quam prisci poetæ, τὸν Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι σε—χρυσέαισί τ' ἀν' ἵπποις μεταβᾶσαι (μεταβιβάζειν σε) ποτὶ etc.

[61. εὐνομ. quia ante a diis fuerat adhibitus epulis. *Ex Schedis.*]

Ὕπατον εὐρυτίμου
Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·
Ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ
Ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζενὶ τῶὖτ' ἐπὶ χρέος.
Ὡς δ' ἄφαντος ἔπε-
λες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
μενοι φῶντες ἄγαγον·
Ἔννεπε κρυφᾷ τις αὐτί-
κα φθονερῶν γειτόνων,
Ὕδατος ὅτι τε πυ-
ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμὰν
Μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη,
Τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν

γ. quin hæc Ald. et omnium edd. est lectio a Schmidio ex ingenio emendata: nec male. [male nam pendet ab *ἐρυτίμου*: *ἐρυτίμου καὶ μεταβᾶσαι. Ex Schedis.*] 69. *ἴνθ' ἀνερίῳ χ.* emend. Pauw. male et hoc. v. Not. Gilb. Wakefield tentat *ἴνθ' ἀφ' ἀνερίῳ χρόνῳ* (Silv. Parte iii. p. 182.), quod factum nolim. *Ex Addendis.*] 72. *ἔφαντος* Bodl. β. Aug. 74. *ἤγαγον* Ald. et pars codd. emendatum in ed. Rom. 78. *ἰν' ἀκμὰν* Ald. et Pal. C. emendatum in Rom. 80. *ἀμφὶ δύτατα* Athenæus legit (lib. xiv. p. 637. C.) et *in secundis mensis* accepit. et sic Ald. Morell. Steph. Pal. B. Bodl. C. et γ. Aug. At *ἀμφιδύτατα* jam Ed. Rom. et hinc Crat. et alii. Equidem *τραπέζαισι ἀμφὶ* jungam, ut distributas carnes circa mensas innuat. *δύτατα κρεῶν*, extremæ partes, accipi possunt: cum humerus tantum consumtus fuerit. Unus ex Schol. *δύτατα· τὰ βεβυθισμένα τῷ αἵματι* habet, et legisse videtur: *δυτὰ τὰ κρεῶν*, a *δύω*. Et sic, vel *ἀμφίδυτα τὰ*, Pauw emendat, mavult tamen accipere *lebeti immersa*. *τὰ κρεῶν εἴδη* Pindaricum esse non dubito; notissima res est, ubi de parte agitur, casum secundum poni; adeoque pro *τὰ κρέα σου*. Ambigo, præstetne *τραπέζαισί τ' ἀμφὶ* an *ἀμφίδυτα*, idem quod *δυτὰ*, *cocta*. Græs. em. *τραπέζαισι δ' ἀμφὶ δαῖτα τὰ κρεῶν*. Respicit locum Irenæus c. Hæres. ii. 21. sed nil inde lucreris.

69. *δυτέρῳ χρόνῳ* pro *ἄλλῳ*. et
71. *eadem de causa.*
77. *ὅτι τι—τραπέζαισί τι.*
78. *ἀμφὶ ἀκμὰν ὕδατος ζέουσαν πυρὶ* dictum pro *ὕδατος ζέοντος πυρί*, et hoc pro *τῷ ὕδατι ζέοντι*. Est enim *ἀκμὴ τοῦ ἀναζέοντος τοῦ ὕδατος*.

Σίθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

E. β'. K. ιγ'.

Ἐμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
Μακάρων τιν' εἰπεῖν.
Ἀφίσταμαι. ἀκέρδεια λέλογχεν
Θαμινὰ κακαγόρως. Εἰ δὲ δή τιν' ἄν-
δρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ ἐτίμα-
σαν, ἦν Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ κατα-
πέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυ-
νάσθη· κόρῳ δ' ἔλεν
Ἄταν ὑπέροπλον,
Τάν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμα-
σε, καρτερὸν αὐτῷ λίθον,
Τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
Εὐφροσύνας ἀλᾶται.

82. ἄπορον Ald. A. Pal. C. (ex interpretatione.) 82. -μαρ- 83. γον μ. Bodl. MS. 84. ἀκίρδια Pal. C. 85. κακηγόρως. κακαγόρως. κακάγορος. κακαγόρως. aberratt. edd. et scriptt. Veram scripturam jam habet ed. Rom. et hinc Crat. Steph. et rel. 87. κα- 88. κατίψαι Bodl. MS. γὰρ abest Pal. A. B. 88. μίμψαι Aug. [89. κόρος δ' ἴλαν ἄταν, ὑπέροπλον ἄταν Eichstädt. Quæst. philol. nov. specim. p. 25. jejune. *Ex Schedis.*] 91. ὑπερκρέμασ- 92. σι. Bodl. C. et β. γ. ὑπὲρ κρέμασι disjunctim Aug. 92. καρτερὸν MS. Bodl. 93. Ἀεὶ Ald. et Pal. C. αἰὶ in Crat. ed. nihil aliud est quam sphalma typogr. κεφαλᾶς Bodl. α. β. γ. et sic Rom. Brub. at emendate Crat. Morell. Steph. ut jam Aldina habebat.

82. Similia loca Ol. ix. 54. P. ii. 96. Nem. vii. 94.

84. ἀκίρδια, βλάβη, ut N. v. 30. λέλογχε τοὺς κακηγόρους, pro sollenni ἴλαχε (h. e. κατέλαβε v. ἔλαβε), quod inf. P. ii. 50. 51. Verum et Theocr. iv. 40. σκληρὸς δαίμων—ὅς μ' ἐλελέυχεν, et vii. 103.

88. οὐκ ἐδύνατο κατακίψαι μέγαν ὄλβον, *perferre æquo animo felicitatem.* quod P. ii. 48. μακρὸν γ' οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον de Ixione. κίψαι proprie *iram reprimere.* Exempla congessit doctiss. Schneider p. 110. Vitæ Pind.

89—94. Nondum vidi, quod satisfaceret, post Additamenta. Non enim satis est exculpsisse aliquid, quod non prorsus absurdum sit. Pindarica quærimus. Videamus, quo lectio vulgata ducat. Tantalus ἴλαν (ἔλαβεν, ut P. ii. 54.) ἄταν ὑπέροπλον κόρῳ, διὰ κόρον, δι' ὕβριος, *arcessivit sibi malum ingens:* πόνον v. 98. τὰν (καθ' ἣν) κατὰ ὑπερκρέμασε λίθον καρτερόν οἱ αὐτῷ. hic

Σ. γ'. Κ. ιζ'.

Ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον
Τοῦτον ἐμπεδόμοχθον,
Μετὰ τριῶν τέταρτον
Πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψας
Ἀλίκεσσι συμπόταις
Νέκταρ ἀμβροσίαν τε
Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
Θέσσαν. εἰ δὲ θεὸν
Ἀνήρ τις ἔλπεταί τι λασέ-
μεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.
Τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν

95. ἀπάλαμον Ald. emendatum statim in Rom. Pal. C. et ab alia manu Bodl. [sc. ἀμήχανον, ἄπορον. *Ex Schedis.*] 97. τίταρτος emendat Pauw, ut sit quartus Tantalus post Sisyphum, Tityum et Ixionem. Argutantur et hærent reliqui Intpp. vett. et novi. Voluit poeta *continuum, quartum post tertium, sine ulla intermissione.* ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ. 102. ἴθισαν Ald. et Pal. emendatum in Rom. θίσαν Bodl. α. β. γ. 103. λαθίμεν (h. e. λήθειν, non λαθεῖν, priore brevi) Steph. non modo, sed sic Ald. Rom. et omnes: nec λασίμεν receptum nisi a Schmidio ex Cod. Canteri Nov. Lect. ii. 5. qui non alius quam Palat. esse videtur; nam sic Canteri Pal. A. B. λασσίμεν Bodl. β.

jejuna sunt οἱ αὐτῷ: quorsum enim ei *ipsi?* non alii? inprimis cum disjuncta sint; sive καρτερὸν αὐτῷ, *gravem ipsi*, malis; et jejunum τάν. In Aug. gl. δι' ἣν, non magis commodum, propter quod malum. Nam ἄτη nunc non est culpa, sed ἀλιτῖν ἄτην, ut ἀλιτῖν μόχθον P. ii. 54. Τοῦτον τὸν λίθον μενοινῶν ἀεὶ βαλεῖν κεφαλᾶς, *removere a capite cupiens*, ne in se irruat saxum desuper suspensum, εὐφροσύνας ἀλᾶται, *privatur animi tranquillitate*, in anxietate versatur. Hic illa βαλεῖν κεφαλᾶς, nullo modo feliciter expedias. [κατὰ τὴν ψυχὴν ἴχων, δειμαίνων, μενοινῶν, putans, τὸν (λίθον) βαλεῖν (μιν) κατὰ κεφαλᾶς. *Ex Schedis.*] Quapropter locum corruptum esse censeo; nec emendationis fundus idoneus suppetit: cum fabula variis modis tractata et ornata fuerit [cf. Boissonad. ad Philostr. Heroic. p. 638. In Polygnoti γραφῇ Pausan. x. 31. p. 876. auctore fabulæ Archilocho. *Ex Schedis.*] nec constet, quid Pindarus maxime sequutus sit. Τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον dixit I. viii. 20. 21.— Eurip. Or. 6. κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον, Αἴρει ποτᾶται. v. ibid. 980. sqq. Unde inter argumenta mythica ap. Agath. p. 6. Tantalus ἐν ἀέρι φερόμενος. cf. ad Antonin. lib. 36. — 49. Eurip. Tro. 635. ψυχὴν ἀλᾶται τῆς πάροιθ' εὐπραξίας. de anxietate.

101. οἷσιν· δι' ἃν, per quæ dii Tantalum immortalem reddiderant.

[105. sqq. Ex Pindari mente fabula ita se habuit. Tantalus intererat epulis deorum, filius autem amatus erat a Neptuno: mox post patris reatum in Tartarum detrusi filius a superis dimis-

Ἀθάνατοί οἱ πάλιν
Μετὰ τὸ ταχύποτμον
Αὖθις ἀνέρων ἔθνος.
Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν
Λάχναί νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
Ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον

Α. γ'. Κ. ιξ.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὖ-
δοξον Ἱπποδάμειαν
Σχεθέμεν. ἄγχι δ' ἐλθὼν
Πολιᾶς ἁλὸς οἷος ἐν ὄρφνᾳ,
Ἄπυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῷ
Πὰρ ποσὶ σχεδὸν φάνη.
Τῷ μὲν εἶπε· φίλι-
α δῶρα Κυπρίας, ἄγ', εἴ τι,
Ποσείδαον, ἐς χάριν
Τέλλεται, πέδασον ἔγχος

107. παχύποτμον Pal. A. πάλιν αὖθις, ut apud Homerum. 110. μιλαγγίνιον conj. Pauw. sed νιν (κατὰ) μ. γ. 114. ἰγγὺς δ' l. Pal. C. et Schol. (ex intpt.) ἴγγυθι δ' Ald. emendatior jam lectio in Rom. 117. εὐρυρείαναν Ald. 118. παρ' ποδὶ Pal. C. παρ' ποσσὶ Pal. B. 119. τῷ δ' εἶπε Bodl. C. ita saltem τῷ δ' ἴσπε cum Aug. scribendum. 122. πίλλεται id. Aug. cum Schol. ἐπάρχει. v. inf. Ol. xi. 5.

sus in terram, ubi adultus inter procos Hippodamiæ fuit. *Ex Schedis.*]

109. ὅτε ἐν ἀκμῇ ἡλικίας ἐγίνετο—.

111. Scilicet ab Œnomao Pisatidis rege propositæ erant filiæ Hippodamiæ nuptiæ volentibus ambire certamine curuli. Re itaque audita accessit Pelops, Neptunumque, a quo amatus fuerat, ut sibi in certamine adesset, invocavit. ἀντιφρόντισεν pro simplici ἐφρόντισεν, σχεθέμεν (ἔχειν, λαβεῖν Hippodamiam) γάμον, uxorem, γαμετήν. [ἑτοῖμον, procis propositam, προτεθειμένην. *Ex Schedis.*] Ad fabulam v. inprimis Schol. Lycophr. 156.

[118. παὰ ποσὶ, ἄντα. *Ex Schedis.*]

120. εἰ δῶρα φίλια Κυπρίας, gaudia rapta, *Veneris munera, (præmia.* Æn. iv. 33. ad quem vid.) πίλλεται (πίλεταί σοι κατά) τι ἐς χάριν h. χαρίεντά ἐστι,

Οἰνομάου χάλκεον·
Ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
των πόρευσον ἁρμάτων
Ες Ἅλιν, κράτει δὲ πέλασον,
Ἐπεὶ, τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
Ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
νος ἄναλκιν οὐ φῶ-
τα λαμβάνει. θανεῖν δ' οἵσιν ἀνάγκα,
Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
Καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων
Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ ἐμοὶ μὲν οὑτοσὶ
Ἆθλός γ' ὑποκείσεται· τὺ δὲ
Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

124—9. versus recitantur in Schol. Lycophr. 156. 127. τρεῖς τι MS. Bodl. Aug. et Schol. Lycophr. 156.—Porro ὀλίσας olim legebatur. At ὀλίσαις est Doricum. Ita Schmid. et sic ex grammaticis legendum esse monuerat jam Casaub. in Notulis ed. Steph. tert. Scilicet ita legerat Gregor. de Dial. p. 94. ed. Koen. idque haud dubie verius. 128. Μναστῆρας ἀ. Ald. quod deseruit statim Rom. μνηστῆρας Pal. C. et Gregor. l. l. cum Sch. Lycophr. l. l. cf. Schol. rec. 129. κίν. 130. δυνος MS. Bodl. et α. β. γ. Versum 129. repetit Damascius ap. Phot. in Vita Isidori p. 1032. 132. Τά κε Gregor. p. cit. perperam, judice quoque Casaub. l. l. 134. οὗτος MS. Bodl. et α. 135. Ἀίθλος Bodl. C. et γ. Aug. 136. δίδου Bodl. MS. et β. Vulgatam laudat quoque Gregor. de Dial. p. 95.

grata memoria habentur: quod Virgilio est: *fuit aut tibi quicquam dulce meum.* Æn. iv. 317. ἶναι τίς χάριν, ἐν χάριτι πρὸς χάριν, pro χαρίεν εἶναι, ut alia similia.

122. πίδασον ἔγχος, hastam, quam in procos cursu tardatos ipse insequutus immittebat. v. Pausan. viii. 14. p. 629.

129. κίνδυνος, h. l. *facinus audax, aleæ plenum,* οὐ λαμβάνει, οὐ δίχεται, *non admittit* hominem ignavum. [h. in magno periculo audacem esse oportet. ἀγὼν οὐ δίχεται σκῆψιν. v. Schweighaus. Opusc. ii. p. 199. *Ex Schedis.*]

133. γῆρας ἕψοι μάταν. quod πίσσιν P. iv. 330. Il. β. 237. pro καταναλίσκειν. [ἀνώνυμον γῆρας, senium inglorium. *Ex Schedis.*]

135. ὑποκείσεται. ego hoc certamen *subibo.* Dicitur quis ὑποστῆναι ἀγῶνα. Simili modo ἀγὼν ὑπόκειται, πρόκειται, ipsi.

Ὡς ἔννεπεν· οὐδ' ἀ-
κράντοις ἐφάψατ' ὧν ἔπεσ-
σι. τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς
Ἔδωκεν δίφρον χρύσεον, ἐν πτεροῖ-
σίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

Σ. δ. Κ. ιζ.

Ἕλεν δ' Οἰνομάου βίαν
Παρθένον τε σύνευνον·
Τέκε δὲ λαγέτας ἓξ
Ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.
Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις

138. ὧν abest Pal. C. ἵπποισι Ald. Steph. et Bodl. tres. 140. Ἔδωκε MS. Bodl. 144. ἃ τίκε λ. Schol. et Steph. et jam Ald. Rom. Morell. Crat. Brub. et Bodl. β. in marg. Vulg. a Schmidio e Pal. A. B. reposita est. τίκε τε Canteri MS. Nov. Lect. ii. 5. Bodl. C. β. γ. 145. μιμαόνας Pal. C. et Bodl. β. in marg. μιμηλὰς Ἀρεταῖς, *alumnus Virtutum.* Male tamen habet me, quod μίμαλα non occurrit. Verius adeo videtur μιμαόνας ἀρεταῖς, pro (ἐν, σὺν) ἀρετῇ. v. Not. [cf. Huschke de Orphei Argon. p. 26. sq. *Ex Schedis.*] Nomina filiorum sunt ap. Schol. Inter eos Atreus, Thyestes: Schol. Il. β. 104-7.

138. οὐδ' ὧν ἀκράντοις ἐφάψατ' ἵπποισι. Est ab ἄπτω, ἐφάπτω, *injungo*; unde Homer. Ἀχαιοῖς κήδε' ἐφῆπται. ἐφάπτεσθαι est adeo *admovere se, accedere, aggredi.* Inf. Nem. viii. 60. κελεύθοις ἀπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, *insistam, incedam.* P. viii. 86. ἐφάψατο τέχναις συγγόνοισι μαντευμάτων, *tractat paternam artem vaticinandi.* Si esset ab ἅπτομαι, *tango*, deberet esse ἵπποις.

141. ἵππους ἐν (pro σὺν) στεφοῖς. στεφανούς. noto genere loquendi. v. I. v. 68. [cf. Böttiger *Vas. Gem.* i. 2. p. 195. s. *Ex Schedis.*]

145. Pelops genuit sex filios Ἀρεταῖσι μεμαλότας. Ita scribo: Ἀρεταὶ sunt tanquam Nymphæ nutrices; et ipsi sex Pelopidæ *alumni Virtutum*: μελήματα, ut alio modo formosus juvenis τέκεσι παρθένοισι μέλημα P. x. 92. Μίμηλέ τι σοὶ, διὰ φρενὸς ἐστὶν, ut ad Hom. Schol. s. 876. β. 25. [Μιμαλὼς, qui curæ est, amatur, amabilis, propter virtutes. Add. Dorvill. ad Charit. p. 580. et Huschke Anal. Crit. p. 98. *Ex Schedis.*] Alio ap. eum modo aliquis μίγα πελάσσας μιμηλὼς dictus est. cf. Hesych. h. v. Nec tamen altera lectio damnanda: ἀρεταῖσι μεμαότας, *acres virtute.* μεμαότας, ὁρμωμένους, ἐν, σὺν ἀρετῇ. Convenit Homericum: μεμαότες ἐγχείῃσι, προθυμούμενοι σὺν δόρεσι. Il. β. 818.

146. Nunc Pelops sepultus ad Alpheum pro heroe colitur. ἐμμίμνεται, ἐντυγχάνει ἐναγίσμασιν—inferiis impertitur, κελεθὶς (παρὰ) πόρῳ Ἀλφειοῦ. Intra Altin τὸ Πελόπιον τέμενος maceria

Ἀγλααῖσι μέμικται,
Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθείς,
Τύμβον ἀμφίπολον
Ἔχων πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῷ. τὸ δὲ κλέος
Τηλόθεν δέδορκε, τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις,
Πέλοπος, ἵνα ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται,
Ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι.
Ὁ νικῶν δὲ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
Ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν,

A. δ'. K. ιζ'.

Ἀέθλων γ' ἕνεκεν. τὸ δ' ἀεὶ παράμερον ἐσλὸν,
Ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι

148. πόρῳ Bodl. C. 150. -τάτῳ 151. παρὰ Bodl. β. 152. Τηλόθε MS. Bodl. τῶν Bodl. α. 157. ἀμφιβίοτον MS. Bodl. et sic Rom. Crat. Brub. Ὁ νικῶν δὲ nova sententia, magis lyrice. Alioqui jungi posset cum superioribus. 160. παραμίμνον Klotzius ad Tyrtæum p. 43. uti Gesnerum in scholis emendasse accepimus. Sed et metro hæc lectio adversatur, et παράμερον multo magis cum lyrico spiritu convenit, eodem sensu. Est sic ἰφήμερον, εὐήμερον et παρημερινόν. ἐσθλὸν quatuor Bodl. 162. βροτῶν Bodl. α.

circumdatum. v. Pausan. v. 13. pr. cf. inf. x. 30. Non longe abest ara Jovis cineritia: ibid. v. 13. p. 409.

151. τὸ κλέος Πέλοπος δέδορκε τηλόθεν, *lucet e longinqua, longe coruscat,* ἐν δρόμοις τᾶν Ὀλυμπιάδων sc. πανηγύρεων, *inter certamina Olympica*: quippe quæ in vicinis locis hadentur: ut Ol. x. 29. ἀγῶνα ἰξαίρετον, ὃν ἀρχαίῳ σάματι πὰρ Πίσσας βίᾳ Ἡρακλέες ἐκτίσσατο. cf. Pausan. v. 13. Sic Nem. iii. f. Τὶν ἀπὸ Μεγάρων δέδορκε φάος, *coruscat virtus et laus tua.* et N. ix. 98. ubi Ἕκτορος κλέος ἀνθῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν ἀγχοῦ dictum erat, tum apud Helorum fl. δέδορκεν παιδὶ σοῦ Ἀγησιδάμᾳ φίγγος ἐν ἁλικίᾳ πρώτᾳ, *illuxit virtutis laus et honor.*

159. τὸ δὲ pro γὰρ — ὕπατον ἔρχεται, *levi.*

162. Redit ad Hieronem. At mihi de præsenti victoria est agendum.

164. Αἰολῒδι μολπᾷ supra erat Dorica: Δωρίαν φόρμιγγα v. 26. add. P. ii. 128. Nem. iii. 137. Sunt ergo nomina synonyma. Sane prisci Æoles et Dores non admodum dissimiles inter se

Κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ
Αἰολῇδι μολπᾷ
Χρή. πέποιθα δὲ ξένον
Μή τιν' ἀμφότερα
Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
ναμιν κυριώτερον,
Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
ὼν τεαῖσι μήδεται,
Ἔχων τοῦτο κῆδος, Ἱέρων,

167. ἅμα καὶ Ald. et Pal. C. ἄλλον καὶ Steph. et jam Rom. Crat. Brub. ἄλλον ἢ Schmid. ex Pal. A. et B. reposuit. ἄλλον τινὰ, (κατ') ἀμφότερα, καλῶν τι ἴδριν ἢ δύναμιν κυριώτερον. Est aliquid in hoc versu, quod, tenue quidem, tamen moretur. Non hic sibi respondet τὶ et ἤ, tum ἴδριν et κυριώτερον. In altero hoc ad ἴδριν supplendum puta μᾶλλον, quod sæpe tenendum est; durius est prius τὶ — ἤ pro τὶ — καὶ, cui facile medearis scribendo καλῶν γι. Sunt plures alii modi succurrendi, quos e Pauw. et Mingarell. repetere nunc non vacat. Præstat scribi, ἄλλον ἰδὶ δύ-. Nam respondent sibi τι et ἰδί. Unum monebo: ne γι ἴδριν hiatu deformari putes, tenendum ἴδριν fuisse inter voces, quibus in pronuntiando digamma præfigeretur. 173. τοῦτο τὸ κ. Bodl. C.

esse potuere, ut nec sermo nec modi cantus. Nisi pro *Thebano carmine* dixit; nam Æoles olim Thebas coluerunt. νόμος ἱππικὸς, carmen in certamen equestre: inf. Καστόρειος Isthm. i. 21. P. ii. 127.

165. sq. Satis novi, me non habiturum esse inter eos, qui nunc vivunt, alium hospitio junctum, quem celebrem tanquam præclaris studiis magis imbutum simulque opibus præcellentem. cf. P. ii. 108. sq. καλῶν ἴδριν supple μᾶλλον ἴδριν.

170. ὕμνων πτυχὰς ad ambitus stropharum videtur spectare. Nam πτυχαὶ sunt περιβολαί.

171. Numen ait secundare ejus studia laudum et gloriæ. Varia eorum, quæ sequuntur, fieri potest structura grammatica. Sequar hoc: Debes hoc divino alicui beneficio; *propitium est numen, favet, consiliis tuis*, μήδεται. Si μήδεται τιαῖς μερίμναις jungi potest, novo hoc more fit: nam μήδεσθαί τι vulgo dicitur, ut sæpe apud Homerum, v. c. Il. η'. 478. Hesiod. Ἔργ. 49. et Ol. vi. 159. ἄρτια μηδόμενος. Apud sequiores est μήδεσθαί τινος. Potest tamen etiam jungi θεὸς ἐπίτροπος ἰὼν τιαῖς μερίμναις, μήδεται (αὐτῶν). ἔχων τοῦτο κῆδος. κηδόμενος. habens hanc curam, tanquam sibi propriam. Ad sensum pari modo p. x. 18. Ἀπολλον, — ὁ μίν που τοῖσι μήδεσι τοῦτ' ἔπραξε. *tua cura, ope.* cf. Ol. iii. 68. vi. 137. Ominatur autem poëta ex hoc ipso victoriam illustriorem, scilicet quadrigarum.

Μερίμναισιν. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
Ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι
E. δ'. K. ιγ'.
Σὺν ἅρματι θοῷ κλειΐξειν,
Ἐπίκουρον εὑρὼν
Ὁδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἐλθὼν
Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὢν Μοῖσα καρτερώ-
τατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει. ἐπ' ἄλλοι-

175. γλυκυτίραν. f. γλυκύτιρον. ut γλυκύ τι γαρυίμιν Nem. iii. 55. add. Isth. viii. 18. 176. κλιΐ- 177. ξιν ι. MS. Bodl. et α. Rittersh. κλιΐξιῖν recte emendabat. 180. ἐπ' abest Pal. C. et Schol.

174—179. Sententia est aperta: in votis habet, ut Hieroni aliquando victoria quoque curulis Olympiaca obtingat. Ad λίποι v. 174. substitue ὁ θεός. At Schol. substituunt modo Μοῦσα, modo βίος. Ad λίποι revoca μηδόμενος. Non habet γλυκυτίραν quo referas; etsi substituunt νίκην, et Pauw μίριμναν. Si junxeris ἔτι γλυκυτίραν ὁδὸν λόγων, dictum erit κλιΐξιῖς adsolute sine nomine. Forte fuit γλυκύτιρον, in quod et Gedik. V. C. inciderat. *Si deus porro adfuerit, spero fore, ut etiam dulcius canam.* Saltem in Schol. unus: δυνήσομαί σοι καὶ αὖθις τιθρίπτῳ νικήσαντι γλυκύτιρον καὶ ἡδύτιρον ὕμνον γράψαι. Sane exemplum omissæ vocis νίκης esset Ol. vii. 150. ἐστιφανώσατο, εὐτυχίων ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ h. κατ' ἄ. νίκην. νίκη σὺν ἅρμασιν, alias ἐν, esset ex usu poetæ: ut P. xi. 72. *consequuti decus victoriæ σὺν ἵπποις.* Nunc σὺν ἅρματι erit pro ἐπί. Nisi præstat jungere: εὑρὼν ὁδὸν λόγων ἐπίκουρον σὺν ἅρματι, *per victoriam quadrigarum nactus materiem opportunam carminum.* Nam λόγοι sunt *laudes, carmen*, ut sæpe. Possumus ὁδὸν λόγων simpliciter accipere pro laudibus ipsis, periphrastice dictum, ut ἀληθείας ὁδὸς P. iii. 184. sicque apud alios ἐπίων κέλευθος, οἶμος, pro ipsis ἔπεσι. Malim tamen *viam laudum, ad laudes, materiem laudum.* N. vii. 75. factis præclaris Æacidarum ait sibi esse ὁδὸν κυρίαν λόγων οἴκοθεν, *viam laudum* (h. e. materiem) *propriam, peculiarem, ex ipsa familia;* et εὑρὼν ὁδὸν, ut Nem. vi. 92. καὶ ταύταν μὲν παλαιότεροι ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὗρον. Jam ὁδὸς ἐπίκουρος, *facilis, expedita*, proprie *iter adjuvans.* Inf. xiii. 137. ipse poeta est ἐπίκουρος, *laudator, patronus*; qui τιμάορος ix. 124. μάρτυς iv. 6. παρὰ Κρόνιον ἐλθών. tanquam ipse Olympiæ adfuturus poeta. Mons Cronius Alti imminet: Pausan. vi. 20. cf. inf. v. 40.

179. *Equidem laudes tibi servo pulcerrimas.* Notum nunc phantasma lyricum, comparatione laudum et carminum cum sagittis quæ emittuntur a poeta. Feriunt scopum laudes justæ. Vide Ol. ii. 149. 160. ix. 8. xiii. 133. sq. Nem. vi. 47. Isthm. v. 59. Mox jungo καρτερώτατον ἀλκᾷ, δι' ἀλκῆς, pro simplici καρτερὸν vel ἀλκῆεν. Magna autem est Græcorum libertas in hoc tropo. Etiam τοξεύειν pro *appetere*, votis et consiliis. Unde et Horat. *Quid brevi fortes jaculamur ævo multa!*

180. ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι — Nova sententia. Hieronem ait consequutum esse summa quæque: neque esse quod votis expeti possit, nisi hoc unum, ut habeat fortunam perpetuam et perma-

σι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
φοῦται βασιλεῦσι. μηκέτι
Πάπταινε πόρσιον.
Εἴη σέ τε τοῦτον
185 Ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ
Τε τοσσάδε νικαφόροις
Ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλ-
λανας ἐόντα πάντᾳ.

181. κε· 182. ευφοῦται tres Bodl. 183. πάπταινι MS. Bodl. 187. πρόφατον Schol. σοφίαν Bodl. MS. et C. et Steph. et jam Rom. Crat. Brub. 188. πάντα Pal. A. B. tres Bodl. sed πάντᾳ recte pro Dorum more. v. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 95. Valken. ad Theocr. ix. 4. xiii. 39. Sic κευφᾷ sup. 75. ἀμᾷ. ὁμᾷ. conf. Schol. ad Pyth. iii. 65. Nec Toupius audiendus. cf. inf. ad Ol. iii. 38.

nentem. Sententia fere eadem P. iii. 150—3.

184. εἴη σε πατεῖν ὑψοῦ τοῦτον τὸν χρόνον. πατεῖν ὑψοῦ, incedere, vivere, in εὐδαιμονίᾳ, *in fortuna alta, conspicua.* τοῦτον τὸν χρόνον. Substituendum! erit aliquid: διὰ, ἐπὶ, εἰς. Novissimis his versibus nondum satis confido. τοῦτον χρόνον, substituunt scholia ὃν ζῶμεν. At ex sententiarum nexu hoc non conficitur; esset potius (is) χρόνον, *ad tempus illud, quo victoriam curulem consequuturus es.* Hoc tamen parum placere potest. Expectes potius διὰ πάντα χρόνον, *per omnem vitam.* τοσσάδε grammatice non potest esse nisi vel τοιούτους, vel pro τοσοῦτο, ἐπὶ τοσοῦτο, *eousque, ad illud usque tempus.* Vide an præstet: σι τοιοῦτον, *in hac fortuna constitutum,* et χρόνον, διὰ χρ. *diu.* [aut simplic. σὶ τοῦτον (ὄντα)—. χρόνον pro χρονίως. *Ex Schedis.*] τοσσάδι, *pariter diu.*

186. νικαφόροις ὁμιλεῖν h. l. dicitur poeta, qui victoribus carmine celebrandis adest. [nisi est pro σοὶ νικηφόρῳ. *in gratia apud te haberi. Ex Schedis.*]—Omnino vix est aliud carmen, in quo ad tot scopulos offendas, quam hoc primum Olympicum, si modo diligentis interpretis officio fungendum tibi esse putes nec in eo acquiescas, si modo probabilem aliquam sententiam verbis affinxeris: id quod in poeta lyrico, in quo ingeniose multa comminisci facile est, haud multum studii desiderat.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

VICTORIAM gratulatur Theronì, orto a majoribus, qui multa adversa experti erant, cum vicissitudine tamen fortunæ melioris. 1—82. Theronis laus e certaminibus et impensis in ea factis, opumque magnarum, quas haberet, usu recto ad studia præclara: quorum præmia etiam post mortem expectare licet: interponitur itaque locus nobilissimus de inferis.—149. Revocat se poeta a digressione, quam a reprehensione adversariorum liberat,—159. et vela contrahit in Theronis laudibus.

Theron Ænesidami f. genus ducebat a Cadmo, et quidem a Thersandro, qui inter Epigonos erat, Polynicis, ex Argia Adrasti, filio, Œdipi nepote; (cf. Freron *Defense de la Chronologie* p. 77. sq.) tenebat Agrigentum et Himeram: v. Diod. xi. 48. 49. 53. Filiam Demaratam elocaverat Geloni; quo mortuo frater Gelonis Polyzelus eam duxerat. Is in suspiciones Hieronis fratris adductus ad socerum fugit, qui ad generum tuendum arma Hieroni intulit; fertur tamen interprete Simonide pax esse restituta. Videntur hæc locum fecisse iis quæ de fortunæ vicissitudinibus poeta memorat. Victor fuit Theron Ol. lxxvii. quadrigis. Ejus frater Xenocrates, de quo v. P. vi. Isthm. ii.

Σ. ά. Κ. ιδ'.

ΑΝΑΞΙΦΟΡΜΙΤΓΕΣ ὕμνοι,

1. Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι. quatenus concentus est inter lyram et cantum, regit cantus et *moderatur lyram*. Vicissim alio modo et aliis locis lyra regit

Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα,
Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν ;
Ἦτοι Πίσα μὲν Διός·
Ὀλυμπιάδα δ' ἔστα-
σεν Ἡρακλέης,
Ἀκρόθινα πολέμου·
Θήρωνα δὲ τετραορίας
Ἕνεκα νικαφόρου
Γεγωνητέον ὀπὶ,
Δίκαιον ξένον,
Ἑρεισμ' Ἀκράγαντος,
Εὐωνύμων τε πατέρων
Ἄωτον, ὀρθόπολιν·

A. ά. K. ιδ'.

Καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ,
Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα
Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν

2. τίνα θεῶν Pal. B. 3. δὲ excidit Bodl. γ. τίν' ἄνδρα Bodl. β. 4. vulgo ἦτοι. At 55. ἤτοι. Ipsi grammatici diversa in hoc statuunt etiam in Homero. 7. ἀκρόθινα. v. Ol. x. 69. 14. tollit interpunctionem post ἄωτόν Pauw. 17. Σικελίαν τ' Bodl. β.

cantum. cf. Gatak. Opp. p. 237. Horat. i. 12. *Quem virum aut heroa* etc.

4. *Sane in hoc carmine omnia consentiunt; summus deorum, Jupiter, cujus sunt ludi; summus heros, qui certamen instituit; summa victoria quadrigarum; summus vir, victor* Theron. ad 5. sq. cf. iii. 20. x. 51. sq.

7. τὴν l. τὰ ἀκρόθινα πολίμου propr. manubias, h. l. de ludis factis victoriæ caussa reportatæ de Augia, Elide capta. Apollod. ii. 7. 2.

[12. ἔρισμα. v. Lycophr. 281. *Ex Schedis.*]

15. Rhodo oriundi Agrigentum accesserant majores Theronis: v. Schol. Rhodum autem insederant cum Argivis colonis: ut e Menecrate Schol. cf. Fragm. Pind. (p. 93. cxvi.) καμόντες—θυμῷ puto ἐν θυμῷ usu antiquo. At Mingarell. σὺν θ. *animose*, ut Ol. viii. 8. P. ix. 179.

16, 17. Agrigentum ad Acragantem fluvium: inf. P. xii. 4.

Ὀφθαλμὸς, αἰών τ' ἔφε-
πε μόρσιμος, πλοῦτόν
Τε καὶ χάριν ἄγων
Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
Ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας,
Ἕδος Ὀλύμπου νέμων,
Ἀέθλων τε κορυφὰν,
Πόρον τ' Ἀλφεοῦ,
Ἰανθεὶς ἀοιδαῖς,
Εὔφρων ἄρουραν ἔτι πα-
τρίαν σφίσιν κόμισον

Ε. ά. Κ. ή.

Λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων,

18 ὀφθαλμοὶ malit Pauw. perperam. 19. in μόρσιμος ultima longa duas breves repræsentat. Sed vereor, ne πλοῦτος interpretatio sit alterius vocis, v. c. ἐπ' ὄλβον—ἄγων. Suspicionem juvant Schol. 28. σφίσι Bodl. β. γ. Aug. Gott.

[18. Ὀφθαλμὸς l. conspicui, l. gloria, decus, φῶς, ut vi. 27. *Ex Schedis.*]

19—21. ἵφιτι aut est pro ἰφίστιτο (cf. Abresch. Animadverss. ad Æschyl. p. 214), *insequutus est status rerum*, ævum—aut felix rerum status ἵφιτιν αὐτοὺς, *excepit eos* (propr. *prosequutus est* illos, ut P. i. 97. δίκην, vel *coluit* eos, adfuit, ut P. i. 57. iv. 524.) Alterum hoc Mingarellus malebat.—χάριν decus ex opibus, ὄλβον.—ἐπ' ἀρεταῖς γνησίαις, *veris*, διὰ τὰς ἀρετάς. Mox 23. magnifice dicta: Jupiter moderatur cœlum et Olympica certamina et Olympiam.

26. κόμισον ἔτι σφίσι, λοιπῷ γένει, *iis qui eorum posteri sunt*, τοῖς ἐγγόνοις, Theroni et Xenocrati. κόμισον, *cura, tuere*, Ἰανθεὶς ἀοιδαῖς, *exoratus, permotus, carmine meo*: εὐφρανθείς.

29. Multa miscentur ad h. l. v. Schol. Est hoc perpetuum ac sollenne poetæ, ut a generali sententia exordium dicendorum faciat. Multas magnasque fortunæ vicissitudines experti erant majores. Ergo sententia generalis: præteritorum malorum remedium unicum, melior fortuna si successerit.—Qui primo adspectu occurrit sententiarum nexus, est: *eorum quæ juste vel injuste perpetrata sunt, nihil infectum reddi potest.* Atqui hæc sententia Theroni parum honorifica; tum non convenit ei quod sequitur: meliore fortuna subsequente *adversarum rerum* oblivionem fieri; quod *exemplis vicissitudinem fortunæ* declaratur. Videtur adeo v. 30. minus bene vulgo ad πεπραγμένων retrahi; sententiam itaque sic procedere

Ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν
Ἀποίητον οὐδ' ἄν
Χρόνος, ὁ πάντων πατὴρ,
Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.
Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων,
Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ
Ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
Ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
Κάδμοιο κούραις, ἔπα-
θον αἰ μεγάλα. πένθος
Δὲ πιτνεὶ βαρὺ
Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
Ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις,
Ἀποθανοῖσα βρόμῳ

35. ἐσλῶν reposuit Schmid. e Pal. C. et a pr. manu B. ut prima syllaba corriperetur. Vulgg. ἐσθλῶν. cf. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 95. Hoc revocat Pauw. 37. πίμπῃ ἀνεκὰς, an fuit ἄν ἀνά; Est autem vel de tempore, *multo tempore elapso*, ut Ol. x. 9. vel de loco, cœlitus, οὐρανόθεν. 38. ἀναβᾶσα ὄ. Pal. C. vitiose, et invito metro, etsi Schol. explicat: ὑψωθεῖσα. 39. εὐφρόνης male Aretius emendat. εὐθρόνοις ex more antiquo deæ et heroinæ, ut reginæ, præclare ad dignitatem declarandam, ut alias χρυσόθρονος. Argutantur Interpp. 42. πιτνεῖ. ita per sententiam efferuntur hæc. Mingarell. conj. πίτνει, pro ἐπίτνει, ut narratio continuetur.

puta: *præteritorum*, τῶν πεπραγμένων ἔργων τέλος (h. e. τὰ πεπραγμένα) οὐδὲ χρόνος δύναιτο θέμεν ἀποίητον ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν pro, *ullo modo*, nec per fas nec per nefas, h. e. nec solito rerum ordine nec præter morem quicquam e præteritis mutari potest. Ad hunc sensum mutata quoque est interpunctio, quæ erat post παρὰ δίκαν.

39. Ἕπεται δὲ λόγος, ἀμφίζυγα, *cadit in Cadmi filias dictum.* Affectat ita loqui Pausan. viii. 10. p. 620. 13. xii. p. 625—8.

41—3. *Mala eorum superata sunt majoribus bonis* insequutus. Mutatum in sententiam.

Κεραυνοῦ, ταυυέθει-
ρα Σεμέλα· φιλεῖ
Δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
Δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

Α. β'. Κ. ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ
Μετὰ κόραισι Νηρῆος
Ἁλίαις βίοτον ἄφθιτον
Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν ὅ-
λον ἀμφὶ χρόνον. Ἧτοι
Βροτῶν κέκριται
Πείρας οὔ τι θανάτου,
Οὐδ', ἀσύχιμον Ἀμέραν

48. Post hunc versum aliud *κῶλον, φιλέοντι δὲ Μοῖραι*, appositum in codd. nonnullis, etiam in Gott. et in Aug. c. nota in marg. resecuit ex metri lege is, qui Scholia, quæ *παρέργων* appellant, congessit, Demetrius Triclinius. Lectum quoque in Aldina sustulit Calliergus. Habuere idem Palat. tres et tres Bodl. Ortum versum ex lectionis discrepantia sibi persuaserat Pauw.— 51. *λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ*. [per hyperbaton. v. Boeckh. Commentat. p. x. cf. Ol. vii. 47. viii. 20. *Ex Schedis.*] 52. *Νηρέος* Gott. 54. *-τὸν* 55. *ὅλον* Bodl. *γ*. 56. *βροτῶν γε* Bodl. *β. γ*. Gott. Steph. et Bened. cum Aldo. Scilicet *γε* sustulit Schmidius auctoribus Pal. A. et B. sed hoc idem jam factum in Rom. quam deseruit Cratander et Steph. sed Brubach. et Morell. paruerunt Calliergo.

47—50. In honore eam habent primores inter deos.

54. *τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον*, pro *διὰ, sic. in perpetuum. Ionice.* ut 48. *αἰεί.*

55. *Ἧτοι βροτῶν*. Præparat sequentia per sententiam generalem. Sane incerta est rerum humanarum conditio, et succedunt earum vicissitudines aliæ ex aliis.

56. *οὐ κέκριται, οὐ διακεκριμένον, οὐ δῆλον, καφὶς ἐστι, (κατά) τι, ullo modo, quando mors mortales oppressura sit.* Similia Nem. vi. 10 - 13. In seqq. 58-61. sententia est impedita. *ὁπότε* est *quando, cum, quo tempore*, et respondet *τῷ τότε*, aut alii definito: grammatica itaque ratio ordinat verba: *οὐδὲ κέκριται, neque certum est, non constat*, (eo tempore) *quo diem finiemus integra cum fortuna.* Quæ jejuna sunt: sive *Ἀμέραν* de singulis diebus, sive de novissimo die seu de vita intelligas. Nec quæritur, *quando*, sed *num, πότερον, integra felicitate* morituri simus. Videtur adeo *ὁπότε* requi-

Ὁπότε, παῖδ' Ἀλίου,
Ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
Τελευτάσομεν.
Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
Εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ
Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

Ε. β'. Κ. ή.

Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε πατρώϊον
Τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον,
Θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
Ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει

59. ἐπότε laborat seu sensu seu usu seu scriptione. Vulgo accipitur ac si esset πότερον. In Schol. redditur ποῖον, πολλαχοῦ, πότε. et διϊσχυρ. 60. ἀτειρεῖ Schol. vitiose. 63. εὐθυμιῶν MS. Bodl.—65. ἅ γε Pauw, non male; sed ἅ τε, ἥ τε eandem vim habet. 66. τὸν δ' Bodl. α. β. γ. Et τόνδ' ego præferam: Fortuna, quæ secundum *hunc* rerum cursum, faustam *hanc* conditionem, a majoribus transmissam, servat, retinet, inter opes divino munere datas, alias etiam calamitatem affert etc. τῶνδ' ad ἄνδρας v. 64 referunt, hosque de virili Cadmi stirpe interpretantur: perperam. Nam *vicissitudines bonorum et malorum alias aliæ μετίσαν ἐς ἄνδρας, hominibus evenire solent.* 67, 68. unum πῶλον efficiunt in Bodl. γ. Θεόρτῳ δὲ Schol. sed δὲ est particula, qua Scholia in subjicienda interpretatione perpetuo utuntur.

rere τότε in anteced. *ubi* (κίνδυνοι πίεσαι θανάτου τότε sc. γενησόμενοι) ἐπότε τιλ. *nec liquet, mortem nos oppressuram esse tum, cum integro fortunæ statu vitam tranquille finire licebit.* Sin Ἀμέραν de singulis diebus dictum est, erit accipiendum: ne tum quidem πίεσαι θανάτου constat, quum, *quoties diem hilariter integra felicitate exigemus.* Quod vix placere potest.

62—4. *Vicissitudines variæ rerum secundarum et adversarum μετίσασαι ἐς ἄνδρας, hominibus contingere solent,* μετίσχουσαι, ἐπίσχουσαι.

65. Quæ sequuntur, aut per sententiam efferri putanda sunt, aut narratione procedere. Si prius: non bene convenit v. 70. ἐξ οὗτις, cum sequatur δοῦσα δ' ἐξαῖα. Erat enim sententia finienda post χρόνῳ, et inchoanda nova: ἐξ οὗτις—τίλσεται, δοῦσα ἐξαῖα Ἐρινὺς πίφνει. hic vero obstat δὲ post δοῦσα. Sin posterius, ut narrata sint omnia etiam a v. 65: requiri videtur ἄγει pro ἄγει. Μοῖρα ἐκῆγε καὶ πῆμά τι ἄλλῳ χρόνῳ, ἐξ οὗτις. *Ita Parca, quæ Fortunam hujus gentis moderatur,* (πατρώϊον, *majorum*) *secundis rebus submisit vicissim* (πῆμα παλιντρόπολον pro πάλιν) *alio tempore adversas res, ex quo* Œdipus patris cæde ἄγος, piaculum, commisit, et ἄσον contraxit.—Quod si ἄγει probare nolis, est ἄγε de præterito accipiendum; quemadmodum in narrationibus fit.

Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
Ἐξ οὗ περ ἔκτεινε Λάϊον ῥόριμος υἱὸς
Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυ-
θῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλεσσεν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς
Πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλο-
φονίᾳ γένος ἀρήϊον.
Λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
ριπόντι Πολυνείκει,
Νέοις ἐν ἀέθλοις
Ἐν μάχαις τε πολέμου
Τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν

70. *μόριμος* Ald. et 71. *συναντώμενος* cum Gott. 73. *ἰδοῦσα* Steph. et omnes edd. inde a Romana; at Ald. *ἰδοῖσα*, quod recte e Palat. tribus revocavit Schmidius. *ἰδοῖσα ἰξὺ* Pal. B. adverso metro. 74. *Ἔνιφοι* Bodl. C. *οἳ* Ald. *οἱ* Bodl. γ. et August. cum glossa *ἵνιφοι, φονιωθῆναι ἰσχύσαι*. Et hoc *ἵνιφοι οἱ* verum esse judico. Nam *ἑοῖ*, aut potius *ἑοί*, quod uno hoc loco occurrit, esset *sibi*, *ἑοὶ αὐτῷ*, *sibi ipsi*. de quo apud Apollonium de Syntaxi disputatur. unde *ὁἱ*, *οἳ αὐτῷ*. quod abiit in encliticam *οἱ* pro *αὐτῷ*. [v. et Hermann. ad Orph. p. 787. ubi de *οἱ* in Pindaro. *Ex Schedis.*] 76. δὲ excidit Pal. B. 77. *ἐριπόντι* Gott. 78. *νέοις ἐν ἀέθλοις* revocavit Schmidius ex Ald. et trinis Palat. ut duæ breves *ἐν ἀ-* pro una longa sint. At Calliergus sublata *ἐν* ediderat *νέοις ἀέθλοις*. Hoc sequitur Crat. Brub. et sic Bodl. C. At Morell. primum: *νέοις ἀέθλοισιν*, quod Steph. Plant. Commelin. servarunt. 80. *Ἀδραστιδᾶν* Steph. et Bened. et omnes edd. Ald. Rom. etc. etiam Schol. ductu, puto, prave exarati metrorum typi, Scholiis præfixi; ita quoque ms. Gott. *Ἀδραστιδαῶν* Pal. A. *Ἀδρα-*

73. *Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς*—*Erinnys acris, infesta, cum vidisset ἄγος* illud, ad ulciscendum illud effecit, ut mutua filiorum Œdipi cædes insequeretur. *δὲ* potest accipi dictum pro *γάρ*. *ἑοῖ αὐτῷ* v. V. L. *γένος αὐτοῦ*.

76. *Τετελείσθη δὲ ὑπὸ τοῦ Πολυνείκους Θέρσανδρος*,—*ἐριπόντι. θανόντι.* ut ap. Homer. *δεδουπὼς* dicitur.

78. *νέοις ἐν ἀέθλοις* non accipiam nisi de *certaminibus juvenum*; nam opp. *μάχαι πολέμου*. Locus omnino Epigonos respicit: in quorum laudibus etiam *ἀγῶνες*, ut in laudibus *τῶν ἐπτὰ* fuere. Mingarellus *νέοις* pro *juvenilis* illustrabat ex Eurip. Med. 48. *νέα γὰρ φρονεῖς ὀδὰξ λαγοῦσ' φιλεῖ*. In v. 79. de bello ab Epigonis renovato agi, dubitari nequit.

Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.
Ὅθεν σπέρματος ἔχον-
τα ῥίζαν, πρέπει
Τὸν Αἰνησιδάμου
Ἐγκωμίων τε μελέων
Λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

Α. γ'. Κ. ιδ'.

Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρας ἔδεκτο· Πυθῶνι
Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν,
Ἰσθμοῖ τε, κοιναὶ χάρι-
τες ἄνδεα τεθρίππων
Δυωδεκαδρόμων
Ἄγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν,

στίδαν Bodl. C. Ἀδραστιδᾶν Schmidius emendavit ex Pal. B. quod et MS. Bodl. exhibet. Ducit ille ab Ἀδραστὶς, ut plur. pro singulari sit positus. At Ἀδραστίδων hoc esset, nec—δᾶν inde fieri posset. Pauw tuetur Ἀδραστεῖδαν. Equidem malim ab Ἀδραστίδης repetere Ἀδραστιδᾶν. Nota ratio, *Adrastidarum germen.* 81. ἀρωγὸς Bodl. β. γ. 82. ὅθι Bodl. MS. ἔχοντα Schimidius emendavit, præclare, sine codice, quantum video; vulgg. omnes, etiam Gott. Aug. ἔχοντι. Lapsu librariorum propter adstans πρέπει. Nec ἔχοντι pro ἔχουσι satis idoneum. 87. οἷος malit Pauw. Sed αὐτὸς pro *ipse, solus*, sæpe occurrit. Ὀλύμπια-γέρα jungebat Gregor. Cor. p. 100. 90. χάριτες 91. ἄνθια Bodl. β. γ.

93. sqq. Obscurus locus, si de singulis sententiis earumque nexu quæras. Priora sententiam habent, quam aliquoties repetit: *summa voluptate frui victorem in certaminibus*, ut jam Ol. i. 157. 8. 9. et universe Ol. v. 34. sq. παραλύεσθαι τῶν δυσφρόνων, *a sollicitudine et ærumna liberari*, pro, *frui gaudio*; ut solet poeta a contrariis rem designare; tum τὰ δύσφρονα, τὸ δύσφρον, pro δυσφροσύνη. Victoria est ἀμπνοὰ πόνων Ol. viii. 9. τυχεῖν. v. ad Nem. iv. 148. Vulgaris ituque oratio: *et voluptatem, quam victoria affert, experti estis*, mutata est lyrice in sententiam generalem: *Liberat ea res a curis*, facit molestiarum finem, lætitia perfundit, *si quis certamen ingressus victoriam consequitur.* ἀγωνία est id. q. ἀγών. v. Pyth. v. 150. Nem. vii. 15. Hæc omnia expedita sunt. At obscura et impedita sunt, quæ sequuntur. Certamen curule sine magnis opibus adiri non poterat; adeoque victoria opum et divitiarum tanquam præmium et ornamentum est, et opes laudantur cum virtute, cum studio τῶν καλῶν conjunctæ. Ergo ὁ πλοῦτος ἀρεταῖς διδαιδαλμένος sunt regiæ *opes cum*

Πειρώμενον ἀγωνίας,
Παραλύει δυσφρόνων.
Ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς
Δεδαιδαλμένος
Φέρει τῶν τε καὶ τῶν
Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγροτέραν,

95. δυσφορῶν Bodl. β. γ. sed alterum in marg. δυσφροσύναν παραλύει Pal. C. et Gott. ex Schol. arripuit. 100. Goes. p. 38. ἀβροτέραν conj.

virtute, aut virtutis et laudum studio. Tribuuntur τῷ πλούτῳ ea, quæ de iis prædicantur, qui opes possident; et nunc ad solum Theronem spectant; *is moderate fert fortunam, et abhorret ab ὕβρει.* Obscurant locum plura: primo, hyperbaton ὁ πλοῦτος—ἀστὴρ, tum, indefinitum τῶν τε καὶ τῶν, tandem prædicatum: πλοῦτος ὑπέχων μέριμναν. Ubique jungenda sunt πλοῦτος σὺν ἀρετῇ, adeoque *cum recto usu, cum studio gloriæ*, inprimis ex certaminibus. Ad gloriam dicta spectant ista: ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν ἀνδρὶ φίγγος, *afferunt istæ opes et laudum studia splendorem vitæ.* Mox τῶν τε καὶ τῶν καιρὸς explicandum arbitror ex proximis: τοῦ πιρᾶσθαι ἀγωνίας, (seu *certaminum*, seu generalius, *rerum arduarum*) et τοῦ τυχεῖν, h. e. τοῦ ἐπιτυχεῖν, *ut felici successu utatur aliquis.* (Aliquoties occurrit hoc τὰ καὶ τά. Modo designat res secundas et adversas, ut P. vii. 24. v. 74. I. v. 66. Aliis locis simpliciter est *hæc et illa, varia* vel *multa*, ut Nem. vii. 80. 81. i. 43. Priorem sensum si h. l. inferas, sententia est: *perfert æquo animo utramque fortunam, severa consideratione adhibita.* Sic Grammaticus acceperat in Schol. Cod. Gotting. Alter sensus accommodatior superioribus, quem sequuntur viri docti: *afferunt opes, quæ virtutem animi comitem habent, opportunitatem variarum rerum gerendarum.*) Nunc ænigmatis similia sunt illa: βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν. μέριμνα est vel *studium*, vel *contemplatio.* Ergo πλοῦτος dicitur seu *subjicere, præbere* seu *adhibere considerationem, altam, investigatricem.* Suspicari sic licet, ex sententiarum nexu, spectare hæc ad *opportunitates*, ἁρμὰς, *rerum gerendarum exquirendus*, ut illi, qui opes habent, intentum ad has habeant animum; (elsi vel sic μέριμνα βαθεῖα, ἀγροτέρα difficilibus et gravius quid postulare videtur.) aut est *studium rerum præclarorum et laudum, altum et acre*, quod *injiciunt, instillant, opes* magnæ. Ita forte idem πλοῦτος, ἀστὴρ, propter gloriam rebus præclare gestis partam. Simile fere erit sic illud Pyth. v. 74-76. et pr. πλοῦτος ἀρετᾷ κεκραμένος, εὐρυσθενὴς, *est potens, ad res gerendas multum valet.* Quæ sequuntur, εἰ δέ μιν ἴσχει τις, οἶδεν τὸ μέλλον, etc. referenda sunt ad notionem non minus obviam in poeta: *magnas opes, inprimis in civitate libera, plerumque comitatur ὕβρις*, quam h. l. designat voc. ἀπάλαμνοι φρένες: *quicunque* (εἵτις pro ὅστις) *divitias cum virtutis studio conjunctas possidet*, (μὲν non nisi ad πλοῦτον referri potest, tanquam subjectum in proximis: ἀστὴρ — at μέριμνα est remotior) *qui dives est virtute instructus, qua ad res præclaras gerendas uti possit, intelligit sibi abstinendum esse ab injuria*, abhorret ab ὕβρει, *quia post mortem*, κατὰ γᾶς, ἐν Ἅιδου, *pœnæ injustos manent*; (ἔτισαν pro τίνουσι. τὰ δὲ pro τὰ γάρ.) h. e. repu-

Ε. γ'. Κ. η'.

Ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέγγος. εἰ δέ μιν ἔχει
Τις, οἶδεν τὸ μέλλον,
Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-
θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
Ποιναὶς ἔτισαν. τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
Ἀλιτρὰ, κατὰ γᾶς δικά-
ζει τις, ἐχθρᾷ λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
Ἴσα δ' ἐν ἀμέραις, ἄλι-
ὸν ἔχοντες, ἀπονέστερον
Ἐσθλοὶ νέμονται βίο-
τον, οὐ χθόνα ταράσσον-

101. Ἀ. ἀ. ἰτυμώτατον Ald. adversante metro, et ex interpretatione: et sic quoque Pal. C. cum Gott. Emendatior jam Rom. ἀλαθινὸν adscripto in marg. γρ. καὶ ἰτήτυμον. At ἀρίζηλος debuit esse ἀρίζαλος. ut ζαλωτός. 103. οἶδι Steph. et omnes cett. edd. οἶδιν tacite recepit Schmid. metro poscente, et cum ipso Bened. 107. γῆς Bodl. α. 108. φράσαις, doricum et Pindaricum, Pauw jam malebat. ἰχθρὰ—ἀνάγκα Pal. A. ad quæ inferri oporteret φράσασ' Ἀνάγκα. 109. Ἴσαις δὶ Gott. 110. Ἴσαις δ' ἰν ἀ. idem Gott. Ald. invito metro. 112. ἰσλοὶ Steph. ἰσθλοὶ δὶ δίρχονται Pal. C. et. Gott. sed hic sine δί. Repugnat metrum, vitio librarii glossam respicientis. [113. Gilb. Wakefield em. χθ. χαράσσοντις. et κινὰν κιρὶ δίαιταν. e Schol. (Silv. Part. ii. p. 85. 86. alterum tamen hoc ipse damnavit Part.

tans ea, quæ in altera vita manent ὑβριστάς. Color orationis haud dissimilis est in fragm. Pind. p. 83. lxxxi.

105. [cf. Æschyl. Eumen. 268. *Ex Schedis.*] ἀπάλαμνοι ἰνθάδι φρίνις, *indomitæ, insolentia efferatæ*, ὑβριστικαί; et 108. λόγον φράσας, *sententiam ferens*, non in gratiam, sed *ita ut flecti nequeat*, justitia inexorabili, ἀνάγκᾳ ἰχθρᾷ, *infesta*. Nomen judicis non memorat.

109. ἀιὶ ἰν φωτὶ ὄντις. Ἴσον δὶ—Ἴσα δὶ, *pariter*. h. e. ἰσίσης νυκτὸς καὶ ἡμίρας. cf. locum e Threnis in Fragmentis.—ἀπονίστιρον βίοτον νίμονται ἰσλοὶ (qui opp. τοῖς ἀπαλάμνοις φρίνας, ὑβριστᾶις) h. διάγουσιν ἀπόνως. fere ut de Ægyptiis Herodot. ii. 14. cui putes Pindari versus ante oculos fuisse. ἀπονίστιρον pro ἀπονώτιρον observat Eustath. ad Odyss. β. 190. p. 1441, 10.

τες ἀλκᾷ χερῶν,
Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
Κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλ-
λὰ παρὰ μὲν τιμίοις
Θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
ρον εὐορκίαις,
Ἄδακρυν νέμονται
Αἰῶνα. τοὶ δ' ἀπροσόρα-
τον ὀχχέοντι πόνον.

A. δ'. K. ιδ'.

Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐς τρὶς
Ἑκατέρωθι μείναντες
Ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
Ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς

iv. p. 146.) *Ex Addendis.*] 114. *ἐν χειρὸς ἁμᾷ* Ald. et Pal. C. cum Gott. et forte vere. Est certe magis poeticum. Sic *ἁμὰ ποδῶν* Isthm. viii. 83. et *ἁμαὶ ἰσχύος* sup. i. 156. Metrum antispasticum admittit utrumque. 116. *κενὰν* Pal. C. quod eodem redit. Pauw conj. *κλινὰν* perperam. Est pro *διὰ τὴν ἄπορον δίαιταν, βίον.* pauper, tenuis, victus, dum vivebant, labores tolerare cogebat, quo nunc sunt levati. 118. 119. Bodl. *a.* tanquam unum *κῶλον* exhibet. 122. *ὀχέοντι* Steph. vitium Morellianæ sequutus. 126. *ἔτειλαν* Pal. C. cum

116. *κενὰν παρὰ δίαιταν. διὰ ἄπορον δίαιταν. δι' ἀπορίαν. propter pauperem, tenuem, victum.*

117, 8. Non apponit, *quinam illi dii sint τίμιοι, honoratiores;* ut nec *locum* constituit, in quo *boni* illi versantur. De Olympo non agit; sed de locis inferis. An Pluto, Ἅιδης, et Proserpina? Hoc et glossa cod. Aug. et Schol. recent. subjiciunt.

123. Redit ad priores illos, ad *bonos:* quos ex locis illis, in quibus post mortem degunt, iterum in vitam redire, facile innuit. Quod si ii ter vitam, in quam revocati sunt, justitiam colendo exegerint: tum illi migrant ad Croni regiam. Potest illa videri in ipsa Insula Beatorum esse. Verum verba 128. ἵδρα vix hoc admittunt. Videtur potius, antequam ad Insulam illam in Oceano sitam perveneris, regia Croni (forte in extremo Occidente) adiri, et hic *judicium* haberi a Crono, assidente Rhadamantho v. 137-141. Tum mittuntur in Insulam. Alio loco, in Threnis, ap. Platon. in Menone (v. Fragm.) nono anno vitam reddi dixit et hos evadere reges, viros fortes et sapientes; post mortem autem (an tertio?) insequutam fieri heroes.

126. *Ἔτειλαν Διὸς ἕδραν παρὰ Κρόνου τύρσιν*—h. e. *κατὰ τὴν ἕδραν Διὸς, τὴν ὑπὸ*

Ὀδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
σιν· ἔνθα μακάρων
Νᾶσον ὠκεανίδες
Αὖραι περιπνέουσιν· ἄν-
θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀ-
γλαῶν δενδρέων,
Ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει·
Ὅρμοισι τῶν χέρας ἀνα-

Gott. [Gilb. Wakefield em. ἱστίλωσιν. (Silv. Part. ii. p. 3.) Ex *Addendis.*] 129. νᾶσος Casaubon. in Notulis ad Steph. ed. iii. emendabat, dorica forma pro νήσους, ultima correpta (v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 147. 148.), et sic Bodl. MS. et C. a m. pr. cum Gott. Aug. addita glossa, νήσους. Hoc adeo tenendum. νάσος Pal. C. νάσον Ald. 130. περίπνουσι malebat Casaub. caussam non video. 132. ἀπ' 133. ἀγλαῶν Bodl. γ. χερσόθι, κ' ἀπ' conj. Pauw. quod Intpp. alios flores terræ, alios arboribus tribuunt. Melius Θ' adjunges post δενδρέων. ut sit δενδρέων Θ' pro τε. Mingarell. τὰ μὲν χερσόθι, τὰ δ' ἀ-. δενδρέων Aug. 135. χερσὶ Bodl. α. cum Aug. perperam. Vulgatam etiam Gregor. Corinth. habent p. 97.

Κρόνου τύρσιν (regiam) ἄγουσαν. At ἱστίλαν insolens prorsus est; etsi sententia obvia: ἱκετεύθουσαν. Schol. ἵστιλαν, ἱστιλείωσαν, ἥνυσαν. Esset igitur τίλλειν nova forma pro τιλείων, ducta a τίλω, tanquam primitivo. Obvium est ἵστιλαν pro ἵστυλαν habere; in Aug. Cod. glossa est, ἱστύλωσε, ἱκετεύθουσαν. Ita ἵστυλαν, pro ἵστυλαν, et hoc pro ἱστύλωσε. Analogiam haberemus hæc. Sed exemplum nondum vidi. Apud Apollonium iii. 277. τίλλεται pro τίλλεται dictum vult Schol. At ibi οἵη τε νέες ἐπὶ φορβάδι εἴκτες τίλλεται est pro ἐπιτίλλεται, invadit. Sup. i. 122. τίλλεται erat pro γίνεται. Saturnus alias in Tartaro, a Pindaro in Beatis Insulis collocatur. In Mon. Regillæ: ἐν μακάρων νήσοισιν, ἵνα Κρόνος ἐμβασιλεύει· ubi Salmasius alium auctoritatem desiderabat. At Visconti V. C. aliam reperit in Picturis Sepulcri Nasoniani tab. viii. ubi a Mercurio anima ad eum sedentem adducitur.—In eod. titulo in Triopio Regilla in Elysium deducta σκῆπτρον Ῥαδαμάνθυος ἀμφιπολεύει. sedet igitur is cum insigni judicis.

127. ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν. τὴν ἐπὶ Κρόνου οἶκον ἄγουσαν. Sequentia putes Euripidem ante oculos habuisse in Hippol. 748. sq.

132 Sane ἄνθεμα possint ad duo tantum genera revocari, arborum et aquaticarum plantarum; melius tamen, quod et Mingarell. voluit, Θ' apponas post δενδρέων, ut sit: τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων Θ', ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει. mutata orationis forma pro τὰ μὲν ἐκ χέρσου seu γῆς, τὰ δὲ ἀπὸ δενδρέων, τὰ δὲ ἐξ ὕδατος.

πλέκοντι καὶ στεφάνοις·

E. δ. K. ή.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος·
Ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἕτοι-
μον αὐτῷ πάρεδρον,
Πόσις ὁ πάντων Ῥέας
Ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ
Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Σ. έ. K. ιδ.

Ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
Ἄμαχον ἀστραβῆ κίο-
να· Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν·
Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίο-
πα. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶ-
νος ὠκέα βέλη
Ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
Φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς

136. στεφάνους Pal. A. C. v. καὶ κιφαλὰς conj. Pauw, ductu Schol. 137. ἐν excidit Bodl. C. et in Aug. est deletum adversante metro. 138. pro Κρόνος, γᾶς Ald. Pal. C. et Gott. 140. πόσις ἁπάντων alii, nescio qui, teste Schmidio. 141. ὕπατον l. καῖς 9. Pal. C. et Gott. ex interpolatione. 142. ἐν ταῖσι ἀλέγονται Bodl. C. a m. pr. 152. φωνήντα Pal. A. φωνάντα Pal. C. et B. cum Gott. φωνάεντα Ald. Sive φωνάεντα seu φωνᾶντα scribas, idem est. φωνῶντα Aug. et Eustath. p. 775, 48.

137. βουλαῖς ἐν ἐρθαῖς h. κατὰ κρίσεις δικαίας. Præcessit itaque judicium et sententia, qua admitterentur Manes ad adeundas Insulas Beatas. — Tum Cronus habet assessorem judicii Rhadamanthum, [Osiridem. v. Zoega pag. 296. *Ex Schedis.*] πάρεδρον ἕτοιμον, πρόθυμον, promtum ad causas dijudicandas, qui semper ipsi adest.

142. ἐν ταῖσι scil. beatis illis. Achillem igitur Thetis in Insulas Beatorum vexit, seu precibus a Jove obtinuit, ut Achilles in hæc loca veniret. [Estne hæc Leuce? v. Kanne *Mythol.* p. 113. Infra Nem. iv. 79. *Ex Schedis.*]

146. κίονα, et inf. Olymp. viii. 36.

Δὲ τὸ πὰν, ἑρμηνέων
Χατίζει. σοφὸς ὁ πολ-
λὰ εἰδὼς φυᾷ·
Μαθόντες δὲ, λάβροι
Παγγλωσσία, κόρακες ὡς,
Ἄκραντα γαρυέμεν,

A. é. K. ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον,

153. πᾶν h. l. corripi necesse est; itaque saltem scribendum: πὰν, et ἐς τὸ πὰν esse debet idem ac πάντως, ut alias εἰς πάντα. Pauw. conj. ἐς δὲ ἅπαν, i. [Boeckh. τόπαν, ut ἅπαν. *Ex Schedis.*] 157. παγγλωσσίαι emendat Canter. N. L. ii. 5. ut sit pro loquacibus. Ita legerat Aristides Oratt. t. iii. p. 47. (t. ii. p. 378. Jebb.) notante Rittershusio et Cantero l. c. et sic Gregor. Cor. p. 98. παγγλωσσία tres Bodl. et sic lib. Barocc. ap. Aristid. l. c. 158. γαρύετον vulgata erat lectio, ut esset dualis pro plurali, damnata jam a Schol. qui meliorem lectionem servavit γαρύμεν, ut sit λάβροι γηρύειν, probatam quoque Dawes. p. 49. conf. Not. [Gilb. Wakefield defendit dualem γαρύετον, ut sit pro plurali γαρύουσι (Silv. Part. i. p. 59.). *Ex Addendis.* γαρύειν πρὸς —, ut ἐρίζειν πρὸς —. v. Wunderlich. Observatt. p. 167. *Ex Schedis.*] 159. ὄρνιχα Voss. Cod. ap. Koen. ad Gregor. Cor. pag. 97.

Idem quod sup. 12. ἔρεισμα, *columen* et tutela.

153. ἐς δὲ τὸ πὰν, πάντως, ἑρμηνίων χατίζει, pro ἑρμηνείας, quæ *eloquutio* est antiquis; *verbis, carmine, reddenda sunt illa animi cogitata.* Ait scilicet, *se adhuc multa habere, quæ huic digressioni subjungere possit; se enim naturæ beneficio arti lyricæ natum, non studio et usu poetam factum, ut alios, qui inanibus verbis strepant.*

155. Τὸ εὐφυὲς et alibi prædicat: Ol. ix. 152. Τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἅπαν. Nem. iii. 69. συγγενεῖ δέ τις ἀρετῇ μέγα βρίθει. Ὅς δὲ διδάκτ' ἴσχει, ψιφηνὸς ἀνὴρ etc. Mox λάβροι παγγλωσσίᾳ, h. e. πολυλογίᾳ, Homero sunt λαβραγόραι. In v. 158. malui cum Dawesio stare Misc. cr. p. 52. in restituendo γαρύμεν, et loca, in quibus dualis de pluribus dictus occurrit, aut corrupta aut aliter interpretanda putare: etsi contra sentiunt viri docti, ut Ern. ad Il. α. 566. Koen. ad Gregor. Cor. p. 98. Vauvill. ad Sophocl. Antig. p. 55. Ita res se habet in laudato loco Il. α. 566. et in Il. δ. 452. 3. ubi ποταμοὶ συμβάλλετον occurrit, manifestum fit poetam de duobus amnibus cogitasse. Erit sic: μαθόντες δὲ, (*qui non ingenio evecti, sed mero studio et usu progressi ad artem lyricam*) εἰσὶ λάβροι γαρύμεν (σὺν) παγγλωσσίᾳ, ὡς κόρακες (sc. λάβροι εἰσὶ γαρύειν) ἄκραντα πρὸς ὄρνιχα θεῖον Διός. Il. ψ. 478. 9. Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεται· οὐδέ τί σε χρὴ λαβραγόρην ἔμεναι.

160. Sed redeundum est ad propositum. v. ad Ol. i. 179.

Ἄγε, θυμέ. τίνα βάλλομεν
Ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρε-
νὸς εὐκλέας ὀϊστοὺς
Ἰέντες; ἐπί τοι
Ἀκράγαντι τανύσαις,
Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
Λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
Τεκεῖν μή τιν' ἑκατόν
Γε ἐτέων πόλιν
Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-
φθονέστερόν τε χέρα,

Ε. έ. Κ. ή.

Θήρωνος. Ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος

165. Ἀκράγαντα Pal. A. B. Bodl. MS. et α. 169. γ' ἰτίων Schol. et edd. ante Schmidium, qui metri caussa refinxit γι cum hiatu. Leg. ἰφ' vel δι' ἰτίων. Saltem τινά γ' ἰκα - τὸν ἰτίων πόλιν. 172. χερὶ emendat Pauw. At poeta varietati studet. 173. ἰπίβα Ald. et Pal. C. Mingarellus emendat: Θήρωνος. αἶνον δ' ἰπίβα κόρος. Modo esset αἶνῳ! Est quidem ἰπιβῆναι cum casu quarto, sed de eo qui *adit* vel supervenit: ut Sophocl. Elect. 492. ἄλικτε', ἄνυμφα γὰρ ἰπίβα μιαιφόνων γάμων ἀμιλλήμαθ' οἵσιν οὐ δίμις. *infausti conjugii studium incessit eos, qui legitimo modo nuptias facere non poterant.* τι λ. Pauw emendat.

166. Similis locus sup. Ol. i. 165. inf. Ol. vi. 36. xiii. 140. ἰστιτανύσας (τὸ τόξον) Ἀκράγαντι h. ἰπὶ Ἀκράγαντα.

167. ἐνόρκιον λόγον *laudem tanquam jurato pro teste editam dixit*, ut λόγος sæpe: v. c. iv. 29. et *jurato* alibi similiter, ut vi. 34. μὴ πόλιν τικεῖν (pro τιτοκέναι: ut et Il. ν. 826.) ἰκατόν γι ἰτίων (ἰπὶ vel ἰντὸς h. *inde ab urbis Agrigenti origine*; C. enim fere annos urbs steterat.) ἄνδρα τινὰ μᾶλλον φίλοις εὐεργέταν πραπίσιν (*beneficum in amicos animo suo*) ἀφθονέστερόν τι χέρα Θήρωνος.

173-8. Locus impeditus, multis de caussis: nam et ipsa res obscura est, et latent nos facta, quæ poeta respicit; varia in Scholiis memorantur, sed ambigua et incerta fide. Κόρος potest esse ὕβρις, potest et satietas, fastidium esse. αἶνον ἔβα κόρος vix sanum esse potest; at nec melius ἰπίβα, quod in Ald. et Pal. C. est. Potest jungi συνάντισθαι δίκᾳ, διάγειν δικαίως, potest et esse συνάντισθαί τινι σὺν δίκᾳ, *aggredi, invadere* jure vel injuria. Tolerabile visum erat, si sic constituerem: ἀλλὰ κόρος οὐ δίκᾳ (σὺν δίκᾳ), ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν (pro ἐξ, ἀπό. Sic P. x. 105. ἀνιλὼν φίλας ὑπὸ ματέρος.) συναντόμενος, ἰπίβα αἶνον (deb. ἰπίβα, ἰπέρχεται, αἶνῳ, *laudem incessit, impugnat*). Scilicet κόρον puto melius exponi, ut sit *fastidium, invidentia, obtrectatio laudum*, quas modo enarraverat. *At*, inquit, *laudi obstrepit invidia.*

Οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλ-
λὰ μάργαν ὑπ' ἀνδρῶν,
Τὸ λαλαγῆσαι θέλων
Κρύφον τε θέμεν ἐσθλᾶν ψαχοῖς
Ἔργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν·
Ἐκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλ-
λοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

177. Alii *κρύφιον*, ut et Pal. A. C. At Ald. *κρύφιον*. ita saltem *κρύφιον δὲ θέμεν ἐσθλὸν* rescribendum, ut et Pauw suasit: sed *ὁ κρύφος*, quod jam Aristarchus docuit, est pro *κρύψις*. v. Valken. p. 351. ad Theocritum. In Aug. *κρύφον* est scriptum. Quod adjunctum est *τε*, prorsus ratione caret. Licet mutare in *τιθέμεν'*, melius tamen reponas *κρύφον θέμεναι ἑ. κ.* Jam *ἐσλὰν* Pal. A. C. *ἐσθλὸν* Ald. Pal. B. *κακοῖς* Ald. omisit. Ita ait Schmid. sed nostra Aldina hoc retinet. *ἐσλῶν κακοῖς* Gott. 178. *ψάμμω ἀ.* scribit vel *ψάμμος* pro quarto casu Dorico accipit Pauw cum Mingarello: at multo dignius lyrico vulgatum. 179. *κἀκείνος* Ald. c. Gott. *χάρματα* Bodl. C. 180. Bodl. MS. et *α.* ad f. *στίχους τέτταρας* notant *ρπβ'* (182.), licet priot tantum unum *κῶλον* (sup. post v. 48.), alter vero ne unum quidem vulgari numero adjecerit.

Sic alibi in laudibus, quæ nimiæ esse videri possunt: Pyth. viii. 43. *μὴ κόρος ἰᾶθὲν κνίσῃ*. Nem. x. 37. *ἐπεὶ δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι*. cf. N. vii. 76. sq. Nec meliora habeo. Vetus Schol. qui reddit: *τὸ δὲ χαρακτηριστικὸν, φησὶ τοῦ Θήρωνος ἐσθλοῦσι πολλοὺς, εἰς ὄζειν, δηλονότι, αὐτοὺς προσηγάγετο*: vix ad eam, quam habemus, lectionem spectare potuit. *κόρος* ei est *ὄζος μετ' ἀδικίας, (οὐ δίκᾳ συναντόμενος)* et *τὸ λαλαγῆσαι, τὸ θορυβῆσαι τῷ λόγῳ, τὸ ὀζελίζειν*. Tribuitur ita *τῷ κόρῳ*, quod faciunt homines, in quibus *κόρος, ὄζος*, est: *hi id agunt, ut obtrectatione obscurent bona alterius facta*. Quæ sequuntur, pendent a *κόρος*, sc. *κόρος*, ille, *ὁ θέλων*, *τὸ λαλαγῆσαι*, obtrectationem, *θέμεναι κρύφον ἐσθλῶν κακοῖς ἔργοις*, *obscurare laudes alterius maledictis*.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΘΗΡΩΝΙ.

ARGUMENTUM.

Profitetur poeta, se Theronem canere velle Olympicum victorem, modo probetur carmen Dioscuris et Helenæ. Inde 17—66. a memoratione oleagineæ coronæ transit ad narrationem de Hercule, quomodo ab Hyperboreis oleam silvestrem petiit, qua Olympia fuit consita. Hanc gratulatur Theroni tanquam decus summum, quod assequi possit mortalis.

Σ. α'. Κ. θ'.

ΤΥΝΔΑΡΙΔΑΙΣ τε φιλοξείνοις ἀδεῖν,
Καλλιπλοκάμῳ θ' Ἑλένᾳ,

1. φιλοξίνοις ante Schmidium legebatur inde a Romana. At ille, ut metro consuleret, ex Pal. tribus φιλοξείνοις reposuit, ut jam Aldina exhibuerat.

Inscriptum carmen a grammaticis τῷ αὐτῷ Θήρωνι εἰς Θιοξένια. Supplent Scholia θύοντι; eisdem totum hoc, puto, commentum de Theoxeniis a Dioscuris institutis debetur, petitum ex vss. pr. et 71. 72. his quidem male intellectis: quasi de adventu deorum agerent. Dioscuri et Helena heroes, ut pluribus locis, præcipuo aliquo cultu habiti esse debuere Agrigenti, (hocque jam Aristarchus monuerat in Schol.) forte a gente Theronis, aut a tribu Emmenidarum, (68. 69.) quos et inf. P. vi. 5. memorat, ex qua ille fuit. Traducta, ut probabile fit, religio Argis; hic enim Castorum fuit religio: vid. Pausan. ii. 22. p. 161. His itaque diis carmen probari cupit, ut alibi aliis diis tutelaribus urbium ac præsidibus. Haud dubie scriptum est carmen in victoriam Olympicam: eandemne cum priore illa an diversam, quis dixerit. Jam autem iidem Dioscuri inter præsides certaminum Olympicorum erant v.

Κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων, εὔχομαι,
Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν
Ὕμνον ὀρθώσαις, ἀκαμαντοπόδων
Ἵππων ἄωτον.
Μοῖσα δ' οὕτω ποι παρέστα
Μοι νεοσίγαλον εὐρόντι τρόπον,
Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ

A. ά. K. ϑ'.

Ἀγλαόκωμον. ἐπεὶ χαίταισι μὲν
Ζευχθέντες ἔπι στέφανοι

3. κλεινὴν Bodl. β. γ. 5. Pauw malit ὀρθώσαις, ἀ. l. ἀώτῳ. *equorum flore, h. equis præstantissimis.* Sensit, ἄωτον ἵππων non esse posse *decus equorum*: sed *equos præstantissimos.* Forte sufficit interponere τ' in ἵππων τ' ἄωτον, *celebrare Theronis laudem et præclaros equos victores.* Scilicet jungenda sunt cum superioribus Ἀκράγαντα γιραίρων ἵππων τι ἄωτον. 7. οὕτω τοι Pal. C. Schol. probare videtur quoque παρίστα pro παρίσταϑι. *ades mihi Musa, ut.*

64. Iisdem etiam vult poeta carmen suum ἀδεῖν, probari. Τὰ Θεοξένια prorsus sunt aliena ab hoc carmine; sunt enim ea sacra, quibus dii hospites, ξένοι, adesse visi (unde dicti ξενικοί), aut omnino, aut certi dii; ut Apollo et Mercurius Pallenæ, unde Apollo Θεοξένιος: Pausan. vii. 27. Erant Θεοξένια Delphis: ut ex Athen. ix. p. 372. A. patet, et sic alibi alia. [Vix: in memoriam religionum ab exteris acceptarum, v. c. ab Ægyptis: ut Creuzer. *Ex Schedis.*] Φιλόξενοι autem sunt Dioscuri, non propter τὰ Θεοξένια, sed quia σωτῆρες sunt hominum in discrimine versantium: quod Simonidis exemplo constat, inprimis tamen navigantium. Theocr. xxii. 6-9. et 23. ὦ ἄμφω ϑνατοῖσι βοηϑόοι, ὦ φίλοι ἄμφω.

4, 5, 6. Est impediti aliquid in his versibus: Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον ὀρθώσας (seu verius ὀρθώσαις). Sensit quoque Mingarellus, qui ὀρθοῦν ὕμνον recte dici negat; ὀρθοῦν esse *extollere laudibus.* Isthm. i. 64. iv. 65. P. iv. 106. (quo l. est *confirmare animum.*) At. Ol. vii. 38. est διορθοῦν λόγον, *laudem*, idem quod ὀρθοῦν ὕμνον. Ductum puta a monumento vel statua; ὀρθοῦν στήλην. Gravius est, ἵππων ἄωτον esse non posse nisi *præstantes equas.* [cf. v. 1. 2. viii. 99. *Ex Schedis.*] Corrigit igitur vir doctus: Θήρωνος ὀλυμπιονικᾶν ὕμνῳ ὀρθώσας ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον, *hymno extollens ac celebrans præstantissimas Theronis equas, quibus victoriam Olympiæ retulit.* Vide in V. L. an melius conjecerim. ὕμνος ἄωτος utique pro ὕμνων ἄωτος dici nequit, nec ἄωτος ἵππων pro ornamento equorum.

7. 8. οὕτω τοι Schol. intp. *ut probarer Dioscuris.* Melius: Μοῦσα παρίστα μοι, εὑρόντι οὕτω τοι ν. τρόπον ἀγλ. (ὥστε) ἐναρμόξαι φ. Δ. π. Sed nec hoc satisfacit.

Πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος,
Φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν,
Καὶ βοὰν αὐλῶν, ἐπέων τε θέσιν,
Αἰνησιδάμου
Παιδὶ συμμίξαι πρεπόντως·
Ἄ, τε Πίσα με γεγωνεῖν· τὰς ἄπο
Θεύμοροι νίσσονθ' ἑπ' ἀνθρώπους ἀοιδαὶ,

Ε. ά. Κ. θ'.

Ὦ τινι, κραίνων ἐφετμὰς
Ἡρακλέος προτέρας,
Ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων
Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν
Ἀμφὶ κόμαισι βάλοι γλαυ-
κόχροα κόσμον ἐλαίας. τάν ποτε
Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν
Ἀμφιτρυωνιάδας,
Μνᾶμα τῶν Οὐλυμπίᾳ κάλλιστον ἄθλων,

Σ. β'. Κ. θ'.

Δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις, Ἀπόλ-
λωνος θεράποντα. Ὄγε

12. θεόθμητον MS. Bodl. 17. γιγωνεῖ malit Pauw. perperam. Supple γιγωνῶν πρέσσει ex v. 12. 18. θεόμοροι Ald. cum Aug. et sic forte olim alii, notante Pauw. θεόμοιροι Gott. νίσσονθ' MS. Bodl. et Aug. 19. κραίων Rom. 21. Cum aliis locis γλίφαρον scribat poeta, P. iv. 216. Isthm. viii. 99. probabile fit etiam h. l. fuisse γλιφάρων pro vulgari βλεφάρων. 23. βάλῃ MS. Bodl. et C. Aug. Gott. 27. καλλίστων vitium ed. Pauli Steph. 28. πείσαις, Dorice, ut Pauw quoque monet. 29. -τα ὄγε cum hiatu. Pal. C. λόγῳ,

13, 14. Jungit lyram et tibiam sæpe, Ol. vii. 21. 22. x. 113, 114. Nem. ix. 19. Isthm. v. 34, 35. et tibias appellat *Lydias* Ol. v. 44.

25. Locus notabilis propter veterum inscitiam geographiæ et vagam Hyperboreorum notitiam. Oleaster petitus esse non potuit nisi ex australibus Europæ terris. De Istri fontibus non minus inscite Herodot. ii. 33. 34. Auct. de Mirab. Ausc. c. 112. Repetit sua ex Pindaro Pausan. v. 7, p. 392. sed nil emendatius tradit.

29. sq. Totum locum interpunctione

Πιστὰ φρονέων, Διὸς αἴτει παγδόκῳ
Ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα
Ξυνὸν ἀνθρώποις, στέφανόν τ' ἀρετᾶς.
Ἤδη γὰρ αὐτῷ,
Πατρὶ μὲν βωμῶν ἁγισθέν-
των, διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος
Ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα,

item Gotting. qui ἴγει habet in marg. Etiam Schol. λόγῳ habuit in suo libro. 30. αἴτει inde a Romana edit. sicque Aug. Gott. At Aldina legebat αἴτει, quod revocarit Schmidius. Mirum est, Grammaticos, Eustathium p 381. et Gregor. Corinth. p. 98. ab αἴτης hoc repetere, ut sit pro ἰνδιαίτημα. Obvia est suspicio, quam Koenius quoque illo loco proposuit, posse ἄλσει in ea voce latere: ἄλτις enim haud dubie id. q. ἄλσος. Sed quid tum faciemus τῷ ἄλσει v. 31. si versus mutilus relinquendus non est? Librorum vel veterum scriptorum auctoritas est expectanda; videtur enim ulcus latere, etiam lectione λόγῳ v. 29. id prodente; et διράπτοντα ἴγει facit hiatum intolerabilem. Quid si πίσσαις λόγῳ jungimus? *hortatu movens.* Ita non est jejuna vox; est is mos lyrici, generale vocabulum pro deducto ponere, quod formam aut partem notat. πιστὰ φρενίων, Διὸς αἴτει, (*sedi*, quam ille incolit) παγδόκῳ ἄλσει, σκιαρόν τε φύτευμα ξ. ἀνθρ. στέφανόν τ' ἀρετᾶς sc. ἴσχειν. Etsi oratio et ita instrui potest, ut αἴτει sit *petiit.* [V. Ahlwardt in Act. Seminar. Lips. vol. i. p. 121. et Villoison ibid. p. 233. *Ex Schedis.* In ipso textu Heynius correxit ἄλσει: ut hanc scripturam unice probasse videatur.] [31. Wakefield. ad Virgil. Georg. ii. 13. corrig. σκ. τὸ φύτευμα. *Ex Schedis.*] 32. ἀρετᾶς Gott.

laborare suspicor, et continuandam orationem esse a v. 24. ad 32. τάν ποτι—ἴσχειν Ἀμφιτρυωνιάδαν,—δᾶμον Ὑπερβορέων πίσσαις, Ἀπόλ- λωνος διράπτοντα, λόγῳ, πιστὰ φρενίων Διὸς αἴτει, παγδόκῳ ἄλσει, σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις, στέφανόν τ' ἀρετᾶς. *quam oleam* (κότινον proprie) *Hercules attulit, precibus datam ab Hyperboreis, memor fani Jovis, arborem umbrosam, hospitalem et virtutis præmium.* Ita retinere licet grammaticorum rationem, ut αἴτει sit ἀπὸ τοῦ αἴτης, διαίτημα, τίμιος τοῦ Διός. Etsi αἴτει pro ἤτει recte se haberet, ut P. ix. 189. αἴτησεν. Nec vero ἄλσει in Ἄλτει mutandum, nam et alibi ἄλσος Διὸς vel Πίσας dixit. ξυνὸν ἀνθρώποις scil. propter umbram, ex σκιαρόν. Potest quoque cum Beckio ἴσχειν—Διὸς αἴτει, παγδόκῳ ἄλσει, bene jungi: h. e. εἰς ἄλσος, ἐν ᾧ Ζεὺς οἰκεῖ. Modo jungantur ista ἴσχειν A. πίσσαις λόγῳ. Sequitur v. 33. sq. *Nam jam semel habita fuerant ab Hercule Olympia, victo Augea:* (v. inf. Ol. x. 30. sqq.) *at eruttum locus arboribus vacuus et solis radiis obnoxius:* cf. sup. ii. 5. 7. et x. 51, sq. Post ludos actos ad Cervam aripedem capiendam profectus est: qui fuit proximus ad Augea labor secundum nostrum: diversa narrant alii. Apollod. ii. 7. 2. post omnes xii. labores exantlatos Augeam victum memorat.

35. 36. Ludi habebantur die proximo a plenilunio ejus mensis, cujus novilunium proxime post solstitium æstivum subsequutum erat. Ergo Μή-

A. β'. K. ϑ'.

Καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγνὰν κρίσιν
Καὶ πενταετηρίδ' ἀμᾷ
Θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ.
Ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν
Χῶρος ἐν βάσσαις Κρονίου Πέλοπος.
Τούτων ἔδοξεν
Γυμνὸς αὐτῷ κἄπος ὀξείαις ὑπακούεμεν αὐγαῖς ἁλίου.
Δὴ τότ' ἐς γαῖαν πορεύεν θυμὸς ὥρμαι-

E. β'. K. ϑ'.

ν' Ἰστρίαν νιν. Ἔνθα Λατοῦς
Ἱπποσόα θυγάτηρ
Δέξατ' ἐλθόντ' Ἀρκαδίας ἀπὸ δειρᾶν καὶ πολυγνάμπτων μυχῶν·
Εὖτέ μιν, ἀγγελίαις Εὐρυσθέος, ἔντυ' ἀνάγκαι πατρόθεν

38. ἅμα MS. Bodlei. Aug. et alii, ut Ald. v. Ol. i. ext. Quod Toup. Add. ad Theocr. ix. 4. pronuntiat, ἀμᾶ vocem nullam esse, nimis pro arbitrio pronuntiatum esse, docent tot alia similia. 40. θαλλεν Bodl. quatuor, Aug. Gott. θαλεν Ald. 42. δοξεν tres Bodl. et Ald. 43. ὕμνος MS. Bodl. 45. πορεύεν Dorismus postulat, non πορεύειν. 46. Ἰστριανὴν Steph. et omnes edd. ante Schmidium, sicque Aug. et MS. Bodl. Meminit lectionis etiam Schol. Ἰστρίαν νιν Schmidius ex Pal. C. recepit: idque diserte Scholiastes exhibebat una cum altera lectione Ἰστρία νιν, ut cum Λ. l. θυγάτης jungatur: hoc quidem minus bene. 47. ἱπποσία Bodl. β. γ. 49. πολυγνάπτων Rom. 50. Locum recitat Ælian. H. Anim. vii. 39. Junxit et ille Εὐρυσθέος ἀνάγκα. 51. -ρυσθέος Aug. ἀ. πρόσθεν Schol. recentiora.

νη χρυσάρματος διχόμηνις (inde a novilunio) ἀντέφλεξεν ὀφθαλμὸν, (*illustraverat*, ad verbum, ex adverso spectantibus, *plenum vultum, os, lucem*, φῶς, h. e. erat plenilunium) καθ' ἑσπέρας—καὶ—κρίσιν—θῆκε Luna, tanquam tempus, quo illa facta sunt.

41. χῶρος Πίλοπος, Olympia, ἐν βάσσαις Κρονίου (ὄρεος i. 178. 9.)

Χρυσόκερων ἔλαφον Θήλειαν ἄξον-
Θ'· ἄν ποτε Ταϋγέτα
Ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσίᾳ ἔγραψεν ἱεράν.

Σ. γ'. Κ. θ'.

Τὰν μεθέπων, ἴδε κἀκείναν χθόνα,
Πνοιᾶς ὄπιθεν, Βορέα
Ψυχροῦ. τόθι δένδρεα θαύμαινε σταθείς.
Τῶν νιν γλυκὺς ἵμερος ἔσχεν,
Δωδεκάγναμπτον περὶ τέρμα δρόμου
Ἵππων φυτεῦσαι.
Καί νυν ἐς ταύταν ἑορτὰν
Ἴλαος ἀντιθέοισιν νίσσεται
Σὺν βαθυζώνου διδύμοις παισὶ Λήδας.

Α. γ'. Κ. θ'.

Τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν, Οὔλυμπόνδ' ἰὼν,

52. αὖξονΘ' Aug. et tamen cum gl. *κομίσαντα*. 55. ἴδι vitiose Gott. Ald. et Pal. A. B. et Bodl. 56. ὄπισθιν Steph. et omnes vulgg. ante Schmidium, qui Pal. C. et metri legem recte sequutus est. Aldina porro cum Aug. et Gott. πνοιαῖς, ut habebant quoque codd. apud Greg. Corinth. p. 99. qui recte ὄπιθεν adserit. βορέαο Bodl. α. cum iisdem codd. Gregorii l. c. 57. σταθείς. Τῶν νιν h. τούτων (τινά) νιν. Ita hæc sejunxi. Erat antea: σταθεὶς τῶν, h. e. ἐξ ὧν, minus lyrice. θαύμαζε Aug. cum altero in marg. 58. ἴσχε Steph. 61. καί νυν recte Schmidius emendavit, metro exigente. Vulgg. καὶ νῦν. 62. ἀντιθέοισιν legit Schmidius, ut ultima producatur; etsi illa produci potest et sine ν finali. νίσσεται et νίσσεται in Bodleianis, perpetua varietate. 63. διδύμοισι Ald. nec male, cum Gott. alioqui media in διδύμοις producta esse dicenda est: quod Schmidius quoque et Pauw viderunt.

56. ὄπιθεν Βορέα. v. ad v. 25.

58. Plin. xvi. s. 89. *Olympiæ oleaster, ex quo Hercules primus coronatus est, et nunc custoditur religiose.*

61. ἐς ταύταν ἑορτάς, ad victoriam Theronis celebrandam (non ad Θεοξένια). Patet e seqq. et Nem. x. 96. sq. etiam Dioscuros fuisse inter deos præsides ludorum Olympicorum. *Et nunc adest ille propitius sollenni victoris una cum Dioscuris, quos olim jussit præesse ludis, se ad deos evocato.* Tum interpunxi: τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν, Οὔλυμπόνδ' ἰὼν, θαητὸν ἀγῶνα νίμειν ἀνδρῶν σ' ἀρετᾶς πέρι καὶ βιμφαρμάτου διφρηλασίας: est enim ἀγὼν περὶ ἀρετῆς καὶ διφρηλασίας.

Θαητὸν ἀγῶνα νέμειν
Ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι, καὶ ῥιμφαρμάτου
Διφρηλασίας. Ἐμὲ δ' ὧν πᾶ
Θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, Ἐμμενίδαις
Θήρωνί τ' ἐλθεῖν
Κῦδος, εὐίππων διδόντων
Τυνδαριδᾶν· ὅτι πλείσταισι βροτῶν
Ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις,

E. γ'. K. ϛ'.

Εὐσεβεῖ γνώμᾳ φυλάσσοντες μακάρων τελετάς.
Εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, πτεάνων
Δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον·
Νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων ἅπτεται
Οἴκοθεν Ἡρακλέος στηλᾶν. τὸ πόρσω

67. διφραλασίας Aug. 76. αἰδοίστατος Bodl. β. γ. ἀοιδίστατον emendat Pauw, metri caussa. Non capio argutias viri de metro solliciti. Induxit forte Grammaticus in metri typo: Ἰωνικὸν δίμετρον. Videtur is scripsisse Ἰαμβικὸν δίμετρον. 79. τὸ πρόσω Schol.

67—74. *Et nunc victoriam curulem hanc Olympicam Emmenidarum tribui et Theroni non alio quam Dioscurorum studio obtigisse pronuntio: quia eos præcipua aliqua religione colunt.* Similis locus est inf. Ol. vi. 137. add. Ol. i. 171. ἱμὲ θυμὸς ἱκοτρύνει, *non possum non, quin eloquar.* τιλιταὶ μακάρων sunt *ipsorum Dioscurorum festa.* τραπέζας ξεινίας de *epulis sacrorum* accipio, quibus adhibentur alii, tanquam hospites.

75—81. *Victori in Olympicis ludis summam* ait *adesse gloriam, qua nulla major expectari possit.* Lyrica audacia hoc declaravit: εἰ δὲ ἀριστεύει μὲν ὕδωρ—νῦν γε. *Si—nunc quoque,* pro: *ut aqua et aurum* (inter elementa illud, hoc inter metalla) *primum tenent locum: sic Thero ad summum felicitatis et gloriæ fastigium pervenit:* νῦν γε Θήρων, ἱκάνων ἀρεταῖς (διὰ ἀρετῶν) οἴκοθεν (h. e. διὰ οἰκείων ἀρετῶν) πρὸς ἐσχατιὰν, ἅπτεται στηλῶν Ἡρακλέος: *extremum terminum attigit.* Hic verborum ordo. Variavit et invertit orationem carminis i. Ol. princ. Addit 81. 2. 3. hæc: *ultra columnas illas procedi non posse, nec cuiquam hoc tentandum esse:* οὐ διωκτέον εἶναι. ut Scylax de Cerne

80 Δ' ἔστι σοφοῖς ἄβατον
Καὐσόφοις. οὐ μὴν διώξω. κεινὸς εἴην.

81. οὔ μιν Ald. et in marg. Rom. οὐ μὴ malebat Mingarelli. κεῖνος alii ap. Schol. κεῖνος Rom. εἴη. Schol.

insula p. 53. τὰ ἐσχίσινα οὐκέτι ἐστὶ πλωτά. — Pronuntiavit hoc, ut solet, tanquam de se: οὐ μὴν διώξω· κεινὸς εἴην. pro, κεινὸν εἴη τοῦτο. Ceterum *fastigium gloriæ ex certaminibus* sæpe sic declarat Pindarus; v. Nem. iii. 35-38. iv. 112-115. Isthm. iv. 18-90. vi. 14-19. quod sequuntur et alii, ut Eurip. in Hippol. 750. Aliud inventum v. ib. Isthm. v. 17. vii. 60 sq. aliud P. x. 42. sqq. et Ol. v. fin. Nem. ix. 109.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ δ'.

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩ,

ΙΠΠΟΙΣ.

ARGUMENTUM.

Ad Jovem conversus vota facit pro Psaumide Camarinæo victore quadrigis - 24. Subjicit laudes - 27. quarum veritatem re ipsa argui ait; quod fabula illustrat de Ergino, quem, propter canos risu exceptum, cursus, adeoque ipsa res, pedibus valentem declaravit.

Σ. ά. Κ. ιέ.

ΕΛΑΤΗΡ *ὑπέρτατε βροντᾶς*
Ἀχαμαντόποδος
Ζεῦ· τεαὶ γὰρ ὧραι

1. Ιλατὴρ, Aug. σλατὴρ, in Gott. gl. *διακονικὰ ὕψιστε.* 3. Schmidius parenthesin sustulit, quam Crataudrina intulerat; (*τεαὶ—ἰσθλοί.*) Nil refert, sive apponatur, sive omittatur. Ratio loquendi est frequentissima.

Inscribitur *Ἵπποις*, quod idem est ac *τιθέντι ἅρματι.* Unde est v. 19. *Ψαύμιος γὰρ ἅρμα (ἐν') ὀχέων.* Sic *Ἵπποι* sæpe in nostro quoque, ut Ol. v. 15. et sic inscripta est Isthm. iii. Diversa fuit victoria hæc, quæ ad Olymp. lxxxii. refertur, ab ea, quam carmine sequenti celebrat: v. ad ejus pr.

3. Ζεῦ — *ἀλλ' ὅ Κρόνου παῖ — δίκαν, Excipe propitia mente hymnum in victoriam Psaumidis; nam tuum sollenne poscit me, ut celebrem summam victoriam car-*

Ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς
Ἑλισσόμεναί μ' ἔπεμψαν,
Ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων·
Ξείνων δ' εὖ πρασσόντων, ἔσαναν
Αὐτίκ' ἀγγελίαν
Ποτὶ γλυκεῖαν ἑσλοί·
Ἀλλ', ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις,
Ἶπον ἠνεμόεσσαν ἑκατογ-
κεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου,
Οὐλυμπιονίκαν
Δέκευ Χαρίτων ἕκα-

9. ἑσλοὶ Steph. 10. Ἀλλὰ Κρ. Bodl. MS. etiam Ald. Κρόνιε παῖ Schol. recent. 11. Ἰπνὸν alii, nescio qui, apud Schmidium, ut Ætna *furnus, caminus* sit, Typhoni ignem spiranti impositus. ἶπος est onus impositum: ut ἰποῦν est πιέζειν. Æschyl. Prom. 365. cf. Not. τὴν ἶπον interpretantur πίεσμα καὶ βάρος, ut ἰποῦν est θλίβειν apud Etymol. M. Scholia recent. τιμωρίαν καὶ κόλασιν reddunt, ex etymologia argutantia. In Pal. B. ἵπτον male. 12. ὀμβρίμου Ald. et Aug. 14. δέξαι Ald. et Pal. C. c. Gott. ex Scholio. Iidem χαρίτων Θ', quod et Schol. invenerat.

mine lyrico, cum hospes meus sit renuntiatus victor. Hæc lyrice quomodo extulerit, vide. σιαὶ γὰρ ὧραι, *tuum sollenne* (Olympicum) ἑλισσόμεναι (*volvens se, rediens anno quinto*) ἵπιμψάν με (πίμπουσι, μεταπίμπονται, *arcessunt me*) μάρτυρα ἀέθλων ὑπὸ π. ἀοιδᾶς (διὰ, σὺν, nam poeta dicitur μαρτυρεῖν ea, *quæ celebrat*: v. c. Ol. vi. 35.). Mox 7. ἔσαναν, σαίνουσιν, ἥδονται.

11. ἶπον esse *onus impositum*, dubitari nequit, post illustrationes voc. ἰποῦσθαι, a viris doctis propositas: Hemsterh. ad Aristoph. Plutum p. 279. Brunck. ad Lysistr. 291. tum ad Æschyl. Prom. 365. et Gedik. Carm. select. ad h. l. τὸν ἰπνὸν illustrat Dawes. Misc. Crit. p. 200.

14. Χάριτες spectant ad *victoriæ decus, quod consequutus est Psaumis.* Est enim χάρις sæpe ἡ νίκη, et χάριτες eodem modo: ut χάριτες et χάρις omnino quodvis *decus, laus*; v. c. P. iv. 490. porro *beneficium*, χάρμα P. iii. 127. tum χάρις etiam est *hymnus*, et Χάριτες poetæ lyrico sunt *Musarum* loco: quo nihil frequentius, v. c. Nem. iii. pr. Hinc et Χάριτες dicuntur *favere, propitiæ esse victori*, ut Nem. v. extr. et potest sic etiam h. l. Χαρίτων scribi, ut sit Χαρίτων ἵκατι, *Charitum, quibus victoriæ decus debetur, beneficio, propter victoriam.* Sic Διὸς ἵκατι Isthm. v. 37. Similiter Κάστορος ἵκατι P. v. 10. 11. N. vii. 22. et sic aliquoties.—*Excipe, Jupiter Ætnæe, Hymnum huncce,* Κῶμον. In voc. Κῶμος adjuncta est hymno notio pompæ victoris, dum carmen accinitur: nam mox ille v. 19. Κῶμος ἥκει (ἐπὶ) ὀχίων Ψαύμιος. In personam autem illum mutari a poeta, obvium est.

τι τόνδε Κῶμον,

Α. ά. Κ. ιε'.

Χρονιώτατον φάος εὐρυ-
σθενέων ἀρετᾶν.
Ψαύμιος γὰρ ἧκει
Ὀχέων· ὃς, ἐλαίᾳ στεφανωθεὶς
Πισάτιδι, κῦδος ὄρσαι
Σπεύδει Καμαρίνᾳ. Θεὸς εὔφρων
Εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς· ἐπεί μιν
Αἰνέω, μάλα μὲν
Τροφαῖς ἕτοιμον ἵππων,
Χαίροντά τε ξεινίαις πανδόκοις,
Καὶ πρὸς ἀσυχίαν φιλόπολιν
Καθαρᾷ γνώμᾳ τετραμμένον.
Οὐ ψεύδεϊ τέγξω
Λόγον· διάπειρά τοι
Βροτῶν ἔλεγχος.

18. Ψαύμιος Ald. tres Pal. et tres Bodl. Aug. Gott. v. ad v. 7. ἵκει Ald. et Pal. C. G. 19. ὀχέων vel κῶμος vel φάος· ait Pauw. Non capio. An vir doctus voluit continuare sententiam? δίκευ – κῶμον. Χρονιώτατον φάος εὐ. ἀ. Ψαύμιδος γὰρ ἧκει ὀχέων, h. e. φέρων· *adducit carmen laudes virtutum Psaumidis.* Ita vero particula γὰρ molestiam facit. Nec minus in Mingarelli Conjectur. p. 60. τόνδε κῶμον. Χρονιώτατον φάος ε. ἀ. Ψαύμιδος γὰρ ἧκει ὀχέων, *vehens.* Immo est ἐπ' ὀχέων. 21. ἴμφρων Aug. c. gl. εὐμενὴς, πρᾶος. 24. ἵππων Steph. (vitium operarum edd. Pauli Stephani.) 25. ξενίαις Gott. sicque rescribit Pauw, ut Epionicum metrum sit. Equidem his metrorum nominibus parum tribuo; et alter versus, qui huic respondet, sup. v. 10. defendit vulgatum. χαίροντά τε. Cum μὲν præcesserit, debuit sequi χαίροντα δὲ ξ. 26. vulgo ἡσυχίαν. 27. τεθραμμένον. aliud vitium Cratand. et Steph.

29. Dixerat: *non contaminabo laudem mendacio*, hoc est veram laudem eloquar, *quam ipsa res veram esse arguet.* Hoc dixit: *experientia*, ipsa res, eventus, *verum arguit*, ἐλέγχει. Eadem sententia erat Ol. i. 53.

E. K. ιβ'.

Ἅ περ Κλυμένοιο παῖδα
Λαμνιάδων γυναικῶν
Ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας.
Χαλκοῖσι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν
Δρόμον, ἔειπεν Ὑψιπυλείᾳ,
Μετὰ στέφανον ἰών·
Οὗτος ἐγὼ ταχυτᾶτι·
Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
Φύονται δὲ καὶ νέοις
Ἐν ἀνδράσι πολιαὶ
Θαμὰ, καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας
Ἐοικότα χρόνον.

31. ἅπερ καὶ Κλ. Gott. 32. γυναικᾶν Bodl. β. γ. male. 34. χαλκιοῖσι δ' ἐν Ald. χαλκίοισι Gotting. recte, dummodo ισι pronuntiando contrahas; sicque Brubach. in marg. at χἀλκοῖσιν δ' ἐν Rom. et seqq. edd. Videtur ad metri normam correxisse Schmidius. 35. Ὑψιπύλεια Bodl. C. quasi esset casus quintus, ὦ Ὑ. 37. ταχυτῆτι Bodl. γ. Antea interpungebatur: ἰγώ· ταχυτᾶτι χεῖρες δὴ κ. 38. Ἴσσον Bodl. C. Aug. 40. ἐν ἀνδράσιν Bodl. C. Aug. 41. Θαμὰ, παρά τι τὸν ἁ. legisse videtur Metricus, monente Pauw. πὰρ Aug.

31. Vid. Schol. Sufficit tenere, in certaminibus adventu Argonautarum in Lemno ab Hypsipyle habitis prodiisse ad cursus (et quidem ὁπλίτου, ut v. 34. patet) certamen Erginum jam ætate provectum. Exceptus risu feminarum, mox victor ad præmium ab Hypsipyle repetendum accedens, *Ecce me*, ait, *pedum volocitate satis valentem; nec minus manuum virtute et animo.* Ergo et in hoc ipsa res arguebat Erginum pedum velocitate et corporis robore valere. Debuit autem hoc ex antiquiore Argonauticorum scriptore notum esse.

39. Volunt Psaumidem *canum* certasse, et in eo *comparationis vim* quærunt. Addunt quoque Psaumidem jam senem fuisse, ex Olymp. v. 51. Omnia sunt aliena. Immo vero est hoc epiphonema poetæ. *Fieri interdum potest, ut aliquis mature canus sit, juvenili tamen vigore et robore utatur.* [Pro vulgari: ita ille, etsi canus adspectu, virtutem juvenilem ipsa re probavit. *Ex Schedis.*]

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ε'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΨΑΥΜΙΔΙ,

ΑΠΗΝΗ.

ARGUMENTUM.

Poeta urbi Camarinæ gratulatur civem victorem, intexta ejus laude - 38. tum facit bona vota.

Σ. α'. Κ. ιθ'.

ΥΨΗΛΑΝ *ἀρετᾶν καὶ*
Στεφάνων ἄωτον γλυκὺν

In inscriptione additum in codd. *τιθρίππῳ, ἁ. καὶ κίλητι.* indocte. v. Not. Schol. vet. *αὕτη ἡ ᾠδὴ ἐν μὲν τοῖς ἰδαφίοις οὐκ ἦν. ἐν δὲ τοῖς Διδύμου ὑπομνήμασιν ἐλέγετο Πινδάρου.* Quæ illa *ἰδάφια* sc. *ἀντίγραφα* sint, ignoratur. *Originalia* interpretatur Schmidius; sic "*ἐν τοῖς ἰδιογράφοις*" esset legendum. Sed ad hæc provocare vix potuit Grammaticus. Pauwii emendatio vix memoratu digna *ἐν τοῖς ὀλιγίστοις, in paucissimis.* Probabile mihi fit, *τὰ ἰδάφια* esse *vulgaria*, quæ in bibliothecis habentur. Apud Eustath. p. 960, 21. *τὸ κοινῶς λεγόμενον σχιδάριον, ἤ σχιδίων λόγων ἐστὶν ἰδάφιον.* Videtur vox serioris usus fuisse. Quicquid est, saltem liquet hoc, abfuisse olim a nonnullis exemplaribus hoc carmen. Porro Aldina cum Aug. aliter ac vulgg. inde a Romana carmen distinxerat; pro una enim Strophe, Antistrophe et Epodo ternas habet; scilicet Strophe v. 1—7. Antistrophe 8—14. Epodos 15—19. et sic in Antistrophe et Epodo. Omnino ea, quæ in vulgg. Epodos est, vix recte ita appellari potest, cum sit Strophæ et Antistrophæ par, quod insolens plane est, ut Pauw quoque monuit, quem vide in Notis p. 32. qui tres Strophas faciendas esse censet; id quod ipse faciendum

Victoria fuit parta cursu mularum currui junctarum, ut patet ex v. 6. *δῶρα ἑκτήνης.* Adscitus ille fuerat Olympiis Ol. lxx. v. Paus. v. 9. Male grammaticus inscripsit pro sola *ἑκτήνη* tria ex v. 15. Spectat Ode ad aliam Olympiadem quam superior.

Τῶν Οὐλυμπίᾳ,
Ὠκεανοῦ θύγατερ,
Καρδία γελανεῖ
Ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέπευ
Ψαύμιός τε δῶρα·
Ὅς, τὰν σὰν πόλιν αὔξων,
Καμαρίνα, λαοτρόφον,
Βωμοὺς ἐξ διδύ-
μους ἐγέραρεν ἑορ-
ταῖς θεῶν μεγίσταις,
Ὑπὸ βουθυσίαις, ἀέθλων τε πεμ-
πταμέροις, ἁμίλλαις,
Ἵπποις, ἡμιόνοις τε, μοναμπυκί-
α τε. τὶν δὲ κῦδος
Ἀβρὸν νικάσαις ἀνέθηκε, καὶ
Ὄν πατέρ' Ἄκρων' ἐκάρυξε, καὶ
Τὰν νέοικον ἕδραν.

Σ. β'. Κ. ιϑ'.

Ἴκων δ' Οἰνομάου καὶ

esse censui. 3. τῶν Ὀλυμπίᾳ Ald. 7. Ψαύμιος et hic Ald. tres Palat. et Bodl. κ. cum Aug. Gott. recte: nam sic Dorice. At Ψαύμιδος est vulgaris forma. 9. Καμαρίναν Ald. cum Pal. C. et Gott. et mox 11. γέραρεν. 16. τοὶ δὲ Bodl. β. γ. sed alterum in margine. 17. νικάσας Ald. recte, nisi f. νικάσαις. Vulgo νικήσας. 20. Ἴκων reposui metri caussa, pro ἰκών. Ἰλϑὼν

5. *Camarina* λίμνη tanquam una e Nymphis Oceanidibus exhibetur. Alluit urbem *Hipparis*, inf. 27. qui etiam in numis occurrit, juvenili specie, capite cornu instructo. v. nunc Eckhel V. C. Doctr. Num. t. i. p. 199. De urbis originibus v. Diodor. xi. 76.

11. ἑορταῖς. Suppleo et accipio ἐν ἑορταῖς Διῶν μεγίσταις pro singulari *in sollenni Olympico, inter sacrificia et certamina, quæ habentur per quinque dies, a die* xi-xvi. *curru, mulis et celete.* Nec hæc de Psaumide, sed universe erant accipienda. ἰγέραρεν autem tanquam victor, sacro facto in sex aris xii. deorum, cum in singulis essent duo σύμβωμοι, v. c. Jupiter et Neptunis: v. Pausan. v. 14. et Schol. ad h. l.

20—38. Camarina a Syracusanis bis vastata restituta erat Ol. lxxix.

Πέλοπος παρ' εὐηράτων
Σταθμῶν, ὦ πολι-
άοχε Παλλὰς, ἀεί-
δει μὲν ἅλσος ἁγνὸν
Τὸ τεὸν, ποταμόν τε Ὤανον, ἐγ-
χωρίαν τε λίμναν,
Καὶ σεμνοὺς ὀχετοὺς, Ἵπ-
παρις οἵσιν ἄρδει στρατὸν,
Κολλᾷ τε σταδί-
ων θαλάμων ταχέως
Ὑψίγυιον ἅλσος,
Ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος
Τόνδε δᾶμον ἀστῶν.
Αἰεὶ δ', ἀμφ' ἀρεταῖσι, πόνος δαπά-
να τε μάρναται πρὸς
Ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον.
Εὖ δὲ ἔχοντες, σοφοὶ καὶ πολί-
ταις ἔδοξαν ἔμμεν.

Pal. A. B. tres Bodlei. Aug. et Rom. cum Brubach. in margine. 21. τὸν ἐρα-τῶν Bodl. β. γ. vitio librarii. 25. Ὤανιν et Ὄανιν in Schol. legitur. Ὄανον sine ι Gott. Ed. Brub. in marg. alias Ὤανις (volnit Ὤανις) καὶ Ὤνις. 32. ὑπ' Pal. C. et Aug. Uterque a pr. m. Iidem cum Gott. et Ald. ἀμαχανίας propius ad Dorismum. 34. Erat ἀεί. Verum αἰεὶ legendum cum Pauw. propter versum antitheticum sup. 10. Et sic Aug. tum Ed. Rom. Crat. et rel. Versum 34. 35. respiçit Themist. Orat. viii. pr. et Or. xxi. p. 246. A. B. ed. Hard. 35. πρὸς ἔργον. 36. Κινδύνῳ Bodl. β. γ. 36. Κεκαλυμμένῳ Schol. legit. κεχαλασμένον Schol. ad Isthm. iv. 52. 37. Nondum mihi persuadere possum, tam turpem hiatum a Pindaro venisse εὖ δὲ ἴσχοντες. f. δέ γ' ἴσχοντες. Pro σοφοὶ καὶ Jacobs animadvetss. p. 188. conj. σοφισταί.

Psaumidis magna videtur in nova urbe exstruenda fuisse opera; mox idem ei novum splendorem paravit victoria Olympica obtinenda. Refertur ea ad Ol. lxxxii. In seqq. vereor ne imponi nobis patiamur a grammaticis, quasi in fluvio Hippari ratibus advecta fuerint ligna ad urbem exstruendam. Ne sic quidem fluvius dici potest πολλᾷ θαλάμους. Verum Psaumis ille est, qui suis opibus adjuvit colonos novas domos sibi exstructuros. Illustrat victor suam urbem, adeoque et lucum, Palladis, et Oanum et Lacum, καὶ σεμνοὺς

Σ. γ'. Κ. ιϛ'.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ,
Κρόνιόν τε ναίων λόφον,
Τιμῶν τ' Ἀλφεὸν
Εὐρὺ ῥέοντ' Ἰδαῖ-
όν τε σεμνὸν ἄντρον,
Ἰκέτας σέθεν ἔρχομαι, Λυδίοις
Ἀπύων ἐν αὐλοῖς,
Αἰτήσων πόλιν εὐα-
νορίαισι τάνδε κλυταῖς
Δαιδάλλειν· σέ τ', Ὀ-
λυμπιόνικε, Ποσει-
δανίοισιν ἵπποις
Ἐπιτερπόμενον, φέρειν γῆρας εὔ-
θυμον, ἐς τελευτὰν

42. *βίοντ'* reposui ex Ald. et Gott. probante Pauw, pro *βίοντα*; prima in Ἰδαῖον longa est, et spondeus pro dactylo requiritur. 45. *ἀπύων* MS. Bodl. et C. Aug. 47. *τάνγε* Bodl. α. 48. deb. *δαιδάλλειν* et 51. *φέρειν*. 49. *Ποσειδανίοισιν* Pal. A. B. Bodl. MS. et C. 52. *τελευτὰν* Bodl. γ.

ὀχετὸν (*alveum*, non, canalem), Ἰππεῖς εἶσιν ἄρδει στρατὸν, (populum pro *urbe*). Nunc ad Psaumidem spectant reliqua: κολλᾷ τι (κόλλα, pro ἰκόλλα, præstaret, et δὴ, ad ἀείδει μὲν) ταχίαις ἅλαις (h. πλῆθος) ὑψίγωιον θαλάμων στασίων· *magnum ædificiorum numerum celeriter educit, ἐν' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος τόνδε δᾶμον ἀστῶν, incolumitate, conditione læta, populo restituta.* Fecit ille hoc cum impensis suis magnis: hoc in seqq. ornat generali sententia v. 34—36. *in magnis conatibus*, cœptis, rebus, (ἀμφ' ἀριταῖσι, sæpe pro ipsis factis, v. c. Ol. vi. 14. et inde pro certamine et victoria) *labor et impensa nititur adversus fortunæ aleam*, h. e. *semper virtute et sumtu certatur ad consequendam rem arduam, discriminis plenam* (propter incertos exitus et successus). [*in magnis ausis labor et impensa certat, certatim se adjungit augeturque, in re ad exitum perducenda, circumdata periculo, h. aleæ plena. Ex Schedis.*]. πόνος et δαπάνη junguntur in his, ut inf. Isthm. i. 58. 59. vi. 14. 15. Πόνον respicit ὁ κίνδυνος, ut statim vi. 14. ἀριστεῖ' ἀκινδύνως sunt res gestæ ἄνευ πόνου. ἄπονοι.—37. Εὖ δὲ ἴσχοντες, *at qui læto successu utuntur*, (εὖ πράξαντες, εὐτυχοῦντες) *habentur viri prudentes etiam a civibus suis*, h. e. laudes ferunt.

44. Λυδίοις ἐν αὐλοῖς. Memorantur quoque Ol. xiv. 24. Nem. iv. 73. viii. 25. Nec tamen dicam, proprie ne sint accipienda an tantum pro epitheto ornante.

48-53. Junctura verborum: καὶ

Τίων, Ψαῦμι, παρισταμένων. ὑγί-
ενται δ' εἴ τις ὄλβον
55 Ἄρδει, ἐξαρκέων κτεάτεσσι, καὶ
Εὐλογίαν προστιθεὶς, μὴ ματεύ-
σῃ θεὸς γενέσθαι.

55. ἐξαρκῶν tres Pal. Bodl. MS. et. α. Ἄρδει: licet conjicere ἀλδεῖ, *augeat*. Sed v. Not.

(αἰτήσων τὸν Δία, ἄστι) γῆρας εὔθυμον φέρειν σε, Ψαῦμι Ὀλυμπιόνικε, ἱππεύσαντα Π. ἵππους, ἐς τελευτὰν υἱῶν παρισταμένων etc. *Te, Jupiter, ut rogem, — et ut te, o Psaumi, senectus tranquilla deducat* (tibi contingat). Interpunxi nunc post εὔθυμον. Gravior sententia est υἱῶν παρισταμένων ἐς τελευτὰν, *ut superstites sint liberi parentibus*: quæ votorum summa est.

v. 54. ad f. nondum satis expedita habeo: quia ἄρδειν ὄλβον et ὄλβον ὑγίαντα dicta sunt nove, et quidem tropice et ambigue. Age simplicissima ratione utamur. Sententiarum nexus est hic: si quis magnas opes, quibus ad res præclaras gerendas utitur, et optatum successum habet, (fere ut v. 34. sq.) is summam felicitatem est adeptus. ἄρδειν est ποτίζειν, *rigare*; plantæ quæ riguntur, *aluntur*, ut crescant, ut perennent; unde et ἄρδειν pro αὔξειν: cf. Intpp. ad Eurip. Suppl. 207. (ubi πηδὸν intellige Telluris). αὔξειν est voc. quo poetæ sæpe ad ornatum utuntur pro tenuiore ἔχειν, φέρειν, sed cum notione magnitudinis et amplitudinis adjuncta: ut Latini poetæ *alere*, *fovere* pro habere. Isthm. vii. 42. μίγνυσιν κλέος αὔξων pro ἔχων. Igitur verba reddo: si *quis alit, fovet, divitias ita, ut ex opibus suis impensas faciat, sustineat*, (ut v. 34. 35. nam ἐξαρκεῖν κτεάτεσσι, διὰ κτεάτων. Nem. i. 47. est φίλοις ἐξαρκεῖν, et ἐπαρκεῖν simpl. pro παρέχειν. Nem. vi. 103.) *et gloriam consequatur*: *hæ is summa quæque assequutus est.* Sententia est Isthm. v. 16. ubi pro hoc est σὺν ὄλβῳ. Ὄλβον ὑγίαντα ex linguæ ratione non aliter dici posse arbitror quam *fortunas integras, stabiles, rectas*, sc. quia sunt bene partæ, εὖ κεκτῆνται. ὑγιὴς est τέλειος. qualis est ὄλβος φυτευθεὶς σὺν θεῷ, adeoque παραμονώτερος ἀνθρώποις N. viii. 27. 28. Novissima: μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι, Pindarico more de eo, qui summam felicitatem assequutus est. Simile est iis, quæ ad Ol. iii. 75. sq. notata sunt. Ornavit idem hoc P. x. 42. sqq. Isthm. v. 17. sq. cf. P. i. 191. sq. Ductum ex h. l. ap. Isocr. Epp. iii. f. οὐ γάρ σοι λοιπόν ἐστιν, ἢ θεὸν γενέσθαι. [Æschyl. Eumen. 532. ἐξ ὑγιείας φρενῶν ὄλβος, *felicitas ex mente sana*. Opp. ὕβρις. ὄλβος ἀληθὴς, ἀρεταῖς διδαιδαλμένος, Ol. ii. 96. alienus ab ὕβρει. V. nunc Creuzer in *Studien* 1810. i. p. 131. *Ex Schedis.*]

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ϛ'.

ΑΓΗΣΙΑ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ,

ΑΠΗΝΗ.

ARGUMENTUM.

Agesias genus ducebat ab Iamo Apollinis filio ex Evadne, Æpyti Arcadis filia, vate nobilissimo, a quo Iamidæ dicti; adeoque et ipse vates et sacrificus ad aram Jovis Olympiæ *, (v. 7 et 118) et idem vir fortis. 1 — 17. Poeta eum laudat Adrasti dicto de Amphiarao; — 36. inde redit ad laudes auctoris stirpis, Iami, et fabulam de ejus natalibus, nutritione et accepta a parente Apolline vaticinandi arte narrat, et Iamidas celebrat. —128. Maternum genus victor ducebat ex Arcadia, cognatum cum Thebanis, itaque hoc quoque laudat. — 148. Transit inde ad laudes victoris et bona vota sic, ut Æneæ, chori magistro, præcipiat.

* Nam ex ea familia abierant in alias terras nonnulli, ut Spartam ap. Pausan. iii. 18. p. 237. alii Syracusas: qui tamen jus suum Olympiæ sacrificandi retinuisse videntur. Nobilem Iamidarum familiam in Elide aruspicina fuisse, docet quoque Cicero de Div. i. 41. et Pausan. vi. 2. p. 455. qui ad Pindari ἔρμα provocat.

Σ. ά. Κ. ιά.

ΧΡΥΣΕΑΣ ὑποστάσαντες εὐ-

1. εὐτυχεῖ vitiose Ald. et MSS. Pal. B. εὐτοιχεῖ Bodl. MS. 1. εὐτυ-

1-18. Ordo sententiarum obscuratur per particulas, quarum usus in Pindaro parum severe, ut solet in antiquioribus, est constitutus. Nam δὲ est pro

τειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
Κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον,
Πάξομεν. ἀρχομένους δ' ἔργου, πρόσωπον
Χρὴ θέμεν τηλαυγές. εἰ
Δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας,
Βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν
Πίσᾳ, συνοικιστῆρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρα-
κουσᾶν· τίνα κεν φύγοι ὕμνον
Κεῖνος ἀνὴρ ἐπικύρσαις ἀφθόνων
Ἀστῶν ἐν ἱμερταῖς ἀοιδαῖς;

2. χεῖ Bodl. β. γ. Aug. 4. ἀρχομένου omnes edd. et scripti, etiam Aug. Gott. At ἀρχομένους Schmidius reposuit ex Luciani Hippia c. 7. et recte, tanquam elegantius et carminis, inter cetera præclari, dignitati convenientius. Verborum ordinem et interpunctionem Pauw sic facere volebat: Χρυσίας — κίονας ὡς, ὅτι θαητὸν μέγαρον, πάξομεν· ut sit ὡς πάξομεν, ὅτι θ. μ. sic ἀρχομένους δὲ est pro οὕτω καί. nec vidit doctus, ita vim lyricam splendidi exordii infringi, dum illud ad vulgarem verborum ordinem revocat. Immo vero: πάξομεν ὑποστάσαντες κίονας προθύρῳ, ὡς ὅτι μέγαρον (παγύνομεν) θαητόν. Comparandum erat vel Carminis primi exordium. 5. χρὴ θέσθαι Themist. Or. ix. scilicet memoriter laudans. Jungebat Mingarell. εἰ δ' εἴη μὲν (ὁ) Ὀλυμπιονίκας β. μ. ταμίας. 7. βωμῷ τε μαντείῳ Rom. et Crat. dorice. ita vulgaris verborum structura esset. 8. Πίσᾳ Bodl. β. γ. συνοικιστῆρ bene revocavit ex Aldina Schmid. accedentibus Palatt. tribus. Romana cum ceteris vulgg. et binis Bodlei. συνοικιστὴς, quæ vulgaris forma est. 9. -κοσᾶν et φύγῃ Gott. 10. κεῖνος Rom. ἐπικύρσαις mavult dorismus, monente Pauwio.

καὶ, pro γὰρ, pro οὖν. Ex vulgari ratione erat: *Carminis præstantioris exordium facere par est splendidum, tanquam ædibus magnificis vestibulum columnis ornatum.* Nunc *comparans* et *comparatum* commiscet poetarum more. Pro πάξω πρόθυρον θαλάμου ὑποστήσων κίονας, dixit: ὑποστάσαντες προθύρῳ κίονας πάξομεν, ὡς ὅτι sc. πάξομεν μέγαρον θαητόν. Mox ἀρχομένους δὲ est pro γάρ. tum si δὲ pro, *cum vero.*

8. συνοικιστῆρ, non ipse, sed habuit majores, qui Syracusis condendis adfuere, συνοικίζοντας. Adscripserat Mingarell. οἰκιστῆρας pro ἱππικοῦντας ap. Æschyl. (vii. in Theb. 19).

9. Συρακοσᾶν· τίνα κεν φύγοι ὕμνον κεῖνος ἀνὴρ ἱππικύρσαις, pro τίνι ὕμνῳ μὴ ἱππικύρσαι ἄν; *quem hymnum ille non consequatur, οὐχὶ πάντες ἂν ὕμνου ἱππεύχοι; in ἀοιδαῖς ἀστῶν ἀφθόνων*, h. ἀοιδόμενος ὑπ' ἀστῶν, *a civibus invidia vacuis.* Pergit v. 13. *Jam talis hymnus convenit tibi, victor.* ἵππου ἔχων πόδα ἐν τούτῳ πεδίλῳ· *ita ut hic calceus tibi conveniat*: non debuit indignum carmine esse ex istius ætatis sensu. Etiam deorum ac dearum πέδιλα diligenter memorant poetæ. Addit epitheton pedi δαιμόνιον pro ἀνδρὸς δαιμονίου.

A. ά. K. ιά.

Ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδί-
λῳ δαιμόνιον τῶδ' ἔχων
Σωστράτου υἱός. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ
Οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις,
Τίμιαι. πολλοὶ δὲ μέ-
μνανται, καλὸν εἴ τι πονηθῇ.
Ἀγησία, τὶν δ' αἶνος ἕτοιμος, ὃν ἐν
Δίκᾳ ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰ-
κλείδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάραον
Φθέγξατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τέ νιν
Καὶ φαιδίμας ἵππους ἔμαρψεν.

E. ά. K. ιδ'.

Ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελε-
σθέντων, Ταλαϊονίδας

15. ἐν ναυσὶ κοίλαις. Monebat Mingarell. " talia epitheta (per se otiosa et mere ornantia) rarius apud Pindarum occurrere, quam apud Homerum." Nec mirum, cum lyrico sit brevitati studendum. 17. μίμνανται MS. Bodl. 18. Mingarellus scribebat Ἀγησία, ut pro Ἡγησίας dictum esset Dorice Ἀγησίας. Erit tamen vel sic adspiratio tollenda. Habemus quoque in Pindaro ἀγησίχορος P. i. 6. Ἀγησίδαμος Ol. x. et Ἀγησίμαχος N. vi. 36. 19. γλώσσας, utalibi, pro vulg. γλώσσης repono. Οἰκλείδαν per diæresin omnes scripti Palatt. et Bodl. etiam ed. Brubach. et Steph. sed adversus metricam legem. 20. Ἀμφιάρηον Palatini, et Bodl. MS. et C. Aug. Gott. a pr. m. et edd. Rom. et Brub. Ionismum recte aliæ deseruerunt. 24. Ad hunc versum in Rom. et Brub. edd. appictum τὸ χ. Haud dubie Grammatici notare voluerunt insolentiam formæ πυρᾶν τελισθέντων pro τελεσθεισῶν· etsi nec in Atticis, nec inter Dores exempla desint passim a viris doctis

14. *Quod si tu non sine impensa et discrimine* (quandoquidem spe excidere poteras) *victoriam obtinuisti: hoc ipsum nunc facit gloriosam victoriam.* conf. v. 34—36.

18. Ἀγησία, τὶν δ'. Idem color P. viii. 54. sq. et al.—ἀπὸ γλώσσας, ut iterum P. iii. 2. Seqq. ex antiquo poeta. [Adrasti μειλιχόγηρυς γλῶσσα ap. Tyrtæum. At vix ex nostro colligas, eloquentem fuisse: ut putat Boeckh. in Platon. Min. p. 145. *Ex Schedis.*]

23. Simplicissimum est jungere: νεκρῶν τελισθέντων ἑπτὰ πυρᾶν, *consumtis cadaveribus septem rogorum*, h. e. quæ distributa erant per septem rogos, ut suum quæque turma haberet rogum.—ἐν Θήβαισι ad τελισθέντων, in *agro Thebano*, impetrata a Thebanis, Thesei interventu, sepeliendi venia.

Εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος·
Ποθέω στρατιᾶς
Ὀφθαλμὸν ἐμᾶς, ἀμφότερον,
Μάντιν τ' ἀγαθὸν,
Καὶ δουρὶ μάρνασθαι. τὸ καὶ
Ἀνδρὶ κώμου δεσπότᾳ
Νῦν πάρεστι Συρακοσίῳ.
Οὐ φιλόνεικος ἐὼν,
Οὔτ' ὢν δύσερίς τις ἄγαν,
Καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσας,
Τοῦτό γέ οἱ σαφέως μαρτυρήσω. μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέψοντι Μοῖσαι.

Σ. β'. Κ. ια'.

Ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἥ-

notata. Miror sane Pauwium contra contendere et pronuntiare, sine dubio rescribendum esse τιλιεθωσῶν. Manifestum est Pindarum, si quidem verba sic junxit, τιλιεθίντων non ad rationem grammaticam, sed ad sensum attemperasse. Nam ψυχαὶ nullorum sunt quam *mortuorum* : ad hos genus retulit. cf. Schol. Nicand. Ther. 329. ubi καταψυχθίντες ἀκάνθης. Similis caussa ejus, quam vocant enallagen, etiam aliis exemplis subest. At nec indigemus ea h. l. v. Not. Ταλαεσίδας Aug. vitiose. 25. ἐν Θήβαις γε Pal. C. 31. Νῦν πάρεστι editum primum a Calliergo. Aldus Πάρεστι Σ. cum Pal. C. et Bodl. aliquot et Gott. ; quod mutasse videtur Grammaticus, qui metro metuebat. πάρεστι durum pronuntiat Pauw ; ipse emendat : Νῦν πάρ σὶ Σ. h. e. πάρεστι κατά τι. *quodammodo.* Si tamen mutare volebat, erat propius ad manus Νῦν ἔστι, quod sollenne, cujus glossa fuit πάρεστι, in contextum illata. Συρακουσίῳ Aug. et Aldus cum sequent. edd. quod recte correxit Stephanus, ad metri normam, adstipulante Gotting. 32. 33. diverso ordine Ald. οὔτε δύσηρις (vitiose) ἰὼν οὔτ' ἄν φιλόνικος ἄγαν. Ita et Pal. C. et Gott. et οὐ δύσηρίς τις ἰὼν οὔτ' ἄν φ. ἄ. Bodl. C. et β. γ. et Aug. a m. sec. Utraque ratio ferri potest. Quod nunc legitur, Calliergus primus excudit, firmatum a binis Palat. nisi quod ἄν habent, alter saltem a manu secunda. οὔτε φιλόνικος Scholiastæ socordia dedit. 36. Ἰωτιέρψοντι Bodl. β. γ. 37. Ἀλλ' ἄ φίντις Schol. puto, explicative. Idem φίντις, pro φίλτις, pro φίλτατε ac-

[27. ὀφθαλμ. v. Ol. ii. 18. *Ex Schedis.*]

32. *Etsi alioqui non facile contendo cum repugnantibus, hunc tamen, etiam jurato, laudabo*, eodem encomio impertiam, *Musis suffragantibus.*

37. Ὦ Φίντις. Parat sibi viam ad episodium de Iamo. *At ego sumam mihi*

δή μοι σθένος ἡμιόνων,
Ἃ τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ
Βάσομεν ὄκχον, ἵκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν
Καὶ γένος· κεῖναι γὰρ ἐξ
Ἄλλαν, ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι
Ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμ-
πίᾳ ἐπεὶ δέξαντο. χρὴ τοίνυν πύλας
Ὕμνων ἀναπετάμεν αὐταῖς.
Πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον,
Δεῖ σάμερόν γ' ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ·

Α. β'. Κ. ια'.

Ἄ τοι Ποσειδάωνι μι-
χθεῖσα Κρονίῳ, λέγεται
Παῖδ' ἰοδόστρυχον Εὐάδναν τεκέμεν.

cipit, ut animum suum alloquatur; per se non male. Præstat pro nomine aurigæ habere. Sic quoque Valken. præf. ad Phalar. Epist. p. xxiii. Lennep Etymol. p. 1064. Fuit quoque Φιτίας. v. Opusc. t. ii. p. 250. 39. ᾇ τάχος Ald. nec debebat deseri a Calliergo, et reponi ᾗ. Etiam Gott. αἵ. Potest autem jungi et cum antec. et cum seqq. 40. βάσομεν Schmidius emendavit, metro postulante; sicque jam ediderat Aldus. vulgo: βάσωμεν. a βάω transitive; ut Isthm. i. 55. ὄφρα βάσομεν ἵκωμαί τι, æquiparato futuro et aoristo subjunctivi, ut apud Homerum fit. 42. ἀλλᾶν Pal. C. et Gott. quod et ipsum doricum. ἄλλαν Pal. B. a pr. m. et Bodl. γ. 45. ὕμνων Ald. ἀναπιτάμεν Bodl. C. ἀναπιτνάμεν Aug. a m. sec. cum gl. ἀναπιτανύειν. ἀνοιγνῦσαι. 47. δῇ Ald. idem γ' omittit, cum trinis Palat. et Schol. add. Gott. 48. Ποσιδάονι ed. Rom. cum seqq. quod emendavit Schmidius ex Ald. et Pal. A. B. 50. ἰοδόστρυχον Schmid. metro poscente re-

argumentum carminis ex rebus Iami. Hæc ita effinxit: Utar hac mularum victoria opportune ad repetendas laudes stirpis Agesiæ; deducant me eæ mulæ eadem via, qua Olympiam properarunt illæ, ut cursu certarent; nam eadem via Pitanam, quæ vicina urbs est ad Eurotam, pervenitur, in qua Iamus, stirpis auctor, natus est. Hic est fundus lusus ingeniosi, lusus tamen; si recte judico. Similis locus est Pyth. iv. pr. Interposita sunt v. 44. 45. χρὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς' *propter id ipsum* (quod στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ δέξαντο) *laudis aditus debetur ipsis in carmine.* Πρὸς Πιτάναν δὲ, lyrice: *Carminis argumentum nunc esto Pitana,* (Eurotæ f. quæ e Neptuno Evadnen concepit, Iami matrem). [51. Pitana filiam Evadnen dedit Æpyto educandam. 57. Evadne ab Apolline compressa Iamum peperit. *Ex Schedis.*]

Κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις.
Κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμ-
ποισ' ἀμφιπόλους, ἐκέλευσεν
Ἥρωϊ πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδᾳ
Βρέφος γ', ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαι-
σάνᾳ, λάχε τ' Ἀλφεὸν οἰκεῖν.
Ἔνθα τραφεῖσ', ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκεί-
ας πρῶτον ἔψαυσ' Ἀφροδίτας.

Ε. β'. Κ. ιδ'.

Οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ
Κλέπτοισα θεοῖο γόνον.
Ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνά δ', ἐν θυμῷ πιέσας
Χόλον οὐ φατὸν ὀ-
ξείᾳ μελέτᾳ, ᾤχετ' ἰὼν
Μαντευσόμενος
Ταύτας περ' ἀτλάτου πάθας.
Ἃ δὲ φοινιχόχροον
Ζώναν καταθηκαμένα,
Κάλπιδά τ' ἀργυρέαν,

cepit ex Brub. ed. cui præivit Rom. Gott. et Aldus: *ἰωλίκαμον* ex glossa, quam Cratander et reliqui retinuere. 51. *κρύψε δὲ* reposuit idem Schmidius ex Palat. B. C. add. Aug. Vulgg. *κρύψας δὲ π.* Aug. vel. *παρθενίᾳ*. habet hoc e Schol. rec. in quibus grammaticus: *ἰμοὶ δὲ δοκεῖ, κάλλιον "παρθενίᾳ" γράφειν*, pro *ἐν τῇ παρθενίᾳ, ἐν τῇ δοκεῖν παρθένος ἔτι εἶναι.* quam jejune. Idem præstare hoc ipso ait, si *παρθενία* legeris (pro *ἡ παρθένος*): hoc enim et magis perspicuum esse, et magis sic sibi constare syntaxin. Non igitur sensit, quanto magis lyricum sit *παρθενίαν ὠδῖνα* pro *ὠδῖνα τὴν παρθένου*. 52. *κυρίῳ* recte defendit Schmidius adversus audaciam nonnullorum, qui refingebant *καιρίῳ*. 55. *γ'* omissum in Ald. tribus Pal. binis Bodl. et Gott. 56. *ἔλαχέ τ'* Gott. 61. *Πυθῶν' ἐν* Gott. 65. *πέρ'* erat: quod volunt esse pro *περὶ*—non placet Pauwio, et reponit ille *περὶ*, ut tribrachys sit pro iambo. Sed præstat scribere *ταύτας περ, quidem*, et subintelligere *ὕβριν*. *ἀτλάντου* Bodl. β. γ. 66. *ἃ δὲ* Bodl. γ.

60. Jungenda sunt *οὐκ ἔλαθεν Αἴπυτον κλέπτουσα, κρύπτουσα*, h. e. *ἔχουσα*, *gestans fetum utero*, *ἰγκυμονοῦσα ἐν θεῷ*. Respondent sibi *ὁ μὲν* 61. et *ἃ δὲ* 66.

Λόχμας ὑπὸ κυανέας
Τίκτε θεόφρονα κοῦρον.
Τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας πραΰμη-
τίν τ' Ἐλευθὼ συμπαρέστασέν τε Μοίρας.

Σ. γ'. Κ. ια'.

Ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠ-
δῖνός τ' ἐρατᾶς Ἴαμος
Ἐς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα
Λεῖπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν
Δαιμόνων βουλαῖσιν ἐ-
θρέψαντο δράκοντες, ἀμεμφεῖ
Ἰῷ μελισσᾶν, καδόμενοι. βασιλεὺς
Δ' ἐπεὶ πετραέσσας ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ
Πυθῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ
Εἵρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι·
Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

71. τῇ μὲν Bodl. β. γ. 71. πραύμητίν 72. τ' Εἰλείθυιαν, παρίστ. Ald. cum Palat. C. et Gott. vitiose et ex glossa. Emendatum in Rom. τι ante μοίρας abest ab Aug. 73. ἦλθι ante Schmidium, qui metro jubente prætulit ex Pal. A. B. ἦλθιν δ'. et sic Pauw scribere jubet. Idem emendat ἀπὸ σπλάγχνων. v. Not. 74. ἱρατᾶς. v. Not. an Σ' ἱερᾶς fuit? ἱρατόν γ' Matthiæ, ut ref. ad φάος. 79. καδόμινα ex Ald. Eam male deseruit Rom. cum seqq. edd. quæ habent κηδόμιναι. 83. γιγάκτιν. Ergo γιγήκω et γιγάκω ex γέγηκα. Fuit, censeo, γιγάκιν Dorice.

73—76. Non satisfacio mihi in seqq. Non placet in lyrico repetitum ὑπὸ et ὑπ', nec tamen ἀπὸ accommodatum satis. Forte glossemati cessit ἄρα, et fuit: ἦλθιν δ' ἄρα σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τ'. Nam ὑπὸ σπλάγχνων tenendum est; etiam inf. Nem. i. 53. de Hercule: ἐπεὶ σπλάγχνων ὑπὸ ματέρος αὐτίκα θαντὰν ἐς αἴγλαν — ὠδῖνα φύγαν — μόλεν. videtur ὑπὸ esse pro ὑπέκ. Porro ὠδῖνος ἐρατᾶς! quale hoc epitheton! Esset potius ἐρατὸς Ἴαμος. An dicendum est, ὠδῖνα h. l. esse pro *utero, ventre*, dictum, ut P. iv. 175. γαστὴρ πολιὰ est? Aut ὠδῖνα ἐρατὰν dixit ab effectu? γλυκεῖαν? *partum jucundum?* Forte interpungas: ἦλθιν—ἐς φάος. αὐτίκα τὸν μὲν κνιζομένα λεῖπε χαμαί. erit λυπουμένη, *dolens*; expectabam puerum κνυζόμενον, *vagientem*. αὐτίκα video bene etiam superioribus adhærere; deabus adstantibus 71. 72. *facilem* partum expectes.

A. γ'. K. ιά.

Πατρός· πέρι θνατῶν δ' ἔσε-
σθαι μάντιν ἐπιχθονίοις
Ἔξοχον. οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
Ὡς ἄρα μάνυε. τοὶ δ' οὔτ' ὢν ἀκοῦσαι,
Οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο, πεμ-
πταῖον γε γεναμένον. ἀλλ' ἐγ-
κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀπει-
ράτῳ, ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις
Ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν
Σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖ-
σθαί μιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ

E. γ'. K. ιδ'.

Τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. Τερπνᾶς δ' ἐπεὶ
Χρυσοστεφάνοιο λάβεν
Καρπὸν ἦβας, Ἀλφεῷ μέσσῳ καταβάς,
Ἐκάλεσσε Ποσει-

86. ἐκλείψειν 87. γενεὰν Bodl. C. 90. ἐγκρύπτετο Pal. C. et Gott. metro reclamante. [Boeckh. Comment. p. x. ἐν κίνᾳ. et jungit cum σχοίνῳ. *Ex Schedis.*] Porro βατίᾳ τ' ἐν ἀπειράτῳ ediderat Aldus. Sic et Gott. Sed est ἀπείρατος, ἀπίρατος, vox in tragicis obvia, et ἀπείρατος, a πίρας vel πεῖρας. Pro syllaba ρα brevis requiritur. Leg. ἀπυ-ρίτῳ, ut ap. Homer. πόντος ἀπείριτος. Heinrichs Obss. p. 9. conj. ἀπηράτῳ. Alteruni βατίᾳ agnoscit Eustath. p. 351. extr. 92. ἀκτῖσι. Pauw emendat ἄκραισι. Hoc est: χαλκᾷ ἀντὶ χρυσῶν. Pindaricam audaciam non agnoscere modo, sed et mirari amplectique debebat in *roris guttis sole adverso rubescentibus et splendentibus.* hac imagine adjuncta δρόσους, quibus humectatur puellus, βρέχεται, præclare ἀκτῖνας dixit ξανθὰς ὑ παμπορφύρους. 96. Primo Lyricus λάχιν, non λάβιν, solet dicere. Tum ἦβας habet duplex epitheton, καρπὸν nullum. An fuit τερπνὸν δ' ἴ. ? ὄνυμ' Pal. B. 97. Ἀλφιῷ μίσσῳ καταβὰς pro εἰς Ἀλφιὸν, *in medium Alpheum ingressus.* ut alias ii, qui Neptuno preces faciunt, ex littore in maris vada procedunt. cf. Ol. i. 114. sq. Scholiastes tamen dubitationem de lectione hujus loci facit: ἐπιδὴ-τόπτ δὴ, inquit, παραγινόμενος πὶς Ἐπίδαυρον νύξατο· ἐν μίσῳ γὰρ Ἤλιδος καὶ Ἀρκαδίας ἡ Ἐπίδαυρος etc. In hæc quomodo ille inciderit, si nostram lectionem habuit, equidem non assequor.

δᾶν' εὐρυβίαν ὃν πρόγονον,
Καὶ τοξοφόρον
Δάλου θεοδμάτας σκοπὸν,
Αἰτέων λαοτρόφον
Τιμάν τιν' ἐᾷ κεφαλᾷ,
Νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀν-
τεφθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς
Πατρία ὅσσα, μετάλλα-
σέν τέ μιν· Ὄρσο, τέκνον, δεῦρο πάγ-
κοινον ἐς χώραν· ἵμεν, φάραος ὄπισθεν.

Σ. δ'. Κ. ια'.

Ἵκοντο δ' ὑψηλοῖο πέ-
τραν ἀλίβατον Κρονίου·
Ἔνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον

99. Πυτιδᾶν' Ald. et Pal. C. Dorice, pro quo vulgatum obtinebat Πυτιδᾶν'. 101. Θεοδμήτας Rom. et hinc aliæ. Dorismum ex Aldina revocavit Schmidius. σκοπὸν Bodl. C. 102. λαοτρόφον Ald. active, qui alit, fovet, ditat, cives suos. Magis decorum regibus, quam quod aluntur ipsi. At Romana et reliquæ, etiam Schmidius λαότροφον, ut passive exponatur. In Schol. utrumque occurrit. Equidem prius præferam. 104. νυκτὸς ὑπ' αἴθριος Ald. 106. Cum μεταλλᾷν sit *exquirere, investigare*, Pauw opinatur scribendum esse: "μετὰ πλάσιν τί μιν. ut sit μετά μιν πλάσιν, *ad eum accessit: πιλάω, πλάω, πλάζω.*" Saltem hoc exposuissem: *arcessivit eum ad se:* est tamen vel sic multo durius id, quam quod vulgatum est: μεταλλασείν τί μιν. Quid autem intercedere: dicemus, quo minus μεταλλᾷν simpliciter poetæ sit *compellare?* cf. quoque ad P. i. 101. [μεταλλάσαντί ἰν Hermann. ad Orph. p. 788. *Ex Schedis.*] 108. χῶραν Pal. C. et Ald. cum Schol. rec. 110. ἀλίβατον Rom. Brub. Steph. prima: et sic Bodl. β. γ. at Crat. et Steph. altera cum reliquis, etiam Schmidiana, ἁλίβατον. Eadem scripturæ varietas, quæ in ἠλίβατος et ἁλίβατος: quæ etiam in Scholiis ad h. l. occurrit. cf. Hesych. sub h. v. Æolicum est adspirationem tolli.

107. *Age, fili, sequere me, qua parte vox mea præcedit, huc Olympiam, in qua erunt aliquando magni hominum conventus:* ita interpretamur χώραν πάγκοινον, ut ad πανήγυριν referatur; possis quoque laudare v. 116. Nescio tamen an præstet: *in locum, quo nos conveniamus.* Χώρα πάγκοινος simpl. ἡ κοινή. *in locum communem convenire* etiam latine dixeris. Inde processerunt uterque ad collem Cronium, Olympiæ imminentem, ibique Apollo Iamum arte vaticinandi impertivit, tum quidem arte augurali, mox etiam extispicina, τῇ διὰ θυμάτων μαντείᾳ, quæ tamen latius etiam ad flammam, victimas et alia spectasse videtur. —φωνὰν 112. nude positam de *cantu avium* accipere, video quidem, quam præceps sit; nec tamen res et verba aliud suppeditant.

Μαντοσύνας· τόκα μὲν, φωνὰν ἀκούεν
Ψευδέων ἄγνωστον· εὖ-
τ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθὼν
Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν,
Πατρός θ' ἑορτάν τε κτίσῃ πλειστόμβροτον,
Τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' αὖ
Χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν.

A. δ'. K. ια'.

Ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἑλ-
λανας γένος Ἰαμιδᾶν.
Ὄλβος ἅμ' ἕσπετο. Τιμῶντες δ' ἀρετὰς,

112. ἀκούειν esse debuit pro vulg. ἀκούειν. 114. δὲ post εὖτ' ἄν excidit in Rom. et hinc in aliis. At Ald. exhibuerat cum trinis Palat. 115. θάλλος Bodlei. γ. Ἀλκιδᾶν Pal. B. et Bodl. MS. perperam. 116. πατρί θ' Ald. Pal. C. et Gott. Tum duplex copula offendit Pauwium, qui alteram in γε mutandam censet. Non repugnabo; sed commode jungi possunt: ἑορτάν τε—τεθμόν τε. Tandem πλειστόβροτον Palat. A. et Schol. 118. ἀκροτάτῳ manifeste est emendandum, ut in Rom. Crat. Brnd. diserte expressum. Emendaverat quoque sic Gesnerus in scholiis suis, et hinc Klotz. ad Tyrt. p. 44. τότ' αὖτοι Ald. τότ' αὐτῷ Pal. C. Gott.; duo hæc vocabula Pal. B. plane omittit. Mirum vero τότε hic scribi, cum paullo ante v. 112. scriptum esset τόκα. τόθ' pro τόθι conj. Goes. ad Æschyli Agam. p. 62. 121. Haud dubie distinguendum post Ἰαμιδᾶν, ut fecimus. Sic jam expressum est in Rom. edit. Sic quoque Pal. C. 122. Ὄλβος δ' ἅμ' idem Pal. C. Gott. et Aldina, quæ cum illo codice idem exemplum constanter sequitur.

118. Ut antea interpungebatur: αἰθλων, Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ· ἐπὶ β. erat *juxta*. Sane ara Jovis erat in Alti, in qua habebantur agones. Vix tamen dubito interpungendum esse: Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' (vel potius τόκ') αὖ χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν. Nam τὸ μαντεῖον, τὸ διὰ θυμάτων, fuit in *ara Jovis*: ut sup. 7. vidimus: cum hic ex Iamidis Agesias sit βωμῷ μαντεύῳ ταμίας Διὸς ἐν Πίσᾳ. Intelligenda autem est *ara maxima Jovis Olympii* ante Pelopium: ut sup. Ol. i. 148. vidimus. Ea ab Hercule dicebatur facta; ut idem Altin et lucum instituerat: sup. Ol. iii. et inf. Ol. x. 51. sq. eratque e cinere victimarum exstructa, saltem aucta. v. Pausan. v. 13. Videntur sacra in hac ara fecisse et Iamidas consuluisse de victoria certaturi: ut colligas ex Ol. viii. pr.

122. Τιμῶντες δ' ἀρετὰς—puta per sententiam universe dici, quæ de Iamidis erant memoranda.

Ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται. τεκμαίρει
Χρῆμ' ἕκαστον. Μῶμος ἐκ
Δ' ἄλλων κρέμαται φθονεόντων
Τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον
Δρόμον γ' ἐλαυνόντεσσιν αἰδοία ποτι-
στάζει χάρις εὐκλέα μορφάν.
Εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄρος,
Ἀγησία, μάτρωες ἄνδρες

E. δ'. K. ιδ'.

Ναιετάοντες, ἐδώρησαν θεῶν
Κάρυκα λιταῖς θυσίαις
Πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως,
Ὃς ἀγῶνας ἔχει
Μοῖράν τ' ἀέθλων, Ἀρκαδίαν
Τ' εὐάνορα τι-
μᾷ· κεῖνος, ὦ παῖ Σωστράτου,
Σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ,
Κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.

124. Μῶμος δ' ἐξ ἄλλων Schol. Bodl. α. et Aug. 126. πρώτοις Ald. quod recte præfert Pauw. vulgato πρῶτον. ἐπὶ δωδ. Rom. 127. γ' post δρόμον debetur ed. Romanæ. Aldinæ, codd. Palat. et Aug. excidit. 128. ποτιστάξει Pal. C. Gott. Ald. et hinc Brub. in marg. ἰυκλιᾶ Gott. μορφὴν Bodl. γ. 129. Κυλλάνοις MS. Bodl. ὄροις Ald. Aug. ὄροις Palat. omnes, duo Bodl. Gott. perperam. 131. δώρησαν Schol. et Gott. 132. Turbat Pauw, dum λιταῖς non, ut P. iv. 385., pro λιτανευτικαῖς dictum esse, quod primam corripit, sed a λιτὸς, *exiguus, tenuis*, prima longa, dictum esse contendit, ipso metro repugnante, quod brevem postulat. Meliora v. in Notis. 139. κρίνει MS. Bodl.

129. Nova sententia. Debet Agesias victoriam Mercurio a majoribus coli solito. Similis color Ol. iii. 67. sqq.

132. λιταῖς dictum pro λιτανευτικαῖς; nam prima brevis esse debet; est enim versus prosodiacus. Non a λιτὸς, *tenuis*, *exiguus*, quod habet primam longam, ut e Callimacho constat; a λῖς, communi origine cum λεῖος et λισσός; at λίσσομαι, λίττομαι, λιτὸς, adeoque λιταὶ, scil. ἰυχαί. Hinc et λιταὶ ἐπαοιδαῖ Pyth. iv. 385.

Δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ
Γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυρᾶς,
Ἅ μ' ἐθέλοντα προσέλκει
Καλλιρόοισι πνοαῖς. ματρομά-
τωρ ἐμὰ Στυμφαλὶς, εὐανθὴς Μετώπα,

140. τὶν (*σοί*) pro τιν' legisse putabant Oxonienses Schol. recent. et idem exhibet Steph. nisi operarum vitium est. Nec video, quam opportuna inde sententia exeat. 141. *ἀκοᾶς* emendat Pauw. quod ipsi condonabimus. Multa periclitantur Intpp. Sed v. Not. 142. *προσίρπει* Ald. cum omnibus Palat. et tribus Bodl. et Gott. Sic quoque Schol. vetus, qui accipit: *δόκησις ἥτις θέλοντί μοι καὶ βουλομένῳ προσίπτει ὑπὸ ταῖς τῶν αὐλῶν πνοαῖς*, ut fere Schol. 144. Στυφα-

140—3. Non sine lyrico tumore dicta hæc tropis confusis. Vult dicere: *esse adhuc aliud quid, quod se ad ortum materni generis victoris ex Arcadia commemorandum impulerit*; esse enim Thebanis communem originem maternam ex Arcadia; quandoquidem Thebe, a qua urbs nomen duxit, fuit filia Asopi, qui Bœotiæ fluvius est, ex Metope Ladonis filia; atqui Ladon Arcadiæ fluvius est. conf. inf. Nem. iv. 36. et ibi Schol. Isthm. viii. 34. sq. Hinc et vindicarunt sibi fabulas Arcadum Bœoti, ut de Atlante. v. Paus. ix. 20. p. 749. Jam volebat dicere: *est quod impellat me, δοκεῖ μοι εἶναι ἀκόνη ἐπὶ γλώσσῃ, videor mihi habere in lingua cotem*, ac si in cote acuatur lingua ad sonos edendos acutos, suaves: *ea cos* (invitamentum) *impellit me jam alias proclivem ᾠδαῖς, πρὸς ᾠδὰς, ad suaves sonos*, ad canendum. Ut in tropum cotis incideret, facit hoc, quod Græci dicunt *γλῶσσαν ὀξεῖαν*, et *ὀξύνεσθαι γλῶσσαν, στόμα*. Si *acuitur lingua* vulgari sermone: affinxit *cotem* ut poeta, *qua acuitur lingua ad eloquendum*, ut ferrum ad secandum. Etiam in pedestri diceres: *mentione Arcadicæ originis facta παροξύνομαι πρὸς τὸ λέγειν*. Simili tumore seu audacia, quam et Galenus reprehendebat, (locus est in fragm. Pind. p. 88. xcvii.) dixit Pindarus Pyth. i. 166. impedita sententia: (*esto verax, ἀλήθευε,*) *ἀψινδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν*. Hic *χαλκεύειν* dixit pro *ὀξύνειν*, novo tropo, forte etiam duriore: *procudere, acuere linguam, orationem, ad dicendum verum, non simulate*. Proprie dicta, verba sunt *ἀψινδῶ*, hinc lingua *ἀψινδὴς*, et cum traxit ad *ἄκμονα*, ut esset *ἀψινδὴς*, quo procuduntur vera, *ἀψινδῶ, ἀληθῶ*. Simile est illud Antimachi in Analect. Brunck. t. ii. p. 115. versus *χαλκευτὴς ἐπ' ἄκμονι Πηλείδου, versus procusus*; et Horat. *versus male tornatos* (simpl. pro cusos) *incudi reddere*, ut ferrum iterum conflatum refingitur. Simplicius dixit Ol. xiii. 14. *ἔχω καλά τε φρένεσι, τόλμα τέ μοι εὐθεῖα γλῶσσαν ἐρύει λίγειαν*. (ubi *ἐρύειν* fere quod h. l. *προσέλκειν*, alias *ἰαίνειν*, ut Ol. ix. 72. Nem. i. 16. x. 39.) *τόλμα καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις ἴσωσιν* id. Ol. ix. 122. Proprie est vox *ἰξεῖα*. Et *ὀξύνεται ἡ φωνὴ πρὸς τὸ λέγειν*. Inservit cos ad acuendum. Videtur nunc sibi habere cotem in lingua, quæ *acuat vocem*, itaque illa est *λιγυρὰ, canora cos*. Jam lingua seu vox proclivis est ad eloquendum vel canendum, adeoque ea lacessit poetam *ad eloquenda* ea, quæ adhuc animo habet: *προσέλκει πρὸς πνοάς*. Est adeo *δόξαν ἔχω ἀκόνας*, pro *ἀκόνη δοκεῖ μοι εἶναι ἐπὶ τῇ γλώσσῃ*. *Est aliquid, quod me impellat, ut aliud quid adjicium. Non possum quin hoc addam.*

Σ. ε'. Κ. ια'.

Πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτι-
κτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ
Πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων
Ποικίλον ὕμνον. Ὄτρυνον νῦν ἑταίρους,
Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἥ-
ραν Παρθενίαν κελαδῆσαι·
Γνῶναί τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλα-
θέσιν λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν

λὴς Pal. A. perperam, et ιὰνθὶς Bodl. C. 147. ἀνδράσι idem. αἰχματαῖσι Gott. ut Nem. v. 13. et al. vulgo per η editum αἰχμηταῖσι. 151. γνῶναι δ' ἔ. malit Pauw. Respicit locum Plutarchus t. ii. Opp. p. 995. E. 152. ἀλαθίσιν primum dedit Steph. scilicet Ed. Steph. altera usque ad quintam 1612. At Ed. 1620. iterum ἀλαθίσι cum Ald. et ceteris, quod et in Aug. Tædet minutiarum: sed his ipsis assequutus sum hoc, ut mihi constaret, quoties Schmidius de *ed. Steph.* loquitur, ei non primam, sed *secundam*; quæ seu socordis seu auda-

143. Scilicet fuit, ut paullo ante dixi, cognatio aliqua inter majores Thebanorum et maternum genus Iamidarum ex Arcadia oriundum. Nam Thebe fuit filia Asopi, Bœotiæ fluvii, ex Metope, Ladonis, Arcadiæ fluvii, filia. Thebes sororem videbimus inf. (Nem. iv. 36. ubi vid. Not.) Æginam; add. Paus. v. 22. extr.

148. Ὄτρυνον νῦν. Nova forma transitus ad alia. *Meminero etiam hoc carmine Junonis*, et v. 156. *Syracusarum cum Hierone.* Conversus ad χορεδιδάσκαλον Æneam, præcipit, quæ canenda sint a choro: nam hi sunt ἑταῖροι; ἴσιτα δὲ γνῶναι, *jube eum manifestum facere, non cadere in nos vetus proverbium; Bœotos esse stupidos; sed te multorum hymnorum esse peritum*: hoc ornate declarat: *eum esse ἄγγιλον ὀρθὸν, verum κήρυκα, ἑρμηνία, esse eum scytalen Musarum*, h. e. memoria tenere hymnos, tanquam librum, quo illi scripti sunt; et comparat *cum cratere, in quo dulcis potus*; solent enim sæpe carmina cum melle, vino, potione, comparari: ut statim vii. 12. Tam diversos tropos misceri, in Pindaro ferendum est.

150. Ad Arcadicam generis materni originem spectare videtur et hoc, quod Junonis Partheniæ memoratio fit a monte Arcadiæ Parthenio, tanquam patria deæ. Alioqui Parthenia Juno ad Samum pertinet: ut v. c. e Callim. et Apollon. i. 187. 8. et aliunde constat.

151. Æneam, forte et ipsum Thebanum aut Bœotum, arte sua declarare jubet, quantum cantu ac choro ducendo excellat; ita ut in eum vetus proverbium de Bœotorum stupore haud cadat, Βοιωτὸν ὗς. v. Fragm. Pind. pag. 49. ex Schol. et Strab. vii. p. 495. A. Male audiit ὗς eadem notione, pro stupido, ut inter nos asinus. ὗς Ἀθηνᾶν. γνῶναι videtur h. l. transitive dictum, ut et Schol. accepit, γνωρίσαι, *notum reddere*, celebrare; ut inf. xiii. 3. γνώσομαι, ὡς γνῶσιν ἄξω.

Υν. ἐσσὶ γὰρ ἄγγελος ὀρθὸς,
Ἠϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς
Κρητὴρ ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν.

Α. ε'. Κ. ια'.

Εἶπον δὲ, μεμνᾶσθαι Συρα-
κουσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·
Τὰν Ἱέρων καθαρῷ σκάπτῳ διέπων,
Ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεζαν
Ἀμφέπει Δάματρα, λευ-
κίππου τε θυγατρὸς ἑορτὰν,
Καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἀδυλόγοι
Δέ μιν λύραι μολπαί τε γινώσκοντι. μὴ
Θραύσοι χρόνος ὅλεον ἐφέρπων.
Σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις
Ἀγησία δέξαιτο κῶμον,

Ε. ε'. Κ. ιδ'.

Οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων

cis correctoris manum experta est, aut ex seqq. aliquam ante oculos fuisse. εἰ ἐκφεύγομεν, quod Schmidius in notis excitat, sphalma typographicum esse videtur. ita tamen locum recitat Galen. Protrept. c. 7. f. 155. κρατὴρ κακῶν sycophanta. Aristoph. Acharn. 935. κλητὴρ conj. Goes. in Agamemn. p. 62. v. Not. ἀοιδῶν Bodl. γ. 157. Συρακοσᾶν τε Ald. Συρακουσσᾶν τε Rom. Συρακοσσᾶν τε Pal. C. Gott. 158. σκάπτρῳ Aug. 162. Αἰτνίου a m. sec. Aug. ἠδύλογοι Bodl. β. γ. 165. εὐηράτοις Pal. A. a m. pr. et Bodl. α. 167. Mingarell. illustrationem petit ex Liban. Epp. 149. et 358. Sed is tantum alludit ad h. v. οἴκοθεν οἴκαδε.

156. ἴτω δὴ, *præcipe porro*, ut chorus celebret Hieronem.

166—173. Excipito Hiero victorem redeuntem Syracusas. Poeta eum *Stymphalo* Arcadiæ venire dicit, unde *origo victoris materna* ducta. Κῶμος ergo e Stymphalo nunc redire putandus Syracusas: οἴκοθεν οἴκαδε, ut et Ol. vii. 6. Nam si victorem κωμάζοντα, Olympia reducem, Stymphalum ingressum esse diceremus, argutum magis esset quam verum. At alterum est lyricum, victorem altera patria Stymphalo redire Syracusas: quia ex iis locis venit, quæ Olympiæ vicina sunt. [Si duplex patria, deductus victor primo Stymphalum, inde Syracusas. *Ex Schedis.*]

Τειχέων ποτινισσόμενον,
Ματέρ' εὐμάλοιο λείπουτ' Ἀρκαδίας.
Ἀγαθαὶ δὲ πέλον-
τ', ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς
Ἐκ ναὸς ἀπε-
σκίμφθαι, δὺ ἄγκυραι. θεὸς
Τῶνδ' ἐκείνων τε κλυτὰν
Αἶσαν παρέχοι φιλέων.
Δέσποτα ποντόμεδον,
Εὐθὺν δὲ πλόον, καμάτων
Ἐκτὸς ἐόντα, δίδοι, χρυ-
σαλακάτοιο πόσις Ἀμφιτρί-
τας, ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος.

168. Τειχέων dissyllabum est. ποτινισσ. MS. Bodl. et Aug. πρσνισσ. Bodl. γ. 169. ματέρ' MS. Bodl. εὐμήλοιο. Debuit εὐμάλοιο scriptum esse, ut μᾶλα alibi et sup. i. 19. πολυμάλῳ in Σικελίᾳ. 173. ἀποσκίμφθαι cum Pal. C. exaravit Schmid. Alii, ut Aug., ἀποσκίμφθαι recte. Tum deb. esse τῶν τ' i. τι. 174. κλυτὰν Bodl. β. γ. 175. παρέχοι φιλέων Δ. Gott. 178. δίδοι Ald. et Pal. C. cum Aug. et Gott. non δίδου. cf. sup. i. 136. 179. πόσις ultima producitur. v. Pauw. Itaque Mingarell. πόσις τ' vel πόσις ὦ Ἀ. 180. εὐτερπὴς Bodl. β. γ. quod metro vim facit.

169. ματέρα Ἀρκαδίας: *metropolin* Arcadiæ vix bene dixeris Stymphalum. μήτηρ est urbs, quatenus nutrit cives. Sic infra ix. 31, 32. Opuntem appellat Λοκρῶν ματέρα. [urbem simpl. *Ex Schedis.*]

170. Ἀγαθαὶ δὲ πέλονται δύο ἄγκυραι, (ὅστι) ἀποσκίμφθαι pro vulgari: ἀγαθόν ἐστιν, ἔχειν δύο πατρίδας, ἀντὶ τοῦ ἔχειν δύο ἀγκύρας, ut possint demitti, ἀποσκίμφθαι. Eustath. Il. ε. p. 1140. l. 20. καὶ ἄγκυρα παρὰ Πινδάρῳ σκίμπτεται. Sic et ἄρσαρα P. iv. 399. Duxit hinc Epictetus suum illud: οὕτως ναῦν ἐκ μιᾶς ἀγκύρας, οὕτως βίον ἐκ μιᾶς ἐλπίδος ἐρμιστέον. in fragm. Stobæi Serm. cx. unde Uptou. p. 771. habet.

175. Neptunum invocat, tanquam auctorem stirpis Iamidarum v. 48. δίδοι φιλέων, *da propitia voluntate.* Melius tamen jungitur cum παρέχοι φιλέων.

179. χρυσαλάκατον præstare de aurea colo accipere, quæ deam decet, putabat Toll. ad Apollonii Soph. lex. p. 714. Si tamen ἠλακάτη omnino designat lignum teres, arundinem, adeoque sagittam, colum, fusum, partem mali: quidni etiam *hastile*, adeoque *hastam* s. *sceptrum* declaraverit? Dianæ epitheton est ap. Hom. Il. π. 183. et υ. 70.— 180. ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὴς ἄνθος pro simpl. τοὺς ἐμοὺς ὕμνους. *fac ut hymnus meus placeat.* ἀέξειν est *alere, fovere, amplecti*, tum *illustrare, honorare.* [Cf. not. ad Callimach. h. in Dian. 34. *Ex Schedis.*]

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ζ'.

ΔΙΑΓΟΡΑ ΡΟΔΙΩ,

ΠΥΚΤΗ.

ARGUMENTUM.

Profitetur poeta, se celebrare velle victorem Rhodium, -35. cujus genus celebrandum sibi sumit -43. Cum genus ille paternum ducat a Tlepolemo, narrat, quomodo is perpetrata cæde Licymnii abierit Rhodum ex responso Apollinis, in quo insula per imbrem aureum in ea factum declarata fuerat -61. Inseruntur fabulæ de Rhodi originibus et primo quidem de Palladis natalibus, aureoque imbre, et antiquissimo Palladis sacro sine igne fieri solito, per Heliadas instituto, et de muneribus a Pallade impertitis -99. tum de Rhodi origine et caussa insulæ Soli consecratæ, e quo tres heroes oriundi fuere, trium insulæ urbium conditores -141. Colitur Tlepolemus tanquam heros, etiam certaminibus, quibus Diagoras victor fuerat; unde procedit poeta ad ceteras ejus victorias enumerandas -159. Subjiciuntur bona vota.

Σ. ά. Κ. ιά.

ΦΙΑΛΑΝ ὡς εἴ τις ἀ-

πύκτῃ. dictum ut παλαιστῇ et alia, sc. πύκτῃ νικήσαντι. ut in Ald. Rom. et aliis νικήσαντι τὴν ὀθ' Ὀλυμπιάδα. vel πύκτῃ νικητῇ, ut Bodl. γ. legisse videtur. Alias πυγμῇ sollenne erat. 1. ὠσί τις Schmidius novavit. Omnes præter Pal. C. scripti et editi ὡς ἴστις. eodem redit, sed hoc retinebo.

1-12. Pulcherrimum locum sic ordina: ὠσί τις — δωρήσεται — ἐνίθηκε τί μιν ζ — (οὕτω) καὶ ἐγὼ ἱλάσκομαι. ergo pro δωρεῖται καὶ ἐντίθησι. tum pro ὠσί

φνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλὼν,
Ἀμπέλου ἔνδον καχλάζοι-
σαν δρόσῳ, δωρήσεται
Νειανίᾳ γαμβρῷ προπίνων
Οἴκοθεν οἴκαδε, πάγ-
χρυσον, κορυφὰν στεάνων,
Συμποσίου τε χάριν, κᾶδός τε τιμά-
σας ἑὸν, ἐν δὲ, φίλων
Παρεόντων, θῆκέ μιν ζα-
λωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς·

Α. ά. Κ. ιά.

Καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν,
Μοισᾶν δόσιν, ἀθλοφόροις
Ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρ-
πὸν φρενός γ', ἱλάσκομαι
Οὐλυμπίᾳ Πυθοῖ τε νικών-
τεσσιν. ὁ δ' ὄλβιος, ὃν
Φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί.

3. Ἀμπέλου ἔνδον. Ordo verborum ab Oxoniensibus profectus est, ad ductum unius Bodl. C. ne metri leges violentur. Vulgo ἔνδον ἀμπέλου. Cum quarta syllaba producenda sit, Schmidius fieri id posse putabat propter liquidam λ, nec male. Sed Pauw monet in versu trochaico ditrochæum bene poni. καγχλάζουσαν Aug. 5. νιανίᾳ emendavit Schmidius metro consulturus. Vulgg. νιανίᾳ. Sed Pauw et hic monet, in iambico iambum repræsentare recte spondeum. 8. κᾶδος Bodl. γ. et τι mox omittit Bodl. C. malim pro hoc γι. 14. ἀνδράσι Bodl. α. 15. γ' omittunt tres Bodl. Aug. Gott. Ald. 16. Οὐλυμπίᾳ a Schmidio ex Pal. A. et B. repositum est. propter antitheticum v. 5. cett. Ὀλυμπιᾳ. Sic et Aug. a m. sec.

τις ἀφνειὸς ἱλὼν σὺν χειρὶ δωρεῖται, est ἀπὸ χειρὸς ἀφνειᾶς. ἐκ χειρός. et pro ἐν φίλοις παροῦσι θῆκε dixit ἐνίθηκε, φίλων παριόντων. Mingarell. ἐν δὲ accipit pro ἐν τούτῳ δὲ, *et ita*. Sane nil impedit, absolute ἐν positum accipi: ut et alibi occurrit ap. Homer. et inf. Ol. xiii. 31. 32. Ἐν δὲ Μοῖσ' etc. Ad 12. cf. N. iii. 134.

Ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει χάρις ζω-
θάλμιος, ἀδυμελεῖ
Θ' ἅμα μὲν φόρμιγγι, παμφώ-
νοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

Ε. ά. Κ. ιγ'.

Καί νυν ὑπ' ἀμφοτέρων
Σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, τὰν ποντίαν
Ὑμνέων παῖδ' Ἀφροδίτας
Ἀελίοιό τε, νύμφαν
Ῥόδον, εὐθυμάχαν
Ὄφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλ-

21. θαμᾶ Gott. pro θ' ἁμᾶ. 23. Καί νυν debetur et hæc scriptura Schmidio. Vulgo καὶ νῦν invito metro. 24. τὴν Bodlei. γ. 25. Ἀμφιτρίτας alii apud Schol. vet. diversam eamque vulgarem Rhodi genealogiam sequuti. v. Schol. et Apollod. i. 4, 5. 27. Minus bene interpungebatur post Ῥόδον εὐθυμάχαν. Melius εὐθυμάχαν ad πελώριον ἄνδρα referunt alii, quibus Pauwius accedit, cum Schol. recent. et vetere : hic quidem etiam εὐθυμάχον scriptum exhibet, forte interpretandi gratia. Sane εὐθυμάχης, ut θρασυμάχης, et alia, Pindarico similius esse videtur, quam alterum εὐθυμάχα ab εὐθυμάχος; etsi Ῥόδος nympha non minus bene eo epitheto ornari posset, quam Θήβη πλήξιππος sup. Ol. vi. 145. Versum respicit Æschines Epist. iv. pr.

19. sq. Alio tempore alium celebravi carmine : nunc Damagoram : *Musa cum lyra et tibia invisit modo hunc modo illum.* ζωθάλμιος, ἡ θάλλειν τὴν ζωὴν ποιοῦσα, quod βιοθάλμιος Hymn. in Ven. 188. ubi cf. 104. 5. 6.

23 - 35. Ordo : καὶ νῦν κατέβαν (νῦν δὲ ἔρχομαι) ὑμνέων Ῥόδον σὺν Διαγόρᾳ, *venio ad celebrandam insulam et victorem.* Nisi magis lyricum esse putes : σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν sc. Olympia *cum victore procedo ad laudandam Rhodum in honorem victoris.* Eam Nympham dixit ποντίαν, *in mari habitantem*, ut Nereides πόντιαι, ἅλιαι. ὑμνέων, παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελίοιό τε, Νύμφαν Ῥόδον· εὐθυμάχαν ὄφρα πελώριον ἄνδρα αἰνέσω — πατέρα τε Δαμάγητον — ναίοντας Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ. Ita interpunctionem emendo. Etiam Mingarell. v. 24. κατέβαν *in insulam Rhodum* accipit, et comparat Ol. viii. 67. διῦρο. et sup. v. 170. ubi κῶμος Stymphalo advenit. [εὐθυμάχαν ἄνδρα, *qui ex adverso pugnat, recta in hostem tendit*, ut εὐθυφερὴς, εὐθυτενὴς et alia. Sicque Pyth. iv. 148. εὐθὺ ἰὼν, Ol. xiii. 133. εὐθὺν ῥόμβον. Idem est apud Hom. ἰθὺς μάχεσθαι· ἰθὺς ἀκοντίζειν. Gilb. Wakefield explicat *legitimum pugnatorem* Silv. Part. i. p. 76. *Ex Addendis.*] Quæ in medio posita sunt, sic jungo: στεφανωσάμενον πυγμᾶς ἄεθλα, *certaminis præmia sibi imponendo*, παρ' Ἀλφιῷ καὶ παρὰ Κασταλίᾳ. Sic N. vi. 32 - 34. Ἔρνια ἀπ' Ἀλφιοῦ στεφανω-

Φειῷ στεφανωσάμενον
Αἰνέσω, πυγμᾶς ἄποινα,
Καὶ παρὰ Κασταλίᾳ,
Πατέρα τε Δαμάγητον ἀδόντα Δίκᾳ,
Ἀσίας εὐρυχόρου
Τρίπολιν νᾶσον πέλας
Ἐμβόλω ναίοντας Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ.

Σ. β'. Κ. ιά.

Ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ

33. εὐρυχώρου edd. inde a Romana. At Ald. cum tribus Palat. et Gott. εὐρυχόρου, quod metro flagitante recepit Schmidius. Similis varietas, seu potius corruptela scripturæ apud Homerum in eadem voce occurrit Il. β. 498. et sæpe alibi, quam viri docti sic expediunt, ut dicant longam vocalem corripi. Mirum est non vidisse Grammaticos, χορὸν esse etiam ipsum locum, in quo choreæ habentur; adeoque eundem locum esse elegantius εὐρύχορον, qui vulgari modo est εὐρύχωρος. Res ex Homero satis nota. Vide v. c. Odyss. θ. 264. Πίσληγον δὲ χορὸν θεῖον τορέσσι. 35. Ἐμβόλῳ primus videtur Steph. scripsisse. Ceteræ, etiam Gott. cod. (quo alludit Aug. ἰμβόλων superscripto οὐ) Ἐμβόλω, ut Doricus genitivus sit; quod equidem præfero. νίοντας Rom. in quo quis argutari possit; sed manifestum sphalma est. 36. τοῖσιν. γρ. καὶ τοίσιν Ed. Rom. in marg. Hinc alii repetunt. Est quoque τοίνυν in Aug.

σάμενος. — 32. ἀδόντα Δίκᾳ, *probatum Justitiæ*, adeoque *virum justum*.

35. Ἐμβόλω. De loco quæritur, primum sitne nomen proprium *Embolus* vel *Embolum*, an poeta a forma rostri vel cunei locum quendam sic appellaverit; alterum, sitne in Rhodo ille locus quærendus, an in Asia opposita. Utraque ratio partim in scholiis proponitur, sed sine idonea auctoritate, partim ab interpretibus defenditur. Donec mihi de loco et de re aliunde constabit, sequar id quod simplicissimum: ναίοντας τρίκωλιν νᾶσον πίλας (κατὰ τοῦ) Ἐμβόλω Ἀσίας εὐρυχόρου, et accipiam de Peræa, quæ Rhodo objecta est, ita ut in cuneum fere exeat: ut in tabulis geographicis cernere licet. Alioqui ex scholiis illud arridet, quod aiunt locum esse juxta Arycandam Lyciæ, olim Embolum, mox Trierem dictum. De altero hoc ex Plinio et Strabone constare aiebat Schmidius; sed ii de Triere Syriæ loquuntur, cujus et Stephanus Byz. meminit. Itaque de uno atque altero melior fides exspectanda.

36-40. Jungenda: τοῖσιν, per appositum, Ἡρακλέος εὐρυσθενεῖ γένει· εἰς ἰθύλω ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον pro ἀγγέλλειν, *præconis more laudes pronuntiare*, ut P. ix. 2. 3. ἰθύλω ἀγγέλλων γιγνεῖν. διορθῶσαι Schol. ἀκριβῶσαι, διασημῆναι, εἰπεῖν. erit ergo ἐξηγεῖσθαι ὀρθῶς? Præstat retinere lyricum illud, de quo supra ad Ol. iii. 5. dictum est. ὀρθοῦν ὕμνον est ductum a columna, monumento, quod erigitur; uti et Isthm. i. 64. ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν. ξυνὸν λόγον *laudem communem* toti genti.

Ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
Ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶ-
σαι λόγον, Ἡρακλέος
Εὐρυσθενεῖ γέννᾳ. τὸ μὲν γὰρ
Πατρόθεν, ἐκ Διὸς εὔ-
χονται· τὸ δ' Ἀμυντορίδαι
Ματρόθεν Ἀστυδαμείας. Ἀμφὶ δ' ἀνθρώ-
πων φρεσὶν ἀμπλακίαι
Ἀναρίθμητοι κρέμανται.
Τοῦτο δ' ἀμάχανον εὑρεῖν,

Α. β'. Κ. ιά.

Ὅ τι νῦν, καὶ ἐν τελευ-
τᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.
Καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνη-
τον νόθον σκάπτῳ θένων

38. ἀγγίλων Aug. Ald. Rom. et al. emendatum ἀγγίλλων a Steph. 39. λόγων, ut κοινὸν λόγων sit pro κοινοὶ λόγοι, Schmidius reposuit, ut metro succurreret. Omnes scripti et editi λόγον, quod expeditam sententiam exhibet. Ut metro fulcrum ne desit, est Pauwii medicina λόγον γ', Ἡ. 45. ἀναρίθμητοι Aug. a m. sec. v. ad N. x. 86. 46. ἔστι δ' ἀμάχανον G. Sane rotundius. ἀμήχανον Bodl. C. et Schol. 47. ἴν καὶ Bodl. C. et γ. Aug. Gott. cum Ald. nec id spernendum. [v. Boeckh. Comment. p. x. *Ex Schedis.*] ἤ καί νυν ἴν καὶ τ. Gott. 48. τύχοι vel τύχῃ Pauw. malebat. Scilicet caliginem objecit viro docto, forte et priscis Intpp. prava distinctio, quam correximus. Sensus est vel: τοῦτο δ' ἀμάχανον (ἐστὶν) εὑρεῖν, (ἄττοι ἐκεῖνο) φέρτατον, ἤ τι νῦν (συγχάσει), καὶ ἐν τελευτᾷ ἀνδρὶ τυχεῖν: *difficile est illud assequi, ut felicitas, quæ nunc adest, etiam ad mortem usque homini contingat*; vel, ut in Nota. Est enim τὸ φέρτατον et τὸ ἀγαθὸν et τὸ εὐτυχές. Pindaricum autem est, sententia ex facto narrando prærepta viam sibi ad narrationem parare. 50. σκάπτῳ duo Palat. et Bodl. et Aug. perpetua varietate. v. sup. i. 19.

46. Similem locum cf. N. v. 25. sq. Sententia inde a 43. vulgari modo sic se haberet: Multa committunt furore et animi impetu abrepti homines, dum non vident, id quod in præsens invat, quandoquidem viam vel cupiditatem explent, in posterum magnam calamitatem ipsis esse allaturum. Per sententiam generalem exponit, quod de Tlepolemo narrandum erat: is errore animi ira occæcati Licymnium fratrem aviæ ex pellice occidit, cum nec reputasset, exulandum sic sibi fore e patria domo. cf. V. L. ad 48.

Σκληρᾶς ἐλαίας ἔκταν' ἐν Τί-
ρυνθι Λικύμνιον, ἐλ-
θόντ' ἐκ θαλάμων Μιδέας,
Τᾶσδε ποτὲ χθονὸς οἰκιστὴρ κολωθείς.
Αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ
Παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. Μαν-
τεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθών.

E. β'. K. ιγ'.

Τῷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας
Εὐώδεος ἐξ ἀδύτου, ναῶν πλόον
Εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς
Στέλλειν ἐς ἀμφιθάλασσον

51. Ἔκταν' ἰν emendavit Calliergus. Ἔκτανεν T. Ald. et Pal. B. Aug. Ἔκτανε T. Pal. C. 53. Scholiastes legisse creditur: ἰλθών τ' ἰς θ. Male, si quidem ita legit. Midea Licymnii erat mater, Electryonis pellex, qui ex conjuge, Lysidice, Pelopis f. Alcmenam susceperat, unde ille h. l. Ἀλκμήνας κασίγνητος νόθος. Licymnium igitur ex thalamo matris Mideæ prodeuntem occidit Tlepolemus. Sic saltem Pindarus. Nam aliter fabula tractata fuit ab aliis, inprimis a Tragicis, ut ex Apollodoro ii. 8. 2. et Diodoro iv. 58. intelligitur. 56. παρίπλαξαν reduxerant Oxonienses MSS. suis obtemperantes; sic et edd. ante Schmidium, qui παρίπλαγξαν ex Pal. C. recepit: quod sane sollenne est; idque et alibi Pindarus sequitur. Nem. x. 10. Οὐδ' Ἀτρέμωνος παρεπλάγχθη. Nec aliter Schol. vet. legerant: αἱ δὲ—πρὸς τὰς ἔργα ἤδη που τοὺς σοφοὺς διαφάλλεσθαι ποιοῦσι. Oxonienses ex Scholio Bodl. MSS. laudant: πλάζω, πλαγῶ, facere futurum πλάξω, unde ἔπλαξαν. Vellem id aliunde probatum dedissent viri docti! Apud Hesychium quidem: ἀποπλάξαντες legitur, ἀποπλανηθέντες. sed manifesta est corruptela pro ἀποπλάγξαντες. A πλάζω, πλάγγω, est πλάγξω. Sed πλάξω et πλαξῶ dorica dicenda esset forma pro πλήξω ex πλήσσω. Hactenus h. l. παρίπλαξαν ferri possit. 57. Ἰς θεὸν satis nunc illustratum a viris doctis est, ut nemo cum Schmidio emendet, Ἰς Διῶ. Porro pro ἰλθὼν ἰνθὼν dorismus postulat, monente quoque Pauw. Nimis multa tamen sic fuissent per totum Pindarum mutanda. 59. ἐξ ἀδύτου ναῶν, interpungit Ald. et omnes edd. ante Schmidium, qui bene ναῶν (h. νηῶν) πλόον junxit; quod poeticum est; *adytum templi* esset pedestre, etiamsi cum Schmidio ναῶ, pro ναοῦ, legeretur. 61. ἰνθῦν' Ἰς Schol. et Ald. idem Rom.

55. *αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ παρίπλαγξαν κ. σοφόν.* Sunt sic accipienda: *Etiam prudentem virum ira ad prava facta abducere solet.* Fere quod Homer. Il. δ. 549. χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων ὀΐδματι ἰν στήθεσσι νέον πτύκα περ φρονέοντα. Jungenda autem antecedentibus, et universe sunt dicta, cum esse deberet: *atque sic eum perturbatio animi ex ira ad tantum facinus perduxit.*

Νομὸν, ἔνθα ποτὲ
Βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας
Χρυσαῖς νιφάδεσσι πόλιν,
'Ανίχ' 'Αφαίστου τέχναισι,
Χαλκελάτῳ πελέκει,
Πατέρος 'Αθαναία κορυφὰν κατ' ἄκραν
'Ανορούσασ', ἀλάλα-
ξεν ὑπερμάκει βοᾷ.
Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

Σ. γ'. Κ. ιά.

Τότε καὶ φαυσίβροτος

in margine, etiam Gott. habet: haud dubie pro ἰύθῦναι, ex glossa male intellecti στίλλειν, unde et in Bodl. MS. et C. fluxit στίλλε; et Aug. στίλε, cum gl. στίλλου, cum tamen στίλλειν pro στίλλειιν sit. 62. Νόμον alii apud Schmidium, incommode. Ceterum prava interpunctio in hoc loco totius carminis flumen tanquam agger objectus morabatur: Νομόν. Ἔνθα ποτέ.— Immo vero Oraculi verba respexit in his, quæ sequuntur: *Jussus est Tlepolemus concedere in eam insulam, in qua aliquando aurum pluisset.* Dum fabulam narrat poeta, phantasmatum vi et copia abreptus mox ad alia, quæ cum fabula conjuncta sunt, progreditur v. 71. usque ad v. 141. 63. Respexit h. l. Aristides t. i. p. 546. cum aliis apud Meurs. in Rhodo i. 17. etiam Strabo xiv. p. 964. C. 64. χρυσίαις et χρυσίαισιν in Schol. occurrit. 71. φαυσίμβροτος Bodl. MS. et C. et Aug. a m. sec. cum. Gott.

[62. sqq. Vid. Birg. Thorlacii *explicatio mythi archæologici de insula Rhodo, quem Olymp.* vii. 62—99. *Pindarus inseruit*, in Proluss. et Opusc. Acad. t. i. num. 8. p. 97. sqq. *Ex Schedis.*]

71. sqq. Ut fabularum ordinem et nexum, impetu ac spiritu poetæ turbatum, teneas, hæc monenda sunt: Palladem Rhodii apud se natam tradidisse videntur. Pluerat autem aurum in Rhodo (v. 64. πόλιν dictum pro χώραν, *insulam*) [v. Wunderlich. Observat. in Æschyl. p. 191. *Ex Schedis.*]) nata Pallade. Inhabitabant tum insulam Heliadæ. Hos jussit pater Sol primos inter omnes alios Palladi sacrum instituere. Jam autem erat in Rhodo antiquissima Palladis ara, in qua fiebant sacra ἄκρυα, mera libatione et frugibus. Hujus sacri originem nunc a præcepto Apollinis repetit poeta. Jam v. 71. sq. sententia est: *Sub idem tempus, cum Pallas esset nascitura, Sol monuerat, jusserat filios suos observare rem jamjam futuram, ut*, nata dea, antevertendo alios, *primi aram deæ in loco conspicuo exstruerent, et sacro in eo facto, cum Jove Palladem propitiam sibi redderent.* ἰνίστιλε pro ἰνιστάλκει. τὸ χρίος potest esse vel χρῆμα, vel *quod injungitur, quod præstandum est*, ut aliquoties ap. Pindar. unde κράσσιν (pro, ἰκκράσσιν) χρίος. Τότε δὲ, *illo natalium Palladis tempore.*

Δαίμων Ὑπεριονίδας
Μέλλον ἔντειλεν φυλάξα-
σθαι χρέος παισὶν φίλοις,
Ὡς ἂν θεᾷ πρῶτοι κτίσαιεν
Βωμὸν ἐναργέα, καὶ,
Σεμνὰν θυσίαν θέμενοι,
Πατρί τε θυμὸν ἰάναιεν Κόρᾳ τ' ἐγ-
χειβρόμῳ· ἐν δ' ἀρετὰν
Ἔβαλεν καὶ χάρματ' ἀνθρώ-
ποισι προμαθέος αἰδώς.

A. γ'. K. ιά.

Ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ

73. ἔντειλε (Ald. Brub.) Steph. ἔντειλε Aug. c. gl. ἐντείλατο. 75. θεῷ Pal. C. 77. σεμνὰν Bodl. γ. 79. ἐγχειβρόμῳ Schol. rec. 80. ἔβαλε Ald. 81. προμαθίαις primum Romana et hinc aliæ. Metri caussa προμαθίος scripsit Schmidius, ut jam exaratum in Ald. et Aug. a pr. m. Quod vero Prometheum huc induxerunt, et Προμαθίας αἰδὼς pro Προμηθεὺς αἰδέσιμος accipiebatur, vix provide erat factum; præstat illud a προμηθὴς ducere, ut προμηθὴς ipse sit Sol, qui monuerat filios, quid factu opus esset: ita tamen, ut in sententiam mutatum et γνωμικῶς enuntiatum esse vel ex voc. ἀνθρώποισι appareat: *Reverentia et fides provido habita*, (si quis obtemperet prudenter monenti) *hominum animis virtutem et alacritatem instillat quidem. Fieri tamen potest, ut obscura caligo oblivionis offuscet mentem et rerum gerendarum rationem rectam animo et memoria excutiat, excidere faciat.* Quod et tum accidit Heliadis. Nam de his, non de Tlepolemo agitur. 82. μὴν Bodl. γ.

73. μέλλει, εἰς τὸ μέλλειν. Heliadis ex poetæ mente præceperat Sol, ut primi omnium sacrum facerent Minervæ cum Jove. Fuit scilicet apud Rhodios antiquissima religio Palladis Lindiæ, cum sacro ἀστόῳ, quæ ab Heliadis repetitur. Spectat huc narratio, fuisse antiquum vaticinium, Minervam deam præsidem fore ejus populi, qui primus ei sacrum faceret. Prævertérunt Rhodii, sacro facto, sed ἀστόῳ. Ita Athenienses sibi visi sunt Rhodiis hanc gloriam præripuisse. vid. Diod. v. 56. et Schol.

79. αἰδὼς προμαθίας, *reverentia erga prudentem*, h. eum qui prudenter monet, ἐμβάλλει (pro ἐμβάλλει) ἀνθρώποις ἀρετὰν καὶ χάρματα, *solet instillare hominum animis robur et alacritatem.* Æschyl. Suppl. 709. τὴν πόλιν κρατύνει προμαθὴς εὐπειθόμενος ἀρχά. *magistratus providus.* Hæc generaliter extulit, cum vellet dicere: Heliadas paruisse deo. De his v. inf. 131.

82. Iterum hoc γνωμικῶς pro vulgari: *Paruere illi quidem parentum moni-*

Λάθας ἀτέκμαρτα νέφος,
Καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρ-
θὰν ὁδόν γ' ἔξω φρενῶν.
Καί τοι γὰρ αἰθούσας ἔχοντες
Σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὔ·
Τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς
Ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοισι μὲν ξαν-
θὰν ἀγαγὼν νεφέλαν,
Πολὺν ὗσε χρυσόν· αὐτὰ
Δέ σφισιν ὤπασε τέχναν

83. ἀτέκμαρτα Schmidius emendavit, ut metro caveret. Vulgo ἀτέκμαρτον. quod tamen ipsum Pauw defendit, si colon in anapæsticum resolvatur, ut tum pro anapæsto dactylus sit. 85. γ' inserui primum Rom. Deest Bodl. MS. et γ. c. Aug. 86. καὶ τοὶ γὰρ h. οὗτοι malit Pauw. et sic Aug. c. gl. οὗτοι. 88. Τεῦξαν δ' ἐν ἀ. Aug. 89. κείνοις tres Bodl. 90. ἀ. νιφ. Ζηὸς Ald. et Pal. C. in fine additum habent, quod metrum non fert. Durissimum tamen videtur etiam Pauwio, ut nomen Jovis subaudiendum sit; itaque ipse conjicit: Ζὰν (pro Ζῆν, Ζηὸς) οἵσι μὲν vel κείνοισι μὲν Ζὰν Ἀναγαγὼν vel Ἀν' ἀγαγών. parum feliciter. Meminisse debebat vir doctus, sollenni more omitti Ζηὸς in voc. ὗσιν, et ad ὗσι θεὸς subintelligendum esse et h. l. Mingarell. conj. κείνοις ὁ μὲν—. 92. σφιν Steph. et Bodl. C. Interpungebatur post πᾶσαν. Melius aut omnino non, aut sic interpungitur: Αὐτὰ δέ σφισιν ὤπασε, τέχναν πᾶσαν ἐπιχθονίων Γλαυκῶπις, ἀ. χερσὶ κρατεῖν· ut sit: αὐτὰ δὲ Γλαυκῶπις ὤπασεν αὐτοῖς, κρατεῖν ἐπιχθονίων ἀ. χ. (κατὰ) τέχναν πᾶσαν.

tis; verum obliti sunt ignem apportare. Hæc sic extulit: *Solet interdum fieri, ut,* cum curare aliquid volumus vel maxime, *obscura oblivionis caligo offuscet mentem, et rectam rerum gerendarum rationem animo excutiat, excidere faciat. Scilicet et Heliadæ obliti sunt ignem ad sacrum apportare.*

86, 89. Dicendum erat: *Ἄπυρα ἱερὰ fecerunt et deæ τέμενος consecrarunt, in eoque aram ad sacra.* Fuit sane πεδίων καὶ ἀλσίων μεσὴ acropolis secundum Aristidem in Rhodiaca. Ἄλσος pro τέμενος, ut de Hercule Olymp. iii. 24. sq. x. 41. Subtilior esset ratio, ἄλσος, accipere ἀνὰ ἄλσος. et τεῦξαν, absolute, ut ῥίζων. *Litarunt sacro sine igni facto in luco.* [l. σὺν ἀπύροις ἱεροῖς. *Ex Schedis.*]

89. sq. Redit ad superiora v. 63. Nata Pallade imber aureus decidit; at ipsa dea, recens nata, imbuit Heliadas omni ad artes exercendas sollertia, facto sacro delectata. Imber quidem aureus manifestavit præsentiam numinis. Scilicet ut omnino præsentia deorum similibus prodigiis declaratur, sic et aureo imbre. Apolline nato in Delo omnia facta sunt aurea: v. Hymn. Hom. in Apoll. 135. sq. Callim. in Del. 260. et de Inacho in Lav. Pall. 49. Unde fluxisse quoque videtur figmentum magnæ felicitatis Midæ, ut omnia ejus tactu in aurum mutata esse dicerentur. Videri potest Homericum πλοῦ-

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Πᾶσαν ἐπιχθονίων
Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ κρατεῖν.
"Εργα δὲ ζωοῖσιν ἑρπόν-
τεσσί θ' ὁμοῖα κέλευθοι
Φέρον. ἦν δὲ κλέος
Βαθύ. Δαέντι δὲ καὶ σοφία
Μείζων ἄδολος τελέθει.
Φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ
Ῥήσιες, οὔπω, ὅτε
Χθόνα δατέοντο Ζεύς τε καὶ ἀθάνατοι,
Φανερὰν ἐν πελάγει
Ῥόδον ἔμμεν ὠντίῳ·
Ἀλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι.

Σ. δ'. Κ. ιά.

Ἀπεόντος δ' οὔτις ἔν-

105. βίνθισι Rom. et al.

τον κατίχιυς Il. β. 677. Pindaro ante oculos fuisse.

98. Δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἄδολος τελέθει. Sententiæ, brevitate obscuræ meliorem interpretationem non habeo, quam Schmidianam: *perito artis etiam permagna intelligentia sine fraude, sine præstigiis magicis, obtingere potest.* Scilicet respici suspicor *Telchines*, qui olim in Rhodo fuere, mirabilibus operibus et ipsos claros, sed cum veneficii infamia: v. Diodor. v. 55. Iis nunc opponuntur seriorum artes. τοῦ δαέντος γίνεται (εἶναι δύναται) τέχνη μειζοτη (nam μείζων, major quam aliis, ut sæpe ponitur) ἄνευ δόλου, γοητείας. Dixit universe, quod pergere debebat narrare de Rhodiis: *magna eorum erat celebritas, et excellebant operibus arte et ingenio, non præstigiis*, ut olim Telchinum in eadem insula, *elaboratis*. Sententia a v. 95. procedit: *Loca publica urbis habebant artis opera viventibus et incedentibus similia; et erat gloria eorum magna.* Nec, quod vulgo de Telchinibus narratur, præstigiis illi hac in re usi sunt; nam *ei, qui usum rei habet, ars summa etiam sine præstigiis contingit.*

100. Ut a Pallade artes acceperant Rhodii: ita propitius ipsis fuit Sol, cui tanquam γέρας assignatum fuit inter ceteros deos insula. Hinc nova digressio. Est autem hæc orbis terrarum divisio diversa ab illa distributione, quæ post bellum cum Titanibus facta est apud Hesiodum in Theogonia, quando dii suum quisque γέρας accepere.

δειξεν λάχος Αελίου·
Καί ῥά μιν χώρας ἀπλάρω-
τον λίπον ἀγνὸν θεόν.
Μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλ-
λεν θέμεν. ἀλλά μιν οὐκ
Εἴασεν· ἐπεὶ πολιᾶς
Εἶπέ τιν' αὐτὸς ὁρᾶν ἔνδον θαλάσσας
Αὐξομέναν πεδόθεν
Πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώ-
ποισι, καὶ εὔφρονα μάλοις.

Α. δ'. Κ. ιά.

Ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα
Χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
Χεῖρας ἀντεῖναι, θεῶν δ' ὅρ-
κον μέγαν μὴ παρφάμεν,
Ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι,
Φαενὸν ἐς αἰθέρα μὶν
Πεμφθεῖσαν ἑᾷ κεφαλᾷ
Ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. τελευτα-

109. λίπον Ald. ut etiam tres Palatt. Bodl. α. et Gott. Revocandum hoc fuit pro λίποντ'. Etsi Aug. habet λίποντ', ἴλιτον. Nam, ut jam a Dawes. p. 51. (54.) Misc. cr. monitum, est λιπίσθαι τινὸς et λιπεῖν τινα, cum quarto casu, ut λαβεῖν τινα et λαβίσθαι τινός. sicque alib. cf. Not. ad Isthm. viii. 125. Ut vero syllaba producatur, Dawes confugit ad digamma Æolicum in voc. ἁγνός. 115. αἶαν Gott. sed syllaba producenda erat. 116. μήλοις duo Bodl. et Schol. 117. κίλιυσι Ald. c. Gott. 119. ἀνθιῆναι sphalma Steph. 120. παρβάμιν conjectat Schmidius Pal. C. legisse, in quo adscripta erat glossa παραβῆναι, at v. Notam. Repugnat in altero hoc metrum; nam in παρβάμιν media longa ex βήμιναι, cf. P. iv. 69. 124. ἴσσισθαι Schmid. ex uno Palat. invito Pauwio. Vulgo omnes ἴσισθαι.

[110. μνασθέντι, ἀνάμνησιν ποιοῦντο, pro μνήσαντι. an ambienti? Ex Schedis.]

119. θεῶν δ' ὅρκον μέγαν μὴ παρφάμεν. παραφάναι aut est sollenni notione decipere: ita est, ne deciperet, sed vere sibi juraret per Stygem; aut est recusare: tum μὴ παρφάμεν est idem ac φάμεν, s. φάμεναι, φάναι, non recusare pro dicere, eloqui.

124-6. Ex sermonis indole et usu

σαν δὲ λόγων κορυφαὶ
Ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι.
Βλάστε μὲν ἐξ ἀλὸς ὑγρᾶς

E. δ'. K. ιγ'.

Νᾶσος· ἔχει τέ μιν ὀ-
ξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίναων πατὴρ,
Πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων.
Ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεὶς
Τέκεν ἑπτὰ, σοφώ-
τατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων
Ἀνδρῶν παραδεξαμένους,
Παῖδας· ὧν εἷς μὲν Κάμειρον,
Πρεσβύτατόν τε Ἰά-
λυσον ἔτεκεν, Λίνδον τ'. ἀπάτερθε δ' ἔχον,
Διὰ γαῖαν τρίχα δασ-
σάμενοι, πατρωΐαν

126. ἀληθείᾳ Ed. Rom. et Bodl. MS. Emendata scriptura erat jam in Ald. ut et alterum πιτοῖσαι jam ab Aldo expressum video, quod deseruit mox et vulgarem scripturam πισεῖσαι reduxit Romana cum ceteris omnibus, etiam Schmidio. πιτοῖσαι revocarunt Oxonienses, sed nec monito lectore, ne de hoc quidem, quid in Bodleianis invenissent. Hoc et Pal. C. exhibebat, Pal. B. c. Gott. πισεῖσαι, sed emendatum σ a m. sec., et Pal. A. πισεῖσαι. 128. μιν ὁ 129. ὀξειᾶν γενέθλιος Aug. Mallet δέ μιν Mingarell. post βλάστε μὲν. 129. ὀξειᾶν Brub. Rom. et hinc aliæ. ὀξειῶν Bodl. γ. 135. εἷς μὲν Cercaphus est natu maximus, qui Camirum, Ialysum et Lindum, conditores trium urbium, suscepit. διὰ καί τινες γράφουσιν, pergit Schol., ὧν εἷς μὲν K. πρεσβύτατος τε. Obstat tamen adjectum τε, saltem in γε mutandum. Sed præstat vulgatam retinere. 137. τίκτει Ald. Gott. Eædem ἀ. δ' ἑ- 138. χθονὶ διὰ γ. et 138. τρίχα cum Bodl.

alius verborum sensus esse nequit quam hic: *eventum suum vere habuere dicta.* πιτοῖσαι ut πίπτειν, a sortibus ductum: ut Ol. xii. 14. πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν. ἐτελέυτ. ἐν ἀληθείᾳ, σὺν ἀλ. pro ἀληθῶς, *vero eventu.* ἐτελεύτασαν πιτοῖσαι ornate pro simplici; et κορυφαὶ λόγων sunt ipsi λόγοι, ut λόγων κορυφὴ ἐρθὴ Pyth. iii. 141. pro λόγος ἐρθὸς, *dictum verum.* Sic ἔργων τέλος pro ἔργον Ol. ii. 33. Sunt autem h. l. λόγοι vel *verba jurisjurandi* simpliciter, vel *cum Solis postulatis.*

Ἀστέων μοῖραν· κέκληνται δέ σφιν ἕδραι.

Σ. έ. Κ. ιά.

Τόθι λύτρον συμφορᾶς
Οἰκτρᾶς γλυκὺ Τλαπολέμῳ
Ἵσταται Τιρυνθίων ἀρ-
χαγέτᾳ, ὥσπερ θεῷ,
Μάλων τε κνισσάεσσα πομπὰ,
Καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις.
Τῶν ἄνθεσι Διαγόρας
Ἐστεφανώσατο δίς· κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ
Τετράκις εὐτυχέων,
Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ,
Καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθάναις.

Α έ. Κ. ιά.

Ὅ, τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἑ-

143. Ἵσταται Schmidius emendaverat; nulla nec auctoritate, nec necessitate. Τιρυνθίῳ Pal. A. 145. μήλων pars Bodleianorum. 147. ἄνθεσιν vulgg. Rescidit τὸ ν Schmidius metri caussa. [148. ἡ Ἰσθμοῖ, ut Ol. viii. 64. N. v. 69. *Ex Schedis.*] 149. Post τετράκις malit interpungere Pauw. et εὐτυχέων Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ jungere: quod sane minus durum. Quæritur, quid subintelligendum sit in ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ. Schol. νίκαν ἴσχειν. (cf. sup. ad i. 175.) Pauw τύχαν. Mingarell. ἡμέραν. Nec male. Sic per ellipsin τῇ ὑστεραίᾳ, τῇ προτεραίᾳ.

141. Τόθι. *Jam hic*, in hac insula, *Tlepolemo tanquam heroi sacrum fit cum certamine publico*: λύτρον, *compensatio laborum*. Tlepolemo tanquam heroi honores habiti a Rhodiis, nec modo inferiis factis, verum, tanquam deo, victimis cæsis et certaminibus institutis. Debuere esse dicta τὰ Τλαπολίμια. Cæsus ille ad Trojam a Sarpedone: Il. i. 655. sq.

147. Similis locus Ol. xiii. 45. sq. x. 124. sq. Sequentia certamina partim e Schol. partim ex Pausan. et ex ipso poeta passim facile possunt illustrari. Add. Excerpta Philemonis ap. Villois. ad Apollonii Lex. Hom. p. 856. Sed video de his certaminibus jam docte notata esse multa a Beckio in Not. ad Schol. p. 434.

[152. Τῶν Ἡραίων præmium clipeus et corona. Pausan. ii. 24. Et clipeus in templo Junonis affixus, qui in pompa ferebatur. v. not. ad Callimach. L. P. 35. v. infr. N. x. 41. *Ex Schedis.*]

γνω μίν· τά τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
Ἔργα καὶ Θήβαις· ἀγῶνές
Τ' ἔννομοι Βοιώτιοι·
Αἴγινα, Πελλάνα τε, νικῶν-
τ' ἑξάκις· ἐν Μεγάροι-
σίν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα
Ψᾶφος ἔχει λόγον. Ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ νώ-
τοισιν Ἀταβυρίου
Μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου
Τεθμὸν, Ὀλυμπιονίκαν

E. é. K. ιγ'.

Ἄνδρα τε, πὺξ ἀρετὰν
Εὑρόντα· δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν,
Καὶ πότ' ἀστῶν, καὶ ποτὶ ξεί-
νων· ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν
Ὁδὸν εὐθυπορεῖ,
Σάφα δαείς, ἅτε οἱ πατέρων
Ὀρθαὶ φρένες ἐξ ἀγαθῶν
Ἔχραον. μὴ κρύπτε κοινὸν

156. K' Αἴγινα malit Pauw, ne copula desit. Aldus et Gott. Πελλάνα τι, Αἴγινά τι ν. 157. Μεγάρισιν Steph. exhibet nescio errore an consulto. 158. σὺν σ' propter metrum legendum censebat Schmidius. Vulgg. σί τ'. 160. τοῖς Ἀταβ. mavult Pauw. 164. δῖδυν Bodl. tres cum Schol. rec. perpetua aberratione. 165. ποτ' vel πόν'—ποτὶ ξείνων ἐστὶ in Bodl. C. exciderat.

[153. In Arcadia τὰ Λύκαια. Ol. xiii. 154. *Ex Schedis.*]

158. οὐχ ἕτερον, *non alium*, eundem, *titulum* (nam hic est λόγος) *habet columella* (ψῆφος λιθίνη, στήλη) *posita Megaris*: sc. et ibi eum victorem fuisse. Mox 162. jungere ferè malim ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν, (ut v. c. Ol. iii. 4.) ἄνδρα τε πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα (h. νίκην.)

[160. mons Rhodi. Strab. xiv. p. 968. v. Apollod. *Ex Schedis.*]

168. σάφα δαείς (ἰδεῖν) ἅτι οἱ ἐξ ἀγαθῶν πατέρων (ὄντι, γενηθέντι) φρένες ὀρθαὶ ἔχραον· *mens bona*, disciplina domestica bona nutrita, *monet* (pro χρέουσι, χρεσμῳδοῦσι, h. e. παραινοῦσι), scil. in magnis opibus retinendum esse sensum æquitatis et modestiæ.

Σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνα-
κτος, Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν. ἔχει
Θαλίας καὶ πόλις. ἐν
Δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου,
175 Ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσουσιν αὖραι.

172. Ἐρασστιδᾶν Ald. cum Pal. C. Gott. et Schol. Ἐρατιδῶν Bodl. β. γ. Vera lectio jam a Calliergo prodita: tribus nomen apud Rhodios esse creditur. Post Καλλιάνακτος interpungunt, et seqq. in unam sententiam cogunt Melanchthon et Canterus Nov. Lect. iii. 17. et, ut nunc video, etiam Pauwius, in quo tamen Aldus jam præiverat: nec tamen probo. In illis ἐν δὲ μιᾷ latet ratio precum ad Jovem factarum: *μὴ κρύπτε. serva incolumem stirpem plurium filiorum Diagoræ ex filia Callianacti nupta susceptam, cum tribulibus Eratidis. Sane et tota urbs* (an Ialysus?) *lætitiam de victoria D. communicat. Adeo tamen incerta et instabilis est rerum humanarum conditio, ut sine cura tua provida, o Jupiter, stare nequeant.* Hæc ut lyricus extulit. 173. θαλίας Bodl. γ. sed piget talia transcribere. Ad ἔχει θαλίας adscripserat Mingarell. Theocr. xvii. 22. ubi Hercules inter deos ἔχει θαλίαν.

173. Nexus sententiarum: *μὴ κρύπτε—serva, ne sine perire—nec læta hæc fortuna ullo gravi casu evertatur.* Hoc expressit a caussa: *nam variæ sunt fortunæ vicissitudines, μεταβολαὶ, s. μεταπτοσίαι,* ut dixit Pyth. x. 32. *αὖραι,* ut πνοαὶ ἀνέμων. P. iii. 186—8. διαιθύσσουσιν exquisite de celerrimo motu: pro, *emergunt, succedunt.*

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ή.

ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΠΑΙΔΙ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

GRATULATUR Alcimedonti victoriam Olympicam consequuto, ut paullo ante frater Timosthenes victor fuerat renuntiatus in Nemeis ;—27. prædicat insulæ Æginæ felicitatem hanc, ejusque laudes subjicit, quas ab ipso conditore Æaco repetit :—40. quem Apollo et Neptunus in muris Trojæ exstruendis socium operis habuere—69. Inde laudes Melesiæ aliptæ—97. Meminit quoque poeta tribulium Blepsiadarum,—101. Iphionis et Callimachi cognatorum vita jam defunctorum.—109. Bona vota.

Σ. ά. Κ. Υ'.

ΜΑΤΕΡ ὦ χρυσοστεφάνων

Inscriptum in codd. carmen : Ἀλκιμίδοντι παιδὶ παλαιστῇ, Τιμοσθένει παλαιστῇ, ἀδελφῷ αὐτοῦ Νίμια, καὶ Μελησίᾳ ἀλείπτῃ. Inscriptiones Carminum a Grammaticis profectas esse nemo facile dubitet ; sed si quis dubitet, vel hoc exemplo doceri potest, titulum Pindaro non deberi. Inepte enim Grammatici eorum, quorum mentio fit in carmine, nomina Alcimedonti, in cujus laudem scriptum est carmen adjunxerunt. *Alcimedon*, Ægineta ex Blepsiadarum tribu, inter cujus majores Iphion et Callimachus erant (v. 106 sqq.) Ol. lxxx. inter pueros lucta vicit. Ejus frater erat Timosthenes, Nemeis victor; magister autem Melesias, qui olim et ipse Nemeæ inter pueros lucta, mox adultus pancratio victoriam obtinuerat, hinc ad magisterium gymnasii se contulerat. v. 71. sq. παιδὶ omissum in

Ἀέθλων, Ὀλυμπία,
Δέσποιν' ἀλαθείας· ἵνα μάντιες ἄνδρες,
Ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι, παραπει-
ρῶνται Διὸς ἀργικεραύνου,
Εἴ τιν' ἔχει λόγον, ἀνθρώπων πέρι
Μαιομένων μεγάλαν
Ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν,
Τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν.

A. ά. K. ιϑ'.

Ἄννεται δὲ πρὸς χάριν εὐ-
σεβέων ἀνδρῶν λιταῖς.

Rom. et seqq. Sed v. inf. 72. 86. ἀδελφῷ αὐτοῦ aberat Bodl. β. et Νίμια a Bodl. γ. 2. Ὀλυμπία reposuit Schmidius metro obsequutus ex Pal. A. B. Vulgo Ὀλυμπία. 3. ἀληθείας MS. Bodl. 10, 11. Ἄννεται δὲ—λιταῖς. Lectio hæc expressa est in Schol. vet. a pluribus grammaticis: dissident ii tantum judicio, quid supplendum sit. Alii id, quod de Jovis voluntate scire avent. Alii τὰ μαντῖα, *dantur responsa piorum precibus, εἰς χάριν, propitia in eos Jovis voluntate.* Possunt plura substitpi ad explendam sententiam: τὸ παραπειρᾶσθαι Διὸς ἄννται, pro γίγνεται. Aut etiam ἄννται, ἀνύονται, sc. ἃ μαίονται. Si vero ἄννται active dictum, ut ἀνύονται P. ii. 89. 90., est Ζεὺς ἄννται. In Schol. vet. legitur: "secundum nonnullos Asclepiadem scripsisse λιταὶ, ut sit ἄννται—λιταὶ," nota illa figura, de qua vide ad Ol. xi. 5. ut verbum singulare cum nominativo plurali jungatur. Cum hoc judicium sit unius grammatici, qui forte doctrinæ subtilitatem in scripturæ vitio ostentabat, cum in ejus exemplari excidisset ς in λιταῖς, nolo ei tantum tribuere, ut lectionem relinquam grammaticæ magis consentaneam.—In Pal. A. et B. et Bodl. omnibus cum Aug.

5, 6. Male distinguebatur: εἴτιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι; nam, λόγον ἔχειν περί τινος, vix græce dicitur. Verum jungenda sunt: Iamidæ (v. Ol. vi. 118.) sacris ab iis, qui ad certamina accedunt, factis, παραπειρῶνται Διὸς, περὶ ἀνθρώπων μαιομένων, *Jovis mentem explorant super, de, viris, εἴ τινα ἔχει λόγον, φροντίδα,* sc. αὐτῶν, *ut respiciat eos, propitius iis sit victoria largienda.* [Xenoph. Mem. Socr. i. 4. 18. τῶν θεῶν πεῖραν λαμβάνῃς θεραπεύων, εἴ τι σοὶ θελήσουσι περὶ τῶν ἀδήλων ἀνθρώπους συμβουλεύειν. *Ex Schedis.*]

7, 8. Junge: μαιομένων θυμῷ (h. e. σπουδαζόντων) λαβεῖν (pro ἐπιλαβεῖν) ἀρετὰν μεγάλαν, *altam laudem ex victoria consequi,* (ut ἀρετὴ paullo ante Ol. vii. 163. ἄνδρα πὺξ ἀρετὰν εὐρόντα, h. e. νίκην, nam est ἀρετὴ *omne id, quo quis præstat aliis, excellit: vis animi, corporis:*) τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν, h. e. victoriam, recreationem post tot ærumnas et labores, ut Ol. ii. 93—95. Ol. i. 157.

10. Ἄννεται δὲ πρὸς χ. *rata autem hæc fiunt ex voto piorum hominum ad preces factas.*

Ἀλλ', ὦ Πίσας εὔδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος,
Τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν
Δέξαι. μέγα τοι κλέος αἰεὶ,
Ὦ τινι σὸν γέρας ἔσπητ' ἀγλαόν.
Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν
Ἀγαθῶν, πολλαὶ δ' ὁδοὶ
Σὺν θεοῖς εὐπραξίας·

Ε. ά. Κ. ιά.

Τιμόσθενες, ὔμμε δὲ κλάρωσεν Πότμος
Ζηνὶ γενεθλίῳ· ὃν μὲν
Ἐν Νεμέᾳ πρόφατον,
Ἀλκιμέδοντα δὲ πὰρ Κρόνου λόφῳ
Θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.

legitur aliud vitium: πληρίονται πρὸς χάριν ἰυσιβίων δ' ἀνδρῶν λιταὶ, quod ex interpolatione ad glossam facta profectum est; nec audiendus Pauw, qui duplicem olim lectionem fuisse pronuntiabat. In v. 12. redit ad Olympiam v. 1. 2. sollenni formula ἀλλ' ὦ. Porro ἰυσιβίας Ald. et Pal. C. cum Gott. quod et in scholiis occurrit. 13. στιφαναφορίαν Schmidius recte, et sic jam Rom. Crat. At Ald. Brub. Steph. et al. στιφανοφορίαν, adverso metro. 14. σὶ ex Rom. profectum. Ald. tres Palat. duo Bodl. μίγα τοι cum Aug. quod præferam, ut magis Pindaricum. 15. ἔσπετ' vitium Stephan. 16. ἔβαν. Mirum poetam maluisse hoc, non ἔβα. 18. ἰυπραξίας Schmidius ex Palat. A. B. emendavit, metro monente. Vulgg. omnes ἰυπραγίας. 19. ὔμμι Steph. emendavit, propius ad dorismum. Al. ὔμμι. Aldus quoque δ' ἰχλάρωσι. Bodl. γι κλήρωσιν. [δ' ἰκλάρ. Boeckh. Comment. p. x. *Ex Schedis.*] 20. ὃν μίν. Etiam hæc lectio Schmidii acumini critico debetur, suffragante Pal. A. et B. Vulgg. inde a Rom. σὶ μὶν adversante metro. [ex interpr.—ὅς σ' ἰν μὶν Boeckh. l. c.—Ceterum non est illud ὃς μὶν—ὁ δὶ—pro ὁ μὶν—ὁ δὶ—. v. Sturz. de dial. Alex. p. 206. *Ex Schedis.*] At Ald. ὅς σι μὶν, haud dubie lenius, si ita dispescas: ὅς σι μὶν Νιμίᾳ πρ. Hoc etiam Mingarell. amplectitur. Jejunum, hiante metro, ὅς σι Ἐν *N.* Pauw propinat. 21. πρόφαντον omnes ante Schmidium. Sic et Schol. πρόφατον, ex φάω, h. e. φαίνω, eodem sensu Schmidius ex Pal. B. reposuit, metri caussa. φατὸς, πρόφατος, *celeber.* 22. δὶ omittunt Bodl. β. γ.

[16. ἄλλα ἀγαθά. *Ex Schedis.*]

19—23. Dixit lyrice pro: ὑμᾶς δὶ, ὦ Τιμόσθινις καὶ Ἀλκίμιδον, πότμος ἰκλήρωσι (σὺν) Ζηνὶ γινιθλίῳ, *propitio Jove vestrorum natalium præside,* τὸν μὶν—τὸν δὶ—. Mox 23. θῆκιν idem πότμος.—24. Similia loca Nem. iii. 32. 33. Isthm. vii. 30.—28. Eadem Æginæ laus P. viii. pr. et 31. Nem. iv. 19.

Ἦν δ' ἐσορᾶν καλὸς· ἔργῳ
Τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων,
Ἐξένεπε, κρατέων
Πάλᾳ, δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν·
Ἔνθα Σώτειρα, Διὸς ξενίου
Πάρεδρος, ἀσκεῖται Θέμις

Σ. β'. Κ. θ'.

Ἔξοχ' ἀνθρώπων. ὅ τι γὰρ
Πολὺ, καὶ πολλᾷ ῥέπει,
Ὀρθᾷ διακρίνειν φρενὶ, μὴ παρὰ καιρὸν,
Δυσπαλές. τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων
Καὶ τάνδ' ἁλιερκέα χώραν
Παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις

25. κατ' εἶδος Ald. 26. ἐλέγχων Ἐξένεπε malo jungere sensu et distinctione cum Pauw., non cum ἦν. 30. Vulgo distinguitur post πολὺ, ut accipiatur hoc pro πολλῆθες, ὄχλος. Omnino interpretes laborant in hoc loca, qui saltem sic ex eorum animo erat interpretandus: *magnam hominum multitudinem institutis vitæ, studiis et consiliis inter se dissimilem*, qualis mercatorum Æginam commeantium est, *regere judicio recto et singulis caussis convenienter difficile est.* Sed præstat simpliciter accipere verba, uti se offerunt, ὅ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾷ ῥέπει· *quod multum et multas in partes, varie, inclinat*, cujusmodi peregrinorum negotia et caussæ sunt, in quibus jus sæpe varium, incertum et obscurum est. 31. πολλᾷ Schmidius ex Pal, A. B. et Schol. Accedit pars Bodleianorum. Vulgo: πολλά. Porro ῥέπει Schol. 33. Post ἀθανάτων interpungit Ed. Rom. quin etiam Ald. et Brubach. Primum distinctionem sustulit Ceporinus in Ed. Cratandr. vel Scholiis monentibus. 34. Καὶ δ' Bodl. C. 35. παντοδαποῖς ὑπέστασε Ald. παντοδαποῖς ὑποίστασε Bodleiani cum Aug. metro saltem sic incolumi, sed cum hiatu.

[29. Θέμις, etsi dea, tamen exercetur. Non est δεκτὴν θεόν: etsi per θεμιστεύειν redditur. *Ex Schedis.*]

30—34. Male interpungebatur post διακρίνειν. Jungenda sunt: ἀνθρώπων (ἐστὶ) διακρίνειν (σὺν) ὀρθᾷ φρενὶ, μὴ παρὰ καιρὸν, (non imperite): debebat sequi τὰ πολλὰ ὄντα καὶ ῥέποντα πολλῇ, dixit: (ἐστὶν) ὅ, τι πολὺ, καὶ πολλᾷ ῥέπει, *quod multiplex est et multis modis variat*, pro rerum, temporum, personarum rationibus: ut sunt jura, caussæ, negotia mercatorum. conf. V. L. Fuit igitur apud Æginetas species aliqua ejus, quod nos *judicium mercatorium* appellamus.

Κίονα δαιμονίαν,
(Ὁ δ' ἔπαντέλλων χρόνος
Τοῦτο πράσσων μὴ κάμοι·)

A. β'. K. ϛ'.

Δωριεῖ λαῷ ταμιευ-
ομέναν ἐξ Αἰακοῦ·
Τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν,
Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον
Τεῦξαι, καλέσαντο συνεργὸν
Τείχεος· ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον
Ὀρνυμένων πολέμων
Πτολιπόρθοις ἐν μάχαις
Λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

E. β'. K. ια'.

Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη, νέον
Πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς,
Οἱ δύο μὲν κάπετον,
Αὖθι δ', ἀτυζομένᾳ, πνοὰς βάλον·

V. 37 et 38. ab aliis in parenthesin inclusi, nec male. 38. *κάμῃ* Bodl. β. γ. 41. *Ποσειδᾶν* pars Bodl. MSS. cum Aug. in quo et *τοτε* pro *τε*. 43. *τεύξειν* MSS. Bodl. quatuor. 44. male in Schmid. et Oxon. post *πεπρωμένον* interpungitur. Ordo est: *ὅτι πεπρωμένον ἦν, νιν (τὴν Ἴλιον) ἀμπνεῦσαι καπνὸν* etc. h. *καταφλιχθῆναι*. 47. *ἰμπνεῦσαι καρπὸν* Aug. 50. *κάπετον* constanter primæ edd. *κάπεσσον* primum Morell. et ex hac Steph. prima et deinceps aliæ; sed altera Steph. dedit: *κάπεσον*. Pal. C. *κάπεσσον*. Aug. *κάπετον* et a m. pr. *κάπεσον*. Apud Homer. *κάπεσσον* pro *κατέπεσον* aliquoties, ut Il. α. 593. 51. *αὖθί τ'* scribendum esse, bene monet Pauw. *ἀτυζόμενοι* Ald. et fere omnes Bodl. Aug. cum Schol. *ψυχὰς* Ald. Scholion *τοῦ πνεός*.

37. 38. in parenthesi interposita sunt, pro voto: *utinam insula sit præsidium tale adeuntium eam per omne tempus!* Tribuitur hoc tempori tanquam id efficienti, ex poetico more.

[42. *σείφανον* pro *στεφάνην*. v. Schol. Orph. Argon. 764. *Ex Schedis.*]

Εἷς δ' ἐσόρουσε βοάσας.
Ἔννεπε δ' ἀντίον ὁρμαί-
νων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·
Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς,
Ἥρως, χερὸς ἐργασίαις ἁλίσκεται,
(Ὡς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
Πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός·)

Σ. γ'. Κ. θ'.

Οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν. ἀλ-
λ' ἅμα πρώτοις ἄρξεται
Καὶ τετράτοις. Ὡς ἄρα θεὸς σάφα εἴπας,
Ξάνθον ἤπειγεν, καὶ Ἀμαζόνας εὐ-
ίππους, καὶ ἐς Ἴστρον, ἐλαύνων.

55. τιᾶς emendatum a Schmidio, pro τιαῖς, quod ubique legitur. Rotundius tamen alterum esse negari nequit. 56. χιερὸς Bodl. γ. 57. ὡς Rom. et al. ὡς Ald. et Pal. C. cujus Schol. καθὰ exponit: idem Κρονίου. 58. βαρκτύπου Bodl. γ. 60. ἴρρισαι, *peribit, cadet*, conj. Pauw, perperam veritus, ne ἄρξεται cum τετράτοις male dicatur. At quam frequens is poetarum mos bina vel plura verba copulandi, quæ ex parte tantum grammatico significatui respondent nominis ejus, ad quod referuntur! 61. τίτρασι Bodl. C. τιτάρτοις β. γ.

55. seqq. Jungenda sunt ἁλίσκεται οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν. Scilicet Apollo dixit: *ea parte, qua tu, Æace, murum duxisti, capietur Pergamus, tuorum quidem posterorum opera: sed eveniet hoc prima et quarta generatione,* ἄρξεται, γενήσεται, τὸ ἁλίσκεσθαι, σὺν τοῖς πρ. pro σὺν τῷ πρώτῳ καὶ τετάρτῳ παιδὶ, *per Telamonem et Neoptolemum.* ἀντίον ὁρμαίνων, *propius accedens.* At Schol. reddit: στοχαζόμενος ἰθέως, ut sit ὁρμαίνων ἐν φρεσὶν, *interpretatur portentum extemplo versans animo.*

62. An alia sit auctoritas, qua constet Apollinem ab Amazonibus cultum fuisse, ita ut eas nunc adire dicatur, ignoro. Tum si Xanthus est Lyciæ, mira est profectio per Lyciam ad Amazonas et ad Hyperboreos, quos per Istrum designat, ut sup. Od. iii. Nam diversa loca eum commemorare, quæ ille forte adire possit, vix poetam deceret. Magis consentaneum esset, Apollinem ad unum certum locum properare, ut Neptunus ad Isthmum, non tria diversa loca et sacra adire: nam adeunt dii loca, in quibus præcipua religione coluntur. Verum nec hoc poetam velle puto; sed Apollo tendit ad Hyperboreos, qua via ducit, ex prisca, terrarum situs ignoratione, per Amazones in borealibus locis habitantes; Xanthus autem est Troadis fl. inde a quo iter in septentrionem ingreditur. Ad eum relicti equi pabulum carpebant, ut apud Homer.

Ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἰσθμὸν ποντίαν
Ἄρμα θοὸν τάνυεν,
Ἀποπέμπων Αἰακὸν
Δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσέαις,

Α. γ'. Κ. ϑ'.

Καὶ Κορίνθου δειράδ', ἐπο-
ψόμενος δαῖτα κλυτάν.
Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσεται οὐδέν.
Εἰ δ' ἐγὼ Μειλησία ἐξ ἀγενεί-
ων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ·
Μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος.
Καὶ Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς
Ἐρέω ταύταν χάριν·
Τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν

Ε. γ'. Κ. ιά.

Ἐν παγκρατίῳ. τὸ διδάξασθαι δέ τοι,

64. ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ Ald. cum Schol. doctius et a vulgari magis receden s. 67. ἐν ἵπποις Bodl. γ. cum Triclinio. Ut nunc interpungitur, heros Æacus avectus est divinis equis; at, si post δεῦρο interpungas cum Pauw., ipse deus vectus est equis: quos *aureos* appellat, sive, quod ἵπποι pro curru dicti sive, quod omnia divina sunt aurea. Respexit et ornavit locum Apollon. iii. 1240. 70. ἐν ἀνθρωπίνοις Aug. ἴσται in Schol. 71. Μιλησία Ald. tres Palat. quod et ipsum ferri poterat. v. Pauw. Μιλησίᾳ jam Rom. ed. exhibuit. 74. Νιμέᾳ MS. Bodl. Κᾷν N. malit Pauw. at ἐν centies omittitur. 76. Pauw. interpungit: τὰν δ' ἔπειτ', ἀ. 77. ἐν παγκρατίῳ Ald. Pal. C. Brubach. in marg. eodem sensu et metro. 78. βαί-

70. sq. Viam sibi parat ad laudem Melesiæ, aliptæ: in qua interserenda invidiam deprecatur. *Non omnibus eadem probantur. Si ego itaque laudes Melesiæ carmine repeto a victoria, quam ipse olim inter pueros lucta retulit: invidi me non reprehendant.* εἰ δ' ἐγὼ Μιλησία ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ· pro εἰ οὖν ἀνατρέχω, *percurro, pertexo laudes carmine.* Sic ἀναδραμεῖν et alii; item ἀνιλθεῖν, ut apud Euripidem.

73. μοι τίς με φθονείτω. cf. Schneid. Vita Pind. p. 117, Scilicet ex heroum ætate petitum, qui non minus saxis pro telis utuntur. Invidia autem *petere* aliquem dicitur.

75. ταύταν χάριν paullo durius pro τὴν αὐτήν. *commemorare enim possum similiter eum olim inter pueros Nemeis vicisse, et postea* ἐν ἀνδράσι *pancratio.*—76. Junge ἐν παγκρατίῳ ἀνδρῶν.

Εἰδότι ῥαίτερον. ἄγνω-
μον δὲ, τὸ μὴ προμαθεῖν.
Κουφότεραι γὰρ ἀπειράταν φρένες.
Κεῖνα δ' ἐκεῖνος ἂν εἴποι
Ἔργα περαίτερον ἄλλων,
Τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει,
Ἐξ ἱερῶν ἀέθλων
Μέλλοντα ποθεινοτάτον δόξαν φέρειν.
Νῦν μὲν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμέδων,
Νίκαν τριακοστὰν ἐλών·

Σ. δ'. Κ. θ'.

Ὅς τύχᾳ μὲν δαίμονος, ἀ-
νορέας δ' οὐκ ἀμπλακὼν
Ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις
Νόστον ἔχθιστον, καὶ ἀτιμοτέραν
Γλῶσσαν, καὶ ἐπίκρυφον οἶμον·

τερον, trisyllabum, quod plerumque occurrit ῥαΐτερον. Scilicet sic est pronuntiandum. 80. ἀπῥεάτων Ald. vitio. 81. κεῖνα δὲ κεῖνος idem Ald. cum Aug. τῆνα δὲ τῆνος ἂν εἴποι ut dialecti normam a poeta scriptum fuisse suspicatur Pauw. 90. τέτρασιν Ed. Steph. et jam Morell. quod metro postulante probat Pauw. sicq. Aug. Vulgg. τέτρασι. 92. γλῶσσαν tres Bodl. cum Aug. quod Æolicum, non γλῶττας. γλῶσας Ald.

77. 80. τὸ διδάξασθαι—*Melior est alipta is, qui ipse certamina ingressus est.* Contra *imperiti hominis est, docere velle alios quæ ipse antea non didicerit. Inexperti homines nihil habent, cui satis firmiter insistant;* sed fluctuant in artis præceptis tradendis. 81. *Itaque iste ista* quod attinet *certamina docere potest doctius, quomodo aliquis victoriam consequatur.* κεῖνα ἔργα pro κατ' ἐκεῖνα, ἐν ἐκείνοις ἀγῶσιν, in quibus ipse victor fuit. [ἐκεῖνος, Milesias. *Ex Schedis.*]

88-92. In vulgari interpretandi ratione sensus quidem, τέτρασι παῖδας ἐύμνους, bene se habet: sed vix expedias grammaticam in ἀπεθήκατο νόστον ἔχθιστον ἐν γυίοις τέτρασι παίδων. Nam ἀποτίθεσθαι non est *reddere*, (Triclin. ἀντὶ τοῦ ἐπίθηται: quo usu aut exemplo?) et quid ἐν? Ad sermonis itaque usum sic constituere malim: ὃς (σὺν) τύχᾳ μὲν δαίμονος, (h. σὺν δαίμονι, *deo juvante*) ἀνορέας δὲ οὐκ ἀμπλακὼν ἐν τέτρασι παίδων γυίοις, *et virtute usus in quatuor pue-*

Πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
Γήραος ἀντίπαλον.
Αἴδα τοι λάθεται
Ἄρμενα πράξαις ἀνήρ.

A. δ'. K. ιά.

Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν
Ἀνεγείροντα φράσαι
Χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,
Ἕκτος οἷς ἤδη στέφανος περίκειται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων.
Ἔστι δὲ καί τι θανόντεσσιν μέρος
Καννόμον ἑρδόμενον.

93. ἰνίκευσε tres Bodl. 96. πράξαις scribendum pro πράξας. monuit etiam Pauw. 98. ἀνεγείραντα Aug. 103. κἄν νόμον Ald. Rom. Brub. Mo-

tis, (quibuscum luctatus est; erant scilicet duo paria, quibus successit ipse Ἰφιδρος) ἀπεθήκατο (*amovit a se*) νόστον ἴ. etc. h. τὴν ἥτταν. cf. Pyth. viii. 119. sq. Sic ἀποθίσθαι νίκας χρισσόνων Ol. x. 47. Porro γλῶσσαν ἀτιμοτέραν, ut loquerentur sine auctoritate: opp. victorum jactantia. Alio in carmine ἀγρυξίαν dixerat: v. Fragm. lvi.

93. *Avum victor juventæ quasi reddidit, et effecit, ut vitam ei producat lætitia.* Hoc iterum enuntiavit generatim.

96. ἄρμενα πράξας ἀνήρ. εὖ πράσσειν (opp. κακῶς πράσσειν) est *bene rem gerere, successum habere*, quod idem est *felicem esse*. Ol. xi. 4. εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι, Ol. iv. 7. ξείνων εὖ πρασσόντων. Pro εὖ nunc ἄρμενα. [sc. τῇ θυμῷ. *Ex Schedis.*] ut πράσσειν ἀντία pro κακῶς Pyth. viii. 72. ἰσχυκῶς πράσσειν ap. Atticos. Hoc modo sane fieri potest, ut πράττειν et πάσχειν possint latine iisdem verbis interdum reddi: non autem πράττειν et πάσχειν eandem notionem per se habent; ita εὖ παθεῖν et εὖ ἀκούειν, *bene rem gerere* et *laudem consequi*, Pyth. i. 191, 2. Isthm. v. 17. N. i. 46. Ergo *avus, cui tam prospera fortuna fuerat, ut nepotem victorem videret, vitam recreatus gaudio producit.*

97. *At mihi etiam Blepsiadarum tribulium memoratio cum laude est facienda, e quorum medio sextus jam victor enuntiatur, et quidem luctæ et pugilatus.* ἄωτον ἐπίνικον χειρῶν pro ἄωτον νίκης τῶν χειρῶν. De hoc cf. dicta ad iii. 5. 6.

102-3. Tandem et mortuorum in carmine mentionem facit poeta, *Callimachi* et *Iphionis*. Videtur Iphion vita excessisse tempore inter victoriam et carmen interjecto, nuntio tamen de victoria accepto: itaque is ἀκούσας τῆς Ἀγγιλίας nuntiat in inferis Callimacho. Pro Ἀγγιλία inf. xiv. 29. est Ἠχώ. μέρος τι (sc. eorum quæ in carmine memorantur) ἐστὶν ἑρδόμενον κατὰ νόμον καὶ θανοῦσι, *quod, tanquam inferiarum honos, persolvitur mortuis rite.*

Καταχρύπτει δ' οὐ κόνις
Συγγόνων κεδνὰν χάριν.

E. δ'. K. ιά.

Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσας Ἰφίων
Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν
Καλλιμάχῳ λιπαρὸν
Κόσμον Ὀλυμπία, ὅν σφιν ὤπασεν
Ζεὺς γένει. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς
Ἔργα θέλοι δόμεν· ὀξεί-
ας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.
Εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν
Μοίρᾳ Νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν·
Ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον,
Αὐτούς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν.

rell. Aug. κἄννομον Steph. pr. et hinc reliquæ, qs. καὶ ἴννομον. καννόμων Schmidius recte, ut jam emendaverat Ceporinus in Crataudr. h. κατὰ νόμον. Porro ἰρδομήνων Schmidius refinxerat, paullo audacius, probante tamen Pauwio. [106. In textu Heynius correxit ἀκούσαις.] 109. ὅν σφιν Ζεὺς γένει 110. ὤπασεν. Ald. 110. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς dorice Steph. jam præiverat Aldina, pro ἐσθλὰ et ἐσθλοῖς.

Non enim terra occultat cognatorum gloriam, quo minus ad inferos perveniat, h. e. resciscunt illi suorum superstitum gloriam.

113. Deprecatur invidiam Fortunæ in tanta felicitate. Recte subjectum constituitur, εὔχομαι, μὴ τὸν Δία ἀμφιθέμεν Νέμεσιν μοίρᾳ καλῶν, (h. ἐπιστῆσαι, ἐπιβαλεῖν.) *Nemesin* dicit διχόβουλον, *infestam*, ut δίχα νοεῖν, δίχα φράζειν apud Homer. Ἀλλὰ (Ζεὺς) ἄγων (ἐπάγων) βίοτον ἀπήμαντον, αἴξοι αὐτούς τε καὶ πόλιν, *beet* (ut Callim. in Jov. 95. σὺν ἀρετῇ ἄστυ etc.) αὐτοὺς s. πολίτας, s. *victorem et gentem* ex γένει v. 110.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ Θ'.

ΕΦΑΡΜΟΣΤΩ ΟΠΟΥΝΤΙΩ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

A LAUDIBUS victoris exorsus statim ad Opuntis, urbis patriæ, laudes progreditur; — 33. ut eas celebret, ingenio si satis valeat, quod solius naturæ beneficio debeatur — 62. Redit ad urbis laudem et orginem. Deucalion et Pyrrha post diluvium consederant circa Opuntem in Locride, reparata humana gente. Locrus erat improles, cui Jupiter compressam a se Opuntis ex Elide adductam filiam matrimonio junxit. Appellatus ille avi materni nomine Opus rexit urbem Opuntem; in qua heroes fuere et (119) victores certaminum, in quibus Epharmostus. Hinc ejus laudes.

Σ. ά. Κ. ις'.

Το μὲν Ἀρχιλόχου μέλος
Φωνᾶεν, Ὀλυμπία

2. *φωνᾶις* Schol. Nem. iii. 1. omnes edd. et codd. præter Bodl. *a*. qui dissoluit *φωνᾷ ἰν*, quod Schmid. ex Pal. B. recepit, ut *ἰν φωνᾷ Ὀλυμπίᾳ* dictum sit pro *σὺν* vel *διὰ φωνῆς Ὀλυμπιακῆς*, h. qualis Olympiæ auditur vel audiri solet. Ita fere

1. sq. Sensus lyricus docet, *μέλος φωνᾶις* esse docte dictum, ut Lat. poetis epitheton *canorum, vocale;* idem *μέλος, καλλίνικος (ὕμνος) ὁ τριστρόφος κιχλαδὼς (ἐν) Ὀλυμπίᾳ, ἄρχειν* etc. *Etsi sollenne illud carmen, Callinicus, trinis strophis*

Καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδὼς,
Ἄρχεσε Κρόνιον παρ' ὄ-
χθον ἀγεμονεῦσαι
Κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρ-
μόστῳ σὺν ἑταίροις·
Ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων
Μοισᾶν ἀπὸ τόξων
Δία τε φοινικοστερόπαν
Σεμνόν τ' ἐπίνειμαι
Ἀκρωτήριον Ἄλιδος
Τοιοῖσδε βέλεσσιν,

Schmidius et Pauwius accipiunt. Verum meliores curæ docent magis poeticum esse μίλος φωνᾶεν. carmen canorum, quod canitur. Ordo autem verborum hic: Τὸ μὲν Ἀ. μίλος φωνᾶεν, ὁ Καλλίνικος τριπλόος κιχλαδὼς (ἦν) Ὀλυμπίᾳ, παρ' ὄχθον Κρόνιον ἀγιμονεῦσαι Ἐφαρμόστῳ κωμάζοντι σὺν ἑταίροις φίλοις, ἄρχεσεν (ἄν). Apparet enim, Olympiæ victorem inter amicos et populares ad eum confluentes post victoriam statim sollenni pompa et chorea incessisse, forte per stadium, inter tibiarum et lyræ cantum, ad quem Archilochium carmen Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ canebatur. Hoc est κωμάζειν. Porro κιχλαδὼς mallet Pauw. Videtur fuisse χλάζω, ut κλάζω, κράζω, unde κεχλάζω; et χλίζω, unde κίχλαδα, dorice κίχλαδα, unde α producitur. Etiam Aug. gl. κιχλαδὼς, εὐτυχήσας. At est qui insonuit, φωνηθείς, cani solitus. cf. inf. ad P. iv. 318. 4, 5. Κρονίῳ παρ' ὄχθῳ ediderat Schmidius, ut metro serviret. 8. Ἑκατοβόλων Bodl. C. a pr. m. 11. Pauw conj. Ἱκάνεται a ἵκεσθαι, ἵξεσθαι. v. Not. 13. βίλεσσιν præclare Schmid. ex Pal. C. reliqui omnes μίλεσσιν. Me tenet vox τοιῶδε, quæ non satis magnam

constans, *Olympiæ cani solitum*, (vid. V. L.) *sufficere poterat: nunc tamen aliud accinam* in victoriam Olympicam; quæ declaratur, e more, per Jovem et per Olympiam: quæ designatur nunc per Elidem a Pelope olim occupatam. καλλίνικος ὕμνος expresse Nem. iv. 26. nec tamen ubique cum Musgravio ad Eurip. Med. 45. substituendum putabo; est enim καλλίνικος i. q. νικητήριος, et occurrit καλλίνικον κῶδος, ἄεμα, χάεμα, καλλίνικος πάλη inf. Pyth. xi. 70. et ipsi victores καλλίνικοι, ut P. i. 63. Hiero. Quidni igitur καλλίνικον στέφανον in Euripidis loco feramus? In Archilochi hymno Καλλίνικος erat *Hercules*, et hinc hymnus, cujus exordium erat: Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ, appellatus et ipse Καλλίνικος.

11. Ἱκάνομαι βίλεσσιν ἀπὸ τόξων Μοισᾶν Δία. Insolens sane hoc: Ἱκάνεσθαι βίλεσί τι. Forte sic expedias: νέμειν, νέμεσθαι βίλη ἐπί τι, diceres in pedestri quoque oratione: *distribuere, ad varias res dirigere sagittas.* Exquisitius nunc Ἱκάνεσθαί τι βίλεσι· more poetarum sollenni in similibus.

[13. nunc simili laude celebra. *Ex Schedis.*]

Τὸ δήποτε Λυδὸς ἥρως
Πέλοψ ἐξάρατο κάλλι-
στον ἔδνον Ἱπποδαμείας.

Α. ά. Κ. ιϛ'.

Πτερόεντα δ' ἴει γλυκὺν
Πυθωνά δ' ὀϊστόν. οὗ-
τοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψῃ,
Ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν
Φόρμιγγ' ἐλελίζων
Κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος, αἰ-
νήσαις ἴ καὶ υἱόν·
Ἄν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ
Σώτειρα λέλογχεν
Μεγαλόδοξος Εὐνομία.
Θάλλει δ' ἀρεταῖς, ἴ-
σον τε Κασταλίᾳ παρ' Ἀλ-

vim habere videtur, etiamsi reddas, *talibus*, respectu vss. 8. 9. aut, *hisce* telis, *hoc* carmine. 15. ἐξήρατο Bodl. MS. et α. 16. ἔδνον γ' Pauw in medium profert, ut anapæsticum sit colon. 22. ἐξ Ὀσόεντος· αἰνήσαις ἴ καὶ υἱόν. Ita distinguere jubet cum Ald. et Rom. Pauw. ut αἰνήσαις non sit pro αἰνήσας, sed nova sententia: *laudes eam et civem ejus, quæ*. Equidem vix sequar. 27. ἴσσον Aug. ἴσσον Bodl. β. γ. et ed. Rom. 28. -σόν τι K. omnes edd. et codd. Bodl. καὶ tacite refinxit Schmidius, ut metro caveret, perperam sollicitus: nam antispasti variant millies, monente Pauw.; sed hic elegantius legi arbitratur Κασταλίαν. Jam alius veniet, et profitebitur se malle Κασταλίας, ut ad ῥίπτρον referri possit. Est pro ἐν Καστ. h. e. ἐν Πυθοῖ, Pythiis. [Boeckh. Comment. p. xi. sq. Θάλλει δ' ἀρεταῖσιν Ἔν τι Κασταλίᾳ παρὰ Ἀλφειοῦ τι ῥίπτρον. *Ex Schedis.*]

17. Memora quoque victoriam Pythicam. οὗτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψῃ, *non vanas laudes attinges; ex merito laudabis.* Pyth. vi. 37. χαμαιπετὴς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ, *non irritam vocem Nestor emisit.* Nec alia est γνώμα κενεὰ χαμαιπετεῖσα Nem. iv. 65, 66. *consilium inane, irritum.* Fuerat autem Epharmostus jam ante Olympicam victoriam victor Pythiis, v. 17, 18. et una cum Lampromacho fratre vel cognato Isthmiis, v. 124.

23. αἰνήσαις ἴ καὶ υἱόν, Opuntem, tanquam nympham seu deam, ejusque urbis civem, tanquam deæ sobolem. pro αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ τὸν πολίτην.

24. ἄν Opuntem urbem, bonis legibus et reip. administratione claram.

φειοῦ τε ῥέεθρον·
"Οθεν στεφάνων ἄωτοι
Κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείρον-
τι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

Ε. ά. Κ. ι.

Ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν
Μαλεραῖς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς,
Καὶ ἀγάνορος ἵππου θᾶσσον
Καὶ ναὸς ὑποπτέρου, παντᾷ
Ἀγγελίαν πέμψω ταύταν,
Εἰ σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ
Ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι
Κᾶπον· κεῖναι γὰρ ὥπασαν
Τὰ τέρπν'. ἀγαθοὶ δὲ
Καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες

Σ. β'. Κ. ιε'.

Ἐγένοντο. ἐπεὶ ἔναν-

32. *ματέρα* Pauw expolivit, ut simile faceret colon strophico suo v. 16. cf. v. 58. 36. *νηὸς* Bodl. γ. et mox *ταύτην* et *παλάμῃ*. Sed hæc non tam pro varietate notari, quam pro stupore librarii haberi debebant. *παντᾷ* Steph. refinxit. v. ad Ol. i. f. 39. *ἐξαίρετον* sphalma est Steph. et quidem ex Morell. 43. *ἀντία πῶς ἄν* et *ἀντίον* in Schol. occurrit.

38. *σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ*. Novo tropo poesis per *Musarum vireta*, hortum, seu arbusta, declaratur: ea *colit poeta*, si læto cum arborum proventu, *manu fausta* id facere putandus est: hæc est *χιλὶς, παλάμη, μοιρίδιος divina*: per quam declaratur ingenium divinitus datum. Grammatici, dum *δαιμονίᾳ μηχανῇ καὶ τύχῃ* reddunt, usum loquendi Pindaricum sequuti sunt, quo aliquid dicitur fieri, contingere, *σὺν θεῷ, σὺν θεοῖς, σὺν τύχᾳ θεῶν*, et Ol. x. 25. *θεῷ σὺν παλάμᾳ*. itaque et h. l. *σὺν μοιριδίῳ παλάμᾳ, colit Musarum vireta, juvante deo*; pro quo *σὺν παλάμῃ θείᾳ, δαιμονίᾳ*, dicere poterat; vel *σὺν μοίρᾳ θεῶν*, Ol. ii. 37. dixit igitur *σὺν παλάμῃ μοιριδίᾳ*. Est idem mox *κατὰ δαίμονα*, quod alias *ἐκ θεῶν*, ut Pyth. i. 79. h. e. *θείᾳ μοίρᾳ*. *Fortes et ingeniosi viri nascuntur deorum numine, voluntate. Nam si hoc ita se non haberet, quomodo Hercules tam animosus esse potuisset, ut vel cum diis pugnaret* etc.

τ' ἂν ϖῶς τριόδοντος Ἡ-
ρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν;
Ἀνίκ' ἀμφὶ Πύλον σταθεὶς
Ἥρειδε Ποσειδᾶν·
Ἥρειδέν τέ μιν ἀργυρέῳ
Τόξῳ πολεμίζων
Φοῖβος. οὐδ' Ἀΐδας ἀκι-
νήταν ἔχε ῥάβδον,
Βρότεα σώματ' ἅ κατάγει
Κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν
Θνασκόντων. Ἀπό μοι λόγον
Τοῦτον, στόμα, ῥίψον·
Ἐπεὶ τόγε λοιδορῆσαι
Θεοὺς, ἐχθρὰ σοφία· καὶ
Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν,

45. *σκύταλον* ex MSS. Bodl. reposuerunt Oxonienses pro vulgato *σκυτάλην* quod esse debebat *σκυτάλαν*. et sic jam exhibuisse Aldum video. utrumque *τὸ ῥόπαλον* designat. 47. *ἤρειδε* Schmid. e suis emendavit. Vulgo *ἔρειδε*. Ald. *ἤρηδε*. At versu seq. *ἤρει δὲ τέ μιν*, ubi Romana statim emendatiorem habet lectionem. *Ποσειδᾶν* vulgg. *Ποσειδᾶν* Ald. Gott. Beck. recte. 48. *ἀργυρέῳ* Schmid. intulit. *ἀργυρείῳ* Ald. Rom. et ceteræ edd. cum Pal. C.-Bodl. γ. Aug. quod eodem redit, si contracte legas. Veteres autem contracte pronuntiarunt, non scripserunt. 50. *Ἀιΐδας* Bodl. C. 51. *-ταν* Bodl. γ. 52. *σώματα* Schmidius extulerat, quod metrum ita postulare credebat. *ἅ* Bodl. γ. et v. 54. omnes Bodl. *θνασκόντων*.

47. *Ποσειδᾶν ἤρειδέ μιν, eum repulit, repressit.* Est, ut puto, petitum a lucta, in qua alter alterum *ἐρείδει, obnixus protrudere laborat et prosternere.* Diversum est *ἐρείδειν* (scil. *ἑαυτὸν*) *εἴς τινα, κατά τινα.*

50—59. *αὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον*, etc. pro: *καὶ Ἀΐδης ἀκίνητον, ἀνέσχεν, ἀνέτεινε. et Pluto hastam intentavit in ipsum suam, qua ille animas ad Orcum ducere solet. ῥάβδος* de hasta, (nam ea utitur h. l. pugnando,) quæ nunc, ut sæpe, pro sceptro est, quo *ille* compellere umbras dicitur, ab aliis *Mercurius*. De Herculis descensu ad Cerberum auferendum malim intelligere, ne iterum ad Pylum redeat poeta, de quo jam actum erat v. 46. Variis modis potuit etiam hoc Herculis facinus a poetis tractari. *βρότεα σώματα* dixit, quæ Homerus *εἴδωλα καμόντων*.

57—59. Bene enodavit Schol. *narrare de diis turpia, accedit ad vesaniam*: similia illis Ol. i. 82. Refugit poeta

A. β'. K. ιϛ'.

Μανίαισιν ὑποκρέκει.
Μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοι-
αῦτ'. Ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν
Χωρὶς Ἀθανάτων. φέροις
Δὲ Πρωτογενείας
Ἄστει γλῶσσαν, ἴν', αἰολο-
βρόντα Διὸς αἶσα,
Πύρρα Δευκαλίων τε, Παρ-
νασσοῦ καταβάντε,
Δόμον ἔθεντο πρῶτον· ἄτερ
Δ' εὐνᾶς, ὁμόδαμον
Κτησάσθαν λίθινον γόνον.
Λαοὶ δ' ὀνόμασθεν.
Ἔγειρ' ἐπέων σφὶν οἶμον
Λιγύν. αἶνει δὲ παλαιὸν
Μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων

67. νάσους Bodl. C. inepte. 70 κτισάσθαν aut, quod scribendum erat, κτισσάσθαν, defendit Schmidius pro ἐκτισάσθην a κτίζειν. Nec tamen id aliunde, quam, sive vitio, sive correctoris interpolatione, primum in Morell. et hinc in Steph. ortum videtur. Ald. Rom. et hinc aliæ κτησάσθαν, recte utique et ad metrum et ad sensum: *sibi comparārunt*, monente etiam Pauw. Sic quoque MSS. Bodl. Aug. et Schol. cum Eustath. p. 23. extr. 72. ἔγειρ' ἐπέων σφὶν οἶμον λιγύν. Sane οἶμη, οἶμος, proprie via, qua plectrum per fides oberrat: tum et cantus; et ἐγείρειν ἀοιδὴν, Μοῦσαν, λύραν, obvia sunt. Elegans tamen est conjectura. Gedikii οὖρον, quod et Pyth. iv. 3. Nem. vi. 49. occurrit. Heinrichs conj. αἶνον. ὄρμον videtur habuisse in suo libro Schol. vetus: τὸν τῶν ἐπέων λιμένα καθόρμισον εἰς τὸν ὕμνον τοῦτον. 73. λιγύν γ' metri caussa scribere suadet Pauw, et v. seq. οἶνόν γ'. vide ad v. 16. 32.

a narratione numine indigna, pugna inter deos facta. καυχᾶσθαι pro λέγειν, ut cum notione ostentationis, σεμύνεσθαι, *plăcere sibi nimium in Herculis laude.* παρὰ καιρὸν, παρὰ τὸ δέον, *plus quam fas est*, sc. detrahendo deorum laudibus. Κρέκειν proprie lyricen, qui fides pulsat et sonum elicit, hinc κρέκειν, *sonare*: unde et fides κρέκουσι. nunc ὑποκρέκειν, ὑπηχεῖν, *succinere, respondere cantu.* Hæc forte Schol. dicere voluit.

72—74. Pedestre esset: molire, move carmen novi argumenti, quod genus carminum delectare solet. Om-

E. β'. K. l.

Νεωτέρων. Λέγοντι μὲν
Χθόνα μὲν καταχλύσαι μέλαιναν
Ὕδατος σθένος· ἀλλὰ Ζηνὸς
Τέχναις ἀνάπωσιν ἐξαίφνας
Ἄντλον ἑλεῖν. κείνων δ' ἔσσαν

75. μὲν Bodl. α. 78. ἄμπωσιν Ald. et hinc in marg. Rom. item Schol. ἀνάπωσιν August. ἀνάπωσιν Pal. A. B. ἄμπωσιν qui legant, teste Schmidio, non invenio. ἐξαίφνης codd. Bodl. 79. λαζεῖν Palat. A. B. et Bodleiani, Scholion τοῦ ἑλεῖν.

nino Locrenses mythi non multum a poetis tractati esse videntur. Tum 75—79 narratio est, aquas obruisse solum; mox eas refluxisse iterum Jovis opera, numine. In 78. sq. puta subjectum esse τὸν ἄντλον, τὸ πλῆθος ὕδατος. has aquas ait ἑλεῖν ἄμπωσιν, refluxisse.

79. κείνων δ' ἔσσαν etc. Videamus primo, quid verba per se, et ordine suo constituta, suggerant. De *Opuntiorum majoribus* agitur. Dicuntur fuisse *Deucalion* et *Pyrrha*, aut ipsi, aut ex iis nati. At iidem sunt ἐγχᾶθεν κούρων φύτλας Ἰαπετιονίδας, κεραῦν τε φερτάτων Κρονιδᾶν. *origine tenus progenies stirpis Iapeti et filiarum primorum Cronidarum.* Hic hæremus. Deucalion et Pyrrha avum habuere Iapetum et Asiam: hi duxere ortum ab Oceano, et fuere inter Titanes. At enim, quomodo majores illi simul esse potuerint κούρων κεραῦν φερτάτων Κρονιδᾶν, *nati e filiabus primorum Cronidarum*, obscurum est. Primores Cronidæ sunt Jupiter, Neptunus, Pluto. Ex iis itaque filiæ natæ esse debuere, quæ matres erant factæ majorum Locrensium. Atqui has ignoramus. His tamen quomodo occurri possit, video: poetice pluralis pro singulari poni solet, dictumque adeo est nihil aliud, quam majores duxisse ab Iapeti stirpe, et ab una filia Jovis Saturnii. Atqui ignoratur etiam hæc. Tum vero nova et gravior difficultas oritur e temporis notatione: πρὶν—. Nam majores illi v. 79. a Deucalione et Pyrrha orti, debuere esse *ante Locrum*: πρὶν v. 85. Reponas: πρὶν absolute positum esse, *antea*, κατὰ τὸ πρὶν, seu, ut Schol., κατὰ τὸ παλαιόν. Sic ipse aliquando tuebar locum. At enim parum proficias. Nam primo nimis abrupta esset oratio:—βασιλᾶις ἀΐδι. Πρὶν Ὀλύμπιος ἄγιμὰν—μίχθη. Manet porro omnis reliqua difficultas *in filiabus* seu *Cronidarum* seu *unius Jovis*. Ad hoc πρὶν tanquam ad scopulum impacta omnis hæret interpretatio. Nam *inter Deucalionem et Locrum* non alii intercessisse feruntur quam *Opus et ejus filia* a Jove ad Locrum adducta: addas licet ex Schol. Amphictyonem, Deucalionis f., Locri patrem. Itaque in intervallo isto non esse potuere ἰγχώριοι βασιλᾶις ἀεί. Multo minus assequi licet, quinam fuerint κούρων κεραῦν φερτάτων Κρονιδᾶν, seu φερτάτων Κρονιδᾶν, h. e. Διὸς, *ex filiabus Jovis nati*. nec prodest, si κόρας legeris: nam ne *una* quidem *Jovis filia* inter Deucalionem et Locrum fuisse memoratur. Opuntis autem filia et serior est, et ex Jove Locrum, non puellam, peperit.—Potest interpretatio sic institui, ut v. 81-84 tanquam *in medio posita* includantur, et πρὶν v. 85. referatur non ad βασιλᾶις ἀΐδι, verum ad κείνων δ' ἔσσαν χαλκάσπι-

Χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι
Ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος
Φύτλας κοῦροι κορᾶν τε φερ-

82. Turbatissima hæc sunt et verbis et sensu, e vulgata lectione vix intemerata; multoque magis e Scholiis. Grammatici Protogeniam, Deucalionis et Pyrrhæ filiam, eandem esse volunt, quæ Locro nupta fuerit et a Jove compressa: sic etiam apud Schol. Apollonii lib. iv. extr. legitur. Ex Pindari mente Locrus, Deucalionis et Pyrrhæ filius, Locridem tenebat, quo parentes concesserant v. 68. Ad hunc Jupiter in matrimonium adduxit Opuntis ex Elide filiam, gravidam in Mænali recessu ex deo factam, unde prognatum puerum Locrus pro suo filio suscepit, et ab avo materno Opuntem appellavit. De Protogenia Pindarus nihil memorat, nisi quod v. 63. *Opuntem* Πρωτογενείας ἄπυ dixit. Ab aliis illa commemorata est, tanquam Aëthlio nupta, e qua Endymion susceptus, qui Elidem tenuit et Epeo regnum reliquit, a quo Epei dicti. v. Pausan. v. 1. At in Pindaro obscura et impedita est oratio, quod majores Locrensium a Deucalione et Pyrrha orti origine stirpis Iapeticæ, iidemque e filiabus (nam κόραι non esse possunt *amicæ*, sed sunt *filiæ*: ut Musæ κόραι Διός) primorum e Cronidis orti dicuntur. Variis modis versavi et tentavi versus, ut ad fabulas vulgares sententiam accommodarem. v. Not. Emendabam quoque φερτάτω Κρονίδᾱν, pro φερτάτου, quo *Jupiter* est; et κόραι τι. At ignoratur non minus ejus *filia*, quam *filiæ*, quæ hic locum habere possit. Tum urget illud περὶ, quod omnes modos emendandi et interpretandi turbat. Si scripseris κοῦροι κόραι τε φερτάτω Κρονίδᾱν. ἀ δ' Ὀλύμπιοι—omnia sublata videas: at quam multa mutata! Ita redii ad ea, quæ in Notæ extrema parte posita sunt. 82. κορᾶν Bodl. Cod. et α. In Aldina sic legitur: ὑ. πρόγονοι

ὅτε ὑμέτεροι πρόγονοι: *orti ab illis fuere majores vestri, antequam Jupiter Opuntis filiam ad Locrum adduxit*: ut sic majorum memoratio ornetur: ἀρχᾶθεν κοῦροι Ἰαπετιονίδος φύτλας κορᾶν τι φερτάτω Κρονίδᾱν, *viri ab Iapeto orti et a filiabus Jovis*; ut universe dicat: majores Epharmosti esse ortos a filiabus Jovis. At enim ignoratur, quinam inter majores hos sive e filiabus sive ex una filia Jovis nati fuerint. Nam Opuntis filia Opuntem filium peperit, non filiam. Esset, adeo statuendum, ignorari a nobis origines Locrorum, et inter Deucalionem et Locrum interesse potuisse plures generationes, in his ductas a Jovis filiabus seu filia. Nexus tamen verborum et sententiæ *filias Jovis cum Iapeti stirpe conjungit*: ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύτλας κοῦροι κορᾶν τι φερτάτω (vel φερτάτω) Κρονίδᾱν. Iapetus Urani fuit filius, adeoque Uranidas expectes; Cronidæ locum non habent.—Ex his itaque colliges: Pindarum fabulam sequi a vulgari diversam nobisque minus notam *de puella, ex Iapeti stirpe, a Jove amata, e qua progenies fuit, quæ Locridem tenuit jam ante Deucalionem*. Sic omnia bene procedunt: v. 79. κείνων, *ab istis* (Deucalione et Pyrrha puta) *genus duxere majores vestri, origine prima illi ex Iapeti stirpe prognati, et a filiabus Jovis*, (potest esse dictum indefinite pro una, si non admittas κόραι τι) *indigenæ reges hujus regimis ante Locrum, patrem Opuntis adoptivum*. Hunc autem Locrum et Opuntem ad multo seriores, quam vulgo fit, annos detrusit; nam Opuntem facit æqualem Menœtio, Patrocli patri: 104. sq.

τάτων Κρονιδᾶν, ἐγ-
χώριοι βασιλῆες αἰεί.

Σ. γ'. Κ. ιϛ'.

Πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμὼν,
Τὰν παῖδ' ἀπὸ γᾶς Ἐπει-
ῶν Ὀποῦντος ἀναρπάσας, ἔκαλος
Μίχθη Μαιναλίαισιν ἐν
Δειραῖς, καὶ ἔνεικεν
Λοκρῷ, μὴ καθέλοι μιν αἰ-
ὼν, πότμον ἐφάψας,
Ὀρφανὸν γενεᾶς. Ἔχε
Δὲ σπέρμα μέγιστον
Ἄλοχος. εὐφράνθη τε ἰδὼν
Ἥρως θετὸν υἱὸν,
Μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ μιν
Ἰσώνυμον ἔμμεν,
Ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾷ
Τε καὶ ἔργοισι. πόλιν δ' ὤ-
πασεν λεών τε διαιτᾶν.

Α. γ'. Κ. ιϛ'.

Ἀφίκοντο δέ οἱ ξένοι,
Ἔκ τ' Ἄργεος, ἔκ τε Θη-

ἀρχᾶθεν, Ἰ. φύτλας, κοῦροι κουρᾶν ϗ φερτάτων Κρονιδᾶν. 86. θυγατὶς' ἀπὸ Ald. γῆς MS. Bodl. et α. 87. Ὀπόεντος et ἐναρπάσας Ald. ἔκηλος Bodl. γ. 88. Μίχθε-Schmidii commentum est, ut doricum sit pro ἰμίχθη. Scilicet ut μίχθεν pro ἰμίχθησαν. De hoc nemo dubitet; sec idem non fit aut fieri potest in singulari. Pauwius recipere ait Antispastum varietatem; seu, quod idem est, prima versus Glyconii regio Pyrrhichium, Iambum, Trochæum et Spondeum admittit. cf. Hephæst. p. 33. [91. In textu Heynius correxit ἰφάψαις.] 92. ἴσχειν Bodl. C. 97. Ἰσσώνυμον Rom. 98. ὑπέρβατον Schmidius ex Commelin. et Plantin. memorat, vitiose exaratum; sed vitium hoc jam in Stephanianis occurrit, et primum a Morellio venit. 100. λαόν τε emendat Pauw. v. ad v. 16. 32.

Ϛᾶν, ἰὼ Ἀρχάδες, οἱ δὲ καὶ Πισᾶται·
Υἷα δ' Ἄκτορος ἐξόχως
Τίμασεν ἐποίχων
Αἰγίνας τε Μενοίτιον.
Τοῦ παῖς, ἅμ' Ἀτρείδαις
Τεύθρανος πεδίον μολὼν,
Ἕστα σὺν Ἀχιλλεῖ
Μόνος, ὅτ' ἀλκᾶντας Δαναοὺς
Τρέψαις ἁλίαισιν
Πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν·
Ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι
Μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν
Νόον γ'. ἐξ οὗ Θέτιος γό-
νος οὐλίῳ μιν ἐν ἄρει

E. γ'. K. l.

Παραγορεῖτο, μήποτε
Σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι
Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς. Εἶην

103. οἱ δ' Ἀ. Ald. Emendatum hoc statim in Rom. ἵ δ' Ἀ. quod neglectum in edd. seqq.; post Cratandrinam revocavit Schmidius Canterum sequutus Nov. Lect. v. 27. Ferri tamen potest alterum οἱ δ', utpote in Phalæcio. Tum Bodl. C. Πισᾶτι. 108. Τεύθρανος Schmid. refinxit, ut respondeat antitheticis, usu Pindarico. Legitur ubique Τεύθρανος. 114. βιατὰν Ald. βιατὰν Bodl. γ. Ex βιάω βιατὴς, ut ex βιάζω βιατὴς, pro βίαιος. 115. γ' abest Ald. et Pal. trinis, binisque Bodl. male, si Pauwium audias. 116. ιν Ald. et Pal. C. οὐλοίῳ Pauw propter hypothesin v. 16. 32.

107. Spectant hæc de Patroclo narrata ad Antehomerica, copiosius exposita haud dubie in Cyprio carmine. Nonnulla inde colligas ex Tzetzæ Antehom. 269. sqq. ubi cf. Not.

119. seq. εἶην εὐεπιπνὴς ἀνηγεῖσθαι etc. Videtur sententia hæc esse: Possem procedere (ἄγεσθαι, ἀνηγεῖσθαι, *invehi* [*narrare.* N. x. 35. *Ex Schedis.*]) in digressione; *haberem quæ dicere possem; esset etiam ingenii audacia et vis.* [πρόφορος pro φερόμενος, ἰσχύμενος. *Ex Schedis.*] At Aliud est quod ago: *Veni, adsum,* (ἦλθον) *ut commemorem plures victorias, quas Epharmostus cum Lampromacho* (fratre vel cognato) *consequutus est.* πρόξενίῳ τ' ἀρετᾷ τι, *propter hospitii necessitudinem et præclaram virtutem victoris.* Currus Musarum, quo poeta fertur, lyricum inventum. cf. Pyth. x. 102. Nem. ix. 17. Isthm. ii. 3. viii. 134.

Εὑρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι
Πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ·
Τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις
Ἔσποιτο. προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ
Τ' ἦλθον τιμάορος Ἰσθμίαι-
σι Λαμπρομάχου μί-
τραις· ὅτ' ἀμφότεροι κράτησαν

Σ. δ'. Κ. ις'.

Μίαν ἔργον ἀν' ἀμέραν.
Ἄλλαι δὲ δὴ ἐν Κορίν-
θου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι,
Ταὶ δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρ-
μόστῳ κατὰ κόλπον·
Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀν-
δρῶν. παῖς δ' ἐν Ἀθάναις.
Οἷον ἐν Μαραθῶνι, συ-
λαθεὶς ἀγενείων,
Μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων,
Ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν;
Φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ

120. Εὑρησιεπὴς statim Rom. recte. Ald. εὑρισπεπὴς. sic et Schol. et MS. Bodl. εὑρισπεπὶς altera ni. pr. 122. ἀμφιλαβὴς Crutand. δυναμὶς Plant. 124. τιμαορὲς legere mavult Hauw. Certe in τιμάορος est ao junctim uno sono efferendum. Tum Ἰσθμίαις τε leg. offert Pauw, ut copula accedat, qua cum superioribus hæc conjungantur. 129. Post χάρμαι interpunctionem mutavimus; est enim Ἐφαρμόστῳ statim ad ἄλλαι δὲ δὴ ἐγένοντο assumendum; nam de hoc solo nunc agitur. ταὶ δὲ καὶ, *aliæ autem victoriæ ei contigerunt Nemeis*: nec addit, duæne an plures. 132. Ἴσχε tres Bodl. 134. οἷα Schmidius metri caussa pro οἷον δ'. quod ferri potest in Glyconio. Ex Pindari tamen usu retinui οἷον. 138. ὀξυρεπεῖ Ald.

[124. τιμάορος. *laudator*. ut 148. σύνδικος. *Ex Schedis.*]

[137. ἀργυρ. φιάλαις. Erat ἀγὼν χρυσοκίτης. *Ex Schedis.*]

138. φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ ἀστῶν δαμάσσαις. δόλος ὀξυρεπὴς est simpl. ὀξύς, et δόλος, *calliditas luctatoris*. Adjungitur alterum epitheton ἀστῶν. Licet conjectare ἀστός τε, *ipse non prostratus*, μὴ πεσών, ut et Schol. explicat. Sed doctius est, id ipsum in epitheton mutari, ut ἀρ sit ἀστός.

Ἀπτῶτι δαμάσσαις,
Διήρχετο κύκλον ὅσσα
Βοᾷ, ὡραῖος ἐὼν καὶ
Καλὸς, κάλλιστά τε ῥέξαις;

A. δ'. K. ις'.

Τὰ δὲ Παῤῥασίῳ στρατῷ
Θαυμαστὸς ἐὼν φάνη
Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυκαίου·
Καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν
Πελλάνᾳ φέρε. σύνδικος
Δ' αὐτῷ Ἰολάου
Τύμβος εἰναλία τ' Ἐλευσὶς ἀγλαΐαισιν.
Τὸ δὲ φυᾷ, κράτιστον ἅπαν.
Πολλοὶ δὲ διδακταῖς

139. δαμάσσας Schmid. ex Pal. A. B. vulgo δαμάσας, infestum metro. 143. Παρασίῳ Rom. et al. 145. Λυκίου Bodl. a. C. male. Distinctionem post φάνη sustuli, quæ totum locum obscurabat. Est enim: Τὰ δὲ (κατὰ δὲ τὰ τραχθέντα) ἀμφὶ πανάγυριν Ζηνὸς Λυκαίου (ἐν πανηγύρει, in Lycæis Pausan. viii. 2. et 38.) θαυμαστὸς ἐὼν φάνη στρατῷ Παῤῥασίῳ, populo Arcadiæ. 150. εἰναλία γ' Rom. et Brub. At Ald. ἰναλία τ', unde correxit statim Ceporinus, ut nunc legitur. 151. ἀγλαΐαισιν. μίμικται τὸ δὲ Ald. et mox v. 155. ὦ. ἀπίσθαι. 152. κάρτιστον Schmidius refinxerat, sine caussa metro et hic metuens. Nova ab hoc versu procedit sententia. [Cf. Ol. ii. 154. Nem. iii. 69. *Ex Schedis.*]

143. Videndum, annon et hæc per exclamationem efferri præstet: ut inde a v. 134. οἷα δὲ pro ὡς, sic nunc τὰ δὲ (pro ἃ δὲ, h. ὡς)—Λυκαίου; καὶ ψυχρᾶν ὁπότ'—φέρε;

[147. φάρμακον αὐρᾶν Gilb. Wakefield bene illustrat Hipponacteo choliambo χλαῖναν, φάρμακον ῥίγους ap. Schol. Lycophr. 855. quæ Homero est ἀλιξάνιμος. (Silv. Part. i. p. 77.) *Ex Addendis.*]

[149. Cf. Isthm. v. 40. *Ex Schedis.*]

[151. ἀγλαΐαι. decora. *Ex Schedis.*]

152. sq. Victorem dicit a natura ad luctam esse factum, ideoque tot victorias esse consequutum. Usurpant versum rhetores, in his Libanius ὑπὲρ τῶν ἐρχηστῶν (Reisk. to. iii. p. 364. 23), qui et laudat similes sententias Euripidis (Orest. 126. 7. add. Bacch. 317) et Sophoclis. Pergit v. 156: *quod non est a natura profectum, melius tiletur.* ἄνευ δὲ θεῶν,

Ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
Ὧρουσαν ἑλέσθαι.
Ἄνευ δὲ θεοῦ, σεσιγα-
μένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆ-
μ' ἕκαστον. Ἐντὶ γὰρ ἄλλαι.

E. δ'. K. ι'.

Ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι.
Μία δ' οὐχ ἅπαντας ἅμμε θρέψει
Μελέτα. σοφίαι μὰν αἰπει-
ναί. Τοῦτο δὲ προσφέρων ἆθλον,
Ὀρθιον ὦρυσαι θαρσέων,
Τόνδ' ἀνέρα δαιμονίως γεγάμεν
Εὔχειρα, δεξιόγυιον, ὀρῶν-
τ' ἀλκάν, Αἰάντεόν τε δαί-

156. ἄνιθι δὶ MS. Bodl. et Ald. 157. γ' omittunt MSS. Bodl. 158. μ' ἕκαστόν γ' emendat Pauw. vide v. 16. 32. 160. οὐκ vitiose Oxon. 161. μὶν MSS. Bodl. 163. ὦρυσαι Rom. Crat. Brud. Morell. Aldus tamen jam ediderat ὦρυσαι (ἀναβάσησον), quod revocavit Steph. θαρσῶν Bodl. et α. 166. αἰάντιόν' ἰν δαί- 167. τι Ald. αἰάντιόν γι δαι- 167. τί. Rom. et seqq. etiam Schmid.

σεσιγαμένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον, pro vulgari, οὐ σκαιόν ἐστι, σεσιγῆσθαι χρῆμα ἕκαστον οὐ σὺν θεῷ (γιγνὸς, ante v. 152. τὸ φυᾷ), h. e. *quem non natura finxit ad aliquam rem, tantum abest, ut is gloriam consequatur, ut potius turpiter se det; ut adeo præstet nihil de eo dicere.*— Pergit v. 158. *Nec vero omnes iisdem studiis vacare possunt:* ἐντὶ γὰρ ἄλλαι ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι, *alia studia* (in aliis rebus, ingenii dotibus accommodatiora) *fructuosiora sunt*; pro hoc dictum est: *alia via ulterius ducit progredientem, quam alia*, h. e. alter hoc studio, alter alio feliciores progressus facit. σοφίαι μὰν αἰπειναί, *at in arte aliqua excellere, difficile est,* αἰπινόν ἐστι, σοφὸν εἶναι.

162. Nunc superius dicta ad victorem transfert: qui insignia præsidia ad luctam a natura habuit. προσφέρων (σὲ πρὸς τὸ) ἆθλον τοῦτο h. προσφερόμενος, προστιθών.—δαιμονίως, σὺν δαίμονι, εὐφυῶς. Puta autem poetam aut se alloqui, ut interdum facit, aut choro præcipere. Ultimos versus 166, 7. ita accipe: Victorem Olympia reducem ex more victorum sollenni sacra fecisse heroi indigeti, Ajaci Oilei f., et coronam deo consecrasse. Nisi dicas, simpliciter verba esse interpretanda: *qui victoriam Olympicam adeptus heroem indigetem novo decore ornavit.* Nam victores honorem et decus afferunt, ut patriæ, ita et diis patriis. Verum in hunc sensum oratio esset paullo ambitiosior et ornamentis oneratior.

Ϝ' ὃς Οἰλιάδα νι-
κῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

αἰάντιόν τι Pal. A. αἰάντιόν γι Pal. B. quod Oxonienses receperunt, vix tamen dignum, in quo quicquam novarent. Gravius erat mendum, quod ubique legitur in altero versu -τι ὅς τ', quod metri caussa Schmidius mutavit in Ϝ' ὅς O. Pauw offert de suo: Ϝ' ὅς τ' vel Αἰάντιόν τι δαί- Ϝ' ὅς O. Porro Ἰλιάδα Ald. Rom. et rel. errore sollenni. Commelin. Ὀϊλιάδα, quod metrum respuit. Sed Οἰλιάδα, quod Schol. recent. diserte exhibent, recte Schmidius vulgavit: ὃς νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμὸν Αἰάντιον Οἰλιάδα (pro Οἰλιάδου, v. Schol. recent.) δαιτὶ, h. e. ἐν δαιτὶ, *inter epulas sollennes coronavit aram.*

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ε.

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ ΛΟΚΡΩ ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩ,

ΠΥΚΤΗ.

ARGUMENTUM.

Ex promisso quod dudum debitum erat, id nunc se persolvere ait poeta et victori et urbi Locrorum—19. et ipsi aliptæ Ilæ, a quo confirmatus erat Agesidamus victor inter pueros, ne succumberet—27. Transit poeta paullo abruptius ad ludos ab Hercule Olympiæ institutos, victis Molionidis, mox et Augea Elidis rege. Memorantur victores in his ludis—93. Ad horum ludorum exemplum celebratur Jupiter in carminibus in victorum honorem cani solitis; etiam in præsenti carmine, quod victoris et Locrorum laudem celebrat—ad f.

Σ. ά. Κ. ή.

ΤΟΝ 'Ολυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι
'Αρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενὸς

'Αγησιδάμῳ A. E. addunt Ald. et Bodl. β. γ. 'Αρχιστράτου παιδί. Victor pugilatu Ol. 74.

Fuit Agesidamus victor pugilatu *is παισὶν*, ut constat 21. seq. 1—8. *Non animo excidit victor Agesidamus; inscriptum animi tabulis est ejus nomen. Vos, Musa et Veritas, avertite a me opprobrium promissi erga hospitem non servati: ἐπιτὰν*, h. e. *ἐπιδὰς, ψευδίαν, τὸν ψεύδεα*, quatenus fallit fidem datam. Tum *ἰχέστᾳ ἐρθᾷ χερὶ, δικαίᾳ*.

Ἐμᾶς γέγραπται. γλυκὺ γὰρ αὐτῷ
Μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθ'. Ὦ
Μοῖσ', ἀλλὰ σὺ, καὶ θυγάτηρ
Ἀλάθεια Διὸς,
Ὀρθᾷ χερὶ ἐρύκετον ψευδέων
Ἐνιπὰν ἀλιτόξενον.

Α. α'. Κ. η'.

Ἔκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος
Ἀμὸν κατήσχυνε βαθὺ χρέος.
Ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὀξεῖ-
αν ἐπιμομφὰν ὁ τόκος ἀνδρῶν.
Νῦν, ψᾶφον ἑλισσομέναν
Ὅπα κῦμα κατα-
κλύσσει ῥέον· ὅπα τε κοινὸν λόγον
Φίλαν τίσομεν ἐς χάριν.

Ε. ά. Κ. θ'.

Νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν

3. ἐμᾶς. Putabat Mingarellus p. 25. legendum esse ἀμᾶς priore longa propter 36. 53. 61. 78. Atqui 11. 28. manum retinent.— 4. ἐπιλίλαθα Bodl. γ. 7. Mingarell. eleganter conj. ψευδίων—ἀλιτοξίνων. 9. ὑπιλθὼν Aug. nec hoc male. 10. ἰμὸν καταισχύνει Ald. emendatum in Rom. Wakefield Silv. Crit. P. i. p. 14. emendat βραδὺ χρέος ingeniose. At βαθὺ familiare pro μέγα. ut βαθὺ κλέος Ol. vii. 98. ἰσθλὸν Ol. xii. 17. et al. 12. ὁ abest Ald. et τόκος θνατῶν cum Pal. C. 14. Fuit olim ὅπου et ὅπῃ apud Schol. vet. Male interrogando hæc efferebantur; est ὅπα, non πᾶ. Subintell. Νῦν σκοπεῖν δεῖ, ὅπα. aut simile quid. 15. καταπλύσσει Edd. vett. usque ad Morell. et Steph. pr. in quibus καταπλύζει. iterum antiquam revocavit Stephan. altera cum seqq. reliquæ variant. καταπλύσει Palat. tres et Aug. cum gl. καλύψει, quam et recent. Schol. habent; male. Est *alluendo propellet, volvet.* 17. Νίμει ἀτρίκειαν πό-

9. ὁ μέλλων (ab eo inde tempore ἰσόμενος, *procedens*) χρόνος, ἔκαθεν ὑπιλθὼν, *quod longo inde spatio effluxit*, κατήσχυνε χρέος, h. e. ἤλεγξεν ἐμὲ χρέος ὀφείλοντα, *redarguit me debiti non persoluti.*

12. *Nunc videndum est, quid primum carmine victori et urbi consecrato attingendum sit.* κοινὸν λόγον, *communem utrique laudem*, hymnum, ut Ol. vii. 38. 39. ξυνὸν λόγον.

Ζεφυρίων· μέλει τέ σφισι Καλλιόπα,
Καὶ χάλκεος Ἄρης. Τρέπε δὲ Κυκνεία
Μάχα καὶ ὑπέρβιον Ἡρακλέα· πύκτας
Δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν Ἰλᾳ φερέτω χάριν
Ἀγησίδαμος, ὡς Ἀχιλεῖ Πάτροκλος.
Θήξας δέ κε φύνᾳ ἀρετᾷ πρὸς
Πελώριον ὥρμασε κλέος ἀ-
νὴρ θεοῦ σὺν παλάμᾳ.

Σ. β'. Κ. η'.

Ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες.
Ἔργον πρὸ πάντων βιότῳ φάος.

λις Λοκρῶν Pal. C. ἀτρίκειαν etiam Ald. At unus ex Schol. νέμει γὰρ ἡ τραχεῖα πόλις Λ. (sc. τὴν χάριν ἀπονέμει) legit; nam ait: τραχεῖα δὲ εἰκότως ἂν λέγοιτο, λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιθαλασσίδιος, αὐτὸς γάρ φησιν εἴ τ' ἀργίλοφον πὰρ Ζεφύρου κολώναν —καίτοι τραχεῖα οὖσα, εὐνεμεῖται. Præstat vero vulgaris lectio. 18. ἐπὶ Ζεφυρίων Ald. [19. In textu Heynius correxit κάκιστα "ut ἄ sit."] 21. Ἰόλᾳ Ald. et Pal. C. item unus ex Schol. Ἴλᾳ Rom. et seqq. quod et ipsum in Schol. item Ψλᾳ, quod et Crat. in marg. Erat Ilas Agesidami ἀλείπτης seu magister. 22. Ἀχιλεῖ recte scripsit Schmid. cum Pal. C. metri gratia. Vulgo Ἀχιλλεῖ. 23. Erat antea φῶτ' vel φῶτ', a φώς, pro ἀνήρ. φύντ' ἀ. h. αὐτὸν φύντα πρὸς ἀρετὴν, vetus Scholiastes legerat, *cum ipse indole egregia uteretur, ad virtutem esset natus*, haud dubie elegantius. Cratander idem in margine habet, ex Scholiis. 27. Legebatur ἔργων. sic sensus saltem erat: *Victoriam sine labore pauci consequuti sunt, quæ quidem satis illustris sit*: φάος βιότῳ, (vel βιότου, ut vett. edd. quas Morell. et

19. *Nec Ilæ memoratio absito, qui puerum, jam fere victum, quod et Herculi accidit, ut victor evaderet, hortatu confirmavit, atque adfuit; ut Achilli Patroclus.* De *Herculis* pugna cum Cycno diversa narrat Hesiodus. At noster sequutus esse videtur Stesichorum, ut ex Schol. colligo. Fuit inter Stesichori carmina *Cycnus*. *Patroclus* autem adfuit Achilli in pugna cum Telepho: sup. ix. 107. confirmatus, ut ex h. l. patet, ab eo, ne cum ceteris Achivis fugeret. Debuit et hoc in Antehomericis expositum esse.

23. φῶτ' ἀρετᾷ, πρὸς ἀρετὰν, ex sollenni Pindari sententia, φυᾷ, natura aliquem, etiam ad certamina, factum esse debere: v. c. P. viii. 62. et sup. Ol. ix. 52. Tum h. l. de puero victore agitur; alienum adeo φὼς, ἀνήρ. Hæsi in τῷ κε, quod alienum est a sententia, si ad solum Agesidamum refertur. Potest substitui γε. Verum poeta putandus est, quod non videram, per sententiam communem extulisse; ἔρμασι κε dictum pro ἐρμάσαι ἄν, ἑρμᾶν δύναιτο ἄν.

27. Nondum vidi melius, quam quod posui in Var. Lect. Obtigerant victori adversarii validi, nec multum abfuerat, quin victoria excideret. *Paucis* (quos æquus amavit Jupiter) *obtingit hoc, ut*

Ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀϊῆσαι
Θέμιτες ὧρσαν Διὸς, ὃν ἀρχαί-
ῳ σάμαντι πὰρ Πέλοπος
Βίη Ἡρακλέος
Ἐκτίσσατο, ἐπεὶ Ποσειδάωνος
Πέφνε Κτέατον ἀμύμονα,

A. β'. K. η'.

Πέφνε δ' Εὔρυτον, ὡς Αὐγέαν λάτριον

Steph. primæ deseruere) *ἔργων πρὸ πάντων, lux, decus vitæ præ omnibus facinoribus.* Impediti aliquid hic inesse facile sentis. Bodl. C. *ἔργῳ, facto præclaro præ omnibus lux ornamentum vitæ*: quod placet Oxoniensibus, displicet Pauwio. Equidem sic acciperem, ut *ἔργῳ* esset pro *ἐν ἔργῳ, ἐκ ἔργων.* per victoriam cui splendor summus accedit. Aldus ediderat: *ἔργων π. π.* Hoc recepi: donec melius quid allatum fuerit. Ita *ἔργον* opponitur alteri, *χάρμα πάνον*, ea est, *certamen cum labore et ærumna susceptum*: id vero certamen *vitæ decus, seu gloriosum est præ omnibus certaminibus.* Aut si quis universe sententiam efferre malit: *Successus sine labore paucis contigit: at labore partus præ omnibus decus est vitæ*, h. is demum præclarus et illustris est. Sane *πρὸ πάντων* jejunum esse videtur, sive sit neutrius, sive a *πάντες*. Suspicabar, *ἔργων πρόφαντον* olim scriptum fuisse: altera tamen ex parte *ἔργον, victoria* cum labore, *illustre vitæ decus* est. Vetus quoque Schol. ita legit et accipit: *ἡ δὲ νίκη τῷ βίῳ αὐτῶν ἴσον φάος.* Potest quoque uterque versus in unam sententiam contrahi, quod Beckium sequi video: *ἄπονον δ' ἴλαδον χάρμα πανύστοις ἔργων πρὸ πάντων βίοτον φάος.* Quæ tamen non minus dura sunt. 28. *ἐξάριθμον* unus ex vett. Schol. legisse videri potest: *ἔν τινα ἀγῶνα ἐξ ἴσων ἀριθμὸν ἔχοντα* sc. xii. deorum. Sed perperam et invito metro. Quod vero Schmidius addit, etiam Aldum et Pal. C. ita legere, non inspexit Aldinam, in qua hic recte legitur: *ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀ.* sed mox post *πὰρ Πέλοπος* pergit Aldus: *ἴσων ἐξάριθμον Ἡρακλέης*, haud dubie ex Scholio interpolato textu. 29. *Θέμιστες* codd. Aug. Gott. omnes vett. edd. et ipsa Schmidiana, Dorice pro *Θέμιστες*: quod cur Oxonienses in *Θέμιδες*, quod vulgare est, mutarint, non assequor. *Θέμιστες* prima Steph. vitiose, et hinc aliæ. Est autem pro *Θέμις* et hoc pro *Θεμὶς*, festi lex. 31. *Ἡρακλίης* Bodl. C. 32. *ἐκτίσσατο* Schmidius correxit ex Ald. et Pal. B. vulgo *ἐκτίσατο*. *Ποσειδάωνος* male pars Bodl. ut mox, *Κλεωνῶν*. et sic toties commune pro exquisitiore Dorico libri illi infimæ notæ refinxerunt, ut monere pigeat. Itaque in posterum talia non attingam, nisi ubi alia causa accesserit. Displicet hiatus. An fuit—*σεμν' ἐπεὶ* Π.

victoriam ἀενεὶ consequantur. Altera vero ex parte *victoria ea demum vitæ decus affert, quæ cum labore conjuncta fuit. ἔργον* est *certamen*, h. l. *σὺν πόνῳ* vi oppositi. *πρὸ πάντων, ante omnes alios.* Est adeo id. q. Ol. xi. 4. *εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει.*

33. Cteatum et Eurytum, Moliones filios e Neptuno: v. Apollodor. ii. 7. 3. p. 150. et ibi Not. p. 450. sq. Paus. v. 2.

Ἄεκονθ' ἑκὼν μισθὸν ὑπέρβιον
Πράσσοιτο. λόχμαισι δὲ δοκεύσας
Ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε κἀκείνους Ἡρακλέης ἐφ' ὁδῷ·
Ὅτι πρόσθε ποτὲ
Τιρύνθιον ἔπερσαν αὐτῷ στρατὸν,
Μυχοῖς ἄμενον Ἄλιδος,

E. β'. K. ϑ'.

Μολίονες ὑπερφίαλοι. Καὶ μὰν
Ξεναπάτας Ἐπειῶν βασιλεὺς, ὄπιθεν
Οὐ πολλὸν, ἴδε πατρίδα πολυκτέανον
Ὑπὸ στερεῷ πυρὶ πλαγαῖς τε σιδάρου
Βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἅτας ἴζοισαν ἐὰν πόλιν.

35. ἀέκοντ' Ald. recte. Hoc enim antiquum est: binis syllabis pronuntiandum. [In textu Heynius correxit Ἄκονθ'.] 41. μυχοῖσιν vitiose Morell. et Steph. Porro ἄμενον revocavi ex Ald. et Pal. B. cum tribus Bodl. Gott. Aug. et ἥμενον. Pal. C. *sedentem, commorantem.* Romana: ἄμμενον, tanquam ab ἅπτω, *nexum hærentem*, ἰφημμένον, *qui penetraverat in interiora Elidis.* Ita vero ἀμμένον erat scribendum. [Probat Hermann. de Dial. Pind. p. xii. *Ex Schedis.*] Possis suspicari, vitium inesse et fuisse ἄμενοι — Μολίονες. nam *hi in insidiis latuerant.* At vero non satis convenit quod adjectum est μυχοῖς Ἄλιδος. Dicimus itaque, Herculis copias *insedisse tum loca Elidis;* nec in poeta urgenda est vox μυχοῖς; est nihil amplius quam, *copias Elidem esse ingressas.* 42. Noluit ergo Pindarus, metro forte vetante, cum Homero Il. λ. 749. Μολίονι scribere? ut nec Ibycus apud Athenæum ii. p. 58. A. 43. ὄπισθεν — et mox ἴδεν Ald. emendatum in Rom. Hactenus sufficiat etiam talia ex Aldina notasse, unde declarari possit illud, quod in præfatione posui: Pindari, quem nunc habemus, fundum esse editionem Romanam, quæ vitia Aldinæ, prosodica inprimis, ad metricam legem correxit. Nunc quidem, ubi semel ea de re constiterit, emendatiore textu recte uti præstat, quam ejusmodi librariorum allucinationes iterum enotare. 45. ὑπὸ στιρῷ πυρί. Videri potest epitheton ad σίδηρον spectare; sic legendum esset per hyperbaton dictum στιρῷ — σιδάρου. Verum πῦρ στιρὸν est *indomitus ignis.* Convenit πυρὸς μένος.

35. Molestum est ὑπέρβιον, ut ad Αὐγίαν retrahatur. μισθὸς ὑπέρβιος esset *ingens.* Melius ipse Hercules esset ὑπέρβιος.

[46. ὀχετὸς pro ῥεῦμα, βένθος. *Ex Schedis.*]

Νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποθέσθ' ἄπορον.
Καὐκεῖνος ἀβουλίᾳ, ὕστατος
Ἀλώσιος ἀντήσας, θάνατον
Αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν.

Σ. γ'. Κ. ἡ.

Ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἕλσας ὅλον τε στρατὸν
Λειάν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος
Υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος
Πατρὶ μεγίστῳ· περὶ δὲ πάξαις
Ἄλτιν μὲν ὅγ' ἐν καθαρῷ
Διέκρινε. τὸ δὲ
Κύκλῳ πέδον ἔθηκε δόρπου λύσιν,
Τιμάσας πόρον Ἀλφεοῦ

Α. γ'. Κ. ή.

Μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν, καὶ πάγον

48. ἀβουλίαις Ald. et Pal. C. cum Schol. Vet. sed contra metrum. 51. ἵλσας scribunt vett. edd. ἵλσας dicunt esse pro ἱλάσας. Enimvero dicendum sic: ἵλω et ἵλω fuisse antiquas formas, unde et ἵλον superest. Inde invaluit ἱλίω. 55. Ἄλιν Pal. B. et sic scriptum olim fuit in multis, ut ex Scholiis apparet, ut etiam Aristodemus illud emendare necesse habuerit Ἄλτιν. Mirum est, ita turbari potuisse in hac voce. Veram scripturam agnoscit Pausan. v. 10. ubi h. l. respicit. Ἄλτις nomen luci proprium, pro ἄλσος, quod etiam ἄλσις esse debuit; hujus luci ambitum Hercules dimensus est et septo inclusum secrevit in loco patenti, hoc enim est ἐν καθαρῷ. nolim ad loci sacri religionem referre cum Schol. et Pauwio. 57. Κ. δάπιδον Ald.

47. *Contentionem cum fortioribus semel susceptam difficile est finire;* cum ii semel provocati non nisi vindictæ cupiditate expleta discedant. Eadem sententia Nem. x. 135. χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνδρώποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων.

48. Nescio an præstet ὕστατος ἀλώσιος disjungere et ἀντήσας per se positum accipere, ἀντήσας (τοῦ Ἡρακλέος) θάνατον αἰπύν, *gravem*, οὐκ ἐξέφυγεν.

Ad 51. cf. O. ii. 5. sq. iii. 20. sq.

54. περιπήξας διεκρίνατο, τίμενος ἐποιήσατο. Nam lucum serius plantavit Hercules ab Hyperboreis redux sup. iii. 24. unde ἐν καθαρῷ, *loco tum aprico, nudo et vacuo.*

56. τὸ δὲ κύκλῳ πέδον. Inf. 92. τίμενος. *Intra Altin fecit esse, constituit, locu epulis sacris:* δόρπου λύσιν, h. e. aut δόρπου λύοντα τοὺς πανηγυρίζοντας, *solventem curis animos*, aut κατάλυσιν εἰς δόρπον, ἐν δόρπῳ, hospitium epularum habendarum. Epulæ autem ipsa sacra comitantur. conf. inf. 92, 93. Sacrum fit Alpheo fl. cum xii. diis.

Κρόνου προσεφθέγξατο· πρόσθε γὰρ
Νώνυμνος, ἃς Οἰνόμαος ἄρχε,
Βρέχετο πολλᾷ νιφάδι. Ταύτᾳ
Δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ
Παρέσταν μὲν ἄρα
Μοῖραι σχεδὸν, ὅ τ' ἐξελέγχων μόνος
Ἀλάθειαν ἐτήτυμον

E. γ'. K. θ'.

Χρόνος. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω
Κατέφρασεν, ὅπα τὰν πολέμοιο δόσιν

61. νώνυμνος Schol. recent. cum Pal. A. et MS. Bodl. qui exponit ἄνευ ὕμνου, et Aug. Alius in iisdem Scholiis νώνυμνον legit, unde Aldinum forte fluxit νώνυμον, ut jungatur, βρέχετο νώνυμνον, pro ναυάγως. Media ea in voce saltem est producenda syllaba. 62. πολλὰ Ald. 67. τὸ δὲ ἀφανὲς ex Schol. unus legit. Aldus: τὸ δ' ἐς ἀφανὲς ἰὼν πρόσω· quæ singula metri lex redarguit. Paullo durior omnino est hujus loci oratio: melius tamen ad Χρόνον, quam ad Herculem referas. 68. κατίφρασίν γ', ὅπα vel κατίφρασιν, χ' ὅπα pro καὶ ὅπη, emendat Pauwius, ut metrum fulciat. Idem pluribus locis tentatum; nescio an satis ex rei necessitate. Nam ultima tonum habens, in primis sequente adspiratione, produci potuit, etsi natura brevis esset. Ut interrogationi locus esset, ex alterius Scholiastæ sententia, deberent esse πῆ et πᾶς. Possis suspicari fuisse,

61. ἃς per ἷως declaratum est a Schol. vet. et ab Hesychio: v. Koen. ad Gregor. p. 81. add. Brunck. ad Aristophan. 173. Supplendum est ἐφ' ἧς ἡμέρας. Ex ἀὶς ducebat Schneider Fragm. Pind. p. 100. cxlii. Dictum autem, *quamdiu Œnomaus regebat*, omnino puta, pro, *antiquo tempore*.

62. Ταύτᾳ δ' ἐν — Lyrica vis in seqq. inest admirabilis; consecrandæ Alti adstitere Μοῖραι et Χρόνος: quandoquidem *fatale* erat institutum et *per longum tempus* duraturum. Omnino Μοίραις Pindarus ingeniose utitur. Supra nascenti Iamo vati adstiterant Ilithyia et Mœræ Ol. vi. 71, 72. cf. Nem. vii. 1. Idem Τύχην inter Mœras retulerat in deperdito carmine. v. Paus. vii. 26. p. 591. Fuit enim Hymnus ejus in Fortunam, quantum intelligo ex eod. iv. 30. extr. Χρόνος ὁ ἰξιλίγχων ἅπαντα, quod sup. Ol. i. 53. Ἀμίραι δ' ἱκάλοισαι μάρτυρας σοφώτατοι.

67. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατίφρασιν sc. ὁ Χρόνος, ὅπα. *tempus procedens obscurari non passum est*, sed servavit memoriam posteritas, *quo loco, præda divisa, e manubiis Hercules litaverit et quomodo ludos instituerit.* [*probavit nunc serius tempus eventu, vere fata sic statuisse. Ex Schedis.*] τὰ ἀκροθίνια sunt h. l. δόσις ἀκρόθις, nisi pro τὰ ἀκροθίνια dictum esse contendas. Par hæsitatio in Ol. ii. 7. Ὀλυμπιάδα — ἀκρόθινα, quod et per appositionem τὰ ἀκρόθινα, pro ἀκροθίνια, et τὴν ἀκρόθινα, accipi potest. Deficiunt nos exempla usus utriusque formæ. Potest κατίφρασιν accipi pro καταφράζει, τοῦτο σαφῶς, ὅπα, *servat memoriam posterum tempus, docet adhuc, servata rei memoria.*

Ἀκρόθινα διελὼν ἔθυε, καὶ πενταετηρίδ' ὅπως ἄρα ἔστασεν ἑορτὰν,
Ἐν Ὀλυμπιάδι πρώτα νικαφορίαισί τε.
Τίς δὴ ποταίνιόν γε λάχε στέφανον
Χείρεσσι ποσίν τε καὶ ἅρμασιν,
Ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος
Εὖχος, ἔργῳ καθελών;

Σ. δ'. Κ. ή'.

Στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον,
Ποσσὶ τρέχων, παῖς ὁ Λικυμνίου
Οἰωνός· ἦκεν δὲ Μιδέαθεν
Στρατὸν ἐλαύνων. ὁ δὲ πάλᾳ κυδαίνων Ἔχεμος Τέγεαν,
Δόρυκλος δὲ τέλος
Πυγμᾶς φέρε, Τίρυνθα ναίων πόλιν.
Ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν

Α. δ'. Κ. ή.

Ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ἠείδετο.

κατάφρασον, ut Tempus alloquatur, aut se, aut Musam. [Distingue post κατίφρασιν. Nunc nova sententia. Ex *Schedis*.] πολίμου δὲ major pars Bodl. et sic Rom. ed. cum seqq. πολίμοιο ex Ald. tacite revocavit Schmid. De interpunctione in seqq. v. Notam. 70. ἄρ' ἔστασιν Ald. Malim hiatum tolli: ἄρα γ' ἔστασιν. 17. σὺν Ὀ. Pal. C. πρῶτα Morell. exaravit, et hinc Steph. 72. ποταίνιον ἔλαχε Ald. [In textu Heynius correxit ποταίνιον ἔλαχε. et 71. extr. posuit signum interrogandi.] et mox ποσί τε καὶ ἅρματι, hoc cum Pal. C. et ἐνδόξαν. 76. εὐθύτονον Ald. Rom. cum edd. ante Schmidium, qui εὐθύδρομον reposuit, quantum quidem video, ex ingenio; scilicet perperam de metro sollicitus; neque vero, si ex libro habuit, aliud quid illud est, quam interpretamentum τοῦ εὐθύτονον, τὸ μὴ ἔχον καμπὴν στάδιον; ut bene Schol. in quo ἐκ' εὐθείας, κατ' εὐθεῖαν, redditur. 82. primum in Τίρυνθα corripi notabile est. 83. ἐν Γ. Morell. et Steph. et hinc reliquæ edd. 84. ἀπὸ M. pro ὁ ἀπὸ Μαντινίας. σᾶμ' Ἀλιῤῥοθίου lectio erat Ald.

72. *Age quis*—ἀγώνιον θέμενος εὖχος, *consequutus victoriam certaminis*. ἐν δόξᾳ, ἐνδόξως, *gloriose*, σὺν δόξᾳ. ἔργῳ καθελὼν, *certamine, pugilatu, adversarium prosternens*, h. e. *superans*. Meliorem interpretationem petii a meliore interpunctione. Num vulgatum erat:—ἅρμασιν ἀγώνιον, ἐν δόξᾳ θέμενος, εὖχος ἔργῳ καθελών.

Κἄχοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπόν.
Μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδικε πέτρῳ,
Χέρα κυκλώσαις, ὑπὲρ ἅπαντας,
Καὶ συμμαχίᾳ θόρυβον
Παραίθυξε μέγαν.
Ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν εὐώπιδος
Σελάνας ἐρατὸν φάος.

E. δ'. K. θ'.

Ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖ-

Rom. et reliquarum edd. adversus metro. Neque aliter Scholia: in quibus tantum dubitatur, sitne pro σῆμα Ἁλιῤῥοθίου h. σημεῖον καὶ δόξα Ἁ. an Σᾶμ' Ἁ. aut, ut alii, Σᾶμος Ἁ. ut Semus sit Mantineus, victor. Semum autem Mantineensem curru, vicisse, versu ex Theseide, quæ Diphilo hic adscribitur, declaratur: Τρίψας δὲ πώλους, ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος, Ὃς πρῶτος ἅρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφιῷ. ita legendus ille locus in Schol. Sed hunc Semum Halirrhothii filium fuisse aliunde non constabat; nec Halirrhothius, Neptuni f. Herculis tempore vixerat. Scilicet in versu Hesiodi, quo de Halirrhothio, Perieris et Alcyones filio, egerat: Ἦτοι ὁ μὲν Σῆρον καὶ Ἀλάζυγον, υἱέας ἰσθλούς, alii Σῆμον legerant. Didymus autem ἁλιῤῥόθιον Neptunum dictum prodiderat a movendis fluctibus; Mantineam vero Neptuno sacram adeoque *Neptuniam* esse, Bacchylidæ auctoritate ostenderat: Ποσειδώνιον ὡς μάντιν εἰς (leg. Ποσειδάνιον, ὡς Μαντινῆς,) τριόδοντα χαλκοδαιδάλοισιν ἐν ἀσπίσι φορεῦντες, h. *tridentem in clypeis habentes, Mantineensium more.* Mirum est, Grammaticos non vidisse, omnia hæc adversari metro; saltem ἁλιῤῥόθου scribendum erat. Schmidius ex Pal. A. et B. adde Aug. reposuerat: Σᾶμος ἠείδετο: pro quo Oxonienses dederunt Σ. ἀείδετο, nescio an ex Bodl. MS. sed alterum magis erat metro consentaneum. Pauw nova voce audacissime conjicit, fuisse a Pindaro proditum: Σᾶμος ἁλιῤῥοθεῖ, *curru incedens strepitum ciet.* Sed omnes illas turbas videtur dedisse glossa ad Σᾶμος adscripta, qua eum Halirrhothii filium fuisse notatum fuerat. 85. Κἄχοντι Schmidius ex Pal. A. B. Ἄχοντι Φράστωρ δ' ἔλασε Rom. et rel. Ald. ἄχοντι δὲ Φ. ἔ. 86. Ordinem verborum vulgarem mutaverat in Πίτρῳ δ' Ἐνικεὺς ἔδικε μᾶκος Schmidius, nec apparet, qua de caussa. μᾶκος (ἐς μῆκος) ἔδικε (σὺν) πίτρῳ pro ἔδικε πίτρον. Sic ἢ οἴῳ (ὄλεκρῳ) Φαίηκες ἰδίσκον Ol. θ. 188. Ἐνικεὺς conjicit Pauw, quod notius nomen sit et mensura certius. 87. Χέρα κυκλώσαις. Ap. Homer. Ol. θ. 189. τόν ῥα περιστρέψας (sc. χειρί). putes et hic esse Χειρὶ π. Verum exquisitius est χέρα κυκλώσαις. ἁπάντων Ald. et Pal. C. 89. παρέθηξε, a παραθήγειν, primum editum a Morell. hinc a Steph. et sic vet. Schol. Sed παραίθυξε, quod multo præstantius est, ab αἴθύσσειν, *fulgere et cum fulgore movere*, recte Schmidius revocavit: παρεκίνησε. Supra vocem vidimus neutraliter positam vii. 175. et P. i. 169. et eo alludunt Ald. παραίθυξε, Rom. παραίθηξε, quod sequitur Brubach. et Pal. A. παράθυξε. At Cratander emen-

σι θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.
Ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἑπόμενοι καὶ νῦν,
Ἐπωνυμίαν χάριν νίκας ἀγερώχου,
Κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βέλος,
Ὀρσικτύπου Διός γ' ἐν ἅπαντι κράτει
Αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα.
Χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς πάλαμον

datam exhibet lectionem, quæ et in Schol. recent. occurrit. [Comparat Huschke Anal. crit. p. 33. Horat. i. 4. 5. minus commode. *Ex Schedis.*] 94. *ἀρχαῖσι* sphalma primum in Morell. inde in Steph. illatum. [In textu Heynius correxit *καὶ νῦν.*] 95. Primum in interpretatione difficultas inest; de qua vid. Notam. Tum adversus metrum pugnat versus in voc. *χάριν* sequente *νίκας*. Pauw emendat Χάρι, ut Gratiam alloquatur: *Ἐπωνυμίαν, Χάρι, νίκας ἀγερώχου Κελαδησόμεθα*, id est *νίκην ἱππόνομον*. Non satis placet, et a Codd. auxilium expectandum censeo: videtur enim vox excidisse, et in ejus sedem glossa venisse, quæ ad *νίκας* adscripta erat. Suspicabar *σὺν ὄχοις* illud fuisse. Nam *νίκη σὺν ὄχοις* pro *νίκη*, a nostro frequentatur. Beckius pro *χάριν* in ipso contexto *ἄγε* edidit. [In Sch. fere accipitur pro *εἰς χάριν*. *Ex Schedis.*] 96. Turbant plures casus quarti sine copula positi. Exputare licet plures modos jungendi et refingendi. Verum nullus adhuc obtigit, qui satisfaceret. Modum, quem equidem sequar, vide in Nota. [In textu Heynius comma, quod nunc post *βίλος* positum est, transposuit post *Διός*, delevitque proxime sequens *γ'*.] Pauw *βροντᾶ καὶ π. βίλος* emendat: eoque ducit Ald. *βροντᾶν*. [97. *ἐν ἅπαντι κράτει*. h. e. *σὺν μεγίστῳ κράτει*, cum summa potentia, *κρατερῶς*. *Ex Schedis.*] 98. *ἀρηρότα* Romana, Aldinam male deserens, et hinc reliquæ vulgg. [99. *χλιδῶσα* pro *γλυκῦα*. *Ex Schedis.*]

90, 91. Nam plenilunio habiti Indi Olympici, conf. sup. iii. 35.

94-98. Hæc equidem sic expediebam: Jovis laudes in hymno in victorem Olympicum primum locum occupant: igitur *ἀρχαῖς προτέραις* (*προτέρᾳ ἀρχῇ*) *ἑπόμενοι*, *ei, quod in primis sollennibus factum*, [*instituto in ipsis initiis. Ex Schedis.*] *obsequendo, etiamnum in victoria Olympica celebranda Jovem memorabimus* [*canam hymnum Olympicum, τὸν ἐπινίκιον ὕμνον τὸν Ὀλυμπιονίκου. Ex Schedis.*]: pro Jove dixit, *κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βίλος, ὀρσικτύπου Διός γ'* (præstat *τ'*) *ἐν ἅπαντι κράτει αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα* (sc. *τῇ χειρὶ αὐτοῦ*) [l. simpl. *αὐτῷ παρόντα*, *ἐν ἔχει. Ex Schedis.*] *fulmen ardens, quod manu ille tenet, jacit summa cum vi*, ἐν pro *σὺν*, *ipse summus rex*, *κράτος ἔχων ὕπατος*, *μέγιστος*. Jam adjunge ad hæc ea, quæ præmisit, per appositum: *canemus hæc, hymnum*, h. e. argumentum hymni, *in victoria Olympicum*: *Ἐπωνυμίαν χάριν νίκας ἀγερώχου*, vel *κατὰ*, *εἰς*, *χάριν*, vel, quod præferam, per appositionem: *βροντὰν—χάριν*. Proprie *νίκη* erat *ἐπωνυμία*, victoria *Olympica* dicta, sed doctius transtulit ad *χάριν*, *decus, hymnum*. *Ἐπώνυμος* æque dici atque *ἐπώνυμος*, dubitare non debebam, v. Pyth. i. 58. Ut cum uno e Schol. pro *clarum, celebre*, accipiamus,

Ἀντιάξει μελέων,

Σ. ε. Κ. ή.

Τὰ πάρ' εὐκλεΐ Δίρκᾳ χρόνῳ μὲν φάνεν.
Ἀλλ' ὥστε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ
Ποθεινὸς ἥκοντι νεόπατι
Τὸ πάλιν ἥδη, μάλα δέ τοι θερ-
μαίνει φιλότατι νόον·
Ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λα-
χὼν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον,
Θνάσκοντι στυγερώτατος·

Α. ε'. Κ. ή'.

Καὶ ὅταν, καλὰ ἕρξαις, ἀοιδᾶς ἄτερ,
Ἀγησίδαμ', εἰς Ἀΐδα σταθμὸν
Ἀνὴρ ἵκηται, κενεὰ πνεύσαις
Ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι τερπνόν.
Τὶν δ' ἀδυεπής τε λύρα
Γλυκύς τ' αὐλὸς ἀνα-
πάσσει χάριν. ἔχοντι δ' εὐρὺ πλέος

101. *εὐκλείϊ* Ald. [*χρόνῳ μὲν*—junge: *ἀλλὰ ποθ., ὥστι ποθ. ἐστι παῖς. Ex Schedis.* In textu post *φάνεν* comma positum.] 103. Pauw emendat: *παῖς ἐξ—ἥκων, τι πότατι τὸ πάλιν ἥδη.* Satis scabre. Sed vulgata sic accipienda: *πατρὶ—ἥκοντι ἥδη τὸ πάλιν πότατι*, pro vulgari: *ἥκοντι εἰς τοὔμπαλιν τῇ πότητι*, h. *in id ætatis, quod juventuti ex adverso est*, h. ad provectam ætatem: sic Ol. xii. 15. *ἴμπαλιν τῆς τέρψιος* h. *ἀηδῶς.* 105. *φ. νίον* Pal. C. scholio apposito *υἱόν.* perperam. 108. *Θνάσκοντι.* primo pede spondeo, ut in Glyconio. vide v. 58. Explananda autem erat sententia ex græcismo, ut dictum sit pro: *στυγερώτατόν ἐστι Θνάσκοντι, τὸν πλοῦτον λαχεῖν ποιμένα ἀλλότριον ἑπακτόν. alienum herum.* 114. 115. *ἀνα-πλάσσει* Ald. et Pal. C. *affingit.* Sed alterum usu elegantium hominum tritum, ut *ἐπιπάσσειν, gratiam affundere.* 115. *τρέφοντι* pro *ἔχουσι* Ald. sed invito metro. *ἔχειν* h. l. est *παρέχειν*, quod et aliis in locis apud Pindarum occurrere memini: *καὶ παρέχουσί σοι κλέος* Π.

non satis caussæ esse videtur; secus quam Musgravio tom. iii. Eurip. in Suppl. p. 338. ad Or. 1013. videbatur. Mox 99. 100. *μολπὰ μελίων* jungenda: *quæ carmina serius quidem in lucem prodeunt*: debebat sequi: *ἀλλὰ ποθεινά γε, ὡς.*

[100. *ἀντιάξει· ἀπαντήσει*, scil. *τῇ ἀκοῇ. Ex Schedis.*]

Κόραι Πιερίδες Διός.

E. ε'. K. Θ'.

Ἐγὼ δὲ, συνεφαπτόμενος σπουδᾷ,
Κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον, μέλιτι
Δ' εὐάνορα πόλιν καταβρέχων, παῖδ' ἐ-
ρατὸν Ἀρχεστράτου αἴνησα· τὸν εἶδον
Κρατέοντα χερὸς ἀλκᾷ, βωμὸν παρ' Ὀλύμπιον,
Κεῖνον κατὰ χρόνον γ' ἰδέᾳ τε καλὸν
Ὥρᾳ τε κεκραμένον, ἅ ποτ' ἀν-
αιδέα Γανυμήδει τὸν πότμον ἄ-
λαλκε, σὺν Κυπρογενεῖ.

119. Δ' abest Ald. 120. Versus laborat. Schmidius conjiciebat ἀριστᾶν, et Oxonienses refinxerunt: ἐρατὸν δ'. tamen vel sic, incommoda vocula inserta, metrum claudicat. Pauw voce trajecta legit:—παῖδα Ἀρχιστράτου ἐρατὸν αἴνησα. Succurri potest leniore ope:—καταβρέχων Ἀρχι—στράτου (vel τω) ἐρατὸν τέκος αἴνησα. Adscriptum erat inter lineas παῖς, quod insertum turbas fecit. 121. χειρὸς vulgg. Emendavit Schmidius ad metri legem ex Ald. et Pal. C. Contra huic deerat γ' versu seq. 123. κεκραμένον Rom. Sed producitur α illud natura. v. inf. Pyth. x. 65. a κράω, ex κιράω. 124. Erat ἅ τ' ἀναι-δία Γανυμήδει. Ut ultima in ἀναιδία producta sit, Pauw monet, scribendum esse ἀναιδιᾶ pro ἀναιδία ab ἀναιδιὴς, quod vix est grammatice probum. Melius Aldus: ἅ ποτ' ἀ-ναιδία Γ. ut ια contracte legatur. Pro τὸν πότμον Ald. Rom. et omnes edd. ante Schmidium θάνατον, quod is nec monito lectore mutavit ex Palatt., ut credere licet: recte tamen, alterum enim scholion est, *protervam mortem*. [Boeckh. Comment. p. xiii. ἅ ποτε Ἀναιδία Γανυμήδει πότμον ἄλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ. uno versu. *Ex Schedis.*]

117. In sqq. verba hunc in modum jungenda arbitror: ἐγὼ δὲ συνιφαπτόμενος, *prosequens te, victorem*, ἀμφέπεσον (σὺν) σπουδᾷ κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν, *studiose eodem carmine celebro Locros*, (dictum ut περιβάλλειν τινὰ, amplecti, ἀμφαγαπάζεσθαι, *fovere, colere.*) μέλιτι δ' εὐάνορα πόλιν καταβρέχων παῖδ' ἐρατὸν Ἀρχιστράτου αἴνησα.—v. 122. post χρόνον γ' comma delevi. κεκραμένον ὥρᾳ, ut alias μιχθέντα, pro ὡραῖον. Alias ὥρα μίγνυταί τινι. P. x. 65. οὔτι γῆρας κέκρᾶται γενιᾷ, h. e. οὐ πάρεστι. At et πλοῦτος κεκραμένος ἀρετᾷ Pyth. v. 2. 3. qui Ol. ii. 96. πλοῦτος ἀρεταῖς διδαιδαλμένος. Suavissimum est, quod v. 123-5. de Ganymede ob pulcritudinem immortali facto subjicitur: *Juventa cum Venere infestam mortem ab eo propulsavit.*

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ *ια'*.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ.

ARGUMENTUM.

Victoriæ sibi postulant carmina, quibus earum memoria ad posteritatem propagetur—7. inprimis victoria Olympica, ceteris insignior: quare Pindarus Olympicorum victorum se laudes lubenter canere profitetur—10. Hoc nunc se præstare Agesidamo, Locrorum Epizephyriorum laudibus adjunctis—15. quippe qui, e Locride Græciæ in Italiam profecti, antiquos mores retinuerint, et laudum studia, carminumque amorem cum virtute adhuc servent.

Σ. ά. Κ. ς'.

ΕΣΤΙΝ *ἀνθρώποις ἀνέμων ὁτὲ πλείστα*
Χρῆσις· ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων

'Αγησιδάμῳ omittit Bodl. MS. Præstabat simpliciter inscribere; 'Αγησιδάμῳ πύξῃ. Apponitur in vulgg. τόκος, quod haud dubie debetur Grammaticis, petitum ex sup. Oda v. 12. quem versum male interpretes ad hanc alteram Oden referunt, ut hujus novi carminis accessio illo priore promittatur a poeta; cum ibi sententia

1-6. Sententiam et alibi repetit: *certaminum labores et factorum laudes desiderare hymnorum præmia*: v. c. Nem. iii. 10. διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου· ἀεθλονικία δὲ μάλιστ' ἀοιδὰν φιλεῖ. Tum forma sollennis est: ἐστὶν—ἐστὶν—εἰ δὲ, *non magis quam, similiter ut*. Respondent autem sibi illa: *homines modo sereno cœlo, modo pluvio indigent*, adeoque hoc votis expetunt. Faciunt autem hoc

Ὀμβρίων, παίδων Νεφέλας.
Εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει, μελιγάρυες ὕμνοι
Ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται
Καὶ πιστὸν ἄρχιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

A. α'. K. ς'.

Ἀφθόνατος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις

absolute efferatur. Potest carmen ad aliam victoriam, potest quoque ad unam eandemque spectare; potuit illud cum superiore carmine mitti, tanquam epistola, quæ illud commendet; potuit etiam maturius mitti. Postremum hoc Mingarellus statuebat [et Boeckh. *Ex Schedis*.], collocandum esse Carmen ix. ante x. Nam v. 14. *promitti* carmen; forte idem illud, quod nunc *decimum* est. 1. Ἔστιν ἰσ ἀ. duo Bodl. invito metro. ἐστὶ scripsit secundum grammaticorum canonem Schmidius. vulgo ἔστι. 4. εἰ καὶ Schmid. edit. sphalma. 5. In omnibus edd. interpungitur: Ὑ. ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, Καὶ σ. unde opinio Grammatici in rec. Scholiis orta, jungi etiam h. l. verbum singulare nomini plurali. cf. sup. ad Ol. viii. 10. 11. Schmidius se adduci passus est, ut v. 4. μελίγαρυς ἀοιδὴ scribere mallet; excidisse enim in nonnullis edd. ὕμνοι: sed vitium hoc est unius Plantin. Idem Schmidius Urbanum lib. ii. (nescio an is Martinus Urbanus sit, cujus Institutiones grammaticæ græcæ Aldus vulgavit) pro τέλλεται, τίλεται habere narrat; depravate.

agricolæ, ut tanto latior agrorum proventus sit. Adeoque sensus est: *non magis agricolæ salubri tempestate opus habent, quam victores hymnis ad messem laudum.* Nam sequitur: *Si quis in certamine secunda fortuna utitur*, h. e. victoriam consequitur: (vid. sup. ad Ol. viii. 96.) *hymnis indiget, μελιγαρέων ὕμνων χρῆσις πλείστη ἐστίν.* Hoc mutavit: μελιγάρυες ὕμνοι sc. εἰσὶν, ὧν χρῆσις πλείστη ἐστὶν, ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων, *laudum serarum*, h. apud posteros, *causæ ac semina*. Ut N. i. 11. ἀρχαὶ βέβληνται μέλεος ὑγιαμίου. Ita melius expeditum locum puto quam antea factum. In ceteris maneo in hoc, enallagen, quam Grammatici hic quærunt, ut ὕμνοι τέλλεται jungantur, locum non habere; et sic in aliis locis, in quibus eam quæsivere; ut sup. Ol. viii. 10. 11. Isthm. i. 38. v. 73. 74. Quod nisi alia fuere exempla in deperditis Pindari, perpetuam hanc figuram Pindaricam appellarunt Grammatici, (vid. Eustath. in Il. ε. 387.) inque his Herodianus περὶ σχημάτων a Villoisono vulgatus in Diatribe p. 98. In Hesiod. Σ. 321. τῆς δ' ἐν ἑρμῖς κεφαλαὶ, potuit pro ἦσαν dictum esse: ἔσαν, ἔασι, ἦν. In Euripid. Bacch. 1339. est δίδυκται,—πλήμμυρις φυγαὶ distinguendum. Etsi omnino eam damnare nolim: quandoquidem similis usus habetur *neutrorum pluralium cum verbo singulari* junctorum; et fuere in sermone antiquiore multa ad grammaticam subtilitatem nondum satis constituta. cf. de hoc schemate Ruhnken. ad H. in Cer. extr. add. Beck. ad h. l. et viii. 10. In Pindaro igitur accipio:—λόγων· τέλλεται καὶ πιστὸν ἄρχιον μεγάλαις ἀρεταῖς, *per eosdem hymnos maxima fides fit præclaris factis.*—7. *Laudes hac inprimis Olym-*

Οὗτος ἄγκειται. τὰ μὲν ἀμετέρα
Γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει.
'Εκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ ἐσαεὶ πραπίδεσσιν.
Ἴσθι νῦν, 'Αρχεστράτου παῖ, τεᾶς,
'Αγησίδαμε, πυγμαχίας ἕνεκεν

Ε. α'. Κ. ι'.

Κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας
'Αδυμελῆ κελαδήσω, τῶν Ἐπι-
ζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων.
Ἔνθα συγκωμάξατ', ἐγγυάσομαι
Μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατὸν,
Μήδ' ἀπείρατον καλῶν,
'Ακρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν, ἀφίξεσθαι. Τὸ γὰρ
'Εμφυὲς οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ

8. ἴγκεισται Ald. 10. ἰσαεὶ deerat Ald. 14. ἐπιζε- 15. φυρίων Bodl. γ. ἀλέγων [i. e. αὔξων, fovens, celebrans. *Ex Schedis.*] omittit MS. Bodl. 16. Pravam distinctionem post ἔνθα συγκωμάξατε, etiam Pauwio damnatam, sustuli. Est enim; ἔνθα συγκ. ὦ Μοῖσαι. ἐγγυάσομαι (ὑμᾶς) ἀφίξεσθαι (πρός) μιν (sc. τὴν γενεὰν, h. τὸ γένος Λοκρῶν, οὖσαν) στρατὸν μὴ φυγόξενον etc. 17. φυθόξενον Bodl. C. vitiose. — 19. σι a sec. manu pro δι MS. Bodl.

picos victores manent. ἀνάκεισται vel a donariis, quæ consecrantur, vel a thesauris, qui reconduntur.

8. τὰ μὲν ἀμετέρα γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει, *quare lingua mea tibi*, aut melius omnino, *victoribus Olympicis*, (nam mox ad Agesidamum transit) *hanc laudem procurare studet.* Deest pronomen τοῦτον τὸν αἶνον. Latet in μὲν, pro quo legendum esse puto μίν. τὰ pro ἃ, δι' ἅ. Nisi hoc feceris, dicendum erit, ἃ esse non grammatice, sed ad sensum dictum, pro ἥν αἶνον. *pascere laudem*: ad claram notionem quomodo tropum revocem, non habeo. ποιμαίνειν sensu tropico vix aliter accipi potest quam pro *alere*, τρέφειν, αὔξειν, *servare, custodire, providere.* Debebat sequi: *divino enim munere hanc laudes carmine ornandi vim possideo.* Hæc lyrice extulit v. 10. sqq. *non nisi divinitus (φυᾷ, δι' εὐφυΐας) aliquis ingenio pollet*: quod Ol. ix. 42. σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες ἐγένοντο (γένονται). Scilicet ἐκ θεοῦ, ut ἐκ θεῶν jam vidimus. At ἐσαεί? an non languet? Forte sic constitues, ut sit: ἀεὶ γὰρ σοφός τις ἐστὶν ἐκ θεοῦ. Mox v. 13. κόσμον, ὕμνον.

19. τὸ γὰρ ἐμφυὲς etc. Dixit pro: ἐστὶ γὰρ τοῦτο ἐμφυὲς ἦθος τῶν Λοκρῶν, etsi ii jam in aliam terram coloni deducti sunt. αἴθων ἀλώπηξ. Est ἡ ἀλώπηξ, eritque adeo ὁ καὶ ἡ αἴθων, *fulva* s. *rava vulpes.*

Οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες
Διαλλάξαιντο ἦθος.

21. οὔτ' i. λίον- 22. τις διαλλάξαιντο ἦθος. ita versus disponunt Bodl. C. et α. sicque metricus postulat facere, monente quoque Pauwio. 22. est hiatus. In Homero ἦθος habet digamma; non in Pindaro: v. Ol. xiii. 16. Nem. viii. 60. Forte—αιντ' ἄν ἦθος.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩ,

ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

Cum victor Ergoteles hoc Fortunæ deberet, quod patria, Cnosso, exul ab Himeræis receptus secundas res habuerat: Fortunam invocat, ut Himeræis propitia sit, cum ejus ab nutu pendeant omnia—6. consiliorumque successus eventusque incerti et obscuri—13. sæpe contra quam speratum fuerat—18. Ipse victor domi in obscuritate consenuisset, nisi Himeram patria exul pervenisset, ubi in civitatem receptus certamina obiit, et plures victorias est consequutus.

Σ. ά. Κ. Θ'.

ΛΙΣΣΟΜΑΙ, παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου
Ἱμέρᾳ εὐρυσθενεῖ ἀμ-
φὶ πόλει, Σώτειρα Τύχα.

Ἐργοτίλει Ἱμεραίῳ δολιχοδρόμῳ. addit Aldina: Ὀλύμπια καὶ Πύθια καὶ Ἴσθμια νικήσαντι εἰς Ὀλυμπιάδα. Eadem in duobus Bodl. in alio additum: Ἐργοτίλει τῷ υἱῷ τοῦ Φιλάνορος. Scilicet debentur hæc, ut aliquoties jam monitum, Grammaticis. Indocte autem huc retracta sunt, quæ de victoriis Pythicis et Isthmicis sub finem carminis memorantur. Carmen enim scriptum est victori Olympico. Notus autem est Ergoteles etiam ex Pausania, qui cum h. l. conferendus lib. vi. 4. f.

Τὶν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαὶ
Νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι,
Καὶ γοραὶ βουλαφόροι· αἴγε μὲν ἀνδρῶν
Πόλλ' ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω
Ψεύδη μεταμώνια τέμνοι-
σαι, κυλίνδοντ' ἐλπίδες.

A. ά. K. θ'.

Σύμβολον δ' οὔ πώ τις ἐπιχθονίων
Πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσ-
σομένας εὗρεν θεόθεν·
Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι.

ubi, statua ejus in Alti memorata, hoc adjicit: in titulo Himeræum fuisse adscriptum, etsi Cnosso Cretæ oriundum, sed turbis civilibus pulsum ab Himeræis receptum civitateque et honoribus affectum maluisse patriam edere Himeram. Hæc eadem patent hac Oda v. 19. sqq. Quod autem Pythicam et Isthmicam victoriam, Scholiasten sequuti, viri docti ad insequentem Pythiadem xxix. et Isthmiadem adeo lvii. rejiciunt, in eo falluntur. Necessario enim Olympicam victoriam, quam hic carmine suo ornat, antecessisse debent illæ. 1. Ψὶ λίσσομαι Pal. C. seu casu seu stupore librarii, qui signum appositum, quo ad scholion lector ablegari solebat, pro littera ψ habuit, nec dignum, in quo quis hæreat. v. Oxon. edd. et Pauw. 2. 'Ιμίρᾳ' primum invexit ed. Rom. prave; recte a Schmidio revocata Steph. lectio: 'Ιμέρᾳ. Aldina jam 'Ιμέρα. ἰθρυσθινί' pro ἰθρυσθινίῖ frustra scriptum videtur: nam metrum non respuit ἰθρυσθινιῖ sequente vocali; quod Pauw quoque monuit. — 3. ἀμφιπόλει Ed Brubach. sicque legerat Schol. ut ab ἀμφιπολιῖν sit, h. περιπόλει, σῶζει. Laudat quoque Homericum: ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Ferrem, si tertio casui jungi illud constaret. Nunc præstat λίσσομαι ἀμφὶ πόλει 'Ιμέρᾳ. 6. Vulgg. ante αἴ γε plena distinctione utuntur. 7. ταὶ δ' præclare emendavit Schmidius. Vulgg. ubique τὰ δ', quod et sensum et metrum jugulat. [Tuetur Hermann. nec male, ut sit: *nunc, nunc,* τὰ μὲν omisso. *Ex Schedis.*] 8. ψεύδη primum comparet in Morell. et hinc in Stephanianis. At Ald. Rom. et rel. ψευδῆ. sic et MS. Bodl. Tum Ald. τάμνοι· σαι. 10. οὔπωτις et mox ἐπιχθονίων in Bodl. 13. τετύφωνται Ald. quod casu et ipsum sensum habet: *inflantur, intumescunt et efferuntur*, nec tamen satis commodum. τετύφλωται Bodl. C.

6. Continuo orationem: Τὶν γὰρ— βουλαφόροι, αἴγε μὲν ἀνδρῶν (sc. τὶν, διά σου) ἐλπίδες κυλίνδονται, (κατὰ) πολλὰ ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω, (naves fluctibus jactari vides: pro, *incertum eventum habent*) τέμνουσαι ψεύδη μεταμώνια, *percurrentes fraudes inanes, expectationes vanas, quibus sibi illuserant* (tanquam naves percurrunt mare).—v. 13. proprie homines sunt τυφλοὶ (ὥστε) φράζεσθαι τὰ μέλλοντα, *ad providendum id, quod futurum est;* transtulit hoc ad ipsam contemplationem: *esse eam cæcam,* ἡ φράδη τετύφλωται, τυφλή ἐστι.

Πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
Ἔμπαλιν μὲν τέρψιος· οἱ δ', ἀνιαραῖς
Ἀντικύρσαντες ζάλαις,
Ἐσλὸν βαθὺ πήματος ἔν μι-
κρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

Ε. ά. Κ. l.

Υἱὲ Φιλάνορος, ἦτοι καὶ τεά κεν,
Ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ,
Συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ
Ἀχλεὴς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν·
Εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα
Κνωσίας ἄμερσε πάτρας.
Νῦν δ' Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος,
Καὶ δὶς ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τ', Ἐργότελες,
Θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις, ὁμιλέ-
ων παρ' οἰκείαις ἀρούραις.

17. ἐνθλὸν vulgg. ἐσλὸν Ald. Steph. 20. ἰνδομάχας conj. Erasmus in Adagiis. perperam. [Æschylus Eumen. 850. (864) ἰωιπίου δ' ἔριθος οὐ λίγω μάχην. *Ex Schedis.*] 26. ἐκ Πυθῶνος Ald. et Pal. C. recte pro hiatu ἐν Πυθῶνι Ἰ. — 28. παροικείαις junctim legit Pauw.

14, 15. πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν, *eveniunt*, ἔμπαλιν τῆς τέρψιος, pro ἀντιρρῆ. ut P. xii. 56. ἔμπαλιν γνώμας.

20. ἰνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ pro ἅτε τιμὰ ἀλέκτορος, galli gallinacei, qui in corte pugnat. Opponitur gallus, qui publicis certaminibus alitur. Cum gallus in Himerensium numis obvius sit, facile in hanc comparationem poeta incidere potuit. Mox v. 24. σ' excidisse monuit Jacobs noster Animadverss. p. 8. etsi jam aliquoties supplendum esse vidimus. Et v. 27. βαστάζειν pro *exaltare, clarum reddere*, ut et Isthm. iii. 14. dictum secundum vulgare ἐκαίρεσθαι, unde et ὑψοῦ φέρειν P. x. 109. et μετέωρος de gloria. ὁμιλεῖν παρ' οἰκείαις ἀρούραις, civis adscriptus ab iis, ad quos inquilinus accesserat. Himeram thermis nobilem fuisse satis constat. [De thermis cf. Numism. et Zoega t. ii. p. 130. 124. *Ex Schedis.*]

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ϛ'.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩ,

ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΩ ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

ARGUMENTUM.

Xenophontis victoris laudem cum patriæ, Corinthi, laudibus conjungit. A Corinthi laudibus initium facit — 39. Inde Xenophontis victorias enumerat — 68. Redit hinc ad Corinthum, et ex ejus originibus narrat fabulam de Pegaso a Bellerophonte domito; subjungit v. 133. laudes tribulium Oligæthidarum et bona vota.

Σ. ά. Κ. ιά.

ΤΡΙΣΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΝ ἑταιρέων
Οἶνον, ἄμερον ἀστοῖς,

σταδιοδρόμῳ. Ita vulgo in editis a Romana inde legitur, seu indocte seu corrupte. Aut enim σταδιεῖ aut σταδιοδρόμει erat dicendum. Cur itaque Aldinam deseruerunt editores? in qua inscripta Oda: Ξενοφῶντι Κορινθίῳ σταδιοδρόμῳ, καὶ πενταθλῳ, νικήσαντι τὴν πθ' Ὀλυμπιάδα. Hæc eadem fere in MSS. Bodl. leguntur. Est etiam, quod jam notatum viris doctis, Olympiadi lxxix. adscriptus Xenophon Corinthius apud Diodorum xi. 70. et Dionys. Halic. ix. 61. (p. 618.) etiam apud Pausan. iv. 24. ubi numerus Olympiadis undetricesimæ corrupte circumfertur. Patet, ut in Schol. ad v. pr. notatum, *Thessalus* nomine, Ol. lxix. victor renuntiatus fuerat; cursu quidem, ut infra v. 48. patet, stadio tamen eo Olymp. Ischomachus victor fuit; ergo de diaulo vel dolicho accipiendum, ut Corsinus quoque

Ξένοισι δὲ θεράποντα, γνώσομαι
Τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἰσθμίου
Πρόθυρον Ποσειδᾶνος, ἀγλαόκουρον.
Ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασίγνηταί τε, βάθρον πολίων,
Ἀσφαλὴς Δίκα, καὶ ὁμότροπος Εἰράνα, ταμίαι
Ἀνδράσι πλούτου, χρύσεαι
Παῖδες εὐβούλου Θέμιτος,

A. ά. K. ιά.

Ἐθέλοντι δ' ἀλεξεῖν Ὕβριν, Κόρου

monuit ad eam Olymp. Avus fuisse videtur *Ptœodorus* in Isthmiis victor. v. inf. 56. sq. Erant autem ex *Oligæthidarum tribu*. cf. v. 137 sq. In eundem Xenophontem Olympionicen scolion scripserat Pindarus, cujus versus apud Athen. xiii. p. 573. 4. habentur; quos vide in Fragmentis. Simul autem cursu et pentathlo eum vicisse iisdem Olympiis, testantur v. 41, 42. [De metro trium ultimorum versuum cujusque strophæ v. Boeckh. Comment. p. xxi. sq. *Ex Schedis.*] 1. Τρισολυμπιονίκας Brubach. et Morell. sed preli vitio. Ceterum interpretes inanem collocant operam in exputandis trinis Olympicis victoriis. 5. Ποσειδᾶνος. Nescio cur repente in hoc carmine Ποτειδᾶνος scriptura erat adscita. 6. γὰρ ex Ald. et trinis Pal. repetiit Schmidius: quod et fragm. Matth. habet. Rom. et cett. ἐν τᾷδε δ' ε. nec id male. 7, 8. Immutarat lectionem omnium codicum Schmidius tanquam duriorem, hoc modo: κασίγνηταί τε, Δίκα, πολίων — ἀσφαλὲς βάθρον, καὶ ὁ. 8, 9. ὁμότροφος in Schol. occurrit. 11. Interpunctionem post Θέμιτος mutavi, ut junctura cum anteced. manifesta sit. 12. ἀλίξειν aiunt Oxon. legere Steph. Atqui sic non nisi unica Pauli Stephani 1599. Hanc ergo pro textu Stephaniano habuere. — 12, 13. Κόρου ματέρα Ὕβριν dictam non concoquunt viri docti. Nam satietatem aiunt antecedere insolentiam; sic quoque noto Theognidis versu haberi Sentent. v. 53. Τίκτει τοι κόρος

3. θεραπεύοντα τοὺς ξένους, φιλόξενον γνώσομαι, *celebrabo*: v. ad Ol. vi. 151. 5. *Eunomia, Dice, Irene*, Hesiodo Horæ, Themidis filiæ Θ. 901. 2, 3. Eæ v. 9. ταμίαι, ab ἡ ταμία. *Horis* rerum copia tribuitur quoque apud Theocritum et alias: v. Valken. ad Theocrit. p. 394. — Reprehendi potest in poeta, quod, cum δίκην deam fecisset cum εὐνομίᾳ, nunc eædem appellantur βάθρον πολίων, quod abstractis conveniebat, non personis. ὁμότροπος h. l. concors.

12. ἰθέλ. δ' ἀλιξεῖν Ὕβριν. Erant hæc jungenda cum superioribus: ναίουσι καὶ ἰθέλουσι. Otiosa vox esse videtur ἰθέ-

Ματέρα θρασύμυθον.
Ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
Εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν.
Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
Ὑμμιν δέ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν νικαφόρον ἀγλαΐαν
Ὥπασάν γ' ἄνδραις ἀρεταῖς

ὕβριν. Quid ergo? Schmidius per hypallagen ait esse explicandum. Mirum vero, si *mater* et *filia* promiscue permutari possunt: Stephanus in Schediasm. v. 4. pro κόρου scribit φθόρου, et Pauwius κότου. Quis vero poetas omnes ad unam formulam adigere ausit? quidni et ipsa illa insolentia elati secundo fortunæ cursu animi fastidium creet, ut in præsenti rerum florente statu non acquiescant cives, sed novis studeant? vid. Notam. 13. θρασύθυμον Ald. 19. ὥπασαν ἄ. Ald. ὥπασάν τ' ἄ. Rom. et seqq. Contraxit id Schmidius in ὠπάσαντ'. At ὀπάζειν est *præbere*. ὀπάζεσθαι, *comitem adsciscere*. Ex parte Bodleianorum Oxonienses restituerunt ὥπασάν γ'. Est enim ordo verborum: Horæ ὥπασαν πολλὰ (πολλάκις) νικαφόρον ἀγλαΐαν (πολλὰς νίκας) ἀνδρῶν ὑπερισθόντων

λοντι. Unus e Grammaticis optative accipit. Aliquoties hoc verbo utitur poeta periphrastice, ut tamen τοῦ *paratum esse, cupere, studere*, locum teneat. Pyth. i. 121. θέλοντι δὲ—αἰεὶ μένειν τιθεμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ. Sic Nem. viii. 17. item vii. 32. ubi per μέλλει reddi potest: quemadmodum etiam N. xi. 51. Unde et θέλων et ἐθέλων, *propitius*. Sic Ol. vii. 36. ἐθελήσω τοῖσιν—διορθῶσαι λόγον· quod alias esset οἷς ἐθέλων διορθώσω. xi. 9. ἐθελήσω, *propositum mihi est*; ut et ἐθέλω Isthm. i. 20. P. ix. 1. Ol. xi. 9. Porro Ὕβριν Κόρου ματέρα dixit, ut in Oraculo Bacidis ap. Herod. viii. 77. κρατερὸν Κόρον, Ὕβριος υἱόν. ubi vid. Wessel. Scilicet utrumque recte se habet: Κόρος Ὕβριν, et Ὕβρις Κόρον procreare potest. E copiis rerum natum, *fastidium* animum ad *insolentiam* et *injuriam* aliorum adducit: et *insolentia*, arrogantia, facit, ut copias nostras et fortunas *fastidiamus*, alienaque appetamus. Multas autem civitates Ὕβρις perdiderat. Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσι—Theogn. 1098. [δυσεβείας ὕβρις τίκτει Æschylus Eumen. 530. *Ex Schedis.*]

16. Ἄμαχον δὲ—ad seqq. traho, adeoque ad Corinthios: *qui non* κρύψαι, *exuere, possunt generosam indolem*. Ait: ἔχω—habere se multa alia in Corinthiorum laudem, nec sibi deesse vim et animum ad ea eloquenda. (Sententia eadem Ol. vi. 140. ix. 122.) Nec posteros defecisse a virtute majorum, οὐ δύνανται κρύψαι τὸ ἔμφυτον ἦθος. Hoc universe extulit per sententiam.

17. παῖδες Ἀλάτα sunt ipsi Corinthii. Aletes Heraclidarum dux Corinthum occupaverat; cujus posteri per C annos usque ad Bacchidem regnarunt: Pausan. ii. 4. conf. Vellei. i. 4, 3. et ibi Ruhnken. add. Schol. ad h.l. Ὑμμιν ὥπασαν—ἐνέβαλον Ὧραι. Primo *Horæ* pro tempore; tum tribuitur tempori, quod in tempore factum est. *Diversis temporibus inventa sunt antiquitus multa a Corinthiis.* Ea per exempla declarat. Verum poeta hæc ita extulit, ut ariolo in iis opus sit, non interprete.

Ὑπερελθόντων ἱεροῖς
Εἰν ἀέθλοισιν, πολλὰ δ' ἐν
Καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

E. ά. K. ιά.

Ὧραι πολυάνθεμοι ἀρ-
χαῖα σοφίσματ'. ἄπαν δ' εὑρόντος ἔργον.
Ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν
Σὺν βοηλάτᾳ Χάριτες
Διθυράμβῳ; τίς γὰρ ἱππεί-
οις ἐν ἔντεσσιν μέτρα,

(τοὺς ἄλλους) ἄκραις ἀριταῖς. 20. ὑπερελθοῦσιν Pal. A. B. et tres Bodl. cum fragm. Matth. ex indocta interpolatione Græculi librarii, qui non videbat, ἀγλαΐαν ὑπερελθόντων jungi. 25. Antithetici versus docent, ἐξέφανεν, quod vulgo editum erat, minus recte legi, cujus penultima longa est ex ἐξέφηνεν. Emendandum ἐξέφανον vel ἐξέφανις, et hoc unus e Schol. legerat; nam reddit ἐξεφάνησεν. Monuit quoque Pauw. Aldus cum cod. Gott. ἐξέφανι. Corruptela eadem erat in Homero Il. Θ. 553. π. 299. Porro Διωνύσου Schmidius emendavit metri caussa. Διονύσου Ald. Rom. Crat. Brub. ut Morell. Stephan. et rel. Διωνύσσου. hoc perperam, cum penultima per se sit longa. 27. τίς γὰρ l. Ald. et in Schol. Male illatum erat τίς δὲ cum hiatu.

24. τοῦ εὑρόντος. Scilicet alii inventis facile addere possunt. σοφίσματα, *inventa*, ut apud Æschyl. Prom. 469.

25—27. *Invenerunt illi Dithyrambum.* Χάριτες Διωνύσου vix esse possunt nisi *carmina, hymni*, σὺν Διθυράμβῳ βοηλάτᾳ, *cum choro*. βοηλάτης et a βοὴ et a βοῦς ductus esse potest; præmium victoris bos. cf. Bentl. in Phalar. p. 170.

27. 28. τίς δὲ ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα ἔθηκε; Manifesta res: invenisse Corinthios artem equorum domandorum; verba perplexa. Ex Schol. nil proficias; mira Didymi sententia proponitur, qui ad rotam figulinam hoc traxit. Multis olim tentatis simplicissima esse arbitror hæc: ἔντεα ἵππεια dicta pro ἔντεα ἵππων, ut inf. Nem. ix. 51. 52. ὅμιλος χαλκείοις ὅπλοισιν ἱππείοις σὺν ἔντεσιν, ubi est agmen ὅπλιτῶν καὶ ἱππέων. Sunt ea haud dubie *frenum*, quo equus regitur. Jam quid μίτρα aliud esse potest, quam ipsum *moderamen*? τιθέναι est *constituere, invenire*. μίτρα ἐν ἔντεσι, h. σὺν, pro διὰ ἐντέων, sunt *moderamen per frenos*, ut adeo sit: *quis constituit*, h. e. invenit, *moderamen equorum ope frenorum*? τίς ἔθηκε μίτρα διὰ ἐντέων ἱππείων; Ex vulgari ratione epitheton ad μίτρα erat revocandum, μίτρα ἵππεια, pro μίτρα ἵππων. μίτρον autem de cursu moderando eodem prorsus modo dictum habes ap. Æschyl. Choeph. 794. 5. Ἴσθι (Pauw. emend. ἴσχει) δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον (Orestem) εὖνιν ζυγέντ' ἐν ἅρμασι πημάτων, ἐν δρόμῳ κρουστηρίῳ μίτρον. ubi μίτρον ἐν δρόμῳ κρουστηρίῳ est *moderari cursum*.

Ἢ θεῶν ναοῖσιν οἰω-
νῶν βασιλῆα δίδυ-
μον ἔθηκ'; ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος,
Ἐν δ' Ἄρης ἀνθεῖ νέων
Οὐλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν.

Σ. β'. Κ. ιά.

Ὕπατ', εὐρὺ ἀνάσσων Ὀλυμπίας,
Ἀφθόνατος ἔπεσσιν
Γένοιο, χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ,
Καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων,
Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον·
Δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τε-
θμὸν, τὸν ἄγει πεδίων
Ἐκ Πίσας, πεντάθλῳ ἅμα

30. δίδυμον Bodl. C. 31. ἰκτίθηκ'. Ald. unde in marg. Brubach. 34. Ὀλυμπίαις

29—31. ἢ (τίς) θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλῆα δίδυμον ἔθηκε. Strepitum hunc verborum et tumorem nolim excusare, nec tamen tam absurde locutus esse videri debet, ut vocabulum tropicum ornaret per ea, quæ in rem proprio nomine dictam cadant. ἀετὸς, ἀέτωμα, fastigium est triangulare in fronte et in postico templi. Verum ab initio aut aquila pro fastigio fuit; quod Winckelmannus suspicabatur; aut, quod probabilius, in tympano, quod speciem Delta habet, h. in area fastigii, (quæ anaglypha summæ artis interdum habuit, v. c. in Parthenone, v. Paus. i. 24. p. 57. in templo Delphico, x. 19. p. 842.) fuit ab initio aquila expressa. Ita sentiebat Visconti V. C. in Museo Pio-Clem. tom. iv. p. 7. [Tacitus Hist. iii. 71. (in Capitolio) *sustinentes fastigium aquilæ*. ad q. l. cf. Ferlet t. ii. p. 129. sq.—Boettiger *N. T. Mercur* 1799. II. *St.* p. 233. a similitudine fastigii i. aquila demittente alas. *Ex Schedis.*] Sententia adeo est: *quis invenit aquilam in templorum fastigiis in fronte et in postico sculptam?* In templo Delphico duæ erant aquilæ aureæ, ut inf. P. iv. 6. an vero in templi fronte, non reperio.

35. ἀφθόνατος ἔπεσσιν γένοιο, *propitius sis precibus*; at χρόνον ἅπαντα potius ad sqq. spectant; itaque post γένοιο interpunxi.

38. καὶ εὔθυνε τὸν οὖρον τοῦ δαίμονος τοῦ Ξενοφῶντος, *fortunam*, ut gubernator ventum secundum velis. Et *propitius adspice κῶμον*.

39. στεθμὸν ἐγκώμιον reddit ὕμνον Schol. Malim ipsum κῶμον, pompam victoris, quia τὸν ἄγει πεδίων ἐκ Πίσας adjecit.

Σταδίου νικῶν δρόμον· οὐκ
Ἀντεβόλησεν τῶν ἀνὴρ
Θνατὸς οὔπω τις πρότερον.

Α. β'. Κ. ιά.

Δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελί-
νων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν
Φανέντα. Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ.
Πατρὸς δὲ Θεσσαλοῦ ἐπ' Ἀλφεοῦ
Ῥεέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται.
Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμὰν διαύλου
Θ', ἁλίῳ ἀμφ' ἐνί. μη-
νός τέ οἱ τωὐτοῦ κρανααῖς
Ἐν Ἀθάναισι τρία μὰν
Ἔργα ποδαρκὴς ἀμέρα
Θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις.

Ε. β'. Κ. ιά.

Ἑλλώτια δ' ἑπτάκις. ἐν
Δ' ἀμφιάλοισι Ποσειδᾶνος τεθμοῖσιν

42. δρόμον. ἀν- 43. τιβόλησιν τῶν Ald. 47. Νιμία τ' accentus a Schmidio constitutus, accinente tamen Gott. Omnes alii (τὰ) Νίμιά τ'. [Sic Heynius in textu correxit.] 53. τρία μιν Rom.

[47. ἀντιξοεῖ. cf. Herodot. i. 174. *Ex Schedis.*]

48. sqq. ad patrem, Thessalum, victoriis multis insignem, spectant.

54. ἀμέρα ποδαρκὴς, communi temporis et dierum epitheto, *velox dies*; ut *dies longa, brevis, tarda, celeris*, poetis pro consilio dicitur. Dies igitur κατὰ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀμφίθηκε κόμαις τρία κάλλιστα ἔργα, h. e. στιφάνους. Uno eodemque mense tres victorias est consecutus Athenis; diversis forte cursus generibus; Schol. memorat στάδιον, δίαυλον, ὁπλιτικὸν δρόμον.

56. (καθ') Ἑλλώτια (Corinthi in Minervæ Hellotidis honorem habitis ludis) ἑπτάκις universe dictum esse debet: ἐνίκησα, quod elici potest ex ἔργα κ. ἡμέρα θῆκε κάλλιστα ἀμφὶ κόμαις ἑπτάκις, septenas victorias omnino abstulit, diversis scil. temporibus.

57—60. *Isthmiis autem Thessalus simul cum patre clariores etiam victorias abstulit.* Solet autem victoria declarari per decus et lætam jucundamque recordationem per totam vitam; tunc: τίρψις

Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ μαχρότεραι
Τέρψιές θ' ἕψονθ' ἑρίτι-
μοί τ' ἀοιδαί. ὅσσα τ' ἐν Δελ-
φοῖσιν ἀριστεύσατε,
Ἠδὲ χόρτοις ἐν λέοντος.
Δηρίομαι πολέσιν
Περὶ πλήθει καλῶν. ὡς μὰν σαφὲς
Οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν

58-60. Duplex hujus loci est lectio. Omnes edd. ante Schmidium: *μαχρότεραι Τέρψιές θ' ἕψονθ' ἑρίτιμοί τ' ἀοιδαί*: in qua lectione per se nihil est quod reprehendas. Nam Thessali cum Ptœodoro parente conjunctim narrantur victoriæ Isthmicæ, ut sit ἕψονται (sc. *αὐτῷ, τῷ Θεσσαλῷ,*) *σὺν πατρὶ Πτ. major voluptas et insignior gloria ex Isthmicis ei aderit* (per totam vitam), *parta est.* Neque aliter Schol. a Demetrio Triclinio collecta. In antiquis Scholiis cum eadem lectione alia profertur, quam Schmidius recepit, Pauwio probante, *μαχρότεραι Τερψίᾳ θ' ἕψονθ' Ἐριτίμῳ τ' ἀ.* ut, Scholiasta docente, Terpsias frater Ptœodori sit, Terpsiæ autem filii Eritimus et Namertidas, aut secundum alios unus Namertidas, Eritimus dictus, fuerint. Res nunc non facile expedienda. Parum suave videri potest tot nomina apponi; at, quod subjicitur: *innumerabiles* esse victorias, melius dictum esset de pluribus, quam de duobus. Potuere gentiles ejus nominis esse: potuere etiam nomina ex his ipsis versibus et nominibus appellativis elici. Certe Xenophontis pater *Thessalus* cum avo *Ptœodoro* iisdem Isthmiis victores esse debuere, etsi diversis temporibus. ἕψονται τέρψις, *aderunt* Thessalo, *manebunt*, h. e. *fruetur jucunditate et laude* ex his victoriis *perpetua*. Pauw. conj. ἕψανθ' pro ἕψανται. 60, 1, 2. distinxi et a sequentibus diremi: ut per exclamationem efferantur. Nam vulgata interpunctio sententias elumbes reddebat: ὅσσα τ' ἐν Δ.—λέοντος, *Δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν.* si vel maxime reddas: *Quod ad certamina Pythica et Nemea attinet, multi sunt, cum quibus vos de numero victoriarum contendere possitis;* ut ad se transferat, quæ de illis pronuntiare volebat. [63. In πολέσιν ν paragogicum delevit Heynius.] 64. ὡς rescripsit Schmid. cum Ald. et Palatinis. Rom. et al. ὥς. MS. Bodl. μάν.

et ἀοιδαὶ ἕψονται, *aderunt ei et patri* ex victoria ἐν πανθμοῖς Ποσειδῶνος *sollenni Isthmio.*

60, 1, 2. *Quot victorias in Pythiis et Nemeis reportastis!* Convertitur oratio ad omnes quos memoraverat, Xenophontis patrem et avum cum ipse Xenophonte.

63. Δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν, *provoco multos alios ad contendendum cum iis de numero decorum.*

64. ὡς μὰν— pro vulgari: *quorum decorum tantus est numerus, ut non magis eum, quam arenarum, enumerare possim.* Similia Ol. ii. extr. ὡς οὐκ ἂν εἰδείην, *ita ut nequeam.* Potest etiam per exclamationem efferri.

Ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν.

Σ. γ'. Κ. ιά.

Ἕπεται δ' ἐν ἑκάστῳ μέτρον· νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος.
Ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς
Μῆτίν τε γαρύων παλαιγόνων
Πόλεμόν τ' ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν
Οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ. Σίσυφον μὲν
Πυκνότατον παλάμαις,
Ὡς θεόν· καὶ τὰν πατρὸς ἀντία Μήδειαν θεμέναν
Τὸν γάμον αὐτᾷ, ναὶ σώτειραν Ἀργοῖ καὶ προπόλοις.

69. ἐγὼ δὲ ἴδιος. f. fuit. ἐγὼ γὰρ ἴδιος. καὶ προπόλοις, h. ὑπηρέταις, sociis navalibus. 76. αὐτᾷ καὶ Ald. sic respondet illis:

67. sqq. Revocat se ab ulteriore commemoratione laudum victoris, et transit ad publicas Corinthiorum laudes. *Enimvero temperandum mihi est laudibus victorum celebrandis; præstat Corinthiorum laudes prosequi, quas cum victoris laude conjunctas esse velim.* ἔπεται δ' (ἐστὶν) ἐν ἑκάστῳ μέτρον. νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος, pro ἄριστον δὲ (h. ἀγαθόν) ἐστι, νοῆσαι τὸν καιρὸν, τὸ εὔκαιρον, quod cuique rei, loco et tempori conveniat; quod inf. P. ix. 135. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἴσχει κορυφάν.

69. Junctura verborum: ἐγὼ, ἴδιος σταλεὶς, οὐ ψεύσομαι γαρύων ἐν κοινῷ ἀμφὶ Κορίνθῳ μῆτίν τε παλαιγόνων, πόλεμόν τε ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν. In his σταλεὶς non est *missus*, sed a navigatione petitum est, *in altum evectus*: dicitque hoc poeta *de laudibus*, quibus commemorandis indulget, *cum tanquam plenis velis per altum fertur*. Pyth. ii. 113. εὐανδία δ' ἀναβάσομαι στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ κιλαδέων, *navem conscendam, in altum evehar.* ἴδιος σταλεὶς, *privata navi evectus*, privato consilio, *ad privatas laudes celebrandas ingressus* [ἰδίως, *laudandi victoris causa. Ex Schedis.*] ut Nem. vi. 55. *Bussidarum tribus* ἴδια ναυστολίοντες, ἐγκώμια *proprias habent laudes.* γαρύων ἐν κοινῷ (κοινῶς), *communicata cum Corinthiis laude, publice*, μῆτίν τε παλαιγόνων πόλιμόν τε ἐν (σὺν) ἡρωΐαις ἀρισταῖσιν, τὸν σὺν ἀριστῇ γενόμενον, h. ἀριστὴν ἐν πολίμοις. γαρύων οὐ ψεύσομαι, h. e. οὐ ψευδῆ γηρύσω. Σίσυφον sc. γεγονέναι et τὴν Μήδειαν—γεγονέναι σώτειραν.

73. Sisyphus Corinthius fraudibus inclitus h. e. sagacitate in excogitandis, rebus. σοφίαν ei tribuit Theognis 702.

75. Medeam *parantem sibi nuptias*, maritum, ἀντίον πατρὸς, παρὰ γνώμην πατρός.—77. πρόπολοι sunt ἱρῆται, adeoque ipsi heroes, Argonautæ.

Α. γ'. Κ. ιά.

Τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ πρὸ Δαρδάνου
Τειχέων ἐδόκησαν
'Επ' ἀμφότερα μαχᾶν τέμνειν τέλος·
Τοὶ μέν, γένει φίλῳ σὺν 'Ατρέως,
'Ελέναν κομίζοντες· οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
Εἴργοντες. ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόντα τρόμεον Δαναοί.
Τοῖσι μὰν ἐξεύχετ', ἐν ἄστει Πειράνας σφετέρου
Μὲν πατρὸς ἀρχὰν καὶ βαθὺν
Κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον,

Ε. γ'. Κ. ιά.

Ὅς τᾶς ὀφιώδεος νί-

78. Ut nunc interpungitur: Τὰ δὲ καὶ—εἴργοντες· in Λυκίας accipienda sunt cum Schmidio et Pauwio: καθ' ἃ δὲ, *quando vero pugnarunt ad Trojam, Glaucum ex Lycia timuerunt Danai*, sive melius: τὰ δὲ πρὸ Δ. τειχέων, ἰδόκησαν etc. *quod vero ad pugnas ad Trojam attinet, habiti sunt.* Cum tamen tota oratio a superioribus 70. 71. pendeat: οὐ ψεύσομαι γαρύων ἀμφὶ Κορίνθῳ (h. *dicam quæ vera sunt de Corinthiis.*) Σίσυφον μὲν—καὶ τὰν Μήδειαν—jungi quoque potest: τὰ δὲ καί ποτ' i. h. e. καὶ (ἐκεῖνα, καθ') ἃ ποτε ἰδόκησαν τίμιον τέλος μαχᾶν, (*pugnas finire* ante Trojam, *ut pugnæ summa apud eos esse putaretur,*) τοὶ μὲν—τοὶ δὲ ἀπὸ πάμπαν εἴργοντες. Ἐκ Λυκίας δὲ etc. Ita δὲ pro γὰρ dictum recte a Schol. censetur, quod Schmidius in δὴ mutaverat; producitur autem δὲ propter sequentem duplicem consonam. 85. μὰν ad metri legem legendum. Monuere Schmid. et Pauw. pro μίν.

78. τὰ δὲ πρὸ Δαρδάνου τειχέων, h. κατὰ τὰ, *quod attinet ad res Trojanas*, in bello ad Trojam gesto (cf. Var. Lect.). *in existimatione fuere*, habiti sunt, *ab utraque parte*, in utroque exercitu, *momentum pugnarum afferre virtute sua* (ἐν ἀλκᾷ pro δι' ἀλκᾶς ἀλκᾷ).

[80. μαχᾶν τίμιον τέλος, *pugnæ summam constituere*, l. a judicio l. ab aratione, l. a navigatione, l. a cursu. *secare mare, viam.* Ex Schedis.]

82. κομίζοντες, de conatu, *repetentes*. Erant autem Corinthii annumerati Mycenæis Il. β. 569. cf. Paus. ii. 4.

85. (ἐν) τοῖσι μὰν—respicit Il. ζ. 152. sq.—87. σφετέρου πατρὸς—δς latius de avo: nam Glaucus erat Hippolochi f. Bellerophontis nepos: ibid. Il. ζ. 197. 206.

ὁν ποτε Γοργόνος, ἦ πόλλ', ἀμφὶ κρουνοῖς
Πάγασον ζεῦξαι ποδέων, ἔπαθεν,
Πρίν γέ οἱ χρυσάμπυκα κού-
ρα χαλινὸν Παλλὰς ἤνεγ-
κ' ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα
Ἦν ὕπαρ φώνασε δ' εὔδεις,
Αἰολίδα βασιλεῦ;
Ἄγε φίλτρον τόδ' ἵππειον δέκευ,
Καὶ Δαμαίῳ μὶν, θύων
Ταῦρον ἀργὸν, πατρὶ δεῖξον.

Σ. δ'. Κ. ιά.

Κυαναιγὶς ἐν ὄρφνᾳ κνώσσοντί οἱ
Παρθένος τόσα εἰπεῖν
Ἔδοξεν. ἀνὰ δ' ἔπαλτ' ὀρθῷ ποδί.
Παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας,

98. Δαμάσῳ Bodl. a. δαμίῳ et mox ἀργάντα, seu potius ἀργᾶντα, invito metro, Ald. cum Pal. C. 100. Prima in κνώσσοντι longa officit metro. Obvium est conjicere, occupasse eam vocem locum synonymi ὑπνῶντι, in quod et Pauw incidit, sed eo relicto ad aliam emendationem præceps fertur satis incommodam: κνοῶντι quia κνάσσω a κνάω deductum videri potest. Mingarellus quatuor priores versus strophæ per totum carmen aliter dispertiendos esse censebat: itaque et h. l. 100. κυαναιγὶς ἐν ὄρφνᾳ 101. κνώσσοντί οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν 102. ἔδοξεν· ἀνὰ δ' ἔπαλτ' 103. ὀρθῷ ποδί· παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας.

94. 5. ἐξ ὀνείρου δ' ἦν ὕπαρ, *ex somno statim evigilavit.* ὕπαρ est *visum vigilanti oblatum*, ὄναρ *per somnum*: ut ex notis locis Odyss. τ. 547. υ. 90. constat. Jam h. l. *id quod somniabat, mox erat res vera.* Interposita hæc (ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ) a poeta per parenthesin. φώνασε δ' scil. ἡ θειά. Omnino narravit ut lyricus. Verus ordo rerum hic erat: Polyidum vatem consuluerat Bellerophon super Pegaso domando; ejus jussu in templum Minervæ incubatum venit; cum freno inde redux ad vatem, didicit, quæ curanda essent, etiam ex monito deæ. Erat autem Corinthi ξόανον καὶ ἱερὸν Ἀθηνᾶς Χαλινίτιδος. v. Pausan. ii. 4.

97. φίλτρον dixit *frenum*, πεῖσμα, quo domantur adeoque mitigantur equi. Δαμαίῳ πατρὶ, nam ipse Bellerophon habitus est Neptuni et Eurynomes f. ταῦρον ἀργὸν, non candidum; nam Neptuno niger taurus mactabatur; sed εὐθαλῆ, pinguem.

99. δεῖξον accipio de ritu offerendi et consecrandi.

Ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὗρεν,
Δεῖξέν τε Κοιρανίδᾳ πᾶσαν τελευτὰν
Πράγματος, ὥς τ' ἀνὰ βω-
μῷ θεᾶς κοιτάξατο νύ-
κτ', ἀπ' ἐκείνου χρήσιος· ὅπ-
πως τέ οἱ αὐτὰ Ζηνὸς ἐγ-
χειχεραύνου παῖς ἔπορεν

A. δ'. K. ιά.

Δαμασίφρονα χρυσόν. ἐνυπνίῳ
Δ' ὡς τάχιστα πιθέσθαι
Κελήσατό μιν. ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ
Καρταίποδ' αὖ ἐρύῃ Γαιαόχῳ,
Θέμεν Ἱππείᾳ βωμὸν εὐθὺς Ἀθάνᾳ.

Similiterque in antistropha, et in ceteris. 101. τόσα recte Schmidius. Vulgo τόσσα, inimicum metro. 108. ὅπ- 109. πως idem ex Rom. nam Crat. et seqq. ὅ—πως. [Sic Heynius in textu correxit.] At Ald. ὡς—τί οἱ. 111. χρυσοῦν revocavit Schmid. ex Brub. quæ Romanam expressit. Ald. vero et Crat. Morell. cum Steph. et hinc seqq. et parte codd. Bodl. χρυσὸν, haud dubie elegantius. At desideratur syllaba longa. Ut producat syllabam, Pauw tibicine eam fulcit χρυσόν γ'. At enimvero ex Mingarelli distributione versuum (v. ad v. 100.) nil mutandum: 111. δαμασίφρονα χρυσόν. 112. ἐνυπνίῳ δ' ὡς τ. πιθέσθαι 113. κελήσατό μιν. ὅταν 114. δ' εὐρυσθενεῖ — γαιαόχῳ. 114. αὐρύῃ, ut metro consuleret, et quia Schol. rec. ἀερύῃ (ἀντὶ τοῦ ἀειρύῃ) exhibet, (Aug. ἀν' ῥύῃ cum gl. ἀνατρίπτῃ, θύῃ) Schmidius refinxit, admodum dure, pro vulgari αὐειρύῃ, quod saltem scriptum relinqui, αὖ ἰρύῃ, (notum ex Il. α. 459. sc. victimam) et contracte ac *dissyllabum* pronuntiari debet. Pauw -ποδ' αὖ ἰ- tribrachyn pro iambo positum habet: quod non probo. Aldus: ἀναρύῃ, vitiose, seu pro αὖ ἰρύῃ, seu pro ἀειρύῃ, quod etiam Steph. alteram obsidet. Tandem γιαόχῳ dici posse non dubito, ex Dorico γία pro γῆ, χαῖα, verum, an α tum productum sit, dubito. præferam itaque γαιαόχῳ, quod et Aldus offert: in hoc enim α longum ex η, γαιήοχος. Legitur quoque is Isthm. vii. 5. P. iv. 58. 115. Ἰππίᾳ alii ap. Schmid. et Oxon. vera lectio esset ἱππίᾳ. Sic solet.

108. ἀπ' ἐκείνου χρήσιος: μετὰ τὸν χρηματισμὸν ἐκείνου, μετὰ τὸ τὸν Πολύϊδον χρᾶν, μαντεύεσθαι. Mox 111. δαμασίφρονα lyrice dixi χαλινόν.

114. καρταίποδα h. ταῦρον σφάξαι. Jubet Polyidus, sacro Neptuno facto, aram Minervæ exstruere: sc. Χαλινίτιδι Paus. ii. 4.

Πληροῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὄρκον
Καὶ παρὰ ἐλπίδα κού-
φαν κτίσιν γ'. ἦ τοι καὶ ὁ καρ-
τερὸς ὁρμαίνων ἔλαβεν
Βελλεροφόντας, φάρμακον
Πραῢ τείνων ἀμφὶ γένυ,

Ε. δ'. Κ. ιά.

Ἵππον πτερόεντ'. ἀναβὰς
Δ' εὐθὺς ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιζεν.
Σὺν δ' ἐκείνῳ καί ποτ' Ἀμαζονίδων
Αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλ-
πων ἐρήμου τοξόταν βάλ-
λων γυναικεῖον στρατὸν,
Καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν,
Καὶ Σολύμους ἔπεφνεν.

116. δὶ non est in Ald. sed θιῶν una syllaba potest pronuntiari. 118. γ' excidit MS. Bodl. et α. etiam Aldinæ, in qua κτῆσιν, vitiose, ut et v. sq. ἴλαι pro ἴλαις. 121. γένυι Bodl. et Ald. quod contracte legendum, et in idem vulgaris scriptura γένυ resolvi potest: γένυ pro γένυι. Aug. γένυ'. Necesse tamen non est. 123. ἵππαιξιν Rom. et hinc aliæ. it. bini Bodl. et Aug. 125, 126. Miror poetæ placuisse duo epitheta uni voci tributa, altera relicta sine epitheto: telis petiit Amazonas ἀπὸ κόλπων αἰθέρος ψυχρᾶς ἐρήμου. expectares ψυχρῶν ἀπὸ κόλπων. Declarat autem Scythiam, Amazonum sedem. [129. In ἴσιφνι Heynius delevit ν finale.]

116. δύναμις θεῶν πληροῖ κτίσιν (ἀπὸ τοῦ κτίζειν, pro πράσσειν) h. e. δύνανται θεοὶ τελεῖν πρᾶγμα. tum παρ' ὄρκον καὶ παρ' ἐλπίδα declarat rem, *quæ eventum habet præter spem*, h. e. *contra quam sperasses et jurasses, eam eventuram esse.* κούφαν κτίσιν malim jungere, ut sit *res facili successu.* [ut fiat κούφως. *Ex Schedis.*] Nam etsi ἐλπὶς κούφη per se bene dicatur, non tamen video, quem commodum sensum hȳl. fundat; at si prius teneas, videtur locus sic constitui posse: *ad eventum adducere valent dii etiam rem præter opinionem facilem*, h. e. ita ut sit facilis. Mox 120. φάρμακον, *frenum*, quod v. 97. erat φίλτρον. In re magica sunt synonyma. Et 123. 4. σὺν ἐκείνῳ, Pegaso insidens. ἐνόπλια χαλκωθεὶς, h. ἐνοπλισθεὶς χαλκῷ. Præstat, puto, ἐνόπλια ἔπαιζεν, *bellico more.* Apud Callim. in Del. 133. clipeus hasta percussus ἐλέλιξεν ἐνόπλιον, *ut fit in pugna.*

Διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον.
Τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι
Ζηνὸς ἀρχεῖαι δέχονται.

Σ. ἑ. Κ. ιά.

Ἐμὲ δ', εὐδὺν ἀκόντων ἵεντα ῥόμ-
βον, παρὰ σκοπὸν οὐ χρὴ
Τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χεροῖν.
Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις, ἑκὼν

130. διασιγάσομαι tres Pal. et sic Aldus edidit, pro διασιωπάσομαι, ita scriptum, quoniam ιω uno sono efferenda sunt. Similiter Isthm. i. 88. σιωπαμένων. Videtur adeo hoc et doctius et verius. At Scholia ipsa alterum agnoscunt. Porro αὐτῷ Rom. pro αὐτοῦ. sed αὐτῷ doctius. Aldus vero διασιωπάσομαί οἱ μόρον ἑγὼ, invito metro. 132. ἀρχιῖαι Rom. et hinc al. ἀρχαῖαι Schmid. cum Ald. Pauwius hoc *antiqua*, illud *regia Jovis præsepia* significare autumat. τὸ ἀρχεῖον, *tabularium*, nota vox est, serior tamen; arguens fuisse ὁ, ἡ, τὸ ἀρχεῖον, *quod ad imperium et regnum spectat, regium*. ἀρχιῖαι φάτναι sunt adeo τοῦ ἄρχοντος. nec simili significatu ἀρχαῖος, ut sit *regius*, occurrit. Quid Schol. vet. legerit, non liquet. Recentior ἀρχαῖαι habet. 133. ἀκόντων—ῥόμβον. Significat ῥόμβος *rotam, turbinem*. At h. l. requiritur *rotatio*. Et fuit antiqua vox ῥόμβος pro κίνησις, quam ex Euripide in Pirithoo illustrat Schol. Apoll. Rh. iv. 144. cui ῥομβὼν idem est. Hesych. ῥόμβος. δῖνος. 136. ἑκὼν dictum volunt pro εἷκων, quod Aldus quoque exhibet, et Schol. rec. Præstat ἑκὼν, sollenne Græcorum, lubens volens. Etiam Pauw hoc maluit.

130. Etiam Homerus reticescit novissima Bellerophontis fata Il. ζ. 200. seq. Pegaso excussum Bellerophontem, cum in cœlum contenderet, innuit infra Isthm. vii. 63. sq. add. Horat. iv. 11. 26. At Pegasus receptus in Olympum: etiam Hesiod. Θ. 284. sq. ubi etiam Jovis fulmina gerit. Itaque h. l. *præsepe* ejus in Olympo. Non de sidere cogitandum; quod est præsepe *Asellorum* juxta Cancrum: Arat. Dios. 160. sq. Alia narratione inter sidera relatus *Pegasus*; Arat. 205. sq. Eratosth. c. 18. Hygin. P. A. ii. 18.

133. *At mihi videndum est, ne digressione facta evager.* Ne 135. in articulo τὰ hæreas, puta esse dictum pro τὸ πλῆθος βελέων, ut sæpe apud Homerum πολλοὶ pro τὸ πλῆθος. καρτύνων est pro sollenni ἰῇσιν χερσί. ut Apollon. Rh. ii. 332. ἀλλ' ἐν καρτύναντες ἰῇς ἐπὶ χερσὶν ἑτοιμά. καρτύνειν pr. *vim addere, cum vi movere, regere*, nunc *valide emittere tela*.

136. Nondum satis confido lectioni, quam habemus; nec satis placet, quod olim ipse junxeram Μούσαις et Ὀλυμπιάδαις ἑκόντες, ut ἑκόντες Μούσαις alio sensu dictus sit, quam tribulibus: illarum quidem ὑπηρέτης, *famulus, sacerdos, vates*, his *patronus, laudator*. Nam sunt diversa. Potius sic, etsi durius, constituam: (σὺν) Μούσαις ἵζαν ἑκὼν ἑκόντες Ὀλυμπιάδαισι (κατὰ τὰ) Ἰσθμοῖ τι, τά τ' ἐν Νεμέᾳ (πραχθέντα), *venio etiam tribulibus victoris promtus laudator, patronus*, ut alias *testis laudum*; pro simplici: *Est mihi etiam tribulium victoris*

Ὀλιγαιθίδαισίν τ' ἔβαν ἐπίκουρος
Ἰσθμοῖ, τά τ' ἐν Νεμέᾳ. Παύρῳ δ' ἔπει θήσω φανέρ' ἀθρῶ, ἀλαθής τέ μοι ἔξορκος ἐπέσσεται· ἑξηκοντάκι γὰρ Ἀμφοτέρωθέν γ' ἀδύγλωσσος βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ.

A. é. K. iá.

Τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι.

137. Ὀλιγαιθίδισιν Ed. Rom. sed statim ex Ald. emendavit Ceporinus in Crat. 138. Dubitat Pauw, an malit: Ἰσθμοῖ τ', (debebat θ') ἄ τ' ἐν N. Certe jungenda cum anteced. ἔβαν ἐπίκουρος Ἰσθμοῖ. Sic fere sup. Ol. ix. 124. πρόξενίᾳ δ' ἀρετᾷ τ' ἦλθον τιμάορος Ἰσθμίασι Λ. μίτραις. Schema autem fere ut P. iv. 232. νύκτισσιν ἴν θ' ἁμίραις. 140. ἔξορκος pro ὅρκος dictum esse et sententia arguit, et interpretum auctoritas firmat. Durum tamen, et sine exemplo. Pauw conj. μοι ἐξ ὅρκος, ut ἐξ sit pro ἔξω, publice. Lenior medicina foret: ἀλαθής τί μιν ἐξ vel τ' ἐμοῦ ἐξ ὅρκος ἐπίσσεται. h. ἐξ ἐμοῦ ὅρκος, ut sæpe poetæ. 141. ἑξηκ. δ' ἁμ. Ald. 142, 143. Supplendum ἐγένετο, vel cum Schol. ἀνεκήρυξεν αὐτούς. [γ' Heynius delevit.] 144. ἔοικεν jejuna oratio. Videtur laborare, etsi λελέχθαι et φαίην accipiendum poetico ex usu pro *celebrare*. *Satis jam memoravi antea* (pr. et 45—8.) *Olympicam victoriam.*

mentio facienda, qui Isthmiis et Nemeis sexagies victores fuere. ἔβαν, ut xiv. 27. μόλον, pro ἔρχομαι [Similiter κάρυξ ἔβαν N. iv. 120. *Ex Schedis.*]

143—149. Valde concise dicta sunt quæ sequuntur. βοὰ sc. ἐγένετο. 144. *Olympicæ Oligæthidarum victoriæ jam antea celebratæ sunt*: sive alio carmine, seu solius Xenophontis victoriæ Olympicæ fuere, supra 41—48. memoratæ; et v. 1. τρὶς Ὀλυμπιονίκαν dixerat. Sequentia grammatice non satis expedio. τότε substituendum erit ὅτι ἔσται. Debebat sequi: ὅτι δὴ δαίμων γενέθλιος ἔρτοι. *si porro Fortuna, Genius natalis, adfuerit.* Exciditne structura poeta, an scripserat ille: εἴγε δαίμων, ut reliqua (νῦν δ' ἔλπομαι μὲν, ἐν θεῷ γε μὰν τέλος) in medio sint interjecta? Ut nunc verba sunt, reliqua sic expedio: νῦν δ' ἔλπομαι μὲν, *nunc saltem spero, me ea esse celebraturum.* ἐν θεῷ γε μὰν τέλος, *exitus utique est in dei manu.* Διΐ Ἐνυαλίῳ τε ἐκδώσομεν πράττειν τοῦτό, *Jovi et Marti hoc permittemus efficere.* Cur tamen Marti, non possum exputare: Mars enim cum ἀγῶσι nihil unquam commune habuit; nec veteres Grammatici expedire hoc potuere. Fuit forte Mars præcipuo tribulium honore coli solitus. εἰ δαίμων γενέθλιος ἔρτοι· quoniam ἔρτοι, non ἔρτι, scriptum est, mulo optative dictum accipere, ut interpositum sit: *utinam fortuna, quæ inde a natalibus adfuit Oligæthidis, Genius natalis, porro adsit.* Forte quoque scriptum fuit εἴθε,

Τά τ' ἐσσόμενα τότ' ἂν φαίην σαφές·
Νῦν δ' ἔλπομαι μέν. ἐν θεῷ γε μὰν
Τέλος. εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἕρποι,
Διΐ τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσ-
σειν. τὰ δ' ἐπ' ὀφρύϊ Παρ-
νασσίᾳ, ἀμφ' Ἀργεῖ θ' ὅσ-
σα, καὶ ἐν Θήβαις. ὅσα τε
Ἀρκάσ' ἀνάσσων, μαρτυρή-
σει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ,

Ε. έ. Κ. ιά.

Πελλάνα τε, καὶ Σικυὼν,
Καὶ Μέγαρ', Αἰακιδᾶν τ' εὐερκὲς ἄλσος,

148. εἰ δὲ utinam vero, optative, Mingarell. quoque accipit. v. Not. 149. Διΐ una syllaba pronuntiandum. 150. Παρ- 151. ναϊφ. ἐν Ἄργει θ' Ald. At Calliergus emendavit prius, Παρνασσίᾳ ἀμφ'. alterum autem corrupit Ἄργει τε, ὅσ-. Ut nunc est, repositum est a Schmidio ex Pal. A. et B. 151, 2. Pauw interpungere jubet: ἀμφ' Ἀργεῖ θ', ὅσα καὶ ἐν Θήβαις, ὅσα τε. malit quoque ὅσα δὲ, hoc quidem non male. Sed priora cum admiratione sunt efferenda: ἀμφ' Ἀργεῖ θ' ὅσα, καὶ ἐν Θήβαις; ὅσα τε (sc. ἐν) Ἀρκάσ'; aut, quod verum esse arbitror, ὅσα τ' ἐν Ἀρκάσ'. At quæ sequuntur, nulla idonea ratione expediri possunt; etsi aliquando, ut id efficerem, laboravi. Pauw emendabat ἄναστον v. 153. pro ἄναξ sc. Xenophontis cognati vel gentiles. Quæ ipse arioler, vide in Nota.

utinam. εἴθε δαίμων γενέθλιος ἕροι! Διΐ —ἕρπειν, ἔρχεσθαι, procedere. Est autem δαίμων γενέθλιος, ingenita virtus athletica, ἀρετὴ συγγενὴς, εὐδοξία συγγενὴς. Nem. iii. 70. πότμος συγγενὴς, Nem. iv. 68. v. 73, 4. Est hic δαίμων Εὐσεφάνης sup. v. 38. et δαιμονίως εὔχεις Ol. ix. 164. Ad Oligæthidas autem omnia spectant, non ad unum Xenophontem.

153, 4. Lectio haud dubie est corrupta. Primum ara, βωμὸς ἄναξ (ἕρκος) Λυκαίου? tum ἄναξ ἀνάσσων! Equidem vitium natum suspicor e glossis quæ irrepserunt: fuerat pro ἀνάσσων, ἄναστος μαρτυρήσει Λυκαίου βωμός. nam Jupiter est ἄναξ Λυκαῖος. Invasit locum vocis versus ultimæ, quæ excidit, glossa ἄναξ. An repetitum fuit ὅσα? Ita sic constitutus erit locus: ὅσα τε (malim ὅσα τ' ἐν) Ἀρκάσ'; ἄναστος μαρτυρή—σει Λυκαίου βωμὸς, ὅσα· Πελλάνα τε καὶ Σ. ut pendeant sequentia a μαρτυρήσει. scil. quot victoriæ fuerint. Et sententia hæc: *Quot victoriæ fuerunt in Arcadia reportatæ ab Oligæthidis! Testis esto ara Jovis Lycæi, quam multæ fuerint:* testantur certamina in Lycæis habita. [Pausan. viii. 38. p. 679. *Ex Schedis.*]

156. Σικυὼν ἄλσος simpl. *septus lucus*, quia ille tanquam locus sacer. Describitur τὸ Αἰάκειον a Pausania ii. 29.

Ἃ τ' Ἐλευσὶς, καὶ λιπαρὰ Μαραθὼν,
Ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου
Καλλίστλουτοι πόλιες, ἅ τ' Εὔ-
βοια, καὶ πᾶσαν κατὰ
Ἑλλάδ' εὑρήσεις ἐρευνῶν
Μάσσον', ἢ ὡς ἰδέμεν.
Ἀλλὰ κούφοισιν ἐπνεῦσαι ποσὶν,
Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ θιθοὺς
Καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκείαν.

157. Μαραθὼν 158. τ' αἴθ', ὑπ' Aldus. Posset ferri Μαραθών—θ' αἴ θ' ὑπ'. sed ταί θ' ὑπ' eodem redit. 163. Primus pes, ἀλλὰ, peccat in metrum. Schmidius conj. σὺ δὲ, quod et recepit Beck. Pauw vero argutius: Ἄνα, κ. τ.—ut sit Ἄνα Ζεῦ. quod Mingarell. mutat in ἀνὰ κούφοισι δ' ἐπιπνεῦσαι ποσὶν, Ζεῦ, τέλευ. ut sit ἀνὰ - ποσὶν.—Wakefield. Silv. Crit. ii. p. 97. Ἄρα κ. An usquam ἄρα sic principio ponatur, dubito; utique in Pindaro non memini occurrere. [*Mirari* se hanc mutationem, Heynius scripsit in *Addendis*.] Idem τέλευ σ' αἰδῶ δίδου, quæ non satis assequor. τέλευ, *efficere ut*, dictum, ut ap. Æschyl. vii. ad Th. 633. τελεῖθ', ὡς πόλις εὐτυχῇ. 164. Ζεῦ τέλε', αἰδῶ τι δίδου Camerar. conjiciebat, scilicet emendans Aldinam, in qua Ζεῦ τέλευ ἀλδᾶ τι δίδου. Male autem hæc interpretes arbitrantur poetam de se prædicare. Spectant haud dubie ad Oligæthidas cum superioribus inde a v. 136. quibus apprecatur auctoritatem et honorem inter cives cum vitæ felicitate.

περίπολος τετράγωνος λευκῷ λίθῳ—τῷ περιβόλῳ δὲ ἐντὸς ἐλαῖαι πεφύκασιν ἐκ παλαιοῦ. καὶ βωμός ἐστιν, οὐ πολὺ ἀνίσχων ἐκ τῆς γῆς. ὡς δὲ καὶ μνῆμα οὗτος ὁ βωμὸς τῶν Αἰακιδῶν λεγόμενος, ἔστιν ἐν ἀκριβοῖς. De voce ν. Timæum Lexic. p. 124. c. not. Ruhnk.

162. μάστοια, *majora numero, plura*, ἢ ὡς ἰδέμεν, γνῶναι, *quam ut recensere ea possis*. Tam multæ fuere Oligæthidarum victoriæ!

162. Ad tribules: fac ut illi porro incedant levi, inoffenso pede, κούφως, h. cursu non gravato, h. e. ut vitam agant tranquillam sine offensa. ἐπνεῦσαι καὶ εὐτυχίαν. pro virtute posuit αἰδῶ, reverentia, auctoritas ac dignitas, quam virtus apud cives affert.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ιδ'.

ΑΣΩΠΙΧΩ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩ,

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

Invocantur Gratiæ, interpositis earum laudibus, ut victorem, qui Orchomenius erat, propitio numine excipiant—28. Tum memoratio fit patris jam vita defuncti.

Σ. ά. Κ. ιή.

ΚΑΦΙΣΙΩΝ ὑδάτων λαχοῖσαι αἵ τε ναίετε καλλίπωλον ἔ-

Etiam hujus odæ inscriptio a Grammatici[3] varie exarata est. Post παιδὶ inserunt Κλεοδάμου edd. inde a Romana, quod Schmidius omisit. Aldus cum MS. Bodl. præterea adjectum habet: νικήσαντι τὴν οϛ' Ὀλυμπιάδα, ex Scholio, in quo tamen με' legitur. In Olymp. hac lxxvi. victorem stadio fuisse Scamandrum Mitylenæum, ex Africano, Diodoro et Dionysio satis constat. Itaque puerorum stadio Asopichum vicisse, recte censuerunt viri docti, etsi ex v. 32. per se necessario id cogi non potest. Casu itaque παιδὶ, quod vitio in epigraphe relictum fuit, hic locum suum merito tuetur. Primum autem puerorum cursus et luctæ certamen institutum Ol. xxxvii. Pausan. v. 8. p. 394. extr.

1. Diis patriis ubique commendat poeta victores; itaque Orchomenium Gratiis, quas Orchomenii a primis inde ætatibus coluere; quod satis constat vel e Pausania.

δραν, ἅ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὀρχομενοῦ,
Παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
Κλῦτ', ἐπεὶ εὔχομαι.
Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα
Γίνεται πάντα βροτοῖς·
Εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἴ τις ἀγλαὸς
Ἀνήρ. οὔτε γὰρ θεοὶ
Σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ

Inscribitur Carmen in edd. *ὠδὴ μονοστροφικόν*. et quidem *ἀνόμοιον*. duæ enim strophæ sunt diversi schematis. cujus rei exemplum aliud in Pindaro nullum extat. Alio modo, ut totum carmen in Strophen et Antistrophen dispescatur, id refinxit Dawes Misc. crit. p. 66. (68.) interpolatis tamen pro consilio nonnullis. Aliter Mingarellus p. 29. 43. sq. Aliter tandem, tribus syllabis versui additis Vauvilliers (*Hist. de l'Acad. des Inscript.* to. xlvi. p. 231. sqq.) Equidem his, quæ tam lubrica sunt et incerta, parum confido. 1. *Καφισίων* dederat Schmidius adstipulantibus MSS. Bodleianis. Miror itaque, Oxonienses veterem lectionem reliquarum edd. repetiisse, *Καφησίων*. Non enim alius occurrit, qui *Cephisum*, Bœotiæ fluvium, *Καφησὸν* dixerit. Contra recte dictus *Καφισὸς* pro *Καφισὸς*, nec metro cavendum erat, nam media semper producitur, v. c. inf. Pyth. iv. 82. sin vero metro metuebatur, saltem *Καφισσὸς* scribi poterat, ex *Καφισσὸς*, v. Paus. x. 33. Il. β. 522. 523. etsi vetustiores, suo more, uno tantum sibilo extulerunt. Depravatio *Cephesos* etiam in latinis codd. occurrit. v. Heins. ad Ovid. Met. iii. 343. 1—2. *λαχοῖσαι* in primo versu integrum et in altero *Αἴ τι—ἴδραν* habet Brubach. c. seqq. edd. ex Ald. nec aliter fere Metricus. *αἴτι* puta dictum pro simplici *αἰ*, *αἴτινες*. [*λαχοῖσαι* (vitiose expressum—*σαν*) *αἴτι Ναίτι κ. τ.* distinguit vs. Boeckh. Commentat. p. xiv. *Ex Schedis.*] 2. *καλλίστοιλον* MS. Bodl. et γ. et sic forte Schol. legerat, qui *εὔγειον* interpretatur; pro diversa lectione quoque Schol. rec. laudat. Sed alterum non deterius, sive a bonis equorum pascuis, sive a cura equorum alendorum et ad certamina mittendorum. [7. In textu Heynius correxit *τά τι τερπνὰ—*.] 9. *ἤ τις ἀγλαὰ* Bodl. C. 11. *χαρίτων* Oxonienses ex Bodl. C. receperunt: vel furca ejiciendum. Nusquam enim casus pluralis secundus per *αν* effertur nisi in prima declinatione. Vulgo ubique. *χαρίτων*.

7. *σὺν γὰρ ὑμῖν*, pro *δι' ὑμᾶς*, ut *σὺν θεῷ*. Ceterum sententiam jam vidimus Olymp. i. 48.

9. *εἰ σοφὸς* prout. quod et Homericum. *Gratiis* subest *notio delectandi* et *placendi*: *placemus* autem *ingenio*, *pulcritudine*, *splendore vitæ*; idque fit *beneficio* Gratiarum. [v. Herder *in d. Werk. z. Litter.* v. K. vi. p. 215. *Ex Schedis.*]

10—18. *οὔτε γὰρ—quid? quod nec ipsi dii*—Etiam ipsi *deorum vitæ*, quæ epulis et choreis exigitur, adsunt Gratiæ, *πάρεδροι* Apollinis et carmine, ut apud Homerum Musæ, celebrant Jovem. At quatenus *πάντων ἔργων ταμίαι* *ἐν εὐφροσύνῃ* dici possunt? puto, *rerum omnium*,

Κοιρανέοντι χορούς,
Οὔτε δαῖτας· ἀλλὰ πάντων
Ταμίαι ἔργων ἐν οὐρανῷ,
Χρυσότοξον θέμεναι
Παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους,
Ἄεναον σέβοντι πατρὸς
Ὀλυμπίοιο τιμάν.

Σ. β'. Κ. ιζ'.

Πότνι' Ἀγλαΐα, φιλησίμολπέ
Τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου παῖδες,
Ἐπάκοοι νῦν, Θαλία τε ἐ-
ρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε
Κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ
Κοῦφα βιβῶντα· Λυδίῳ γὰρ
Ἀσάπιχον ἐν τρόπῳ
Ἐν μελέταις τε ἀείδων
Μόλον· οὕνεκ' Ὀλυμπιόνικος ἁ Μινύεια

19. Cum statim v. 21. ἱμασίμολπος Thalia recurrat, Pauwius refingit hic: φιλησίδοφε. Potuere tamen plura locum habere, φιλησίκωμε, φιλησίδικε. At vitium latet in v. 21. prodente in hiatu. [ὦ πότνι' Ἀ. φιλησίμολπέ τ' - Εὐφρ. Boeckh. Comment. p. xiv. *Ex Schedis.* In textu ante Πότνι' additum ω.] 21. Θαλία τε 22. ἱμασίμολπε Ald. cum MS. Bodlei. f. τ' ἱμα-σιμ. 24. Λυδίῳ 25. γὰρ Ἀ. Ald. cum MS. Bodl. nec multum diverse Metricus. vid. Pauw. 27. Ἴμολεν· οὔνεκ' Ald. cum Bodl. At Μόλ'. οὔνεκ' Ὀ. legisse suspicatur Metricum Pauw; itaque refingit: Λυδίῳ γὰρ Ἀ.—ἀείδω, Μόλ', οὔνεκ' Ὀλυμπιονίκας ἁ Μ. h. μολὶ, *ades Thalia.* Sed μόλον ad ipsum vatem spectat. Interpunctionem correximus, quæ

quæ vitam deorum beatam reddere possunt. Tum illæ σέβουσι τιμὴν, *summam dignitatem, majestatem Jovis,* h. carmine celebrant Jovem. Apud Eurip. Hel. 1360. illæ placant Cererem ob filiæ raptum iratam.

21. ἱκάνεω νῦν γίνεσθε. [Improbat Boeckh. ad Ol. i. 43. *Ex Schedis.*] Sequentia tamen lyricus ad solam Thaliam convertit, unde et v. 28. σὺ ἵκανε, etsi Gratiarum omnino beneficio victorem declarabat.

22. τόνδε κῶμον, *pompam victoris incedentem, canendo hymnum,* ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ, *quod victoria est parta.* Mox 26. μελέταις sunt *ipsum carmen modis Lydiis attemperatum.*

Σεῦ ἕκατι. Μελαντειχέα νῦν δόμων
Φερσεφόνας ἴθι, Ἀχοῖ,
Πατρὶ κλυτὰν φέρουσ' ἀγ-
γελίαν, Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖσ' υἱ-
ὸν εἴπῃς ὅτι οἱ νέαν
Κόλποισι παρ' εὐδόξοιο Πίσας
Ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων
Πτεροῖσι χαίταν.

in hac Ode admodum sensum turbabat, inprimis v. 24. 28. 29.—*Adeste, favete, dum victoris pompa exigitur et hymnus canitur, quandoquidem vestra beneficio victoria parta est.*—ἀμνύων corrupte edd. Ald. et Rom. emendatum in ed. Crat. 28. μ. νῦν δόμων Ald. MSS. Oxon. et Schol. recte, nam secundum Scholiasten metricum Asclepiadeus versus est. νῦν ab aliis erat omissum. 29. ἰλθὶ pro ἴθι Ald. cum Pal. C. prave. Ἤχοι, h. e. ἠχεῖ, de *Fama*, quæ in Orcum ad patrem Asopichi pervenit, ut filii victoriam perferat, dici, bonus Schmidius dubitare non debebat: erat Ἀγγελία supra Ol. viii. 106. Idem perperam Περσεφόνας edere maluit. 31. ὄφρα *l.* rescripsit Schmidius. Vulgo omnes ὄφρ' *l.* nec res eodem redit. v. Pauw. ὄφρ' ἴδοις Bodl. β. γ. vitiose. 32. νίον MS. Bodl. 33. Πίσσας Bodl. C.

32. Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖσ', υἱὸν ἴσχυς, ὅτι ex græcismo, pro ἴσχυς, ὅτι ὁ υἱός σου ἐστεφάνωσε. Vulgari scilicet ratione totus locus sic constitueretur: φέρουσα ἀγγελίαν παρὰ Κλεοδάμῳ, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐστεφάνωσε. Sub. fin. στεφὰ ἀέθλων lyrica audacia. Ἄεθλα dicuntur *coronam coronare*; jam gloria et lætitia evolat victoris animus; unde στεφὰ νικᾷ Inf. Pyth. ix. extr. ad quem loc. vide. Simili fere modo στεφάνωσε ὕμνον dixit Isthm. v. 80. 81. pro quo etiam poterat dicere στεφὰ ὕμνου. Et h. l. dicere poterat ἐστεφάνωσε χαίταν ἄεθλοις στεφάνοις vel στεφανοῖς, ut ἄεθλα sint pro στεφάνους dicta, ut sup. xiii. 54. Ἴργα θῆκεν ἀμφὶ κόμαις h. στεφάνους e victoriis.

ΤΕΛΟΣ.

Π Υ Θ Ι Α.

Digitized by Google

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ά.

ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

LAUDES carminis ita adornat, ut lyræ potentem vim et efficaciam in ipso Olympo declaret,— 24. nec refugere ejus dulcedinem nisi impios, in quibus Typhœus, cui Ætna, imposita est,— 56. ad cujus montis radices nova urbs, Ætna, condita erat, cujus civem se per præconem pronuntiari jusserat Hiero;— 64. quod in bonum omen vertit poeta et bona vota pro urbe facit— 81. Facit quoque vota pro Hierone laudibus ejus interpositis — 111. Mentionem denique injicit Dinomenis filii— 115. Nunc preces ad Jovem facit pro Hieronis felicitate cum respectu ad superiorum temporum ærumnas et calamitates— 156. Subjungit bona consilia et monita.

Σ. ά Κ. ιβ'.

ΧΡΥΣΕΑ *φόρμιγξ, Ἀπόλλω-*

Συρακουσίῳ male adjectum erat in titulo. Nam Αἰτναῖον se nunc voluerat pronuntiari Hiero. Nova urbs condita erat Olymp. lxxvi. 1. V. Diod. xi. 49. Strab. vi. p. 414. A. mox soluta Ol. lxxix. 4. V. Diod. xi. 76. In hoc intervallo victoria Hieronis Pythica obtigit Pyth. xxix. Olymp. lxxvii. 3. ante C. N. 470. 1. Alii

1. [Carminum vis est summa et ad delectandum et ad terrorem injicien- dum. *Ex Schedis.*] Lyram alloquitur, seu invocat. Nihil tamen subjungit in

νος καὶ ἰοπλοκάμων
Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον·
Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχὰ,
Πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
Ἀγησιχόρων ὁπόταν τῶν φρομίων
Ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα.
Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
Ἀενάου πυρός. εὖ-

jungunt χρ. φόρμιγξ Ἀπόλλωνος, καὶ—v. Schmid. et Not. 5. Laudat ἀγησίχορα φρούμια et Stesichori Μῶσαν ἀρχισίμολπον Athenæus iv. 27. et ex eo Eustath. ad Hom. Od. δ. p. 1480, 11. ᾠδὰ ἀρχίχορον dixit Eurip. Troad. 151. 6. τῶν φρομίων emendavit Schmidius, puto ex libris. Nam et Bodleianorum pars ita exhibere videtur. Vulgo προύμιων. 8. σβεννύεις revocavit Schmid. ex Cratandrina, quæ sequitur Aldinam. Ita novam et diversam citharæ laudem subjicere putandus est poeta. Vulgg. inde a Rom. σβεννύῃς, quod non bene ad sensum pendet ab ὁπόταν. αἰχματὰν exponit βίαιον Schol. Æschyl. Prom. 405. ubi

seqq. quod invocationi huic respondeat; v. c. *adsis mihi*, aut simile quid. Scilicet est id subintelligendum; poeta, animi æstu abreptus, processit ad alia, χρυσία φόρμιγξ Ἀπόλλωνος si jungatur, καὶ languet; multo magis: καὶ κτίανον s. κτῆμα, *O aurea Apollinis lyra et simul instrumentum.* Manebo igitur in naturali verborum ordine: Χρυσία φόρμιγξ, Ἀπόλλωνας καὶ Μοισᾶν κτίανον σύνδικον. dictum hoc ornate pro simplici: φόρμιγξ σύνδικος Ἀπόλλωνος καὶ Μουσῶν. Est κτίανον τὸ κτῆμα, quod quis habet, tractat; et σύνδικος, qui alterius causam agendam suscipit, defendit, *patronus*, hinc omnino συνήγορος, *adjutor*. [Ol. ix. 148. *Ex Schedis.*] Lyra Apollini canenti et Musis chorum in Olympo ducentibus *accinit*, adeoque illum et hunc adjuvat, partes et operam suam præstat. Similiter δόναξις πιστοὶ χοριυτᾶν μάρτυρες Pyth. xii. 48. In nostro et Romano sermone nulla est vox, quæ aut huic aut illi vocabulo satis respondeat; lyram *arbitram, sociam, amicam*, dicas forte; vim vocis Græcæ sentias facile, etsi assequi simili voce non liceat. Mox v. 4. βάσις est *incessus chori* ad rhythmum, cum quo initium fit choreæ, ἀγλαΐας ἀρχὴ, *festivitatis, festæ lætitiæ*. Tum etiam cantus eorundem χοριυτᾶν ex lyræ cantu pendet; pro ἀοιδὴ nominat ἀοιδούς. 6, 7. *quoties tu proludis hymno.*— Spectant seqq. 8—24. *ad Musarum choros in Olympo in epulis deorum.* cf. Il. α. 601. sq. Ita reliqua adjici poterant: *fulmen languescit molli carminis dulcedine;* id quod *Jovem placatum* designat, dum fulmen non vibrat manu, sed seponit; *aquila demulcetur, ut obdormiscat; ipse Mars sic, ut alii dii, carmine delinitur.* Itaque 8. σβεννύεις καὶ—*etiam ipsum* fulmen. In v. 9. sqq. locum Homericum Il. ψ. 87. sqq. de columba malo inhærente Pindaro ante oculos fuisse, ingeniosa est Schneideri conjectura. Certior esset illa, qua quis Callimachum ad h. l. respexisse diceret in Del. 233. sq.

δει δ' ἀνὰ σπάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὠ-
κεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
θεν χαλάξαις,

A. ά. K. ιβ'.

Ἀρχὸς οἰωνῶν· κελαινῶ-
πιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν
Ἀγκύλῳ κρατὶ, γλεφάρων
Ἀδὺ κλαΐστρον, κατέχευας. ὁ δὲ κνώσσων
Ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
Ῥιπαῖσι καταστχόμενος. καὶ γὰρ βια-
τὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπὼν
Ἐγχέων ἀκμὰν, ἰαίνει καρδίαν
Κώματι. κῆλα δὲ καὶ

αἴχμὰν pro βίαν. Nimis laxe: est *fulmen hastæ more vibratum.* 10. Exciderat in Oxon. δ' post ἴῦδιι. 12. χαράξας, χαλάξας, vitia in Bodleianis. 15. βλιφάρων. Debuit scriptum esse γλιφάρων. cf. sup. ad Ol. iii. 21. 16. κλαΐστρον vulgg. Aliqui κλιΐστρον, inquit Schmidius, vel κλιΐθρον, quod vulgare erat. Sed deerat versui syllaba; itaque Schmidius emendaverat: ἰγκατίχιυας. Melius Oxonienses per diæresin κλαΐστρον scripserunt: κλιΐστρον, κληΐστρον, κλαΐστρον, κλαΐστρον, κλᾷστρον. Porro κατίχιυσας Bodl. β. γ. 18. καταγχόμινος Ald. Pal. C. Bodl. C. Gott. librarii vitio, ut equidem arbitror. 19. τρηχιῖαν producta syllaba requiri Schmidius observat. Sed α natum hic ex η. 21. κώμῳ Bodl. α. γ. et sic Ald. quæ glossa est ex indocta interpretatione, quasi κῶμα ex κῶμος ductum sit. Est vero haud dubie *sopor, somnus, quo opprimitur violentus* (βιατὰς, βίαιος, ut Ol. ix. 114.) *Mars.*

17. ὑγρὸν νῶτον. Per se et origine sua τὸ ὑγρὸν nihil aliud aut fuit aut esse potest quam *humidum, liquidum.* Accessere inde notiones, ut fit, ab adjunctis: ut sit *molle*, hinc ut sit *flexile, mobile*, fere quod Latinorum *lubricum.* ὑγρὸν ῥάχιν equi dixit Tryphiod. 79. Etiam h. l. νῶτον ὑγρὸν per se et vi vocis nihil aliud esse potest, quam *flexile, inflexum.* [Theocrit. xxv. 206. κάμας ὑγρόν. *flexum. Ex Schedis.*] Nam quod *intumuit*, addunt viri docti tacite ex altera voce αἰωρεῖ. Nec magis vi vocis ὑγρὸν esse potest *tumidum*, quam *fluctuans.* ὑγρὰ κίλιυθα θαλάσσης ex antiquo sermone servarunt poetæ, ut tot alia, tanquam perpetua nomina: in quibus si aliam rationem tenere vellemus, in argutias et tricas innumeras nos essemus illaqueaturi.

21. κῆλα δὲ καὶ Δαιμόνων θίλγει φρένας. [ac si κῆλα λύρας essent! *Ex Schedis.*] Offendere potest καὶ, quasi non Mars et ipse inter deos sit. Suspicari

Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λα-
τοίδα σοφίᾳ βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

Ε. α', Κ. ιε'.

"Οσσα δὲ μὴ πεφίληκε
Ζεὺς, ἀτύζονται βοὰν
Πιερίδων αἴοντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον·
"Ος τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται, θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατονταπάραν[ος]· τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν

23. -τοίδα Oxon. et Aldina rescripsere pro -τοῖδα, quod Romana primum intulit, etsi et duas breves pro una longa metrum ferat. σοφίᾳ primus metro poscente dedit Morellus, quem sequitur Steph. Antiquiores omnes σοφία. 25, 26. versus laudat Plutarch. de Superstit. p. 167. C. [et Sympos. ix. 14. *Ex Schedis.*] 27. ἀμάκετα sphalma ed. Cratandr. Π. δ' ἀΐοντας Cod. Augustanus apud Schmid. [29. Thiersch conj. ἐν ταὐτῷ Ταρτάρῳ. bene. ut Il. β. 783. *Ex Schedis.*] 31-36. leguntur ap. Strab. xiii. p. 930. ubi et alius de Typhone locus e Pindaro, quem v. in Fragmentis. 32. θρέψι Rom. et cett. θρέψιν Schmidius cum Ald. et Crat. 33. -νυμόν τ' Ald. adverso metro.

possis κἄλλά τι. Sed δὲ est pro γὰρ, *nam etiam deorum animos delinit cantus*: in quibus ipse Mars vim carminis sentit. ἀμφὶ σοφίᾳ Λητοΐδα τε Μουσᾶν τε. pro διὰ σοφίας, *arte*, ut 155. ἀμφὶ ἀρετῇ.

25. ὅσσα δὲ—pro ὅσους. [at carmina terrent quoque persequendo injustes. *Ex Schedis.*] Respicit locum Plutarch. Opp. t. ii. p. 1095. E. Sensus: πάντα τὰ θεομισῆ κατὰ γῆν καὶ κατὰ πόντον καὶ κατὰ Τάρταρον ἀτύζεται ἀΐοντα βοὰν Πιερίδων. (Respondet v. 56. *Absit a me, ut θεομισὴς sim: εἴη, Ζεῦ, εἴη τοι ἀρδάνιον.*) Itaque v. 29. καὶ ἀτύζεται ὁ Τυφώς. ἀτύζονται Schol. vult esse ἀποστρέφονται, aversantur; at ἀτύζεσθαι est ἐκπλήττεσθαι, ταράττεσθαι, *perterrefiunt*. Saltem est λυπεῖσθαι, ut ap. Hesych. Porro ἐν Ταρτάρῳ κεῖται Typhos; et tamen mox *Ætnæ est substratus*. Scilicet Tartarus nunc non dicitur ut in Theogoniis; sed est simpliciter *quod sub terra est*. Mox v. 34. 35. sapienter poeta in obscuro positum reliquit phantasma, ne in cogitationem admittas, quomodo eidem monstro Italia supra Cumas (h. e. campi Phlegræi) cum Sicilia imposita esse possit; etsi caput campis illis, pectus Ætnæ subjectum fingere liceat.

Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερχέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει
Στέρνα λαχνάενται· χίων
Δ' οὐρανία συνέχει,
Νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλά-
του πυρὸς ἀγνόταται
Ἔκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
Αἴθων· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας

35. De metro v. ad v. 171. Σικιλία τ' erit proceleusmaticus pro pæone quarto. 38. *νιφόεσσ'* et *χιόνες*. Sed *νιφετὸν* et *χιόνα* jungere sollenne poetis, v. c. Il. *κ*. 7. est enim alterum cum significatu procellosæ tempestatis conjunctum. 41. *ἀγνόταται* Rom. et Crat. cum Bodl. β. γ. Sed emendate Bruh. cum seqq. secundum ed. Ald. Dubitat Pauw, an non poeta dederit *ἄπλατοι πυρὸς ἀγνιζάνυ ἐκ μυχῶν παγαί*. At viro in Pindari lectione versato quomodo illa epithetorum translocatio insolens videri poterat? Est autem *ἀγνὸν* ignis epitheton simpliciter ornans, et a natura ignis petitum, quæ etiam in lustrationibus spectabatur; neque adeo probanda conjectura viri docti in Act. Erudit. Lips. 1749. Novembr. p. 646. et Barfordi Cantabr. 1751. *αἰνόταται*. 43. *τὸ ν* in *ἀμέραισιν* et mox in *ὄρφναισιν* addiderunt Oxonienses, monente Schmidio. 44. De Ætna interdiu fumum et caliginem, noctu

40. Ol. lxxv. 4. sex annis ante hanc Hieronis victoriam Ætnæ incendium Siciliam vastaverat; aliud antiquius memoratur, nec tamen plura de eo constant; etsi in Empedoclis tempora illud incidere debuit secundum narrata de ejus morte; tertium est illud, de quo Thucydides loquitur iii. extr. Ol. lxxxviii. 2. ante C. N. 421. anno post secundum quinquagesimo. Docuere multi. v. ad Diod. t. i. p. 161. cf. Gedike et nuper Wernsdorf P. M. to. iv. p. 378. Aristoteles tamen, si modo is auctor est Mirab. Audit. cap. 113., jam *sæpe* Ætnæ incendium insulam incursasse ait.

42. *Mons Ætna nocturnis mirus incendiis*; Plin. iii. 8. 14. v. Strab. vi. p. 420. B. (274.). Itaque v. 44-46. sunt tantum ornamenta flammæ: *noctu ardet*; nam dies flammæ adspectum oculis subducit, nec nisi fumus in conspectum venit. Apud Virgilium per intervalla et vices flamma et fumus variant: vid. Æn. iii. 572. sq. Mox v. 47. Ἀφαίστου κρουνοὺς jungenda esse patet. Sunt iidem, qui paullo ante 42. ποταμοὶ, scil. πυρός. et ἐρευτὸν est *monstrum*, *portentum*. v. Valken. ad Theocrit. p. 399.

Φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖ-
αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.
Κεῖνο δ' Ἀφαίστοιο κρουνοὺς ἐρεπτὸν
Δεινοτάτους ἀναπέμ-
πει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παριόν-
των ἀκοῦσαι,

Α. β'. Κ. ιβ'.

Οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-

etiam flammas, per tenebras scilicet sub conspectum venientes, eructante res est nota. vide ad Virgil. iii. Æn. 371. sqq. Sed Pauwium l. l. tenet illud, quod *noctu saxa evomere* dicitur Ætna, quasi id non æque fiat interdiu. Itaque ipse emendat *σίφρας* pro *πίτρας*. Qua in re cum acute viderit alterum, miror, eum non æque vidisse, in nova hac lectione inferri aliud quid, ut scilicet *cinis* evomatur, quod interdiu non minus fit quam noctu; reliqua autem, inprimisque *τὸ, σὺν πατάγῳ*, parum convenire cineri. Itaque maneamus in vulgata eamque ad poeticam normam moremque exigamus, quo, cum altero membro simpliciter dicendum esset: *ἐν ὄρφναισι φοινισσα κυλίνδεται φλὸξ*, ne nude id poneret, vestivit et exornavit splendide ex adjuncto: *φλὸξ κυλινδομένα φέρει* etc. Poetam autem in his ad dialecticam subtilitatem revocare velle, calumniari est. 49. Ϛ. *ἴδεσθαι* August. *ἰδέσθαι* Pal. C. syllaba in utroque deficiente. Ϛ. *τι ἰδέσθαι* Bodl. C. et Ϛ. *τι ἴδεσθαι* Bodl. β. γ. cum ed. Ald. sed recte præfert Pauw vulgatam. 50. *παριόντων* vacare dicit Pauw, et emendat *παριόντων*, quod tamen minus lyricum esset. [51. post *ἀκοῦσαι* Heynius signum coli posuit.]

49. *τέρας θαυμάσιον προσιδέσθαι* pro simplici *θαῦμα ἰδέσθαι*, uti sequitur, *θαῦμα δὲ καὶ* (is) *παριόντων ἀκοῦσαι*, h. e. *si ex iis audias, qui Siciliam adiere*. Videri potest sententia sic infringi et pedestri orationi similior fieri, cum in poeta requiratur: *visu auditaque* (propter tantos fragores) *horrendum*: itaque olim *θαῦμα παριόντων* jungebam. Vulgaris enim ratio magis conveniret historico; ut Diod. i. 36. *Τὸ δὲ γινόμενον περὶ τὴν ἀνάδοσιν τοῦ Νείλου τοῖς μὲν ἰδοῦσι θαυμασιωτὸν φαίνεται, τοῖς δ' ἀκούσασι παντελῶς ἄπιστον.* Cic. Verr. iv. 39. *Quod cum illis, qui aderant, indignum, qui audiebant, incredibile.* Adde 36. de *hastis graminеis*. At *θαῦμα ἰδέσθαι* etiam apud Hesiod. Sc. H. 140. 218. 224. *θαῦμα μέγα φράσασθαι.* Sophocl. Elect. 761. (Br. ed.) [*Τοιοῦτά τοι παῖς' ἐστὶν, ὡς μὴ ἐν λόγοις, Ἀλγινὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, εἴπερ εἶδόμεν, Μέγιστα πάντων ὧν ἔκυρσ' ἐγὼ πανῶν.* Justin. iv. 1, 9. de freto Siculo: *neque experientibus modo terribile, verum etiam procul visentibus.* e Theopompo petita. *Ex Schedis.*]

Ad 52. sq. cf. Æschylum Prom. 351-366. sq. Sensus est, Typhonem includi inter fundum scruposum et montem impositum. *ὃν* pro *ὃς ἐπίδειται τοῖς πολεμίοις*, simpl pro *monte*, cui respondet *solum, cui incubat.* [*ὃν* pro *οὗπερ*, sic

λοις δέδεται κορύφαῖς
Καὶ πέδῳ· στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ.
Εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἀνδάνειν,
Ὅς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
Γείτονα· Πυθιάδος
Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
γέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ
Καλλινίκου

E. β'. K. ιέ.

Ἄρμασι. Ναυσιφορήτοις
Δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις
Ἐς πλόον, ἀρχομένοις πομ-
παῖον ἐλθεῖν οὖρον· ἐοικότα γὰρ
Κἀν τελευτᾷ φερτέρου νό-
στου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος

56. ἴη τιν ἀ. Morell. et al. 65. πρῶτον Bodl. β. γ. 66. ἀρχομένοις Schmidius reposuerat ex Augustano, et sic laudari ait locum a Schol. ad Nem. i. Vulgo omnes ἀρχομένοις, quod displicebat, quoniam jungebant ἀρχομένοις ἐς πλόον. Immo vero πρώτα, (non πρῶτα, ut exaratum ab Oxoniens.) χάρις ἐς πλόον. (sc. γίνεται,) ἀρχομένοις (αὐτοῖς τοῦ πλόου) πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον. Vidit quoque Pauw. 68. φερτέρα Bodl. β. γ. cum Ald.

hoc modo, τοίως. l. per exclamationem, ὡς! *Ex Schedis.*]

[56. Væ iis qui diis exosi sunt! Ego vero utinam sim θεοφιλής! *Ex Schedis.*]

66. Nondum nota displicet. πρώτα χάρις ἐς πλόον, [ἐν πλόῳ. *Ex Schedis.*] ἀρχομένοις (πλόου) πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον, possis quoque jungere: ἐλθεῖν οὖρον ἐς πλόον. At Vauvilliers ad Sophocl. to. ii. p. 59. not. damnato ἐρχομένοις, quod olim ipse probaverat, ἐς πλόον ἀρχομένοις jungit, ut sit *auspicantibus, libantibus, sacrificantibus.* Dura sane oratio.

69. ὁ δὲ [γὰρ. *Ex Schedis.*] λόγος—φέρει. *Ratio*, quæ par est inter navigationis initia et urbem receus conditam, affert spem post tam faustum fortunæ casum, ταύτῃ ἐπὶ συντυχίᾳ, ἐς τὸ λοιπὸν, in posterum, ἔσεσθαι sc. τὴν πόλιν—fere ut Ol. ii. 32. ἔπεται δὲ λόγος Κάδμοιο κούραις.—73. σὺν θαλίαις εὐφώνοις,

Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει,
Λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
σί τε ἵπποις τε κλυτὰν
Καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστάν.
Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσων
Φοῖβε, Παρνασσῶ τε κράναν
Κασταλίαν φιλέων,
Ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ
Τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν.

Σ. γ'. Κ. ιβ'.

Ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
σαι βροτέαις ἀρεταῖς,
Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
ταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν. Ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
Αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι

72. hoc emendatum ex Bodl. C. metro postulante. Vulgo ubique: *σιν, ἵπποισίν τε κλυτάν.* In quibus veriorem lectionem adhuc quæro. Nam deest subjectum: *Ætnam urbem.* Fuit forte *στεφάνοισί νιν ἵπποις τε.* Mox *κλυτὰν καὶ ὀνομαστὰν σὺν ἵπποις τε σὺν* l. θ. est *σὺν* pro *διά.* 74. *Δάλου ἀνάσσων* omnes ante Schmidium: poterat ferri tribrachys ex sententia Pauwii. Receptum erat *Δάλοι' ἀνάσσων.* [Hermann. ad Orph. p. 722. *Ex Schedis.*] *Δαλίου* Bodl. C. *Δάλου* Bodl. β. γ. quod pro vero habeo. In principio *Λύκιε καὶ* est Pæon quartus. v. ad 191. 75. *Παρνασσῶ* erat, recte; haud dubie ea antiquior scriptura: sed in aliis locis regnat in edd. recentior forma geminato sibilo. 78. Perperam Schmidius Scholiasten arbitratur *τιλίμεν* legisse: *πράττειν καὶ συμπεραίνειν* explicat *τὸ τιθέμεν* pro *ποιεῖσθαι.* Idem conj. *εὐανδρεῖν·* sed nota alia forma non est quam *εὐανδρεῖσθαι.* Scilicet putabat ad *εὔανδρόν τε χώραν* repetendum esse *τιθέμεν.* Enimvero satis patet, ordinem esse verborum: *τιθέμεν νόῳ* (*ἐντιθέναι νόῳ* vel *τιθέναι εἰς νοῦν*) *ταῦτα χώραν τε εὐανδρον.* 81. *βιαταὶ* tres Bodl.

h. l. *ἐν, διὰ θαλιῶν. epulas* pro festis sollennibus dicit, in quibus carmina canuntur. Mox 77. *ταῦτα* est pro *τοῦτο, omen illud.* et 79. *μαχαναὶ πᾶσαι, μηχανὴ πᾶσα,* h. *πάντα δὲ μηχανῶνται βροτοὶ τῇ ἀρετῇ ἑαυτῶν.*

A v. 82. novum sententiarum ordinem orditur Pindarus: sc. de laudibus Hieronis, quas v. 82-86. justas ac debitas esse ait, et deberi summas. Similia inf. Nem. vii. 103. sq.

Μὴ χαλκοπάραον ἄπονθ' ὡσεί τ' ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων,
Μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσεσθ' ἀντίους.
Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὅλ-
βον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-
θύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
σιν παράσχοι.

A. γ'. K. ιβ'.

Ἦ κεν ἀμμνάσειεν, οἵαις
Ἐν πολέμοισι μάχαις
Τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
ν', ἀνίχ' εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμὰν,

86. ἰκρίψαις ex Bodl. C. receperant Oxon. Productum δὶ ante ῥίψαις. Porro ἀμεύσεσθαι Bodl. β. γ. etiam ἀμεύσεσθ' Ald. quod Mingarell. probat. Vulgg. ἀμεύσασθ'. De voce v. Hesych. qui ἀμείβεσθαι, διαθεῖν, περαιώσασθαι interpretatur, commode ad h. l. Pauwius eam ab ἄμη operose deducit. Vix dubites, quin fuerit ἀμέω, ἀμείω, ἀμεύω et ἀμείβω. Sic στάω, στῶ, στέω, στεύω et στείβω. Nec absimilia τρίβω ex τρέω, θλίβω ex θλάω. 91. ἀμμνάσειεν emendavit Schmidius pro ἀναμνάσειεν tacite: non enim egregius vir, quoties stipulam de via tollebat, Quiritum fidem testabatur. Nec tamen necesse erat id facere, cum metrum non cogat. Vulgo, ἄν μνάσειεν. οἷας ed. Rom. aiunt Oxonienses, exemplar nostrum οἵαις exhibet. 94. In εὑρίσκοντο subjiciunt Interpretes, præeuntibus Scholiis, *Hiero cum fratribus, et Therone;* quod sane durissimum, cum in ceteris regnet singularis numerus. Possis non minore jure subintelligere *homines*, vel *Siculi* et *αἱ μάχαι*. hoc quidem melius. Pauw emendatione egere locum opinatus scribit; παρέμει- νεν, ἵν' εὑρίσκοντο θ. π. τιμάν. Vauvilliers, qui olim Larcherium

87. εἰ γὰρ pro εἴθε. *Sit modo felicitas perpetua et integra!* εὐθύνοι proprie *ventus secundus* navem propellit, seu *gubernator* regit, nunc fortuna.

91. [pro ἀναμνήσεται, ἀναμνᾶται γὰρ, *memoria tenet ipse, quæ—. Ex Schedis.*] Quæ sequuntur usque ad v. 108., subnata e memoratione ærumnarum, καμάτων, in parenthesi posita sunt; redit v. 109. ad eadem vota, in quibus v. 87-90. substiterat. Lux hinc toti loco affunditur. *Sane memor esse potest, quot præliis discrimina adierit, quibus sibi dignitatem regiam paravit et regias opes firmavit.* Repetit sententiam inf. Pyth. ii. 108. sq. παρέμεινε potentius quam παρεγένετο.

94. εὑρίσκοντο ad Hieronem cum fratribus, etsi durum est, referunt, quorum opera ille in bellis gerendis usus est; præivit jam unus e Schol. Malim repetere αἱ μάχαι εὑρίσκοντο. v. V. L.

Οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει,
Πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. Νῦν γε μὰν
Τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων
Ἐστρατεύθη. σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον
Καί τις ἐὼν μεγαλά-
νωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλ-
κει τειρόμενον μεταλλά-
σοντας ἐλθεῖν

sequutus, doctissimum virum, proposuerat: ἃ νίχ' (pro ἃ νίκα) ἰυρίσκοντα, quod contortum est et metro adversatur, mox ad Sophocl. Electr. p. 33. emendat ἰυρίσκοιτο, et ἰυρίσχοντα vir doctus in Nov. Act. Lips. 1749. Novembr. p. 646. (ubi multa parum feliciter in hanc Oden proposita sunt, ut et a. 1754. p. 301. sq.). Inter Miogarelli tentata erat: παρίμενίν γ'; ἵν' ἰυρίσκοιτο Θ. π. τ. Si quid mutandum, lenius est, quod suspicabar: ἰυρίσκοντα Θεῶν παλάμαι ut Pyth. ii. 72. δόλοι Θέσαν Ζηνὸς παλάμαι. 97. ἱφίεται Aug. invito metro. 98. μιν φίλον καί τις. Noluit ergo poeta dicere φίλων τις? [αὐτὸν ὄντα φίλον αὐτοῦ πρόπαρον. *Ex Schedis*] 101. μιταλλάσοντας a μιταλλᾶν habet saltem rationem; etsi in metrum peccat. Legitur vulgo μιταλλάσ—σοντας, quod et in grammaticam et in sensum peccat. Paul. Steph. alterum λ omisit; sicque Pauw emendat μιταλάσσοντας a μιταλάζω, ex λάζω, λάζομαι, λαμβάνω, ut *abducerent secum*. non male, modo de usu τοῦ λάζειν activa forma constaret. Sollenne est λάζισθαι. Occurrit tamen λάζω apud Etymol. M. nec caret analogia, est enim ejusdem originis cum λαμβάνω, ex λάω, λάζω, et λαμβάνω ex λάβω vel λήβω. At quis probet non emendationem; sed ariolationem? An latet μαστύσιν, quod Pindarus frequentat? ut fuerit: τειρόμενόν γι, μαστύ-σοντας. [f. μιταβάσοντας. βάζω, βιβάζω τινὰ, *arcesso*. Ahlwardt. μιταπίψοντας. *Ex Schedis.*]

96. sq. Νῦν γε μάν. Morbo laborantem Hieronem effinxere nobis grammatici ex Philoctetis memoratione. Verba suppeditant tantum hæc: *Hieronem ab iis, qui alienis fuerant animis, ut iis auxilium ferret, arcessitum esse. Ad Philoctetis ille exemplum arma sumsit; quem inimicus* (Ulysses), *necessitate urgente, superbi alioquin animi, blandis verbis demulsit.* [Tanquam alter Philoctetes, qui, ab iis, a quibus in Lemno relictus fuerat, nunc ope ejus implorata, Trojam adiit, ab iis, qui eum antea contemserant, (a Therone) precibus expetitus militatum ivit. *Ex Schedis.*] *Narrant Scilicet* etc. Νῦν γε. ergo hoc diversum a superioribus bellis. Sequor in hac interpretatione morem poetæ in digressione per fabulas ad comparationem memoratas.

98. Hæreo in hoc, præstetne σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον—ad Hieronem referre, an ad Philoctetem, ad quem utique spectant seqq. φαντὶ δὲ pro γάρ. [De Philoctete v. Philostrat. jun. 17. (Opusc. v. p. 192.) *Ex Schedis.*]

[99. τις. Schol. Theronem intelligit. *Ex Schedis.*]

Ε. γ'. Κ. ιέ.

Ἥρωας ἀντιθέους Ποί-
αντος υἱὸν τοξόταν·
Ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
σεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,
Ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων·
Ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
Οὕτω δ' Ἱέρωνι θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
Τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν
Ἔραται, καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι
Πείθεό μοι ποινὰν τεθρίππων.
Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νι-
καφορία πατέρος.
Ἄγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον,

Σ. δ'. Κ. ιβ'.

Τῷ πόλιν κείναν θεοδμά-

109. Cum syllaba abundare videatur, Schmidius conj. Ἱέρωνί τις ὀρθωτὴρ, vel Ἱέρωνι θεὸς σωτήρ. probant prius Oxonienses. Sed θεὸς una syllaba est efferendum, quod Pauw monuit. Mingarell. conj. οὕτω δ', Ἱέρων, θεὸς ὁ. π.—ὧν ἔρασαι, κ. δ. ut Hiero sit vocandi casu. [Ita Heynius in textu correxit.] πίλοι aliqui ap. Schmid. nescio qui. 110. τόν γε Bodl. C. τὸν προπέρποντα Ald. quod Pindaricum est. 112. Δεινομένη scribit Ald. καὶ περὶ Δεινομένην Cod. Aug. 113. πείθεό μοι Chorlambus pro Pæone quarto, qui requirebatur. Forte fuit πίθεό μοι, quod et Mingarell. conjiciebat. [Sic Heynius in textu correxit] v. ad 191. 118. κλεινὰν Aug. Cod.

109. *Similiter utinam*—Redit ad 88, 89. καιρὸν διδοὺς, *eventum*, qui ab *temporum opportunitate* pendet. cf. Nem. viii. 6.

116. [ὕστατα, *post ista* : ut solet poeta ad alia procedere. Vix bene pro ὕστερον, *olim*. *Ex Schedis.*] Αἴτνας βασιλῆ. Pergit nunc poeta, quod toties facere solet, paucis versibus diversorum laudes complexus, ad Jovem celebrandum ; unde inf. 130. Ζεῦ, πίλαι. Jam τῷ v. 118. intellige, *Jovi Ætnæo, cui novam urbem condidit et dedicavit Hiero : et quidem legibus et institutis Doriensium.*

τῳ σὺν ἐλευθερίᾳ
Ὑλλίδος στάθμας Ἱέρων
Ἐν νόμοις ἔκτισσε. θέλοντι δὲ Παμφύλου
Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι,
Ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες, αἰ-
εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ
Δωριῆς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι,
Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-
ξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄν-
θησεν αἰχμᾶς.

A. δ'. K. ιβ'.

Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δὲ τοιαύ-

[121. Ἔκτισσ'. ἰθέλοντι Boeckh. Comment. p. xxviii. *Ex Schedis.*] 125. Δωριῆς, quæ apertior Dorica ratio, Rom. et al. Δωριῆς ex Ald. repetitum. 130. Ζεῦ τέλει, omnes vett. edd. nisi quod Crat. Ζεῦ, τέλει' αἰεὶ δέ. nec excidit apostrophus nisi in Pauli Stephani edd. incuria, puto. Idem tamen est, τέλει an τέλει' scribas; nam est τελέω et τελείω. Supplet Schmidius: Ζεῦ τέλει ταῦτα ἃ αἰνῶ. Ita vero sequentia laborant; nec videntur Ζεῦ τέλει ad superiora spectare; nullæ enim preces antecesserunt. Necesse adeo ad seqq. referre. Sed tum δὲ retrahendum est, fitque trajectio dura pro τέλει δὲ αἰεὶ τ. Ita sane præstat scribere γε, quod

120. Ætnæ coloni Dorici erant generis, Geloi, Megarenses et Syracusani; arcessiti quoque advenæ erant alii e Peloponneso ad quinque millia: Diod. xi. 49. Iis relictæ *leges patriæ et instituta Doriensium* (de quibus disertius actum in *Opusc. acad.* to. ii. p. 217. sq.). Ab *Hyllo*, Herculis filio, tanquam primo duce Doriensium in Peloponnesum incursantium, etsi ille cæsus ab Echemo Arcadum rege, et dilatus fuit reditus in L annos, appellantur nunc *leges* Doriensium νόμοι Ὑλλίδες στάθμας: et mox eædem *leges Ægimii*, Αἰγιμιοῦ τεθμοί: et appellantur Dorienses *posteri Pamphyli et Heraclidarum*; scilicet fuit *Ægimius* inter generis Dorici majores: cujus filii *Pamphylus* et *Dymas* profectioni in Peloponnesum interfuerunt. v. Apollod. ii. 8. 3. extr. ubi cf. Not. p. 515. add. inf. Pyth. v. 96. Nacti erant posteri sedes in Laconica et *Amyclas* obtinuerant.

In v. 123. enallage temporis est, res præterita tanquam præsens, ναίοντες *qui olim habitarunt*, οἱ κατάμενοι. [immo, qui habitant, postquam venerunt. *Ex Schedis.*] Etiam ἔσχον vi plusquamperfecti: nam ad colonorum, qui ex Peloponneso venerant, majores hoc spectat. Sæpe hoc animo tenendum erat; ut Nem. ix. 130. φεῦγε, *fugerat*.

130—6. Locus impeditus, in quo expediendo nec olim feliciter versatus sum,

ταν' Αμένα παρ' ὕδωρ
Αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνδρώπων.
Σύν τοί τίν κεν ἀγητὴρ ἀνὴρ
135 Υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε γέ-

jam Pauw maluit. Nec tamen ita res est expedita: duplex enim accusativus, qui sequitur, ambiguum facit, utrum sit subjectum: num *αἶσα διακρίνει λόγον*, an *λόγος διακρίνει αἶσαν*? Utraque ratio durissima est. Præstat priorem sequi: *fac, ut conditio populi Ætnæi et regum talis sit, ut constituat verum nomen, veram famam* (Dorici instituti), *laudem*, (ut sæpe *λόγος* in Pindaro) *inter homines*; h. fac, ut Ætnæi dicantur vere frui Doricis institutis; ut sit pro: *τίλαι, τοὺς ἀνθρώπους λίγειν ἐτύμως, (ἀληθῶς) τοιαύτην αἶσαν* (Doricam) *ἀστῶν καὶ βασιλέων διακριθῆναι, constitutam esse.* Esset tertia ratio, ut interpungatur post *βασιλεῦσιν*, sicque fieret, *τίλαι τοιαύταν αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν, (ὥστι αὐτοὺς) διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων: hanc conditionem (fortunam) semper præsta civibus et principibus, seu regibus, ut justitiam colant. ἔτυμος λόγος, δίκαιος λόγος, διακρίνειν τὰ δίκαια*, nota sunt. Egerat autem in superioribus de legibus Doricis, ad quas urbs nova temperata fuerat. v. 120. sqq. Incommodum tamen in hanc sententiam est voc. *ἀνθρώπων*. 131. *Ἀμενάνου* Bodl. C. Amenanum Strabo appellavit lib. v. p. 240. B. et sic in numis Catanæorum. Ab hoc tamen loco Ionica forma aliena. Ut *Μενίλαος* et *Μενέλας*, similiterque multa alia: sic et *Ἀμένιος* et *Ἀμένας*. 134. *σίς κεν* Aug. male. Vix mihi persuaderi patiar, *κακόφωνα* hæc monosyllaba a Pindaro profecta esse *Σύν τοί τίν κεν*. Etsi sententia bona est: *σύν τιν, te, Jove, adjuvante, tuo numine, τοὶ, sane, ἀγητὴρ—τρέφοι κεν*. Necdum tamen vidi melius. Conjiciebam: *σὺν τοῖσιν κεν—ἐπιτελλόμενος. commune cum iis* (populo et filio) *imperium tenens. ἀγιοτὴρ* Bodl. C. et Ald. 135. Hærent in *υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος* Schmidius et Pauwius. Alter *ἐπιτελλόμενος ἀγητήρ τι* jungit, ut sit *dux exortus*. Nihil vidi durius. Alter *υἱὸν* legit, nempe ut cum *τρέφοι* jungatur; (nam cum *ἐπιτελλόμενος* jungi nequit, quod requirit casum tertium.) Et hoc præferendum: *ἀνὴρ ἀγητὴρ ἐπιτελλόμενος τρέφοι υἱόν τι δᾶμόν τε ἐφ' ἁσυχίαν σύμφωνον*. Videtur enim Hiero filium Dinomenem novæ coloniæ præfecisse, ut ipse olim a fratre Gelone Gelæ, Thrasydæus a patre Therone, tyranno Agrigentino, Himeræ, præfecti fuerant [cf. Aristotel. de Rep. v. 10. p. 306. E. *Ex Schedis*]: filium adeo in potestate retinere sibique certa ratione obnoxium habere et potuit et debuit. Obvia est caussa, cur *υἱὸν* abierit in *υἱῷ*, propter *ἐπιτελλόμενος*. 135. *δᾶμόν τε γε-* 136. *ρεῖ* Ald. *δᾶμόν τε γε-ρείων* Rom. et ceteræ edd. quas metrum refellit;

nec nunc satisfacio. Sensum sic satis aptum esse video: *Jupiter, fac, ut Ætnæa civitas vere Doriensium institutis uti dicatur.* Sed hæc ex verbis extorquenda sunt fidiculis: ut sæpe vidimus sententias satis probabiles ex Pindaro elici, uno et altero verbo tanquam in consilium adhibito, reliquis tacentibus. Mox v. 134. *σὺν τοί τίν κεν*: hiulcum hoc vix a Pindaro proficisci potuit. Conjicere licet multa: verum hariolari non est emendare, nec interpretari.

ϱων τϱάποι σύμφωνον ἐφ' ἀσυχίαν.
Λίσσομαι, νεῦσον, Κϱονίων, ἄμεϱον
Ὄφϱα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
νιξ, ὁ Τυϱσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ,
Ναυσίστονον ὕϐϱιν ἰδὼν,
Τὰν πϱὸ Κύμας·

Ε. δ'. Κ. ιέ.

Οἷα Συϱακοσίων ἀϱ-
χῷ δαμασθέντες πάθον,
Ὠκυπόϱων ἀπὸ ναῶν

nisi δᾶμον γιϱαί - ϱων τϱ. legas. Sed nullo modo commoda exit sententia, etiamsi jungas: *filio præcipiens eumque honorans tradat ei populum*, si vel maxime τϱάποι pro ἐστιϱάποι dictum velis: quod tamen improbo, est enim: *ad concordiam et tranquillitatem animos convertere*. Itaque paruit Schmidius correctioni Ceporini in Cratandrina: γί-ϱων. 136. τϱίποι Bodl. γ. porro ἐφ' exciderat Rom. ἐς ἡσυχ. Aug. ἡσυχίαν vulgo. 142. Συϱακοσίων metro monente emendavit Schmidius pro - ου. 143. δαμασθὶν super adscripto δὶ Bodl. γ. Post πάθον interpunxisse videtur Scholiastes et junxisse: Ὠκυπ. ἀ. ναῶν Ὅς σφιν etc. et præferendum hoc præ altero: πάθον ὠ. ἀπὸ ναῶν.

137. sq. ἰδὼν ad Jovem referunt Scholia; mihi videbatur hoc otiosum esse; at hostes a nova expeditione deterreri possunt recordatione cladis prioris acceptæ. ὁ Φοίνιξ, ὁ Τυϱσανῶν τ' ἀλαλατὸς dictus pro *copiis navalibus et terrestribus Carthaginiensium et Etruscorum; eæ viderant* cladem ad Cumas acceptam.

140, 1. ὕϐϱιν pro ὕπταν dixit. Gelonis et Hieronis res gestas in h. l. confundebant veteres et recentiores interpretes. In v. 139—141. respiciuntur soli Etrusci Cumanos bello aggressi victique ab Hierone, qui Cumanis auxilia misit, navali prœlio Ol. 76. 3. v. Diodor. xi. 51. At in seqq. simul ad Carthaginienses, et ad hos mox solos, oratio est conversa, victos ad Himeram fl. simul classe incensa a Gelone, fratribus operam conjunctam præstantibus, Ol. 75. 1. eodem anno et die, quo pugna Salaminia facta. vid. Herodot. vii. 165. sqq. Diodor. xi. 20. sqq. et Schol. h. l. ex Ephoro.

142. οἷα conjunctum esse debebat cum antecedentibus; nunc sunt diversa. Suspicabar, copulam excidisse: οἷα Συϱακοσίων τ' ἀϱ- χῷ (pro ὑπ' ἀϱχοῦ, a Gelone) δαμασθέντες (Pœni) πάθον' ὠκυπόϱων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν etc. ut sequentia penderent a superioribus: ὄφϱα ὁ ἀλαλητὸς ἰδὼν ὕϐϱιν, οἷά τε πάθεν. Videbatur mihi hoc lyrico convenientissimum esse, qui idem plura ac diversa cumulata brevibus complecti, structuram autem mutare et in diversis membris novare solet. Sed in hoc nemini meum sensum obtrudo. Ad rem conf. Nem. xi. 66. sqq. ἀλαλητὸς v. 139. pro exercitu poni, nihil habere potest, quod mira-

Ὃς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἁλικίαν,
Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας
Δουλίας. αἱρέομαι
Πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
Μισθόν· ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω
Πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν·
Ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοξοι·
Παρὰ δὲ τὰν ὔυδρον ἀκτὰν
Ἱμέρα, παίδεσσιν ὕμνον
Δεινομένευς τελέσαις,

147. Pro *αἱρέομαι* temerario conatu Schmidius *ἁλίσμαι* rescripserat a Metrico deceptus. Versus est trochaicus dimeter brachycatalectus. v. Pauw ad v. 30. Pro trochæo spondeus locum occupat. Aldus, quod nemo observat, exhibet: *δουλίας* (hoc metro convenit pro vulg. *δουλείας*). *ἀρίσμαι τὰν-* vitiose tamen, nec quicquam profeceris, si *ἀρίσμαι*, ab *ἀρίω*, unde *ἀρίσασθαι* Homericum procedit, deducas. Mingarellus emendabat *ἰρίσμαι*, habens forte in animo sup. Ol. viii. 75. *ἰρίω ταυτὰν χάριν*. At sequitur statim v. 49. *ἰρίω*. Dawes Misc. crit. p. 55. probante Vauvilliers ad Sophocl. Ajac. 77. *ἀρίσμαι*, quod Atticis est *ἀροῦμαι*. Id vero est ab *ἄλφω*. *αἱρεῖσθαι μισθὸν* notum est ex Iliad. xii. 435. At enim aliena est ab h. l. significatio. Non *accipit* h. l. *mercedem* poeta, sed *laudem probat*, celebrat. Itaque acquiesco in *αἱρέομαι*, quod est *probo, ego mihi sumo.* 149. *ἰρέω τὰν* Ald. Rom. et rel. Sustulit *τὰν* metro obsequutus Schmidius. *Γ' αὖ ἰρέω* Bodl. *γ*. quod et ipsum respuit metrum. 151. *Μῆδοι μὲν* ex Bodl. C. receperunt Oxonienses: poterat reliqui vulgatum: *Μήδιοι*. Referendum autem ad sensum, de duplici victoria, non grammatice exigendum, *ταῖσιν*. 152. *παρὰ δὶ τὰν* idem Bodl. C. Adscitum erat e Rom. *πὰρ δὶ*, ut trochæus procedat, pro quo in vulgari lectione dactylus *πὰρ δί γι* erat. At v. inf. ad v. 191. 154. *Δεινομένευς* Rom. et sqq. relicto Aldo cum Bodl. *γ*. *Δεινομένεος*. Mox post *αἱρέομαι* et *ἰρέω* expectabam *τελέσαιμι*. *Ad Himeram autem Dinomenis filiis* (Geloni, Hieroni, Polyzelo, Thrasybulo) *laudem*, (carmen encomiasticum) *quam hostibus victis virtute sua consetionem faciat*; est perpetuum hoc poetarum, ut *θέμεθον, κλόνον, κυδοιμὸν*, et similia, *ἀλαλὰν* inf. Nem. iii. 104. pro pugna et pro acie pugnantium memorent.

[145. mersis navibus. *Ex Schedis.*]

147. sqq. *Ἀθηναίων μισθὸν αἱρέομαι χάριν (τὴν) πὰρ Σαλαμῖνος, Atheniensium laudem* (si Atheniensium laus mihi celebranda est) *præfero* (*αἱρέομαι*, præ omnibus aliis laudo) *decus* (*χάριν*) *ex pugna ad Salaminem* [l. *αἱρ. χάριν, μισθὸν παρὰ Σ. præmium virtutis ad S. Ex Schedis.*]; *Spartanorum vero* (*ἐν Σπάρτᾳ*, pro *τῶν Σπαρτιατῶν*) *celebrabo pugnam ad Plataeas; at Dinomenis liberis a pugna ad Himeram laudes sunt petendæ*. cf. V. L. *μισθὸν* dixit pro præmio, laude ex victoria; ut Nem. vii. 39. cf. Isthm. i. 71. sq. Sic aliquoties *ἄποινα*.

Τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾷ,
Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Σ. έ. Κ. ιβ'.

Καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν
Πείρατα συνταν ύσαις
Ἐν βραχεῖ, μείων ἕπεται
Μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
Αἰανὴς ταχείας ἀπάδις.
Ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-

quuti sunt, pertexam. [Gurlitt. *persolvam.* P. ii. 24. *Ex Schedis.*] et jam Pauwium conjectasse video : τίλισαι· μ', ὃν ἰδίξαντ'—. At τιλίσαις non bene tentatur. Aut enim universe dixit secunda persona, pro τιλίσαι ἄν τις, uti statim v. 157. εἰ φθέγξαιο, aut ut se ipsum alloquatur, ut sæpe facit. Durius esset referre ad ἐρίω τιλίσας. Similis locus est Nem. ix. 92. sqq. 157. καιρὸν, erit subintelligendum κατὰ καιρόν. quod sane durum. Malit Mingarell. καιρῷ vel καίρι' εἰ φθ. 158. συνταν ύσας communi forma Ald. cum binis Bodl. 159. Laudat Eustath. p. 610. μείων λόγος. memoriter. an ψόγος voluit? quod tamen metrum respuit. 161. De αἰανὴς, quod et iv. 424. occurrit, et αἰανὸς [Soph. Aj. 681. *Ex Schedis.*], h. e. αἰνὸς, vid. præter Stephanum Hesych. h. v. Sed ἀπάδις laborare videtur : etsi id pro ἀπάδιας dictum dicas. Deberet ita, puto, ex ἦδις, ἀφῆδις ductum id esse, de quo nil constat. Πρακτίδας metrum respuit, etsi Scholia per διανοίας explicant. Itaque Pauwius delabitur ad ἧπαρ, Homero pro mente frequentatum, ut forte hoc idem ἧπας vel ἧπις pronuntiatum fuerit, et conjicit : ἀπάδας vel ἀπίδας. Equidem recte conjeetasse Pauwium censeo, sed pronuntiandum esse dorice, ἀπίδας [Æschyl. Suppl. 95. *Ex Schedis.*], *præcordia.* [Emendationem suam esse dicit Hermann. de Dial. Pind. p. xvii. *Ex Schedis.*] Nec πρακτίδις aliam originem habere videntur, quam quod fuit παρὰ τὰς ἀπίδας. Aldina exhibet ἰλαπίδας cum Pal. C. et Aug. binisque Bodleianis : quod placebat Mingarello. [Probat Gur-

157. seqq. Sententiarum ordo sic decurrere videtur : *Laudes adhuc Hieronis percurri ; molestas quidem auditu invidis ; enimvero summa brevitate usus sum.* Hac se, insigni cum arte, uti poeta aliquoties declarat : v. Pyth. iv. 439. sqq. ix. 133. sqq. qui locus prorsus cum hoc convenit. cf. Nem. iv. 53-66. x. 35. sq. Pyth. viii. 40. sq. Ait adeo γνωμικῶς : *si breviter,* καιρίως, *laudes celebraveris, complexus potissima capita paucis : minus faciunt illæ invidiam. Contra vero fastidium molestum* (productæ laudis) *obtundit animos,* offendit.

162. Ordo verborum : Ἀστῶν δὲ μάλιστα θυμὸν βαρύνει ἀκοὰ ἐπ' ἀλλοτρίοις ἰσλοῖς κρυφίως, pro quo θυμὸν κρύφιον. vulgare erat ἀκοὰ ἰσθλῶν ἀλλοτρίων. [*fama.* Gurlitt. *Vorzüge, die ihm fremd sind.* et μάλιστα ἐπ' ἀ. ἰσλ. jungit. *Ex Schedis.*]

νει μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.
Ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος,
Μὴ παρίει καλά. νώ-
μα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν. ἀ-
ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
κευε γλῶσσαν.

Α. έ. Κ. ιβ'.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσ-
σει, μέγα τοι φέρεται
Πὰρ σέθεν. πολλῶν ταμίας
Ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
Εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων,
Εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδεῖαν ἀ-
εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·
Ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ

litt. pro διανοίας. ut P. ii. 89. I. ii. 64. *Ex Schedis.*] Goes. conj. ὄπιδας, *nimia laus providam curam retardat.* Sed peccat prima in ὄπιδας in metrum. 164. οἰκτιρμὸς Bodl. C. οἰκτιρμοῦ Gott. Versum exprimit Palladas in Anal. Brunck. t. ii. p. 433. 114. 165. μὴ παριεὶς Schmidius e conj. interpolaverat, tantum ut pluniorem orationem redderet. Id vero quis in Lyrico ita curet, ut lectionem mutet? 171. πὰρ σίθεν. Mingarellus malit τὸ πὰρ σίθεν. 176. ἐξιεὶς hic malit Pauw, ut jungantur cum seqq. Ita esset : *Sic splendidus, sed ita ut isto*

165. Poeta commendat justitiæ et veritatis studium. καλὰ sunt studia honesta, h. e. laudum.—167. Durissimus tropus! *acue linguam* ad vera dicenda. Pro hoc: *in incude veritatis procude verba vera.* [ut *cudere versus.* Gurlitt. incidit in *tela* a poeta emitti solita : sed tum laudes. *Ex Schedis.*] De his v. dicta ad Ol. vi. 142.

169. παραιθύσσει videtur adhuc ad eandem metaphoram spectare, a scintillis petitum, quæ cudendo ferro emicant: nisi hoc nimis acute dictum est. Potest tamen esse vel εἴ τι φλύαρον παραιθύσσει πὰρ σίθεν, vel εἰ ἡ γλῶσσα παραιθύσσει τι, transitive, ut Ol. x. 88, 89. μέγα φέρεται, πὰρ σίθεν, *quia a te profectum illud est.* Desciverat autem Hiero ab candore et integritate fratris Gelonis : Diod. xi. 67. Inde 172. ἀμφοτέροις, *veris et falsis,* ex vss. 165 et 169. nam φλύαρον vi oppositi est pro ψεῦδος. [melius pro εὐτελές. *Ex Schedis.*

[173. præclaræ tuæ indoli obsequendo. τοῖς ἐγγενέσιν ἤθεσι, τῷ τρόπῳ, animo liberali. ὀργὴ sic P. ix. 76. et ap. Herodot. v. Gurlitt. *Ex Schedis.*]

Ἰστίον ἀνεμόεν.
Μὴ δολωθῇς, ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐ-
τραπέλοις. Ὀπιθόμβροτον αὔ-
χημα δόξας

Ε. έ. Κ. ιέ.

Οἷον ἀποιχομένων ἀν-
δρῶν δίαιταν μανύει
Καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς
Οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά.

splendore (sumtu in eum facto) *non cogaris sordida lucra captare, quo splendori satisfacias.* Verius sententiæ disjunctæ sunt. Porro ὥστε vulgg. invito metro: quod Schmid. ex August. Cod. mutavit in ὥστις. 177. Pro ἀνεμόεν MS. Bodl. ἀμπετάσας ex glossa; nam et Aldus: Ἰστίον ἀνεμόεν πετάσας. 178. ὦ exciderat Rom. in qua versus sic constitutus: μὴ δολωθῇς φίλε, κέρδεσιν εὐτρα- πέλοις. claudicante metro: eamque sequuntur edd. vulgg. Schmidius vidit vitium et, ut Aldina expressum habet, legere jubet: μὴ δολωθῇς, ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐ-τραπέλοις. et consentit Pal. C. Aug. Bodl. C. et Gott. Oxonienses tamen dederunt ὦ φίλε, εὐτραπέλοις κέρδεσι' ex Bodl. γ. in quo turpis est hiatus. Itaque ad Aldinam et codd. lectionem redii. 179. ὀπιστόμβροτον Ald. Rom. Crat. quod Brubachiana cœpit mutare in ὀπιθόμβ. Recte emendavit Schmidius: est enim ὄπιθεν pro ὄπιθεν. At Bodl. C. depravatius: ὀπισόβροτον. 184. φθινῖ malit Schmidius, ut prior corripiatur. Fieri tamen

178. Monet poeta Hieronem, ne adulatorum vocibus aures præbeat. v. 179. κέρδη non sunt de lucro, sed, quod jam monuere viri docti, de adulatorum, qui εὐτράπελοι, *faceti* ipsi sunt, fraudibus intelligenda. [εὐτράπελος, *gewandt.* pr. de corpore agili. *Ex Schedis.*] Concinit Diod. xi. 67. *Qui successerat Geloni, Hiero fratrum natu maximus, non eandem imperandi rationem sequutus est*: ἦν γὰρ φιλάργυρος καὶ βλαυς, καὶ καθόλου τῆς ἀπλότητος καὶ καλοκἀγαθίας τἀδιλφοῦ ἀλλοτριώτατος. [Cf. Aristotel. de Rep. v. 11. 10. *Ex Schedis.*] Lucem hinc fenerantur et alia loca Pyth. ii. et iii. Duplici autem modo sententia constitui potest; aut sic: *Noli te pati circumveniri fraudulentis adulatorum blanditiis*, laudibus. Non adulatorum voces, sed *gloria post mortem superstes, a poetis et historicis tradita, declarat posteris, qualis aliquis fuerit.* Ita accipiendum (iv) λογίοις καὶ ἀοιδοῖς ex perpetuo more pro διὰ λογίων κ. ἀ. Sunt autem λόγιοι historici, puto. Etiam sic N. vi. 51. Commentator sententiæ est Diodor. xi. 38. Ex altera ratione, si λογίοις καὶ ἀοιδοῖς tertius casus sit, quibus traduntur a fama mortuorum regum laudes, sententia exoritur hæc: *ut ea post mortem demum ad poetas et historicos perveniat, iisque declaret, qualis vita regum fuerit.* Hæc interpretatio molestior est, et hoc quoque incommodi habet, quod et *viventes* reges ab historicis et poetis celebrari possunt et celebrantur. [Contra Gurlitt. *Ex Schedis.*]

184. *Crœsus adhuc laudatur propter benevolentiam et facilitatem.* Videntur hospites eum adiisse plures, exemplo Solonis; et forte eodem spectant munera per urbes et templa Græciæ ab eo dedicata.

Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυ-
τῆρα νηλέα νόον
Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις.
Οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπω-
ρόφιαι κοινωνίαν
Μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέχονται.
Τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἆθλων·
Εὖ δ' ἀκούειν, δευτέρα μοῖ-
ρ'. ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
Ὅς ἂν ἐγκύρσῃ, καὶ ἕλῃ,
Στέφανον ὕψιστον δέδεκται.

idem in φθίνει, monet Pauwius. Scilicet post Homerum φθίνω priore correpta usu habitum, ut ap. Tragicos; v. c. Eurip. Alc. 201. ζητῶν· φθίνει γὰρ καὶ μαραίνεται νόσῳ. Etiam noster corripit sic inf. iv. 471. v. 161. 187. αἰσχρὰ—φήμη Schol. seu ex glossa seu varietate scripturæ. 191. Qui vulgo legitur versus, εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρ. ἄ. a Schmidio, male de metro sollicito, est concinnatus. Librorum et vett. edd. lectio est: τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἀέθλων, proba, etiam Pauwio judice. ἄθλων tamen refingere possis: ut etiam Bodl. γ. exhibet. Scilicet non observatum erat a viris doctis, Mingarello excepto, primum pedem in hoc versu esse Pæonem quartum; quod v. 74. docere poterat; itaque male corrupti fuerunt vss. 113. 152. add. 35. 74.

188.—190. In carminibus juvenum inter epulas cani solitis nulla Phalaridis fit mentio. κοινωνίαν· οὐ δέχονται μιν κοινωνὸν, quatenus non admittunt ejus nomen in carmine, nec adjungunt aliis quos celebrant; adeoque omnino non eum memorant. μαλθακὰν, suavem, (in) παίδων ὀάροισι, cantibus inter epulas. hinc epitheton ὑπωρόφιαι.

191. Bonum successum habere [εὖ πράττειν. Ex Schedis.] prima est felicitas. ἆθλον, præmium, bonum. Præclare factorum laudatores habere proxima felicitas. εν παθεῖν: conf. ad Pyth. iii. 186. Sententia et ab aliis expressa: forte ante oculos locus fuit Euripidi Hippol. 1016. sq.

[194. ἕλῃ. l. vicerit, l. consequutus fuerit. Ex Schedis.]

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΙΕΡΩΝΙ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Ad Syracusas conversus poeta se eis hymnum ferre propter Hieronis victoriam curulem nuntiat—23. deberi Hieroni hymnum propter summa viri merita: quod illustrat antiquo Ixionis dicto, qui ingrati animi pœnas luit. Inde e v. 89. sententias subjungit, quibus narrationem firmet, et a v. 96. se ab opprobrio male-dicentiæ in heroem purgat. Inde v. 101. ad Hieronis laudes progreditur: contigisse ei sapientiam cum virtutis et fortunæ bonis. A v. 125. bona consilia et monita subjungit.

Σ. ά. Κ. ιέ.

ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΕΣ ὦ Συρά-
κοσαι, βαθυπολέμου

Quibus ludis victoria hæc curulis, nam curulem fuisse dubitari nequit, parta fuerit, disputant grammatici ad v. 9. [Prius in festis epulis in urbe Ætna, deinde Syracusis celebratam esse opinatur Kuithan *Versuch* p. 16. Ad Olympicam refert Gurlitt. nam aliquam obtinuisse narrat Pausanias i. 8. et Ol. i. 176. pollicetur. *Ex Schedis.*] Ex voc. πώλους v. 19. nolim argumentum petere; nam poetice pro ἵππος omnino dicitur sæpe. Constat certe inter eos, Pythicam non fuisse, et carmen aliunde alieno loco esse insertum. Thebis fuisse missum carmen ἐπισπολιμαῖον, e v. 6. et 125. intelligitur; cujus generis tamen fuere plura in hoc ipso volumine. Quam idoneum tale carminis genus sit

Τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν
Ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν
Δαιμόνιαι τροφοί·
Υ̓́μμιν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν
Φέρων μέλος ἔρχομαι
Ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος·
Εὐάρματος Ἱέρων ἐν ᾧ κρατέων
Τηλαυγέσιν ἀνέδησεν Ὀρ-
τυγίαν στεφάνοις,
Ποταμίας ἔδος Ἀρτέμιδος·

4. ἵππων τι σιδαροχαρμᾶν. Debet hoc esse ex ὁ σιδαροχάρμης, adeoque ἵππων ab οἱ ἵπποι, non ab αἱ ἵπποι. 6. λιπαρᾶν ἀπ' Ἀθηνᾶν (deb. saltem Ἀθηνᾶν) olim emendaverat Dionysius Phaselites, quod non Pythiis, sed in Panathenæis victori Hieroni scripta esse prodebatur a nonnullis hæc Ode. v. Schol. ad v. 1. Perperam. Nam missum a Pindaro Thebis. ὔμμιν Oxon. ex ed. Commelin. cett. ὔμμιν. Æolice s. Dorice. 7. μίλος—ἀγγιλίαν pro τὸ ἀγγίλλον.

lyricæ poesi, equidem non dicam. Inter ἰγχώμια fuisse suspicetur aliquis ex v. 24. sqq. Ad v. 127. ὑποχηματικὸν facit Grammaticus; fuere autem Pindari ὑποχήματα: vid. Fragmenta p. 26. sqq. et p. 7. Ipse poeta Καστόρειον appellat v. 127. quod nomen æque obscurum est, et probabile fit, nihil aliud significare quam ἱππικόν. Ol. i. 163. ἱππικῷ νόμῳ. cf. Pyth. xii. 92. Isthm. i. 21. ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ὕμνῳ. Non enim eo modo licet accipere, quo τὸ Καστόρειον μίλος dictum fuit apud Lacedæmonios, quod ad rhythmum ἐμβατήριον est referendum: carmen quod canebatur instante prœlio. Apud Plutarch. in Lycurgo p. 53. prœlio jam committendo rex jubet τοὺς αὐλητὰς αὐλεῖν τὸ Καστόρειον μίλος. v. eund. de Musica Opp. t. ii. p. 1140. C. Pollux, iv. 78. cf. Klotz ad Tyrtæum p. 166. Omnino in Hieronem carmina fuere Pindari plura: ut nolim ariolando otium perdere. v. Fragmenta p. 7. sqq.

3. Syracusæ τίμιαι Ἄρεως, non, puto, quia in Martis tutela erant, aut ejus cultu insignes; sed simpliciter, quia bellicosi erant Syracusani; ut de Locris Ol. x. 19. μίλει δί σφισι χάλκιος Ἄρης.

12. *Ortygiam* insulam ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος. nam Dianæ fuit ea insula sacra, Diod. v. 3. unde Ortygia Nymphas inter Dianæ inf. Nem. i. 3. Et erat Dianæ templum in insula: v. ap. Dorvill. Sicul. p. 196. sq. ποταμίας, τῆς Ἀλφειώας ait Schol.—Noti sunt amores Alphei Peloponnesii fl. et Amthusæ fontis Ortygiæ. Diana Alpheæa colebatur in Elide, Paus. vi. 22. Ambit tamen insulam Anapus fluvius.

Quod v. 16. sq. Diana, Mercurius et Neptunus quadrigas ad certamen adornant, ut ad Isthmia hoc trahatur, vellem esse aliquid, quod cogat ita statuere; etsi et in templo Neptuni Isthmii signa eorum deorum memorantur ap. Paus. ii. 2. At bene Diana memo-

Τᾶς οὐκ ἄτερ κείνας ἀγαναῖσιν ἐν
Χερσὶ ποικιλανίους
Ἐδάμασσε πώλους.

Α. α'. Κ. ιε'.

Ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρ-
θένος χερὶ διδύμᾳ,
Ὅ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς,
Αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον,
Ξεστὸν ὅταν δίφρον
Ἐν θ' ἅρματα πεισιχάλινα καταζευ-
γνύῃ σθένος ἵππιον,
Ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.
Ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ

13. κείνας—πώλους. Suspicari in promtu est, fuisse κλεινάς. 17. χειρὶ repetiit ex Ald. Schmid. Alii χειρὶ, quod Iambicum metrum respuit. διδύμα Ald. Rom. et al. ut Diana sit διδύμη. minus bene. 20. Mingarell. conj. ὅτ' ἐν δίφρον ἴν θ'. 21. ἅρματα post δίφρον displicent Pauwio: emendat itaque ἕρματα, ut hæc sint ζυγὰ et lora: quem tamen significatum aliunde non firmat, nisi quod ait, polysemon esse vocem et ab εἴρω ductam. Multa argutantur Scholia; est in his: ὅταν καταζευγνύῃ σθένος ἵππιον (h. τοὺς ἵππους) ἐν δίφρον ξεστὸν ἅρματά τε πεισιχάλινα, ut ἐν æolice et dorice pro εἰς (ἐνς, unde factum ἐς, mox productum εἰς, et ἐν) posita sit. Exempla laudant Maittaire de dialectis et Kœn. ad Gregor. Corinth. p. 163. Eustath. in Il. ϱ. p. 722. 6. Salmas. ad Inscript. Herodis p. 68. Valken. ad Theocr. p. 364. Expeditior est junctura: ὅταν Hiero ἐγκαταζευγνύῃ σθένος ἵππιον (εἰς) δίφρον ἅρματά τε. 22. Scrib. ἵππιον pro ἵππιον.

rata est, quia ejus templum in Ortygia erat: Mercurius propter certamina, unde ἐναγώνιος dictus, et Neptunus propter equos domitos, ut toties: Pyth. vi. 49. sq. Ol. v. 49.

24. ἐτέλεσσεν pro τελεῖ. *Alii poetæ celebrant alios. Hiero celebratur a Locris propter merita in eos:* depulso Anaxilao tyranno, qui bello eos oppugnare aggressus erat. Præparat autem sententiam: inter omnes alios Hieronem esse celebrandum. *Resonant*, adeoque *canuntur* φᾶμαι ἀμφὶ Κινύραν, *carmina in Cinyram*, ex sollenni vocis usu in hymnis: ut Hymn. in Bacchum: Ἀμφὶ Διώνυσον —μνήσομαι. et xx. Ἀμφὶ Ποσειδάωνα θεὸν μίγαν ἄρχομ' ἀείδειν. Eurip. Troad. 511. et alibi. Sicque ἀμφὶ ἄνακτα et e Terpandro ἀμφί μοι ἄνακτα, sc. cane Musa; ut in Hymn. Hom. xvii. ἀμφί μοι Ἑρμείαο φίλον γόνον ὕμνεε Μοῦσα. Aliter se habet ἀμφὶ ἄναξ h. ἀμφί μοι ἴσο, *ades mihi*: ut in Aristoph. Nub. 595. Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβε ἄναξ. Confusa pas-

Εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕ-
μνον, ἄποιν' ἀρετᾶς.
Κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύ-
ραν πολλάκις φᾶμαι Κυπρίων, τὸν ὁ
Χρυσοχαῖτα προφρόνως
Ἐφίλασ' Ἀπόλλων

E. ά. K. ιδ'.

Ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας.
Ἄγει δὲ χάρις φίλων
Ποί τινος ἀντὶ ἔργων
Ὀπιζομένα· σὲ δ', ὦ Δεινομένειε παῖ,
Ζεφυρία πρὸ δόμων

25. ὑμναχία Pal. C. et Gott. et sic ex Schol. unus: ἢ ἐφ' ᾧ ἐστιν αὐχῶν. Ad ὑμαχὰς pro ὑμνὰς doctæ sunt disputationes Toupii in Epist. crit. p. 144. Emendation. in Suid. t. iii. p. 304. Koppiers. Obss. philol. p. 89. quas omitto, quia ad Pindarum nihil faciunt. 29. χρυσοχαῖτα dorica forma (ut ἱππότα pro ἱππότης et alia, v. c. μητίετα, πιφαυσκέτα, apud Homer.) refinxerat post Rittershusium Schmidius, ut ditrochæum recuperaret. Auctoritatem desiderabant Oxonienses: quam suppeditat utique Aldina. Ferri tamen posse ait Pauw spondeum. 33. ποί τινος divisim scripsi, ut par erat, monente quoque Pauwio, et Ald. Romanaque præeunte. Male vulgo ποίτινος, in quo tricantur interpretes. Schmidius Jerem. Spigelii conjecturam in textum receperat, ποίμεν' esse enim ποινὴν poetæ pro retributione. Utique ποί jejunum est. Licet substituere τοί. ἄγει δί τοι (sane τὸν ὕμνον ex 25, 26.) χάρις ἐπιζομένη τινὸς ἀντὶ ἔργων φίλων, *grata mens deveneranda aliquem* (devenerandi caussa) *pro beneficiis* acceptis. [solet enim grata in aliquem mens etc. *Ex Schedis.*]

sim hæc. Mingarell. malit Κύπριον—Κινύραν, agi enim de regibus omnino a poetis laudatis, non a poetis Cypriis sigillatim. Occurres, si carmina a Cypriis cani solita intelligas. Idem v. 31. ἱερέα Ἀφροδίτας ad templum Veneris a Cinyra conditum refert, cujus ipse sacerdos fuerit. Fabulæ de Cinyra esse debuere plures et variæ: v. Meurs. in Cypro ii. 11.; modo is Veneris fuit amasius, modo Apollinis, ut h. l. v. Notas ad Apollodor. p. 825. et paullo ante 822. 3. Præferam adeo distinctionem ἐφίλασ' Ἀπόλλων ἱερέα, κτίλον Ἀφροδίτας, tanquam simpliciorem, et credam, Pindarum diversam a vulgari rationem esse amplexum. De voce κτίλος [pr. *cicur. Ex Schedis.*] multa videri possunt ad Hesych. h. v. ad Herod. iv. p. 331. add. Schol. ad Pindar. h. l. ad Nicand. p. 23. ad Iliad γ. 196. Sufficit h. l. esse *amasium, delicias.*

35. πρὸ δόμων, in sollennibus publicis; puellarum choro ducto, aut in choreis puellaribus.

Λοκρὶς παρθένος ἀπύει,
Πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμαχάνων
Διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ' ἀσφαλές.
Θεῶν δ' ἐφετμαῖς
'Ιξίονα φαντὶ ταῦτα
Βροτοῖς λέγειν ἐν πτερόεντι τροχῷ

37. *ἀμηχάνων* ed. Rom. sed ex Ald. statim dorica forma retracta in Crat. 38. *δραμεῖσ'* Oxonienses ex Bodl. C. reposuerant, ut *δραμεῖται ἀσφαλὲς* sit *δραμοῦνται ἀσφαλῶς*, *libere ante domos discurrens*, *ἀνύει*. Sed primo forma passiva verbi nota non est; *δραμοῦται* vel *δραμεῖται* scriptum esse debuit; tum humilis quoque ac pedestris exiret oratio, ut quidem viri docti eam instituunt. Revocanda ea erat ad elegantiorem sententiam: ut *δραμεῖν ἀσφαλὲς* sit a navium cursu sumtum, *εὐρυδρομεῖν* h. *εὐπλοεῖν*. Vulgata lectio erat *δρακεῖσ'*, quam Pauwius tuetur, ut *δέρκεσθαι* sit pro *vivere* ex Homerico noto: *ἐμοῦ ζώοντος καὶ ἔτι φάος δερκομένοιο*. sed et hoc infringit poeticam vim. Saltem Locra puella, liberata metu, securitatem ore vultuque prodat, adeoque *tueatur fidenter et libere*: ut contra *oculis incertis errare* solent *timentes*. Sic fere Schol. *δέρκουσαι ἱλαρόβλεφον*. *ἀσφαλῶς* Pal. C. et Ald. cum Bodl. *γ*. interpretamentum est. Supra doctius etiam dixerat *ἐρᾷν ἀλκᾶν*, Ol. ix. 166. Non tamen alinnde nota est forma *ἰδράκην* et *δρακεῖν*, mirumque est poetam non maluisse *δρακεῖσα* vel *δρακοῦσα*, ab *Ἔδρακον*, ex *δέρκω*, dicere. [Non debebam de forma *δρακεῖν* dubitare. Occurrit ea in Fragment. Scolio ii. 4. p. 11. *Ex Addendis.*] 41. *στερόεντι* Rom. ed. haud dubie typographi vitio: retinuerunt tamen edd. sequentes præter Commelin. cum tamen Aldina expresse haberet *στειρόεντι*, quod recte revocavit Schmid. assentientibus Pal. C. Gott. et Aug. cum Schol. quem v. ad h. l. cf. ad Virg. Ge. iv. 484., ubi *vento* ex eo declarari potest, quod Asclepiades in tertio *τῶν τραγῳδουμένων* narraverat nonnullos tradere: *ὑπὸ γὰρ δίνης καὶ θυέλλων αὐτὸν ἐξαρπασθέντα διαφθαρῆναι φασίν*. unde alii poetæ turbinem procellosum in rotam vento procelloso circumactam, *τροχὸν ἀιδίνητον*, *στειρόεντα*, *ἀκόντιον*, transformasse videntur; ut factum in aliis fabulis Æolicæ gentis: hoc enim genus fabularum deprehenditur esse minus scitum ceteris et a sequioribus poetis passim immutatum. Ipsa fabula de nube et de Centauris non aliunde orta videtur, quam quod ii, qui Pelion montem inhabitabant, ad Ixionem genus suum referentes, ab aliquo vetere poeta a celeritate cursus *πόνταυροι*, *οἱ πόντον τὸν αὔρᾳ*, *aërem secantes*, et *ἱππόπονταυροι* appellati erant. Ex *αὔρα* facta *νηφίλη*,

38. *δρακεῖσ' ἀσφαλὴς*, metu liberata, adeoque *vultu erecto*, hilari, secura ipsa et rebus fidens. [Anaxilaus, rex Rheginorum, Locros Epizephyrios adortus, Hieronis monitu pacem fecerat. *Ex Schedis.*]

39. seq. *φαντὶ δὲ Ἰξίονα κυλινδόμενον ἰφιτρεπεῖς θεῶν* etc. Ex dicto Ixionis videtur Virgilius petiisse suum. *Discite justitiam*, Æn. vi. 620. ubi conf. et ad Ge. iv. 424. Ad nostrum v. Schol. Od. *φ*. 303. et Schol. Eurip. Phœn. 1197. plenióra ap. Musgrav. ad v. 1220. alia apud Morell. ad Aristid. in Leptin. p. 96.

Παντᾶ κυλινδόμενον·
Τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς
Ἐποιχομένους τίνεσθαι.

Σ. β'. Κ. ιέ.

Ἔμαθε δὲ σαφές. εὐμενέσσι γὰρ παρὰ Κρονίδαις
Γλυκὺν ἐλὼν βίοτον, μακρόν γ' οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον,
Μαινομέναις φρεσὶν
Ἥρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναὶ
Λάχον πολυγαθέες·
Ἀλλά νιν ὕβρις εἰς ἀάταν ὑπεράφανον

et hinc reliquæ nugæ, de Junonis tanquam aëris amplexibus. Depravatior alia lectio est Bodl. γ. φυρέσι. forte, φυρόντι. 44. ἐποιχομένους Cod. Aug. et Bodl. γ. quæ vulgarior ratio, pro ἐποίχεσθαί τινα χάρισι, vel, χαρίτων ἀμοιβῇ, et h. l. ornatius, ἐποιχομένους τίνεσθαι. 48. γ' male excidit ed. Rom. et hinc aliis. 49. φρασὶν ex φρησὶν, (φρὴν, φρὰν) receperat Schmidius ex Aug. et, ut ait, ex aliis quibusdam, nescio quibus. Vulgg. φρεσίν. Miror eum non vidisse, α produci, nec in φρεσὶ quicquam displicere posse.— 50. ἐράσσατο Schmid. ex Ald. et August. vulgo ἐράσατο. etiam codd. 52. εἰς, quod et Bodl. γ. habet, metro monente subjecit Schmidius pro ἐς. Ita quoque mox ὦρσεν Oxonienses ex Schmidii monito pro ὦρσε receperunt. αὐάταν editum erat Æolicum pro ἄτην, ἀάταν, æolica inter duas vocales adspiratione, quam melius ἀϜάταν scripseris, quam, ut nunc exarabatur, αὐάταν. Dawes Miscell. crit. p. 181. ἀωάταν. add. Knight p. 56. Cum tamen in omnibus aliis Digamma neglectum et extritum sit: (qua de re agam alio loco accuratius;) melius, puto, antiqua illa Græcorum ratione omissa, nostram scripturam sequemur, simpliciter ut exaretur ἀάταν. Pauwius ea de caussa vocem damnat, quod subjici ait plane tautologum: ἐξαίρετον ἴλε μόχθον. itaque præclare emendare sibi visus est: ἀπάταν, scilicet, quod alias ille dicere solet, lutea pro aureis subjiciens. Non vidit

43. διῶν τοὺς βροτοὺς τὰν εὐεργέτην ἐποίχεσθαι (*afficere*, ut Ol. iii. 72.) ἀμοιβαῖς ἀγαναῖς, *benevola retributione*, καὶ τίνεσθαι, h. e. ἀνταμείβεσθαι. Et mox ἔμαθε ταῦτο σαφὲς, σαφῶς, sc. ὅτι διῖ τοὺς εὐεργέτας ἀνταμείβεσθαι. Nam ipse, quod diis gratiam nullam retulerat, ingrati animi pœnas luit in inferis. Similis carminis color erat sup. Ol. i. 87. sq. ubi καταπίψαι μίγαν ὄλβον οὐκ ἰδυ-

νάσθη. Mox 47. ἑλὼν poetæ idem quod ἔχων, ut aliquoties.—51. λάχον itidem pro ἔχουσιν. ἢ ἔχεται ἐν εὐνῇ. Ita verba vulgaria abhorret poeta.

52. *Animi felicitate ferocientis insolentia in magnam calamitatem cum adduxit.* ὑπερήφανον pro *ingens* accipere præstat, quam *stultitiam arrogantiæ plenam*. τάχα δὲ pro γάρ.

Ὦρσεν. τάχα δὲ παθὼν ἐοικότ' ἀνὴρ
Ἐξαίρετον ἔλε μόχθον. αἱ
Δύο δ' ἀμπλακίαι
Φερέπονοι τελέθοντι· τὸ μὲν,
Ἥρως ὅτι τ' ἐμφύλιον αἷμα πρώ-
τιστος οὐκ ἄτερ τέχνας
Ἐπέμιξε θνατοῖς·

A. β'. K. ιέ.

Ὅτι τε μεγαλοκευθέσ-
σιν ἔν ποτε θαλάμοις
Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶ-
το. χρὴ δὲ καθ' αὑτὸν αἰεὶ
Παντὸς ὁρᾶν μέτρον.
Εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀ-
θρόαν ἔβαλον ποτὶ

vir doctissimus, ἄτην h. l. non esse, ut vertunt, *damnum*, sed *scelus*, et hinc contractam *culpam*, *qua pœnam et malum damnumque*, adeoque et μόχθοι, *aliquis sibi arcessit*. Notæ sunt omnes istæ notiones ex Homero, interque eas etiam illa *piaculi, culpæ, facinoris et improbitatis*, ut in illis: Ἀλιξάνδρου ἵνεκ' ἄτης, Ὅς τίκτησι θιάς. Tandem ὑπερφίαλον Cod. Aug. invito metro: referunt scilicet eam vocem grammatici ad νιν. Sed dignius poeta est: ἄτη ὑπερήφανος, *crimen insolens, ingens*. 54. ἵλε bene ex Ald. repetiit Schmidius; est pro ἵλαθι. Sup. Ol. i. 89. κόρῳ δ' ἵλεν ἄταν. *sibi arcessivit, subiit*. A Romana inde vulgg. ἴσχει. saltem deb. ἴσχε. 57. ὅτι γε vel ὅτι τε monet refingendum esse Pauwius, ut tribrachys pro iambo sit, non pyrrhichius. At sic hiatus infertur. 59. ἐνίμιξε in Schol. occurrit. 65. Κακότατα 66. ἐρθὰν nonnulli ap. Schol. invito metro.

56. φερέπονοι τελέθοντι. pro ἐγίνοντο. ἔφερον αὐτῷ πόνον. τὸ μὲν, ὅτι τε et v. 60. (τὸ δὲ) ὅτι τε μεγάλοις ἐν θαλάμοις.

57. ἐμφύλιον αἷμα pro φόνον, et οὐκ ἄτερ τέχνης h. σὺν τέχνῃ, *necem ex dolo ac fraude*, accipio, quam *primus intulit inter homines*, primus perpetravit: Deioneo socero, dotem postulante, fossa prunis plena, concremato. v. Schol. ad h. l. Schol. Apollon. Arg. iii. 62. Schol. Eurip. Phœn. 1192. cf. ad Hygin. fab. 57. van Stav. p. 121. [Lustratus tamen et expiatus est a Jove. v. Schol. et Æschyl. Eum. 438. 715. *Ex Schedis.*]

63, 4. Quod vulgari modo diceres: Fecit autem id temere, nec pro conditionis mortalis modulo. Similis sententia Pyth. iii. 106. sq.

66. Constitueram locum sic: εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν ἔβαλον. ποτὶ καὶ τὸν ἔχοντ'. ἐπεὶ Νιφέλᾳ etc. ut sit: ἔβαλον' (ἐμβάλλουσι·) προσίκοντο καὶ

Καὶ τὸν ἵκοντ'. ἐπεὶ νεφέλᾳ παρελέξατο,
Ψεῦδος γλυκὺ μεθέπων, ἄϊδρις ἀνήρ·
Εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτᾳ
Πρέπεν οὐρανίᾳ
Θυγατέρι Κρόνου· ἄν τε δόλον
Αὐτῷ θέσαν Ζηνὸς παλάμαι, καλὸν
Πῆμα. τὸν δὲ τετράκναμον ἔπραξε δεσμὸν,

66, 67. Locus corruptus. Miror, Pauwium ulcus hic latens non attigisse. Turbas interpretum v. ap. Schmid. et Benedict., qui rationem hanc sequuntur, ut καὶ τὸν ποτὶ ἵκοντα sit pro προθίκοντα, προσίκοντα, *ad* inconcessa *etiam hunc accedentem.* parum commode. Saltem dicendum esset, poetam προσίκειν ponere ut ἰφικίσθαι, pro ἐπιτυχεῖν, *consequi, quod volumus, frui.* Tum vero in metrum peccat ἵκοντ' prima longa: ut saltem aoristo efferendum sit, ἰκόντ'. modo id tempus in usu fuisse constaret. Saltem, quo etiam Ald. et Rom. inprimisque Crat. ducunt, interpunctio mutanda, εἰναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακόταν' ἀθρόαν ἔβαλον. ποτὶ καὶ τὸν ἵκοντ'. (pro ἵκοντα.) ἐπὶ v. *Illegitimæ vero nuptiæ in magnam sæpe calamitatem conjiciunt* (ἔβαλον, conjicere solem) *homines. Incidit in illas, attigit eas, earum culpam contraxit, etiam hic Ixion, quandoquidem etc.* Ut *pœnam* et *culpam*, sic *crimen*, poetis προσίεσθαι, προσίρχεσθαι dictum invenias. Scholiastes junxit: αἳ καὶ εἰς κακότητα ἐνέβαλον τὸν Ἰξίονα, ut suspiceris, eum legisse ἔβαλόν ποτι καὶ τόν. modo, quod sequitur, ἵκοντ' aut ἰκόντ' attigisset. Jacobs Animadverss. p. 289. conjecturam proposuit: ἔβαλον. ποτὶ κοῖτον ἰκὼν ἐπὶ N. aut lenius ἔβαλον ποτὶ κοῖτον ἰκόντ' [*ipsum accedentem ad amplexum Junonis.* Probat Gurlitt. *Ex Schedis.* Etiam Heynius in textu posuit κοῖτον.] pro ἰκόντα. ingeniose; modo de aoristo ἰκὼν constaret, ut, priore brevi, metro caveatur. At ubique occurrit ἰκόμην, ἰκόμενος, priore brevi; et ἵκω priore longa, ut præsens sit. 69, 70. ὑπεροχωτάτα et οὐρανίᾳ scribunt vett. edd. recte in tertium casum translata ea a Morellio. ὑπεροχωτάτᾳ (κατὰ) εἶδος jungi jubet Pauw: nec tamen minus bene ipsa nubes ἴσχεται κατὰ τὸ εἶδος τῇ ὑ. Porro οὐρανίου—Κρόνου habet Schol. seu quod sic legit, seu quod Οὐρανίδα (pro -δου) habuit. Bodl. C. et Gott. οὐρανιᾶν: nesciunt, quæ hæc forma sit, Oxonienses; est vero pro οὐρανιῶν θειῶν, (Οὐρανιδᾶν alienum esset) adeoque præclara lectio: ὑπεροχωτάτᾳ—Οὐρανιᾶν, *præstantissimæ inter deas.* ut sup. Ol. 9. 83. φέρτατος Κρονιδᾶν de Jove. 71. ἄν γε malit Pauw, quod et ipse malim.

τόν. (ἐπὶ τοῦτον.) Vitium tamen subest. cf. V. L.

70. Nubes ἴσχεται (κατὰ τὸ) εἶδος, *similis erat Junoni.* ut jam Schol. ὁμοία ἦν. Usum hunc vocis illustrarunt jam viri docti, Jacobs l. c. p. 37. etiam Gedike laudabat Eurip. Alcest. 1121. εἴ τι σοὶ δοκεῖ πρέπειν γυναικί.

73. τὸν δὲ pro γάρ. nam *arcessivit sibi* Ixion *rotam*, cui illigatus est. χαλκέους δεσμοὺς dixit Apollon. iii. 62.

E. β'. K. ιδ'.

Ἐὸν ὄλεθρον, οὐγ' ἐν δ' ἀφύκτοι-
σι γυιοπέδαις πεσὼν,
Τὰν πολύκοινον ἀνεδέ-
ξατ' ἀγγελίαν. ἄνευ δ' οἱ Χαρίτων τέκε
Γόνον ὑπερφίαλον,
Μόνα, καὶ μόνον, οὔτ' ἐν ἀν-
δράσι γεραςφόρον οὔτ' ἐν θεῶν νομοῖς·
Τὸν ὀνύμαξε τράφοισα Κένταυρον. ὃς
Ἵπποισι Μαγνη-
τίδεσσιν ἐμίγνυτ' ἐν Πα-

75. Vulgo major distinctio ante Ἐν δ' ponitur. 76. πεσὼν—deb. esse πεσὰν, ut legitur Ol. vii. 126. P. v. 65. At sibi non constat scriptura hac in voce: nam Ἵπποισι, πίσυν, aliquoties occurrunt. 77. ἀνδί-ξατο legit Schmidius et sic Bodl. γ. sed -σι ἀνι- tribrachys esse potest pro lambo. Bodl. C., omisso ἀνδίξατο, v. 78. κἰν σ' ἀγγελίαν habet. Est autem ἀνδίξατο pro ἀνέδειξατο, *declaravit, pronuntiavit*, illam sententiam (tanquam præconio). Nam antiquis δίκω pro δείκω, δεικνύω. Respicit locum Tzetza Chil. vii. 20. sq. 80. ἐν ἀνθρώποισι Aug. e scholio. 81. ἐν θεῶν νόμοις. Pauw inclinat in δόμοις. quidni νομοῖς, h. *sedes, loca* deorum, exquisitius? Habet tamen et νόμος suam laudem. 82. τραφοῦσα Ald. pro τράφοισα, at Romana τράφοισα, et hinc cett. Aiunt Dorum esse, retrahere acutum. Respicit locum Eustath. ad Il. β. p. 338. 84. Apud Galenum lib. iii. de usu part. qui locum hunc lau-

78. Monstrosum illum, ἄχαριν, peperit nubes μόνος, cui similis alius non est natus, et ipsa μόνη, cum nulla alia femina tale monstrum ediderit, οὔτ' ἐν ἀνδράσι γεραςφόρον, οὔτ' ἐν θεῶν νομοῖς, *non honoratum*, pro *invisum, detestandum*. Virgilianum: *nec deus hunc mensa, dea nec dignata cubili est*. Hic Centaurus nondum est forma equina: fœdo tantum est adspectu. At ii, quos ex equabus ille suscepit, sunt veri Hippocentauri v. 86. sq. Diverso ergo ab aliis modo mythum narrat Pindarus. Mingarellus a monstrosa forma hoc ipsum ducit, quod, a puellis non admissus, ferarum amores sequi coactus est. Plutarch. Amator. p. 751. D. locum Pindari non accurate inspexit, dum ait: χάρις ἡ τοῦ θήλεως ὕπνῳ τῷ ἄρρενι κἀλλυναι πρὸς τῶν παλαιῶν' ὡς καὶ Πίνδαρος ἴφη τὸν Κένταυρον ἄνευ Χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενέσθαι. Atque etiam alter Schol. ad h. l. ἴζω συνουσίας exponit et usum vocis exemplis declarat. Dici quidem χάρις de amoris usu, notum satis est: illustratum quoque ad Timæum Lexic. Platon. h. v. at non *sine concubitu* natum est hoc monstrum; [contendit hoc Böttiger *Vasengem.* i. 3. p. 118. scil. non vera Junonis amplexu usus? an, non vera Juno erat, sed amplexus? atqui vel sic erat concubitus. sic etiam Gurlitt. *Ex Schedis.*] sed natum illud est *invenustum*.

λίου σφυροῖς. ἐκ δ' ἐγένοντο στρατὸς
Θαυμαστὸς, ἀμφοτέροις
Ὁμοῖοι τοκεῦσι, τὰ ματρόθεν μὲν
Κάτω, τὰ δ' ὕπερθε πατρός.

Σ. γ'. Κ. ιε'.

Θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσ-
σι τέκμαρ ἀνύεται·
Θεὸς, ὃ καὶ πτερόεντα
Ἀετὸν κίχεν, καὶ θαλασσαῖ-
ον παραμείβεται
Δελφῖνα· καὶ ὑψιφρόνων τίν' ἔκαμψε
Βροτῶν, ἑτέροισι δὲ
Κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. Ἐμὲ δὲ χρεὼν
Φεύγειν δάκος ἀδινὸν, κακαγορίαν.
Εἶδον γὰρ, ἐκὰς ἐὼν, τὰ πόλ-
λ' ἐν ἀμαχανίᾳ

dat et poetam male reprehendit, ἐμίγνυτ' ἂν κο-λιωφύρεις legitur, haud dubio librariorum vitio, et mox τὰ ματρὸς μὲν et τὰ δ' ὕπερθεν. 91, 92. Erat —πτερόεντ' αἰ-ετὸν κίχε, καὶ θ. At αἰ-ητὸν Ald. quod Schmidius revocaverat. Sed prima regio hoc versu etiam iambum, seu, ut cum græcis Metricis loquamur, pro Ionico a majore - - ∪ ∪ Pæonem secundum ∪ - ∪ ∪ recipit. Cum Mingarello tamen scripsi — πτερόεντα 92. ἀετὸν, ut αε pro una syllaba sit; tum κίχεν καὶ —. 97. ἄδικον nonnullus legere ait Benedictus: qui illi sint, non occurrit.

Vss. 85-88. declarat eos esse διφυεῖς. τὰ μὲν κάτω in τῆς ἵππου μητρὸς ἔχοντες, τὰ δὲ ὕπερθεν in πατρὸς Κενταύρου, *corpore equino*, pectore et capite humano, sed fœdo. Non igitur signa Centaurorum venusta ista norat Pindarus, quæ ad nos pervenerunt.

89. Γαμβρεύσαι poeta ἐπὶ τῷ Ἰξίονι, respectu v. 71. sq. *Omnia numen exsequitur pro voluntate, lubitu, et quidem celerrime ac potenter*: [h. l. de ulciscendo scelere: exigit pœnas certissime. Ἀετὸν eum assequitur. *Ex Schedis.*] hoc 91-96. κίχε pro κιχάνει. Sicque reliqua.

96. De superstitioso meto, ne nimis multus fuerit in probris *herois* Ixionis exponendis, accipiendus locus, similis duobus aliis, Ol. i. 82. sq. et Nem vii. 94. 150. sq.

98. ἰαὰς de tempore. Vixerat Archilochus ante eum cc. fere annis. ἰαὰς ἰών: vulgatis ratio αἰνὸν λέσχαν ἰαὰς, qui

Ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλό-
γοις ἔχθεσιν πιαινόμενον. Τὸ πλου-
τεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου
Σοφίας, ἄριστον.

Α. γ'. Κ. ιε'.

Τὺ δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἐλευ-
θέρᾳ φρενὶ πεπορεῖν,
Πρύτανι, κύριε πολλᾶν
Μὰν εὐστεφάνων ἀγυιᾶν
Καὶ στρατοῦ. εἰ δέ τις
Ἤδη κτεάτεσσί τε καὶ περὶ τιμᾷ

105. Scripti et editi habent *πιπαρεῖν*. Diu hæsi, quid sequerer. Vetat religio critica tam antiquam lectionem mutare; est tamen ea haud dubie vitiosa et ex calami errore propagata. Habet quidem Hesych. *πιπαρεῖν, ἐνδιῦξαι, σκιρῆσαι*, et *πιπαρείσιμον, εὔφραστον, σαφές*. Ductum illud esse deberet ex *παίρω, πίπαρα*, et *πιπαρίω, πιπαρεῖν*. At nec extant talia verba, nec analogia succurrit, nec est tamen unde sensum idoneum elicias. Enimvero agitur de munificentia: ea *πορεῖ, πόρίζει, πίπορε, πιπορεῖ*. Sane *πιπορεῖν* supra adscriptum habebat August., quod et Æmil. Portus conjectabat Schmidiusque non improbabat: est enim ad analogiæ normam formatum a *πορίω, πίπορα, πιπορεῖν*. Hesychii auctoritas nil aliud declarat, quam ipsum aut grammaticum, quem exscripsit, in corruptum codicem incidisse. Affert certe et ipse Hesychius alio loco *πιπορεῖν, δοῦναι*. Et Schol. ad nostrum locum *πιπαρεῖν, ἢ πορίζειν καὶ παρασκευάζειν ἢ παρασχεῖν, καὶ πλουσίους ἀποδεῖξαι*. Atqui hæc sunt interpretamenta *τοῦ πιπορεῖν*. 107. *μὶν* Steph. et al. edd. cum MS. Gott. [Heynius in textu scripsit *μίν*.] 109. *κτεάνεσσι* Aug. [*περὶ σ*. pro *ἐν*. l. *περιγενίσθαι*. *Ex Schedis*.]

ante me vixit. Novi eum criminationibus indulgentem sæpe in discrimen esse adductum. *ἐν ἀμαχανίᾳ γεγενέναι*. Paullo ante maledicentiam appellat *infestam belluam*, *ἀδινὸν δάκος*.

[101. *βαρία ἔχθη*, odia, pro, odiosæ res, dicta. Huschke de fabb. Archil. in Matthiæ Miscell. philol. i. p. 30. *Ex Schedis*.]

Ab 101. ad laudes Hieronis viam parat generali sententia: *Τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας ἄριστον*. Sententia est expedita; nam sæpe eam recoluit et variavit poeta: *εἶναι σοφὸν, καὶ μετὰ σοφίας πλουτεῖν*. Nunc invertit eam poeta: *πλουτεῖν σὺν σοφίᾳ*. pro hoc ornatius erat: *σὺν πότμῳ σοφίας*. tum ampliavit: *σὺν τύχᾳ πότμου*. Ita *νιν* v. 104. refero ad *τύχαν πότμου σοφίας*. [Heynius correxit: refero ad *τὸ πλουτεῖν*.] De ipsa laude cf. locum Diodori ad Pyth. i. 179. laudatum.

108. Cum his laudibus compara Pyth. i. 95. Ol. i. 165. sq. [*στρατὸς λαός*, ut alibi quoque et apud Æschylum. *Ex Schedis*.]

Λέγει ἕτερόν τιν' ἀ-
ν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι ὑπέρτερον,
Χαύνᾳ πραπίδι παλαιμονεῖ κενεᾷ.
Εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι
Στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ
Κελαδέων. νεότατι μὲν ἀ-
ρήγει θράσος δεινῶν πολέμων· ὅθεν
Φαμὶ καὶ σὲ τὰν ἀπείρονα δόξαν εὑρεῖν,

E. γ'. K. ιδ'.

Τὰ μὲν ἐν ἱπποσόαισιν ἀνδρά-
σι μαρνάμενον, τὰ δ' ἐν
Πεζομάχαισι. βουλαὶ
Δὲ πρεσβύτεραι ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος
Ποτί ῥα πάντα λόγον
Ἐπαινεῖν παρέχοντι. Χαῖ-

112. κενιὰ emendat Pauw. non male. [Sic in textu Heynius correxit.] κενιᾷ dorica forma edd. vett. usque ad Morell. etsi fere iota subscriptum iis deest. *contendit, contradicit ille temere, mente vana, (σὺν) χαύνᾳ πραπίδι.* — 121. πεζομάχαις vulgo ante Schmidium, qui emendavit ex Ald. et Pal. C. πεζομάχοισι Aug. cum Bodl. γ. 123. ποτὶ ἅπαντα revocaverat Schmidius ex Aldo (sed in habet ποτί ῥ' ἅπαντα et sic Bodl. γ. ποτί ῥα πάντα). Vulgo a Romana inde, ποτὶ πάντα.

113. Ad verbum : *Pulcram* [Pro *Pulcram* Heynius scripsit : *Coronatam propter victoriam.*] *navem conscendam laudes tuas prædicando* h. e. *in altum evectus laudi vela dabo.* [de laude per longinquas terras dispersa. *Ex Schedis.*] cf. sup. ad Ol. xiii. 69.

115. ἀρήγει, *patrocinatur, testatur laudes juventutis, illustrat eam, fortitudo in armis.*

Ad v. 118. Dawes Misc. crit. p. 255. observat, εὑρεῖν nunquam pro *nancisci, consequi*, dici ; sed εὑρέσθαι. Recte vero apud Atticos ; non autem apud Pindarum : vide v. c. Isthm. i. 60. Pyth. ix. 197.

122. σύνισις δί σευ, πρεσβυτέρου γιγενόντος, *vocem mihi, cui nemo repugnet, ἀνίλεγκτον, ad omnem laudem, (λόγον) laudanti mihi te, præbet.* ὥστε ἐμὶ ἐπαινῆν σε pro ἐπαινοῦντι. παρέχειν ἔπος, ut παρέχειν ὕμνον πολὺν Nem. vi. 57.

124. χαῖρε, quæri potest, utrum tanquam in fine epistolæ adjectum sit, ut sit *Vale*, [Correxit Heynius *Salve.*] an interpositum, tanquam jam advenerit et Hieroni adstet cum carmine, *Salve.* Sic et Nem. iii. 132. Si tamen accura-

ρε. τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν
Μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται.
Τὸ Καστόρειον
Δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς
Θέλων ἄθρησον χάριν ἑπτακτύπου
Φόρμιγγος ἀντόμενος.
Γέναι' οἷος ἐσσὶ μαθών. καλός τοι

127. sqq. Sustuli interpunctionem post θίλων. Misere lancinant poetam interpretes etiam veteres. Si lectio vera est, sententia et ordo, arbitror, est hujusmodi: *mittitur tibi* (Thebis Syracusas) *carmen hoc trans mare mercis more* (et, ut poeta, addit) *Phœniciæ.* (quæ transportari et vehi navibus solet. Nihil amplius.) τὸ Καστόρειον δὲ (τοῦτο τὸ ἶπος), χάρω φόρμιγγος ἑπτακτύπου ἐν (pro διὰ) χορδαῖς Αἰολίδεσσι, ἄνθρησον ἀντόμενος θίλων. *carmen autem hoc, beneficium, munus, lyræ sonantis septem chordis Æoïcis* (h. ad Æolicos modos attemperatis) *adspice benevole occurrens, excipiens,* h. accipe benevole. At mihi probabile fit, post χορδαῖς sententiam esse finiendam; jungenda autem superiora extruso δ' vs. 128. τόδε μὲν μέλος—πέμπεται, τὸ Καστόρειον ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς. [Sic Heynius in textu correxit.] *carmen hoc lyricum ad te mittitur trans mare Thebis Syracusas.* θίλων ἄθρησον etc. *propitius adspice hymnum.*—Τὸ Καστόρειον, proprie genus certum carminis ad pyrrhichen cani solitum, h. l. hæc ipsa nostra Ode est. Schol. ὑπορχηματικὸν μέλος, τὸ Αἰολικῷ ῥυθμῷ συντεταγμένον. Plura de Castoreo carmine docte ibidem exponuntur: hic tamen simpliciter victoriam ἱππικὴν declarare vox videtur. [V. Hermann. de Dial. Pind. p. xix.—De pyrrhiche v. Plato de LL. Plutarch. in Lycurgo. *Ex Schedis.*] [129. θίλων. Boeckh. Comment. p. xxviii. corr. ἰκών. *Ex Schedis.*] 131. Γέναι δ' οἷος vulgg. omnes ante Schmid. cum Bodl. C. invito metro. Mingarellus

tius expendo, prior ratio videtur esse verior: *Vale. Mitto hoc carmen ad te—accipe illud animo candido, nec columniis aliorum de me corrupto.* [Sequentes versus loco postscripti, quod dicitur. *Ex Schedis.*] Quam bene autem hæc interponantur et subsidente jam spiritu poetico subjungantur reliqua, præcepta maxime ethica, equidem haud definiam.

In 127. Καστόρειον v. ad pr. hujus Carm. v. 1. 2. [Isthm. i. 21. *Ex Schedis.*

[129. adspice et accipe carmen propitius. *Ex Schedis.*

131. sq. [Respicit locum Galenus de part. corp. hum. sub fin. *Ex Schedis.*] Locus, qui sequitur, vix unquam satis in luce constitui poterit, quia sunt brevia enuntiata, [sententiarum vel sapientum more. *Ex Schedis.*] abruptim posita et cum respectu ad res, quas ignoramus. Ponam nonnulla, quæ mihi verisimilia visa sunt. [Cf. Huschke l. c. ad v. 101. *Ex Schedis.*] Primo καλός τις est in Steph. et C. Legam itaque: Γέναι', οἷος ἰσσὶ, μαθὼν, (ἐκ μαθήσεως. *institutione sapientium,* οἷος ἴμαθες εἶναι) καλός τις. *nec sine te corrumpi adulatorum falsis laudibus, qui, ut pueri simium, etiam turpes principum mores laudant.* πίθου [πίθηκος. *Ex Schedis.*] παρὰ πουσὶ δὴ καλός (sc. *habetur, νομίζεται, καλεῖται*). Monet, ne sinat se corrumpi adulatorum assiduis laudibus. At bonus princeps

Πίθων παρὰ παισὶν αἰεὶ

Σ. δ'. Κ. ιέ.

Καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ
Πέπραγεν, ὅτι φρενῶν
Ἔλαχε καρπὸν ἀμωμή-
των, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν
Τέρπεται ἔνδοθεν·

em. γενοῦ δ', οἷος. οἷος ἐσσὶ, μαθών. ἐκ μαθήσιος. recte ut Nem. vii. 100. μαθὼν δέ τις ἄν ἰφιτῖ. ipsa re edoctus. qui me norit. Nec aliter dictum puto in Plat. Apol. S. 26. ὅτι μαθὼν ἐν τῷ βίῳ οὐκ ἡσυχίαν ἦγον. sciens, monitus, non per ignorantiam. καλός τις ed. Steph. (Pauli Steph. 1599.) et Bodl. C. Variis iisque diversis modis interpungitur in his et seqq. Longum esset, singula exponere. Sequar quod maxime probo. Videntur vss. 131. 2, 3. sic accipiendi et interpungendi: Γένοι', οἷος ἐσσὶ μαθὼν, καλός τις. πίθων παρὰ παισὶν αἰεὶ (sc. λέγεται) καλός. v. Not. Nisi et hoc per exclamationem dictum accipias. 135. ἀμώμητον, quod legebatur, repugnat metro. Itaque recepi emendationem Jacobsii Animadverss. p. 290. φρενῶν—ἀμωμήτων.

(pro hoc *Rhadamanthus* memoratur) εὖ πέπραγεν h. εὖ πράσσει, *laudem consecutus est*, ὅτι ἀμώμητος, ἀμύμων, ἦν τὰς φρένας, καὶ μὴ ἐξακάστητος ταῖς κολακείαις. nam τέρπεται est pro ἐτέρπετο. Intelligitur autem hinc, Rhadamanthi laudes priscis carminibus frequentatas fuisse. οἷα ἕπεται αἰεὶ (οἷον, ὃ, sc. τὸ τέρπεσθαι ταῖς ἀπάταις), *quod semper contingere solet*, (sic ἕπεσθαι, *adesse*, v. c. Pyth. iii. 190.) παλάμαις (διὰ παλαμῶν) ψιθύρων βροτῶν, *susurronum, adulatorum artibus*. Nunc malim jungere: ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτις,—ἴκιλοι, κέρδει τι. *Sunt utique certissimum malum.*—Durum manet ἀμφοτέροις, quod et *eum quem* et *apud quem calumniantur* respicere necesse est. Sin sit ab ἀμφότερα, *utraque re*, nil commodior fit sententia. *Calumniarum isti vates et interpretes vulpibus plane similes sunt moribus.* κέρδει τι, *suæ utilitatis studio*, ut Pyth. iii. 96. Nunc ex v. 142. seq. manifestum fit universe dicta esse, inde a v. 138. sq. quæ *de se et Hierone* accipi voluit, *non vident illi, se mihi nihil nocere posse*. Constat autem Hieronem indulsisse ὠτακουσταῖς, qui poetæ ψίθυροι, *susurrones*, sunt. v. Aristot. de Rep. v. 11. [pr. ubi ille suspicax ὠτακουστὰς ἐξέτιμασε. f. de Syracus civibus invidis Hieroni. *Ex Schedis.*] Diod. xi. 61. et Wessel. 23.

134, 5. ὅτι φρενῶν ἔλαχε καρπὸν ἀμωμήτων. ornate pro, ὅτι εἶχε φρένας ἀμωμήτους, *quod præclaram prudentiam habebat*, adeoque se adulatoribus palpandum non præbebat. Sed quid per καρπὸν φρενῶν intelligemus? *experientiam* et *maturitatem animi?* [cf. Æschyl. vii. ad Th. 595. *Ex Schedis.*] Puto λαχεῖν καρπὸν dictum, ut καρποῦσθαι vulgo pro ἔχειν dicitur.

Οἷα ψιθύρων παλάμαις ἔπετ' αἰεὶ
Βροτῶν. ἄμαχον κακὸν
'Αμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτιες,
'Οργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι.
Κέρδει δὲ, τί μάλα τοῦτο κερ-
δαλέον τελέθει;
Ἄτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ὀ-
χοίσας βαθὺ σκευᾶς ἑτέρας, ἀβά-
πτιστός εἰμι, φελλὸς ὡς,
Ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας.

A. δ'. K. ιέ.

'Αδύνατα δ', ἔπος ἐκβαλεῖν

138. οἷα Pauw exclamationem esse volebat. Sic jejuna exoritur oratio. Præstat οἷα ἴστασι: *quod ferè solet evenire fraudibus adulatorum.* Quæ sequuntur, aut interpungi possunt, ut expressimus, aut interpungi sic: Ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς—ἴνδοθεν· οἷα ψιθύρων παλάμαις ἴστατ' αἰεὶ βροτῶν, ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις. Διαβολιᾶν ὑποφάτιες ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι, κέρδει τι. Sic enim puto, legendum esse. Inde nova sententia: τί μάλα etc. Convenit in uno et altero Aldus. 140. Pauw secundam in διαβολιᾶν produci monet. Mingarellus nil novi esse ait, si choriambum tribrachys cum iambo sequitur.— 142. κέρδει δὲ, τί μάλα—esset exponendum cum Schol. *quod autem ad lucrum attinet.* Atqui hoc esset κέρδος δὲ, vel κέρδη δέ. Itaque suspicabar κέρδει τι, ut jungatur ἴκελοι Ὀργαῖς κέρδει τι ἀλωπέκων. [Bene Huschke κερδεῖ, *vulpi.* ἡ κερδώ. *Ex Schedis* ἀτενὲς, *intente*, adeoque *valde, prorsus.* 144. εἰνάλιον emendavit Schmidius: poterat tamen et ἰνάλιον ferri. v. Pauw. εἰνάλιον πόντον aberratio cod. Aug. 144, 145. l. χοίσας Ald. cum Pal. C. et Aug. 147. ἴσχιος in Schol. legitur. 148. ἀδύνατον δ' ante Schmidium legebatur; is metro postulante ejecit δ'. Quod nunc legitur, ex Augustano codice Schmidius notaverat, receptum ab Oxoniensibus. Sed et alterum ἀδύνατον δ' ferri posse, Pauw contendit.

[139, 140. cf. Herodot. vii. 10. 7. *Ex Schedis.*]

142. Puto esse: τί μίγα τοῦτο κέρδος γίνεται αὐτοῖς; sup. Od. i. 84. ἀκέρδειαν dixerat. *Ego semper superior evado*: h. e. non opprimor his calumniis, *suberi in maris superficie supernatanti similis.*

144-9. Sententia hæc est: ἄτε γὰρ (κατὰ) εἰνάλιον πόνον (*in piscatione*) σκευᾶς ἑτέρας ὀχοίσας βαθὺ, (*reliqua retis parte alte descendente, submersa,*) ἀβάπτιστός εἰμι etc. *ita equidem suberis instar, reti appensi, semper supra maris superficiem nato. fieri enim non potest, ut fraudulentus ejusmodi homo aliquid loquatur, quod viris prudentibus probetur.* [ὀχοίσας pro ὀχευμένης, ergo neutraliter. al. ὀχεῖν πόνον Ol. ii. 122.

Κραταιὸν ἐν ἀγαθοὶς
Δόλιον ἀστόν. ὅμως μὰν
Σαίνων ποτὶ πάντας ἄγαν
Πάγχυ διαπλέκει.
Οὔ οἱ μετέχω θράσεος. φίλον εἴη
Φιλεῖν· ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἄ-
τ' ἐχθρὸς ἐὼν, λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι,
Ἀλλ' ἄλλοτε πατέων, ὁδοῖς σκολιαῖς.
Ἐν πάντα δὲ νομὸν εὐθύγλωσ-
σος ἀνὴρ προφέρει,
Παρὰ τυραννίδι, χὤπόταν ὁ ---

151. ἄγαν metro adversatur: prima debebat esse longa. Enervis quoque et exilis est sententia; quid enim διαπλέκει? et ἄγαν nil nisi interpretamentum est τοῦ πάγχυ. Pauw ἄρα reponit. Mingarellus ait æque conjici posse: ἀνὴρ. αἰεί. οὗτοι. οὕτω. ἀκάν. ἄκων. Attamen vel sic manet διαπλέκων sine sensu idoneo. Paullo melius conjicere me puto ἄταν. *etsi inter bonos auctoritas ejus verbis est nulla: tamen, dum omnibus adulatur, malum utique texit, calamitatem machinatur, nozam facit. Non eadem mihi adest impudentia* etc. 153. εὖχ οἱ Bodl. C. Male. οὔ οἱ usus consecravit: rationem vide ad Homerum.—[155. ἰὼν corrig. Huschk. Anal. Crit. p. 249. de Archil. p. 40. Idem leg. v. 157. νόμον, *civitatem legibus constitutam. Ex Schedis.*] 157. ἀν' Portus conj. non male. Sed aiunt et hic ἰν pro εἰς positum esse. cf. sup. ad v. 21. Forte scriptum fuit: σκολιαῖ- σιν. πάντα δὲ ν. h. κατὰ δὲ π. νομὸν ἰ. ἀ. προφέρει, *præstat.* 159. χ' ὁπόταν et mox χ' ὅταν ed. Commel. et Plantin. ex ed. Steph. pr. quam illæ expressere.

Cf. Æschyl. Choeph. 503. *Ex Schedis.*] Possunt hæc ad certas hominum temporumque rationes esse a poeta dicta. Nunc de iis parum constat. In Bacchylidem, Pindari æmulum et calumniatorem, jaci ea, Scholiastes narrat.

150. *Apud bonos talis homo nullam fidem invenit; at, multitudini assentando, magna mala affert.* Lego: σαίνων ποτὶ πάντας, ἄταν διαπλέκει. v. V. L. *texit mala.*

153. οὔ οἱ μετίχω θράσιος, *impudentia in adulando.* Non ei similis sum simulando. Nulla simulatione utor.—154. ἅτε δὲ ἐχθρὸς ἐὼν πρὸς ἐχθρὸν, ὑποθεύσομαι ὁδοῖς σκολιαῖς. Est ὑποδραμεῖν τινα persequi canis more—*etiam per obliquas semitas subeundo, modo hinc modo illinc irruendo.* πατέων (κατ') ἄλλο ἄλλοτε. Nisi est: ἄλλο ἄλλο τι, pro (κατ') ἄλλο καὶ ἄλλο. [Ex Archilocho esse expressa, monuit Huschk. l. c. *Ex Schedis.*]

157-161. *Omnibus in civitatibus, sit resp. monarchica, democratica an aristocratica, vir verax et probus* προφέρει vel τὰ πράγματα, *auget, beat, prodest,* vel ἑαυτὸν, *eminet auctoritate pollet.*—ὁπόταν λάβρος στρατὸς τηρῇ τὴν πόλιν, *cum turbulentus populus rempubl. administrat, tenet.* οἱ σοφοὶ sunt *optimates.*

Λάβρος στρατὸς χώταν πόλιν οἱ σοφοὶ
Τηρέωντι. χρὴ δὲ πρὸς
Θεὸν οὐκ ἐρίζειν,

E. δ'. K. ιδ'.

Ὃς ἀνέχει τοτὲ μὲν τὰ κείνων,
Τότ' αὖ δ' ἑτέροις ἔδω-
κεν μέγα κῦδος. Ἀλλ' οὐ-
δὲ ταῦτα νόον ἰαίνει φθονερῶν. στάθμας
Δέ τινος ἑλκόμενος

160. λαῦρος, ut solebant librarii superiorum sæculorum exarare, seu, ut Pal. C. λαύρος, ed. Rom. et hinc cett. Schmidius repetiit λάβρος. 161. Vulgo lectum τηρίοντι ab ὅταν pendet: adeoque in grammaticam peccat. Sed leg. τηρίωντι. et sic exaratum video in Ald. 163. τὰ κείνων divisim metro monente Schmidius. τὰ τήνων poetam scripsisse, monet Pauw. Sic tamen mox etiam τόκα pro τοτὲ scriptum esse debet. Vulgo: τἀκείνων. 164. τοτὲ δὲ αὖθ' i. vulgo editum et scriptum; quod et ferri poterat, anapæsto pro iambo posito. Metro metuens refinxit Schmidius, ut nunc legitur. [τοτὲ μὲν—τότ' αὖτ' Hermann. de Dial. Pind. p. xiii. *Ex Schedis.*] 165. κε vulgo ante Schmid. 166. Lectio hæc a Schmidio mutata erat: δὲ ταῦτά γε νοῦν, perperam, ut metrum fulciret. 167. ἑλκόμενοι Oxon. mutarant ex Bodl. C. ut ad φθονερούς referretur. Vulgo ubique: ἑλκόμενος. Movit viros doctos, quod mox omnes inde a Romana edd. exhibent: μηχανῶνται. Sensum vero non eliciunt, sed tanquam fidiculis exprimunt interpretes, quod non vident, ἕλκεσθαι de libripende dictum: *dum enim invidus tanquam in libra trutinat bona, quæ aliis eveniunt, lance quidem plena*

161. Sequitur generalis propositio et nova sententia aditum ad sequentia parans. *Non contendere licet cum providentia* etc. Ad sententiam cf. P. viii. 108. sq. Jam frequentata illa ab Hesiodo Ἔργων pr. et Archiloco ap. Stobæum Frorileg. Gesn. p. 561. 50—v. 163. τὰ κείνων intelligo *adulatorum* Pindarum apud Hieronem calumniantium; ergo ἑτέροις (*probis*) ἔδωκεν, δίδωσι, κῦδος, (κυδαίνει αὐτούς, supra ἀνέχει, ὑψοῖ.) ταῦτά γε. pro τοῦτο, quod improborum istorum caussa superior est, *nec hoc eorum animum explere potest.*

166-170. Invidum se ipsum excruciare, nota est sententia; hanc sic extulit: ὁ νοῦς τῶν φθονερῶν ἰνίακεν pro ἰμπηγνύει ἕλκος ὀδυναρὸν ἰᾷ πρόσθε καρδίᾳ, *creat sibi dolorem*, arrodit animum. Jam hoc fit, dum dolet, bona aliorum suis bonis majora esse: ἕλκεται, *ponderat, trutinat*, (ὥσπερ κατὰ) στάθμας τινὸς περισσᾶς, *lance, quæ vergit in alteram partem* (dum bona aliena majora esse æstimat). Vs. 171. redit ad 161. 2. et ἀρήγει 173. *prodest, consultum est*; fere ut supra 115. *patrocinatur.*

Περισσᾶς, ἐνέπαξεν ἕλ-
κος ὀδυναρὸν ἐᾷ πρόσθε καρδίᾳ,
Πρὶν ὅσα φροντίδι μηχανῶνται τυχεῖν.
Φέρειν δ' ἐλαφρῶς
Ἐπαυχένιον λαβόντα
Ζυγόν γ' ἀρήγει. ποτὶ κέντρον δέ τοι
Λακτιζέμεν, τελέθει
Ὀλισθηρὸς οἶμος. ἀδόντα δ' εἴη
Με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν.

et depressa, pectori ille suo vulnus infligit acerbum, πρόσθε πρὶν τυχεῖν (ἰχεῖνον,) ὅτα μηχανῶνται (ille φθονερός. Scilicet νοῦς φθονερῶν modo jungitur cum singulari ἰλαρόμενος, modo subjicitur pluralis spectans ad φθονερῶν.) φροντίδι. hæc sollicitudo haud dubie eo tendit, ut felicitati alterius detrahat. 168. ἰνίπαξεν. etiam hoc mutandum fuit Oxoniensibus in ἰνίπαξαν. 171. μηχανᾶται emendaverat Ceporinus in Crat. et hinc Schmidius. Romana et hinc vulgg. μηχανῶνται. v. ad v. 167. Aldus et Bodleiani: μητίονται, nec male. 173. γ' fulcrum Oxon. et Bodl. γ. restituerunt. Deerat in cett. Schmidius μ' inseruerat, minus bene. 175. ἄδοντα Ald. ἀδόντα Rom. Crat. Brub. tandem ᾄδοντα, vel ᾷδοντα, tanquam ab ᾷδειν, ἀείδειν, Morell. Steph. et al. Schmidius refinxit ἀδόντα, *placentem*, recte haud dubie. Sed Oxonienses putarunt, ἄδοντα posse esse ab ἄδω, quod nunc ἀδίω est. At non viderunt, primam in ἄδω, etiamsi in usu esset, esse longam, in ἀδίω esse brevem. Et ἀδῶν, ἀδῶς toties in Pindaro occurrit.

173, 4. Nota res vel ex Act. Ap. ix. 5. 6. v. Valken. Orat. p. 380. — Sententiarum igitur ordo inde ab 131. ad f. ita procedere videtur. Poeta monet Hieronem, ne deliniri se patiatur ab adulatoribus, qui, dum eum demereri videri volunt, alios calumniantur; quod ipsi poetæ accidisse videtur; — 142. etsi ipse, vitæ integritate munitus, opprimi eorum calumniis nequeat. — 147. Apud viros enim probos nullam istorum criminatorum esse auctoritatem, etsi illi assentando cunctis magna mala creare possunt, — 152. se contra nec simulare amicitiam nec odium dissimulare. — 156. Nec se sibi in hoc more displicere; viros enim simplicibus et candidis moribus in omnibus civitatibus probari. — 161. Quod si fortuna modo bonis modo malis propitia esse solet: est id æquo animo ferendum; — 165. etsi ne hoc quidem (puto: quod ipsi secundis rebus utuntur) hominum istorum, dum alienis bonis invident, cupiditates exsatiat: aliorum enim bona semper trutinantes et potiora suis esse opinantes, animum arrodunt, donec ea, quæ machinantur, assequuti fuerint: (ut adversarios bonis suis exuant) — 170. ad extr. Præstat sua sorte esse contentum.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΙΕΡΩΝΙ,

ΚΕΛΗΤΙ.

ARGUMENTUM.

HIERO, cum victor Pythiis renuntiabatur, gravi morbo laborabat. Ab hoc processit poeta, dum in votis habet, ut bonæ valetudini ille restitui possit. Vota hæc ita eloquitur: Chironem adesse vellet, qui Æsculapium educavit: poetico spiritu abreptus fabulam interponit 14 — 78. de Æsculapii natalibus, tum 79 — 110. de ejus arte et fortuna; nunc redit ad vota sua, et precatur deos — 140. Subjungit consolationem a conditione humana petitam, in quam omnibus numeris perfecta felicitas haud cadit; — 190. tandem exemplum æqui animi in se ipso proponit.

Σ. ά. Κ. ιγ'.

ΗΘΕΛΟΝ Χείρωνά κε Φιλλυρίδαν,
Εἰ χρεὼν τοῦδ' ἀμετέρας ἀπὸ γλώσ-

κίλητι. Victoriam esse Pythicam dubitari nequit. Bis Hieronem victorem Pythiis fuisse aiunt Pyth. xxvi. et xxvii. Atqui tum ille nondum erat rex; quo nomine non nisi Olymp. lxxv. 3. adeoque Pyth. xxvii. ornatus fuit: Diod. xi. 38. et 67. Dicendum igitur, carmen serius scriptum esse. [aut, quod præstat, loco suo motum esse ex alio Carmiuum genere. *Ex Schedis.*] cf. Gedik.

σας κοινὸν εὔξασθαι ἔπος,
Ζώειν τὸν ἀποιχόμενον,
Οὐρανίδα γόνον εὐ-
ρυμέδοντα Κρόνου,
Βάσσαισί τ' ἄρχειν Παλίου
Φῆρ' ἀγρότερον,
Νόον ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον· οἷ-
ος ἐὼν θρέψεν ποτὲ
Τέκτον' ἀναδυνίας
Ἄμερον γυιαρκέος Ἀσκλαπιὸν,
Ἥρωα, παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νούσων.

5. *εὐρυμέδοντος* in Schol. occurrit, quod metrum non fert. 9. *νοῦν* Schmid. refinxit; sicque mss. Bodlei. sed et *νόον* recte. v. Pauw. Interpunctionem Oxonienses secundum ed. Rom. post *φῆρ'* collocatam volunt. Chiron *φὴρ ἀγρότερος, monstrum silvestre*, h. *Centaurus*. 10. *θρέψεν ποτὲ* ex Ald. et Aug. revocavit Schmid. A Romana inde: *Ἴθρεψέ ποτε*. 11. *τέκτον' ἀναδυνίας* omnes edd. et scripti, quod emendavit Schmidius *τέκτον'* ex Schol. qui *ὑγιείας κατασκευαστὴν* interpretatur, et ex Pal. C. ubi illud supra adscriptum erat. Nec equidem dubito ita recte a Schmidio esse scriptum. Defendit tamen vulgarem scripturam Pauw, ut *τέκτον ἀ*, ipse sit Chiron. Equidem non assequor, ex veteris sermonis genio quomodo Chiron, tanquam medicus, *filius bonæ valetudinis et salutis* dici possit: ita enim explicandum esset. Codicum quidem Pindari multo minor est auctoritas quam Scholiastæ; nam quantum intelligo, omnes sunt admodum recentes, et omnes, quotquot habemus, editiones non nisi duorum codicum auctoritate nituntur, adeoque pro binis tantum codd. sunt habendæ. Exhibet tamen Bodl. γ. quoque *τέκτονα* et *τέκτονα ναδυνίας* Gott. 12. fulcrum γ' post *γυιαρκέος* inserit Pauw. ad v. 26. 13. *ἄρωα* ex Rom. edebatur: at *ἥρως* ubique alibi. *ἀλκτῆρα* vulgo omnes ante Schmidium, prave. Emendavit ille, ut nunc est, metro, etymo et Pal. C. Augustanoque suffragantibus.

3. *κοινὸν ἔπος* s. sollenne ac vulgare, s. commune omnium. Gedikius de *publicis votis* accipit; etsi loca laudata Ol. vii. 170. x. 15. xiii. 69. Nem. iv. 20. id haud arguunt: ubique enim est *commune cum aliis*; hoc tamen ipsum potest accipi et reddi *publicum*. A v. 9. digressio fit; nec redit ad suas preces Pindarus nisi v. 111. *Utinam*, ut dixi, *Chiron adhuc viveret, et ego eum ad te adducere possem!*

7. *ἄρχειν*. Habitabat in Pelio Chiron; sed, utpote in heroe, in majus auget; ut et *θρεμμίδοντα* adjecit. et 9. *νόον ἀνδρῶν φίλον* pro *ἀνδρῶν*.

[12. *γυιαρκὴς*, validus. ut *γυιαλθής*. *Ex Schedis.*]

Α. ά. Κ. ιγ'.

Τὸν μὲν εὐΐππου Φλεγύα θυγάτηρ
Πρὶν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἐλει-
θυίᾳ, δαμεῖσα χρυσέοις
Τόξοισιν ὑπ' Ἀρτέμιδος,
Εἰς Ἀΐδα δόμον ἐν
Θαλάμῳ κατέβα,
Τέχναις Ἀπόλλωνος. χόλος
Δ' οὐκ ἀλίθιος
Γίνεται παίδων Διός. ἀ
Δ' ἀποφλαυρίξαισά μιν
Ἀμπλακίαισι φρενῶν,
Ἄλλον αἴνησεν γάμον, κρύβδαν πατρὸς,
Πρόσθεν ἀπερσεκόμᾳ μιχθεῖσα Φοίβῳ,

Ε. ά. Κ. ιέ.

Καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρόν.

14. φλεγυία vet. edd. usque ad Steph. item Bodl. γ. prave. Sustuli interpunctionem post θυγάτηρ, quæ Schmidio laqueos induebat. Jungendum: τὸν μὲν πρὶν τελέσσαι h. πρὶν τελέσαι αὐτὸν h. ἐκτελέσαι, τεκεῖν, partui maturum, σὺν Ἐ. μ. *Lucina adjuvante.* 18. Ἀΐδα Oxonienses ex Bodl. C. Antea: Ἀΐδαο, contracte legendum. porro ἐν θαλάμῳ Pauw emendat, non invenuste. Vulgo interpretes hyperbaton esse volunt, pro, δαμεῖσα ἐν θαλάμῳ. Ego sic poetam accipio. Volebat et debebat dicere: *telo percussa mortua est*, adeoque ex veteris Græciæ disciplina, et Homerico more, ἐν θαλάμῳ ἀτίθασι ut femina. [Gurlitt. in puerperio. *Ex Schedis.*] Pro hoc dixit: ἐν θαλάμῳ εἰς Ἀΐδα δόμον κατέβα. Ita, si non probandum, excusandum saltem est. 23. ἀποφλαυρίξασα ante Schmid. 26. ἀκειρεκόμα Bodl. γ. 26, 27. Pessime hic erat distinctum post Φοίβῳ. Im-

14. Phlegyæ filia, *Coronis.* v. Apollod. iii. 10. 3. conf. Not. p. 695. [In numo Pergami. Choiseul *Voy. en Grece* t. ii. pl. v. 11. *Ex Schedis.*]

17. ὑπὸ τόξοις pro ὑπὸ τόξων, διά. vid. inf. 64. h. ex partu mortua est.

25. Varie interpungi potest. Rationem receptam firmat Apollodor. l. l. τὴν δὲ παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς γαμὴν Ἰσχυῖ συνοικοῦν. [v. Clavier ad Apollodor. p. 427. *Ex Schedis.*] αἴνησεν, *probavit, consensit in alium amorem.* Inf. iv. 396. καταίνησάν τε κοινὸν γάμον.

27. καθαρὸν h. l. *sacrum*, θεῖον. Quæ sequuntur, de primo amoris sensu dicta accipe. Nam v. 43. demum Ischys ad-

Οὐκ ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν,
Οὐδὲ παμφώνων ἰαχὰν
Ὑμεναίων· ἄλικες
Οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι
Ἑσπερίαις ὑπὸ κου-
ρίζεσθ' ἀοιδαῖς· ἀλλά τοι
Ἤρατο τῶν ἀπεόν-
των. οἷα καὶ πολλοὶ πάθον.
Ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀν-
θρώποισι ματαιότατον,
Ὅστις, αἰσχύνων ἐπιχώ-
ρια, παπταίνει τὰ πόρσω,
Μεταμώνια θη-
ρεύων ἀκράντοις ἐλπίσιν.

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν ἄάταν

mo vero μιχθεῖσα Φοίβῳ καὶ φ.—καθάρσιον. Præire tamen poterat viris doctis Aldus. Neque sequentia accipienda puto, ut omnes faciunt, de nuptiis ab ea occupatis: quorsum enim: ἀλλά τοι ἤρατο τῶν ἀπεόντων? sed illa, amore saucia, vitavit omnes æqualium congressus; nec intererat sollennibus epulis et festis, ut, quoties deducenda erat sponsa; sed amore absentis amatoris tabescebat Ischyis Arcadis, quem mox, ubi ille advenit, in amplexus suos recepit. 28. Novum exorditur locum; itaque non refingendum est οὐδ' ἴμεν', quod Aldus habet. νυμφιδίαν Bodl. C. et omnes edd. ante Schmidium, qui de metro sollicitus νυμφίαν refinxit: Pauw improbat; versus sane alterum fert; versibus tamen 69. 110. 151. convenit alterum, quod sequor. 32. Erat ὑποκουρίζεσθαι in edd. more grammaticorum composita effingendi. Est κουρίζεσθαι ὑπ' ἀοιδαῖς, *agere juveniliter, ludere, inter cantus*, παίζειν, *saltare*. [38. Gilb. Wakefield mutat ἔσσυτο ἀσχάλλων ἰσιχ. (Silv. Part. iii. p. 175.) *Ex Addendis.*] 42. Scriptum et editum erat αἰάταν. Immo ἀϜάταν. Scribitur melius ἄάταν, quandoquidem digamma hoc uno in verbo servatur temere. Iterum Pauw suum ἀπάταν inculcat. perperam. v. sup. ad Pyth. ii. 52. Porro τοι ταύταν Ald. idem ἀζάταν.

venit et ejus amoris fructu illa potitur. vid. V. L. cf. inf. Pyth. ix. 35. sq.

35. πάθον. πάσχουσι. *ut multi animo affecti esse solent.* [at illa exarserat amore Ischyis. *Ex Schedis.*]

Καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος. ἐλ-
θόντος γὰρ εὐναστὴ ξένου
Λέκτροισιν ἀπ' Ἀρκαδίας.
Οὐ δ' ἔλαθε σκοπόν· ἐν
Δ' ἄρα μηλοδόκῳ
Πυθῶνι τόσσ' εἰσάϊεν
Ναοῦ βασιλεὺς
Λοξίας κοινῶνι παρ' εὐ-
θυτάτῳ, γνώμαν πιθών,

43. λῆμμα vitiose Pal. C. et cum Schol. Ald. et Rom. sed emendatum in Crat. λῆμα Κορωνίδος, ut ἵς Τηλεμάχου, noto more, pro Κορωνὶς ἀάσθη. λῆμα a λῶ, (unde θέλω,) φρόνημα, θράσος, τόλημα. 48. ἰσάϊε refinxit Schmidius, ut par esset metrum antithetico. vulgo ἰσάϊε. Firmatur vestigiis in Aldina lectione: τόσσας, ἄϊεν. 50. κοινᾶνι Gott. cum Schol. ξυνῶνι emendabat Valken. ad Theocrit. p. 227. quæ forma occurrit apud Xenoph. in Cyrop. Vide vii. 5. 35. et ibi Hutchins. Est ea Attica. In Pindaro tamen infra quoque v. 84. ἱλκίων ξυνάονες est; et occurrit promiscue in Pindaro ξυνὸς et κοινός. At h. l. metrum requirit κοινῶνι. 51. πιθὼν Schmidius refinxit pro πιπιθὼν ex metri lege, recte, Pauwio quoque judice, ut sit: παραπιθὼν γνώμαν κοινῶνι εὐθυτάτῳ, πάντα ἴσαντι νόῳ. interpretationem non addit Pauwius: erit illa forte hæc: *inducens, judicium*, h. e. *se, ad credendum*, (non alieno teste, sed) *sua mente, quæ omnia statim sibi communicat, ad se refert*, h. *animadvertit et videt*. Utut hæc mitiges, dura sunt; duriora etiam apud Schmidium. Oxonienses vero ne vident quidem, diversa esse πιθεῖν et πείθεσθαι, *adducere ad credendum* et *adduci*. Quid? si, sublata interpunctione post Λοξίας, jungamus cum antecedentibus: Ἐν δ'-εἰσάϊεν γ. β. Λοξίας κοινῶνι παρ' εὐθυτάτῳ, γνώμαν πιθὼν, πάντα ἴσαντι νόῳ. *sensit, percepit id, apud animum suum* etc. Et sic jam Schol. accepisse videtur: ἐν δὲ Πυθῶνι ὢν ὁ Ἀπόλλων ἐπήσθιτο τῷ ἱερῷ νόῳ τὸ ἁμάρτημα. Aldus dedit: γνώμα (pro γνώμᾳ) πιπιθών. Sic quoque Bodl. γ.

46-54. Enimvero Apollo Delphis speculans hoc rescivit, et furtum puellæ deprehendit. [potius: non latuit aliquem qui resciscret. deprehensa illa est, sc. ab ipso Apolline, deo omniscio. *Ex Schedis.*] εἰσάϊεν pro ἤσθιτο. σκοπὸν de Jove ultore haud diverso sensu vid. in Æschyl. Suppl. 386. Si σκοπὸν non de *Apolline*, verum de *corvo* esse accipiendum dixeris, cum verbis luctaris. Quoquo te vertas, ne contortis quidem modis melius quid efficias, quam naturali interpretatione, quam dedi: *non ab alio Apollo, verum a se hoc didicit*: ἰσάϊε παρὰ νόῳ πάντα ἴσαντι (pro παρὰ νόου, vel ἐν νόῳ, σὺν ν. ut P. ii. 159. παρὰ τυραννίδι pro ἐν), κοινῶνι εὐθυτάτῳ, *qui ipsi veracissime omnia communicat*. Sentias quidem facile, hæc esse nimis ornata; multo magis adjecto, ἰσάϊε, γνώμαν πιθὼν, *animum adducens*, h. e. *se ad credendum adducens*. *Corvum* indicem Pindarus ignorat. κοινὼν est idem qui κοινωνὸς, qui communicat aut aliis aut sibi, est ergo *animus arbiter, conscius cogitatorum*.

Πάντα ἴσαντι νόῳ,
Ψευδέων δ' οὐχ ἅπτεται· κλέπτει τέ μιν
Οὐ θεὸς, οὐ βροτὸς, ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

Α. β'. Κ. ιγ'.

Καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος Εἰλατίδα
Ξεινίαν κοίταν ἄθεμίν τε δόλον,
Πέμψεν κασιγνήταν μένει
Θύοισαν ἀμαιμακέτῳ
Ἐς Λακέρειαν. ἐπεὶ
Παρὰ Βοιβιάδος
Κρημνοῖσιν ὤρνει παρθένος.
Δαίμων δ' ἕτερος
Ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμά-
σατό νιν. καὶ γειτόνων
Πολλοὶ ἐπαῦρον, ἁμᾶ
Δ' ἔφθαρεν, πολλάν τ' ὄρει πῦρ ἐξ ἑνὸς
Σπέρματος ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὕλαν.

56. Vulgo ante Schmidium: ξενίαν. [63. Heynius in textu scripsit ἰδαμάσ-.] 66. ἔφθαρεν pro ἐφθάρησαν. quis dubitet? male Rom. et al. ἔφθαρε. [probat ἔφθαρεν Gilb. Wakefield Silv. P. iii. p. 175. *Ex Addendis.*] κ. δ' ἐν ὄρει Pal. C. et Aug. metro non invito; etiam sic Aldus. 67. ἐνθορόν. Schneider conj. ἐνθόρον, quæ vox rarior pro ἔγκυον, *prægnans*, est ap. Nicandr. Ther. 99. Ita esset *flamma ex uno semine* (scintilla) *gravida*, concepta *consumsit silvam*. Paullo tumidius. ἐνθορὸν est, *ex una scintilla ignis invadens silvam consumsit.*

59. *Lacerea* fuit in Pelasgiotide Thessaliæ, haud longe a Pelio: cf. Not. ad Apollod. p. 695. sq.

62. Duplex modus est accipiendi hæc; aut: *Idem malum fatum, quod eam ad furta pellexerat, etiam interitum ei adstruxit.* δαίμων ἕτερος, *adversus, infestus.* Copiose illustravit Bentl. ad Phalar. s. ix. tum Lennep. ad Phalar. Epp. 23. Valken. in Diatr. p. 112. quod Latinis est, *non suus deus:* ut Tibull. iii. 3. 28. aut: δαίμων δ' ἕτερος ἐδαμάσατό νιν, τρέψας ἐς κακόν: *fortuna iniqua illam perdidit adducendo in perniciem.* [sc. κακὸν potest esse *culpa, flagitium*, et *pœna, pernicies.* — 65. ἐπαῦρον. l. τοῦ κακοῦ. l. κἠτῆς. hoc melius, ut Il. κ. 410. βασιλῆος. *Ex Schedis.*]

Ε. β'. Κ. ιέ.

Ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ
Σύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδραμε
Λάβρον Ἀφαίστου, τότ' ἔειπεν Ἀπόλλων· οὐκ ἔτι
Τλάσομαι ψυχᾷ γένος ἀμὸν ὀλέσσαι
Οἰκτροτάτῳ θανάτῳ,
Ματρὸς βαρείᾳ σὺν πάθᾳ.
Ὣς φάτο. βάματι δ' ἐν
Πρώτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ νεκροῦ
Ἅρπασε. καιομένα
Δ' αὐτῷ διέφαινε πυρά.
Καί ῥά μιν Μάγνητι φέρων
Πόρε Κενταύρῳ, διδάξαι
Πολυπήμονας ἀν-
θρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Τοὺς μὲν ὧν, ὅσσοι μόλον αὐτοφύτων

70. τότι ἴστι Gott. 72. Male Schmid. refinxerat ὀλίσθαι. 75. Aristarchus scripserat: βάματι δ' ἐν τριτάτῳ. v. Schol. mirum Grammatici acumen! Simpliciter poeta dicit, etsi splendide, utpote de deo, uno gressu facto Apollinem eripuisse flamma puerum, quem mater utero gestabat. 78. δίχαιτι Schmid. emendavit; Pauw δίβαιτι. Utrumque durius quam vulgatum, ut exprimatur, *flammam dissiliisse, diffissamque deo viam fecisse, qua incolumis transiret.* διαχίσθη, διάτη. Namque hoc ipsum διαφαίτιν vi etymi esse potest. Et quam multa alia a poeta audacter novata passim occurrunt! Audiendus erat saltem h. l. Scholiastes. 80. πόρι ex Ald. et Pal. C. Schmidius. Romana et sqq. πόριν.

83. Locus classicus de veterum medicina, quæ verius chirurgia fuit. Sunt, qui *ulcere sponte nato* laborant, tum qui *vulnere* seu cominus seu eminus illato: tandem qui *ex æstu* vel *ex frigore vitium* corporis contraxerunt. Medicinæ autem *carmina, potiones, amuleta* et *sectio*. Amuleta non modo superstitiosa, sed et radices herbæque salutares, collo appensæ, sane conveniunt genio istarum ætatum. Non male tamen Gedike de herbis accipit, quibus illigantur partes corporis seu vitiatæ ac læsæ, seu ex morbo, v. c. rheumatismo, morbo arthritico, œdemate laborantes.

Ἑλκέων ξυνάονες, ἢ πολιῷ
Χαλκῷ μέλη τετρωμένοι
Ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ,
Ἢ θερινῷ πυρὶ περ-
θόμενοι δέμας ἢ
Χειμῶνι, λύσαις ἄλλον ἀλ-
λοίων ἀχέων
Ἔξαγεν· τοὺς μὲν μαλακαῖς
Ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων,
Τοὺς δὲ προσανέα πί-
νοντας, ἢ γυίοις περιάπτων πάντοθεν
Φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθούς.

Α. γ'. Κ. ιγ'.

Ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφίᾳ δέδεται.

84. Bodl. C. ξυνάορι. saltem esse deberet ξυνάοροι. At ξυνάων, quod Ionibus ξυνήων, Atticis ξυνών. v. Valken. ad Eurip. Phoen. p. 161. et sup. ad 50. 94. περάτων Schmidius induxit male metro ruenti timens. Præstat vulgaris lectio: περιάπτων. conf. Pauw. Induxere τὸ περὶ pro περὶ etiam in alia loca. vid. Schneid. ad Demetr. p. 156. [περιάμματα, περίαπτα. Strab. xv. p. 1047. A. *Ex Schedis.*] — 97. ἴστασιν Oxon. et MSS. Vulgg. ἵστασι. Vide laudatum hunc locum ab Athenag. pro Christian. 25. p. 116. Clem. Alex. pag. 25. [Cyrill. c. Julian. vi. p. 201. *Ex Schedis.*] —

84. ἰλαίων ξυνάονες sunt οἱ περὶ ἴλασιν ὄντες, ἵλαος ἴσχοντες. ξυνάων, κοινωνὸς, supra κοινὸν v. 50. ξυνήων ap. Hesiod. Theog. 590. 601. ξυνήονας ἔργων ἀργαλέων. [add. Coluth. 278. *Ex Schedis.*]

In v. 87. 88. *febres* quærebam aliquando et ipse, seu frigidam et ardentem seu æstivas et auctumnales: sed græca in hanc notionem deflecti posse non videntur: περιθέμενοι δέμας, *populatum corpus habentes*, πυρὶ θερινῷ ἢ χειμῶνι, *igni æstivo aut hieme*. Et sunt reliqua omnia ejusmodi, ut *chirurgicam* operam desiderent, non clinicam.

96. Mira fabulæ novatio, qua Æsculapius pro ope medica ab ægrotis sostra iniqua exegerit, ita ut etiam promissa magna auri vi a morte revocaverit aliquem. [Attingit Tertull. Apolog. c. 14. cf. Creuzer *Symbolik* t. ii. p. 357. *Ex Schedis.*] Habebunt igitur nostri medici, si qui sunt, qui lucro inhiant, qua se tueantur, auctoritatem auctoris artis medicæ. Prorsus diversa antiquiores narraverant. v. Apollod. p. 234. sq. et Not. p. 701. sq. Similem novationem vides apud Horat. ii. 18. 34. *nec satelles Orci* (Charon) *callidum Promethea Revexit auro captus.* — δίδυται, pro πιθῶται. ἥττων ἰατρὸς τοῦ χρυσοῦ. Mox ἀλωκότα, *morti damnatum.*

Ἔτραπεν κἀκεῖνον ἀγάνορι μι-
σθῷ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανεὶς
Ἀνδ' ἐκ θανάτου κομίσαι,
Ἤδη ἁλωκότα. χερ-
σὶ δ' ἄρα Κρονίων
Ῥίψαις δι' ἀμφοῖν ἀμπνοὰν
Στέρνων καθέλεν
Ὠκέως· αἰθὼν δὲ κεραυ-
νὸς ἐνέσκηψεν μόρον.
Χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ
Δαιμόνων μαστεύεμεν θναταῖς φρεσὶ,
Γνόντα τὸ πὰρ ποδὸς, οἵας εἰμὲν αἴσας.

E. γ'. K. ιέ.

Μὴ, φίλα ψυχὰ, βίον ἀθάνατον
Σπεῦδε· τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν.

99. *κομίσσαι* vulgo ante Schmidium, qui et mox *ἰαλωκότα* mutavit, quod in vulgg. erat. *κομίσαι* jam Ald. exhibuerat. 102. *ῥίψας*, vulgare, Ald. et alii apud Schmidium. Interpungi malit *ῥίψας δι' ἀμφοῖν*, Pauwius, ut jungantur *καθίλειν ἀμφοῖν ἀμπνοὰν*, *ῥίψας διὰ* pro *διαῤῥίψας*. Non minus bene junges *ῥίψας διὰ στέρνων*, vel *ῥίψας δι' ἀμφοῖν καθέλειν ἀμπνοὰν στέρνων*. Vulgare erat, *διαῤῥίψας ἄμφω τῷ κεραυνῷ*. Trajectus est uterque, et Æsculapius et is, quem in vitam restituerat, eodem fulmine. Aliud est fulmen in medium inter duo jactum ap. Apollod. ii. 5. 11. p. 137. et ii. 6. 2. 103. *καθίλειν* a Schmidio est. Vulgo invito metro *καθιῖλειν*. idem ex Clemente Alex. qui h. l. repetiit, laudat *ἀμπνοάς*. 105. *ἐνέσκηψεν* scribendum, Pauwio monente, pro —*ψε*. 108. *γνόντα* cod. Aug. et, metro monente, Schmidius, repudiato vulgari: *γνόντας*. 111. *ἄντρον ἴναιεν* vulgo ante Schmidium, quod in metrum peccat. Bodl. C. *ἴναι*— 112. *ἐν ἴτι*. Pauw mavult: *ἄντρ' ἴναιεν*, vel: *ἄντρα ναῖεν*, duplici vocali ante vocalem correpta: quod parum placet.

106. *χρὴ (τινὰ) μαστεύειν παρὰ δαιμόνων τὰ ἐοικότα θνηταῖς φρεσὶ, γνόντα*. Similis sententia sup. ii. 63.

111. Redit poeta ad primos carminis versus. Antecedentes versus 109. et 110. adhuc ad superiora refero, et jungo cum *χρὴ τὰ ἐοικότα*. *Itaque non est vita immortalis affectanda;* (exemplo Æsculapii moniti sumus) *sed aggrediendæ res quæ fieri possunt.* *μηχανὴ*,

Εἰ δὲ σώφρων ἄντρον ἔναι'
Ἔτι Χείρων, καί τί οἱ
Φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι
Ἀμέτεροι τίθεν· ἰ-
ατῆρά τοί κέν μιν πίθον
Καί νυν ἐσλοῖσι παρα-
σχεῖν ἀνδράσιν θερμᾶν νόσων
Ἤ τινα Λατοΐδα
Κεκλημένον ἢ πατέρος.
Καί κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἰ-
ονίαν τέμνων θάλασσαν,
Ἀρέθουσαν ἐπὶ
Κράναν, παρ' Αἰτναῖον ξένον,

115. Impediti nescio quid in seqq. Unus ex Schol. aliter legisse videtur, nam, ἐκήλησα ἂν αὐτὸν, ἰατρὸν ὄντα, παρασχεῖν τῷ Ἱέρωνι τῶν καυστικῶν νόσων ἀπόλυσίν τινα. Ordinem verborum, ut nunc se habent, apposui in nota. Καλεῖν τὸν ἰατρὸν bene dicitur: unde hic proprie acceptum malo κεκλημένον ἰατῆρα. (nam ad μὶν Chironem referre, durius esset.) non, ut volunt, κεκλημένον υἱὸν Λατοΐδα. sin vero ita vel maxime jungerem, dicerem esse pro ὄντα dictum, non, ut Pauwius vult, ut poeta se parum credulum illis deorum stirpibus innuere velit. Tale quid quis in simili loco cogitet? [ut medicum, ipsum venientem præbere vocatum tibi θερμᾶν νόσων ἤπια.—ἐσλοῖσι pro σοὶ ἐσθλῷ. *Ex Schedis.*] 116. Καὶ νῦν vulgg. ante Schmid. 117. ἀνδράσιν scribendum, monente Pauw. et v. 120. ἐν ναυσίν. Vulgo sine ν. 122. ἐπὶ κράναν hoc versu editum erat ante Schmidium. prave. Emendate legebatur in Bodl. γ.

instrumentum, *opera*, ars, *opus ipsum*, *res*. Sup. P. i. 79. μαχαναὶ πᾶσαι, *quicquid efficitur*, *omne cœptum*, *ausum*. ἀντλεῖν, *exhaurire*, *tolerare*, *perficere*, τιλεῖν ἀνύσιν. [*adhibe operam*, *effice opus*, *rem in tuis viribus positam*. *Ex Schedis.*]

[112. *si carmine meo instillare ipsi voluntatem*, *eum movere possim*. *Ex Schedis.*]

115—119. Juncturam teneo: τοὶ, ἔπειθόν κέν μιν (*exoraturus essem eum*) παρασχεῖν καὶ νῦν ἀνδράσιν ἐσλοῖς ἰατῆρά τινα κεκλημένον (*arcessitum*) θερμᾶν νούσων, ἢ (παῖδα) Λατοΐδα (Apollinis, qualis Æsculapius fuit, quem in disciplina habuit) ἢ πατέρος (erit: *Jovis filium*: atqui is esset ipse Apollo). Alia via si tentes, τινὰ esse potest neutrum, ut sit παρασχεῖν τινα, *remedia*, ἢ Λ. ἢ πατέρος, *aut Apollinis aut Jovis*. Ita tamen mihi displicet nude positum τινά. [Hermann. et Gurlitt. κεκλημένον Λαΐδα ἢ παΐρος esse ut τίνος κεκλημένος ap. Euripid. *cujus filius*. Admodum frigide. *Ex Schedis.*]

Σ. δ'. Κ. ιγ'.

Ὃς Συρακόσσαισι νέμει, βασιλεὺς
Πραΰς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς,
Ξείνοις δὲ θαυμαστὸς πατήρ.
Τῷ μὲν διδύμας χάριτας,
Εἰ κατέβαν, Ὑγίει-
αν ἄγων χρυσέαν
Κῶμόν τ', ἀέθλων Πυθίων
Αἴγλαν στεφάνοις,
Τοὺς ἀριστεύων Φερένι-
κος ἔλεν Κίρρᾳ ποτέ·
Ἀστέρος οὐρανίου,
Φαμὶ, τηλαυγέστερον κείνῳ φάος
Ἐξικόμαν κε, βαθὺν πόντον περάσσαις.

Α. δ'. Κ. ιγ'.

Ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω

124. In edd. interpungitur Σ. *νέμει*, recte si ἐν Σ. accipis; non vero, quasi *νέμειν* cum tertio casu jungi possit. Primæ edd. exhibent Σ. *νέμει βασιλεὺς*, quod esset *νέμει*, (absolute) *βασιλεὺς* Σ. 130. Etiam hic prava interpunctio seriorum editionum Κῶμόν τ' ἀ. Πυθίων, Αἴγλαν στεφάνοις, molestiam faciebat. 133. ποτὲ sane otiosum: etiamsi carmen interjecto post victoriam tempore missum esse dixeris. Pauwius conj. ἷλεν Κ. ποσὶ vel ἷλ' ἐν Κίρρᾳ ποσὶ, non invenuste. 136. περάσαις Rom. —σας Ald. Metrum requirit σσ. [In textu Heynius alterum σ delevit.]

124. Interpungendum: ὃς (ἐν) Σ. *νέμει* [τὰ πράγματα. *Ex Schedis.*] *βασιλεὺς πραῢς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξείνοις δὲ θ. π. Si venirem adducens ad ipsum δύο χάριτας, χάρματα,* Ὑγίειαν (nam est in personam mutata) Κῶμόν τε. In seqq. turbat τὸ στεφάνοις. Inter plures jungendi rationes præferenda videtur hæc: Κῶμον, *hymnum* αἴγλαν στεφάνοις (pro τῶν στεφάνων) ἀέθλων Πυθίων, *qui illustrat victorias Pythicas.*

[134. ἀστέρος οὐρανίου, solis. *Ex Schedis.*]

137—140. Ante ædes Pindari fuit sacellum Magnæ Deæ, et signum Panis. In hac ædicula, vel ante eam, hymnos a puellarum choris cani sollenne esse debuit, et quidem sacris seu teletis nocturnis. In Schol. ex Aristodemo narratio exstat, qua ipse Pindarus con-

Ματρὶ, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον
Σὺν Πανὶ μέλπονται θαμὰ
Σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι.
Εἰ δὲ λόγων συνέμεν
Κορυφὰν, Ἱέρων,
Ὀρθὰν ἐπίστα, μανθάνων
Οἶσθα προτέρων·
Ἓν παρ' ἐσλὸν, πήματα σὺν
Δύο δαίονται βροτοῖς
Ἀθάνατοι. τὰ μὲν ὤν
Οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,
Ἀλλ' ἀγαθοὶ, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

139. μίλπονται emendationi Schmidianæ debitum, metro poscente. vulgo: μίλπονται. 145. ἐπίστα ex h. l. notatur pro ἐπίστη. Non est enim ex ἐπίστασαι. tum esset α breve. 145. σύνδυο Schol. et edd. fere habent præter Cratand. Immo vero: συνδαίονται. aut σὺν absolute, *una* διανέμουσι. Tum apud Plutarch. de consolat. p. 107. B. δαίνυνται legitur, sed et reliqua ibi depravata. Quod vero Homericum locum Il. ω. 527. sqq., parum congruente sententia, huc vocant veteres et alii intpp., parum recte faciunt. (Aliter nunc video acutissimum Knight statuere p. 79.) Ad Homericum autem locum illustrandum Scholion Pindari negligendum non est.

didisse ædiculam fertur. Est præterea locus huc faciens ἐν Παρθενίοις, quem v. in Fragmentis. *Pan* autem σύνδρος τῆς Ῥέας: ut monent Schol. et ex iis Wessel. ad Diodor. tom. i. p. 227. 31.

141. εἰ δὲ, forma Pindarica, pro vulgari: *quandoquidem tu.* λόγοι sunt *litteræ, carmina, sapientia, doctrina* in Pindaro, quatenus doctrina et sapientia e *priscis poetis* tum hauriri solebat. κορυφὰ λόγων, ut κορυφὰ ἀρετῶν, ἄθλων, κτιάνων, dictum esse potest non uno modo: vel ut sit *summa* λόγων, *doctrinæ*, vel *quod summum est* ac præstantissimum in λόγοις. Tum vero omnino ornat, et κορυφὴ λόγων est idem quod simpliciter λόγοι, adjuncta notione, *præclara* sapientia, doctrina. Tandem κορυφὰν ὀρθὰν λόγων dictum pro eo, quod proprie erat κορυφὰν λόγων ὀρθῶν, *vera sapientia ac doctrina.* εἰ ἐπίστα συνέμεν pro εἰ συνίεις, et οἶσθα μανθάνων, ἤμαθες, (παρὰ) πρετέρων, *a priscis poetis.* Fuit scilicet carmen, e quo sententia, quæ sequitur, depromta est; nec tamen locus Homericus Iliad. ω. 527. sqq. cf. V. L. 145.

149. οἱ ἀγαθοὶ vi oppositi sunt σοφοί. *sapientes.* τὰ καλὰ τρίψαντες ἔξω, Scholiis præeuntibus, a veste ducunt. Non necesse est; Pindaro est: bona, quæ in re sunt, *evolvere, explicare, eruere*, et in luce collocare, nec, animo in adversa fata tantum defixo, se excruciare. Mox 151. δέρκεται τύραννον πότμος, *respicit, eum comitatur, adest ei.*

E. δ. K. ιε'.

Τὶν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπεται.
Λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρκεται,
Εἴ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας
Πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλὴς
Οὐκ ἔγεντ' οὔτ' Αἰακίδᾳ παρὰ Πηλεῖ,
Οὔτε παρ' ἀντιθέῳ
Κάδμῳ· λέγονται μὰν βροτῶν
Ὄλβον ὑπέρτατον οἳ
Σχεῖν, οἵτε καὶ χρυσαμπύκων
Μελπομενᾶν ἐν ὄρει
Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοις
Ἄϊον Θήβαις, ὁπόθ' Ἁρ-
μονίαν γᾶμεν βοῶπιν,

151. Ex Scholiorum auctoribus unus aliam lectionem habuisse videtur: *τὸν γὰρ δὴ τῶν λαῶν ἡγούμενον πλεῦτον καὶ τύραννον ἡ ἐξ ἀρχῆς ἱδυρήσατό σε καταβολή.* Ut nunc legitur, et recte, puto, universa accipienda sententia: *εἴ τινα ἀνθρώπων, τοὺς τυράννους δέρκεται* (*ἐρᾷ*, *respicit*, *adest ipsis*) *ὁ μέγας πότμος.* 154. ἴγιντ' et πὰρ ante Schmid. legebatur, qui metro consuluit, sed in verbis tricatur. haud dubie dictum est pro *παρεγένετο οὔτε Πηλεῖ Αἰακίδᾳ, οὔτε παρεγένετο Κάδμῳ.* Bodl. γ. Γείνετ' οὔθην et παρέ. Mingarello ἴγιντ' durum videbatur: mavult ergo *οὐκ ἐγένετ'*, ut in Syzygia trochaica pes secundus sit anapæstus. Occurrit tamen ἴγιντ' alibi quoque, ut in Theocr. i. 88. *ἔστι σὺ τράγος αὐτὸς ἴγιντα.* 156. λ. γε μὰν edd. ante Schmidium, qui expulit γε. deest etiam MSS. Oxon. 161. ἀπόθ', sc. ὁ μὲν, quod facile intelligitur ex sequente ὁ δέ. Pauwio tamen hæc nimis impedita videntur; itaque emendat: ὅ γ' ὅθ'.

153. sq. At non potes ab omni parte felix esse; quæ sors nemini unquam contigit. Hæc ut poeta exsequitur ad duo heroes rem revocando.

154. *οὐ παρεγένετο οὔτε Πηλεῖ, οὔτε Κάδμῳ.*

159. ἐν ὄρει, in Pelio monte, inter nuptias cum Thetide. cf. Nem. v. 40, sq. Quæ quis non meminerit ex Catullo? Et 161. ἀπόθ' (ὁ μὲν) Ἀ.—ὁ δὲ Νηρ. —Videtur ante oculos h. l. habere Isocr. Encom. Evag. 4. Similis locus fuit in Fragm. Pindari (p. 35. vi. Schneid.). cf. Theogn. 15. et laudd. a Wernsdorf. Poet. min. Lat. tom. iv. p. 463. Summæ autem *felicitatis* declaratio apud antiquos: *cum diis versari, in deorum conjectum admitti*, ut supra de Tantalo et Ixione vidimus.

Ὁ δὲ Νηρέος εὐ-
βούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

Σ. ε'. Κ. ιγ'.

Καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις·
Καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον
Χρυσέαις ἐν ἕδραις, ἔδνα τε
Δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
Ἐκ προτέρων μεταμει-
ψάμενοι καμάτων
Ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν.
Ἐν δ' αὖτε χρόνῳ,
Τὸν μὲν ὀξείαισι θύγα-
τρες ἐρήμωσαν πάθαις
Εὐφροσύνας μέρος αἱ
Τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένῳ γε Ζεὺς πατὴρ
Ἤλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυώνᾳ.

167. pronuntiandum χρυσαῖς. 168. Male interpunxisse videntur veteres, si Scholia inspicias. cf. Pauw. Eundem tamen miror malle jungere, μεταμιψάμενοι χάριν Διός: vellem addidisset interpretationem commodam.

165. conf. inf. Nem. iv. 106. sq.

167. Ἔδνα, munera et Thetidi et Harmoniæ allata a multis poetis celebrantur.

168. (διὰ) Διὸς δὲ χάριν (*beneficio Jovis*) ἔσχασαν ὀρθὰν καρδίαν (ἀνέφθησαν τὸν νοῦν) ἐκ προτέρων καμάτων μεταμιψάμενοι, *vicissim e prioribus calamitatibus* (nam uterque exulabat) *animum* vel *receperunt*, *recrearunt*, vel *confirmarunt*.

173. Duplex est hujus loci interpretatio. Alia antiquior, quam naturalis verborum ordo suppeditat, quamque veteres sequuntur: τὸν μὲν θύγατρες αἱ τρεῖς (Ino, Agave, Autonoe, sup. Ol. ii. 39.) ἐρήμωσαν εὐφροσύνας μέρος (ἀφείλοντο αὐτὸν μέρος ex poetico more: ἐρημοῦν τινά τι, pro κατά τι) πάθαις ὀξείαις (pro διὰ παθῶν). Sic supra dictum erat Ol. i. 94. εὐφροσύνας ἀλᾶται, *felicitate caret, infelix est.* εὐφροσύνας autem μέρος haud dubie *ex pristina felicitate partem*; nam non omni felicitate exciderat Cadmus. Altera ratio a Schneidero proposita et a Gedikio probata hæc est: τὸν μὲν θύγατρες ἐρήμωσαν ὀξείαις πάθαις, εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς, *tres lætitiæ paternæ pars*. Moneri potest: primo non erant pars, sed ipsam totam *paternam felicitatem* constituebant: nulli alii erant Cadmo liberi; tum vero non *orbarunt eam*: non enim mortuæ sunt, sed in calamitates inciderunt, duæ autem (*Ino* et *Semele*) deæ factæ.

Α. ε'. Κ. ιγ'.

Τοῦ δὲ παῖς, ὅν περ μόνον ἀθανάτα
Τίκτεν ἐν Φθίᾳ Θέτις, ἐν πολέμῳ
Τόξοις ἀπὸ ψυχὰν λιπὼν
Ὧρσεν πυρὶ καιόμενος
Ἐκ Δαναῶν γόον. Εἰ
Δὲ νόῳ τις ἔχει
Θνατῶν ἀλαθείας ὁδὸν,
Χρὴ πρὸς μακάρων
Τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. ἄλ-
λοτε δ' ἀλλοῖαι πνοαὶ
Ὑψιπετᾶν ἀνέμων.
Ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται,
Ὃς πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσας ἔπηται.

185. Impeditus locus; v. Not. 189. In Schol. et edd. ante Schmidium ὅλβος δ' οὐκ. Forte: ἀνίμων, ὅλβος οὐδ' ἐς μ. 190. Alter Scholiastarum ver-

182. Novus sententiarum ordo. Vss. 185. sq. χρὴ πρὸς μακάρων τυγχάνοντ' εὖ πασχίμειν. non adeo proclive est, grammatice hæc expedire. εὖ πάσχειν nihil aliud est nec esse potest, quam *bene res gerere, bonum successum habere, felicem esse, laudem consequi.* v. P. i. 191. Nem. i. 46. Isthm. v. 17. Jam τυγχάνοντα potest esse neutrum plurale, ut sit: χρὴ εὖ πάσχειν (κατὰ τὰ) τυγχάνοντα πρὸς μακάρων, *sapiens felix est in iis quæ a diis ipsi contingunt.* Potest et esse χρὴ εὖ πάσχειν (αὐτὸν) τυγχάνοντα (h. ἐπιτυγχάνοντα, *si consequitur* aut *hoc ipsum, ut æquo animo ferat fortunam,* aut *si consequitur id quod voluit, si successu utitur*; nam τυχεῖν, τυγχάνειν absolute sic ponitur, v. c. Ol. ii. 93.) πρὸς μακάρων (παρὰ θεῶν). Nisi dixeris, esse ornate dictum τυγχάνοντα εὖ πάσχειν pro simplici εὖ πάσχειν, aut pro τυγχάνειν πρὸς (παρὰ) μακάρων, καὶ εὖ πάσχειν. Dura est ellipsis in omnibus his modis. Restat tamen tertia ratio, ut sit tertius casus τυγχάνοντι, ut sit εὖ πάσχειν τῷ τυγχάνοντι πρὸς θεῶν, h. ἐν τῷ τυγχ. *in eo quod obtingit a diis.* In hoc dura est elisio τοῦ ι. Sententia enim omnino sic procedere videtur inde a v. 182. εἴ δέ τις. *si quis* (h. e. quisquis) etc. *Sapiens bene fert utramque fortunam; felicitate fruitur, quatenus a diis hoc ipsi obtingit; at* (187.) *alio tempore aura mutatur; nimis magna felicitas hominum non diu persistit eodem in loco.* ὁδὸς ἀλαθείας v. 184. *via sapientiæ, vera ratio,* nescio an jungenda sit cum θνατῶν, *quantum quidem illa ad mortale genus spectat.*

186. ἄλλοτε δ' ἀ. prorsus ut Ol. vii. f. ὑψιστᾶν non esse potest ab ὑψιστὴς, ἐς, sed ab ὑψιπέτης, ου.

190. Corrupta est lectio; nec pro-

E. é. K. ié.

Σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις
Ἔσσομαι· τὸν δ' ἀμφέπονθ' αἰεὶ φρεσὶ
Δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὰν
Θεραπεύων μαχανάν.
Εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἄβρὸν ὀρέξαι,
Ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὑ-
ρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.
Νέστορα καὶ Λύκιον

sum cum supp. conjunxit; v. Not. 192. φρασὶ Rom. Crat. et φρεσὶ Ald. Brub. et al. quod revocavi. v. mox ad iv. 194. 198. Intulit sequentibus facem Schmidius, prælucente uno ex grammaticis. [195. Ad μοι Heynius adscripsit σοι et 196. ad κύρεσθαι *parare tibi*. v. Not.] Vulgo 198. sq. legitur: Νέστορα καὶ Λ. Σ. ἀνθρώπων φάτις ἐξ ἰ. πελαδιννᾶν, τίκτανις οἷα ἄρμοσαν. Γινωσκομένα δ' ἀριτὰ etc. Obscura et deficiens oratio, quam explent Grammatici supplendo in prioribus ἴχει. Sed *Nestorem et Sarpedonem*, ἀνθρώπων φάτις, h. φάτιας, *fabulas hominum, de quibus viris tam multa fabulantur poetæ*, γινώσκομεν ἐξ ἰκρίων etc. *notos habemus ex carminibus* etc.

cedit, quocunque te verteris. Ne cum seqq. jungas, sententia ipsa intercedit. Igitur ad antecedentia referre necesse est; sententia est perspicua: *nimis magna felicitas non est stabilis.* ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς Eurip. Or. 340. cf. Med. 1228. 9. *Non durat felicitas humana, quæ nimis magna obvenerit.* ἐπιβρίσας ἴκηται est idem ac ἐπιβρίσῃ, de magna *copia abruente.* Verum molesta sunt ὅς et τύτ' ἄν. in his vitium latet. Jam propter ἴκηται tenendum erit τύτ' ἄν pro ὅταν. Restat igitur vox ὅς, corruptelæ sedes. Exputabam multa; sed nondum vidi, quod pro Pindarico habere possem.

191-7. Nunc, quod universe pronuntiare voluit, more suo *ad se* transfert: *Fortunæ meæ modulo accommodabo mores meos; in rebus modicis modice, in lautis vivam laute. Fortuna præsente utar pro facultate. Sin autem mihi* [*tibi. Ex Schedis.*] *lauta fortuna obtigerit, spero in posterum laudem et famam magnam me consequuturum esse* [*spero me tibi carminibus meis laudem paraturum esse insignem.* Hoc sibi tribuere solent poëtæ. *Ex Schedis.*] Ita de se dixit, quæ universe accipi vult. ἀσκήσω θεραπεύων (pro ἀσκήσω καὶ θεραπεύσω, *colam, utar.* ut ἀσκεῖν ἀρετήν.) φρεσὶ κατ' ἐμὰν μαχανὰν, *pro meo modulo, pro facultate mea,* τὸν δαίμονα ἀμφίποντα, h. παρόντα μοι. In seqq. 195. olim in Additam. alienam sententiam inferre volebam; at enim videndum est, quid poeta senserit, non, quid sentire debuerit, ad nostrum quidem sensum ac morem. Scilicet cum v. 198. novam sententiam subjicere putandus est poeta; qua tacite suis carminibus honorem asserit.

Σαρπηδόν', ἀνδρώπων φάτις,
'Εξ ἐπέων κελαδεν-
νῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ
Ἄρμοσαν, γινώσκομεν. ἀ
Δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς
Χρονία τελέθει.
Παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές.

200. κιλαδινῶν omnes priscæ edd. defecit Brub. et hinc aliæ : κιλαδυνῶν.

205. *At paucis facile est hoc consequi*, sc. ut eorum virtus carmine immortalitatem (saltem duraturam famam) consequatur.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ δ.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

In Arcesilai, regis Cyrenes, honorem carmen se aggredi professus, statim, Cyrenes mentione facta, quasi numine afflatus, ad origines coloniæ progreditur, et Medeæ vaticinium memorat Euphemo, uni ex Argonautis, datum—94. subjuncta simul interpretatione ex oraculo Delphis Batto dato de colonia in Libyam deducenda—118. Inde fabulam de Argonautarum profectione orditur;—438. ubi occiso dracone et vellere recuperato reliqua brevibus complectitur ad 467. Inde bona monita subjungit. Est carmen solito longius, fabulam argumento substernens, quæ ad originem gentis Battiadarum præclare accommodata est, et ad hoc consilium unice spectare videtur. Carmina longiora, in quibus Mythi exponerentur, fuere plura, inprimis Stesichori. Subjecta autem a 467. bona consilia et monita haud parum a natura carminis lyrici recedunt; nec satisfacit ratio viri docti alioqui ingeniosa, qua carmen ita defendit, ut Damophili persona comparetur cum Jasone, et ad hunc summa carminis referatur; eam refellit totum carminis argumentum et consilium ad Arcesilaum spectans. Sunt vero similia carmina adjectis sub finem monitis Pyth. i. ii.

Σ. ά. Κ. ιδ'.

Σ̓ΑΜΕΡΟΝ μὲν χρή σε παῤ ἀνδρὶ φίλῳ
Στάμεν, εὐίππου βασιλῆϊ Κυρά-
νας, ὄφρα κωμάζοντι σὺν Ἀρκεσίλᾳ,
Μοῖσα, Λατοίδαισιν ὀφειλόμενον
Πυθῶνί τ' αὔξῃς οὖρον ὕμνων.
Ἔνθα ποτὲ χρυσέων
Διὸς ὀρνίχων πάρεδρος,
Οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλ-

Ἀρκεσιλάᾳ. Est Arcesilaus iv. inter reges octavus: in Arcesilao v. regnum desiit Ol. 87. 1. v. ad Diod. to. ii. p. 550. 1.— 4. Ante Schmidium: Λαΐδαισιν, quod et ipsum ferri posse ait Pauw. idem ὀφιλομένων malit ad ὕμνων. equidem vulgatum præferam ut exquisitius. Pompæ victoris et incessui, tum et choro cum hymno, qui canitur, tribuitur a lyrico πλοῦς, στόλος, et tandem οὖρος. Is, qui pompæ et choro interest, cantum adjuvat tanquam cursum navis, adeoque αἴξει οὖρον. 7. αἰητῶν ex Ald. Schmidius intulerat: ut supra quoque Pyth. ii. 91. fecerat, pro αἰετῶν, cum longa syllaba requiratur. Ait tamen etiam Metricus, dimetrum Ionicum esse a minore ἀνακλώμενον· quod ad syllabam correptam spectat. Similis versus infra 48. cf. Pauw. itaque bonum esset αἰετῶν. Mingarellus tentabat ἀετῶν Ζηνὸς πάρεδρος. At novum et insolens: *Jovis aquila*, Διὸς ἀετός. Requiritur Διὸς ὄρνις. Oritur sic suspicio, glossema locum veræ vocis occupasse. Et videtur fuisse ὀρνίχων.* Inciderunt in hoc jam Mingarell. et Dawes pag. 55. ex Ol. ii. 159. Addi potest Isthm. vi. 77. add. Valken. ad Theocr. pag. 402. et Burgess pag. 359.

1. Σάμεν μὲν Musa παραστῆναι, *adesse*, debet, ut adsit ipsi pompæ victoris, in qua hymnus canitur. Similis locus Ol. vi. 46. sq.

5. αὔξῃς οὖρον ὕμνοις, *adjuves, secundes, cantum.*

6-15. Ἔνθα (ἐν ᾗ Πυθῶνι) ποτὲ ἡ λίμνα ἔχρησεν, ὡς—κτίσιν (sc. Βάττου)—καὶ ἀνακαλέσασθαι τὸ Μηδίας ἔπος τὸ περὶ Θήβας, *vaticinium in memoriam revocaret*, ut inf. 96. quippe quod nunc eventum habebat.—7. *Duæ* illæ *aureæ aquilæ*, juxta tripodem Delphicum collocatæ, videntur locum dedisse notæ fabulæ de binis aquilis a Jove volare jussis (apud Schol. et Strab. ix. p. 643. A. unde in Fragm. Pind. p. 40.), ut de medio continentis constaret. In eodem templo Pindarus Κηλιδόνας aureas canentes finxerat in fragmento Pæanum apud Pausan. v. Schneid. Fragm. p. 38. Ad seqq. de *Batto* legendus Herod. iv. 155.—8. οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντες, quia, quoties Pythia vaticinatur, deus ἐπιδημεῖ, *præsens est.*

λωνος τυχόντος, ἱέρεα
Χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον
Καρποφόρου Λιβύας, ἱερὰν
Νᾶσον ὡς ἤδη λιπὼν
Κτίσσειεν εὐάρματον
Πόλιν ἐν ἀργινόεντι μαστῷ,

A. ά. K. ιδ'.

Καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαι-
σ' ἑβδόμᾳ καὶ σὺν δεκάτᾳ γενεᾷ
Θήραιον, Αἰήτα τό ποτε ζαμενὴς
Παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος,
Δέσποινα Κόλχων. εἶπε δ' οὕτως
Ἡμιθέοισιν Ἰά-
σονος αἰχματᾶο ναύταις·
Κέκλυτε, παῖδες ὑπερ-
θύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν·
Φαμὶ γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἁλιπλάγ-

2. *τυχόντος ἱέρεα* Ald. Rom. cum seqq. Steph. prima cum ceteris *ἱέρεα*. Schmidius retraxit alterum, quod et Scholiastes in suo codice habuit, sed, ut fulciat metrum, γ' interseruit. Præfert tamen Pauw *τυχόντος ἱέρεα*, ut tribrachys pro spondeo vel iambo sit. 10. Sustuli interpunctionem importunam *χρῆσεν*, *οἰ.* — *Λιβύας*· pravæ interpretationis caussam. Est notissimus græcismus pro vulgari: *χρῆσεν, ὡς οἰκιστὴς Βάττος λιπὼν* etc. 13. Scripsi *κτίσσειεν*, metro jubente, pro *κτίσειεν*. 14. *ἀργινόεντι* est quatuor syllabarum. 20. *ἡμιθέοις τοῖς* 'I. Bodl. C. 21. Erat *αἰχματᾶο*. Quidni *αἰχμανᾶο* cum Aldo et Gott. ut Ol. vi. 147. et al. 24. *ἁλιπλάκτου*, *a mari percussæ*, pro quo putant *ἁλιπλάγκτου* quoque dictum esse, quod a *πλάζεσθαι* melius ducitur.

14. Cyrene in colle erat posita: vid. ad Pyth. v. 31. quem *λευκόγειον*, *cretaceum*, fuisse, ex epitheto *ἀργινόεις* apparet.

24. sq. Puta hoc vaticinium a Medea pronuntiatum fuisse in reditu Argonautarum per mare Ægæum, juxta insulam Theram, gleba in mari dilapsa, v. 67. sq. cujus tamen pars adhæserat littori. *φαμὶ*, *prædico*, ex hac gleba in mari natante *κόραν Εὐάφου*, Libyen, *φυτεύσεσθαι* (pro *κτίσειν*) *ῥίζαν ἀστῶν*, *esse parituram*, editurum, *germen urbium*, Cyrenen, metropolin aliarum urbium in Libya. [h. *in Libya orituram esse Cyrenen.* *μιλησίμβροτον* i. e. *μίλησιν ἄνασαν*, *μίλησιν*,

κτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο κόραν
Ἀστέων ῥίζαν φυτευ-
σεσθαι μελησίμβροτον
Διὸς ἐν Ἀμμώνος θεμέθλοις.

Ε. α'. Κ. ιγ'.

Ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων
Ἵππους ἀμείψαντες θοὰς,
Ἀνία τ' ἀντ' ἐρετμῶν
Δίφρους τε ναμάσοισιν ἀελλόποδας.
Κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτά-
σει, μεγάλαν πολίων ματρόπολιν
Θήραν γενέσθαι, τόν ποτε
Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς

25. Bene a Schmidio repudiata interpunctio Scholiastæ et ed. Romanæ γᾶς Ἐπάφοιο, cum de Cyrene in Libya ex Thera oriunda agatur. Scilicet jungenda: Ἐπάφοιο κόραν ποτὲ φυτεύσεσθαι ἐστίαν ῥίζαν in τῇδε γᾶς. 32. Δίφρους γε malit Pauwius, sed jung. ἀνία δίφρους τε.

διὰ φρενῖδας οὔσαν τῶν βροτῶν. *Ex Schedis.*] ἁλιπλάγτου γᾶς. ἁλίπλαγκτος est, *qui in mari errat*, ut apud Apollon. ii. 11. Argonautæ ἁλίπλαγκται: et Pan apud Sophoclem, qui in littore et promontoriis errat. Si insulæ epitheton est, debet passive accipi, *quæ a mari alluitur*. Putant idem esse, quod ἁλίπληκτος, *ab undis percussus*, quod epitheton esset insulæ, ut ἁλίπτυκτος. Salamis θαλασσίπληκτος ap. Æschyl. Pers. 307. Et est quoque h. l. in Gotting. cod. ἁλιπλάκτου. Verum h. l. agitur de gleba in mare missa et in aquam dilapsa, quo in loco ac tempore Medea vaticinata est, inde insulam aliquando mari prodituram, Theram, unde colonia in Libyam deducenda sit. [Hæc Heynius sic mutavit: — dilapsa eo in loco ac tempore, quo Medea vaticinata est, inde aliquando Thera insula coloniam in Libyam deducendam esse.] Paullo aliter res exposita ap. Apollon. iv. 1750. sq.

29. Cyrenæi (ex ῥίζα ἐστίαν) ναμάσσουσιν ἀναμείψαντες, *tractabunt, permutato vitæ genere, habenas et currus pro navigiis*: et hinc eliciendum verbum idoneum ad prius: *antea occupati in delphinis piscandis erunt occupati in tractandis equis*, h. e. ἀντὶ ναυτῶν ἱππεῦσι ἀνεμῶσται.

33. κεῖνος ὄρνις — ὃν ποτε — Εὔφαμος ἰδίξατο. Exitum ita habebit *istud ostentum*, ista gleba, quam Euphemus aliquando acceperat Euphemus aliquando acceperat a Tritone. [infra 60. *Ex Schedis.*] v. Apollon. iv. 1551. sq.

34. μεγάλαν πολίων ματρόπολιν. potest et esse μεγάλαν vel μεγαλᾶν πολίων. Sed præstat ματρόπολιν ornari epitheto.

Λίμνας θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ
Γαῖαν διδόντι ξείνια
Πρώραθεν Εὔφαμος καταβὰς
Δέξατ'· αἴσιον δ' ἐπί οἱ Κρονίων
Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε βροντάν·

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν
Ναῒ κρημνάντων ἐπέτοσσε, θοᾶς
Ἀργοῦς χαλινόν. δώδεκα δὲ πρότερον
Ἀμέρας ἐξ ὠκεανοῦ φέρομεν

37. *θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ.* pro *ὑπὸ θεοῦ* solleuni more; sed impeditur oratio duplici dativo. Nescio an præstet *θεῶ ἀνέρι εἰνέρι εἰδομένα* cum edd. Rom. et Crat. legere, ut etiam Pauw emendabat: *ἰδίξατο τὴν βῶλον* (h. l. *τὸν ἔρνθα, ἀπὸ*) *θεοῦ εἰδομένου ἀνδρὶ διδόντι γαῖαν*, a deo, qui se assimularerat viro præbenti ipsi glebam. Videtur tamen hoc durius esse altero. 43. *κρημνάντων.* Potes fuisse *κριμνάντων*, a *κριμάω, κρίμνημι*, ut sit: *συνκριμνάντων* (*αὐτῶν*) *κατὰ τὴν ἄγκυραν*, h. *πλέιν ἤδη αὐτῶν μελλόντων*. Necesse tamen non est. Nam sunt etiam formæ *κρημνάω, κρήμνημι*. v. Etymol. in *κρήμνη*. [Æschyl. vii. ad Theb. 231. *Ex Schedis.*] Eurip. Herc. fur. 521. et ibi Intpp. in his Musgr. *ἐκρήμνων* e Nicandro habet Antonin. Lib. 13. f. et *κατακρημνῶντα* est in Hymno in Bacch. 39. *ἐπίσσεται*, quod hic et inf. Pyth. x. 52. occurrit, pro *ἐπίθεται* dictum arbitratur Pauw, hocque ab *ἐπιθέω* (a *θέω, θοὸς*), *supervenio, accurro*, deducit. Aliter Portus et Schmid. Donec meliora edoctus fuero, manebo in hoc, *τέω* et *ἐπιτόω* esse ejusdem originis cum *τῶ, τάω, τίω, τείνω*. Ex *τάω* factum *τόσσω*. *ἐπιτόσσω* pro *ἐπιτυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, ἐπίσχομαι*. Tandem *θοὰς* Bodl. C. perperam.

40. Male in edd. adhæserat punctum in fine versus; nam verba procedunt: *ἐπέκλαγξέν οἱ βρ.* et interposita sunt in medio: (*αἴσιον — βροντάν.*) et jungenda: *δέξατ', ἀνίκα.*

42. *ἀνίκα* (*ὁ θεὸς*) *ἐπίσσεται*, *quando ille supervenit*, v. V. L., illis navem solventibus, *κατὰ τὸν ἀπόπλουν ἐκ τῆς Τριτωνίδος.*

45. *φέρομεν*, *portaveramus*, tum *ἐξ Ὠκεανοῦ.* Scilicet secundum commenta argonauticæ navigationis *ducta e Colchide nave circa oram continentis*, (sive ad communem rationem ab occidente, sive, id quod firmare videntur 447. 8., ab oriente versus austrum; nam et ab oriente angustissimos orbis terrarum fines esse credidit antiquitas) *ab australi ora Africæ*, (quando quidem Africam, ab austro versus mare mediterraneum, non longo intervallo extendi putavit eadem rudis antiquitas) *terram ingressi, navem portarunt versus septentrionem itinere facto per deserta Africæ usque ad paludem Tritonidem*, cujus veram naturam ac situm non magis cognitum habebant; *hic iterum in aquam immissam Argo freto*, quod inde creditum est procedere, *in mare mediterraneum deduxerunt.* Declarata hæc nunc sunt diser-

Νώτων ὕπερ γαίας ἐρήμων
Εἰνάλιον δόρυ, μήδεσιν ἀνσπάσσαντες ἀμοῖς.
Τουτάκι δ' οἰοπόλος
Δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν
Ἀνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν
Θηκάμενος. φιλίων δ' ἐπέων
Ἄρχετο, ξείνοις ἅτ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέται
Δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.

Α. δ'. Κ. ιδ'.

Ἀλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκεροῦ
Κώλυεν μεῖναι. φάτο δ', Εὐρύπυλος
Γαιάοχου παῖς ἀφθίτου Ἐννοσίδα
Ἔμμεναι. γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους.
Ἂν δ' εὐθὺς ἁρπάξαις ἀρούρας
Δεξιτερᾷ προτυχὸν

47. εἰνάλιον metri caussa Schmidius pro ἐνάλιον, et μήδεσιν cum Pal. C. pro μήδεσσιν. Male hic per νῶτον Syrtes intelliguntur. Sunt νῶτα γῆς ἐρήμου. Gravius errant vett. Grammatici. Sed Argo super continentem humeris Argonautarum deportata fuit usque ad paludem Tritonidem, hanc vero vetustas in mare mediterraneum longo freto immitti credidit. 48. ἀνσπάσαντες erat; sed syllaba longa requiritur. Similiter erratum 416. monuerat Mingarellus. 50. ἐπῆλθεν. τὸ ν adjecerunt Oxoniens. ex Bodl. γ. 53. ἄρχεται Ald. 57. κώλυεν Oxon. cum ν vulgo abesset. Ἀλλὰ — μεῖναι sunt in parenthesi. 58. Γαιάοχου et Ἐννοσίδα de uno Neptuno dictum displicet Pauwio, qui emendat Γαιάοχος, scil. Eurypylus, *terram tenens, possidens.* Debebat usum hunc vocis docere. Sed non infrequens poetis est, unum ex frequentatioribus epithetis, ut Ἐννοσίγαιος, Ἐνοσίχθων, et hic Ἐνοσίδης, pro ipso nomine ponere, et adjicere aliud epitheton. 60. ἁρπάξας Ald. et duo Bodl. ut mox v. 65. ἀντιρίσας. 61. Chæris gram-

tius in Schönemanni nostri *Geographia Argonautarum.* cf. Notas ad Apollod. i. 9. 24. Aliam rationem Apollonius sequitur, qui inde a Syrtibus viam ad Tritonidem monstrat.

56. ἀλλὰ γὰρ—μεῖναι possunt in parenthesi posita haberi.

59. γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους, καὶ ἁναρπάξας—μάστευσε. pro vulgari: *Cum autem audisset,* intelligeret, *nos festinare, glebam, quæ forte ad manus erat, arreptam pro munere hospitali obtulit.* ἐμάστευσε, (ὥστε) δοῦναι.

Ξένιον μάστευσε δοῦναι.
Οὐδ' ἀπίθησέ νιν, ἀλ-
λ' ἤρως, ἐπ' ἀκταῖσιν θορὼν,
Χειρί οἱ χεῖρ' ἀντερείσαις
Δέξατο βώλακα δαιμονίαν.
Πεύθομαι δ' αὐτὰν κατα-
κλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος
Ἐναλίᾳ βᾶμεν σὺν ἅλμᾳ,
E. β'. K. ιγ'.
Ἑσπέρας, ὑγρῷ πελάγει σπομέναν.
Ἦ μάν νιν ὄτρυνον θαμὰ
Λυσιπόνοις θεραπόν-
τεσσιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες.
Καί νυν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νά-
σῳ κέχυται Λιβύας εὐρυχόρου
Σπέρμα, πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἱ-
κοι νιν βάλε πὰρ χθόνιον

maticus παρανυχὸν, quod vulgare foret, scribendum censuerat. v. Schol. 62. ξίνιον, non ξεῖνιον, scribo c. Schmidio secundum Aldum, ut Ionicus a minore sit.— 63. νὶν pro tertio casu, ut τὶν, cum Schmidio haberi posse, recte negat Pauw. Durum tamen cum Grammatico vetere accipere: οὐδ' αὐτὸν ἀπίθη πιστεύσας πρὸς τὴν ὑποδοχήν. Forte a poeta fuit scriptum: οὐδ' ἀπίθησι μίν. *neque vero ille recusavit.* οὐδὶ μὶν, ἀλλά. Nisi suppleas οὐδ' ἀπίθησιν (αὐτῷ κατά) νιν pro κατ' αὐτὸ τὸ ξίνιον. [Hermann. ἀπίθησιν *lv* ad Orph. p. 788. pro αὐτῷ. Sic et Boeckh. *Ex Schedis.*] 71. νιν Schmidius ex Pal. C. euphoniæ caussa. adde Schol. vulgo, μιν. ἄτρυνον θεραπόντεσσι φυλάσσειν νιν. Novum hoc, ἀτρύνειν τινί. 73. - τέσσιν scribere voluerunt Oxonienses: metro jubente cum Pauwio. 74. καὶ νῦν vulgg. ante Schmid. 75. εὐρυχόρου, quod et Gotting. habet, idem recte refinxit pro εὐρυχώρου. conf. ad Olymp. vii. 33.

63. οὐδ' ἀπίθησέ νιν. pro οὐδ' ἀπίθησε τῷ Εὐφημύλῳ (κατά) νιν, (αὐτὴν, sc. τὴν ἄρουραν, vel αὐτὸ, τὸ ξίνιον) *nec abnuit ipsi, quantum hospitale munus spectabat*, sc. quo minus acciperet, h. e. non recusavit accipere.

74. sq. Nunc iniquo casu accidit, quod h. l. mari mersa fuit gleba; nam si delata fuisset ab Euphemo domum Tænarum, ibique in solum projecta, *quarta* statim *generatione* oraculum eventum habiturum fuisset, tempore profectionis Heraclidarum in Peloponnesum. At nunc susceptæ e Lemnia muliere prolis posteri aliquando e Laconica migrabunt Theram, et ex hac Battus coloniam deducet in Libyam *generatione xvii.* inde ab Euphemo. (v. 16.)

Ἄϊδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱερὰν
Εὔφαμος ἐλθών, υἱὸς ἐπ-
πάρχου Ποσειδάωνος, ἄναξ,
Τόν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ
Τίκτε Καφισοῦ παρ' ὄχθαις·

Σ. γ'. Κ. ιθ'.

Τετράτων παίδων κ' ἐπιγεινομένων
Αἵμά οἱ κείναν λάβε σὺν Δαναοῖς
Εὐρεῖαν ἄπειρον. τότε γὰρ μεγάλας
Ἐξανίστανται Λακεδαίμονος Ἀρ-
γείου τε κόλπου καὶ Μυκηνᾶν.
Νῦν γε μὲν ἀλλοδαπᾶν
Κριτὸν εὑρήσει γυναικῶν
Ἐν λέχεσιν γένος, οἵ
Κεν, τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν
Νᾶσον ἐλθόντες, τέκωνται

80. Παιωνίδαιος scribunt Rom. et al. male. reposuerat. Sed et vulgatum recte se habet. sicque MSS. Bodl. Pauwio monente. Edd. μάν. Ald. appinxerat.

83. ἐπιγινομένων Schmidius

88. μὲν requirit metrum;

90. λίχεσι Rom. sed ν jam

78. Delevi interpunctionem post ἱερὰν, nam sunt jungenda Ταίναρον εἰς ἱερὰν Εὔφαμος ἐλθών, pro ἀνελθών. Erat rex Tænari. cf. 309.

84. σὺν Δαναοῖς, *Achivis*, qui ejecti fuere à Doriensibus, ducibus Heraclidis. ἐξανίστανται pro ἐξαναστήσονται. [ἀνάστασιν γενήσονται. *Ex Schedis.*]

88. Ex *vulgari* narratione Lemnum adierant Argonautæ *in profectione versus Colchos*. Hoc sequuti veteres grammatici laborarunt in h. l. et in εὑρήσει supplent meliores ἔκτισεν ex v. 85. ut subjectum sit: γένος κριτὸν (ἐκ) γυναικῶν ἀλλοδαπᾶν ἐν λίχεσιν vel γένος ἐν λίχεσιν γυναικῶν utrumque parum suaviter. At *Pindarus* eos *in reditu* Lemnum adduxit; v. inf. 448. ubi post vellus abductum, et navigationem per Oceanum factam, Ἀμφιτρίτᾳ θεᾷ γυναικῶν admoventur. Nec aliter verba h. l. constitui possunt quam: *nunc ille* (Euphemus) *suscipiet progeniem ex peregrina femina*: νῦν γε μὲν εὑρήσει ἐν λίχεσιν γυναικῶν ἀλλοδαπᾶν (pro ἐν λίχει γυναικὸς) γένος κριτὸν, οἵ κεν τάνδε (pro ὅ κεν τῆξε τε) φῶτα, *Battum*, h. e. *e qua progenie, ubi in hanc insulam Theram venerint, σὺν τιμᾷ θεῶν, honore hoc iis divinitus constituto*, (v. 123. 463.) *nascetur Battus*. In νῦν γε et τότε consentiunt veteres: τότε ad Heraclidarum descensum in Peloponnesum, et νῦν ad solutam glebam apud Theram referentes. καλλιγύᾳ πεδίᾳ v. 98. sunt simpl. *fertilia*, μίλανα. Et πολλῆς v. 98. pro πλήθους, ut ap. Homer.

Φῶτα κελαινεφέων πεδίων
Δεσπόταν· τὸν μὲν πολυ-
χρύσῳ ποτ' ἐν δώματι
Φοῖβος ἀμμνάσει θέμισσιν,

A. γ'. K. ιδ'.

Πύθιον ναὸν καταβάντα, χρόνῳ
Ὑστέρῳ νάεσσι πολεῖς ἀγαγὲν
Νείλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα.
Ἦ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἔ-
πταξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ
Ἥρωες ἀντίθεοι,
Πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.
Ὦ μάκαρ υἱὲ Πολυ-
μνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ

96. ἀμνάσει novaverant Oxonienses perperam ex suis codd. (et ed. Ald.) syllabam sic corripi posse arbitrati; cum tamen ne desideretur quidem brevis syllaba. recte omnes alii ἀμμνάσει pro ἀναμνάσει, ut jam supra vidimus Pyth. i. 91. Mingarell. ipsum ἀναμνάσει locum tueri censebat; nam versum trochaicum a dactylo posse incipere. 97. Erat χρόνῳ Δ', sive pro δὶ, sive δή. tanquam importunum expunxerat Schmidius: recte, etiam Pauwio judice, nisi cum eo γ' legas. Suspicatur quoque ille, fuisse forte olim Δισσίρῳ, proque eo glossa ὑστέρῳ illata, remansisse δ. 99. Tentat Pauw Μείλοιο, voce nova Μεῖλος procusa, quasi pro Μειλίχιος Ζεὺς dici possit. Cur vero in lyrico poeta miratur Libyam per Nilum declarari? Supra v. 28. Διὸς Ἄμμωνος θέμιθλα nominaverat, quæ non minus longe absunt. *Nilus* autem *Saturnius*, quoniam Nilus ab Ægyptiis Osiridis et Jovis nominibus fuit condecoratus. conf. Jablonsky Panth. Ægypt. lib. ii. c. i. §. 4. lib. iv. c. i. §. 14. ubi virum doctiss. locus hic non fugit. [100. v. Schol. rec. ad Sophocl. Antig. 1033. *Ex Schedis.*]

[97. ναὸν καταβάντα? pro ἀναβάντα? *Ex Schedis.*]

99. Ægyptus dicta pro Libya: poetarum more. Et mox 100. ἦ ῥα Μηδείας αὗται ἦσαν αἱ ἐκείων στίχες, *vaticinii series*, tale erat vaticinium. 103. μῆτιν. 106. χρησμόν. [monitum grave. *Ex Schedis.*]

105. ἐν τούτῳ λόγῳ, quod *in hoc Medeæ vaticinio* est memoratum, *Pythiæ oraculum, quod* quidem non ad quæsitum, sed *sponte illa effata est*, ὤρθωσε, *te, o Batte, constituit*, sc. coloniæ deducendæ auctorem; nisi malis, *animum tuum erexit et adjecit novæ coloniæ consilio.* Mox 112. τίς ποινὰ, *quæ liberatio.* Nam ποινὴ est remuneratio, permutatio, adeo etiam *mali in melius.*

Χρησμὸς ὤρθωσεν μελίσσας
Δελφίδος αὐτομάτῳ κελάδῳ·
Ἅ σε χαίρειν εἰς τρὶς αὐ-
δάσασα, πεπρωμένον
Βασιλῆ' ἄμφανεν Κυράνας,

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον
Ποινὰ τίς ἔσται, πρὸς θεῶν.
Ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ
Νῦν, ὥστε φοινικανθέμου ἦρος ἀκμᾷ,
Παισὶ τούτου ὄγδοον θάλ-
λει μέρος Ἀρκεσίλας· τῷ μὲν Ἀπόλ-
λων ἅ τε Πυθὼ κῦδος ἐξ
Ἀμφικτυόνων ἔπορεν

110. Κυρήνᾳ Bodl. C. non male hoc, vel potius Κυράνᾳ, ut et Schol. cum ms. Gott. legisse videtur; exquisitiore structura. In ἄμφανεν recte attextum ν ab Oxon. 113. Pauw legendum censet ἦ μάλα δὴ μίνα καὶ Νῦν, ut μίνα sit pro μίνυνσι: *vaticinium illud* (v. 109. 110.) *adeo certum et verax, ut non modo regnaverit ille, sed et regnent nunc ejus posteri.* Nihil vidi durius et contortius. Itaque, donec melius aliquid ex melioribus libris prolatum fuerit, non pigebit acquiescere in vulgato hyperbato: μετὰ παισί. Proclive est μετὰ mutare in μίγα, ut sit μίγα μέρος, *magna progenies.* Nisi μίγα θάλλει præferas, pro μεγάλως. 114. Νῦν πού γε Bodl. γ. ita φ. ἦρος ἀκμᾷ de juventa accipiendum. Bodl. C. Νῦν φοινικανθίμου τι ἦρος ἐν ἀκμᾷ, vitiose. 115. μετὰ—παισὶ τούτου, *inter, e posteris hujus Batti,* dudum insidebat animo, et idem video nunc ex Bodl. C. laudari. Vulgo erat τούτοις. sic saltem esset: ἐν τοῖς Κυρηναίοις τοῖς νῦν. 116. μέλος Pal. C. *membrum, gradus,* interpretatur Schmidius. Malim pro μέλημα, *cura,* dictum accipere. Si μέρος verum est, progenies ex ordine quæque pro parte totius stirpis habita videtur. 118. ἀμφικτιόνων legit unus ex Schol. qui interpretatur: ἐκ πάντων τῶν περιοίκων. Amphictyones præerant Pythiis.

113. *Arcesilaus, octavus a Batto, nunc regnat:* ὄγδοον θάλλει μέρος, *progenies.* Stirps est totum aliquid, cujus sunt partes generationes. ὥστε ἦρος ἀκμᾷ, *virescit tanquam verno tempore.* Molestum est hyperbaton μετὰ παισὶ τούτου, nam sic haud dubie legendum pro τούτοις, *inter posteros hujus Batti.*

116. μέρος non dubito verum esse; utitur hac voce Pindarus aliquoties *de singulis rebus ejusdem generis;* ut Pyth. xii. 20. τρίτον μέρος κασιγνητᾶν, *tertia soror.* Nem. iii. 128. pro *ætatis gradu:* sic et inf. hoc carmine v. 279. 280. γενεᾶν μέρος ἁλικίας.

Ἱπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ
Μοίσαισι δώσω, καὶ τὸ πάγ-
χρυσον νάκος κριοῦ. μετὰ γὰρ
Κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομ-
ποί σφισιν τιμαὶ φύτευθεν.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας;
Τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαν-
τος δῆσεν ἄλοις; θέσφατον ἦν Πελίαν
Ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν
Χείρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀκηράμπτοις.
Ἦλθε δέ οἱ κρυόεν
Πυκινῷ μάντευμα θυμῷ,
Πὰρ μέσον ὀμφαλὸν εὐ-

119. ἱπποδρομίας Ald. 124. Τίς μὲν Bodl. C. ad δίξατο deficit αὐτούς. Mingarell. conj. τίς σφας. ἀρχὰ bene Oxon. e Scholiis restituerunt. vulgo ἀρχή. δίξατο sc. τοὺς Μινύας, exquisite. ut *casus, aerumnae, aliquem excipere*, ei contingere, dicuntur, sic h. l. caussa navigandi, ἀρχὰ ναυτιλίας. 126. ἄλλης Bodl. γ. inepte. 131. πὰρ ex Pal. C. et Ald. repetiit Schmidius. A Romana invectum erat παρά. [Respicit Pausanias x. 16. p. 835. *Ex Schedis.*]

119. ἀποδώσω αὐτὸν Μοίσαις, ut Latini, *tradam Musis* sc. canendum. 122. θεόπομποι τιμαὶ, eædem quæ θεία τιμή. τιμὴ θεῶν 91. *honos divinitus destinatus, ut ex ea gente reges essent Cyrenes, ortum habuit* inter navigationem, in Tritonide palude.

125. Sententia per se est obvia: *quid coegit eos hoc discrimen adire?* Sed quæritur de poetica orationis forma. Subjectum est κίνδυνος, ad quod subeundum erant obligati, coacti. Tribuuntur ei hic, quæ τῇ Ἀνάγκῃ conveniunt et tribui solent; ut adeo sit κίνδυνος, *summum discrimen*, quo quis tenetur; adeoque *necessitas*, qua adigitur *ad hoc vel illud faciendum*. Jason vitæ in discrimine versabatur, si patrui Peliæ jussa exsequi nollet; adeoque hoc ipsum discrimen, tanquam *caussa navigationis susceptæ*, eum constringebat tanquam *clavis* affixum, (poetica ratio vel ex Horatio nota) quo minus elabi posset. Est adeo τίς κίνδυνος, *quodnam discrimen*, quod evitandum ipsi erat, (nisi hoc faceret, adeoque, *quæ necessitas*) adegit ipsum? Vix enim satis placet: *quænam pericula subire fatale fuit?* ἀδάμας poetarum more receptum est, ut a Romanis *ferrum*. De lapide adamante, pro sua ætate, Pindarus vix cogitare potuit.

128. χείρεσσιν ἢ βουλαῖς, *apertis vi aut insidiis.*

δένδροιο ῥηθὲν ματέρος·
Τὸν μονοκρήπιδα πάντως
Ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάλᾳ,
Εὖτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ
Σταθμῶν ἐς εὐδείελον
Χθόνα μόλῃ κλειτᾶς Ἰωλκοῦ

Α. δ'. Κ. ιδ'.

Ξεῖνος, αἴτ' ὢν ἀστός. ὁ δ' ἄρα χρόνῳ
Ἶκετ', αἰχμαῖσιν διδύμαισιν, ἀνὴρ
Ἔκπαγλος. ἐσθὰς δ' ἀμφότερόν μιν ἔχεν,
Ἄτε Μαγνήτων ἐπιχώριος, ἁρ-
μόζοισα θαητοῖσι γυίοις,
Ἀμφὶ δὲ παρδαλέα
Στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους.
Οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι
Κερθέντες οἴχονθ' ἁγλαοὶ,
Ἀλλ' ἅπαν νῶτον καταίθυσ-
σον. τάχα δ', εὐθὺς ἰὼν, σφετέρας
Ἐστάθη γνώμας, ἀταρ-

133. μονοκρήπιδα, etsi a κρηπὶς, recte. v. Suid. h. v. Est μονόκρηπις, ut μονίχιος. 138. αἴτ' ὢν vett. edd. mutatum in ed. Morell. in αἴτ' ἄν. at est pro εἴτ' οὖν, quod frequens est. 104. ἴχεν ex Pal. C. emendatum a Schmidio. Invito metro omnes ἔσχεν. ἐσθὰς ex Herodiano illustrat Eustath. p. 287. med. 141. ἄτε non est pro ὅτι, sed syllaba *brevi* ἄτε, καθ' ἁ, pro ὡς. debebat ἄτε μὲν sequi ἄτε δὲ παρδαλίᾳ, ἡ στέγετο. [Video me errare. ἄτε pro ὅτε: nam longa esse debet. *Ex Schedis.*] 142. ἁρμόζοισαν Bodl. C. male. [143. Gilb. Wakefield scribit παρδαλίᾳ. (Silv. Part. i. p. 77.) *Ex Addendis.*]

140. Vestitus partim indigenæ erat, partim exteri advenæ.

144. Erit, ut nunc est, loquendi forma: ἡ παρδαλὶς ἐστέγετο ὄμβρους φρίσσοντας, *panthera tergum avertebat imbres horridos*, horrorem corpori injicientes. ἐστέγετο pro ἔστεγε. [et hoc, tegendo avertere, πρός—. Sic Æschyl. vii. ad Theb. 218. 236. *Ex Schedis.*] At si παρδαλίᾳ legas, ipse ἐστέγετο (πρὸς τὸν) ὄμβρους.

βάτοιο πειρώμενος
Ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

Ε. δ'. Κ. ιγ'.

Τὸν μὲν οὐ γίνωσκον. ὀπιζομένων
Δ' ἔμπας τὶς εἶπεν καὶ τόδε·
Οὔ τί που οὗτος Ἀπόλ-
λων. οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστι πόσις
Ἀφροδίτας. ἐν δὲ Νάξῳ
Φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ Ἰφιμεδείας παῖδας, Ὦτον καὶ σὲ, τολμάεις Ἐπιάλτα ἄναξ.
Καὶ μὰν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος
Θήρευσε κραιπνὸν, ἐξ ἀνικάτου φαρέτρας ὀρνύμενον·
Ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων ἐπιψαύειν ἔραται.

Σ. έ. Κ. ιδ'.

Τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι

150. ἀταρβάκτοιο mss. Bodleiani, it. Ald. 153. καὶ otiosum esse videtur, nisi forte sic adjuves: *ex iis tamen*, qui eum animadvertebant, fuit qui etiam diceret. Conj. εἶπεσκεν τόδε. vel εἶπέν κεν pro *dixit forte*. 154. Interrogatio a Schmidio illata erat, qua melius caremus, est enim mirantis et exclamantis. 159. Ἐπιάλτα, Dorica forma, sola Crat. et Schmid. Vulgo ubique vulgare Ἐφιάλτα. 161. κραιπνόν γ' Mingarell. ut metrum fulciat. 165. Si Pindarus sibi constare voluit, aut grammatici volebant sibi constare, debebat scribi ἀμειβόμενοι, et sic ubique; nunc semel scriptum occurrit Nem. xi. 17. παραμείβεται.

150. πειρώμενος h. l. πεῖραν δοὺς, *experimentum animi sui imperterriti edens.*

156. Recte Chæris reprehendit continuari comparationem tertio exemplo, et post deos memorari Aloidas, homines monstrosa corporis statura, et vasti corporis Tityum. Etsi poeta omnem rem ad corporis robur et proceritatem retulisse videtur. Νάξος λιπαρὰ, *fertilis*, ergo vitibus; alias *clara*.

163. ὄφρα τις, *ut alii, ejus exemplo admoniti, ab illegitimo amore abstineant.* Si-

Γάρυον τοιαῦτ'. ἀνὰ δ' ἡμιόνοις
Ξεστᾷ τ' ἀπήνᾳ προτροπάδαν Πελίας
Ἵκετο σπεύδων. τάφε δ', αὐτίκα παπτήναις ἀρίγνωτον πέδιλον
Δεξιτερῷ μόνον ἀμφὶ ποδί. κλέπτων δὲ θυμῷ
Δεῖμα προσέννεπε· ποίαν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὔχεαι
Πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνδρώπων σε χαμαιγενέων πολιᾶς
Ἐξανῆκεν γαστρός; ἐχθίστοισι μὴ ψεύδεσι
Καταμιάναις εἰπὲ γένναν.

A. é. K. ιδ'.

Τὸν δὲ θαρσήσαις ἀγανοῖσι λόγοις
Ὧδ' ἀμείφθη· φαμὶ διδασκαλίαν
Χείρωνος οἴσειν. ἄντροθε γὰρ νέομαι
Πὰρ Χαρικλοῖς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κενταύρου με κοῦραι θρέψαν ἀγναί.
Εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις
Ἐνιαυτοὺς, οὔτε ἔργον

168. Interpungebatur τάφε δ' αὐτίκα, π. 169. -πτήναις leg. monente quoque Pauw. Cum mox 178. sit καταμιάναις, putes fuisse quoque παπτάναις. 177. Mingarellus conj. ἰχθίστοις σε μὴ ψ. nec male. 180. διδασκαλίας Bodl, C. exquisitius, sed minus concinne h. l. 182. χαρικλῆς Crat. vitiose. χαρικλοῦς vulgari forma in Bodleianis. 184. ἐνιαλίσας vitium ed. Commelin. 185. οὔτ' Rom. cum cett. οὔτι Schmidius. Sic Bodl. C. et Ald.

milia Pyth. ii. 63. iii. 106. ἵεται, metro docente, est pro ἵενται, ab ἵημι vel ἵεμαι.

174. τίς ἀνθρώπων, quæ femina te partu edidit? πολιᾶς γαστρὸς, λευκῆς, ut λευκὴ σάρξ, λευκὸν σῶμα, candidum corpus. ornans epitheton. v. inf. 194.

180. Institutus sum a Chirone. φαμὶ (ut Homer. εὔχομαι) εἶσιν (ἴσχειν, ἀληφίναι. Ita φέρειν pro ἴσχειν sæpe, ut sup. Ol. vii. 95 98.) διδασκαλίαν Χείρωνος, διδαχθῆναι παρὰ Χ. Ad rem of. Nem. iii. 92, 93.

185. οὔτι ἔργον οὔτ' ἴσος συνεπάπτειν πείνοισιν εἰπὼν, nil iis de discessu se dixisse ait: nec rem ipsam, discessum, nec caus-

Οὔτ' ἔπος εὐτράπελον
Κείνοισιν εἰπὼν, ἰκόμαν
Οἴκαδ', ἀρχαίαν κομίζων
Πατρὸς ἐμοῦ, βασιλευομέναν

186. *εὐτράπελον* a Schmidio profectum est: in codd. est *ἐντράπελον*, vox aliunde ignota. Nec aliter legerat Schol. vetus: *εἴκοσι δ' ἐκπληρώσας ἐνιαυτοὺς παρὰ Χείρωνι, οὔτε ἔργον οὔτε λόγον ἐκείνοις ἀπαίδευτον εἰπὼν παρεγενόμην εἰς τὰ οἰκεῖα, τὴν ἀρχὴν καὶ βασιλείαν σπεύδων ἀναλαβεῖν τοῦ πατρὸς Αἴσονος, ὑπ' ἄλλου νῦν παρὰ* (non *κατὰ*) *τὸ δίκαιον οὖσαν.* Apparet, hic eum legisse vocabulum, quod contrariam vim haberet *τοῦ εὐτράπελος*, quod ad *mores commodos, faciles* et *facetos* spectare in confesso est. Pergit tamen Scholion: *εὐτράπελον δὲ, ἀπαίδευτον, αἰσχρὸν, ὃ ἐντρέψαιτο ἄν τις. ἢ ἐναντίον καὶ αἰσχρὸν, ὃ ἄν τις ἐντραπείη.* Qui ultima adjecerunt, possunt alter *ἐντράπελον*, alter *ἐντράπελον* legisse videri. Alterum hoc, ut dixi, in omnibus editis et scriptis occurrit, et defenditur acriter a Pauwio, ut sit turpe, *ὃ ἐντρέπει, rubore suffundit.* Igitur hoc ad xx. annos pertinere necesse est, per quos *obsequiosum se præstiterat Chironi alumnus*, ita ut sine offensa cum iis se vixisse significaret; neque se discessisse, quia haberet, quod de Chirone conquereretur. Cum tamen vox *ἐντράπελος* nusquam occurrat, sed tantum *δυστράπελος* et *εὐτράπελος*, quod et in Scholiis, etsi perperam, insertum est, cumque ne analogiam quidem habeat *ἐντράπελον*, reliqui in poeta, quod jam in P. i. 178. obvium, receperat Schmid. Ita verba licet *ad discessum* referre *clam ab generoso adolescente, qui juvenili calore et impatientia abripi se passus erat, factum, nec ullo facto vel verbo nutritoribus significatum: οὔτε ἔ. — εἰπὼν, ἰκόμαν* etc. Sic temeritas adolescentis in seqq. mira videri non debet, cum alioqui Chironis prudentiæ parum fuisset consentaneum, immittere sic adolescentem in manifesta pericula et insidias. Ita *εὐτράπελον* erit fere *humanum, obsequiosum, pium.* Accedit quod lectio *εὐτράπελον* etiam in Cod. Gotting. reperitur. Schneider ad Demetr. p. 154. comparat versum Aristoph. Vesp. 466. *οὔτε τιν' ἔχων τρόφασιν, οὔτε λόγον εὐτράπελον*, ubi esse videtur *πιθανὸν, probabile.* Sin autem ad *ἐντράπελον* redirem, non tamen cum vetustis grammaticis acciperem *immorigerum*, sed potius ab *ἐντραπῆναι* ducerem, ut sit *ὁ ἐντρεπόμενος, qui reverentiam præstat, habet.* Debuisset nutritius aperire consilium suum nutritoribus, saltem reverentia eorum et amore motus, ut obsequiose veniam peteret et valediceret. 187. *κείναισιν* mavult Pauw, quod v. 182. 3. non nisi feminæ memorantur. Scilicet, si hoc legeretur, tum ille emendasset alterum, quod et ipsum satis frequens in poetis. Et hic Chiron ipse subest. 188. Interpretes veteres et recentes, etiam Pauwium, tantopere hærere potuisse in voce *ἀρχαίαν*, ut per epenthesin pro *ἀρχὴν* dictam vellent, aut, quod Chæris grammaticus maluit, *ἀρχὰν ἀγκομίζων* emendarent, admodum miror. Nihil magis obvium est, quam *ἀρχαίαν — τιμὰν* v. 192. sibi respondere. Tanti erat, ut, quod fecimus, post *παισὶ* interpungeretur.

sam probabilem communicavi. [l. *nec caussam, nec officiosam vocem valedicendo. Ex Schedis.*] Sed vid. V. L.

188. *κομίζων, ὥστε ἀνακομίζειν, ἀναλαβεῖν, (τὴν) ἀρχαίαν τιμὰν πατρὸς—οὐ κατ' αἶσαν, οὐ κατὰ τὸ δίκαιον, βασιλευομέναν, quæ tenetur nunc* (sc. ab alio.)

190 Οὐ κατ' αἶσαν, τάν ποτε
Ζεὺς ὤπασεν λαγέτᾳ
Αἰόλῳ καὶ παισὶ, τιμᾶν.

Ε. é. Κ. ιγ'.

Πεύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεμιν,
Λευκαῖς πιθήσαντα φρεσὶν,

190. *οὐκ αἶσαν* Ald. 191. *ὤπασε* ante Oxon. 193. *νιν*, quod Dorum est, legi videtur in ms. Bodl. et præfert id h. l. Pauw. *νιν* sc. *τὴν ἀρχαίαν τιμήν*. Posset quidem *μὴν Πελίαν* per appositum accipi, ut forte Isthm. vi. 106. Sed hoc durius. 194. *πιθήσαντα* Morell. et Steph. hincque reliquæ, vitiose. *φρεσὶν* reposuerant Oxonienses etiam h. l. vix bene.

193. *πεύθομαι γάρ νιν.* Est ordo verborum: *τὸν Πελίαν ἀποστλᾶσαι* (*ἀφιλέσθαι*, ut *συλάσας κρᾶτα* pro *ἀφιλὼν* Pyth. xii. 28.) *νὶν* (*αὐτὴν, τὴν τιμὴν*) *ἀμετέρων* (nam sic leg.) *τοκέων ἀρχιδικᾶν*. Ductum hoc ab *ἀρχιδίκης*· cujus tamen verum sensum constituere difficile est. *ἀρχιδίκης* dictum esse potest ut *χειροδίκης*, *cui jus est in manu*, adeoque *cui jus est in regnando*, qui juste regnat. Composita tamen ab *ἀρχὴ* videntur a significatu *principii* ducta, ut *ἀρχίκακος*, *ἀρχίντυπος*, *ἀρχίπλουτος* apud Sophocl. El. 72. *ab initio dives*, *quique antiquas opes sibi vindicat ac tenet*, ut ibid. 1393. *ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἰδόλια*. Erit ergo *ἀρχίδικος*, *δίκαιος ἀπ' ἀρχῆς*. Quo confici puto, scribendum esse *ἀρχιδίκαν* [et sic Heynius in textu scripsit.] sc. *τιμὰν*, *quam olim jure tenuerunt parentes*. [qui ab initio jus (regnandi) habuere, h. potestatem. *Ex Schedis.*] Si hæc collegeris, videbis, doctum esse Scholion ad h. l.

194. *λευκαὶ φρένες* ex eo genere epithetorum est, in cujus interpretatione nos fugit veterum auctoritas; ex etymologia autem vel a tropo varia elici possunt. Philostrati et Dionis Chrysost. auctoritas ad Pindarum vix magna esse potest, non magis ac Grammaticorum seriorum. In Hesychio et Suida cumulata sunt interpretamenta: *λευκαὶ φρένες. μαινόμεναι. ἢ λαμπραὶ, ἢ ἀγαθαὶ, ἢ ἥμεροι.* Jam habes, unde, quod placet, eligas. Video tamen, singula ex contexto conjectura esse deducta, quemadmodum in nostris scholiis: *φρένες ἀνέντες.* Hominem *mollem*, *desidem*, a corpore *albo*, *λευκὸν* dici, nil miror; at enim admotis machinis opus est, ut *λευκαῖς φρεσὶν* inserviat is significatus. Peliam enim hominem mollem antiquitas non tradidit, nec contextus docet. Equidem sequebar simplicissimum: servarunt poetæ *multa epitheta* ex antiquitatis usu, *per se otiosa*, verum honorem et auctoritatem *ex vetustate* habentia. sic *ὕδωρ ὑγρὸν*, *γάλα λευκὸν*, paullo ante v. 75. *γαστὴρ πολιὰ*, pro *λευκή*. [*ἴαχε πολιὸν* Hesiod. O. et D. 492. *candidum. Ex Schedis.*] simili modo *φρένες* modo sunt *ἀμφιμέλαιναι* ap. Homer. propter sanguinis colorem, et ap. Hesiod. Sc. H. 429. *θυμοῦ—κελαινὸν πίμπλατο ἦτορ*. modo *λευκαὶ*, ab omento; nam ineptam grammaticorum interpretationem, etiam in Schol. Pindari, nil moror. Ita *splendidam bilem* Horatii comparabam cum *vitrea bile* Persii, quatenus intumuit; viscerum utique inflatorum superficiem multo magis

Ἀμετέρων ἀποσυ-
λᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων·
Τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον
Φέγγος, ὑπερφιάλου ἀγεμόνος
Δείσαντες ὕβριν, κᾶδος ὡσ-
εί τε φθιμένου δνοφερὸν
Ἐν δώμασι θηκάμενοι μετὰ κω-
κυτῶ γυναικῶν κρύβδα πέμ-
πον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
Νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν, Κρονίδᾳ
Δὲ τράφεν Χείρωνι δῶκαν.

195, 6. *ἀμετέρων—ἀρχεδικᾶν* Ald. et Rom. nisi quod duplici accentu habet: *ἀρχεδίκᾶν*, unde Cratandrina *ἀρχεδίκαν* emendavit; at ceteræ servant *ἀρχεδικᾶν*. Ut ex Scholiis apparet, lectio hæc, *ἀμετέρων ἀρχεδικᾶν*, grammaticum Chærin auctorem habet, *ἵν' ᾖ, τῶν ἡμετέρων πατέρων τῶν ἀρχεδικῶν* (explico: *δικαίως τὴν ἀρχὴν κεκτημένων*) *ἀποσυλῆσαι αὐτὸν πεύθομαι* (sc. *μιν* v. 193.) At *ἀρχεδίκαν* et quantum ex Schol. intelligere licet, *ἀμετέραν* legerant alii, eo sensu, ut exponerent, *τὴν ἀρχὴν, ἣν κατὰ δίκην—εἶχον οἱ ἐμοὶ γονεῖς*. Oxonienses *ἀμετέραν* receperant, relicto *ἀρχεδικᾶν*, arbitrati, illud alterum esse doricum pro *ἀμετέρων*. Vellem viri docti animadvertissent ac docuissent, etiam a nominibus in—*ος* genitivum pluralem eo modo efferri; est enim *ἀρχεδίκης* vel—*ας τοκεὺς ἀμέτερος*. Quod infra Pyth. xii. 33. occurrit *αὐλᾶν*, dubitationem non tollit. Itaque retinenda puto *ἀμετέρων—ἀρχεδικᾶν τοκέων*. Nec dissentit Pauwius. 201. *μέγα κ.* Pal. C. additum Scholium: *μικτικῶς*. 201, 202. *μετὰ κωκυτῶ* (pro *κωκυτοῦ*) tuto scribi posse arbitror pro *μετὰ κωκυτῷ*. *κρύβδαν* vulgo. *κρύβδα*, postulante iambico, emendavit Schmidius, assentiente Bodl. C. 204. *κοινώσαντες* ed. Commelin. sphalma. Est *κοινάω*. cf. inf. v. 236. 205. *τραφὶν* Ald. Doricum. Sed Dores aiunt retrahere accentum: itaque etiam *τράφιν*.

nitere constat. Nihil afferre me, quod cogere possit, bene memini; tantum meos sensus eorumque rationes expono. Versatur res in eo genere, in quo videndum est, primo *quid sit probabile per se*, tum *quid sit probabilius ceteris*; quandoquidem, *quod liquido constet*, non habemus. In his, in quibus nihil est, quod ad consensum compellat, dissensum aliorum quis paullo liberalior ægre ferat?

199. *κᾶδος θηκάμενοι δνοφερὸν ἐν δώμασιν ὡσεὶ φθιμένου* (*ἐμοῦ*) s. *funus facientes*, *κεκοσμάμενοι*, s. *luctum atrum*, tristem, *exorsi*.

204. *νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν*, *communicantes iter nocti*, noctem solam habentes *consciam consilii*, h. e. clam noctu. [fere ut Eurip. Ion. 956. 7. *Ex Schedis.*]

Σ. ϛ'. Κ. ιδ'.

Ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων
Ἴστε. λευκίππων δὲ δόμους πατέρων,
Κεδνοὶ πολῖται, φράσσατέ μοι σαφέως.
Αἴσονος γὰρ παῖς, ἐπιχώριος, οὐ
Ξείναν ἱκόμαν γαῖαν ἄλλων.
Φὴρ δέ με θεῖος Ἰά-
σονα κικλήσκων προσηύδα.
Ὡς φάτο. τὸν μὲν ἐσελ-
θόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρός.
Ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν
Δάκρυα γηραλέων γλεφάρων·
Ἂν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ
Γάθησεν, ἐξαίρετον
Γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.

Α. ϛ'. Κ. ιδ'.

Καὶ κασίγνητοί σφισιν ἀμφότεροι
Ἦλυθον, κείνου γε κατὰ κλέος· ἐγ-

210. ξείναν γε legit, ne pede laboret versus, Pauw. Mingarell. ἐφικόμαν vel ἀνικόμαν. Malim ἱσικόμαν. 211. φὴρ δέ με revocavi. Oxon. ed. vitio operarum φὴρ γέ με. 213. ἐσελθόντ' Schmidii hortatu Oxon. recepere; vulg. εἰσελθόντ'. 214. ἔγνον ὀφθαλμοὶ haud dubie cum Bodl. C. legendum: ἔγνον pro ἔγνωσαν. ut ἴδον, ἴδεν, ἔσταν. Ita etiam Pauw censuit. Vulgo ἔγνων, adversante metro: quocirca Schmidius ἔγνω ὀφθαλμὸς substituerat. 215. παμφόλυξαν Bodl. γ. Etiam apud Hesych. similis scriptura ex hoc exemplo, non, ut ibi fit, declaranda: παμφαλύζει, τρέμει. 216. βλιφάρων vulgare primus Steph. intulit: ejecerunt iterum Oxonienses.

207. λεύκιπποι, majores, h. *nobiles*, qui quadrigis vecti sunt junctis equis candidis.—Mox 209. ἱκνοῦμαι, οὐ ξένος ἱκνέομαι.

217. Erat γάθησεν ἐξαίρετον, Γόνον—. Melius, puto, interpungitur: ἂν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ γάθησεν, ἐξαίρετον γόνον ἰδὼν, κάλλιστον ἀνδρῶν· h. περιεγήθησε (καθ') ἣν ψυχὴν, ἐν ψυχῇ.

220. κασίγνητοι patris Æsonis.

γὺς μὲν Φέρης, κράναν Ὑπερηίδα λιπὼν,
Ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν· ταχέως
Δ' Ἄδματος ἦκεν καὶ Μέλαμπος
Εὐμενέοντες ἀνε-
ψιόν. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρᾳ
Μειλιχίοισι λόγοις
Αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
Ξείνι' ἁρμόζοντα τεύχων,
Πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν,
Ἀθρόαις πέντε δραπὼν
Νύκτεσσιν ἔν θ' ἁμέραις
Ἱερὸν εὐζωᾶς ἄωτον.

222. Ὑπερηίδα quadrisyllabum est, ut ηι una sit syllaba. [Ὑπερῆδα Heynius correxit.] Quorsum ergo Ὑπερηΐδα scribitur? 223. Ἀμυθὰν, ut Ἀλκμάν. Etsi est Ποσειδᾶν. Verum est quoque Ποσειδὰν, v. Valk. ad Eurip. Phœn. p. 65. Kœn. ad Gregor. p. 93. Ἀμυθᾶν Bodl. γ. quasi pro Ἀμυθάων contracte. 224. ἶκεν Bodl. γ. et Ald. eadem vi. 225. ἐυμενῖν cum quarto casu junctum, non cum tertio, notabile visum, etiam Schmidio. Pauwius ἀνιψιῷ reponendum putat. Ita et ἀνιψιοὶ locum haberet. Miror ei non in mentem venisse, ἐυμενίοντ' ἐς ἀνιψιόν. ἐυμενίοντε de duobus. potest tamen ἐυμενῖν esse *benevole aliquem excipere*, et εἰς subintelligi. Sed verum est: ἦκεν (πρὸς) ἀνιψιόν. tum ἐυμενίοντες, *benevolentia adducti*. 230. ἐν Oxonienses ex Bodl. γ. reposuerant, pro ἐς, ut illud Doricum sit. Audio! sed potest etiam librarii lapsus esse, ut malim hactenus vulgare ἐς retinere, ut sit: *ad omnem hilaritatem eos intendit, incitavit, invitavit.* ἐτάνυεν, ἐνίτεινε, etiam in Glossariis occurrit. Sin vero ἐν magis placet, ut placet, tamen et hoc cum τάνυεν jungendum: ἐντάνυεν π. ε. 232. Mingarell. conj. νύκτεσσί τ' ἔν θ' ἁμέραις. Vulgatum est doctiore junctura dictum pro ἐν νύκτεσσιν ἁμέραις τε.

222. Ὑπέρεια κρήνη haud ignobilis. [apud Pheras, in vicinia Iolci. *Ex Schedis.*] v. doctiss. Eckhel Numism. anecd. p. 86.—[Pelias et Neleus e Tyro et Neptuno. Æson, Amythaon, Pheres e Tyro et Cretheo. *Ex Schedis.*]

226. ἐν δαιτὸς μοίρᾳ. Schol. ἐν μέρει, *participes eos reddendo convivii*, h. excipiens eos epulis. Hoc videtur simplicissimum; portio epularum unicuique hospitum contingit. Mox 229. ξείνια sunt ipsæ epulæ, et 230. ἐντάνυεν πᾶσαν εὐφροσύναν, *hilaritatem maximam* in eorum animis *explicuit, excitavit.* ἐντείνειν, ἐντανύειν, fere ut αὔξειν, pro vulgari σεμνύεσθαι. [Ad Tibull. i. 5, 76. laudavi ex epigrammate apud Reinesium, illustrato a Valken. Diatribe p. 233. Ζῆθι κάλων τείνας οὖριον εὐφροσύνας. *Ex Addendis.*]

E. 5'. K. 17'.

Ἀλλ' ἐν ἕπτα, πάντα λόγον θέμενος
Σπουδαῖον ἐξ ἀρχᾶς ἀνὴρ
Συγγενέσιν παρεκοι-
νᾶθ'. οἱ δ' ἐπέσποντ'. αἶψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν
Ὦρτο σὺν κείνοισι. καί ῥ' ἦλ-
θον μέγαρον Πελίαˑ ἐσσύμενοι
Δ' εἴσω κατέσταν. τῶν δ' ἀκού-
σαις, αὐτὸς ὑπηντίασεν
Τυρσοῦς ἐρασιπλοκάμου γενεᾶ.
Πραΰν δ' Ἰάσων μαλθακᾷ
Φωνᾷ ποτιστάζων ἔαρον
Βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων
Παῖ Ποσειδᾶνος Πετραίου,

236. *συγγενίσσι* male Rom. et seqq. Schmidius Aldum pro se laudare poterat. Tum *πᾶσι κοινᾶθ'* omnes edd. ante Schmidium, qui metro monente et suffragante Pal. C., cui duo Bodlei. succinunt, emendavit *παρεκοινᾶθ'*. ut tamen appareat, unde *πᾶσι* venire potuerit, non male Pauwius conjecit, fuisse olim in libris scriptum *συγγενίσι* vel *—σιν ποτικοινᾶθ'*. 239. *-θεν μέγαρον Πελία δ'* editum erat ab Oxon. quod a sermonis ratione alienum est; unde eos Pauwius satis acerbe exagitavit: nam δὲ eo loco stare non potest. Edd. vulgg. *-θεν Πελία μέγαρον' ἐσ.* Schmidius syllabæ carere volens rescripserat *μέγαρόν δ'*. nec male pro *μεγαρόνδε*. unde puto adhæsisse ed. Oxon. Verum melius vocibus permutatis *μέγαρον Πελία* offerebat Bodl. C. 240. *εἴσω* Schmid. quod Bodl. C. firmat. Vulg. *ἔσω*, recte in metro iambico, monente Pauwio. 241. *ὑπαντίασεν* Ald. 246. *Ποσειδᾶνος* Ald. *Ποσιδᾶνος* Rom. et seqq. *Ποτιδᾶνος* Oxon. exhibuerant ex Bodl. C. Est tamen perpetuo Pindaricorum exemplarium usu per *σ*, *Ποσειδᾶνος*.

234. *παρεκοινᾶθε θέμενος* (*προθέμενος*) *omnem rem, λόγον σπουδαῖον*, pro *σπουδαίως θέμενος, serio, accurate*. et illi 237. *ἐπίσποντο, assensi sunt, probarunt*. Nisi simplicius est: *comites se ei adjunxerunt*. Statim enim cum iis surgit de mensa.

246. Jason *exercus est prudentem sermonem*. *κρηπὶς, fundamentum*, pro *exordio*. Sic inf. vii. 3. et Fragm. p. 71. de victoria navali ad Artemisium parta: *ἔνι παῖδες Ἀθηναίων ἰάλεντο κρηπῖδα ἐλευθερίας*. *Ποσειδᾶνος Πετραίου* majore littera scribendum; erat enim locus Thessaliæ, in quo Iudi Neptuno habiti fuere. vid. Schol. Apollon. iii. 1243.

Σ. ζ. Κ. ιδ.

Ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι
Κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον,
Τραχεῖαν ἑρπόντων πρὸς ἐπίσδαν ὅμως.
Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ, θεμισσαμένους
Ὀργὰς, ὑφαίνειν λοιπὸν ὄλβον.
Εἰδότι τοι ἐρέω·
Μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ
Καὶ θρασυμήδει Σαλ-
μωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς
Ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέν-
τες σθένος ἀελίου χρύσεον
Λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφί-
σταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει

249. τρηχεῖαν Bodl. C. Sed in τραχεῖαν h. l. α longa est ex η Ionica. In vulgg. ἐπίσδαν δ' ὅμως. Omnino δ' tollendum erat, ut jam a Schmidio factum: abest quoque a cod. Gotting. Repugnat usui et metro; est enim iambelegus. Aldus prave: ἐπιάδαν δ'. 255. τρίταισιν δ'. Abest ν in edd. sed adesse debet, nisi iambus pro spondeo sit: monente quoque Pauw. τρίταις δὲ ἰν Bodl. C. 258, 9. ἀφίσταιντ' (aut, ut secundum grammaticorum leges scribendum, ἀφισταῖντ') Chæ-

249. Esse τραχεῖαν ἐπίσδαν, τὸ μέλλον τραχὺ, recte Schol. in quo sunt alia de voce ἐπίσδα, quæ proprie ἡμίρας μεθιόρτους declarat, nunc omnino τὸ μέλλον. Multa de ea, quæ nonnullorum vocabulorum fortuna fuit, disputarunt viri docti, olim Etymol. M. Suidas, Hesych. et ad hunc Hemsterh. tum Ruhnken. ad Timæum h. v. Comparantur cum repotiis, de quibus docta est Wernsdorfii disputatio. Est autem ordo: θνητῶν μὲν φρένες (κἂν) τραχεῖαν ἑρπόντων (αὐτῶν) πρὸς ἐπίσδαν h. e. κακὸν τὸ μέλλον, (etsi in mala futura irruunt, parant sibi calamitates futuras) ὅμως ὠκύτεραί εἰσιν, αἰνῆσαι κέρδος δόλιον πρὸ δίκας, *proclives sunt, præcipites, ad præferendam justo utilitatem per fraudem.* [fere ut Apollon. iv. 1017. *Ex Schedis.*]

250. θεμισσαμένους ὀργὰς, *moderantes, regentes, animos,* providere, ut feliciter agamus in posterum.

253. Eadem femina βοῦς, τοκὰς γυνὴ, *Enarea.*

258—260. Sunt verba paullo impeditiora. αἰδῶ καλύψαι erit, *tollere, extinguere,* ut κρύπτειν pro ἀφανίζειν, ἀϊστοῦν, *reverentiam* seu pietatem *cognatorum;* hoc fit odiis mutuis. εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις, (ὥστε αὐτὴν scil. τὴν ἔχθραν) τὴν αἰδῶ καλύψαι, *quæ talis sit, ut tollat pietatem.* Ita est: *Parcæ* (custodes recti

260 Ὁμογόνοις, αἰδῶ καλύψαι.

A. ζ'. K. ιδ'.

Οὐ πρέπει νῶιν χαλκοτόροις ξίφεσιν
Οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλαν προγόνων
Τιμὰν δάσασθαι. μᾶλά τε γάρ τοι ἐγὼ
Καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίη-
265 μ' ἀγρούς τε πάντας, τοὺς ἀπούρας
Ἀμετέρων τοκέων
Νέμεαι, πλοῦτον πιαίνων.
Κοὔ με πονεῖ τεὸν οἶ-
κον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν.
270 Ἀλλὰ, καὶ σκᾶπτον μόναρχον,
Καὶ θρόνον, ᾧ ποτε Κρηθείδας

ris legebat, nec improbante Grammatico in Scholiis, ἵν' ᾖ συστοιχὲς ὁ λόγος· ἀφίστανται δὲ καὶ Μοῖραι, εἰ μέλλει ἐν τῇ γένει ἡμῶν διαφορὰ γενέσθαι, ὅστε πρὸς ἀναίδειαν τραπῆναι. Etiam sic Aldus excusum dedit. At Rom. cum cett. ἀφίστανθ', sive ut ἀφίστανθο sive ut ἀφίστανται sit; hoc quidem melius: *recedunt Parcæ, aversantur*; adeoque cognati εὐκ ἀγαθῇ μοίρᾳ χρῶνται. [ἀποστατεῖ θέμις Æschyl. Eumen 411. *Ex Schedis.*] 260. Reliqui interpunctionem post ὁμογόνοις, etsi ea aut omitti aut etiam post σέλα cum Aldo transferri poterat: est enim quod Schol. ait: ἐὰν δέ τις ἔχθρα ὁμογένους γενηθῇ, ὥστε καλύπτειν τὴν αἰδῶ καὶ ἀπεχθάνεσθαι, τοῦτέστι, μὴ αἰδεῖσθαι sc. αὐτούς. *ita ut pudorem, quem sibi agnati et cognati mutuum debent*, h. pietatem, reverentiam et amorem, *deponant, exuant.* 261. νῶν Oxon. ante νῶιν, quod Schmidius monet per synizesin esse legendum. recte: sed cur diæresis infertur? exarandum haud dubie νῶιν, pronuntiandum νῶν. νῶ Bodl. γ. vitium est χαλκοτόρεις Romanæ edit. sphalma, in omnibus deinde editis servatum, recte secundum Scholiasten emendatum est a Schmidio. Ald. χαλκοτόρεις cum Bodl. γ. Versum recitat Tzetza ad Lycophr. 175. 262. ἀκόντεσσιν, adjecto ν, legendum, metro jubente, monet Pauw. 263 μᾶλα. atqui Ol. vii. 116. erant μᾶλα. 267. σὶ μιαι diserte Ald. at Rom. νύμις. forte ex scripturæ compendio. emendatum ex Aldo in Cratandrina. 271. καὶ θρόνος erat editum. Plus lyrici spiritus habere mihi videtur, si legatur: καὶ θρόνον, ut quoque ex Bodl. C. notatum video. Scilicet: Ἀλλὰ καὶ σκᾶπτον μόναρχον, Καὶ θρόνον, ᾧ—δίκας, Τὰ μὲν ἄνω ξυνᾶς ἀνίας Λῦσον ἄμμιν. *Sed et sceptrum et thronum, hæc* (τὰ, ταῦτα, solito more, ut ad utrumque et justi) *aversantur*, abhorrent ab adspectu, *ortis inter cognatos odiis, quibus pietas et reverentia mutua inter eos tollitur.* 268. καὶ μι πονῖ. πονῶ h. l. active. cf. Brunck. in Anacreont. p. 111. et προσύνοντα pro αὔξοντα, *non me male habet, quod hæc tuas opes valde augent*, tuis copiis accedunt.

Ἐγκαθίζων ἱπποταις
Εὔθυνε λαοῖς δίκας,
Τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

E. ζ. K. ιγ'.

Λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ
Αὐτῶν ἀναστήσῃ κακόν.
Ὣς ἄρ' ἔειπεν. ἀκᾶ
Δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας· ἔσομαι
Τοῖος. ἀλλ' ἤδη με γηραι-
ὸν μέρος ἀλικίας ἀμφιπολεῖ·
Σὸν δ' ἄνδος ἧβας ἄρτι κυ-
μαίνει· δύνασαι δ' ἀφελεῖν
Μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἐὰν

que σκᾶπτον et θρόνον referatur) *redde nobis sine omni tua et mea molestia.* Saltem sic accipiam vulgare σκᾶπτον—καὶ θρόνος—τὰ μὲν etc. Vulgo subintelligunt: σοντῖ μι, h. ἀλγύνει. 273. λαοῖς Schmid. metri gratia. vulgg. λαοῖσι. 276. Triplex olim in libris fuit varietas, ut ex Schol. apparet: ἀνασταίη, (docta lectio: *ne quid mali inde oriatur*) ἀναστήσῃ (quæ et futuri medii et indefiniti 1. subjunctivi esse potest: ex grammaticis aliqui pro ἀναστήσηαι dictum volebant) et ἀναστήσῃς, ut in edd. legebatur, quod secundæ lectionis interpretamentum esse videtur: nam ἀναστήσῃ ab—σομαι eodem significatu accipi potest, contra quam Scholiastes fecit.—νεώτερον pro μεῖζον. 277. Ἀκᾶ aut potius ἀκᾷ pro ἀκῇ dictum Schmidius, ἀκῇ etiam scribendum esse Pauwius censent: esse enim ab ἀκὴ, ἡ ἡσυχία, quæ ap. Hesych. interpretatio extat. Vox manifeste convenit cum ἧκα, Dorice ακα, h. ἠρέμα καὶ ἡσύχως, in quo α corripitur, antiquo usu. Probabile fit fuisse olim ἄκη vel ἀκὴ, quod *lenitatis* significatum haberet, inde factum (ἰν vel σὺν) ἄκῃ, ἄκᾳ, unde ἄκα, ἧκα factum, item (κασ') ἄκην vel ἀκὴν, quod Grammatici, Etymol. et Eustath. a χαίνω ducunt. Certe hinc ἴκηλος et ἄκαλος (v. Hesych. h. v.) formatum, et hoc brevem syllabam habere, patet ex Homerico ἀκαλαρρείτης. 278. ἀνταγόρευσιν pro ἀντηγόρευσιν, unde secunda est producta. ἔσσομαι—τοιοῦτος vulgg. quod mutavit Schmidius metro monente, et mss. Bodl. addicentibus. 281. σοῦ δ' ἄ. vitium, quantum video, solius edit. Schmid.

274. τὰ μὲν, *quod ad ista attinet*, ea quidem *redde mihi, ne inde* (ἐξ αὐτῶν, διὰ τούτου) *inopinum tibi arcessas malum.*

283. Veterator Pelias simulat, se religione teneri expiandæ ἄτης, piaculi, quod regni exitium minari videretur. Sunt autem placandi Manes Phrixi, parentis Athamantis et Inus injuria patrio solo pulsi et in Colchide mortui. Cæsum eum edit Valer. Fl. i. 47. sqq.

Ψυχὰν κομίξαι Φρίξος, ἐλ-
Θόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους,
Δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν,
Τῷ ποτ' ἐκ πόντου σαώθη

Σ. ή'. Κ. ιδ'.

Ἔκ τε ματρυιᾶς ἀθέων βελέων.
Ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος ἰὼν
Φωνεῖ. μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλίᾳ,
Εἰ μετάλλατόν τι. καὶ ὡς τάχος ὀ-
τρύνει με τεύχειν ναὶ πομπάν.
Τοῦτον ἄεθλον ἑκὼν
Τέλεσον· καί τοι μοναρχεῖν
Καὶ βασιλευέμεν ὤ-
μυμι προήσειν. καρτερὸς
Ὅρκος ἄμμι μάρτυς ἔστω

285. -θόντα erat; -θόντας non modo ed. Brub. cum Bodl. γ. sed omnes vett. usque ad Steph. idque metrum postulat. 288. ἐκ τῶν prave Rom. et sqq. donec Schmid. iterum emendavit sec. Ald. 291. εἰ μεταλλάττειν τι conj. Pauw. nam *somnium*, inquit, *erat apertum et omnis dubii expers.* recte; sed de somnio dubitari poterat, an divinitus missum et an ei parendum esset. Igitur aditur deus, an quid super somnii veritate et auctoritate ex deo explorari possit: εἰ μεταλλατόν τι. 292. ἐ. σὲ Rom. et seqq. Bene Schmidius ex Ald. revocavit μι, probantibus etiam Oxon. et Pauw. 294. τέλεσσον edd. At τέλεσον ex Aldo legendum esse, ut Ionicus a minore sit, monuerunt Schmid. et Pauw. καί τοι pro σοι.— 297. ἄμμιν invectum in ed. Morell. et Stephanianas. Pauw distinguere jubet: κ. ὄρκος ἄμμι· μάρτυς ἴ. Non satis assequor. Sed ordo verborum hic erat faciendus: μάρτυς ἔστω ἄμμι ἀμφοτέρους Ζεὺς ὁ γενέθλιος, καρτερὸς ὅρκος. Jupiter ὅρκος,

ubi hæc ornat. Apud Apollon. ii. 1198. Jovis ira placatur. κέλεται γὰρ Φρίξος (ἐμὲ) κομίξαι ψυχὰν ἑήν. Notabile κομίζειν, *curare*, de sacris factis, de inferiis. Eo sensu κομιδὴ quoque occurrit.

291. εἰ μεταλλητόν τι, *num quid comperiri posset super somnii consilio*: h. e. an possem resciscere aliquid, sitne viso obtemperandum. μεταλλᾶν non modo est *quærere*, sed et *comperire*. καὶ (ὁ Ζεὺς) ἐτρύνει ἐμὲ, ὡς τάχος τεύχειν ναῦ πομπὰν, h. πέμπειν νῆα, *instruere ac deducere in mare*.

294. μοναρχεῖν spectat ad imperium, βασιλεύειν ad dignitatem regiam, honorem, munera, ut sup. 270. σκῆπτον μοναρχον, καὶ θρόνος etc.

Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις.
Σύνθεσιν ταύταν ἐπαι-
νήσαντες οἱ μὲν κρίθεν.
Ἀτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἤδη

Α. ἡ. Κ. ιδ.

Ὄρνυεν κάρυκας ἐόντα πλόον
Φαινέμεν παντᾶ. τάχα δὲ Κρονίδα-
ο Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκαμαντομάχαι
Ἦλθον Ἀλκμήνας θ' ἑλικοβλεφάρου
Λήδας τε. δοιοὶ δ' ὑψιχαῖται
Ἀνέρες, Ἐννοσίδα
Γένος, αἰδεσθέντες ἀλκάν,
Ἔκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄ-
κρας Ταινάρου· τῶν μὲν κλέος
Ἐσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη

quatenus per eum juratur. [Heynius in textu et post Ὅρκος et post Ζιὸς posuit comma.] 301. ἀτὰρ metri caussa Schmid. pro αὐτὰρ, quod teneri poterat judice Pauw. 302. ὄρνυ Bodl. C. qui metro refellitur. ἰόντα, *concessam cuivis navigationem*, refinxerat Schmidius, argute, sed temere. ἰόντα est γινόμενον (γινησόμενον), τὸν δόξαντα, ut Schol. *constitutam navigationem*. Aut dicendum simpl. ὄντα pro εἶναι, ἴσισθαι. 303. πάντᾳ Rom. et al. Revocavit παντᾶ post Ald. Stephanus. Utrumque ferri posse censet Pauw. 305. Ἀλκμάνας repente hic editum: cum ubique sit Ἀλκμήνα. etiam in Theocrito. 310. Pro τῶν μὲν Schol. legerat τῷ μὲν, ut ad Neptunum referatur, cui ex filiis decus nascitur.

298. Ζιὸς γενέθλιος nunc, rebus jubentibus, aliter quam Ol. viii. 20 esse debet πατρῷος, *gentilitius* stirpis Æolicæ. Est autem γενέθλη, itidem ut γένος, et *natalis* et *genus*.

[305. Hercules et Dioscuri. *Ex Schedis.*]

306. ὑψιχαῖται, ut βαθυχαῖται, refer ad juvenilem vigorem. [Euphemus et Periclymenus. *Ex Schedis.*]

308. αἰδεσθέντες ἀλκὰν multis modis exponi potest. Præstat, puto, ad Jasonem referre: *virtutem Jasonis revereri*, h. e. admiratione virtutis ejus.

310. Euphemus et Periclymenus, Neptuni ille filius ex Europa, hic nepos ex Neleo et Chloride, Tityi filia: Neleus autem et Pelias e Tyro suscepti Neptuno: istis *cumulata est gloria ex novo hoc navigationis ausu*. ἐκράνθη, συντετράνθη, *perfecta est*.

Σόν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία.
Ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ, φορ-
μικτὰς, ἀοιδᾶν πατὴρ
Ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς.

Ε. ἡ. Κ. ιγ'.

Πέμπε δ' Ἑρμᾶς χρυσόραπις διδύμους
Υἱοὺς ἐπ' ἄτρυτον πόνον,
Τὸν μὲν Ἐχίονα, πε-
χλάδοντας ἥβᾳ, τὸν δ' Ἔρυτον. ταχέως
Δ' ἀμφὶ Παγγαίου θέμεθλα

318, 9. *πιχλάσιντας*. Supra Ol. ix. 3. *πιχλαδὼς* occurrebat ductum a *χλήζω*, dorice *χλάζω*. unde *α* productum. Ab hoc factum esse debet *πιχλάδω* (non *πιχλαδάω*, ut Schmidius facit) pro *πιχλήδω*, unde *πιχλᾶδων*. *πιχλάδιντας* scripsi pro *πιχλαδίντας*. nam *α* producta esse debet; neque adeo aoristus secundus locum habet h. l. Scholiastes exponit *πλήθοντας*, ut Etymol. M. *πιχλαδὼς* (Ol. ix. 3.) *ἀντὶ τοῦ ὁ πληθύων*. Pergit Scholiastes: *χυρίως δὲ πλῆδος*, (vel *χληδὸς*, cf. Hesych. h. v. et Pauw ad h. l.) *ἡ μετὰ ἤχου τῶν ὑδάτων ῥύσις, μιμητικῶς εἰρημένη. ὡς καὶ βρόμος πυρός*. Illud *χλῆδας* a *χλήζω* ductum esse debuit, hoc autem a *χλῶ*, (a quo Etymol. M. *ὄχλος* ducit) *χλάω*, *χλάζω*, *χλήζω*. Fuit et *χλίω* pro *θρύπτω*. unde *ἰγχλίων* Æschyl. Suppl. 921. et *χλιαρός*. cf. inf. ad ix. 66. Duplex autem significatus hic verbis inesse videtur primum copiæ, proprie aquarum, tum strepitus, quem multæ aquæ fluentes faciunt. Alter significatus supra Ol. ix. 3. alter vero, ille prior, h. l. obtinere videtur, ut sit *juventæ vigore plenum esse*, *πιχλάδιν ἥβη*. cf. Abresch ad Hesych. his voce. Sup. 281. *ἥβη κυμαίνει*. Quod autem altero loco pro interpretatione in Scholiis affertur: *τῷ τῆς ἀκμῆς ὑπεραίρονται θερμῷ*, suspicor Scholii auctorem vitiose *πιχλιδόντας* legisse, vel *πιχλιδόντας*, tanquam a *χλίω*, *χλιδὴ*, *χλιδᾷν*. Apud Hesych. *πιχλιδόντα*, *ἀνθοῦντα*. Bodl. C. *πιχλαδόντας* cum metri vitio. 319. *τόν τ'* malit Pauwius. *Ἔρυτον*, metro monente, ex Apollonii aliorumque auctoritate emendavit Schmidius. Superiores edd. vitiose: *Εὔρυτον*. *ταχίως* Gott. 320. *παγχαίου* vett. edd. Primum emendatum a Morellio. Notus mons Thraciæ ad fl. Nestum.

313. *ἐξ' Ἀπόλλωνος* potest variis modis accipi, ut Mingarell. monet: *ab Apolline missus*: tum *ἐξ' Απ. φορμικτὰς*, *citharœdus ab A. edoctus*. Præfero *ἐξ' Ἀπόλλωνος* scil. *γένος* v. 308. pro *ὁ Ἀπόλλωνος παῖς*. Ponitur in medio heroum a Jove, Neptuno, Mercurio, ortorum. Alii Œagri filium faciunt Orphea. Doctum est Scholion ad h. l.

318. *πιχλάδοντας ἥβᾳ*, a *πιχλήδω*, *πλήθω*, *juvenili vigore*, tanquam succo, *turgentes*. v. V. L. Mox 321. *καὶ γὰρ* pro *porro*, ut Lat. *nam*. formula variandi nexum ac progressum narrationis. 322. *ἔπεμπε*, instruxit ad iter et misit.

Ναιετάοντες ἔβαν· καὶ γὰρ ἐχὼν
Θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἔν-
τυνεν βασιλεὺς ἀνέμων
Ζήταν Κάλαΐν τε πατὴρ Βορέας
325 Ἄνδρας πτεροῖσιν νῶτα πε-
φρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις·
Τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοι-
σιν πόθον γ' ἔνδαιεν Ἥρα

Σ. ϛ'. Κ. ιδ'.

Ναὸς Ἀργοῦς· μή τινα λειπόμενον
330 Τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν
Αἰῶνα πέσσοντ', ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ
Φάρμακον κάλλιστον ἐᾶς ἀρετᾶς
Ἄλιξιν εὑρέσθαι σὺν ἄλλοις.
Ἐς δ' Ἰαωλκὸν ἐπεὶ

323. *Ἴν—τυνε* Ald. bene. In vulgata *Ἴν—τυνε* Pæon secundus pro Ionico erat. Dicta hæc pro: *ἴβαν Ζήτης Κάλαΐς τε. αὐτοὺς γὰρ* etc. 325. *πτεροῖσιν* Mingarell. ut 161. pro *πτεροῖσι* [Gilb. Wakefield in Boreadis transfert alas ab humeris in caput pone aures, *πτεροῖσιν ὦτα*. Sic quoque in Apollon. Rhod. i. 221. *ἀμφὶ δὲ πώεις* in *ἀμφὶ δ' ἰν ὦσις*. (etsi non memini usquam dictum aliter quam *οὖσι* vel *δεῖ*.) Silv. Part. i. p. 27. *Ex Addendis.*] 326. *πτερικόντας* Bodl. C. 327. *παμπληθῆ* Pal. C. cum Scholio: *βαρὺν, μέγαν*, et Bodl. C. Gott. minus argute. Licet incidere in *παμπειθὴς Ἥρα*. Sed magis accommodatum *παμπειθὴς πόθος*. Nec est alienum a Pindaro geminare epitheta. 330. Erat *τὸν ἀ*. Ut laboranti in capite versui succurreret, Schmidius *τόνδ'* refinxit, Pauw *τόν γ'*. At Aldus verum suppeditat *τὰν*, ut Dores *τὰν αἰῶνα* dixerint, quomodo alia eodem genere præter communem morem extulerunt. 334. Edd. ante Schmidium *ἐς δ' Ἰ.* claudicante metro. Sed vir ille doctiss. emendavit *ἐς δ' Ἰαωλκὸν* vel *ἐς δὴ Ἰωλκόν*. hoc in edd. receptum firmat Codex Bodl. C. At præstat prius, ne inferatur hiatus.

330. *πέσσοντα αἰῶνα ἀκίνδυνον*, pro *ἀκινδύνως, παρὰ ματρὶ*, ut *ἵψιον* Ol. i. 132. *consumere vitam.*

332. *φάρμακον ἀρετᾶς*, ut *τὸ ἄκος* Nem. iii. 29. sc. proprie *ærumnarum et laborum delinimentum.* Sic N. iv. 2. *πόνων κεκριμένων ἰατρὸς ἄριστος ὑφρεσύνᾳ*, *laborum finitorum, exhaustorum, optima medela, refectio, lætitia ex successu.* Remedium lenit vulnus, dolorem; laboris lenimen, *φάρμακον*, est gloria; pro labore est *ἀρετὰ*, quæ facit, ut illum toleremus.

Κατέβα ναυτᾶν ἄωτος,
Λέξατο πάντας ἐπαι-
νήσαις Ἰάσων. καί ῥά οἱ
Μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλά-
ροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
Μόψος ἄμβασε στρατὸν
Πρόφρων. ἐπεὶ δ' ἐμβόλου
Κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν,

A. ϛ'. K. ιδ'.

Χρυσέαν χείρεσσι λαβὼν φιάλαν
Ἀρχὸς ἐν πρύμνᾳ πατέρ' Οὐρανιδᾶν
Ἐγχεικέραυνον Ζῆνα, καὶ ὠκυπόρους
Κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει,
Νύκτας τε, καὶ πόντου κελεύθους,
Ἄματά τ' εὔφρονα, καὶ
Φιλίαν νόστοιο μοῖραν.
Ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντ-

335. κατίβαν αὐτῶν Ald. perperam. cf. Pauw. ναυτᾶν Gott. pro vulgari ναυτῶν. 338. ὀρνίχισσιν ἰν κ. Bodl. C. 339. θιοπριπίων scriptum in omnibus: argutatur in eo Pauw. Sed recte emendavit Schmidius θιοπροπίων ex Scholiasta, qui veram lectionem habuit, μαντινόμενος interpretatus; et alter: ταῖς μαντείαις χρησάμενος. 345. Schmidius et Oxonienses duplicem accusativum, alterum personæ, Ζῆνα, alterum rerum, quas petit Jason, constituendo poeticam vim attenuant et prorsus conficiunt. Quin lyrice dicitur invocare Jason cum Jove Mare, Ventos, Vias maris, Noctes, Dies, Reditum. 346. ἀνίμους Bodl. C. minus bene. 347. Νύκτας τι κατὰ π. κ. emendat Pauw. unde elumbis et humilis oratio existit. Trajectio verborum in lyrico carmine ferenda; quid? quod et spiritum poetæ auget. 348. ἄματα primæ edd. emendatum in Cratandr.

341. De discessu parando jam sup. 43. verba vidimus. De appulsu inf. ix. 80.

346. ἰκάλει refero ad omnia voc. εὔφρονα, pro vulgari: *precatur, ut sint propitii et secundi fluctus, venti, dies, noctes.* [Arcades in certis τελισταῖς θύουσιν Ἀτρακα ς καὶ Θυίλλαις καὶ Βρισταῖς. Pausan. viii. 29. pr. *Ex Schedis.*] ῥιπαὶ ἀνίμων et inf. ix. 85. occurrunt.—347.

ἄϋσε βροντᾶς αἴσιον
Φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτῖ-
νες στεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι.
Ἀμπνοὰν δ' ἥρωες ἔ-
στασαν θεοῦ σάμασι
Πιθόμενοι. κάρυξε δ' αὐτοῖς

Ε. θ'. Κ. ιγ'.

Ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος, ἀ-
δείας ἐνίπτων ἐλπίδας.
Εἰρεσία δ' ὑπεχώ-
ρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος.
Σὺν Νότου δ' αὔραις ἐπ' Ἀξεί-
νου στόμα πεμπόμενοι ἤλυθον. ἔν-

353. Malebat Mingarell. στερωπᾶς ἄπο ῥηγνύμεναι. 354, 355. Ἀμπνοὰν δ' οἱ ἥρωες—ἔστασαν Bodl. C. Pauwius ἀμπνοὰν—ἔστασαν ineptum censens emendat ἐς πνοὰν ἔστασαν, ut ἐς pro εἰς dictum sit: *steterunt ad ventum*, h. *ventum exspectant*. Quod an minus durum sit, quam alterum, et quam incomtum, nolo dicere; et quantum vis inest sententiæ; *confisi auguriis expectarunt ventum?* Ex altera parte bona est sententia: *augurio fausto confirmatos, recreatos, fuisse heroum animos.* 356. πιθόμενοι emendavit Schmidius. Sed et πιθόμενοι recte se habere aiebat Pauw h. l. et ad v. 301. 357. τερασκόπαι Bodl. C. vitiose, et mox ἐνίπτων. 360. ταχειᾶν præclare Schmid. emendaverat, metro postulante, et ex Scholiorum et Pal. C. auctoritate. τραχειᾶν invito metro revocarant Oxon. τραχείαν Ald. Suspicor tamen vel sic verius esse ταχεῖαν e perpetuo poetarum usu. ὑπεχώρησεν cum Mingarello scribo; sed id non necesse erat ante τρ. 361. εὐξείνου Bodl.

πόντου κίλισθαι sunt aut ipsum *mare*, in quo navigatur, aut *navigatio*; precatur πολυίθεας εὐφρονας. [ἀνίμων κίλισθαι Od. ε. 20.—Similia in Orph. 335. *Ex Schedis.*]

354. Si ἀναπνοὰν ἐστάναι pro ἀναπνεῖν, *recreari, animo confirmari*, defenditur, dicendum est, esse pro πεπεῖσθαι, aut illustrandum id erit ex simili formula, ἐρθεῖν, στῆναι ψυχήν. ἔρυν στῆναι in Odyss. τ. 11. et μῆνιν στῆναι Sophocl. Œdip. 699. unde et omnino potest στῆναι reddi per ἴσχειν. ut in eo, quod commode laudavit Gedik. ex Eurip. Iphig. in A. 786. 9. στῆναι ἰλπίδα. *habere metum*; ad quem locum Markland. alia attulit: unde patet, σχέσουσι pro στήσουσι Tyrwhittum ingeniose quidem conjectasse, nec tamen vere. In nostro loco ἐστάναι ἀμπνοὰν simile est ei, quod sup. P. iii. 171. ἔστασαν ἐρθὰν καρδίαν.

Θ' ἁγνὸν Ποσειδάωνος ἔσ-
σαντ' εἰναλίου τέμενος·
Φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα
Ταύρων ὑπᾶρχεν· καὶ νεό-
κτιστον λίθων βωμοῖο Θέναρ.
Ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἱέμενοι,
Δεσπόταν λίσσοντο ναῶν,

Σ. ι. Κ. ιδ'.

Συνδρόμων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον
Ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμοι γὰρ ἔσαν
Ζωαὶ, κυλινδέσκοντό τε κραιπνότεραι
Ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλ-
λ' ἤδη τελευτὰν κεῖνος αὐταῖς
Ἡμιθέων πλόος ἄ-
γαγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτ' ἐν-

γ. ex interpr. 363. ἵσσαντο τίμινος. ἰω, ἴζω, καθίζω, sollennia sunt *de ædibus, templis, aris ponendis.* At ab ἵνυμι ducentem usus et analogia destituit. 366. νιόκτιστον Ald. Gott. et Pal. C. cum Bodl. C. Θιόκτιστον, quod ed. Rom. submisit, a Neandro inde exponitur, *a natura factum.* Saltem esset reddendum Θεῖον. Mingarell. *a deo jussum.* Sed revocandum est antiquum. Ceterum impeditus locus, et in altera parte enervis ac fluxa sententia erat: φοίνισσα—ὑπᾶρχεν, καὶ—Θέναρ. *aderant victimæ et ara,* post illa: *ibi Neptuni delubrum constituerunt.* Sed peccabat et hic interpunctio, et jungenda sunt, ἵσσαντο τίμινος καὶ νιόκτιστον λ. β. Θέναρ. Illa autem, φοίνισσα δὲ Θρηΐκιων ἀγέλα Ταύρων ὑπᾶρχεν, in medio sunt, sollenni lyrici more, v. c. sup. vss. 56. sqq. [Heynius in textu parentheseos signis inclusit verba Φοίνισσα—ὑπᾶρχεν.] 367. λίθων Oxon. ex Bodl. C. receperunt. Schmidius λίθου emendaverat. Vulgo λίθινον legitur, quod metro non repugnare, si anapæstus pro iambo positus accipiatur, contendit ac defendit Pauw. 368. ἵμινος in Stephanianas irrepsit, hinc in Plaut. Commel. 374. αὐτῶν Gotting. minus bene. 376. Sane magis consentaneum foret scribi ἐς Φ.—

365. φοίνισσα—ὑπᾶρχεν in parenthesi sunt includenda. Sacrum hoc xii. diis factum Apollonius memorat; at cum Pindaro consensit Timosthenes. v. Sch. Apollon. ii. 532.

374. τελευτὰν sc. τοῦ κυλίνδεσθαι, adeoque στάσιν, lyrice, quasi mortem exhibuit, ut motu privati essent scopuli; quemadmodum antea ζωαὶ erant, *moventes se,* mobiles.

ἦλυθον, ἔνθα κελαι-
νώπεσσι Κόλχοισιν βίαν
Μίξαν, Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ.
Πόντια δ' ὀξυτάτων βελέων
Ποικίλαν ἴυγγα τε-
τρακνάμον' Οὐλυμπόθεν

ἰσήλυθεν. Pauw ἐς Φ.—ἰσήλυθεν, œolico more, præfert. [ἵκετο ἦλυθεν Boeckh. in Commentatt. p. xiv. *Ex Schedis.*] 378. Κόλχοισιν postulat metrum pro Κόλχοισι. 379. Iterum peccabat interpunctio et junctura verborum. Jungenda sunt: ἐς Φᾶσιν ἰσήλυθεν Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ. reliqua in medio posita. 380. ὠκυτάτων Pal. C. et ed. Rom. Brub. ac seqq. ante Schmidium, qui ὀξυτάτων revocavit ex Aldo et Crat. qui certe id exhibent. πότνια βιλέων, ut πότνια θηρῶν Diana Iliad. φ. 470. Sic *potens armorum.* 381, 2. τε-τρακνάμον edd. et codd. etiam in Schol. auctores, qui laborant interpretando ἴυγγα τετρακνάμων. Sed τετρακνάμον' præclare emendavit ex Schol. Schmidius, et in eo jam Stephanus in suis edd. præiverat, unde edd. Commelin. et Plant. quas Schmidius laudat, petierunt. τετρακνάμοις κύκλῳ (h. τροχῷ, *rotæ quatuor radios habenti*) ἀλύτῳ (docte pro ἀλύτως vel ἄλυτον) ἰυγξιβόαν ἴυγγα. Sic enim jungenda sunt verba; et: ἔφερεν Οὐλυμπόθεν ἀνθρώποις. Supra Pyth. ii. 74. τετράκναμος ἄντρου Ixionis occurrebat. 382. Οὐλυμπόθεν metro postulante Schmidius. Vulgo: Ὀλυμπόθεν. Pauw minus bene rescribere jubet: τετρακνάμοις Ὀλυμπόθεν.

377. Pronior in hoc sum, ut κελαινῶπας Κόλχους dictos putem *nigros adspectu*, seu simpl. *nigros* (ut sup. P. i. 13, 14. κελαινῶπα πρῴρας) respectu originis ex Ægypto: vid. Herodot. ii. 104. ὅτι μελάγχροές εἰσι καὶ οὐλότριχες. Κόλχοισι βίαν μίξαν, ut χεῖρας, *pugnarunt.* Fuere quoque inter Argonauticarum rerum scriptores, qui cum Colchis pugnatum esse dicerent. Nescio tamen, an simpliciter h. l. accipiendum sit pro ἐμίχθησαν, συμπλέκοντο. pro ἑαυτοὺς, ἀλλήλων βίαν. ut βίᾳ Ἡρακλέους.

380—395. Si vulgari oratione utaris, sententia hæc est: *tum primum adhibitum est philtrum a Venere ad Medeam Jasonis amore irretiendam.* Iynx *torquilla Linn.* esse creditur secundum Aristot. Hist. A. ii. 12. Plin. xi. 48. s. 107. variis nominibus vulgo, recte an falso, impertita, *frutilla, verticilla, motacilla;* mobilitate sua adumbrare credita æstuantis amoris agitationem; quæ ut etiam augeretur, illigata avis rotæ circumagebatur. Est de ea ave locus præclarus in Schol. ad h. l. quibus add. Theocr. ii. 17. c. Schol. et Intpp. ad Xenoph. Memor. Socr. iii. 11. 17. Verheyk. ad Anton. Lib. p. 62. sq. [Böttiger *N. Teutsch. Mercur* m. Mai. 1810. *Ex Schedis.*] Ἴυγγα simpl. pro *delinimento* (vid. Salmas. ad Solin. p. 662. a.), aut potius pro *cupiditate* dixit Pindarus inf. Nem. iv. 56. ubi Scholion aliud doctum in avem mutatam narrat Iyngem, filiam Echus vel Pithus s. Suadæ, quæ Jovem ad Jus amorem pellexerat. Phantasma poeticum haud insuave. [Venus tum primum Olympo hominibus attulit, inter eos vulgavit usum iyngis, illigatæ rotæ, edocuitque Jasonem carmen. *Ex Schedis.*]

Ἐν ἀλύτῳ ζεύξασα κύκλῳ

Α. ί. Κ. ιδ'.

Μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρεν
Πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπαοι-
δὰς ἐκδιδάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδαν·
Ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοι-
τ' αἰδῶ, ποθεινὰ δ' Ἑλλὰς αὐτὰν
Ἐν φρεσὶ ναιομέναν
Δονέοι μάστιγι Πειθοῦς.
Καὶ τάχα πείρατ' ἀέ-
θλων δείκνυεν πατρωΐων·
Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσα-
σ', ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν
Δῶκε, χρίεσθαι. καταί-
νησάν τε κοινὸν γάμον
Γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μίξαι.

386. ἐκδιδάσκησεν Ald. cum Palat. C. ἰδιδάσκησεν cum Gott. Rom. et seqq. unde emendavit, ut nunc est, Schmid. λιτὰς ut Ol. vi. 132. 387. Μηδίας. Videtur legendum esse Μηδίαν. Nam dicitur quis ἀφιλίσθαι τινά τι. Subjectum est Αἰσονίδης. 392. πατρωΐων a Schmidio, probante Mingarello. Vulgo: πατρώων, invito metro. 394. ἀντίτομα, *resistentia*, conjectura Spigelii, felix visa Schmidio, damnata Pauwio. Certe ἀντίτομα bene se habet, habito respectu ad *herbas sectas*, quibus in re magica utebatur Medea, ut essent antidotum, alexipharmacum gravium dolorum ex flamma, quam tauri spirabant.

390. In μάστιγι Πειθοῦς nescio an satis feliciter notionem petam a flagro, quo turbo agitur: quod in curarum animos versantium memoratione adhibuit Tibullus: *Namque agor, ut per plana citus sola verbere turbo, Quem celer adsueta versat ab arte puer*, et Virgil. Æn. vii. 378. seqq. ad quem vide. Alias dictum occurrit μάστιξ de terrore Panico in Rheso 37. et de Κυδοίμῳ ap. Tryphiod. 595.

391. πείρατα, *summam eorum, quæ injuncturus esset pater Æetes.*

395. Interpunge et ordina hunc in modum: ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν δῶκε, χρίεσθαι (*ut iis se inungeret*), σὺν ἐλαίῳ φαρμακώσασα, *postquam oleo ea miscuerat.* ἀντίτομα ad Eurip. Alcest. 974. illustrat Jacobs Animadverss. p. 36.

[396. pacti sunt nuptias in futurum tempus, in reditu. cf. 452. *Ex Schedis.*]

E. *l.* K. ιγ'.

Ἀλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν
Μέσσοις ἄροτρον σκίμψατο
Καὶ βόας, οἳ φλόγ' ἀπὸ
Ξανθᾶν γενύων πνέον καιομένοιο πυρὸς,
Χαλκέαις δ' ὁπλαῖς ἀράσσε-
σκον χθόν' ἀμειβόμενοι· τοὺς ἀγαγὼν
Ζεύγλᾳ πέλασσεν μοῦνος. ὀρ-
θὰς δ' αὔλακας ἐντανύσαις
Ἥλαυν', ἀναβωλακίας δ' ὀργυι-
ὰν σχίζε νῶτον γᾶς. ἔει-
πεν δ' ὧδε· τοῦτ' ἔργον βασιλεὺς,

401. Schmidius refinxerat versum : Πνιῶν γενείων καιομένοιο πυρὸς, ut conveniret cum antitheticis. Nihil mutabis, si videris, pro iambo esse anapæstum γενύων, et πνέον una syllaba efferendum ; bene sic sibi constat iambelegus. 403. Potest oratio continuari usque ad v. 407. ut ἔειπεν δ' ὧδε apodosis sit, reliqua autem interjecta a τοὺς inde (pro οὓς) ea, quæ Æetas facere solitus sit, exponant. Sed præstat apodosin constituere τοὺς h. τούτους ἀ. ut Scholiastes quoque facit : ut Æetes exemplo quasi arationis proposito invitet Jasonem, aut potius ab arduo labore deterreat. Itaque v. 408. Τοῦτ' ἔργον τελέσαις etc. 404. πέλασσεν, ut in antitheticis, spondeus. Erat πέλασσε. 405. ἐντανύσας vulgari forma editum ante Oxon. 406. Pro ὀργυιὰν perperam Schmidius malebat πέλιθρον, ut spatium perarati agri, seu jugerum, exprimeretur. [ὀρόγυιαν Harmann. de Dial. Pind. p. ix. *Ex Schedis.*] Vocem istam ἀναβωλακίας cum γᾶς junxit Schol. τῆς ἐν τῇ τμήσει τοὺς βώλους ἄνω πιμπτούσης. Schmid. et Oxon. ὀργυιὰν ἀναβωλακίας jungunt. Pauw emendat ἀναβωλακίαις vel—κίᾳ. [Heynius in textu scripsit ἀνὰ βωλακίας.] 408. More poetæ liceret hyperbaton facere et βασιλεὺς referre ad ἔειπε, ne βασιλεὺς, ὅς τις ἄρχει νεὸς, otiosam facit orationem. Attamen necesse hoc non est; sed *tex, quisquis tandem ille est, qui navi regendæ præest.*

404. sq. Æetes ὀρθὰς αὔλακας ἐντανύσαις ἤλαυνε diplici modo potest dictum esse : aut ἐντανύσας sc. τοὺς βόας κατ' αὔλακας ὀρθάς. aut ἐντανύσας τὰς αὔλακας ὀρθὰς, *recta ducens, secans, sulcos.* ut Schol. εἰ' εὐθείας ἤλαυνε τὰς αὔλακας. ἀναβωλακίας γᾶς recte Schol. ἐν τῇ τμήσει τοὺς βώλους ἀνακιμπτούσης. Mox v. 406. ὀργυιὰν male olim de altitudine sulci interpretatus sum, Scholiastæ fraude ; est *de arationis mensura* accipiendum. Ut suo exemplo seu doceret seu deterreret, Æetes ducit sulci speciem εἰ'. ὀργυιὰν, *per tres cubitos*, pro spatio quovis.

Ὅς τις ἄρχει ναὸς, ἐμοὶ τελέσαις
Ἄφθιτον στρωμνὰν ἀγέσθω,

Σ. ιά. Κ. ιϐ.

Κῶας αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ.
Ὡς ἄρ' αὐδάσαντος, ἀπὸ κρόκεον
Ῥίψαις Ἰάσων εἷμα, θεῷ πίσυνος
Εἴχετ' ἔργου. πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει,
Παμφαρμάκου ξείνας ἐφετμαῖς.
Σπασσάμενος δ' ἄροτρον,
Βοέοις δήσαις ἀνάγκας
Ἔντεσιν αὐχένας, ἐμ-
βάλλων τ' ἐριπλεύρῳ φυᾷ
Κέντρον αἰανὲς, βιατὰς
Ἐξεπόνησ' ἐπιτακτὸν ἀνὴρ
Μέτρον. ἴυξεν δ' ἀφω-

409. τιλίσσας ante emendationem Schmid. 411. χρυσίῳ θυσάνῳ, secundo casu, an errore typographi, Ald. et Rom. 414. Legebatur αἰόλλει cum injuria metri. vid. Not. Pauw rescribit αἰόλει ab αἰόλω. Aldus corrupte: πῦρ δέ νιν οὐ καὶ ὄλλυ. 416. σπασσάμενος refinxi, ut syllaba producatur. 417. δῆσιν invexerat Rom. sed revocavit δήσας (aut, Pindarico more, δήσαις) Schmidius ex Aldo et Pal. C. Pauw δῆσίν γ' olim lectum fuisse suspicatur. 422. ἴυξεν e Pal. C. Schmidius. vulg. ἤυξεν. etiam hoc usitatum fuisse Pauw pronuntiat.

410. ἄφθιτον. v. Isthm. viii. 89.

414. πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει rescribendum est cum Pauwio metri caussa. Repetit ille ab αἰόλω pro αἰόλλω. Hesiod. Sc. H. 399. ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται, *variantur colore*. Ita ipsi fuit αἰόλει præsens pro imperfecto. Sane ab αἴολος factum esse debuit αἰόλω, et hoc αἰόλλω. Fuit tamen etiam αἰολίω, quod Etym. M. habet, et ex Platonis Cratylo laudatur. Ita αἰόλει erit pro ᾐόλει. Notio autem vocis est certa: est κινεῖν. jam ut *movere aliquem* vel vulgari oratione dicitur de *animi motu*, recte Schol. per ταράσσειν exposuit. Similiter στρέφειν, δονεῖν, κυκᾶν poetis. Et ἐφετμαὶ 415. sunt *præscripta a Medea medicamina*.

417. βοέοις ἵντεσιν accipiebam tanquam magis poeticum, retracto epitheto a boum collo ad jugum tauris impositum; nisi malis ἵντια βόεια esse lora e bovinis coriis facta. [ἵντια constringunt, ἀνάγκην faciunt. *Ex Schedis.*]

419. φυᾷ ἰμπλεύρῳ pro σώματι, et hoc pro proprie dicto πλευρᾷ.

420. κέντρον αἰανὲς, molestum, acerbum. cf. sup. Pyth. i. 161.

422. μέτρον pro ἄθλον, ex mensura agri peraranda. ἀφωνήτῳ πεῖρ (ἐν) ἄχει, ἔμπας ἴυξεν Al. *etsi muto in dolore, stupens, erupit tamen exclamatione.*

νήτῳ περ ἔμπας ἄχει,
Δύνασιν Αἰήτας ἀγασθείς.

A. ιά. K. ιδ'.

Πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερὸν ἄνδρα φίλας
Ὤρεγον χεῖρας, στεφάνοισί τέ μιν
Ποίας ἔρεπτον, μειλιχίοις τε λόγοις
Ἀγαπάζονθ'. αὐτίκα δ' Αελίου
Θαυμαστὸς υἱὸς δέρμα λαμπρὸν
Ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκ-
τάνυσαν Φρίξου μάχαιραι.
Ἥλπετο δ' οὐκέτι οἱ
Κεῖνόν γε πράξασθαι πόνον.
Κεῖτο γὰρ λόχμᾳ, δράκοντος
Δ' εἶχετο λαβροτάταν γενύων,
Ὅς πάχει μάκει τε πεν-
τηκόντορον ναῦν ἡράτει,
Τέλεσαν ἂν πλαγαὶ σιδάρου. ---

E. ιά. K. ιγ'.

Μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὥ-

425. Ἑταῖροι vulgare a Schmidio emendatum, metro poscente. 426, 7. στεφάνοισί τέ μιν ἔρεπτον. Probabile fit, ἐρέφειν, pro στέγειν, καλύπτειν, (etiam de coronis et vittis, ut Lat. *velare*) aliquando fuisse ἐρέπτειν, ἐρέπτειν, adeoque prisca forma decuit lyricum; nam poterat ἔρεψαν admittere. Pauwius conj. ἔρεπτον. Sane Pyth. ix. 218. δέπειν simili sensu: πολλά μιν κεῖνοι δίκον φύλλ' ἐπὶ καὶ στεφάνους. Et Pyth. vi. 37. vidimus ἀπέρεψεν. 427. ποικιλίοις τι λ. Pal. C. [ποία, *flos, frons. Ex Schedis.*] 432. ἥλπετο δὲ, (τὸν Ἰάσονα) οὐκέτι πράξασθαί οἱ (Æetæ) κεῖνόν γε πόνον. Poterat πράξεσθαι scribi. Sed jam sæpe observatum est, in permutatione aoristi et futuri nihil constitui posse. κεῖνο πεπράξεσθαι olim Klotz. ad Tyrtæum emendabat. [435. λαβροτάταν. Præstat, ut aliis in locis, —ταπᾶν, etsi novi, grammaticos alterum ad Æoles, alterum ad Dores referre. *Ex Corrigendis.*] 438. σίλισιν olim scriptum fuit et σίλισσαν. v. Schol. vitiose. et πληγαὶ σιδήρου vulgg.

439. A digressione poetam se revocare obvium est. Facit tamen ambiguitatem in seqq. sententiarum brevitas. Possunt illæ duplici modo constitui:

ρα γὰρ συνάπτει· καί τινα
Οἶμον ἴσαμι βραχύν·
Πολλοῖσι δ' ἄγημαι σοφίας ἑτέροις.
Κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις
Ποικιλόνωτον ὄφιν, ὦ 'ρεσίλα,
Κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐ-
τᾷ, τὰν Πελίαο φόνον.

444. ὄφιν γ' metrum postulare, monet Pauw. At Mingarellus : ὄφιν, ὦ Ἀρεσίλα. 445, 6. Corruptela versibus inest. v. Notam. 446. Πελίαο φόνον usque ad Schmidium editum. Sic quoque olim Chœris contenderat legendum esse. At alii una voce extulerunt. cf. Schol. qui mihi deserendi esse videntur: non conjunctim fuisset Πελιαφόνον efferendum. At male habet vel sic τὰν Πελίαο φόνον sc. γενομένην. Potest facile mutari τὸν, sed hoc tantum non otiosum erit, aut τῷ pro τοῦ. Simile est de eadem Medea apud Apollon. iii. 1136. ὄφρα κακὸν Πελίῃ —ἵκηται Αἰαίη Μήδεια. unde habet Apollod. i. 9. 16. ubi cf. Not. p. 175. Similiter Euripid. Troad. 818. arma Achivi extulere navibus Λαομέδοντι φόνον.

primo, ἐστί μοι πεῖσθαι μακρὰ κατ' ἀμαξιτόν· ὥρα γὰρ συνάπτει. *Possem latius evagari; et esset mihi opportunitas, facultas*, ὥρα, ut καιρὸς, sc. in fabula tantum materiæ præbente. Abrupte sequitur: ἴσαμι καὶ (*etiam compendium viæ, vium breviorem, novi*). Deberet esse ἀλλὰ καί, quod et Mingarellum vidisse video. Nec satis commodum τὸ, ὥρα συνάπτει. Alteram viam si ingrediaris, erit μακρὸν, *nimis longum*: ἔστι μοι μακρὰ, *est mihi nimis longum, procedere in via regia*, h. e. pergere in enarratione fabulæ; *tempus enim adest* (finiendi cursum) *et novi breviorem tramitem*; sc. in breve contrahendo, (conf. Pyth. ix. 134.) summatim reliqua exponendo. Convenit sic Isthm. vi. 82. ἐμοὶ δὲ μακρὸν (*nimis longum*, ut h. l. μακρὰ), πάσας ἀγήσασθαι ἀρετὰς, et ὧραι ἐπιγόμεναι l. c. Nem. iv. 55. Et similis locus Pyth. viii. 40. ἐμὶ δ' ἄσχολος ἀ-ναθέμεν πᾶσαν μαχαναρίαν etc. Tum pergit 442. *Multis aliis hoc brevitatis artificio antecello.* σοφία, *ars, sollertia.* In hac interpretatione non minus dura sunt nonnulla, inprimis τὸ συνάπτει, quod plures significatus habere potest. Schol. reddit καιρὸς γάρ μ' ἐπείγει.

443. κτεῖνε μὲν, *Jason*; etsi longius repetendum subjectum. Sequi debebat 445. κλέψεν δὲ *M.*

445. σὺν αὐτᾷ. Manifeste corruptum: etiamsi jungas: κλέψεν δὲ Μήδειαν, σὺν αὐτᾷ τὸν Πελίαο φόνον, *et cum ea abduxit cædem futuram Peliæ*, h. e. eam, quæ Peliam necatura erat. [Immo, ipsa Medea adjuvante. *Ex Schedis.*] Schol. exponit ἐκοῦσαν καὶ αὐτὴν, ac si αὐτὰν legisset, aut κλέψεν δ' ἐκοῦσαν καὶ αὐτὰν, τὸν Πελίαο φόνον. Multa sunt tentata in h. l. quæ iterum annumerare nolo. Videbatur mihi omnino *vellus aureum* ipsum desiderari; itaque ἄωτον substituere volebam ex Apollonio iv. 176. τόσσον ἔην πάντη χρύσειον ἐφύπερθεν ἄωτον. et Orphic. 1333. ἀμφ' αὐτῇ χρύσειον ἐφαπλώσαντες ἄωτον. Debebat sic versus constitui:—σὺν ἀ-ώτᾳ, Πελίαο φόνον.

Ἐν τ' ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγεν,
Πόντῳ τ' ἐρυθρῷ, Λαμνιᾶν
Τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων.
Ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοις ἐπεδεί-
ξαντο κρίσιν, ἐσθᾶτος ἀμφὶς,

Σ. ιβ'. Κ. ιδ'.

Καὶ συνεύνασθεν. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς
Περ ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας

448. Λαμνιᾶν scripsi pro Λημνιᾶν. v. Pyth. i. 100. Ol. iv. 32.— 451. -ξαντο κρίσιν ἰσ- anapæstus pro spondeo in loco secundo versus trochaici; nec legi necesse est: —ξαν κρίσιν γ', i. conf. Pauw. [Hermann. de Dial. Pind. p. vi. ἐπίδιξαν. et f. κρίσις pro κρίσιας. *Ex Schedis.*] ἀμφὶς vett. Grammatici dubitarunt, χωρὶς- ne ἰσθῆτος, an pro ἀμφὶ, περὶ, positum sit, ἵν' ᾖ τὸ ἱματιῶδες ἰσθὴς, quod ex Simonide declaratur. Miratur Pauw, cur poeta non scripserit ἀμφὶ, quod liquidum et perspicuum erat. Sane quidem vetustatem in eo sectatus videri possit: nam usus Homericus id probabile facere potest; nisi quod sic est *circa*: μὲν ἀμφὶς ἰόντες. Sed non dubito, ἀμφὶς h. l. esse ex sollenni suo significatu positum, pro *absque, sine*, ut poeta ludos *gymnicos* actos fuisse declaret. 453. παρ' alii ap. Schmid. vitiose. Debebat prior pes trochæus esse; itaque Pauw emendat: ἀλλοδαπαῖ- σι περ ἀρούραις. Nunc a Beckio editum video, περ ἀρούραισιν τ. nescio, qua lege. Mihi probabile videbatur fuisse: ἀλλοδαπαῖς ταῖσδ' ἀρούραις. Cum medela tam ambigua sit, non ausim aliquid mutare. [Hermann. de Dial. Pind. p. vi. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς σπέρμ' ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας, ἀκτῖνος ὅλβου δίξατο μοιρίδιον ἀμᾶρ. *Ex Schedis.*] Mox ὑμετέρας ἀ. ὅ. exquisitius puta, quam ὑμετέρου ὅλβου. Intelligit autem scintillas, fomitem, semina, originem.

447. Pindarus eam rationem sequutus esse videtur, ut Argonautas et ipse in reditu in Oceanum deductos esse crederet, sed ab oriente Asiæ, secundum notiones geographicas pravas priscorum hominum constituto. Inde et πόντος ἐρυθρὸς est Oceanus Indicus; e quo Africam ab oriente circumvecti, ubi in australe ejus latus flexerant, escensu in littus facto per mediam Africam versus septentrionem portarunt humeris navigium, donec in Tritonide palude iterum navigarent. cf. sup. ad 47.

448, 9. Non nisi in reditu secundum Pindarum adiere Lemnum Argonautæ; cum e Tritonide palude in mare mediterraneum illati, pervenissent Theram: relicta ea, versus septentrionem, per mare Ægæum, versus Thessaliam tendebant; ita in Lemnum eos incidisse nil mirum, forte ab austro abreptos; unde, mutatis ventis, ad Iolcum in Thessalia expedita erat navigatio.

450. Certamina in Lemno habita magnam famam in Argonauticis habuere. Pindarus gymnica memorat. Vidimus sup. Ol. iv. 31. sq.

Ἀκτῖνας ὅλβου δέξατο μοιρίδιον
Ἅμαρ, ἢ νύκτες. τόδι γὰρ γένος Εὐ-
φάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ
Τέλλετο. καὶ, Λακεδαι-
μονίων μιχθέντες ἀνδρῶν
Ἥθεσιν, ἔν ποτε Καλ-
λίσταν ἀπῴκησαν χρόνῳ
Νᾶσον. ἔνθεν δ' ὔμμι Λατοί-
δας ἔπορεν Λιβύας πεδίον
Σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλ-

455. νύκτας vett. edd. ante Steph. qui bene emendavit, cum alioqui subjectum desit. Poterat vel Scholiastes docere. 459. ἔν ποτε a Chæri grammatico est emendatio, ut ἐν pro εἰς sit positum. Atque hoc receperunt Crat. et Steph. unde alii. Vett. codd. et edd. Ald. et Rom. cum Bodl. γ. ἄν ποτε exhibent, sine sensu. Putabam, si ἀν' scriberetur, pro ἀνὰ Καλλίσταν, nihil desiderari posse: sed dubito nunc, an græce dictum hoc occurrat. Solenne est εἰς. 461. ὔμμι vel ὕμμι Schmid. emendavit cum Pal. C. Vulgo editum ὔμμιν adverso metro. Etiam Λατοίδας editum ante Schmid. quod tuetur Pauwius. 463. σὺν θεῷ legisse videtur Schol. v. Not.

455. Ἅμαρ ἢ νύκτες (pro νὺξ) friget ad nostrum sensum. Ita tamen et Nem. vi. 10. 11. ἰφαμερίαν—σὺν μετὰ νύκτας—. Dictum ergo pro vulgari: *die illo susceptus est primus stirpis auctor*, ut tribuatur diei, quod in eo factum est: *dies aut nox illa fatalis excepit primas scintillas gentis tuæ.*—γένος Εὐφήμου φυτευθὲν τέλλεται (pro ἐφυτεύθη εἰς τὸ) λοιπὸν αἰεί. *satum est, ut perennet.* τέλλεσθαι ab ortu siderum lyrice translatum.

461. ἔνθεν δ' ὔμμι Λατοίδας ἔπορεν—*Ex hac insula Apollo sua sorte vestræ genti, singulari aliquo divino beneficio, dedit Libyam colendam, et rectis consiliis initis urbem præclaram Cyrenen regere*, ut statim de singulis videbimus. Paullo ante ἀπῴκησαν est pro ἀπῳκίσθησαν.

463. σὺν θεῶν τιμαῖς. Dawes Misc. crit. pag. 60. recte quærit: quid sit *Libyæ campum cum deorum honoribus augere?* et emendat σὺν θεῷ (quod et e Schol. memoravimus) laudato Iliad. α. 510. ὀφέλλουσιν οἱ ἱ τιμῇ. Bene, sed debebat vir doctus etiam docere, quem sensum verba hic habeant, cum Battiadæ *honoribus augere Libyam* dicantur. Hoc est illud, quod toties inique feras in virorum doctorum emendationibus, quod ipsi interpretationem non apposuere. Hoc si fecissent, intellexissent interdum extemplo, emendationem locum non habere. Vidit quoque Vauvilliers ad Sophocl. tom. ii. pag. 18. jam supra fuisse x. 91. σὺν τιμᾷ θεῶν, et vertit: *amplificare Libyam prosequentibus eos honoribus a diis concessis*, quod nec ipsum satis perspicuum est. Cogitandum est de *fatali honore ejus gentis*, quod regno Libyæ condendo a diis illa destinata fuit: ita v. 94. οἵ κεν τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν νᾶσον ἱκάνοις, ubi est *honor a*

λειν, ἄστυ χρυσοθρόνου
Διανέμειν θεῖον Κυράνας

A. ιβ'. K. ιδ'.

'Ορθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις.
Γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν.
Εἰ γάρ τις ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει
'Εξερείψαι κεν μεγάλας δρυὸς, αἰ-
σχύνοι δέ οἱ θαητὸν εἶδος·
Καὶ φθινόκαρπος ἐοῖ-
σα διδοῖ ψᾶφόν περ αὐτᾶς,

464. Desideratur copula. f. *κᾶστυ*. quod et Dawes suspicatus est. 465. Interpunctionem sustuli post Κυράνας, est enim ἰφευρομένοις μῆτιν (ὥστε) διανέμειν etc. 467. Mingarell. supplet (*κατὰ*) *τὰν* Οἰ. *juxta, pro.* 468. ὀξυτάνῳ Pal. C. [468. sq. an seqq. ante oculos Horatio iv. 4. 57? *Ex Schedis.*] 472. *περ*, ut pro *περὶ* sit, revocaverat Schmidius ex Ald. et Pal. C. invito Pauwio. cf. ad Pyth.

diis profectus. unde v. 122. inter navigationem Minyarum *θέσπιμοί οἱ ἔφαν τιμαὶ φύτευθεν*, *honor ille divinus* (regiæ dignitatis destinatæ) *originem nactus est*, sc.per Euphemum. *ἰφίλλειν* autem adhibuisse videtur poeta, sicut sollenne suum *αὔξειν*, quod est generale ideoque phantasmati poetico liberiori aptum vocabulum, de *omni cultu, ornatu, splendore, felicitate, quam aliquis* seu *res aliqua consequitur*. Est adeo h. l. *Libyam fortunare et illustrare*: ut Pyth. viii. 53. *αὔξων πάτραν*: pro simplici *ἔχων, tenere*.

464—7. *Κυράνα χρυσόθρονος*, a qua urbs Cyrene, est quasi Genius urbis, nympha vel dea. [Delphis Battus stabat in curru, aurigante Cyrene et Libye eum coronante. Pausan. x. 15. fin. *Ex Schedis.*] *διανέμειν* est pro *διοικεῖν*. et pro *δικαίως* ornate *ἰφευρομένοις μῆτιν ὀρθόβουλον* pro *μήτιας ὀρθὰς, prosequendo recta consilia*.

468. Decurrerat nunc spatia sua spiritus lyricus; ut mireris, nunc eum residere in præceptis ethicis, quæ cum ipso carminis argumento et spiritu nil commune habent. *Nunc tene*, ad hæc, quæ dicturus sum, adhibe, *Œdipi sagacitatem*. Nam per ænigma declarata sunt hæc: noli acerbe uti Cyrenæis, ad libertatem proclivioribus, et putare, depressos ita animos patienter esse jugum laturos. *εἰ γάρ τίς κεν*, pro *κᾶν*.

471. Ab hoc versu apodosis est constituenda: *tamen illa, etiam vi fruges ferendi privata, sui dat argumentum; se quercum probat*, etsi accisa.—473. *εἴ ποτε πῦρ ἰξίκηται* sc. *ἐπ' αὐτὰν*,—ἢ *εἰ ἰριδεμίνα σὺν κίονεσι διαπεπόνηται* pro *διὰ κίονων διαπέτου*. Agit de *architrabe*, suffulta et sustentata per suppositas ei columnas.—477. *μέχθον ἀμφίπτει, μοχθεῖ, laborat, luctatur*; nam *ἀμφίπτει σε* is, qui in eo est occupatus, laborat: *ἐν πτίχεσιν ἄλλοις, ἐν ἀλλοτρίοις οἴκοις*, respectu loci *sui*, in quo natu arbos erat.

Εἴ ποτε χειμέριον
Πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον,
"Η σὺν ὀρθαῖς πιόνεσσι
Δεσποσύναισιν ἐρειδομένα
Μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει
Δύστανον ἐν τείχεσιν,
Ἑὸν ἐρημώσασα χῶρον.

Ε. ιβ'. Κ. ιγ'.

Ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος,

iii. 94. Ol. vi. 65. Præstat haud dubie πις, ut vel retrahatur ad καὶ, καί πις, vel, si hoc longius abest, διδῶ πις. Recte quoque δοῦναι ψῆφον ἰανυῆς, *indicium sui.* cf. Pauw. Sed gravius est de tota sententia monere. A v. 471. apodosis est constituenda. v. Not. Usque ad 479. procedit apologus, αἶνιγμα, cujus solutionem veteres et recentes interpretes inde petunt, ut ad Damophilum exulem transferant: satis incommode, ad meum certe sensum. Equidem latius totam Cyrenæorum fortunam respici arbitror. Acerbe in eos sævierat Arcesilaus, res novas molitos. Nunc eo poeta alludit, ne nimis in cives sævire pergat, tanquam patientes adeo jugi et injuriæ semper futuros: etiam accisas eorum et depressas vires habere, quod tyranno timendum sit. Sic bene cohæret oratio v. 480. sqq. qua monet, ut mitia remedia adhibeat ad animos civium exulceratos sanandos. De Damophilo, meo judicio, non agitur nisi a v. 493. cf. Not. 474. λοίσθιον. sive ut sit adverb. *ultimum, denique;* sive adjective, λοίσθιον πῦρ, ut Latine, *novissimus ignis* cum invadit. Conjicit λοίγιον Gedike. [Heynius in textu post λοίσθιον plene interpunxit.] 477. ἀμφίπει. potest videri scribendum esse ἀμφίπη. nam ἵππους—ἰξίκηται ἢ ἀμφίπει se excipiunt. In Homero tamen sæpe sic variatur.

479. Mihi tota vis *apologi*, quem vidimus, versari videbatur in *indole* Cyrenæorum *ad libertatem pooctiviore* nulla asperitate et sævitia Arcesilai (per supplicia et exilia) extirpanda: ut *ilicis natura*, etsi ramis ac frondibus accisæ, manet eadem; nam vel sic usibus, quibus destinata erat, inserviendo, se probat ilicem, vel igni materiam præbendo, vel ut in trabem edolata tectum sustineat. Fugerat Arcesilaus Samum, unde copiis coactis rediit. Deo consulto jussus erat clementer uti Cyrenensibus. Quod in poeta reprehendas, est nimius et partim alienus ornatus, quem, seu quod ambages apologum decere putavit, seu mensura strophæ coactus adhibuit.

480. *Tu potes malis reip. mederi, modo molliora remedia adhibueris.*—481. Παιάν τι (ἐστὶ) σοὶ φάος τιμᾷ, pro, τῇ τιμῇ σου, *tuæ gloriæ lux est*, h. *te illustrat*, vel Παιάν τι ἐστὶ φάος σοι, (σὺν) τιμᾷ σου. Parum his confido: quamcunque tamen viam inieris, molesta est verborum structura. Sententia tamen per se non

Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος.
Χρὴ μαλακὰν χέρα προσ-
βάλλοντα τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν.
Ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖ-
σαι καὶ ἀφαυροτέροις· ἀλλ' ἐπὶ χώ-
ρας αὖθις ἔσσαι δυσπαλὲς
Δὴ γίνεται, ἐξαπίνας
Εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερ-
νατὴρ γένηται. τὶν δὲ τού-
των ἐξυφαίνονται χάριτες.
Τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυρά-
νας θέμεν σπουδὰν ἅπασαν.

Σ. ιγ'. Κ. ιδ'.

Τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος

481. Impedita junctura et sententia. v. Not. 482. χέρα ex Schmidii emendatione. Al. χεῖρα. 485. ἀφαυροτέροις idem ex Pal. C. improbante Pauwio, qui retinere jubet vulgatum: φαυροτέροις. esse enim φαῦρος, φαῦλος, φλαῦρος, et cum α ἀφαυρός. 487. Vulgo distingnebatur post ἐξαπίνας. At sententia est:— γίνηται, ἐξαπίνας εἰ μὴ θ. nisi repente, improviso, deus principibus vias et consilia suggerat. Tibi autem præclara hæc felicitas deorum aliquo munere contingit etc. 493. vid. Homer. Iliad. ε. 207. ἐνθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἶσιμα εἰδῇ.

est obscura: *favet tibi Pæan, est propitius.* Æschyl. Agam. 99. 100. Παιάν τι γενοῦ τῇδε μεθέμενος, ἢ τῶν καπόρων τιλίθου.

[483. ἀμφιπολεῖν, ἀμφίπολον. *Ex Schedis.*]

484. Egregia sententia: Levissimus quisque, s. etiam tenuissimi e plebe possunt remp., statum reip., movere; at remp. concussam iterum in tuto collocare difficile est, nisi numen ipsis regibus inopinato gubernator sit, nisi eventus, quos nemo expectaverit, prosperi inciderint.

489. Χάριτες τούτων ἐξυφαίνονται σοι valde ornate: *præclara hæc laus* (sanandi remp. laborantem) *tibi relicta est*: pro χάρις τοῦτον, *decus hoc paratum tibi.*

493. Nunc demum de Damophilo exule memorat et partes deprecatoris agit. Sensus fere huc redit: *Cum mei intercedentis honos versetur in hoc, ut tu te exorari patiaris, multo magis cum faciam hoc carmine: sine exorari te.* Jam vide dignitatem poeticam. συνθέμενος, *animum advertens* et percipiens dicta: ut ap. Homerum, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ. πέρεσον ἔπος, *dictum, versum, considera, expende.* proprie: cura. Dixit ille: *idoneum nuntium omni mandato optimum suc-*

Ῥῆμα πόρσυν᾽· ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα
Τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν.
Αὔξεται καὶ Μοῖσα δι᾽ ἀγγελίας
Ὀρθᾶς. ἐπέγνω μὲν Κυράνα
Καὶ τὸ κλεεννότατον
Μέγαρον Βάττου δικαίαν
Δαμοφίλου πραπίδων.
Κεῖνος γὰρ ἐν παισὶν νέος,
Ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρ-
σαις ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ.
Ὀρφανίζει μὲν κακὰν
Γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός.

498. κλεινότατον Rom. cum ceteris ante Schmidium, ut spondeus pro dactylo sit. κλεινότατον Aldus habebat. 499. Erat Βάττου μίγαρον. Recte, metro poscente, cum Ionicus a minore esse debeat, Schmidius transpositis vocibus Μίγαρον Βάττου legit. δικαίαν pro δίκην, h. δικαιοσύνην, ut apud Homerum ἀναγκαία pro ἀνάγκη, et supra v. 188. ἀρχαίαν pro ἀρχὴν, dictum esse volunt. [τροπαίαν pro τροπὴν Æschyl. Choeph. 773. ἀναστροπαία vii. ad Theb. 708. ἀραία pro ἀρὰ 787. *Ex Schedis.*] Equidem malim ellipsin statuere, δικαίαν μοῖραν, αἶσαν, aut simile quid. Ex Schol. etiam δικαιᾶν—πραπίδων lectum fuisse constat: sed ἰσόγνω alterum casum vix admittit, essetque adeo scribendum: Δαμόφιλον. et tum πραπίδων δικαιᾶν (vel æolice δικαίαν) subint. ἴσχα.— 501. παισὶν iambicum metrum postulat; Pauw jam monuit.— 505. In summa interpretum discordia φαιννᾷ ὀπὶ emendat Pauwius, inanem, ut mihi videtur, operam navans, ut sit: *serena fronte maledicentiam contemnit et omni vi sua privat.* Immo vero φαιννὰ simpl. est epithe-

cessum afferre. Nos ita diceremus: ut mandata feliciter peragantur, multum facit, qualis ille sit, qui ea peragit. *Auctoritatem quoque Musæ affert, si ea perficit id, quod in se recepit.* Vulgo hæc ita enarrares: Cum ego tanquam hospes et amicus pro Damophilo intercedam: spero, me tantum apud te valere gratia, ut consequuturus sim quod peto, secundum dictum Homeri: omni mandato successum ferre personam et auctoritatem ejus, cui mandata res est.

499. *Et civitas et regia domus novit probitatem Damophili.* v. Var. Lect.

501. ἐν παισὶν νέος pro ἐν νέοις νέος, *inter juvenes juvenili robore præstans,* at *prudentia seni C annorum par.* Damophilum adhuc juvenili ætate fuisse necesse est. Laudat locum Macarius in Diatribe Villoisoni pag. 19. a quo verba accipiuntur sic, ac si Damophilus inter pueros juvenis, inter juvenes vir, inter viros senex fuerit. Haberet hoc locum in altero versu Pyth. v. 146. κρίσσονα μὲν ἀλικίας νόον φίζωσαι.

504, 5. *Facit obmutescere calumniatorem.* v. V. L.

Ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

A. ιγ'. K. ιδ'.

Οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς,
Οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ
Καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.
Εὖ νιν ἔγνωκεν. θεράπων δέ οἱ, οὐ
Δράστας, ὀπαδεῖ. Φαντὶ δ' ἔμμεν
Τοῦτ' ἀνιαρότατον,
Καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκᾳ
Ἐκτὸς ἔχειν πόδα. καὶ
Μὰν κεῖνος Ἄτλας οὐρανῷ

ton ornans vocis ὄψ, ut *clara*, *arguta* et similia. Aversus est Damophilus a maledicorum malitia, eorum conviciis aures non præbet, τὴν κακὰν (κακηγόρον) γλῶσσαν ἀφανίζει ὁτὶς φαινᾶς, *privat voce*, *obmutescere facit*, *ad silentium redigit*. 509. ἴσχων perperam emendaverat Schmidius, ut esset: ὁ γὰρ καιρὸς—οὗ νιν ἔγνωκε. fere ut Ol. vi. 163. vii. 152. 3. Sed recte se habet: πρὸς ἀνθρώπων γὰρ (ἐν ἀνθρώποις) ὁ καιρὸς ἴσχει βραχὺ μέτρον, h. βραχύς ἐστι, *statim præterit*, *elabitur*. Εὖ νιν ἔγνωκε Damophilus. 510. ἔγνωκε erat. ἔγνωκεν ad metri normam. v. Pauw. 511. φαντὶ δέ. Hæc jam ad exilii calamitatem spectant Damophili. 515, 6. Exagitandum se hic præbet bonus Pauwius, dum emendat: καὶ μὰν κεῖνος vel κλεινὸς

506, 7. *Malos odit, bonos amat.* οὐκ ἐρίζων ἀντία pro φιλῶν, *favens.*

508. μακύνων junxit cum antecedentibus. Est tamen propositio sejuncta. *Nullam rem procrastinat.* τέλος, πρᾶγμα. Nam *occasio celeriter præterit*, h. momentum temporis idoneum. πρὸς ἀνθρώπων, παρ' ἀνθρώποις. Nos dicimus, *in rebus humanis.*

510. θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας, ὀπαδεῖ. Obscurat sententiam brevitas. Subjectum fuerat mihi: ὁ καιρὸς ὀπηδεῖ οἱ, ὃς θεράπων, *qui præsto est hero, non autem tanquam fugitivus vagatur.* Si tamen exigas sententiam subtilius, vix illa satis se probat. Ergo ipse Damophilus esto subjectum, qui θεράπων ἐστὶ τῷ καιρῷ, bene; *observat, speculatur*, θεραπεύει καιρόν. At laborat alterum: *non ille ei est fugitivus.* δράστας, puto, est simpliciter h. l. *famulus, servus*: inter hunc et θεράποντα multum interest. Damophilus, si vir prudens erat, *captabat occasiones opportunas consiliis*, non autem servili more *ex iis pendebat*, tanquam *ex herili nutu.* Nam prudentis est, res ita disponere et ordinare, ut opportunitas rebus gerendis enascatur.

513. τὰ καλὰ sunt *res jucundæ et gratæ*, *quarum fructus est in aula vel in magna civitate.* cf. inf. 522. sqq. ἴσχειν πόδα ἐκτὸς, sc. τῶν καλῶν, *iis, quæ vitam jucundam et beatam faciunt, carere.* Æschyl. Prom. 263. πημάτων δ' ἔξω ἔχω πόδα. pro ἐκτὸς εἰμί. [Sophocl. Philoct. 1260. ἵνα μὴ ἐκτὸς πλευμάτων ἔχοις πόδα. *Ex Schedis.*]

Προσπαλαίει νῦν γε πατρώ-
ας ἄπο γᾶς ἄπο τε πτεάνων.
Λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος
Τιτανας. ἐν δὲ χρόνῳ
Μεταβολαὶ, λήξαντος οὔρου,

E. ιγ'. K. ιγ'.

Ἰστίων. ἀλλ' εὔχεται οὐλομέναν
Νοῦσον διαντλήσας ποτὲ
Οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλ-
λωνός τε κράνα συμποσίας ἐφέπων
Θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν

[1] Ἄτλας οὐρανῷ Προσπαλαιῶ νῦν γε, *v. veterascit ad cœlum animo.* Ita tamen se res habet, ut interpretes locum obscurum obscuraverint multo magis. v. Notam. [525. Heynius in textu post ἥβαν comma posuit, et 526. post πολλάκις delevit.]

516. προσπαλαίει, [ἰμάσθη. *Ex Schedis.*] *obnititur*, luctatur. Sententiam sic habe: Luctatur Damophilus cum exilii calamitatibus, et sub iis, tanquam sub onere improbo imposito, gemit; similis in hoc Atlanti, qui cœlum impositum sustinet. Tenendum autem ex reconditiore mythologia, Atlantem esse unum ex Titanibus, nec intactum mansisse fortuna ceterorum Titanum a Jove victorum. Res ex Æschyli Prometheo vincto patet. cf. Hygin. fab. cl. Fuerunt autem olim plures de Titanibus frequentatæ fabulæ, cum essent prisca carmina, *Titanomachiæ* inscripta. Inter alia traditum et hoc, liberatos aliquando fuisse ex Tartari vinculis Titanas, et cum ipsis etiam Atlantem onere levatum respirasse. Comparatum et comparans poeta, sollenni more, commiscet et contexit in unam tramam: *Sane Damophilus, ille alter Atlas, cum cœli imposiți onere luctatur, exul a patria et fortunis suis. Verum etiam Jupiter solvit vinculis Titanas.* Scilicet quidni et hic ærumnarum bajulator, tanquam Atlas cœli, expectare possit, fore, ut et ipse onere suo exilii liberetur et in patriam a te, Arcesilæ, reducatur?

520. Vento cessante, vela laxantur: pro hoc dixit, *mutantur*, ut Isthm. ii. 59.

522. νεῦρον de *exilio*: ut vulgo νόσος de *seditione et turbis civilibus*, et νοσεῖ urbs, primo, qua turbatur, tum, qua laborat; hinc omnino nunc de conditione et fortuna labefactata et afflicta. Opp. τὸ ὑγιὲς de rerum incolumitate. Sic ὑγίεντα ἔλθεν Ol. v. 54. *incorruptas, incolumes, in tuto positas opes* forte dixit.

524. συμποσίας refero ad Carnea, quæ ad Cyren fontem celebrata fuisse videntur. v. Not. ad Pyth. v. 106. Fontem memorat quoque Herodot. iv. 158.

525. ἥβαν audacius dixisse videri debet pro *lætitia et hilaritate.* πρὸς ἥβαν πολλάκις interpungo.

Πολλάκις, ἔν τε σοφοῖς δαιδαλέαν
Φόρμιγγα βαστάζων πολί-
ταις ἀσυχίᾳ διγέμεν,
Μήτ' ὤν τινι πῆμα πορὼν, ἀπαθὴς
Δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν. καί κε μυ-
θήσαιθ', οἵαν Ἀρκεσίλᾳ
Εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων
Πρόσφατον, Θήβᾳ ξενωθείς.

526. πολλάκις ἴνθι Ald. 528. ἀσυχίᾳ haud dubie, ut Ol. ii. 58. 529. ὤν aliqui ap. Schmid. 530, 1. Unus ex Schol. legisse videtur μυθήσασθ' pro μυθήσασθαι, ut ab εὔχεται cum ceteris pendeat. 531. μυθήσαιτο, οἵαν Gott. Ἀρκεσίλα vett. edd. ut vocativus sit, (aut etiam genitivus Doricæ formæ). Morell. et Steph. Ἀρκεσίλᾳ sc. μυθήσαιτο, aut, quod præstat, εὗρε παγὰν ἀ. ἰ. Ἀρκεσίλᾳ.

[527. sumere lyram et pulsare. *Ex Schedis.*]

533. Interpungo post πρόσφατον, ut sit οἵαν Ἀρκεσίλᾳ εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων πρόσφατον, *novum fontem dulcium carminum in Arcesilai honorem pa-ravit, aperuit*, sc. commemoratione virtutum ac laudum Arcesilai coram poeta facta, novorum hymnorum argumento. [l. reperit apud poëtam paratas ac destinatas laudes. *Ex Schedis.*]

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ε.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Prædicat felicitatem Arcesilai, etiam ex victoria Pythica, pro qua meritam gratiam referre jubet diis et aurigæ Carrhoto—70. Nec tamen esse perpetuam ac sinceram felicitatem expectandum ; (erant enim tum dissidia inter principem et populum ;) adfore tamen domui regiæ fortunam Batti, Apollinis beneficio—85. Ab hoc transit ad Apollinis vaticinia, quibus confisi Heraclidæ Peloponnesum migrarunt, cumque iis Ægidæ Thebis oriundi ; qui et ipsi cum iisdem Theram, inde Cyrenen, occupaverunt—107. Inde ad laudes Batti, ejusque posteritatis, tandem Arcesilai, progreditur ; et a v. 159. pro eo facit bona vota. [Theodori Metochitæ de republ. Cyrenens. ed. a Blochio. Et in Supplem. Nicolai Damasc. ab Orellio 1811. ad fin. *Ex Schedis.*]

Σ. ά. Κ. ιδ'.

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ εὐρυσθενὴς,

Ὅταν τὶς ἀρετᾷ κεκρα-

2. Diversam metri rationem sequi videtur vetus Metricus, de quo v. Pauw. ad hunc et vers. antitheticum, et sic porro in strophis et antistrophis. In Gotting.

1. ὁ Πλοῦτος h. l. ut persona inducitur. *Opes regiæ.* In promtu est substituere (ἐστὶν) εὐρυσθενής. oratio tamen minus lyrica fit. Habere licet pro ex-

μένον καθαρᾷ βροτήσιος ἀνὴρ,
Πότμου παραδόντος, αὐτὸν ἀνάγῃ
Πολύφιλον ἑπέταν·
Ὦ θεόμορ' Ἀρκεσίλα,
Σύ τοί νιν, κλυτᾶς
Αἰῶνος ἀκρᾶν βαθμίδων
Ἄπο, ξὺν εὐδοξίᾳ
Μετανίσσεαι ἕκατι χρυ-
σαρμάτου Κάστορος·
Εὐδίαν ὃς μετὰ χειμέριον
Ὄμβρον τεὰν καταιθύσ-

sunt strophe et antistrophe ix. κώλων. Varia tentavit Mingarell. 4, 5. Distinguo: ὅταν τὶς—ἀνὴρ, Πότμου παραδόντος, αὐτὸν ἀνάγῃ Π. ἑπέταν. cum vulgo sit: παραδόντος αὐτὸν, ἀ. Pro vulgari: ὅταν τὶς ἴσχῃ αὐτὸν, sc. τὸν πλοῦτον, dicit: ὅταν τὶς—αὐτὸν ἀνάγῃ, *ducat, abducat, deducat*, idque ornat ἀνάγῃ ἑπέταν, quatenus enim ducitur, *sequitur*. tum ornat et hoc ipsum ἑπέταν πολύφιλον, quod magnus clientum comitatus ei adesse, præsto esse, solet. Aristarchus olim disjungebat πολύφιλον, ἑπέταν. v. Schol. minus commode. ἀνάγαν Bodl. γ.— 6. Erat θεόμοιρ'. cf. ad 48. θεόμορ' Schmidius emendaverat, recte, et metro jubente. 9. Erat σύν. ξὺν Schmid. ἀπαὶ, σὺν Pauw. ut metrico pareant. Mox Schmid. conj. ῥυσαρμάτου. In vulgata tamen nihil est quod displiceat. Turbatum est metrum vs. 8, 9, 10. 12. εὐδίαν, adjective, ἑστίαν jungere maluit Schmidius. *collustrat tuam tranquillam domum.* Mihi dignior poeta videtur altera ratio, jam in Schol. secundum istam proposita, ut εὐδίαν substantiva vox sit; modo recte jungantur

clamatione: *heu opes regias! quam potentes sunt!* cum alias secunda persona exclamationes fiant. Μίλαινά σ' Ἐρινὺς, ἡ μιγαρθινής τις εἶ. etiam Æschyl. vii. ad Theb. 991. Verior tamen et magis lyrica ratio est, ut jungantur cum σύ τοί νιν, ut sit sollenni figura orsus a primo casu pro quarto, qui subjungitur: Τὸν πλοῦτον τοῦτον ἴσχεις σύ. Seqq. ornant simplex illud: εἰ ἔστιν (πάρεστι) τῇ ἀρετῇ. Fortuna regum sic declaratur, ut sit πότμος σὺν ἀρετῇ. In ea fortuna ille natus erat, v. 7, 8. conf. Ol. ii. 96. sq. καθαρὰ ἀρετὴ, forte, *nulla ὕβρεως, injustitiæ, rapinæ, macula contaminata.*

10. μετανίσσεσθαι πλοῦτον dicitur rex ab *imis* inde vitæ gradibus (h. e. ἀπ' ἀκρᾶν (pro ἀκρῶν) βαθμίδων αἰῶνος); debet adeo esse pro ἴσχειν, at qua analogia? Scilicet dicemus, μετανίσσεσθαι esse idem ac μετέχεσθαι, nec modo *persequi*, sed et *assequi ac tenere*, μετιλαφίναι. ἵκανε χρ. Κάστορος jungenda sunt cum verbis σὺν εὐδοξίᾳ, *cum gloria ex victoriis curulibus*: quandoquidem Dioscuri erant inter præsides certaminum. Tum debuere ii esse dii patrii Arcesilai cujus majores e Laconica Theram erant profecti.

σει μάκαιραν ἑστίαν.

A. ά. K. ιϑ'.

Σοφοὶ δέ τοι κάλλιον
Φέροντι καὶ τὰν ϑεόσ-
δοτον δύναμιν. σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν
Δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται·
Τὸ μὲν, ὅτι βασιλεὺς
Ἐσσὶ μεγάλαν πολίων,
Ἔχει συγγενὴς
Δ' ὀφϑαλμὸς αἰδοιέστατον
Γέρας τεᾷ τοῦτο μι-

verba: ὃς, μιτὰ χιμέριον ὄμβρον, αἰϑύσσει ιὐδίαν κατὰ τιὰν μάκαιραν ἰστίαν, et exquisitius, καταιϑύσσει. qs. *radiat serenitatem, emittit, facit*, in tua domo, h. regno. Sic παραιϑύσσιιν positum supra vidimus Ol. x. 89. et αὔραι διαιϑύσσουσι Ol. vii. 175. [ιὐδιανὸς Hermann. cum Schneidero, sc. πλοῦτος, at quo nexu? *Ex Schedis.*] 15. Erat δ' ἴτι. Ald. δέ τι. σοφοὶ δέ τοι κ. legendum haud dubie, sensu et metro monente. v. Pauw. 17. Mingarellus, hebraismum ferendum esse negans, varie tentabat: ἀρχόμενον, *regnantem*, vel, *incipientem regnare*. Non meminerat vir doctus, frequentari hanc rationem Pindaro ex antiquo sermone: v. c. Nem. i. 37. χρὴ δ' ἐν ιὐϑιίαις ὁδοῖς στιίχοντα.—22. δ' abest Ald. Rom. Brub. et primum illatum emendatione Ceporini in Crat. hinc in Morell. Steph. Recte puto receptum, sed minus bene eo adductum Schmidium, ut novum partitionis membrum hic constituerat. Immo vero sibi respondent v. 19. τὸ μὲν et v. 24. μάκαρ δὲ, et

12. ὃς αἰϑύσσει ιὐδίαν κατὰ τιὰν ἰστίαν, v. Var. Lect. pro simpl. *dispergit, affert*. Contigisse victoria videtur Arcesilao inter motus civiles, quibus tum Cyrene agitabatur, regum, ut fit, cupiditate et imprudentia.

15. Vir prudens utique etiam opibus a diis acceptis, h. e. fortunis, moderate utitur. κάλλιον pro καλῶς.

17. Justitiam servantem ait Arcesilaum magna felicitate frui: τὸ μὲν, *partim, quod potens rex sit*, debebat sequi τὸ δὲ, ὅτι, quod mutatum in: ἔχει δὲ ὀφϑ. *quod majestate oris insignis es*. Tertium

24. μάκαρ δὲ καὶ νῦν.

21. ἔχει συγγενὴς δ' ὀφϑαλμὸς —. Proprium erat: ἔχει δὲ ὀφϑαλμός (σου) συγγενὴς γέρας αἰδοιέστατον, μιγνύμενον τοῦτο φρενὶ σᾷ. Et ambigo adhuc, annon συγγενὴς verum sit. Quod nisi est, dicendum, poetam epitheton transtulisse ad ὀφϑαλμὸς exquisitiore modo. Ut τοῦτο autem vim habeat, sic collocandum esse videtur, ut sit *illud quidem*: nisi est δυναστικῶς dictum: *hoc tuum, hæc majestas, dignitas conjuncta cum gravitate, prudentia animi*.

γνύμενον φρενί· μάκαρ δὲ καὶ
Νῦν, κλεεννᾶς ὅτι
Εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος
Ἵπποις ἑλὼν, δέδεξαι
Τόνδε κῶμον ἀνέρων,

Ε. ά. Κ. ιδ'.

Ἀπολλώνιον ἄθυρμα. Τῷ σε
Μὴ λαθέτω Κυράνᾳ
Γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον
Ἀφροδίτας ἀειδόμενον·
Παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερπιθέμεν.

ἴχει δὲ est pro καὶ ἴχει. ὀφθαλμὸς συγγενὴς, h. ἴδιος, ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ, quod alias esse posset συγγενὶς—αἰδοιότατον γίρας (h. αἰδῶ, *dignitatem, majestatem.*) Tandem αἰδοιότατον choriambicum metrum postulat: et sic refinxit Schmidius, probante quoque Pauwio. Respicit h. v. Eustath. ad Dionys. Perieg. 172. τοῦ δ' ἂν γιραρὸς καὶ αἰδοιότερος εἴης—κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ Πινδάρῳ. 24. φρενὶ ultima producta, quod fieri recte posse non dubito. Sed Pauwius emendat τιαῖς φρεσίν μ. 29, 30. Vulgo legitur: Τῷ μὴ σι λαθέτω Κ. sc. τὸ ἀειδόμενον. Cum tamen v. 30. choriambum in capite desideret, refinxerat Schmidius non male: Τῷ σι μὴ λαθέτω. Oxonienses ex Bodl. γ. refinxerunt μὲν λ. quo sensu, equidem non satis assequor. Pauw Νῦν λαθέτω. Præfero Schmidianum acumen; scilicet, cum continua serie scriptum esset: τῷ σι μὴ λ., facile potuit descriptis ad metrum verbis permutatio inferri. Porro Κυράνα primo casu Schol. accepit. perperam. Possit esse τὸ ἀειδόμενον τῇ Κυράνᾳ: in hymno in Cyrenen. Verum Κυράνᾳ est pro ἐν Κυράνᾳ: hoc idem statim exponit γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον Ἀ. est enim

29—33. *Itaque memor sis istius carminis vulgo cani soliti: omnia referenda sunt ad deum.* τῷ σι μὴ λαθέτω—. Si, ut vulgo fit, ἀειδόμενον accipitur τὸ ἀειδόμενον: dura omissio fit Pindarico more. Potest tamen h. l. bene scribi σ' ἀειδόμενον. Ingeniose Gedik. jungit μὴ λαθέτω σὶ ἀειδόμενον ὑπερτιθέμεν. φιλεῖν δέ. *memor sis, dum tu celebraris victor, deum auctorem omnium habere.* Sequentia accipio tanquam ornantia verba: ἐν Κυράνᾳ, ἀμφὶ κᾶπον γλυκὺν Ἀφροδίτας: uti Libya respectu hujus ipsius Cyrenes est Διὸς κᾶπος inf. ix. 90, 91. Nam ut sit locus, λόφος Χαρίτων, quo ducebatur chorus, (etsi Cyrene urbs in colle sita erat, v. Pyth. ix. 94, 95. et iv. 14.) non bene firmat Schol. cum laudat Callimachi: ἢ ὑπὲρ αὐσταλίου Χαρίτων λόφου· de quo videndum in fragmentis Callimacheis p. 361. et 534. Nam non magis ex hoc constat, ubi ille collis fuerit. Male autem confunditur alius Collis Gratiarum, quem memorat Herodot. iv. 175. De voc. ὑπερτίθεσθαι est disputatio viri docti Miscell. Obss.

Φιλεῖν δὲ Κάρρωτον ἔξοχ' ἑταίρων.
"Ος οὐ τὰν Ἐπιμαθέος
Ἄγαν ὀψινόου θυγατέρα Πρό-
φασιν Βαττιδᾶν
Ἀφίκετο δόμους θεμισκρεόντων·
Ἀλλ' ἀριστάρματον,
Ὕδατι Κασταλίας
Ξεναθεὶς, γέρας ἀμφ-
έβαλε τεαῖσιν κόμαις,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ἀκηράτοις ἀνίαις
Ποδαρκέων δώδεκα

hæc ipsa urbs, ut bene Schol. primo loco accipit. 34. Nova prorsus sententia hinc ingreditur. Etsi jungi potest cum *μή σε λαθίτω. φιλεῖν* emendavit Aristarchus, e libris, puto, cum olim *φίλει* lectum esset. v. Schol. eadem vi. Nam *φιλεῖν* est pro imperativo. [An ex Scolio Admeti ap. Eustath. pag. 326. *Ex Schedis.*] 35. Scripsi *Ἐπιμαθίος* pro *Ἐπιμηθίος*, ut fuit *Προμαθίος* Ol. vii. 81. 36. *ὀψίνου* legerat, nec male, Schol. etiam Pal. C. *ὀψινόου*. sed is voluit—*όου* scribere. 37. *Βαττιδᾶν* emendatum a Schmid. metri caussa. Sic quoque Bodl. γ. Vulgg. *Βαττιαδᾶν*. 38. *θεμισκρεόντων*. haud dubie vitiosa lectio ex edit. Rom. sphalmate propagata, pro *θεμιστρεόντων*, ut etiam Ald. Gott. et Pal. C. in quo scholion: *δικαίως βασιλευόντων*. 42. *τεαῖσιν* pro vulgato *τεαῖσι*. v. Pauw. 44. Erat *δυωδικαδρόμων*. *δωδεκαδρόμων* metro jubente emendaverat Schmidius; firmat Bodl. γ. et, ut nunc video, Aldina quoque. Ceterum locus varie interpungi potest. Scholiastes, qui exponit: *κατὰ τὸ τίμιος τῶν δυωδικαδρόμων ἁρμάτων* (cf. Ol. vi. 126. iii. 59.) *ἡνιοχῶν*, accepit:

viii. pag. 365. quæ tamen nil ad h. l. facit. *θεὸν τιθέναι αἴτιον παντὶ πράγματι*, quod alias *ἱστιθέναι, προστιθέναι*.

34-59. *Porro inprimis grato esto animo erga Carrhotum aurigam* (Alexibii f. v. 59.), *cujus arti victorium debes. φιλεῖν* ad gratum animum refer. De Carrhoto Arcesilai auriga v. doctum Scholion cum loco ex primo libro Theotimi de pace. (*ἐκ τοῦ πρώτου περὶ εἰρήνης*. Nescio an idem sit, qui inter rerum Italicarum auctores laudatur in Parallelis quæ in Plutarchi Opp. habentur.) Fuit autem Carrhotus unus e viris principibus; ut adeo vel hoc exemplo constet, non infimi ordinis homines operam hanc aurigationis victoribus locasse.

40. *ὕδατι Κασταλίας ξεναθείς*, pro *παρὰ Κασταλίᾳ*, Delphis.

[41. *γέρας. κόσμου*. Od. iii. 23. *Ex Schedis.*]

44. Ipse *ποδαρκέων* (*valens, superans cursu*) *σὺν ἡνίαις ἀκηράτοις κατὰ τὸ τίμιος τῶν δώδεκα δρόμων*, loco sacro, circo, quo duodecim curricula (quadrigarum) fiunt.

Δρόμων τέμενος. κατέκλασε γὰρ ἐν-
τέων σθένος οὐδέν· ἀλλὰ κρέμαται,
Ὁπόσα χερσιαρᾶν
Τεκτόνων δαιδάλματ' ἄγων
Κρισαῖον λόφον
Ἄμειψεν, ἐν κοιλόπεδον
Νάπος θεοῦ. τόσσ' ἔχει

ἀμφίβαλε—ποδαρκέων (a ποδαρκέω) κατὰ τὸ τίμενος τῶν δ. Eum sequuntur Schmid. et Benedictus. Pauwius a ποδαρκὴς mavult esse ποδαρκέων, scil. ἵππων: κατὰ τὸ τίμενος ποδαρκέων δώδεκα ἵππων. Possunt et jungi: κατὰ τὸ τίμενος τῶν δώδεκα δρόμων ποδαρκῶν. etiam: γίρας ποδαρκέων δωδεκαδρόμων. Quid? quod et distinguere licet δωδεκαδρόμων τε μένος. ut jungas γίρας καὶ μένος. Præferrem tamen, tanquam magis poeticum, epitheton: δωδεκαδρόμου τίμενος, in quo xii. curricula sunt vel habentur. 47. χειράρα τέκτονος mutavit Schmidius. v. ad v. seq. Idem ab ἄρης repetivit. Immo vero χειράρας, ου, pro χειρήρης, ut χαλκήρης, χαλκοάρας, est ab ἄρω, ἁρμόζω, *compingo, fabricor*: ut sit adeo, *qui manu ἁρμόζει, fabricatur*, active; sin passive, *qui manu aptus est*, sollers. 48. Ut nunc est versus, a metro ceterorum recedit: sive antispasticum esse dixeris cum grammatico, sive Pæonicum. Pro Pæone primo est Epitritus secundus: Τεκτόνων δαι—. Schmidius emendaverat χειράρα Τέκτονος ἀγάλματ' ἄγων. Pauwius Τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων. 50. ἀν' conj. Rittersh. et sic κρίμαται ἀνὰ νάπος. 51. τό σφ' ἴχει edd. ante Schmidium ex Rom. At Ald. τόσ' ἴχε, unde in marg. Brubach.

46. Dedicarunt victores victrices quadrigas in templo Delphico. Carrhotus ibi suspendit currum suum integrum et illæsum. κρίμαται ἐν (ἐς) κοιλόπιδον νάπος θεοῦ, ὁπόσα ἄγων ἄμειψε λόφον Κρισαῖον, pro ὅσα ἦγεν. tum, pro *totus currus integer*, ὁπόσα χειραρᾶν τεκτόνων δαιδάλματα, h. e. τὸ ἅρμα τὸ δεδαιδαλμένον, *affabre factum*.

51. κοιλόπεδον νάπος θεοῦ videri potest esse lucus in campo Cirrhæo. Pausan. tamen x. 37. pag. 893. diserte ait, nullam arborem esse in illo campo. Potuit hoc aliter se habere ante cladem Cirrhæis Amphictyonum decreto illatam. Verum res ipsa loquitur, de templo Delphico hic agi; ergo jungenda sunt: ἀλλὰ κρίμαται, ὁπόσα—ἄμειψεν, ἐν (vel ἐς) κοιλόπιδον νάπος θεοῦ, pro ἐν νάπει. Necesse adeo est κοιλόπιδον νάπος, pro κοῖλον, simpliciter dici lucum *in convalle* Parnassi. [in quo cursus fiebat. *Ex Schedis.*] Declaratur nunc locus in templo, in quo quadriga, quam exiguæ molis fuisse facile intelligitur, fuit suspensa ac dedicata deo; scilicet *suspensa fuit ex tholo juxta signum Apollinis e ligno a Cretensibus dedicatum*. Tholum autem e cupressinis trabibus constitisse, nihil est quod dubitemus, cum hujus arboris usus esset frequens in ædificiis et in signis. Non autem hæc putanda fuisse ἐν τῷ ναῷ vel ἀδύτῳ: sed intra septa ἐν τῷ τεμένει multæ erant ædiculæ. Mox v. 59. ὑπαντιάσαι τὸν—notatum a vetere grammatico, quod et de occursu amico cum animo, et cum quarto casu, dicitur, ap. Wassenbergh. ad Iliad. i. p. 22.

Κυπαρίσσινον μέλαθρον ἀμ-
φ' ἀνδριάντι σχεδὸν,
Κρῆτες ὃν τοξοφόροι τέγεϊ
Παρνασσίῳ καθέσσαν-
το, μονόδροπον φυτόν.

Α. β'. Κ. ιδ'.

Ἑκόντι τοίνυν πρέπει
Νόῳ τὸν εὐεργέταν
Ὑπαντιάσαι. Ἀλεξιβιάδα,
Σὲ δ' ἠΰκομοι φλέγοντι Χάριτες.
Μακάριος, ὃς ἔχεις
Καὶ πεδὰ μέγαν κάματον
Λόγων φερτάτων
Μναμήϊον. ἐν τεσσαράκον-
τα γὰρ πετόντεσσιν ἀ-
νιόχοις ὅλον δίφρον κομί-
ξαις, ἀταρβεῖ φρενὶ
Ἦλθες ἤδη Λιβύας πεδίον

τόσσ', quod Schmidius recepit. Est quod me teneat in his inde a v. 46. ἀλλὰ κρίμαται (scil. τόσα) ὁπόσα χ. Et sequitur tamen v. 51. τόσσ' ἴχει. Quod si interpungas post ἀλλὰ (sc. τὰ ἔντεα) κρίμαται· ὁπόσα—νάπος Διοῦ· τόσσ' ἴχει, desit copula, ὁπόσα γὰρ vel δὲ, aut, si medearis, ὅσα δὲ, parum suave est illud concise dictum: ἀλλὰ κρίμαται. Possis interpungere: ἀλλὰ κρίμαται. ὁπόσα—ἄμιψιν. ἀν' κοιλόπεδον νάπος Διοῦ τόσσ' ἴχει κυπαρίσσινον μέλαθρον—. Videndum tamen, an non præstet redire ad pristinam lectionem: τό σφ' ἴχει. Est scilicet σφὶ pro αὐτὰ, et τὸ vel καθ' ὅ, vel ut τὸ sit ὃ (νάπος) ἴχει αὐτὰ κατὰ τὸ μέλαθρον. 55, 56. καθέσσαν-το τὸ μ. vel -θ' οἱ μονόδροπον φυτὸν, utpote in trochaico dimetro, emendat Pauw, ut metro subveniat. Π. κάθεσσαν 56. τῷ μ. φυτὸν Mingarell. Sic et ἵσσαι Pyth. iv. 486. Ipso tono pronuntiatum fuit τομμο—. ἵσσαντο de ara exstructa jam vidimus Pyth. iv. 363. Fuit autem Pindari ætate in æde Delphica statua lignea, tota quidem ex una arbore sculpta, a Cretensibus posita: ad quam nunc pro donario quadrigæ Arcesilæ a Carrhoto dedicatæ sunt. 62. πεδὰ Schmid. ex Pal. C. Vulgo μετά. 64. μναμήϊον trisyllabum erit: nisi, Mingarello monente, velis in versu choriambico opponere iambo in oppositis anapæstum. 66. -νιόχοισιν ante Schmid. qui emendavit ad metrum ex Pal. C. adde Bodl. γ. 68. ἦλθιν, sc. Carrhotus, Pal. C.

Ἐξ ἀγλαῶν ἀέθλων
Καὶ πατρωΐαν πόλιν.

E. β'. K. ιδ'.

Πόνων δ' οὔ τις ἀπόκλαρός ἐστιν,
Οὔτ' ἔσεται. ὁ Βάττου
Δ' ἕπεται παλαιὸς
Ὄλβος ἔμπας τὰ καὶ τὰ νέμων,
Πύργος ἄστεος ὅμμα τε φαεννότατον
Ξένοισι. κεῖνόν γε καὶ βαρύκομποι
Λέοντες περὶ δείματι
Φύγον, γλῶτταν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν
Ὑπερποντίαν.
Ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων
Θῆρας αἰνῷ φόβῳ,

69. ἐξ ἀγαθῶν idem Pal. C. 70. πατρῴαν scribebatur ante Schmid. 74. Sustuli interpunctionem. Primum cum Batti progenies dicenda esset, ὄλβος Battiadarum est πύργος ἄ. *præsidium civium et hospitum salus*. tum ἔμπας, quod Schol. per ὁμῶς, ἰσοίως exponit, est pro *utique*, ut sæpe; etsi insidet adversativa vis: *in utraque fortuna tamen Battiadarum domestica fortuna obtinet.* 77. περὶ δείματι. notabilis usus voc. περὶ pro διά. [Ilgen. ad Hymn. in Cerer. 429. *Ex Schedis.*] Nam περιφύγον vix vim haberet. 78. φύγον emendavit Schmid. suffragante Schol. Vulgo φεῦγον. In verbis argutantur interpretes. γλῶτταν ἐπί σφιν ἀπένεικεν nihil aliud est quam, *cum in verba erumperet*, qui adhuc linguæ usu caruerat. Forte fuit ἐφέντικεν. Res illustranda ex Pausan. x. 15. f. [Heynius in textu correxit γλῶσσαν.] 80. ἔδωκ' Ἀ. emendavit metro et Pal. B. obtemperans Schmidius pro vulgari δῶκεν Ἀ.

71. Nova sententia. Iterum attingit calamitatem temporum: v. ad v. 12.

72. *Fortuna domus*, quam dicit *Fortunam Batti*: ὁ Βάττου δ' ἕπεται (πάρεστι, παραμένει) παλαιὸς Ὄλβος ἔμπας τὰ καὶ τὰ νέμων (*moderans secunda et adversa* [refer. ad πόνους 71. τὰ καὶ τὰ esse *varia* monet Gurlitt. ut Ol. ii, 93. P. vii. 23. *Ex Schedis.*]: v. ad Olymp. ii. 98.) πύργος ἄστεος, ὅμμα τι φαεννότατον ξένοισι, *civium præsidium, hospitibus gratum invitamentum* ὅμμα φαεννὸν pro φῶς. [l. liberalitas. l. splendor conspicuus. *Ex Schedis.*] κεῖνόν (τὸν Ὄλβον) etc. Locus est simillimus obscuro illi Ol. ii. 96. 101. ubi Πλοῦτος—ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν ἀνδρὶ φίγγος. Est autem τοῦ Ὄλβου eadem notio, quæ Romanis: *Fortuna domus Augustæ.* Supra Pyth. iii. 150-153. erat Πότμος simili in loco. Multa autem adversa evenerant Arcesilao, qui civium suorum odia in se concitaverat.

76. κεῖνόν γε—paullo abruptior transitus ad Batti fortunam.

Ὄφρα μὴ ταμίᾳ
Κυράνας ἀτελὴς
Γένοιτο μαντεύμασιν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ὃ καὶ βαρειᾶν νόσων
Ἀκέσματ' ἄνδρεσσι καὶ
Γυναιξὶ νέμει, πόρεν τε κίθαριν,
Δίδωσί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,
Ἀπόλεμον ἀγαγὼν
Ἐς πραπίδας εὐνομίαν,
Μυχόν τ' ἀμφέπει
Μαντήϊον· τῷ καὶ Λακε-
δαίμονι ἔν τ' Ἀργεϊ καὶ
Ζαθέᾳ Πύλῳ ἔνασσεν ἀλ-
κᾶντας Ἡρακλέος
Ἐκγόνους Αἰγιμιοῦ τε. τὸ δ' ἐ-

82. ὄφρα habere locum, seu trochæus sit, seu pyrrhichius, monet Mingarellus. 92. Laborat metrum in Choriambo; itaque Schmid. edidit τῷ τε Λακε—. Sed et sequens, quod Schmidius quoque monuit, versus deficit: itaque Pauwius emendabat: τῷ Λακιδαί- μον' ἔν τε καὶ Ἀργεϊ, Ζαθέᾳ τε Πύλῳ, ἵ. 96. Lectio ed. Rom. et hinc Brubach. ac Morell. est: τὸ δ' ἰ -μὸν (ἐστὶν,) γαρύειν τ' (γαρύειν τὸ) ἀπὸ Σπάρτας κλέος, *decus quod mihi venit ex Sparta*, quatenus, qui eo venerunt cum Heraclidis (moxque hinc Theram migrarunt) Ægidæ, conjuncti fuere genere cum meis majoribus, vel tribulibus Ægidis, qui Thebis sunt. Similem sententiam ex abrupto orditur Ol. vi. 140. sq. ut Thebarum laudes interponat. Deseruerunt hoc Crat. Steph. et hinc alii, quì ex Aldo, quod et habet Gotting., repetierunt: γαρύειτ', quod Scholiastes quoque interpretatur, metro tamen repugnans; unde Schmidius re-

85. ὃ vel ὁ pro ὅς. Moratur in Apollinis laudibus, forte respectu ad vitium linguæ Batti sublatum, paratque transitum ad oraculum memorandum. Mox 87. πόρειν pro πορεῖν. Et v. 90. εὐνομία ad *tranquillitatem* spectat *et otii amorem rectis studiis paratum*: ut opponatur *ferocia animi, et immanitas rudis et barbaræ mentis*, quæ ad arma et cædes fertur.

92. τῷ. ἐν ᾧ μαντείῳ, *sorte data*, fecit habitare.

96. seq. *Convenit mihi*, tanquam Thebano, *gloriam, quæ a Spartanis in nos redundat, memorare*. Rem attigerat sup. Pyth. i. 124. Heraclidarum καθόδῳ in

μὸν, γαρύεν τ' ἀπὸ Σπάρ-
τας ἐπήρατον κλέος·

A. γ'. K. ιδ'.

Ὄθεν γεγενναμένοι
Ἴκοντο Θήρανδε φῶ-
τες Αἰγείδαι, ἐμοὶ πατέρες, οὐ
Θεῶν ἄτερ· ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν
Πολύθυτον [ἐς] ἔρανον.

finxit γαρύοισ', quod inde servarunt editores. Etiam Pal. C. γαρύοντ', scholio apposito: λέγουσι, quasi esset γαρύοντι scriptum. Forte γάρυεν est pro ἰγήρυε, scil. Apollo: *et prædixit ille.* v. mox ad 103. sc. monitu, ut se adjungerent Heraclidis. [Heynius textui adscripsit: *f.* ὑμὸν, et v. 101. ὑμοί. præterea v. 97. γαρύοντ'. addita hac interpretatione: *Narrant vestram famam a Sparta ortam, unde Ægidæ Theram venere, vestri majores, sacra inde* (Sparta) *absportantes Carnea, ita ut Cyrene nunc ea celebret.*] 99. Ante Schmid. γεγενναμένοι. prave. 102. ἄγεν ex emendat. Schmidii. vulgo ἄγεν a Rom. inde. Aldus ἀγέν. 103. Est in metro vitium, abundante syllaba. ἐς ἴραν reposuerat Schmidius, ut metro satisfaceret, Theram intelligens. Sed vir doctus alienam plane fabulam, alienumque Ægeum, Œolyci f. Theræ nepotem, (quem Pausan. iv. 7. pag. 296. laudat) h. l. immiscuit, omniaque turbavit. Agnoscit duplicem proceleusmaticum Pauw. Minga-

Peloponnesum interfuerant Ægimii posteri. Fuere ex Ægidarum tribu, quos majores suos profitetur fuisse poeta, qui se iis adjunxerunt et Carnea sacra in Laconicam propagarunt; ex eorum posteris fuere qui inter colonos Theræ et mox inter conditores Cyrenes adscripti erant. [V. Apollodor. Excurs. 2. ad Virgil. Æneid. x. *Antiquar. Aufs.* pag. 77. *Ex Schedis.*] At in *Ægidis* v. 101. cum Pindaro Herodotus non convenit, qui lib. iv. 149. Ægidas ducit a Theræ nepote, Ægeo. Habuit quoque Ægeus Spartæ heroum: Pausan. iii. 15. p. 245. f. Suspicor esse hoc illud ipsum, quod Herodot. l. 1. narrat τοῖς ἐν φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι positum esse. Ejusdem Ægei meminit Pausan. iv. 7. p. 296. med. Magis convenerant cum Pindaro narrata ab Ephoro: quæ commemorat Schol. ad h. l. Ceterum ante omnia cf. Isthm. vii. 18. sq. et ibi Schol. e quo patet, variam fuisse et incertam famam. De cognatione Thebanorum, Spartanorum, et hinc Cyrenæorum, docte disputat Gedik. in Select. Carm. ad Pyth. ix. 135. et jam olim Simson. ad ann. 2907.

103. sq. Locus salebrosus; quem si eo modo, ut in V. L. feci, expediendum putes, extrito ἐς, nexus sententiarum erit hic: ἴηθεν πολύθυτον ἔρανον, τιὰ Καρνεῖα, ἀναδιξάμενοι Ægidæ ἵκοντο (quod ex v. 100. repetendum) ἐς Κυράνας πόλιν, *inde*, Thera, *susceptis sacris Carneis, venerunt Cyrenen.* [Potest jungi: ἵκοντο—(οὐ θεῶν ἄτερ—ἴηθεν ἀναδιξάμενοι—σιβιζίμεν) (εἰς) Κυρ.— Mira tentat Gurlitt. *Ex Schedis.*]

Ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
Ἄπολλον, τεὰ
Καρνεῖα, ἐν δαιτὶ σεβί-
ζομεν Κυράνας ἀγα-

rell. conj. ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγ' ἐς (vel ἐν, ut alibi) πολύθυτον ἕρανον. Sensus tamen multo magis laborat, quam metrum: si Ægidæ Sparta Theram venerunt *ad sacrum sollenne*, ἐς πολύθυτον ἕρανον, sc. Carnea. At nec in Thera sacrum primum fuit institutum, et dudum Spartæ Ægidæ id celebraverant, et, quod probabile fit, ipsi Ægidæ sacrum Apollinis Carnei attulerant domo. Saltem sic eloquenda esset res: ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγιν ἐς ἕρανον, sc. αὐτῶν, τοὺς ἐγγόνους Ἡρακλίους. nam est narratio, hos præter Thebas proficiscentes incidisse in sacrum facientes Ægidas. Enimvero facilis medicina. Dele modo ἐς, quod toties Poeta excludit. Nunc ordo verborum et sententiarum, ejecta vocula ἐς, exsurgit multo commodior, si sic interpungas et dirimas: Ὄθεν γεγ. ἵκοντο Θήρανδε φῶτες Αἰγείδαι, ἐμοὶ πατέρες, οὐ θεῶν ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν· πολύθυτον ἕρανον ἔνθεν ἀναδεξάμενοι, Ἄπολλον, τεὰ Καρνεῖα, etc. Ita ipsa Carnea sunt ἕρανος πολύθυτος: agebatur enim multis victimis cæsis et inter frequentes epulas domesticum hoc Lacedæmoniorum, et vero omnino Dorum, sacrum sollenne, de quo videnda primo loca Scholia Theocriti ad Idyll. v. 83. Pausan. iii. 13. et classicus locus Callimachi in Apoll. 72. sqq. et ibi vv. DD. Ea Carnea ex Lacedæmone Ægidæ Theram secum transtulerunt, inde Cyrenem. [Indicebant ea Archivi: et in eo mense ἐκεχειρία. Xenoph. H. Gr. iv. 7. 2. Cf. Clavier *Hist. d. pr. tems de la Grece* i. p. 46. *Ex Schedis.*] 104. ἔνθεν non potest ad *Spartam*, quod remotius est, spectare, ut olim statuebam, sed ad *Theram* v. 100. unde sacra Apollinis translata sunt Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν. Unde perspectum quoque habeo, pendere hæc ultima ab ἵκοντο, ut juncta sint omnia hunc in modum: ἵκοντο Θήρανδε—πολύθυτον ἕρανον ἔνθεν ἀναδεξάμενοι Κυράνας ἀ. πόλιν. cumque sic copula desit, videtur σ' excidisse post ἕρανον, ut esset πολύθ. ἕρανόν σ' ἔνθεν ἀ.—πόλιν (scil. ἵκοντο). 106, 7, 8. Nullus sensus commodus his versibus inest, quod etiam Pauw. vidit. ἐν δαιτὶ σεβίζομεν. Ita Pindarus se vel Ægidas diceret *Carnea ex insula Thera suscepta Cyrenæ celebrare.* Atqui nec poeta Cyrenæ degit, nec se ullo modo cum Cyrenensibus confundere potest, nec procedit, si cum viro docto *du Theil* in Comment. de Carneis (*Hist. de l'Acad. des Inscript.* tom. xxix. pag. 194.) interpreteris: *nos celebramus in sacris Cyrenen*: quod nec græce dici arbitror: σεβίζειν τινὰ *hymnis*; nec si scriptum erat; τεὰ Καρνεῖ', ἅ σ' ἐν δαιτὶ σεβί- ζομεν, pro (καθ')ἃ σεβίζομέν σε ἐν δαιτί. *in quibus nos Thebani te sacris factis colimus, o Apollo.* Locum corruptum esse patet ex metro. Pauw emendabat σεβιζίμεν pro σεβίζειν, docte quidem; sed durior inde oritur junctura: ἀναδεξάμενοι τεὰ Καρνεῖα, (ὥστε) σεβίζειν (scil. αὐτὰ) ἐν δαιτὶ (κατὰ) Κυράνας ἀ πόλιν. 106. Καρνεῖα, ἐν. hiatus est poeta indignus. Καρνεῖ' ἐν Schol. habet. Metrum laborat, del tamen ἐν. 107. Κυράνας ἀγα- κτιμέναν πόλιν retraho, ut modo dixi, ad ἵκοντο. quod omisso ἐς sollenne est. Mingarell. conj. Κυράνας κατ' εὐκτιμέναν πόλιν.

κτιμέναν πόλιν· ἔχοντι τὰν
Χαλκοχάρμαι ξένοι
Τρῶες Ἀντανορίδαι. σὺν Ἑλέ-
να γὰρ μόλον, καπνωθεῖ-
σαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον

E. γ'. K. ιδ'.

Ἐν ἄρει. τὸ δ' ἐλάσιππον ἔνθος
Ἐνδυκέως δέκονται
Θυσίαισιν ἄνδρες
Ἰχνέοντές σφε δωροφόροι,
Τοὺς Ἀριστοτέλης ἄγαγε, ναυσὶ θοαῖς

108. Post πόλιν interpunxi. Sacris Carneis subjungit inferias vel sacra Antenoridarum heroum. Fuit ad urbem Cyrenen locus, qui secundum Scholia Ἀντηνορίδων λόφος appellatus fuit, luco consitus, ad quem viam duxerat Battus lapide stratam. v. sqq. Circa fontem Cyren acta Carnea fuisse, apparet ex Callim. in Apoll. 88. Montem eo nomine habet Justin. xiii. 7. πόλιν γ', ut versum fulciat, Pauw. scribit. 113. Scholiastæ obtemperandum arbitror, ut Antenoridas καθαγίσμασι, inferiis, honoraverint novi coloni. δέχεσθαί τινα θυσίαις, *ad sacra sua admittere*, quod Pauw vult, græce vix dicitur. δῶρα de sacris nota. Heroes ἵππιοι, ἱππόται, ἱπποχάρμαι, nunc ἐλάσιππον ἔθνος. 114. δίκονται verius Ald. quam δίχονται. δίκοντο emendavit Schmidius, qui totum locum minus bene expedit. Atqui et v. 108. ἔχοντι pro εἶχον τότε. 116. οἰχνέοντες Ald. cum Bodl. γ. et hoc verum arbitror. et Schol. id exponit: ἐρχόμενοι πρὸς αὐτούς. et alter: παραγίνονται μετὰ δώρων καὶ ἀναγισμάτων.

108. Apparet, fuisse antiquam fabulam Cyrenensium [v. Scaliger. ad Euseb. Animadverss. p. 54. f. 55. *Ex Schedis.*] Antenoridas cum Helena Troja profugos ad Libyam appulisse et collem in littore obsedisse; quo factum, ut pro heroibus illi a Cyrenensibus colerentur. [Gedik. simplicius: Antenoridas advenæ Batti admittunt suis sacris; ut simul habitaverint urbem. *Ex Schedis.*] Variis modis hæc tractata fuere in Νόστοις. Ita Lysimachus narrarat, Menelaum in Libyam venisse, apud Schol. Lycophr. 874. alii, Locros Ajace Oilei orbatos, unde Virgil. Æn. xi. 265. illustratur. Itaque: ἔχοντι τὰν pro ἣν ἴσχουσιν Ἀντηνορίδαι, *tenent*, scil. tanquam heroes indigenæ, qui præsunt urbi, eam tuentur. Jam 113. τὸ δὲ ἐλάσιππον ἔθνος, *hos Antenoridas*, tanquam ἥρωας ἐγχωρίους, *colunt coloni cum Batto Thera profecti.*—116. οἰχνέοντες (ἐπί) σφε, pro vulgari, προσερχόμενοι πρὸς αὐτούς, *adeuntes eos* σὺν δώροις: pro quo δωροφόροι, *quatenus munera*, h. e. *sacra, fuerunt.*

Ἀλὸς βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων.
Κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα
Θεῶν, εὐθύτομόν τε κατέθηκεν
Ἀπολλωνίαις
Ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
Ἔμμεν ἱππόκροτον
Σκυρωτὰν ὁδὸν, ἔν-
θα, πρυμνοῖς ἀγορᾶς
Ἔπι, δίχα κεῖται θανών.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Μάχαις μὲν ἀνδρῶν μέτα
Ἔναιεν· ἥρως δ' ἔπει-
τα λαοσεβής. ἄτερθε δὲ, πρὸ δω-
μάτων, ἕτεροι λαχόντες ἄϊδαν
Βασιλέες ἱεροὶ
Ἐντί. μεγάλαν δ' ἀρετὰν,

120. Schmid. conj. εὐθύτονον. Sanè Schol. εὐθυτενῆ καὶ λείαν. Nec tamen necesse. 124. Post ὁδὸν minore stigmate interpunxi; nam jungenda sunt cum antecedentibus: *stravit viam eo loco, quo* pro, *ab eo loco.* 126. ἐπὶ δίχα Schmidius disjunxit, Rittershusio auctore. Idem Grammatici veteres et ratio suadent. Accedit Mingarellus; ita sejunxi. Vulgo ἐπίδιχα. 132. μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν et mox v. 134. βαθείαν (deb. βαθυσᾶν) κώμων cum Pal. C. Ald. et Rom. hæc quoque κώμων θ'. sed metrum sic jugulatur, etsi alter quoque ex

119. Jam a Batto, conditore Cyrenes, debuit exstructum esse templum Apollinis, in quo Carnea celebrata fuisse videntur, extra urbem in luco, et via, lapidibus strata, quæ, inde a foro, quo loco Batti ἡρῷον erat, ad illud templum duceret; qua pompa sacra incedebat. [Similis via Alabandensis ad Mylasa. Strab. xiv. p. 974. A. *Ex Schedis.*]

124. Viam duxit *inde a capite fori*; ab eo loco, quo ἐπὶ τοῖς πρυμνοῖς, τοῖς ἱεροῖς, ἀγορᾶς κεῖται (Battus) θανών.

130. Ceteri reges sepulcra habent ante regiam, seorsum a Batti monumento. λαχόντες ἄϊδαν, quasi sepulcrum Hades esset; fere ad Hebræorum rationem a Lowthio (Prælect. vii.) explicitam: ut Nem. x. 105. 6. 163. 4. coll. Pyth. xi. extr. Simili modo miscentur notiones *sepulcri* et *inferorum* apud Tragicos: v. c. Euripides in Hecuba 207, 8, 9.

132. *Hi reges sepulti audiunt in inferis* (χθονίᾳ φρενὶ, ipsi χθόνιοι) *claram suam virtutem, et opes regias, et decus Arcesilai,*

Δρόσῳ μαλθακᾷ
Ῥανθεῖσαν ὕμνων δ' ὑποχεύ-
μασιν, ἀκούοντί ποι
Χθονίᾳ φρενὶ, σφὸν ὄλβον υἱ-
ῷ τε κοινὰν χάριν
Ἐνδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ. τὸν ἐν ἀ-
οιδᾷ νέων πρέπει χρυ-
σάορα Φοῖβον ἀπύειν,

A. δ'. K. ιδ'.

Ἔχοντα Πυθωνόθεν
Τὸ καλλίνικον λυτή-
ριον δαπανᾶν, μέλος χαρίεν. ἄν-
δρα κεῖνον ἐπαινέοντι συνετο ί.
Λεγόμενον ἐρέω·
Κρέσσονα μὲν ἁλικίας

Schol. ita legit. Ceporinus statim emendavit: μιγάλαν ἀριστὰν—ῥανθιῖσαν κῶμόν Ϟ'. Hinc ceterae edd. interpolatae diversis modis. 134. ῥανθιῖσαν κώμων et κώμων Ϟ' ac κῶμόν Ϟ' metro claudicante legi, modo dictum est. At Schol. ἀκούοντις τῶν ὕμνων τῶν εἰς Ἀρκεσίλαον, κοινὴν ἔχουσι τὴν χάριν οἱ πρόγονοι. Subjicitur aliud Scholion haud dissimile. Unde Schmidius metro non consulens, sed metro et sententia aberrans, ὕμνον Ϟ' ὑπὸ χευ- μάτων scripsit: *hymnum audiunt sub terra infusa.* Oxonienses retinuerunt, quod supra legitur; hoc scilicet sensu: ἀκούοντί ποι χθονίᾳ φρενὶ (ipsi χθόνιοι, illi reges sepulti) μιγάλαν ἀριστὰν ῥανθιῖσαν ὕμνων δρόσῳ μαλθακᾷ ὑποχεύμασίν τι, (*hymnis celebratam*) σφὸν ὄλβον χάριν τε (*decus*) κοινὰν ἔνδικόν τε υἱῷ Ἀρκισίλᾳ. [Sunt tria: ἀριστὰν, ὄλβον, χάριν, σφῶν καὶ Ἀρκεσιλάου. unde κοινὰ sunt ea. *Ex Schedis.*] 135. -μασίν γ', inserto fulcro, Pauw. Sed totum metrum aliter est constituendum. 138. ἔνδικόν σ' Ἀρκεσίλαν in Schol. occurrit. 148. Γλῶσσαν δὲ emendavit Schmid.

quod in se redundat, celebrari hymnis. ἀριστὰν—ῥανθιῖσαν δρόσῳ μαλθακᾷ ὑποχεύμασίν τι ὕμνων. ut jam vidimus carmina comparari vino et libationibus: cf. inf. Pyth. viii. 81. Isthm. vi. 30. et sup. Ol. vii. pr. — 136. σφὸν ὄλβον χάριν τε κοινὰν υἱῷ Ἀρκισίλᾳ ἔνδικόν τι, *decus* [*suum et filii. Ex Schedis.*] *commune sibi cum filio idque meritum.* [*debitum. Ex Schedis.*]

138-143. Ad Arcesilaum spectant: *quem victoriam in Pythiis consequutum par est chorum instituere in honorem Apollinis.* — 142. τὸ λυτήριον δαπανᾷν, *praemium, compensationem,* ἄποινα, ut saepe: v. c. P. ii. 26. ὕμνον, ἄποινα ἀριτᾶς. Sic Nem. v. 88. μόχθων ἀμοιβά. Isthm. viii. 2. λύτρον καμάτων κῶμον. Nem. x. 45. πόνων λάθαν.

Νόον φέρβεται·
Γλῶσσάν τε θάρσος τε ταν-
υπτερος ἐν ὄρνιξιν αἰ-
ετὸς ἔπλετο· ἀγωνίας
Δ', ἔρκος οἷον, σθένος·
Ἔν τε Μοίσαισι ποτανὸς, ἀπὸ
Ματρὸς φίλας, πέφανται
Θ' ἁρματηλάτας σοφός·

. δ'. Κ. ιδ'.

Ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων κα-
λῶν ἔσοδοι, τετόλμα-
κε. θεός τέ οἱ τὸ
Νῦν τε πρόφρων τελεῖ δύνασιν,
Καὶ τὸ λοιπὸν, ὦ Κρονίδαι μάκαρες,

149. Metro consulturus, tacite tamen, Schmidius -στέρεις refinxit, Pauw -στέρος δ', del. ἐν. 150. ἀγωνίαις legit Schol. pro ἐν ἀ. tum ἔπλετ' ἀγ. Gott. Nihil tamen, nisi metro restituto, pronuntiare licet. 152. ποτανὸς pro ποτηνὸς reposui: quod habetur intemeratum Pyth. viii. 46. Nem. iii. 139. Etiam in choris, ut Eurip. Hippol. 734. 157. θεός τέ οἱ, malim δέ. ut sit θεὸς δέ οἱ —. 158. Νῦν γε Schmid. recte reposuerat. Potest tamen ferri νῦν τε — καὶ τὸ λοιπόν. 159. Versus in media parte, Pæone secundo prorsus corrupto, laborat. Post καὶ τὸ λοιπὸν Oxonienses ex Bodl. γ. receperant, ὦ πλεῖστα Κρονίδαι μάκαρες, non videntes, metrum ita non minus ruere, quam in vulgari lectione. Schmidius refinxerat: Καὶ τὸ λοιπὸν ἄν, ὦ Κρονιάδαι μ. Paullo melius Pauw: Καὶ τὸ λοιπὸν ἀεί γε, Κρονίδαι μ. sed displicet fulcrum. Hactenus præstat retinere, quod libri habent.

[147. φίρβεται. ἴσχει, νέμεται. *Ex Schedis.*]

150. (κατ') ἀγωνίας σθένος (αὐτοῦ ἐστιν) οἷον ἔρκος. *robur ejus est murus*, h. e. invictum est.

152. Ἔν τε Μοίσαισιν, h. ἐν τῇ μουσικῇ, πέφανται ποτανὸς, *sublimi ingenio est*, ἀπὸ ματρὸς, *natura*, ἁρματηλάτας τε σοφός.

155. ἐπιχώρια καλὰ sunt *studia rerum honestarum*, quibus vacant οἱ καλοὶ, ingenui liberalius instituti; ut res gymnastica, curulis litteræ, poetarum lectio' ars oratoria. Hæc studia ille *aggressus est*, προσῆλθε. pro hoc lyrice dixit τετόλμακε τὰς εἰσόδους.

159. καὶ (εἰς) τὸ λοιπὸν, *etiam in futurum*, ὦ μάκαρες Κρονίδαι, δίδοῦτε (αὐτῷ, vel αὐτὸν ἔχειν) ἔχειν δύνασιν (h. e. ἀρετὴν, *qua efficiuntur res*) ἐπ' ἔργμασιν ἀμφί τε βουλαῖς.

163. Ad δαμαλίζει repeto δύνασιν, *ne qua adversa fortuna succedat.* Pro hoc

Διδοῖτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς
Ἔχειν· μὴ φθινοπωρὶς ἀ-
νέμων χειμερία καταπνοὰ δα-
μαλίζοι χρόνον.
Διός τοι νόος μέγας κυβερνᾷ
Δαίμον' ἀνδρῶν φίλων.
Εὔχομαί νιν Ὀλυμ-
πίᾳ τοῦτο δόμεν
Γέρας ἐπὶ Βάττου γένει.

168. χρόνον. importunum hoc, etsi pro διὰ χρόνον dictum putes. Fuit, puto, χρόνῳ. δαμαλίζειν pro δαμᾷν. μὴ δαμαλίζοι sc. τὴν δύναμιν. ne ejus virtutem evertat tempestas aliqua (tanquam arborem). 168. Molestum est ἐπί: sive sit ἐπὶ γίνει, pro ἐν, in *Batti domo*: sive ἐπιδόμεν pro ἐπιδοῦναι, *addere*. Forte fuit ἔτι: δόμεν ἔτι τοῦτο γέρας (ἐν) Ὀλυμπίᾳ.

dixit: *ne tempestas evertat, labefactet, ejus virtutem in agendo et consulendo.* χρόνον, διὰ χρ. alias χρόνῳ, pro σὺν χρ.—165. ἀνδρῶν φίλων, pro θεοφιλῶν.

168. Victoriam quoque Clympiam Arcesilao contingere precatur. v. Var. Lect.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ς.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Ad Thrasybulum conversa sunt poetæ verba; eum victoria Pythia laudum copias præclaras sibi parasse cum victoria—18. tum pietate in parentem; qua Antilocho Nestoris filio comparatur.—45. Aliæ ejus laudes.

Σ. ά. Κ. ϑ'.

ΑΚΟΥΣΑΤ· ἦ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας
Ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν,

Inscriptus est hymnus Xenocrati victori; qui Theronis Agrigentini frater fuit: (de quo Ol. ii. 89. ubi v. Schol.) In ipso carmine poeta Thrasybulum filium appellat victorem (v. 15. 19. sqq.) ac celebrat; nihil de patre, sed de filii pietate in patrem memorat. Unde in eam opinionem descendi, ut persuasum mihi habeam, Thrasybulum victorem parentis victoris nomen a præcone pronuntiari jussisse. Ita bene omnia se, habent. cf. inf. Isthm. ii. et Scolium in Fragm. p. 8. Ceterum videtur victoria hæc respici Isthm. ii. 26, 27. at diversa ab ea est altera, quam

Est hoc carmen multis difficultatibus obseptum, quæ partim a re metrica proficiscuntur, partim ab interpretatione. Quod ad istam attinet, desudarunt in ea post Schmidium et Pauwium Dawes. Misc. crit. s. 2. p. 37. sq. et Mingarell. Versuum cujusque strophæ 2. et 4. metrum incertum aiunt. Dawes miro acumine observavit, in hoc carmine versus 2. 3. 4. in omnibus strophis exire in

Ὄμφαλὸν ἐριβρόμου χθονὸς
Ἐς ναὸν προσοιχόμενοι, Πυθιόνικος
Ἔνθ' ὀλβίοισιν Ἐμμενίδαις

Theron et Xenocrates communi nomine obtinuerant Ol. ii. 88—93. 1. ᾖ, *utique*, haud dubie scribendum pro vulg. ἦ—ᾖ, quod languet. ᾗ quoque est in Gott. 2. ἀναστολήσομεν refinxit Schmidius, *versabimus, arabimus*. Sed στολεῖν etiam στολίζειν afferri potuit, ut tot alia: occurrit quoque στολύειν. [Heynius in textu post ἀναστολίζομεν posuit coli signum.] 4. ἐς ναὸν προσοιχόμενοι. Offenderunt hæc viros doctos. Satis videbatur ναὸν προσοιχόμενοι. Nec tamen hoc, quod, errore nescio quo abreptus, olim putabam, metri lege stare potest. Dawes emendabat ἐς ναὸν παροιχόμενοι. Reprehendebat hoc Dorvill. ad Chariton. p. 255. probat Burgess. ad Dawes. p. 353. et 527. rejicit iterum Northmore ad Tryphiod. 360. tueturque exemplis usum præpositionum πρὸς et εἰς. ut Iliad. i. 381. οὐδ' ἔα' ἐς Ὀρχομενὸν προσπίσεσθαι. [Cf. Huschke Comment. de Orph. p. 13. *Ex Schedis.*]

syllabam brevem, reliquos versus omnes in syllabam longam, præter 30. et 31. quod ille casu factum negat. Ultimam tamen versus ubique esse longam omnes credebamus, et iterum contra Dawes. asservit Vauvilliers (*Mem. de l'Acad. des Inscr.* xlvi. p. 229.) Verum hæc, aliena ab hoc nostro consilio, (non enim attingimus nisi quæ sententias poetæ obscurant) futuro Pindari editori relinquenda sunt. Agitur nunc de interpretatione, adeoque de re metrica tantum hactenus, quatenus illa ex hac apta et nexa est.

Carmen Thrasybulo (a poeta valde amato juveni: v. inf. Isthm. ii. et Scolion in Fragm. p. 8.) scriptum esse in victoriam patris Xenocratis, cujus quadrigas ipse filius rexerat, patremque victorem pronuntiari jusserat, jam ante a nobis observatum erat. Fuit enim Xenocratis victoria Pythica et Isthmica; utraque a Simonide quoque carmine celebrata. v. Schol. ad Isthm. ii. pr. Initium facit poeta ab eo, quod invitat ad audiendum hymnum laudum Xenocratis. *Audite*, inquit, *canam laudes Xenocratis, Agrigentini, victoris Pythici*: pro *ludis Pythicis* nominat *Delphos*: in his ludis parata fuerat *multorum hymnorum materies* Agrigentinis per victorias civium; hanc *materiem hymnorum* appellat θησαυρὸν ὕμνων, comparatione aliorum thesaurorum, qui in templo Delphico erant, ad servanda donaria variarum urbium ac populorum: de quibus multa apud Herodot. et Pausan. memorantur. Jam his donariis præstant laudes et hymni, poetæ virtute ad posteritatem perduraturi.

1—13. *Attendite; paro hymnum in laudem victoris Pythici, cui apud Delphos partum est decus æternum. Ager* [etiam *armenta*. Apollon. ii. 513. *Ex Schedis.*] *Musarum* a poetis *coli* dictus, res nunc nota est. cf. Nem. vi. 56. x. 49. Nunc quoque *ager Veneris* et *Charitum* memoratur. Χάριτες Musæ lyricæ poeseos. Earum ager colitur, dum poeta in carmine, in laudibus victoris, est occupatus. Fatendum tamen, duram esse duorum troporum diversorum junctura: dum Delphos *προσοιχόμενοι arare* dicuntur. ἐρίβρομος χθὼν dictum putabam eodem modo, quo Ποσειδῶν ἐνοσίχθων ἐννοσίγαιος, *concussor terræ*, propter motus sive ex subterraneis aquis, sive quatenus mare ambit terram fluctibus suis adstrepentibus littori; ut ἁλίπλαγκτος γαῖα.

Ποταμία τ' Ἀκράγαντι καὶ μὰν Ξενοκράτει
Ἑτοῖμος ὕμνων
Θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νάπᾳ·

A. ά. K. ϑ'.

Τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθὼν
Ἐριβρόμου νεφέλας στρατὸς ἀμείλιχος,
Οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς ἁλὸς

Legebat ἐς νιὸν Schmid. at Pauw ναὸν ἐς πρ. ut tamen dubitaret, an prior in ναὸν correpta sit a Pindaro. Atqui ei producta illa est, ut aliis; v. c. Pyth. iv. 97. viii. 89. Scilicet laborant viri docti in metro constituendo. Versum choriambicum esse nemo dubitet; sed præfixum esse ditrochæum volunt. Mingarellus versum incipere posse ab antispasto aiebat. Equidem in metro constituendo nihil mihi arrogo: puto tamen, ad epitritos revocari posse et hunc et versus antitheticos. [Gilb. Wakefield em. ἐ. ν. παρερχόμενοι. (Silv. Part. ii. p. 134.) *Ex Addendis.*] 13. ἄξι, pro ἦξι, ut trochæum haberet, reposuerat Schmidius. vulgo ἄξιι. et sequitur ἀναγγιλεῖ. Oxonienses ex Bodl. γ. ἄξοι. Tum χιράδι erat; at χιράδι emendatum ex Etymol. et Iliad. φ. 319. συστόμενος erat, sc. ἄνεμος. At ventus σύστει, non σύστεται. Iliad. λ. 306. ζέφυρος βαθείῃ λαίλαπι σύστων. Tum συστόμενοι idem liber et Gott. nec tamen magis accommodate ad rem, quam vulgare. Deberet saltem συστόμενος esse formæ mediæ pro σύστων. Sic locum habet Scholion: οὔτε ἄνεμοι ταῖς ἀναῖς σύστασεις καὶ στρίφοντες etc. Pauwius versum sic constituit: Παμφόρῳ ἄξοι χιράδι ϑρυπτόμενον: *fractum et comminutum.* Ad sensum constituendum haud dubie ἄξει requiritur et συστόμενον; admisit quoque Dawes, sed mire interpretatur, *quem neque imber, neque ventus rapiet glareæ ictus patientem,* irrisus propterea Act. Erudit. 1750. p. 413. Verum opes puta in mare mersas fluctibus voluentibus se in fundo versari et agitari: ϑησαυρὸν (ἐν) χιράδει συστόμενον. In Etymol. voc. χίραδος e Pindaro laudatur χιράδι σποδίων. quod ad h. l. revocarunt viri docti. Vox est doctior, idem significans quod σύστειν, σαίειν. v. Hesych. cf. Eurip. Hippol. 1238. et ibi Valk. Pro ea vulgatior irrepsisse videri potest συστόμενος. Metro tamen haud convenit; et jejunum est explere χιράδει δὴ σποδίων. Fragmentum ergo ad alium locum spectavit.

7. Θησαυρὸς ἑτοῖμος, quatenus victoriæ Pythicæ *parata* sunt *argumenta laudum et hymnorum.* Dictum autem cum respectu ad ϑησαυρὸς templi Delphici, quibus donaria servabantur: quos novimus ex Herodoto et Pausania, ut diximus.

v. 10—14. respicit divitias navi transvectas.

[12. μυχοὺς ἁλός. v. Euripid. Herc. fur. 400. *Ex Schedis.*]

Ἄξει, παμφόρῳ χεράδει τυπτόμενον. φά-
εἰ δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ,
Πατρὶ τεῷ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεᾷ
Λόγοισι θνατῶν
Εὔδοξον ἅρματι νίκαν
Κρισαίαισιν ἐν πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

Σ. β. Κ. ϑ.

Σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθὰν

13, 14. Post reliqua tentata, non minus dura, præstat ad ὕμνων Θησαυρὸν hæc ita revocare, ut is sit φάει πρόσωπον ἐν καθαρῷ, h. φαιδρὸν τὸ πρόσωπον, ad declarandam *lætitiam ex victoria*. Simili ratione victoriam aliquoties declarat Pindarus. ὕμνων ille Θησαυρὸς itaque (h. carmina illa) ἀπαγγελεῖ πατρὶ τῷ γενεᾷ τε κοινὰν νίκαν. Prodigiosum enim est ad meum sensum, quod Dawes suppeditat: *vultus* thesauri hymnorum *luce in pura victoriam prædicabit*. Leniora tamen erunt omnia, si v. 18. ἀπαγγελεῖς legeris: *Tu, o Thrasybule, πρόσωπον ἐν καθαρῷ* (h. e. ἔχων πρόσωπον φανερὸν) *renuntiabis victoriam, νίκαν* (σὺν) *ἅρματι, κοινὰν πατρὶ τῷ γενεᾷ τε, εὔδοξον λόγοισι θνατῶν, celebratum laudibus hominum*, εὔδοξον διὰ τῶν λόγων. Inciderunt in hoc plures. Mingarellus ἀπαγγελῶ, ut poeta ipse nuntiet. 15. κοινᾷ τε γενεᾷ λ. ϑ. εὔδοξεν ἁρματοείκαν Κρισαίαις ἐπὶ πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ Bodl. γ. quod et ipsum non incommodum est: *hymnus genti communi stirpe prognatæ victorem Pythicum nuntiabit*. Sed præstat vulgata lectio. Victoriæ decus et splendor totam gentem attingit. Κοινά τε γενεᾷ Ald. 17. ἁρματοείκαν Bodl. γ. vide ad v. 15. ἁρματοείκαν Ald. Rom. et cett. 18. Κρισαίαις ἐπὶ Bodl. γ. vide ad v. 15. ἐξαγγελεῖ Schmidius ad metri schema refinxit. πτυχαῖσιν ἀπαγγελεῖ Aldus, ut duæ breves pro longa sint: quod et Dawes sequitur. 19. ἐπὶ δεξιὰ scribere jubet Pauwius. Et sic jam Aldus edidit. An tamen poe-

14—18. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ. Solleune est, Κῶμον et *Hymnum venire, descendere, duci ad victorem, in victoris domum*. Nunc ad Θησαυρὸν ὕμνων hoc idem transfert poeta: audacter an tumide, non dicam. Nos reddamus sic: *Hymni illi patri tuo*, Thrasybule, *nuntiabunt victoriam curulem Pythicam, qua tu patrem renuntiasti victorem*. Simplicissimum est, inter tot contortas rationes verba ad hunc modum constituere. Probabile tamen fit, de Thrasybulo reduce hæc dici, et legendum esse: tu, o Thrasybule, ἀπαγγελεῖς. [Sic Heynius in textu correxit.] Porro durum tamen lyricum est illud, quod ille absolute est, (κατὰ) τὸ πρόσωπον (ὃν) ἐν φάει καθαρῷ, h. e. ἔχων πρόσωπον ἐν φάει, πρόσωπον φανόν. Omnino conjectore indiget totum fere carmen, non interprete.

19. σχέθων νιν, aut ὕμνων Θησαυρὸν, aut τὴν Νίκην, quod mitius. (ἐκ) χειρὸς pro χειρὶ, ἄγνις ἐπιδέξια ἐρθὰν ἰφημερό-

20 Ἄγεις ἐφημοσύναν, τάν ποτ' ἐν οὔρεσι
Φαντὶ μεγαλοσθενεῖ Φιλύ-
ρας υἱὸν ὀρφανιζομένῳ Πηλείδᾳ παρ-
αινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν,
Βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν,

tam lyricum deceat ἐπὶ δίξιὰ χειρὸς, equidem dubito. Gravior dubitatio mihi subnascitur de vulgari interpretatione: *tu tenes patrem dextra.* σχίθων νιν aut ad eundem Θρασυβούλου ὕμνων referendum aut ad Νίκην. Quod enim dudum verebar, ne haec victoria Pythica, quam Ode celebrat, non Xenocratis, sed filii Thrasybuli fuerit, male ad patrem referri cœpta, vix nunc dubitari posse puto. Itaque filius victor rediens inter chori, κώμου, voces et cantus, pietatis in patrem non immemor est, adeoque ei adducit seu hymnos, seu victoriam: quod per se admodum lyricum est. Forte eodem modo apud Hesiod. Sc. Herc. 339. Minerva Νίκην ἀθανάτην χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα fuit καὶ Κῦδος ἄγουσα. Et convenit victori Νίκην juxta se incedentem habere, ut Romæ triumphantes Victoriæ signum in curru. Simile est Pyth. v. 36. ubi redux victor auriga σὺν τὰν Ἐπιμαθίου ἄγων θυγατέρα Πρόφασιν ἁρμάτων, ut h. l. victor Νίκην assidentem in curru habet. Jam reliquorum verborum junctura vel sic ambigua est. Potest jungi: σχίθων νιν ἐπὶ δίξιὰ χειρὸς, quod vix lyricum est; saltem esto σχίθων νιν (ἐν, κατὰ) χειρὸς, ἄγεις ἐπὶ δίξιά. quod tamen non magis placet. Verum ἐπιδίξια quoque est pro ἐπιδιξίως, *scite, commode, opportune*, sive ut ad σχίθων retrahatur, sive ad sequens ἄγεις. Potest quoque jungi σχίθων ἄγεις νιν, tum erit (κατ') ὀρθὰν ἐφημοσύναν. Aut dicendum est: ἄγεις ὀρθὰν ἐφημοσύναν pro ἔχεις, *tenes, meministi verum illud præceptum*, aut ἄγεις, *in memoriam revocas*, ἐπιδίξια, *opportune.* Nescio an hoc in animo habuerit vetus grammaticus, qui ultima sic reddit: σὺ τοίνυν, ὦ Θρασύβουλε, δικαίως καὶ ἀληθῶς ἄγεις τὴν ἐντολὴν καὶ παραίνεσιν. Ceterum secundum haec omnia vitium latere potest in uno vel altero verbo. Suspicor enim in hac stropha plura vitia latere. 20. εὐφημοσύναν vitium ed. Rom. et hinc reliquar. edd. Schmidius, metro monente, emendavit secundum Aldum. Porro τά ποτ' refinxit Schmid. male, veritus de metro. Erat ἔρεισι adversus metrum. Sed jam Schmidius emendatum dedit εὔρεισι. et sic Ald. εὔρεσιν. ἔρεισι τάν ποτε Dawes. Sed Pauw (quem v. ad 2.) non Paeonem, sed Ionicum colum esse docet. 22. Metrum laborat. Schmidius emendavit: -ρας θ' ὀρφ. At Pauw: ut Φιλύρας superiorem versum claudat, tum: Τὸν ὀρφ. Porro Πηλεΐδᾳ vulgg. edd. quod defendit Pauw: posse enim ι ante vocalem corripi. Schmidius refinxit: Πηλείδᾳ. Pal. C. et Bodl. γ. Πηλείδᾳ. ὀρφανιζομένῳ est a parentibus in solitudinem abducto. 24. βαρυοπᾶν Bodl. γ. Verum

νιν, *opportune in memoriam revocas verum illud praeceptum.* [minus bene. sed κατὰ τὰν—. *Ex Schedis.*] Respicit autem poeta pietatem in patrem, quod victor patrem victorem renuntiari jusserat, et nunc Victoriam ad patrem redux adducit. De singulis v. V. L.

23. Praeceptum illud antiquum esse debuit: primo loco Jovem, secundo parentes esse colendos. [Cf. Æschyl. Eumen. 542. *Ex Schedis.*] Verba sunt corrupta. v. V. L.

Θεῶν σέβεσθαι·
Ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς
Ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.

A. β'. K. ϛ'.

Ἐγένετο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς
Νόημα τοῦτο φέρων, ὃς ὑπερέφθιτο
Πατρὸς, ἐναρίμβροτον ἀναμεί-
νας στράταρχον Αἰθιόπων Μέμνονα. Νεστό-
ρειον γὰρ ἵππος ἅρμ' ἐπέδα,
Πάριος ἐκ βελέων δαϊχθείς· ὁ δ' ἵκε
Κραταιὸν ἔγχος·
Μεσσανίου δὲ γέροντος
Δοναθεῖσα φρὴν βόασεν παῖδα ὅν·

et vulgare βαρυόπαν ita est accipiendum, æolice pro βαρυοπῶν, a βαρυόπης. Nec ad Κρονίδαν potest referri βαρυόπαν. Est tamen cur βαρυοπᾶν præferas, quia στιροπᾶν sequitur, eodem modo inflexum, non στιροπάν. Vulgarem lectionem etiam Schol. habuit. 25. Θιῶν vix recte se habere potest. Quam præclarum enim hoc præceptum: *inter omnes deos maxime Jovem esse colendum?* Immo vero Θιὸν legendum: μάλιστα μὲν Κρονίδαν— Θιὸν σίβισθαι. σίβισθαι et obliqua, et recta potest esse oratio pro, σίβου. Nec minus corruptum v. 26. ταύτας. quam enim vim habet ταύτας τιμᾶς? *hoc honore* non esse privandos parentes? h. e. *hunc* honorem ipsis esse perpetuo servandum? Excidit epitheton' τιμᾶς, sed quale illud fuerit quis definiat? potest κιδνᾶς, κλυτᾶς, locum habere. Spectat huc fragmentum Eurip. ex Antiope ap. Stob. Τρεῖς εἰσὶν ἀρεταὶ, ἃς χρὴ σ' ἀσκεῖν, ὦ τέκνον, θεούς τε τιμᾷν τούς τε θρέψαντας γονεῖς νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος. Quod in nostro additur μὴ ἀμείρειν τιμᾶς γονίων βίον πεπρωμένον, est pro τιμᾷν τοὺς γονέας διὰ παντὸς βίου. 28. ἔγενετο Schmid. ut sæpe alias legitur. Hic Pauw pro iambo tribrachyn ferre mavult. 30. ἀμμένας. Ut metrum fulciret, Schmidius dedit: ἐναριμβρότων ἀμύ-νας.—Mitior medicina: ἐναρίμβροτον ἀναμεί-νας. Est ἀνα-μένας etiam in Ald. Dawes pag. 39. ἐναριμβρότων ἀνα-μένας ἀρχὸν vel ἐναρίμβροτόν γ' ἀνα-μ. probante posterius Northmor. ad Tryphiod. 37. [v. Edit. sec. ad v. 18. Ex *Schedis.*]—36. βόασεν Schmid. recte pro βόασε.

33. ὁ δ' (Memnon) ἵφισε κραταιὸν ἔγχος, immisit. Illustrat Abresch Animadvv. ad Æschyl. p. 214.

Σ. γ'. Κ. ϑ'.

Χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ·
Μένων δ' ὁ ϑεῖος ἀνὴρ πρίατο μὲν ϑανάτοιο κομιδὰν πατρός· ἐδόκησέ τε τῶν πάλαι γενεᾷ ὁπλοτέροισιν,
Ἔργον πελώριον τελέσαις,
Ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.
Τὰ μὲν παρήκει.
Τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος
Πατρῴαν μάλιστα πρὸς στάϑμαν ἔβα,

Α. γ'. Κ. ϑ'.

Πάτρωί τ' ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδειξεν·
Νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει, ἄδικον οὔϑ' ὑπέρ-

37. ἀπέρριψεν vulgo, Aldina excepta, ante Schmid. αὐτοῦ [*patris. Ex Schedis.*] Ald. Crat. et cett. at Rom. αὖτοῦ. an jung. αὐτοῦ μίνων? *in loco manens.* 38. μίνων δὲ ϑεῖος sine ὁ Gott. probe. Pindaricum est, sine articulis loqui. πρίατο τὸν ϑανά- Ed. nescio quæ apud Oxon. Nam Brub. μὶν habet, ut ceteræ. 39, 40. ἰδόκησεν τῶν πάλαι Rom. et reliquæ. ἰδό-κησε τῶν Ald. Metri caussa Schmidius: -τοιο κομιδὰν πατρός· ἰδό-κησεν σὶ τῶν πάλαι. Pauw offert: -τοιο κομιδὰν πατέρος· ἰδό—κησε δὲ τῶν πάλαι. Adoptabat idem Dawes. 40. τοῖς πάλαι videtur olim lectum esse. vid. Schol. Jungo (lr) τοῖς ἱπλοτέροις γενεᾷ τῶν πάλαι (τῶν πάλαι γιγενότων, *ex priscis ætatibus*) ἔμμεναι ὕπατος etc. Respicit locum Xenoph. de Venat. i. 14.— 46. πάτρωί malim per synizesin sumere pro iambo: pro tribrachy habet Pauw. Nisi altero loco anapæstum esse malis: ί τ' ἐπερ—. 47, 48. Vulgo inde a Romana legitur: ἀγλαΐαν ἔδειξεν 47. ἄγασαν. νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει ἄδικον οὔϑ' ὑ-

37. *Non incassum hæc dixit Nestor.* Apollon. iv. 388.—ἀκράαντα ἰν γαίῃ πεσέουν.

38. μίνων δὲ ϑεῖος ἀνὴρ πρίατο μὶν (ἀντὶ) ϑανάτου κομιδὰν (ἀναχομιδὴν καὶ ζωὴν, *salutem*) πατρός. Rem narratam conjicio in Arctini Æthiopide. Est et exposita a Quinto Cal. ii. 24. sed perfunctorie.

42. πρὸς ἀρετὰν ἀμφὶ τοκεῦσι, pietate in parentes.

43. τὰ μὲν παρήκει, *hæc ad tempora antiqua spectant.* cf. Dawes p. 48.

44. Sejungo hæc a superioribus. *Est etiam Thrasybulus is, qui ad parentis virtutem maxime se componat. Idem, proxime accedendo,* similis factus, patruum Theronem imitatur, *virtutem* ejus, *decus, exhibet.* ἔδειξεν ἀγλαΐαν ἱπερχόμενος πάτρωί, pro: ἀγλαΐαν πάτρωος, ἱπερχόμενος αὐτῷ.

47. Nondum omnia in ultima stropha emendata satis esse censeo, ut commoda interpretatione reddi possit sensus.

ὅπλον ἦβαν δρέπων, σοφί-
αν δὲ ἐν μυχοῖσι Πιερίδων, τίν τ', Ἐλέλιχθον,
'Οργαῖς ὃς εὗρες ἵππιον εἴσ-
οδον ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται.

48. πίρσπλον ἦβαν δρίπων, σοφί- 49. αν δ' ἰν μυχοῖσι Πιηρίδων. 50. τὶν δ' Ἐλίλιχθον. Nec aliter Aldus, nisi quod v. 47. in fine: εὖτι 48. ὑπίρσπλον ἦβην δρίπων. σοφί- 49. αν δ' ἰν μ. Π. 50. τὶν δ' Ἐ. Metrum in his laborat: ἄπασαν recte Schmidius sustulit; reliqua sic refinxit: νόῳ δὶ πλοῦτον ἄγει ἀδινόν. οὐδὶ ἦβαν ὑπίρσπλον δρίπων σοφᾶν Ἐν μ. Π. parum feliciter, nec videns, ἦβαν εὖτι ἄδικον εὖτι ὐ. esse supplendum. Oxoniense commentum ὑ-πίρσπλον recte exploditur a Pauwio, qui vel εὖτι ὑ-πίρσπλον δρίπων ἦβαν, σοφίαν, vel: εὖϑ' ὑπίρ-σπλον δρίπων ἦβαν, σοφίαν Δ' ἰν μ. Π. offert. Arripiamus alterum hoc. Dawes: ἄγει οὔτ' ἄδικον οὔϑ' ὑπίρ-σπλον ἦβαν δρίπων, σοφί-αν δὶ μυχοῖσι Π. minus commode. Mingarellus refingit ὕβριν pro ἦβαν. 49. ἰν μυχοῖς Πιερ. v. sup. ad v. 4. 50, 51. Vulgata lectio: τίν τ', Ἐλίλιχθον, ὀργαῖς, πάσαις, ὃς ἱππίαν εἴσ-οδον, μάλ' ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσίρχεται. Sic inde a Romana; nec aliter Aldus, nisi quod ἴσοδον μάλα scribit. Cum metro et sensu hæc destituantur, Schmidius emendavit: τίν τ', Ἐ. ὀργαῖς ἅλαις, ἃς ἵππιον εἴσ-οδον, ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται. ultimum hoc præclare, ad metrum et sensum, nec Oxonienses antiquum revocare debebant; ut sit: *tibi, Neptune,* h. tuis studiis equestris rei, *addictus est* ἀδόντι (vel, ut Æoles secundum Eustathium scribunt, ἀδόντι) νόῳ, h. *tibi, placens,* gratus et jucundus. Oxonienses, qui edidere εὖρές ϑ' ἃς ἱππίαν ἴσοδον μάλα ἀδόντι νόῳ—, aiunt, se *MS. γ. edidisse.* num etiam εὖρές ϑ'? nisi hoc ex Scholio potius arripuerunt, οὓς (l. ἃς) εὗρες ἱππείας εἰσόδους, τουτέστιν ἱππικὰς ἁμίλλας. Pauwius imperite factum clamitans reponi jubet: Ὀρφᾷς πάλαι ἃς ἵππιον ἴσο-δον, μάλ' ἀδόντι νόῳ, Π. προσίχεται. ut sit ὀργᾷς (hoc enim velle videtur) de studio acriore. Sed totum hoc de Neptuno, *quod ab antiquo rei equestri studuit,* languet et friget. Aliud est, si Neptunus delectari dicitur re equestri, ut apud Aristoph. Equ. 550. Ἵππ' ἄναξ, Πόσειδον, ᾧ χαλκοχέρσι ἵπποις κτύπος καὶ χρεμετισμὸς ἁδόμενος. Inhæret animo suspicio, ὀργαῖς πάσαις et ἀδόντι νόῳ glossema redolere. Reposui, quod proxime ad lectionem codd. et edd. accederet, et cum metro conveniret, donec verum repertum fuerit; mutavi tamen interpunctionem v. 49. post Πιερίδων, ubi plene interpungebatur, disjunctis sententiis. Ingeniosum est, quod in Mingarelli schedis reperio, ὕβριν pro ἦβαν conjectantis v. 48. Si tamen accuratius expendas, in ὑπίρσπλον ἦβαν hoc ipsum latet. Acute Jacobs in Animadverss. p. 100. pro εὖρές ϑ' suspicatur fuisse ᾤξας ϑ' ὃς i. sed et hæc est ariolatio, non certa emendatio. Duplex jam olim videri potest

Thrasybulum σώφρονα esse declarat Pindarus. *Mente condit divitias* sc. sapientiæ, (εὖτι) ἄδικον οὔτι ὑπέρσπλον ἦβαν δρέπων, *nec injustam nec contumeliosam* (οὐν ὕβρει) *adolescentiam exigens.* δρέπεσθαι *fructus,* quibus fruimur, adeoque ἦβην, in qua sumus constituti. σοφίαν δὲ (sc. δρέπων) ἐν μυχοῖς Πιερίδων. Ultima hæc prohibent, quo minus ad ἄγει v. 47. revocem. *tibique, Neptune,* (aurigandi studio) *maxime addictus est.* De singulis v. V. L.

Γλυκεῖα δὲ φρὴν
Καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν
Μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

fuisse lectio, altera, quæ in Scholiis extat, sed corrupta, forte tamen restituenda et ad metrum concinnanda: *Τίν τ', Ἐλίλιχθον, ἃς ἔχεις ἱππίας ἰοδόνους μάλα γ' ἀδόν-τι νόῳ, Ποσειδᾶν, πρεσίχεται. quæcunque inveniſti, Neptune, rei equestris studia, ea ille persequitur.* Est *πρεσίχεται τιν (κατὰ) πάσας, ἃς ἔχεις, ἱππίας ὁδούς.* Ex altera lectione librorum et edd. videntur vero proxima esse: *τὶν δ', Ἐλίλιχθον, ἐργαῖς ἃς ἔχεις ἵππιον εἶδ—ον, ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, πρεσίχεται.* [*ἐργαῖς* tertio casu. *Ex Schedis.*] *Neptune, auctor studiorum equestrium, tibi ille deditus est, gratus hoc ipso tibi studio:* id quod successus in aurigando testatur. *εἶδος*, ut *ἰδέα*, pro genere vitæ, pro *studio*: uti dixit *ἄλλας ἰδέας ἄλλων πραγμάτων* Ol. ix 159. et *ἰδέας πολλὰς εὐπραγίας* Ol. viii. 17. nec prorsus diverso modo supr. v. 155, 6. *ἰσχυρίων καλῶν εἴδεα*. Porro: *ἃς ἔχεις ἵππιον εἶδος ἐργαῖς*, *ingeniis* quæ ad equestria studia feruntur. Quandoquidem autem Thrasybulus rei equestri ipsi studium suum addixerat, firmatur id, quod posueram, eum regentem patris currum victoriam consequutum videri. [Heynius in textu verba *ἃς ἔχεις* signis parentheseos inclusit.] Ultima v. 52. 3. 4. sic expediam: *γλυκεῖα δὲ φρὴν (ἡ φρὴν αὐτοῦ) καὶ (τὸ) συμπόταισιν ὁμιλεῖν (h. ἡ ὁμιλία αὐτοῦ) μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον, mel superat*, h. e. *ejus indoles et convictus est dulcissimus.* Sic quoque Gedik. accepit in Carm. select. et jam antea Schneider. in Vita Pind. p. 121. nuncque Mingarellus: ne quem sua laude fraudare videar: quippe cui cordi sit Pindaricum Nem. iii. 50. *ἰσλὸς αἰνῶν*, adeoque (ut Nem. vii. 89.) *σπουδᾷ δὲ πρέπει ψόγον, ὕδατος ὥστε ῥοὰς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων πλέος ἱστάμεν αἰνέων. κοτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς εὕτος.* Valeant hæc ad excusationem, si toties viros doctos laudo, etiam in iis, quæ nec meum nec aliorum oculos effugerant, nec nomina taceam, nisi quoties mihi in alia discedendum est. Pauwius: *Γλυκεῖα δὲ φρὴν* (fere ut Schol. *γλυκεῖα ἐστὶν,*) *Καὶ συμπόταισιν ὁμιλῶν*, M. ä. Malo sic ferre robur Pindaricum, etsi paullo horridius. [Heynius in textu post *καὶ* et post *ὁμιλεῖν* comma posuit.]

52. *Est ejus ingenium suave et convictus jucundissimus.* Hoc in sententiam mutatum. *Mel* (dulcedine) *superat ingenium suave et ὁμιλία σὺν συμπόταις, σὺν φίλοις.* [suavis ad vitæ societatem indoles etiam mel superat. *Ex Schedis.*]

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ζ'.

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩ,

ΤΕΘΡΙΠΠΩ.

ARGUMENTUM.

Brevi hoc carmine commendat victorem primo per laudes Athenarum a summa urbis claritate — 7. a civium, inprimis Alcmæonidarum, fama — 11. a victoriarum decoribus — 18. Deprecatur invidiam.

Σ. Κ. ζ.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ *αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι*
Προοίμιον, Ἀλκμανιδᾶν

2. Ἀλκμαιονιδᾶν Oxon. ex Bodl. γ. et sic quoque Aldus. Debebat scribi Ἀλκμανιδᾶν, quod et Gotting. habet. Æolica forma pro Ἀλκμαίων fuit Ἀλκμᾶν, ut Ἀμυθᾶν, Ποσιδᾶν. Paullo post viii. 80. Ἀλκμᾶνα. Ἀλκμαιανιδᾶν Rom. Ἀλκμαιονιδᾶν Crat. et hoc, secundum Scholiasten, edd. seqq. retinuerunt.

Erat Megacles ex Alcmæonidarum stirpe. Videtur fuisse Hippocratis f. Agaristæ, quæ Periclis mater fuit, frater. Victoria hæc Pythica Ol. lxxvi. 3. Pyth. xxviii. obtigerat, aliquot annos post pugnam Salaminiam Ol. lxxv. 1. factam.

1. Ad exordium hymni in Alcmæonidam propter victoriam curulem pulcerrima materies est laus Athenarum.

Εὐρυσθενεῖ γενεᾷ κρηπῖδ' ἀοιδᾶν
Ἵπποισι βαλέσθαι. ἐπεὶ
Τίνα πάτραν, τίνα τ' οἶκον
Ναίοντ' ὀνυμάξομαι
Ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι;

A. K. ζ.

Πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ
Ἐρεχθέος ἀστῶν, Ἀπόλ-
λων, οἵ τεόν γε δόμον Πυθῶνι δίᾳ
Θαητὸν ἔτευξαν. ἄγον-
τι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ

3. Olim interpungebatur post γενεᾷ. 6. Notabile exemplum varietatis ex vetere scriptura continua ortæ. Ex Scholiis enim discimus, lectum olim ναίοντ' pro ναίοντι et ναίοντα, ab aliis ναίων ὁ. quod editt. habebant ante Schmidium cum Oxon. γ. ab aliis οἶκόν τ' ἀΐων, (ὃ ἐστιν ἀκούων,) ab aliis denique αἰῶν' ὀνομ. pro αἰῶνι. Schmidius ναίοντ' pro ναίοντα prætulit: sensu tamen parum expedito. Pauwium mireris pronuntiare, sine dubio esse leg. μαίων ὁ. cupiens, quærens. v. Notam. 9. ὦ Ἀπ. Schmid. frustrà. 10. τεόν γε Oxonienses novarunt. Al. τεόν τε.

Κάλλιστον αἰ μ. Ἀ. προοίμιον, Ἀλκμαωνιδᾶν εὐρυσθενεῖ γενεᾷ κρηπῖδ' ἀοιδᾶν ἵπποισι βαλέσθαι. *Athenæ pulcherrimum sunt proœmium, a quo exordium ducere possit hymnus victoriæ curulis, in honorem potentis stirpis,* seu potius unius ex stirpe, *Alcmæonidarum.* Ita Τυρσῆς γενεὰ Pelias sup. P. iv. 242. κρηπῖδα ἀοιδᾶν ut κρηπὶς ἐσθλῶν Pyth. iv. 245. et in fragment. Pind. pag. 68. xlii. Sequitur v. 5—7. locus impeditus propter lectionis varietatem. αἰῶν' ὀνυμάξομαι vix præferam; pro αἰῶνι bene sonat, si vernaculo sermone efferas; ut sit: *posteritati tradam, commendabo.* At vereor, ut hoc græce bene dicatur. αἰὼν non est *posteritas*; certe non apud Pindarum, sed est *vita, tempus cum notione durationis.* Poeta non quærit; quæ urbs sit clarior, sed *de Alcmæonidis* agit: *neminem esse, qui patria illustriore utatur:* τίνα ὀνυμάξομαι ναίοντα (τίνα ναίων λίξαιμι ἄν, h. τίς ναίει ἄν) πάτραν, τίνα τε (ὀνυμάξομαι ναίοντα, pro ἤ) οἶκον ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι (quam Athenas). Adjicitur πυθέσθαι usu poetarum. Bene comparat Mingarellus Homericum v. c. Od. λ. 75. σῆμά τί μοι χεῦαι—καὶ ἐσομένοισι πυθέσθαι, pro ὡς τοὶ ἐσομένοις πυθέσθαι περὶ αὐτοῦ. It. Od. σ. 255.

8. *In omnibus oppidis versatur* in ore hominum, *frequentatur, laus Alcmæonidarum ex Athenis.* De templo Apollinis ab iis instaurato v. Herodot. v. 62. Pausan. x. 5.

12. ἄγοντι δέ με—πέντε, προσάγουσιν ἐπὶ τὸν ὕμνον, quod Romanorum poetarum: *vocant me:* illustravit Mitscherlich. Epist. pag. 57. Olympica victoria fuit Alcmæonis, qui apud Herodotum est Ὀλυμπιονίκης.

Νῖκαι· μία δ' ἐππρεπὴς
Διὸς Ὀλυμπίας· δύο δ' ἀπὸ Κίρρας,

E. K. S'.

Ὦ Μεγάκλεες, ὑ-
μαί τε καὶ προγόνων.
Νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ
Χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνυμαι,
Φθόνον ἀμειβόμενον
Τὰ καλὰ ἔργα. φαντί γε μὰν,
Οὕτω κεν ἀνδρὶ πὰρ μονίμαν
Θάλλοισαν εὐδαιμονίαν
Τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

17. *εὐπραγία τι νία* vett. metricos legisse videri, notat Pauw, nam vulgatam lectionem esse prorsus ineptam ad metrum. Annon est choriambicus præmisso iambo? 18. *τόδι* alii apud Oxon. nescio qui. 20. *τὰ καλ' ἔργα* Pauw em. Sed Pindarus ante *ἔργα* non elidit: vide v. c. Nem. iii. 78. 21. *οὕτω κι καὶ ἀ.* Bodl. *γ. παρμονίμαν* Ald. ut et Scholiastes in suo habuisse videtur. In Rom. et vulgg. *παρ'* sejungitur.

21—23. Erunt hæc sic accipienda: *φαντί γι μὰν, οὕτω φέρισθαί κιν ἀνδρὶ τὰ καὶ τὰ*, (*προσφέρισθαι ἀγαθὰ καὶ κακά*: v. ad Ol. ii. 98.) *παρ' εὐδαιμονίαν θάλλοισαν μονίμαν, præter felicitatem perpetuo florentem*; h. e. ea exclusa ab sorte nostra; aliter quam felicitas perpetua posceret. Toleranda hæc sunt, quoniam aliter non legitur. Convenit cum doctrina poetæ (v. Pyth. iii. 153. sqq. —189. Ol. ii. 55. sqq.) *nulla est felicitas durabilis, μονίμη, mortalium*; nec video per ariolationes ad h. l. allatas quicquam melius extundere licuisse.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ η'.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Facit poeta vota ad Tranquillitatem, tum ad Apollinem propter victoriam Aristomenis Pythicam—29. hinc ad laudes Æginæ ex antiquis decoribus conversus,—39. cum se revocasset ad Aristomenis laudes, transfert in eum Amphiarai dictum—63. simulque intexit ejus vaticinium de Alcmæone et Epigonis Thebas expugnaturis—78. Quibus subjungit professionem pietatis suæ in Alcmæonem, quem tanquam heroem domesticum colit—87. Redit hinc ad Aristomenem et bona pro eo facit vota.

Σ. α'. Κ. θ'.

ΦΙΛΟΦΡΟΝ Ἀσυχία, Δίκας
Ὦ μεγιστόπολι

ἅρμασι post παλαιστῇ insertum erat Oxoniensi: vitio an casu. Certe Aristomenes Xenarcis f. victor fuit lucta Pyth. xxxv. quæ in Ol. lxxxiii. 3. incidit, et quidem ἐν παισί, ut ex 39. 45. 46. patet. 1. Metra hujus carminis magnas faciunt

1. Exemplum esse potest hic locus, (alia v. inf. ad Nem. viii. pr.) quam multa ingenium poetæ lyrici effervescens in eandem notionem colligat.

Θύγατερ, βουλᾶν τε καὶ πολέμων
Ἔχοισα κλαΐδας
Ὑπερτάτας, Πυθιόνικον
Τιμὰν Ἀριστομένει
Δέκευ. τὺ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι
Τε καὶ παθεῖν ὁμῶς ἐπίστασαι
Καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ.

Α. ά. Κ. Ϛ.

Τὺ δ' ὁπόταν τις ἀμείλιχον
Καρδίᾳ νότον ἐν-

difficultates: quibus tollendis nec par sum, neque id propositum mihi habeo. Etiam Mingarellus colis aliter distribuendis in schedis multa tentaverat, quæ alio loco apponam. In singulis, uno aliove loco, aliquid mutare nolim, antequam tota ratio metrica Pindari accurate constituta fuerit, ut tuto mutare liceat. Etsi erant, quæ etiamnum tuto mutare licuisset. 2. μιγαλίκλι Bodl. γ. 4. κλαῖδας ed. Rom. et rell. Nec constant sibi grammatici. Verius Oxon. cum Aldo: κλαΐδας, ex κλῃΐδας, ex κλιΐδας. 8. μὶν καὶ Schmid. Sed metricus hic turbatus est, ut docet Pauw. 9. In Schol. est ἐμπερικεῖ, ex quo infert ἀντικεῖ pro ἐμβρομεῦντι τῷ καιρῷ Toup. App. ad Theocr. p. 9. 10. ἐκκόνας vulgg. e Romana. Schmidius Aldum et Pal. C. sequitur. 11. κόρυν conj. vir doctus in Biblioth. philol. ii. vol. Verum κότον postulant voc. ἀμείλιχον et quod ille τῶν ἐναντίων est.

Ἡσυχία (vel, ut scribendum, Ἀσυχία, ut P. ix. 40. et in Fragm. p. 54. ii.) est *tranquillitas publica*, cum adjunctis notionibus partim *causarum*, a quibus illa proficiscitur, *justitia, æquitate et moderatione*; partim *effectorum*: *moderatur illa consilia belli ac pacis; moderata et æqua cum ipsa sequitur tum alios in se sequi cogit; seditiosos cives coercet, insolentes deprimit.* Est ergo nunc *dea, quæ tranquillitatem dat, firmat, servat, tuetur, seditiosorum impetus retundit.* Æginam autem ista ætate præclaris legibus et institutis fundatam tranquillitate usam esse, docemur a Pindaro inf. 31. cf. Ol. viii. 28. sqq. Nem. iv. 19. sq. iii. 3. v. 16. Isthm. v. 28.

4. *Habens pacis bellique potestatem s. quæ gubernat res pacis bellique.*

5, 6. Πυθιόνικον τιμὰν, *hunc hymnum*, accipe in honorem Aristomenis, Ἀριστομένει.

7. τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν, *æqua, moderata, et* ἰσοπαλῆ, *et facere et pati* καιρῷ σὺν ἀντικεῖ. In ultimis mihi non satisfacio. Schol. reddit εὐκαίρως.— ἀντικὴς, *firmus, tutus*, hinc *verus*, hinc *justus*. Supra Ol. x. 17. ἀντίκεια, *justitia*, ut ἀλήθεια. Nem. v. 31. ἀλάθειʼ ἀντικές. Et Ἑλλανοδίκας ἀντικὴς Ol. iii. 21. καιρὸς est *tempus justum, modus justus moderatio*. At καιρὸς ἀντικὴς estne de *tempore justo?* ut tempus, res, postulat? an *cum moderatione certa?*

10—14. τὸ δ' ὁ. pro ἐκόταν δέ τις *odium implacabile in animum admiserit*

ελάσῃ, τραχεῖα δυσμενέων
Ὑπαντιάξαισα
Κράτει τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ.
Τὰν οὐδὲ Πορφυρίων
Μάθεν παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων.
Κέρδος δὲ φίλτατόν γ', ἑκόντος εἴ
Τις ἐκ δόμων φέροι.

E. ά. K. ιά.

Βίᾳ δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφα-

13. ὑπαντιάξασα Ald. et Bodl. γ. 14. κράτει, metro invito, unus ex Schol. legebat. τιθεῖσ' pro τιθεῖσα ed. Rom. et inde vulgg. Brub. Morell. cum Bodl. γ. sed τιθεῖς ex Ald. jam Crat. repetierat, et hinc reliquæ edd. etiam Plant. τιθεῖσ' εἴ Pal. C. 16. Pro μάθεν conj. φύγεν Mingarell. λάθεν Matthiæ Obss. p. 39. 19. Βίᾳ per vim majorem, superiorem, non Βία.

(erga cives suos), tu ejus impotentiam animi deprimis. δυσμενίων ὕβριν pro δυσμενίας, αὐτοῦ. τιθεῖς ἐν ἄντλῳ simplic. submergis. ἄντλος, aqua, ut Ol. ix. 79. aquarum cluvies. [Æschyl. vii. ad Theb. 798. Ex Schedis.] Potest saltem comparari voc. ὑπέραντλος ὕβρις ad Lucianum ab Hemsterhus. illustratum. κράτει, σὺν κράτει, κρατιρῶς.

15. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων μάθεν παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων, græce pro οὐκ ἔμαθεν, οὐκ ἐνόησεν, ἑαυτὸν ἐξερεθίζουσι παρ' αἶσαν. h. σὺ, ἦν Π. μάθεν. Porphyrion non norat, non reputabat, se lacessere te, provocare, malo suo. παρ' αἶσαν, infeliciter, ut παρὰ δίκην, injuste, Ol. ii. 30. et sic alia. [præter jus fasque Matthiæ Miscell. philol. ii. 1. p. 11. ubi vid. Ex Schedis.] Lacessivit autem Ἡσυχίαν, turbavit statum pacatum, dum inter Gigantes cœlum oppugnavit, a Jove et Hercule dejectus. v. Apollod. i. 6. 2. et Not. p. 71. Horat. iii. Carm. 4. 54. Quod de bubus Herculi ab Porphyrione abstractis Schol. affert, videtur commentitium esse; etsi e Gigantomachia facta Herculis et Gigantum nomina translata mox sic Alcyoneus inf. Nem. iv. 83. sq. Quæ sequuntur v. 17. sententiose expressa, quæ æmulatus est Horat. l. l. *Vis consili expers mole ruit sua;* nam nihil aliud dicit Pindarus, quam: *Violentia et injuria ipsi auctori exitiosa est.* Sed a contrario enuntiat: *ita tandem aliquis proficuum sibi lucrum parat, si alio volente illud obtinet.* Hunc forte locum (nisi alius fuit in deperditis) respexit Plato in Gorgia tom. iv. pag. 90.—Sequitur v. 19. Βίᾳ δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χέρνῳ sc. ἡ Ἡσυχία, illa dea *etiam superbum tandem aliquando majore vi aggressa prostravit.* Ita *Typhon et rex Gigantum* (aut Alcyoneus est, aut, si Apollodorum sequimur, Ephialtes ab Apolline sagitta transfixus; etsi in Gigantem fatis et nominibus licenter variant poetæ: ita apud Horat. l. c. omnia ad Palladem referuntur. Porphyrion, cum jam ante memoratus sit, huc iterum revocari nequit.) *non effugit eam* deam, h. et ipse occubuit. [etsi diu restitit, tamen victus est. Ex Schedis.]

λεν ἐν χρόνῳ. Τυφὼς Κίλιξ ἑκατόγκρα-
νος οὔ μιν ἄλυξεν,
Οὐδὲ μὰν βασιλεὺς Γιγάντων·
Δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ,
Τόξοισί τ' Ἀπόλλω-
νος. ὃς εὐμενεῖ νόῳ
Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίρ-
ῥαθεν ἑστεφανωμένον
Υἱὸν πόᾳ Παρνασσίᾳ
Δωριεῖ τε κώμῳ.

Σ. β'. Κ. θ'.

Ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἑκὰς
Ἀ δικαιόπολις,
Ἀρεταῖς κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
Θίγοισα, νᾶσος· τε-
λέαν δ' ἔχει δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς.
Πολλοῖσι μὲν γὰρ ἀεί-
δεται νικαφόροις ἐν ἀέθλοις

20. πολυκέρα-νος ed. Rom. et hinc edd. vulgg ἑκατογκέρα-νος Ald. et Pal. C. unde Schmidius recte ad metrum ἑκατόγκερα-νος. Bodl. γ. ἑκατογκάρηνος. 28. Ante Schmid. πολία. 30. ἵστησι Rom. et al. quod emendavit Schmidius ex Ald. 36. Prima νικαφόροις præter morem et legem corripitur. Pauw ominatur, glossam obtinere locum alterius vocis, quam φερένικον fuisse suspicatur. Sunt plura quæ eodem jure possis comminisci, v. c. γεραιφόροις. At mutanda est versuum distributio: quod Mingar. facit. [νικαφόροις conj. Bunsen. *Ex Schedis.*]

25. Ductus Κῶμος, pompa victoris, ad templum Delphicum (ut sup. vi. pr.) a popularibus Æginetis, Doricæ stirpis.

30. *Satis habet materiæ laudum et hymnorum Ægina jam inde ab origine per præclara facta Æacidarum*: quod aliquoties poeta prædicat: v. c. Nem. iii. 45. sq. 55. sq. ἃ δικαιόπολις νᾶσος αἶα ἵστησι λιὰς (immos ἴσυχε) θίγοισα (ὕμνων) ἀρεταῖς (δι' ἀρετῶν) Αἰακιδᾶν.

35. πολλοῖσι non bene jungitur cum ἀέθλοις. præstat πολλοῖς, ὑπὸ πολλῶν. Est adeo: ἀείδεται δὲ πολλοῖς (ὑπὸ πολλῶν) θρίψασα (τὰ μὲν) ἔργματα—τὰ δὲ καὶ ἀνδρῶν. hæc variavit: τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν (h. e. διὰ ἀνδρῶν) ἰμπρέπει, insignis est. [τὰ, partim. *Ex Schedis.*]

Θρέψαισα καὶ θοαῖς ὑπερτάτους
Ἥρωας ἐν μάχαις·

A. β'. K. θ'.

Τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν ἐμπρέπει.
Εἰμὶ δ' ἄσχολος ἀ-
ναθέμεν πᾶσαν μακραγορίαν
Λύρᾳ τε καὶ φθέγμα-
τι μαλθακῷ, μὴ κόρος ἐλθὼν
Κνίσσῃ. τὸ δ' ἐν ποσί μοι
Ἴτω τρέχον τεὸν χρέος, ὦ παῖ,
Νεώτατον καλῶν, ἐμᾷ ποτα-
νὸν ἀμφὶ μαχανᾷ.

E. β'. K. ιά.

Παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων μα-

39. τὰ δὲ καὶ Bodl. γ. atque hoc præstat, modo ἐν omittas, quod subintelligitur. [Heynius in textu ἐν uncinis inclusit.] 44. κνίσσῃ metrum et Ald. 45. τρέχον ἴτω idem, adverso metro. τεὸν κλέος conj. Mingarell. At χρέος est ὄφλημα, *promissum carmen.* 48. Παλαίσμασίν τι γὰρ Bodl. γ. παλαίσματεσίν τι γὰρ Ald. ἰχνιῶν repugnat antitheticis omnibus. ἰχνίων malit Schmidius me-

40-47. Redit ad victorem. *Non vacat omnes laudes longo prosequi carmine, ne fastidium audienti superveniat:* (ut Ol. ii. 173. Pyth. i. 160.) *sed potius agatur, quod in manibus habeo, debitum tibi carmen, victoria tua, recentissimum inter decora parta a te.* ἀναθεῖναι λύρᾳ, ut Latini, *tradere, committere, mandare, laudem fidibus.*

44. τὸ ἐν ποσὶ χρέος τεὸν, *debitus tibi hymnus,* quem in manibus habeo; ut alibi *debere se hymnum victori* ait. νεώτατον καλῶν, *decus novissimum* post alias victorias, ἴτω τρέχον (ut dicitur *hymnus per omnes terras et maria volare,* v. c. Nem. v. 4. sq.) ποτανὸν (quasi alatus), divulgetur per orbem terrarum, ἀμφὶ μαχανᾷ ἐμᾷ, *mea opera, arte.* ποτανὸν, ποτανὸν, ποτανὸν, est etiam ap. Hesych. Aliud est ποθεινόν. In Nem. vii. 32. Homeri figmentis ineat σεμνόν τι ποτανῷ γε μαχανᾷ (αὐτοῦ), h. *arte et ingenii vi ejus sublimi.* Et P. v. 152. Arcesilaus ποτανὸς ἐν Μούσαις, *in carmine sublimis.* Formulam ἴτω τρέχων illustrat Hemsterh. ad Callim. in Del. 128. jam a Schneidero laudatus. In v. 43. sqq. Mingarellus malit interpungere: μαλθακῷ. Μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσσῃ, τὸ δ' ἐν ποσί μοι ἴτω τρέχων τεὸν χρέος.

48. ἰχνιῶν, *vestigia legendo, imitando,* ὑπὸ κατιλίγχοις μακραδίλφιον παλαιο-

τραδελφεοὺς, Ὀλυμπίᾳ τε Θεόγνη-
τον οὐ κατελέγχεις,
Οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν
Ἰσθμοῖ θρασύγυιον.
Αὔξων δὲ πάτραν Μι-
δυλιδᾶν λόγον φέρεις
Τὸν, ὅν πέρ ποτ' Οἰκλέος
Παῖς ἐν ἑπταπύλοις ἰδὼν
Υἱοὺς Θήβαις ἠνίξατο
Παρμένοντας αἰχμᾷ,

Σ. γ'. Κ. θ'.

Ὁπότ' ἀπ' Ἄργεος ἦλυθον
Δευτέραν ὁδὸν Ἐ-
πίγονοι. ἆδ' εἶπε· μαρναμένων
Φυᾷ, τὸ γενναῖον

tri caussa, et laudat sup. Pyth. v. 116. *ἰχνίοντες*. Atqui id vitiosum videri esse, ibi notavi. Deberet esse *εἰχνίοντες*. [Heynius in textu post *γὰρ* comma posuit : itemque 50. post—*τον*.] 51. Κλειτομάχοιο consentiente metro, Schol. et Ald. vulgo Κλυτομάχοιο. Κλειτομάχοιο Bodl. γ. [54. In textu comma positum ante *λόγον*.] 55. *ποτ'* Οἰκλέος cum hiatu reposuerant Oxon. ex Bodl. γ. Vulgo ubique *ποτ'* Οἰκλέος. 57. Θήβαις υἱεῖς, ut alter pes iambus sit, necessario refingendum. Sic jam refinxerat Schmidius. At cf. v. 115. 59. ἀπ' excidit Ald. 61. τῇ δ' εἶπε nonnulli apud Oxon. non juvenio, qui. 62. Ante Schmidium edd. distinguebant post *μαρναμένων*. At ille *μαρναμένων φυᾷ* jungit,

μάντιν, non dedecoras, h. illustras. Sic Isthm. iii. 23. viii. 142. [P. vi. 46. *πάτραν ἐπιεχόμενος*. *Ex Schedis.*]

53—58. [Fuere ex ea tribu superiore ætate victores in certaminibus ; et nunc tanquam in nova generatione tu existi victor in lucta. *Ex Schedis.*] *αὔξων δὲ, illustrans fama tribum—λόγον φέρεις, in te convertis*, pro, *λόγος ἀναφέρεται εἰς σὲ, laus, quam* Amphiaraus [in bello Thebano. *Ex Schedis.*] *ἠνίξατο*, pro *ἤλεγε*, sed tanquam vates, obscure, *ἰδὼν, animo prævidens*, Epigonos persistere in bello adversus Thebanos instaurando. [*ἰδὼν* non de oraculo, sed de vate. *Ex Schedis.*] Locus similis v. 54. 5. fuit Ol. vi. 18. [*φέρεις* f. pro *ἀναφέρεις*, ut locum habeat facit dictum, quo—*καθ' ὅν*— *Ex Schedis.*]

[59. *ἐπέων* ad *παρμένοντας*, non ad *ἠνίξατο*. *Ex Schedis.*]

61. *μαρναμένων φυᾷ*, inter eos, qui viri fortes sunt, adeoque *pugnant virtute a natura insita, generosa audacia* (τὸ λῆμα, v. Pyth. iii. 43. Nem. i. 87. iii. 146.) *in filiis conspicua est a parentibus accepta.*

Ἐπιρρέπει ἐκ πατέρων παι-
σὶν λῆμα. θαέομαι
Σαφὲς δράκοντα ποικίλον αἰθᾶς
Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος νωμῶντα, πρῶ-
τον ἐν Κάδμου πύλαις.

Α. γ'. Κ. ϛ'.

Ὁ δὲ καμὼν προτέρᾳ πάθᾳ,
Νῦν ἀρείονος ἐν-
ἔχεται ὄρνιχος ἀγγελίᾳ
Ἄδραστος ἥρως. τὸ
Δὲ οἴκοθεν ἀντία πράξει.
Μοῦνος γὰρ ἐκ Δαναῶν
Στρατοῦ, θανόντος ὀστέα λέξας

laudatque Nem. i. 38. χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς Σκιόεντα μάρναθαι φυᾷ. recte; nec debebam ab eo discedere. [62, 63. usurpat Plutarch. Arat. pr. *Ex Schedis.* Heynius in textu sic interpunxit: ἀλλ', εἶπε, μαρναμένων Φυᾷ τὸ γενναῖον Ἐπιπρέπει —his adscriptis: "Delebo comma" (post Φυᾷ) "et jungam ἐπιπρέπει φυᾷ τὸ γ. et μαρναμένων πανέμων." et: "Jung. τὸ γενναῖον λῆμα φυᾷ ἐπιπρέπει πασιὶν ἐκ π. μαρν."] 64. θαέομαι est commentum Oxoniensium, quod intulerant, ut primam syllabam producerent. Schmidius θήομαι dederat, quod Ionicum esset. vulg. ubique θεάομαι, quod retinere jubet Pauw: ita enim variari posse colon iambicum. Probo Schmidium; sed Pindaricum est: θαήομαι, ex θηήομαι. et id reponere haud cunctatus sum. Sic aliquoties in Pindaro θανὸς occurrit et θητὸς, et ap. Theocr. xxii. 200. θαεῖτε, pro ἰθητεῖτε. Κεκλιμένος θαεῖτε μάχαν ἰμφύλιον ἀνδρῶν. 66. νέμοντα requirit colon iambicum; nisi cum Metrico ita ordinentur: Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος Νωμῶντα πρῶτον ἐν Κ. π. Nam sic ille hæc cola describit (conf. Pauw. ad h. l. et ad v. 8. et 9.) et, quod hic locus docet, non male. 72. οἶκόθεν γ', fulcro inserto, Pauw. Mingarell. οἶκοθεν ἐναντία. [74. Heynius in textu correxit λίξαις.]

64. θαήομαι. ut vates, *prævidet* futura. Ad v. 68. cf. Nem. ix. 43. sq.

[68. Simile vaticinium Calchantis in ipsa Il. α.—Æschyl. Agam. 124. sq. *Ex Schedis.*]

72. τὸ δὲ οἶκοθεν, *quod ad familiam, stirpem, attinet, infausta sorte utetur;* Ægialeus enim filius unus e septem Epigonis ante Thebas cadet: Apollod. iii. 7. 3. Hygin. f. 71. E mente Pindari ipse Adrastus Epigonorum expeditioni interfuit. Paria tradidisse videtur Ephorus, ut ex Schol. ad h. l. colligas. [nisi latius: et Adrasti fortuna tunc versa erit in contrarium. *Ex Schedis.*]

Υἱοῦ, τύχᾳ θεῶν ἀφίξεται
Λεῷ σὺν ἀβλαβεῖ

Ε. γ'. Κ. ιά.

Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγυιάς.
Τοιαῦτα μὲν ἐφθέγξατ' Ἀμφιάρηος.
Χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς
Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω,
Ῥαίνω δὲ καὶ ὕμνῳ·
Γείτων ὅτι μοι, καὶ
Κτεάνων φύλαξ ἐμῶν,
Ὑπάνταισεν ἰόντι γᾶς
Ὀμφαλὸν παρ' ἀοίδιμον,
Μαντευμάτων τ' ἐφάψατο

75. τάχα Bodlei. γ. 76. λαῷ idem. ita syllaba prior esset longa. Retinendum λιῷ, nisi non bene versus aliter disponi possunt. Pauwio Attica forma displicebat in hoc poeta. 77. εὐρυχώρους male Rom. edit. invexerat. Iterum reduxit verum ex Aldo Schmid. cf. sup. ad Ol. vii. 33. 78. μὲν δ' erat. δ' abesse edd. plerisque aiunt Oxonienses. Sunt eæ Crat. et Stephanianæ. Sed fulcro opus esse censens revocavit δ' Schmidius. Pauw. γ. Mingarell. μὲν ἐνεφθέγξατ'. 79. χαίρων spondeus in principio pro iambo, ut alibi quoque. 80. Ἀλκμάονα στίφεσι β. metri gratia emendat Pauw. spondeum pro trochæo in prima sede non ferens. De interpretatione monere præstat: haud dubie de ipso poeta hic agi, qui Thebis habitabat et in ædium suarum vicinia sacellum Alcmæonis, herois, forte cum Amphiarao, habuisse videtur. Poeta noster, religiosus homo, innuit, sibi Delphos proficiscenti oblatum esse visum ab Alcmæone, quo monitum acciperet quod nunc ignoratur. Pauwium non aliter sensisse video. 84. Ὑπαντίασιν ἰόντι γαίας vulgo editum. Ut Glyconium restitueret, Schmidius emendavit: ὑπάνταισιν ἰόντι γᾶς. Hoc tenendum erat. Sed Oxonienses iterum corruperunt ex Bodl. γ. ὑπαντίασ' ἰόντι γαίας. Pauw. ne bonus Schmidius usquam sapere videatur, mavult: ὑπαντίασιν ἰόντι γᾶς. 86. τ' ἐφάψατο vulgg. edd. quod illato hiatu Schmidius ex Pal. C. δὲ, Oxon. in τε mutarunt.

79. Gratum mihi est Alcmæonem carmine celebrare.

82. γείτων μοι, recte de vicino Alcmæonis sacello; ut ap. Æschyl. vii. ad Th. 503. Ὄγκα Παλλὰς, πύλαισι γείτων. Compara nunc inf. Nem. vii. 127. sq. 131. sq.

83—87. Obscura sunt quæ sequuntur, quoniam ipsam rem ignoramus. De Pindaro, non de victore, de Alcmæone, non de Amphiarao agi, verba docent contra Grammaticos. Acci-

Συγγόνοισι τέχναις.

Σ. δ'. Κ. θ'.

Τὺ δ', ἑκαταβόλε, πάνδοκον
Ναὸν εὐκλέα δι-
ανέμων Πυθῶνος ἐν γυάλοις,
Τὸ μὲν μέγιστον τό-
θι χαρμάτων ἄπασας· οἵκοι
Δὲ πρόσθεν ἀρπαλέαν
Δόσιν πενταεθλίου σὺν ἑορταῖς
Ὑμαῖς ἐπάγαγες, ἄναξ. ἐπόν-

88. Hic ad Aristomenem victorem Pythicum redit: nec enim commodum videtur, quod Pauwius hæc ad poetam referre jubet. 94. Πενταθλίῳ δόσιν Pauw. Iambicum restituit. 95. [ὑμαῖς. Gilb. Wakefield em. ὕμνοις σ'. (Silv. P. iii. p. 113.) *Ex Addendis.*] ἄναξ Oxonienses dederunt. Vulgo ἄναξ. Aldus habet: ἐπάγαγές σ' ἄναξ. At Schmidius malebat γ'. Sed aliter distribuit versus duo extremos Mingarell.

disse videtur, ut, cum poeta Delphos profectus esse ad responsum petendum a deo, illo seu per augurium, seu per somnum ab heroe moneretur; hæ sunt *σύγγονοι τέχναι, patria ars vaticinandi*: nam Amphiaraus fuit vates, et ejus templum *ἐπιμαντήιον*. Est autem l. *ἰφάψατό (μου σὺν) τέχναις συγγόνοις μαντευμάτων* pro *διὰ*, l. *ἰφάψατο μαντευμάτων, responsum a deo acceptum adjuvit, firmavit, paterna arte*, scil. somnio; l. *ἰφάψατο*, ab *ἰφάπτω, ἰφήψατο ταῖς συγγόναις τέχναις μαντευμάτων, usus est arte paterna*, ea structura, quæ erat Ol. i. 138.

88. Redit ad Aristomenem victorem. Is jam antea fuerat victor inter pueros, Æginæ in Delphiniis, pentathlo; tum Megaris 112. Marathone, et in Ægina Heræis — 116.

88 — 103. Preces ad Apollinem. *τελείσσατο χαρμάτων.* est alias victoria Olympica, ut sæpe apud Pindarum. At h. l. manifestum fit, poetam de Pythica victoria agere. *τόθι*, h. e. *ἐστὶ ἐν Πυθῶνος γυάλοις.*

92 — 95. Victoriam jam antea domesticis certaminibus obtinuerat Ægineta in sacris Apollinis, Delphiniis: *tu, Apollo, σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς* (*ἐν ἑορτῇ σου*) *ἐπάγαγες δόσιν ἀρπαλέαν πενταθλίου, dederas victoriam pentathlo* s. pancratio; proprie *πένταθλον* erat *ἁρπαλέον, rapidum, vehemens, impetuosum*; nam hoc est *ἁρπαλέον*: cf. Pyth. x. 96. et *πενταθλίου* sc. *χάρματος*. Inde a v. 96. ordinem verborum instituo hunc: *εὔχομαι δέ τιν κατ' ἀρμονίαν, βλέπων (σὺν) νόῳ ἐπέντε ἔπεσσιν (τεύχων) ἅτε ἀμφινέμομαι, tibi supplico hoc hymno, ut adspicias animo propitio hæc quæ celebro, cano.* Nisi malis referre *κατ' ἀρμονίαν* ad *ἀμφινέμομαι*, pro *σὺν ἁρμονίᾳ. ἀμφινέμομαι*, ut *ἐπιέχομαι*, de rebus, quas tractamus, attingimus, carmine. conf. Mitscherl. Epist. crit. p. 58. Etsi satis expediisse singula videri possum, sunt tamen ea paullo du-

τι δ' εὔχομαι νόῳ

Α. δ'. Κ. θ'.

Κατά τιν ἁρμονίαν βλέπειν
'Αμφ' ἕκαστον ὅσα
Νέομαι. κώμῳ μὲν ἀδυμελεῖ
Δίκα παρέστακε.
Θεῶν δ' ὅπιν ἄφθιτον αἰτέω,
Ξείναρχε, σὺν μετέραις
Τύχαις. εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπαται

97. κατὰ τίν' Schmidius scribit. Neutra ratio sensum bonum habet. τὶν rescribendum esse (ut sit pro σέ) facile occurrit: et sic quoque emendat Pauw, sed a sententiæ summa aberrat; vult enim esse βλέπειν κατ' ἁρμονίαν exigere ad harmoniam. At v. Not. Mingarell. conj. ἀμφι—νέομαι, ut Pyth. v. 18. σὺ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται, amplectitur. Accommodatum tamen satis ἀμφινέομαι. ut ἀμφιπολεῖν, ἀμφέπειν. 101. θεῶν δ' ὅπιν vulgo editum. hocque reliqui: quinto stropharum colo nondum satis confido. Schmidius dedit: θεῶν ὅπιν δ' ἄ. Oxonienses exararunt cum hiatu: θεῶν δὲ ὅπιν, sine libro, quantum intelligo. Pro ἄφθιτον, quod Pindaro solenne pro *perpetuum*, Scholiastes, qui ἀνεπίφθονον interpretatur, ἄφθονον legisse putatur. αἰτέω. immo αἰτῶ. τύχαις, victoriis. v. ad Nem. x. 47. 102. Ξείναρχε vulgg. Ξεῖναρχε Schmidius, antitheticum respiciens. Sed cur ad Xenarcen patrem hæc? Bene Pauw. conj. Ξεινάρχει', *o fili Xenarcis*, ut v. 26. [At sic debet παῖς addi. *Ex Schedis.*] Videtur autem ille lucta vicisse inter adversarios inertes et parum pertinaciter reluctantes. vid. sqq. 103. Τίς εἰ γὰρ Pauw.

riora propter hyperbaton in τιν. Cui vix ex parte mederis, si κατὰ retrahas ad εὔχομαι, κατεύχομαί τιν, βλέπειν ἐκόντι νόῳ.

99, 100. *Veritas adest laudibus meis.* Vera sunt quæ prædico.

103. sqq. Nexus sententiarum a precibus ad Apollinem v. 101. est petendus. *precor, ut tuæ fortunæ perpetua cura diis sit.* (nam his debes tua bona, etsi) *si quis præclaram laudem sine magna ærumna* [l. non interveniente infortunio continuatam. *Ex Schedis.*] *consequutus est,* (in sententiam mutavit, quod de victore dicere volebat, qui victoriam haud multa cum ærumna adeptus erat) *stulti solent ejusmodi fortunæ munera adscribere prudentiæ ejus, qui fortuna fruitur.* ἐσλὰ sunt *bona, præmia, laudes e victoria.* Jung. σοφὸς κορύσσειν βίον. Isthm. viii. 115. κορύσσειν ἔργον. *vitam instruere, regere, prudentibus consiliis.* τὰ δὲ, pro τὸ, τοῦτο, *ut illud.* Tum 109. ὕπερθε βάλλων, quod Pyth. ii. 163. ἀείρων, *in altum tollens*, ad quem locum v. sup. Mox καταβαίνει, transitive, καταβαίνειν ποσὶ, *deprimit.* nisi fuit ἄλλος δ' ὑπὸ χειρῶν μίτρον (nam et hoc præstat) καταβαίνει. Sententia multis variisque modis enuntiata ap. veteres: ἀνατρίπτειν et ὑπτίους κλίνειν est in fragm. Archilochi ap. Stob. emendatum a Valken. ad Theocrit. pag. 246. μινύθειν est ap. Hesiod. proœm. Ἔργ. κ. Ἡμ.

Μὴ σὺν μαχρῷ πόνῳ, πολλοῖς σοφὸς
Δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων

Ε. δ'. Κ. ια'.

Βίον χορυσσέμεν ὀρθοβούλοι-
σι μαχαναῖς. τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται·
Δαίμων δὲ παρίσχει,
Ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων,
Ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν
Μέτρῳ καταβαίνει.
Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας,
Μυχῷ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἡ-
ρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
Νίκαις τρίταις, Ἀριστόμε-
νες, δάμασσας ἔργῳ.

104. *σοφὸς πολλοῖς* rescribendum esse simili de caussa monet idem vir doctus. At mutata versuum distributione hæc tuetur Mingarellus. *μαχρῷ χρόνῳ* Bodl. γ. cum Aldo, quod Oxonienses illustrant ex v. 131. 2. sed ibi alia res. Mingarell. conj. *μὴ σὺν μιχρῷ πόνῳ*. at v. Not. 105. *πεδαφρόνων* (pro *μεταφρόνων, qui sapiunt post eventum*) primus Calliergus dederat: repetierant Morell. Steph. Aldus *πεδ' ἀφρόνων* cum Crat. et Brub. sicque legebat Casaub. in notulis ed. Steph. iii. ut sit, apud insipientes: *μετὰ τῶν ἀφρόνων*, pro *παρὰ τοῖς ἄφροσι*. 106. *χορυσσέμεν. κορύσσειν* pro *ὁπλίζειν*, et hoc pro *παρασκευάζειν*, ut *ἔργον κορύσσειν, aciem instruere, pugnam facere*, inf. Isthm. viii. 115. 109. *ὕπερθε βάλλων, ὑπὲρ ἄλλους ἀναφέρων, ἐξαίρων*. 111. *μέτρον* Gott. Ald. et Bodl. γ. quod præfero. *ὑπὸ χειρῶν μέτρον*, pro vulgari *ὑπὸ χεῖρας, καταβαίνει, ita deprimit, ut sub manibus, ὑποχείριος, sit. καταβαίνων* Schmidius tacite refinxit, non incommode, probante quoque Pauwio. Sed in hoc poeta lubricum est substituere leniora et molliora durioribus. 115. Vulg. legitur: *Νίκαισι τρισσαῖς Ὥριον*. Sic laborat versus. Itaque Schmidius refinxerat: *Νίκαις τρισσαῖς*. Ita vero laborat colon Iambicum, spondeo alteram regionem obtinente. Pauwius duplicem olim lectionem fuisse arbitratur, quoniam duplici modo legi potest: *Νίκαις τρίταις, Ὥρ.* (pro *νίκῃ τρίτῃ*), et *Νίκαισι τρίσσ', Ὥρ.* pro *τρισσὰ, τρισσῶς*. Placet prius. Mingarell. *νίκαισι τρισίν*. Tum idem præfert *Ἀριστόμενες*, quod Bodl. γ. habet. 116. *δαμάσσας* Scholiast.

[112. Megaris Dioclea, Marathone Heraclea, Æginæ Ἡραῖα. *Ex Schedis.*]

116. *ἔργῳ*, *ἐν ἔ.*, *ἀγῶνι*, h. l. lucta. At quæ sequuntur v. 117. male cum superioribus junguntur. Redit poeta ad victoriam Pythicam, quod v. 120.

Σ. έ. Κ. Ϝ.

Τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν
Σωμάτεσσι, κακὰ
Φρονέων· τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
Ἔπαλπνος ἐν Πυθι-
άδι κρίθη, οὐδὲ, μολόντων
Πὰρ ματέρ', ἀμφὶ γέλως
Γλυκὺς ὦρσεν χάριν· κατὰ λαύρας

male, et cum vitio metri. δάμασσας est h. l. ἰδάμασας, ultima brevi. 118. κακὰ φρονέων malit Pauw, nec tamen improbans alterum, quod *infestum animum, quo in adversarium irruebat*, declarat. 120. ἔπαλπνος. inf. Isthm. v. 15. ἄωτον τὸν ἄλπνιστον. Laborant viri docti in etymo. Mihi ad analogiam probabile videtur, venisse illud ab antiquo ἵλπω, ἥλπα, ἡλπιὸς, ἁλπνὸς, *desiderabilis*, ἡδὺς, προσηνὴς, ut Schol. ad h. l. interpretatur. 121. ἐν Πυθιάδι κρίθη (deb. κριθῇ) interpretati sunt, *in hordeo Pythico*, Melanchthon, Lonicerus, Aretius, nec tamen usquam sic exaratum video præterquam in ed. Morell. Recepit tamen, quod mireris, commentum hoc Schmidius, quasi mos Pythiis fuerit, ut victi corona hordeacea redimiti dimitterentur. Nec quicquam probat locus Isthm. i. 81. Tum vero repugnat metro prima in κριθή. Apud Homerum: Πυροὶ καὶ κριθαὶ ἠδ' ἄμπελοι. Igitur tenendum κρίθη, ἐκρίθη, sive ut ad Amphictyonum judicium de victore referatur, sive ut simpl. *decernere, parare, reditum* sit, pro redire. Sed prius verum. Paullo impeditior Pauwii ratio: *neque* ἐν Πυθ. γῇ (immo ἐν Π. σταδίῳ) *eorum reditus judicatus fuit jucundus, neque* in patria *talis certe fuit.* Rem illustrat locus Ol. viii. 91. sqq. 123. Colon iambicum requirit: ὦρσεν γλυκὺς χάριν. Etiam mox v. 124. ne in quarta sede iambus deficiat, Pauwius legendum esse monet: στοιῦντι. Verum, (id quod ex metrico, et ex v. 66. 95. 104. 124. ubi spondei parum commodo loco occurrunt, satis probabile fit,) cola olim aliter fuere descripta, ut colon octavum cujusque strophæ et antistrophæ esset iambicum dimetrum brachycatalectum, nonum autem periodicum, penthemimeri iambica et tro-

manifestum fit; quatuor erant, qui cum ipso in luctam descenderant; ipse utique ἴφιδρος. Ex aliis locis forte alia colligas, ex hoc ita rem constitues: quatuor erant paria luctatorum; supererant ex iis quatuor victores; cum his ἴφιδρος congredi debuit, iisque uno post alterum prostratis victor evasit. cf. Ol. viii. 90. ἔμπετες ὑψόθεν, *insurgens, collectis viribus, irruisti*, ἐνίπτοις, in adversarios, κακὰ φρονέων, *minatus.*

120. *quibus non eodem modo* (ut victori) ἐν Πυθιάδι κρίθη νόστος ἔπαλπνος (ἡδὺς) judicio Amphictyonum.—Seqq. de victis in patriam cum pudore reduntibus: non excipiuntur reduces cum hilaritate, neque illi pompam sollennem ducunt. ἀπάορι ἐχθρᾶν ἴππα, *suspensi, timidi.* In v. 123. γέλως ἀμφὶ ὦρσεν χάριν, *risus diffundit lætitiam*, doctius quam γέλως χαρίεις ὦρτο, *suavis, lætus.*

Δ' ἐχθρῶν ἀπάοροι πτώσσοντι, συμ-
φορᾷ δεδαϊγμένοι.

Α. ε'. Κ. Θ'.

Ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν,
Ἀβρότατος ἐπὶ
Μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται
Ὑποπτέροις ἀνο-
ρέαις, ἔχων κρέσσονα πλούτου
Μέριμναν. Ἐν δ' ὀλίγῳ

chaica constans. Ita bene spondei in prima regione. v. Pauw ad v. 8. 9. et Mingarell. 124. ἀπ' ἄορι Aldus dederat, emendatum in Rom. ed. ἀπάοροι, quod animum *suspensum, suspicione, metu et pudore anxium* bene designat. 127. ἀπὸ Bodl. γ. quod et Schol. in suo legerat, ex interpret. Mox post μεγάλας vulgo interpungunt; malim jungere ἀβρότατος ἔπι, μεγάλας ἐξ ἐλπίδος, ut prius Scholion: ἀπὸ εὐδαιμονίας ἐκ τῶν εὐτυχηθεισῶν ἐλπίδων. 130, 131. Legebatur in Ald. 130.—κρίσσονα τίρψιν 131. πλεύτου ἐν δ' ὀλίγῳ, deficiente syllaba. revocatum a Schmidio, sed refingente πλεύτοιο' ἐν δ' ὀλίγῳ, cum hiatu. Alia eaque doctior lectio a Calliergo prodita videri potest, quæ ceteras editiones et cod. Gott. obsidet: ἔχων κρίσσονα πλούτου μέριμναν. nisi quod metri ratio scribere jubet: ἔχων κ. πλούτου Μέριμναν. Hoc Schol. exposuit; ἔχων κρείττονα πλούτου τὴν φροντίδα. sed quod adjectum, τουτέστι τὴν νίκην, importunum est. Saltem reddendum: *præstantius ille et generosius habet studium divitiarum*: scil. quatenus opum in certamina impensas facit, et gloriam hinc reportat. Sane τίρψιν expeditiorem sententiam haberet, quod alio loco poetæ memini frequentari de victoris felicitate: *et fructum is habet jucundiorem ex divitiis suis.* Sic Pyth. i. 96. victoria πλούτου στιφάνωμα ἀγίρωχον erat. et μέριμναν irrepsisse suspicabar ex adscripto simili loco Ol. ii. 96—100. Verum, quod dixi, doctior est lectio πλούτου μέριμναν, et metro convenit. Iambus in capite pro spondeo, ut in antitheticis 44. 102. Est autem rarior loquendi forma pro ὡς δὴ—οὕτω καὶ—illustrata ab Abresch. ad Æschyl. pag. 560.

131. Subjungit gnomice, quod pro monito victori esse poterat, ne fortunæ secundæ nimium confisus efferretur animo aut fortuna abuteretur. Nexus sententiarum hic erat: victi dejecto animo redeunt domum: altera ex parte *victor exultat*: v. 125. ὁ καλόν τι νέον λαχὼν (*recens decus*, ut sup. Pyth. vii. 17. νία εὐτραγία, et hac ipsa Oda viii. 46. νεώτατον καλῶν. Nem. ix. 116. νεοθαλὴς νικαφορία.) πίταται ὑποπτέρως ἀνορέαις, pro ἀνορίᾳ, ipse ὑποπτερος ὤν, μετέωρος φέρεται, ἐπὶ ἀβρότατος, *propter, per, voluptatem*, μεγάλας ἐξ ἐλπίδος, *post magnam spem*, qua incerta fluctuabat.—ἔχων κρίσσονα πλούτου μέριμναν, *majore cum* præmio, *fructu*, gloria, opes parasse se videt. Pergit: *etsi felicitas mortalium nulla stabilis est*: τὸ τερπνὸν est ille ipse fructus ex opibus partis. *felicitas modo crescit, modo decrescit et evertitur*: 131—4. Pergit: *adeo vanæ sunt res humanæ*:

Βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὕτω
Δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαὶ, ἀποτρόπῳ
Γνώμᾳ σεσεισμένον.

E. é. K. iá.

135 Ἐπάμεροι. τί δέ τις; τί δ' οὔ τις;
Σκιᾶς ὄναρ, ἄνθρωποι. ἀλλ', ὅταν αἴγλα
Διόσδοτος ἔλθῃ,
Λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν
Καὶ μείλιχος αἰών.
140 Αἴγινα, φίλα μᾶ-
τερ, ἐλευθέρῳ στόλῳ

133. δὴ καὶ ante Schmidium ubique lectum, recte, ut in Iambico. mutavit δή. γνώμην dixisse videtur, quem alias δαίμονα, *fati decretum, eventum fatalem*, appellant. 135. οὔ τις disjunxi: tanta est humanæ sortis inconstantia, ita omnia sunt in ῥοῇ καὶ φορᾷ, et perpetua mutatione, ut nec dici possit, quid ephemerum illud, quod hominem appellamus, sit, quid non sit. Antequam elocutus fueris, jam illud esse desiit, quod erat, cum os solveres. Locus præclarus a multis laudatus, ut a Plutarcho de consolat. ad Apoll. p. 104. B. 136. ἔπεσ γ' ἄνθρωποι addito fulcro Pauw. 138. Erat Λαμπρὸν ἔπεστι φέγγος. Ita non respondet colon ceteris superioribus v. 22. 51. 109. Dactylum in prima pro trochæo haberi jubet Pauwius. Si legatur inverse, Λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν, similis erit alteri v. 80. Tum, ne ἔπεστιν ἀνδράσι desideres, junge: φέγγος ἀνδρῶν, et ἔπεστι accipe pro πάρεστι. 140, 1. Præstat forte Αἴγινα, φίλα μᾶτερ ἐλευθέρῳ στόλῳ, *mater liberi*

cœi, deo volente, ad magnam interdum claritatem aliquis pervenit.

134. ἀποτρόπῳ γνώμᾳ pro ἡμαρμένῃ, *decreto, fato infesto labefactatum.*

135—139. [ἐπάμεροι. Alibi sane est ἐφάμεροι. *Ex Schedis.*] Debebat esse ἐφήμεροι ἄνθρωποι τί ἐσμεν; τί οὐκ ἐσμέν; σκιᾶς ὄναρ ἐσμέν. [nihil sumus. οὐδέν. *Ex Schedis.*] tam parum constat de humana sorte, tam fragilis illa est, ut vix dici possit, quid homo sit; ut incertum sit, *quid sit homo, quid non sit.* Si tamen divinitus obtigerit *id quod nos illustrare possit*, (ut victoria e certamine) *quantus splendor ac lumen* (gloriæ), quanta felicitas nostra esse potest! Locum fuisse ante oculos aliis, jam observatum est: præcipuus est Sophocl. Aj. 125, 6. et Philemon ap. Stob. xci. cf. Beck. ad Aristoph. Av. p. 71.

136. Ut solent sententiæ acutæ in varias partes trahi posse, sic et h. l. aut ad elevationem conditionis humanæ, ut feci, quod cum seqq. convenit; aut ad varietatem et inconstantiam referri potest, secundum antecedentia.

140. *Tu* [*o dea Ægina cum Jove et heroibus. Ex Schedis.*] *cura, tuere, hanc urbem, cum civibus libertate fruentibus.* στόλος pro *populo.*

Πόλιν τάνδε κόμιζε, Διὶ
Καὶ χρέοντι σὺν Αἰακῷ
Πηλεῖ τε καρίστῳ Τελα-
μῶνι σύν τ' Ἀχιλλεῖ.

populi, liberæ civitatis. *κόμιζε*. Mingarell. *extolle*. At *curare*, *κομίζων*, ut Nem. v. 52. de poetis. Sic *ἔργα κόμιζε* Odyss. i. 856. [142. *Διὶ* una syllaba. *Ex Schedis.*] 144. *καγαθῷ* Bodl. γ.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ Ϛ'.

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΟΠΛΙΤΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

Laudes victoris exorsus ad Cyrenen deflectit, exponitque amores Apollinis, raptum Nymphæ, deductionem in Libyam, susceptumque ex ea Aristæum.—125. Redit ad victoris laudes, cumque dixisset, velle se multa paucis complecti, prout tempus postulet: incidit in exemplum Iolai, qui, reviviscens duntaxat unum in diem, eo uno die dextre usus est ad Eurystheum pugna superandum et necandum;—144. simul excusat, quod in Herculis laudes ubique excurrit. At v. 158. redit ad victorem ejusque laudes memorat; et a v. 179. ad f. subjungit veteris certaminis memoriam, quo unus e majoribus Cyrenæorum, Alexidamas, puellam Libycam abduxit sponsam.

Σ. ά. Κ. ιε'.

ΕΘΕΛΩ χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν
Σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων Τελεσι-

Post ὁπλιτοδρόμῳ etiam hic Oxon. ed. prave adscriptum habet ἅρματι. ὁπλιτῶν δρόμος, vel δρόμος σὺν ἀσπίδι accesserat Olympiis Ol. lxv. v. Pausan. v. 9. pag.

Carmen hoc, ut est ex ornatissimis, ita maxime est molle, numeris leniter fluens ac verborum junctura facili.

κράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,
Ὄλβιον ἄνδρα, διω-
ξίππου στεφάνωμα Κυράνας·
Τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμο-
σφαράγων ἐκ Παλίου κόλ-
πων ποτὲ Λατοΐδας
Ἄρπασ', ἔνεγκέ τε χρυσέῳ
Παρθένον ἀγροτέραν
Δίφρῳ, τόθι νιν πολυμήλου
Καὶ πολυκαρποτάτας
Θῆκε δέσποιναν χθονὸς
Ῥίζαν ἀπείρου τρίταν
Εὐήρατον θάλλοισαν οἰκεῖν.

395. et Pythiis Pyth. xxiii. Pausan. x. 7. pag. 814. Telesicrates autem, Carneadæ f. (v. 127.) Cyrenæus, vicit ἁπλίτης, unde χάλκασπις, Pyth. xxviii. quæ incidit in Ol. lxxvi. 3. idem victor stadio Pyth. xxx. cf. Schol. ubi leg. τὴν Ἀνταίου θυγατέρα. v. quoque inf. v. 185. In metro post Schmid. et Pauw. multa refinxit Mingarellus. Mihi omnes quarto et quinto loco in duo dactylicos redigi posse videntur; v. c. 4. ὄλβιον ἄνδρα διωξίπ- 5. που στιφάνωμα Κυράνας. Similiter aio versus 9. 10. 11. esse dactylicos: 9. Ἄρπασ', ἴνιγκέ τι χρυσίῳ 10. Παρθένον ἀγροτέραν δί— 11. φρῳ, τόθι νιν πολυμήλου. Sic et in ceteris, ut 113. ἐν ἀνδράσι χάρμα φίλοις ἄγ- 114. χιστον ὀπάονα μάλων. 2. ἀγγίλων omnes edd. cum Bodl. γ. et defendit hoc Pauwius. At Schmidius, ferente metro trochaico hic etiam spondeum et ad exemplum antithetici, recte, puto, ἀγγίλλων ex Commelin. repetiit, quæ hoc ex Steph. altera habet, quam sequuntur Stephanianæ reliquæ. Bene autem dictum: ἀγγίλλων γιγωνεῖν pro simplici ἀγγίλλειν. Sic Ol. vii. 38. ἐθελήσω τοῖσιν—ἀγγίλλων διορθῶσαι λόγον. Palat. C. ἀγώνων cum glossa ἴνικα exhibebat: perperam. 9. Legebatur: ἅρπασεν ἤνιγκέ τι. At ἴνιγκέ τι Pal. C. Debebant Oxonienses obtemperare Schmidio, qui metro flagitante recte reposuit, Pauwio quoque probante: ἅρπασ' ἴνιγκέ τι χ. 11. τόθι νῦν Bodl. C. male. 14. τρίταν metro jubente Schmid. cum Pal. C. et Bodl. γ. Vulgo: τριτάταν. Gedike conj. τρίτας.

10. παρθένον ἀγροτέραν, haud dubie venatricem, ut Diana ἀγροτέρα Pausan. i. 46. v. Verheyk. ad Antonin. f. 4. p. 26. Mox (ἴνιγ) τόθι, ὅθι; et seqq. sic ordina: ὅθι νιν θῆκεν οἰκεῖν ῥίζαν ἀπείρου τρίταν h. e. μέρος τρίτον ἠπείρου, Libyam. Ad fabulam conf. Schol. Apollonii Arg. ii. 502. et fragm. Pherecydis Sturz. pag. 160.

15. Hæreas forte in duplici epitheto εὐήρατον θάλλοισαν, quod tamen a Pindarica dictione non prorsus abhorret.

A. ά. Κ. ιέ.

Ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα
Δάλιον ξεῖνον θεοδμάτων ὀχέων
Ἐφαπτομένα χερὶ κοῦφα·
Καί σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς
Εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ,
Ξυνὸν ἁρμόζοισα θεῷ
Τε γάμον μιχθέντι κούρᾳ θ'
Ὑψέος εὐρυβίᾳ·
Ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων
Τουτάκις ἦν βασιλεύς,
Ἐξ Ὠκεανοῦ γένος ἥρως
Δεύτερος· ὃν ποτε Πίν-
δου κλεεννᾶις ἐν πτυχαῖς

16. ὑπίδεκτο δὲ ἀργ. ingrato hiatu Schmidius cum Pauw. anapæstum enim requiri aiebant. Atqui altera sede iambum modo, modo spondeum poni, antithetici docent. 17. δάλιον perperam legerant Lonicer. et Aret. ξεῖνον ex Ald. repetiit Schmid. etsi in trochaico colo propter antitheticos, pro vulg. ξένον. Post ξεῖνον interpungitur in editis: ita non video, quorsum Venus attingat currum. Venus, puto, excepit advenientes et curru descendentes: eadem mox parat thalamum. Est adeo ὑπίδεκτο ξεῖνον (ἐκ) τῶν ὀχέων, ἐφαπτομένα (αὐτῷ) χερί. 18. χειρὶ vulgatum ante Schmidium. κοῦφα ubique legitur. Minor, poetæ hoc placuisse præ χειρὶ κούφᾳ. 22. μιχθέντα sc. γάμον legerat Schol. 24. Λαπιθάων. quorsum hoc metro infestum sphalma ex Ald. retraxerint Oxonienses, non assequor. recte ubique Λαπιθᾶν.

Ad δίεσσιναν referre durum est; ἰνήρατον θάλλειν dictum esse potest. adeoque βίζαν—θάλλουσαν ἰνήρατον pro—τως.

17. Jungo: Venus ὑπίδεκτο Apollinem (ἐκ τῶν) ὀχέων, ἐφαπτομένη (αὐτῷ). κοῦφα (σὺν) χερί: (nisi fuit σὺν χειρὶ κούφᾳ) *inhærens ipsi manu* h. juncta manu; nisi malis *attingens*, apprehendens deum descendentem curru, h. e. excipiens. Nam quorsum currum illa attingeret potius?

19—23. Præclare *connubium junxit Venus*. hæc ornavit: ἰναῖς ἐράταν αἰδῶ, *verecundiam virginis*, voluptatis condimentum.

26, 27. Ex Oceano Peneus; ex eo et Nympha Creusa, Telluris filia, susceptus Hypseus, pater Cyrenes.

Ναΐς εὐφρανθεῖσα Πη-
νειοῦ λέχει Κρεΐσισ' ἔτικτεν,

Ε. ά. Κ. ιδ'.

Γαίας θυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν εὐώλενον
Θρέψατο παῖδα Κυράναν·
Ἃ μὲν οὔθ' ἱστῶν παλιμβά-
μους ἐφίλασεν ὁδούς,
Οὔτε δείπνων οἰκοριᾶν
Μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας·
Ἀλλ' ἀκόντεσσίν τε χαλκέοις
Φασγάνῳ τε μαρναμένα
Κεραΐζειν ἀγρίους
Θῆρας· ἅ πολλάν τε καὶ ἀσύχιον
Βουσὶν εἰράναν παρέχοισα πατρῴαις·
Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν

30. Κρίσισ' Romana intulit: idem Pal. C. habebat. Κρεΐσισ' ex Ald. Schmidius revocavit, ut spondeus esset. Reprehendit hoc Pauwius in colo Iambico: vereor ut jure: si enim tot aliis paribus versibus apparet, poetam ita metrum constituisse, quidni etiam hoc versu factum judicemus? 35. οἰκοριᾶν ex Aldo, cui suffragatur Bodl. γ. metro jubente retractum a Schmidio pro vulg. οἰκουριᾶν. εὖρος, οἰκουρὸς, οἰκούριος. Dorice ὄρος, οἰκορὸς, οἰκόριος. Miror Pauwium eo descendere, ut ab ὄρος (debebat saltem ὅρος ponere) velit ductum, *quæ domum pro limite habeat*. Ad sententiam conf. Pyth. iii. 28. 37. ἀκόντισσίν τε, sic Aldus et Schmidius. Vulgo: ἀκόντισίν τι, χαλκέοις est dissyllabum. 39. Ut versibus reliquis, qui in epodis nonum locum occupant, responderet hic, fulcrum addebat Pauw: χειράϊζίν γ' ἀ. Mingarell. χειράϊζιν μὶν ἀ. Sed sic obtemperabimus Bodl. γ. qui χειραΐζιν exhibet. docta lectio: ἀλλ' ἰφίλασι χειραΐζιν ἀ. θ. 41. ἱερήνην, vulgare, omnes habebant ante Oxonienses, qui Doricum dederunt ex Bodl. γ. Dandum quoque erat παρίχοισα cum Aldo.

38. ἱστῶν παλίμβαμοι ὁδοί. de ἱστουργίᾳ, cum radius itque reditque per tramam, ut interserat fila s. subtemen. Mox 38. φάσγανον latius dictum esse debet pro venabulo.

42—44. Jungo verba: πρὸς ἠῶ δὲ ἀναλίσκοισα [ut *diem consumere, exigere, impendere. Ex Schedis.*] ὕπνον σύγκοιτον γλυκὺν παῦρον ἰσιρρίπτοντα γλιφάρεις, *sub auroram raro dormiens*, quippe venatum egredi tum solita. ὕπνος ἰσιρρίπτει γλιφάρεις, *incumbit, insidet, gravat, premit*:

Παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
Ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἀῶ.

Σ. β'. Κ. ιέ.

Κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας
Ὀμβρίμῳ μούναν παλαίοισαν ἄτερ ἐγ-
χέων ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων
Χείρωνα προσέννεπε φωνᾷ·
Σεμνὸν ἄντρον, Φιλλυρίδα,
Προλιπὼν, θυμὸν γυναικὸς
Καὶ μεγάλαν δύνασιν
Θαύμασον, οἷον ἀταρβεῖ
Νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ,
Μόχθου καθύπερθε νεᾶνις
Ἧτορ ἔχοισα. φόβῳ
Δ' οὐ κεχείμανται φρένες.
Τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν;
Ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας

43. γλιφάροις Pindarus, non βλιφάροις. v. Ol. iii. 21. 45. λείοντι, quod Ionicum esset, propter versus antitheticos legit Schmidius. Pauwius anapæsticum tuetur: Κίχε νίν τε, et Mingarell. δὲ, λείοντί π. At v. ad vs. 16. De εὐρυφαρέτρας conf. Eustath. p. 82. 46. παλαισίσιν parum grammatice Schmidius, de metro sollicitus. ὀβρίμῳ Ald. 49. προσήνεπε. Nescio cur h. l. forma ista, obtineat, cum ubique alias ἴηπε, et inf. 172. προσίννεπε sit. Est autem h. l. pro *evocat domo*. 51. Annon σεμνὸν θυμὸν jungere præstat? Mox π. καὶ θυμὸν prave Bodl. γ.— 53. οἷόν περ erat. περ omnino ejiciendum; nam illud Oxonienses nulla auctoritate inseruerunt et metrum eliserunt. 54. Scholiasten, et Pal. C. suspicantur νῖκος, pro νίκην, legisse. Sed οἷον νῖκος ἄγει κεφαλῇ est pro οἷον νῖκος (κίνδυνον) ἐπάγει ἑαυτῇ. 59. ἀποσπασθεῖσα Schol. legisse videtur; Pauw emendationem eam vulgatæ esse vult. Lyrico nec indignum erit, prolem

quibus verbis latini poetæ uti solent. etiam alibi.
βίπτειν de onere, quod premit, *deprimere*,

A. β'. K. ιέ.

'Ορέων κευθμῶνας ἔχει σκιοέντων ;
Γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου. ὁσία,
Κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν,
Ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων
Κεῖρεν μελιηδέα ποίαν ;
Τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενὴς,
Ἀγανᾷ χλιαρὸν γελάξαις
Ὀφρύϊ, μῆτιν ἐὰν
Εὐθὺς ἀμείβετο· κρυπταὶ
Κλαῖδες ἐντὶ σοφᾶς

pro surculo a stipite avulso habere. 61. Γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου, pro *fruitur, habet* robur immensum. Jungunt cum præcedentibus alii (Morell. Stephan. et Bened.), recte, judice Pauwio. Tum ὅσια Oxonienses ex Schol. arripuere, tanquam magis Pindaricum. erit ergo pro ὅσιον. Vulgo ubique : ὁσία, sc. δίκη, quod Homericum est. 62. χέρα emendavit Schmid. pro vulg. χεῖρα. 64. κεῖραι Schmid. ex Pal. C., cui adstipulatur Bodl. γ. et Gott. recepit, quod mireris. alterum doricum et ubivis editum, κεῖρεν. 66. χλιαρὸν duæ breves pro una longa. Aldus et Pal. C. cum Bodl. γ. χλαρὸν, unde Pauw Hesychii illud huc advocat : χλαρὸν, ῥυπαρὸν λιπτὸν, τρυχαλίον, ὠχρόν. acturum se esse de eo alias accuratius. quod an præstiterit, equidem ignoro. Mihi Glossographus plura in unum miscuisse videtur, sed omnia aliena a χλιαρὸς, et a notione ea, quæ hic conveniret cum γιλᾷν. Illud vero Pauw præclare vidit, metrum poscere, ut γιλάξας scribatur pro γιλάσας. Sed Scholion non prætereundum est : χλιαρόν φησι τὸ πολὺ, καὶ κιχαλασμένον. χλιδὸν (l. χλιδὸν) γὰρ λέγουσι τὸ πλῆθος. cf. dicta ad P. iv. 318. unde suspiceris, Grammaticum et hic χλαρὸν a χλάω arcessitum legisse, sed parum constanter. nam alterum a χαλάω est. 68. Iterum adverso metro novarunt Oxonienses ex Bodl. γ. ἀπαμείβετο. Ubique recte lectum : εὐθὺς ἀμείβετο. 69. κλαῖδες perperam Palat. C.

61—64. ἦ ῥα ὁσία, πότερον ὁσία δίκη ἐστὶ, προσενεγκεῖν οἱ χέρα κλυτὰν (epitheton simpliciter ornans) καὶ κεῖρεν ποίαν μελιηδίαν (inf. ix. 198. καρπὸν ἀνθήσαντα, τὸ ἄνθος ἦβας) ἐκ λεχέων αὐτῆς, *ex amplexu ejus, decerpere ?* [licetne ejus amplexu frui ? 68. Licet, at persuasione. *Ex Schedis.*] Mox 65. ζαμενὴς ambigui sensus, ut et sup. iv. 17. *fortis, generosus.* et (πρὸς) τόνδε μῆτιν ἐὰν ἀμείβετο, *sententiam suam reposuit, subjecit.*

68—74. Concedo in sententiam aliorum interpretum et Gedikii, ut ἀμφανδὸν accipiam non de *vi aperta*, de *raptu*, cui opposita sit *suada;* sed *aperte*, ἐκ

Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων,
Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς
Τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς
Αἰδέονθ', ἀμφανδὸν ἀ-
δείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς.

E. β'. K. ιδ'.

Καὶ γάρ σε, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν,
Ἔτραπε μείλιχος ὀργὰ
Παρφάμεν τοῦτον λόγον. κού-
ρας δ', ὁπόθεν, γενεὰν

74. ἀμφανδὸν emendatio debetur Schmidio. Vulgo pertinaci errore: ἀμφαδόν. Molestum τὸ, τοῦτο.

τοῦ φανεροῦ, cum et Hom. Iliad. π. 178. Polydora clam a Spercheo amata, at palam nupta Boro: ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, et durum sit de vi facta intelligere. Contrarium scilicet nunc constituendum est in κρυπταὶ, non in Πειθοῦς. aditus ad amoris fructum clandestina persuasione est parandus, tecte, non verbis apertis: ut illa 61. sq. ἡ Πειθὼ ἴσχει τὴν κλεῖδα τῆς ἱερᾶς φιλότητος. ἱερὸς h. l. sanctus, reverendus propter pudorem. et 71. θεοὶ καὶ ἄνθρωποι αἰδέονται.

75—77. [pro οὐ θέμις ἐστί σε θιγεῖν τινος σὺν ψ. *Ex Schedis.*] Obscura oratio et ambigua. Junxeram eam cum superioribus, ut esset: καὶ γὰρ, ut καί σε, *et sane te blandus affectus impulit, ut illa eloquereris* (v. 61-64.) Et sensus meus me etiamnum ad eam rationem retrahit, utpote faciliorem. Sed licet jungere verba cum sequentibus: κούρας δ'—ἰξιερωτᾷς, ὦ ἄνα, κύρειν ὅς, ut redeat Chiron ad illud, quod rogaverat Apollo, quænam illa puella esset; quasi deus fatidicus non omnia nosset; ita παρφάμεν esse debet, *simulate loqui*, et h. l. *quæstionem facere* simulate, cum notione versutiæ: ut Nem. viii. 54. Ol. vii. 120. ubi est: *fallere jusjurandum.* Nunc vero ὀργὰ non potest esse *affectus*, sed simpl. *animus*, ut sæpe, quem ornat epitheto μείλιχος, *mitis.* Molestum tamen ita δ' post κούρας, interpretandum saltem per γάρ. At illa, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν, duplici sensu accipi possunt; aut enim spectant sollenne illud de Apolline: *quem nemo fallere potest*, ut sup. Pyth. iii. 53, 54. ψευδέων οὐχ ἅπτεται etc. aut *qui non potest alios fallere velle:* θιγεῖν sc. τινὸς vel ἄλλων. Videntur hoc respicere illa Platonis Apol. S. 6. de Apolline: οὐ γὰρ δήπου ψεύδεταί γε· οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. [scil. vera vaticinatur; ut Æschyl. Prom. 1031. ψευδηγορεῖν γὰρ—. *Ex Schedis.*] Locum, qui sequitur, 80. sqq. ante oculos habuit Galen. Protr. pr. homo—καὶ τὰ τῆς γῆς νέρθεν, καὶ τὰ ὑπερθε τοῦ οὐρανοῦ, κατὰ Πίνδαρον, ἱστορεῖτο. *ut verbis Pindari utar.* Non enim locum e deperditis respicere puto. Est idem quod philosophus dixit: *Mens—τά τε γῆς ὑπένερθε, καὶ τὰ ὑπερθε τοῦ οὐρανοῦ φύσιν ἱστορήσασα καὶ πᾶσαν πανταχῆ φύσιν ἱστορήσουσα.*

Ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα; νύ-
ριον ὃς πάντων τέλος
Οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·
Ὅσσα τε χθὼν ἠρινὰ φύλ-
λ' ἀναπέμπει, χὠπόσαι
Ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι
Κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται,
Χὤ, τι μέλλει, χὥτε πό-
τ' ἔσσεται, εὖ καθορᾷς.
Εἰ δέ γε χρὴ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίξαι,

Σ. γ'. Κ. ιε'.

Ἐρέω. ταύτᾳ πόσις ἵκεο βᾶσσαν
Τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου Διὸς ἔξ-
οχον ποτὶ κᾶπον ἐνεῖκαι,
Ἔνθα νιν ἀρχέπολιν
Θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις
Νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμ-
φίπεδον. νῦν δ' εὐρυλείμων

86. χ' ὦ τι πόθιν ἔσσεται vulgo editum, adversante metro. Schmidius emendarat: χὠπόθιν ἵ. Quod habemus, melius illo, Oxonienses Bodl. suo γ. debent. 88. Delevi καὶ quod erat: εἰ δέ γε χρὴ καὶ πὰρ σ. jugulat enim metrum nec sensum juvat. In prima Epodo erat v. 14. ἀναλισ- pro spondeo.

79, 80. *Qui certum, ratum, omnium rerum eventum et omnes modos, quibus illum procedere necesse est, nosti.* Tum 82—85. ornatur sententia, quæ et in oraculo ap. Herodot. i. 47. habetur *Apollinem numerum tenere germinum et arenarum.* [Respicit Maximus Tyr. xvii. 6. et ix. 1. dixit hoc καταμαντευσαμένην τῆς θαλάσσης. *Ex Schedis.*] Cum v. 85. compara sup. iv. 346.

88. εἰ δὲ χρὴ ἰμὶ ἀντιφερίξαι παρὰ σοφὸν, insolentius dictum, pro πρὸς σὲ, vel παρὰ σοὶ σοφῷ, *vaticinari audere*, prædicere, quod futurum est, *coram te.* Amant poetæ narrationes convertere in vaticinia, ut verbis eo grandioribus et tropis audacioribus uti et animos tenere possint. Proprie erat, ἀντιφερίξαι σοι σοφίᾳ, arte.

Πότνιά σοι Λιβύα
Δέξεται εὐκλέα νύμφαν
Δώμασιν ἐν χρυσέοις
Πρόφρων· ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν
Αὐτίκα συντελέθειν
Ἔννομον δωρήσεται,
Οὔτε παγκάρπων φυτῶν
Νήποινον, οὔτ' ἀγνῶτα θηρῶν.

Α. γ'. Κ. ιέ.

Τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς
Εὐθρόνοις Ὥραισι καὶ Γαίᾳ, ἀνελὼν
Φίλας ὑπὸ ματέρος, οἴσει.
Ταὶ δ', ἐπιγουνίδιον
Καθηκάμεναι βρέφος αὐταῖς,
Νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμ-
βροσίαν στάξοισι, θήσον-
ταί τέ νιν ἀθάνατον,

97. Non assequaris, unde Oxon. hic ἰύκλιία invexerint ad metrum corrumpendum. Vulgo ubique ἰύκλία, recte. 98. χρυσέοις in loco, qui duas breves postulat. Est tamen spondeus pro dactylo. 100, 1. Distinctionem αὐτίκα, σ. ἔννομον, sustuli, Pauwii quoque auctoritate. Libya donabit Cyrenæ portionem terræ: δωρήσιται (ὥστι) συντιλέθειν (*ut sit illi cum secum*, ut communem eam habeat Cyrene cum Libya dea: τιλέθειν pro εἶναι, et δωροῦμαι τιλέθειν, ὥστι εἶναι, simpl. pro δωροῦμαι) ἔννομον (pro ἐννόμως, ut quoque Schol. ad sensum bene: ὥστι συντιλεῖν ἐννόμως αὐτῇ). 104. παῖδά γι vel τι emendat Pauw, ut anapæstus sit. Mingarellus δὴ, vel τετέξεται. κλητὸς Ald. perperam. 108. καθηκάμεναι bene ex Bodl. γ. dederunt Oxonienses. vulgo θηκάμεναι, quod Schmidius emendaverat ἀνθηκάμεναι. Vox utraque sollennis ea in re. 111. νιν Oxon. cum Aldo. Cett. μιν.

91. κᾶπος Διὸς, antiquo sermone, *amœnæ terræ*. Potuit ergo et sup. v. 31. κᾶπος Ἀφροδίτας simpliciter Cyrene esse, non locus proprie sic dictus.

94. ἐς ὄχθον ἀμφίτιδον, Cyrenen: sup. iv. 14.

98. Libya, tanquam dea, suam habet regiam, ad quam advenam Nympham ea deducit. Inf. 122. θάλαμος.

100, 1. δωρήσεταί οἱ συντιλέθειν (εἶναι) ἔννομον, *jure possidendam*. Mox νήποινον, a ποινὴ, præmium ut P. i. 113. adeoque ἄμοιρον. [pro ἄτερ φυτῶν, ἄδενδρον. *Ex Schedis.*]

110-6. Pro καλεῖν desideratur καλεῖσθαι. Mingarellus refingit καλεῖσθ'.

Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλω-
ν', ἀνδράσι χάρμα φίλοις
Ἄγχιστον, ὀπάονα μήλων,
Ἀγρέα καὶ Νόμιον,
Τοῖς δ' Ἀριστα῀ον καλεῖν.

112. Oxoniensis editionis vitium est inimicum metro: Ἀπόλλωνα Ἀνδράσι. 114. [Ἄγχιστον præstat disjungere a cæteris, ut sit unum e nominibus Aristæi. *Ex Addendis.*] μήλων. at Ol. vii. 116. erant μᾶλα. 116. τοῖσδι. ἰσὶ τοῖσδι, *propter hæc*, exponunt Viri docti. Pauw præfert τούσδ', ut ἀνδράσι φίλοις respiciat. Sed nec hoc satisfacit, et impedita est et suspecta oratio inde a v. 110. Nam θήσονται (h. ποιήσονται) νιν—καλεῖν continuare debebant orationem; ita vero καλεῖσθαι requirebatur. Non eget res exemplo: ita tamen Ol. vi. 93, 4. τὸ καὶ κατιφάμιξιν καλεῖ-σθαί μιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ Τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. Suspicor κλύειν legendum esse. Sic θήσονταί μιν κλύειν (*facient eum appellari, imponent nomen*) ἀθάνατον. Porro Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλωνα,—[(τοῖς μὲν) *Ex Schedis.*] Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δὲ Ἀριστα῀ον (*ab aliis vero A.*) Unus e Scholiorum auctoribus potest videri θήσονται a θάομαι, θηλάζω, ductum accepisse, nam θρέψουσι δὲ αὐτὸν interpretatur v. 110. sed forte sententiam omnino expressit. Mox alius ἄγχιστον per ἐγκύντατον reddere videtur. Ἀγρεὺς utique ad venationem spectat. v. Nonnum

Δι—. Est sane ad locum grammatice expediendum haud paullo accommodatius κλύειν, hac quidem verborum junctura: *nectare instillato facient eum deum*: θήσονταί νιν ἀθάνατον, (ὥστε αὐτὸν) κλύειν Ζῆνα καὶ Ἀπόλλωνα. *ita ut appelletur Jupiter et castus Apollo, Agreus, Nomius* (h. e. *venator* et *pastoritius*) *et Aristæus.* Manent tamen in seqq. plura, quæ displiceant. Primo laudes Aristæi, tanquam dei facti, male inter se junctæ sunt, interpositis illis: ἀνδράσι χάρμα φίλοις, ἄγχιστον ὀπάονα μήλων. vel ἀνδράσι χάρμα, φίλοις ἄγχιστον, ὀπάονα μήλων, Ἀγρέα καὶ Νόμιον. Tum ἄγχιστον non satis expedio, inter laudes heroïs proprias; [f. ἄγχιστον per se solum. ἀγχιστὴς, *auctor.* Sophocl. Trachin. 256. *Ex Schedis.*] tum τοῖσδι vel τοῖς δὲ languet, quocunque tandem modo accipias. Ex Scholiis nil proficias. Etiam Mingarellus variis modis locum tentat. In his ingeniosum est hoc: θήσονταί τι νιν ἀθάνατον Ζῆν τι καὶ Ἀπόλλων, obstat tamen, quod vere Ζεὺς et Ἀπόλλων appellatus fuit Aristæus. Incidit quoque in id, ut jungat κἄγχιστον (scil. θήσονται) ὀπάονα μήλων καλεῖν νιν Ἀγρέα καὶ Νόμιον, *facient, ut pastor eum vocet Agreum et Nomium.* Ad totum tamen locum nihil satis convenit. Ceterum de Aristæo nota sunt narrata; v. ad Virg. Ge. iv. 314. et ad Apollod. p. 558. Exhibitus ille attributis divinis; etiam in numis. cf. Eckhel. num. vet. anecd. p. 108. add. Tyrwhitt. de Decreto in Timoth. p. 27. Sic Ζεὺς Ἀγαμέμνων ap. Lycophron. 1123. Clement. Cohort. p. 32. Ζεὺς Ἀσκληπιὸς apud Aristid. Or. vi. pag. 167. Pan Ζεὺς κιράστης in Hymn. Orphic. ix. [Ζεὺς Ἡρακλῆς Sophocl. Philoct. 943. Scilicet Ζεὺς nunc est simpliciter pro θεός. Æneas *Jupiter indiges* Liv. i. 2. pro deus indiges. Sollennius Ἀγαμέμνων, Μενέλαος θεός. v. Meurs. Misc. Lac. i. 4. Cf. Zinserling *Pythagoras* p. 99. *Ex Schedis.*]

Ὡς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν
Τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.

Ε. γ. Κ. ιδ.

Ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν
Πρᾶξις, ὁδοί τε βραχεῖαι.
Κεῖνο κεῖν' ἅμαρ διαίτασεν. θαλάμῳ δὲ μίγεν
Ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας
Ἵνα καλλίσταν πόλιν
Ἀμφέπει κλεινάν τ' ἀέθλοις.
Καί νυν ἐν Πυθῶνί νιν ἀγαθέᾳ Καρνειάδα
Υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχᾳ·
Ἔνθα νικάσαις ἀνέφανε Κυράναν.
Ἃ νιν εὔφρων δέξεται
Καλλιγύναικι πάτρᾳ
Δόξαν ἱμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

late lib. v. 229. sqq. Nomina illa Ἀγρεὺς καὶ Νόμιος sollennia Aristæi et propria. v. Diod. iv. 81. et Schol. Apollon. ii. 500. uterque hunc locum exscripsit. Apud alterum etiam Aristæus Ζεὺς et Ἀπόλλων ex h. l. memoratur. Nomen hoc, Ἀπόλλων Νόμιος, primum inventum ab Hesiodo. v. Serv. ad Ge. i. 14. cf. Probus. Varie autem et a multis tractata fuit fabula de Aristæo, domestica Thebanis, Thessalis et inprimis Cyrenensibus. 127. Καρνειάδα vulgo ante emendationem Schmidii ob metrum factam; ab eodem v. 128. εὐθαλλεῖ, ut τὸ α produceret, pro vulg. εὐθαλεῖ. perperam; nam ducendum hoc ab εὐθηλὴς, ut ποθηλὴς, ἐυθηλής. v. Pauw, qui 132. δόξαν γ' fulcrum inserit; Mingarell. δόξαν ἀν' ἱμερτὰν ut sit ἀναγαγόντ', male ad primam Epodum vs. 14. reliquos antitheticos refingendo.

117. ἔντυεν scil. τὸν θεὸν, κραίνειν— *fecit his verbis, ut Apollo sua gaudia properaret.*

[118. τέλος γάμου.—121. διατίλσειν. l. Apollo. l. τὸ ἧμαρ—125. ἀμφίπει. Cyrene. *Ex Schedis.*]

126. Nunc Telesicrates συνέμιξέ νιν (Cyrenen) τύχᾳ, *evexit urbem ad fortunam lautam victoriæ Pythicæ*, cujus laudem urbs cum victore communicat.

Σ, δ'. Κ. ιέ.

Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι.
Βαιὰ δ' ἐν μαχροῖσι ποικίλλειν, ἀχοὰ
Σοφοῖς. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως
Παντὸς ἔχει κορυφάν.
Ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον
Οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἐ-
πτάπυλοι Θῆβαι· τὸν, Εὐρυ-
σθῆος ἐπεὶ κεφαλὰν
Ἔπραθε φασγάνου ἀκμᾷ,
Κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν
Διφρηλάτα Ἀμφιτρύωνος

137. Ἔγνων—Θῆβαι pro ἔγνωσαν. Aldus sic interstinguit: ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον, οὐκ ἀτιμάσαντά νιν. Ἐπτάπυλοι Θῆβαι τὸν, Εὐρυσθῆος ἐπεὶ κ.—ἀκμᾷ, Κρύψαν ἔνερθ' etc. Sic ἔγνων est, *novi ego nec Iolaum aliquando opportunum tempus neglexisse, sed diligenter observasse.* 141. Emendatum ex Pal. C. Vulgo legebatur ante Schmidium: ἔπραθεν ἐν φ. ἀ.

133. sqq. Ambigi potest, præmuniantne hæc seqq. vss. 160. an ad superiora sint referenda, ut videatur et hic longæ digressioni patrocinari velle. *In copiosa*, ait, *materia non licet paucis defungi; se tamen vel sic brevem in narrando fuisse.* Sententiarum autem nexus: Cyrenæi materiem carminum satis copiosam præbent. Nam *res magnæ multa oratione indigent* (δέονται et h. l. facta). *Cum voluptate tamen vel sic audiunt docti, grata doctis oratio est, acroama aliquod, si quis in magna rerum copia pauca dicat.* Pro βραχυλογίᾳ dixit βαιὰ, ὀλίγα, ποικίλλειν, adjuncta notione artis et sollertiæ. *At in omni re*, pergit, *videndum est, quid consentaneum sit loco et tempori*, quid tempus postulet. ὁ καιρὸς, ἡ εὐκαιρία, ἔχει κορυφὰν ὁμοίως παντὸς, *summam omnis rei facit*: quod Sophocl. Elect. 75. καιρὸς, ὅστις ἀνδρῶν μάγιστος ἔργου παντὸς ἵστ' ἐπιστάμενος, extulit. cf. sup. i. 157. sq. Ol. xiii. 67. Patet tamen late in his ac similibus locis notio τοῦ καιροῦ. est *justum, opportunum tempus, modus, locus; ipsum temporis momentum, quod res postulat.* Quantum referat, *hoc* arripere, *docet exemplum Iolai, qui*, cum, jam in inferis degens, audiisset, Eurystheum Herculis familiam ad summas angustias redegisse, a Jove id consequutus, ut unum saltem diem vel horam reviviscere liceret, *hoc vitæ munere ita est usus, ut in pugna Eurystheum aggressus occideret, tum statim hinc in sepulcrum reverteretur.* Sic Pindarus fabulam narratam acceperat. Alii aliter; v. Schol. et Eurip. Heraclid. 844. sq. Attigerat eam jam Pherecydes, apud Antonin. lib. 33. cf. ad Apollodor. p. 497, 8. et Fragm. Pherecyd. ap. Sturz.

Σάματι· πατροπάτωρ
"Ενθα οἱ Σπαρτῶν ξένος
Κεῖτο, λευκίπποισι Κα-
δμείων μετοικήσας ἀγυιαῖς·

A. δ'. K. ιέ.

Τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαΐφρων
Ἐν μόναις ὠδῖσιν Ἀλκμήνα διδύμων
Κρατησίμαχον σθένος υἱῶν.
Κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡ-
ρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,
Μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων
Ἀεὶ μέμναται, τά νιν θρέ-
ψαντο καὶ Ἰφικλέα·
Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ

148. Mingarell. emendat τέκε δ' οἱ. [V. Hermann. ad Orph. p. 788. *Ex Schedis.*] vel 146. κεῖτο. λευκίπποις δὲ K. μ. ἀγυιαῖς τέκε οἱ. Jungenda sunt 148—150. cum antecedentibus. μισῖσα sphalma Ald. 151. τις, ὃς Mingar. accipit pro ὅς τις. Non sequar. 152. παραβάλλει Pal. C. et Schol. 154. Metrum in capite versus laborat: nisi pro ductylo bacchius est. Schmid. emendavit tacite: ἀεί, quæ forma vix occurrit; v. Kœn. ad Greg. p. 160. Pauw: ἀναμίμνασται. 155. Sustuli στιγμὴν τελείαν post Ἰφικλέα, nam, id quod non animadversum tot turbas inter interpretes dedit, sequentia cum superioribus jungenda sunt usque ad v. 160. ubi ad propositum redit celebrandi victoris Telesicratis, quod v. 1. sqq. orsus erat, et v. 126. sqq. repetitum iterum manibus dimiserat. 156. ἐπευχᾷ Oxonienses reposuerunt ex Bodl. γ. poterant pro se etiam Aldum laudare. Sed quid inde lucrentur, equidem nullus video. In ceteris ἐπ' εὐχᾷ. τελείᾳ ἐπ' εὐχᾷ conj. vir doctus apud Gedik. τέλειον etiam melius, quod Scholiastes quoque facit, ad ἐσλὸν referri videtur: scilicet est *bonum, res grata, quæ eventum habet, evenit.* ut sit sensus: *quibus heroibus indigetibus ego* (ut Thebanus) *carmina canam*, h. eos hymno celebrabo, dummodo Musa lyrica me non destituat, *quoties bono aliquo, quod mihi contigit, ex voto beor, afficior.* Verbo: ad quos ego omnia

144—150. mera est descriptio loci, in quo res gesta, sc. Thebarum; quod ipsum docet interpunctio minor in Pindari verbis a me posita.

151—155. *Indoctus is esset poeta, qui non Herculis et Thebarum mentionem in carmine faceret frequentem.*

156. καθών τι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ. [τέλειον, ἐσθλόν. *quoties faustum quid mihi contigerit. Ex Schedis.*]

Κωμάσομαί τι παθὼν
Ἐσλόν. Χαρίτων κελαδεννᾶν
Μή με λίποι καθαρὸν
Φέγγος. Αἰγίνᾳ τε γὰρ,
Φαμὶ, Νίσου τ' ἐν λόφῳ
Τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλέϊξεν

E. δ'. K. ιδ'.

Σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγών·
Οὔνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν,
Εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυ-
νῷ πεπονᾰμένον εὖ
Μὴ, λόγον βλάπτων ἁλίοι-
ο γέροντος, κρυπτέτω.
Κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν

læta, quæ mihi eveniunt, tanquam auctores referam, iisque laudem nunquam non debebo. Trahebantur hæc vulgo ad victorem Telesicratem; sic nexus sententiarum perierat. 161. *Νίσου* perperam ante Schmid. De Megaris autem loquitur. Mox *πόλιν τάνδε* Cyrenen int. 162, 3. Hæc de Telesicrate agere manifestum est: manifestum quoque hoc, grammaticæ repugnare, quod vulgo lectum: *φαμὶ—πόλιν τάνδ' εὐκλεΐξαι—φυγών*. Potest hoc mutari in *φυγόνθ'* et scribi *Αἰγίνα, σὶ γὰρ φαμὶ—*. Verius, quod et Pauwius conjecit: *εὐκλεΐξει—φυγών*. mutatum, quia ad *φησὶ* referri et *εὐκλεΐξαι* scribi cœpit. Scholia utrique rationi fidem faciunt; deserui igitur id, cujus emendatio certa satis suppetebat. h. *νίκῃ ἐκφυγὼν τὴν ἀπαρρησίαστον αἰσχύνην τῶν ἡσσηθέντων*. v. Schol. Rem illustrat Olymp. viii. 91, 92. Pyth. viii. 119. sqq.

158. seq. Cohærent hæc cum antecedentibus: se Herculis laudes nunquam esse præteriturum in carmine, si modo ingenio et facultate non destituatur. *σοῖσι κωμάσομαι παθών τι ἐσλὸν τέλεσεν ἐπ' εὐχᾷ, in omni re læta, quæ ex voto eventum habuit.* Debebat subjicere: qualis et hæc est victoria Telesicratis. Nam illustrem reddidit Cyrenen victoria ex Ægina et ex Megaris, præter hanc Pythicam victoriam.

160. *Αἰγίνᾳ τι γὰρ*, ut *ad victorem redeam*: ad 126—132. Ultima 163. ornate dicta sunt de victo: *φυγὼν σιγαλὸν ἀμαχανίαν, taciturnitatem, ut hiscere non audeat*, ille *ἔφυγεν ἔργῳ, ἀγῶνι, νίκῃ*. cf. Schol. et adde loca: Ol. viii. 90. seq. Pyth. viii. 119—125. Sequentia 167. sq. de Nerei dicto iterum ex antiquo carmine petita esse probabile fit. cfr. Nem. iii. 50. ix. 15. *Virtus et in hoste laudanda. αἰνεῖν πάντ' θυμῷ καὶ σὺν δίκᾳ, ex merito.*

Παντὶ θυμῷ σύν τε δίκᾳ
Καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν.
Πλεῖστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
Ὡρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον, ἄφωνοί
Θ' ὡς ἑκάστα φίλτατον
Παρθενικαὶ πόσιν ἢ
Υἱὸν εὔχοντ', ὦ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,

Σ. έ. Κ. ιέ.

Ἐν Ὀλυμπίοισί τε καὶ βαθυκόλπου
Γᾶς ἀέθλοις ἔν τε καὶ πάντεσσ' ἐπιχω-
ρίοις. Ἐμὲ δ' οὖν τις, ἀοιδᾶν

172. *κινήσαντα* ante Oxonienses. 174. *ἑκάσται* Pal. C. sed doctius alterum. 176. *υἱόν γ'* fulcrum desiderat Pauw, Mingarell. *υἱέα* vel *υἱόν σ'*. Malim *υἱέα σ' εὔχοντ'*. 177. In *Ὀλυμπίοισι* tertiam syllabam longam esse debere putabant, ut legeretur: *Ὀλυμπιείοισί*. Pauwius *Ὀλυμπιασιῆσί*, quod et Mingarell. adoptat; at v. ad vs. 16. 178. Præstat *ἐν δὲ καί*. Mingarell. *πᾶσιν ἐπιχ.* vulgo lectum metro infestum erat. Bene emendarunt Oxon. ex Bodl. *γ*. 179—183. Vulgo lectum: *ἐμὲ δ' οὖν τις ἀοιδᾶν Δ. ἑ. Πρᾶσσει χρέος, αὖτις ἐγεῖραι Καὶ παλαιῶν δίκαν τιῶν Προγόνων*. Ultima officiunt me-

172—9. Nunc de domesticis Cyrenæorum festis et certaminibus agit poeta. et *εἶδον ἄφωνοί τε εὔχοντο* jungendum cum *παρθενικαί*. etiam jungendum *ἐν τελεταῖς ἀρίαις Παλλάδος (in festis Palladis, statis, anniversariis) ἐν Ὀλυμπίοισί τε* etc. et mox *ἐν δὲ καὶ*, ut Mingar. bene emendat. Fuere adeo Cyrenis *sacra et ludi Palladis, Olympia*, et *festum Telluris* seu Rheæ. In hunc modum si constitueris, est splendidus locus. Jungenda autem: *εἶδόν σε—ἄφωνοί τε εὔχοντο αἱ παρθενικαί, ὡς ἑκάστη, σὲ εἶναι πόσιν ἢ υἱόν—*. Et ad *σὲ νικήσαντα ἐν Παλλάδος τελεταῖς ἐν Ὀλυμπίοισί τε* etc.

179. Fit transitus novum in modum variatus ad novam fabulam domesticam Cyrenæorum attexendam. Verum verba nondum sunt satis emendata. v. Var. L. Donec certiora aderunt, utemur iis, quæ ad manum sunt. *πρᾶσσει τίς μ' ἀχρέος*. *Ecce est qui exigit a me promissum, debitum*, saltem *munus*, fere ut Horatianum: *Poscimur, si quid* etc. Sic Ol. iii. 11, 12. *ἐστὶ—στέφανον πρᾶσσοντί μ' τοῦτο θεύδματος χρέος, hunc hymnum exigunt a me*; alias expeditum esset *κλέος* pro *χρέος* legere: *ut majorum suorum factum antiquum rursus in memoriam revocem, postulat aliquis*. *ἐγεῖραι* de re in memoriam ex oblivione revocata. v. inf. Isthm. iv. 39. *ἀκτῖσθαι δίψαν*, pro *sitim restinguere*, dixit quoque Homerus Iliad. *χ*. 2. *πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν*. [*ἀκεόμενον*. ita ut sitim, desiderium laudum expleam. *Ex Schedis.*] *εἶσι* pro *εἶον, ἰέναι*.

Δίψαν ἀκειόμενον,
Πράσσει χρέος αὖτις ἐγεῖραι,
Καὶ παλαιῶν δόξα τεῶν
Προγόνων. οἷοι Λιβύσσας
Ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν
Ἴρασα πρὸς πόλιν, Ἀνταί-
ου μετὰ καλλίκομον
Μναστῆρες ἀγακλέα κούραν.
Τὰν μάλα πολλοὶ ἀρι-
στῆες ἀνδρῶν αἴτεον
Σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ
Ξείνων. ἐπεὶ θαητὸν εἶδος

Α. έ. Κ. ιέ.

Ἔπλετο· χρυσοστεφάνου δέ οἱ ἦβας
Καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι ἔθελον.

tro: δόξαν τιῶν. Itaque Schmidius emendaverat δόξα τιῶν. et supra ἰμὶ δ' αὖν τι. ut sit χρέος τι (male cum hiatu) καὶ δόξα. ἐγεῖραι sic saltem non ad δίψαν referrem, sed ἐγεῖραι ἀοιδάς intelligerem. Non improbat Schmidii acumen, quod alias solet, Pauwius, mavult tamen scribere: ἰμὶ δ' αὖν τις—Καὶ παλαιῶν δόξα τιῶν Πρ. ut sit: ἰμὶ πράσσει καὶ δόξα τις παλαιῶν τιῶν προγόνων ἐγεῖραι χρέος. quod multo contortius. Mingarell. pro τις v. 179. conj. τεὶ vel τιν, et reddit: *me debitum meum et majorum tuorum gloria rursus cogit excitare* (sitim) *eam*. Oxonienses dederunt: παλαιὰν δόξαν ἰῶν ex ingenio. Teneat, quod tenere locum jussi, donec verum repertum fuerit. 179. αὖτις excusum erat in Schol. 181. αὖθι Bodl. γ. αὖθις Ald. 182. παλαῖαν Ald. παλαιῶν Rom. et cett. 183. Λιβύσας Bodl. γ. 185. Legebatur Ἰράσαν πρός. Ita dactylicon colon laborabat. Bene Schmidius edidit: Ἴρασαν ἐς πόλιν Ἀ. Pauw, perpetuus popularis nostri obtrectator, hoc damnat et mavult: Ἴρασσαν πόλιν Ἀ. At vera lectio latet in Schol. Fuit urbs τὰ Ἴρασα. Nam ex Pherecyde laudatur: ἀπὸ τῶν Ἰρασσῶν τῶν ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ. Ergo et sic accipiam in Herodoto ἔστι δὲ τῇ χώρῃ ταύτῃ οὔνομα Ἴρασα, iv. 158. Debuit definitius aliquid poni in Steph. Byz. ubi et est Ἴρασα editum; quod b. l. Bodl. γ. habebat Ἴρασσαν. 192. πίλιτο Schmid. χρυσοστιφάνου δέ οἱ ἥβας editum inde a Romana: (in Ald. deerat οἱ) quod cur Oxonienses in deterius χρυσοστιφάνοιο δὲ ἥβας mutarint, non apparet. 193. Dawes Misc. crit. pag.

190. σύγγονοι, nunc οἱ ἀστοὶ, *populares*. Antæus hic diversus ab eo, quem Hercules prostravit; puella Barce, vel, ut Pisander ediderat, Alceis. v. Schol.

Πατὴρ δὲ, θυγατρὶ φυτεύων
Κλεινότερον γάμον, ἄ-
κουσεν Δαναόν ποτ' ἐν Ἄργει,
Οἷον εὗρεν τεσσαράκον-
τα καὶ ὀκτὼ παρθένοισι,
Πρὶν μέσον ἆμαρ ἐλεῖν,
Ὠκύτατον γάμον. ἔστα-
σεν γὰρ ἅπαντα χορὸν
Ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος·
Σὺν δ' ἀέθλοις ἐκέλευ-
σεν διακρῖναι ποδῶν,
Ἄντινα σχήσοι τις ἡ-
ρώων, ὅσοι γαμβροί σφιν ἦλθον.

E. é. K. ιδ'.

Οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς ἀρμόξων κόρᾳ
Νυμφίον ἄνδρα. ποτὶ γραμ-

58, 9. emendat ἀποδρίψασθ' ἄθλων: postulare id sermonis rationem. Recte utique in scriptore Attico; non in Lyrico; occurrit δρίπτων, ἀποδρίπτων aliquoties. Pyth. i. 95. τιμὰν, οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρίπτει. iv. 231. ἀποδραπὰν σὺ ζωᾶς ἄωτον. vi. 48. δρίπτων ἄβαν. add. Olymp. i. 20. Idem tamen δρίψασθαι dixit Nem. ii. 13. Et eundem promiscuum usum et in aliis verbis observavimus. At quod Dawesium prorsus refellit, est, quod δρίπτειν etiam Hesiodus dixit Ἔργ. 609. ἀπόδριπε εἶπαδε βίοτον. Et quid? si jam Eustathio observatum hoc, δρίπτειν dixisse *veteres*, δρίπτεσθαι *recentiores?* 196. Δαναόν τε ἐν Ἄ. Ald. cum Bodl. γ 199. ἐλθεῖν, ex Scholio, vulgo editum, quod emendavit Schmid. ex Pal. C. a m. pr. 205. σχήσει Ald. (cum Bodl. γ.) et mox 207. οὕτω δὲ δίδου.

195. sqq. Sunt xlviii. filiæ Danai, exclusa Amymone, jam antea a Neptuno compressa, et Hypermnestra, quæ Lynceum servaverat: cf. Apollod. ii. 1. 4. p. 86. et Not. p. 273. Expiatus a cæde Belidarum sponsorum Danaus filias elocavit eo modo, qui h. l. narratur. cf. ad Nem. x. 10. [Similis mos Indorum elocandi filias. Strabo xv. pag. 1044. A. *Ex Schedis.*]—199. πρὶν μέσον ἆμαρ ἐλθεῖν sc. αὐτὰς, *antequam medius dies iis supervenerat.*

203. ἐκέλευσε διακρῖναι (τοὺς γαμβροὺς), ὅσοι σφιν ἦλθον. γαμβροὶ sunt *spe, promissis.* σὺν ἀέθλοις, δι' ἄθλου ποδῶν. σχήσοι τις pro ἕκαστος.

207. Simili modo Antæus δίδου ἁρμόζων, ἅρμοσε.

μᾷ μὲν αὐτὰν στᾶσε κοσμή-
σαις, τέλος ἔμμεν ἄκρον.
Εἶπε δ' ἐν μέσσοις, ἀπάγε-
σθαι, ὃς ἂν πρῶτος θορὼν
Ἀμφί οἱ ψαύσειε πέπλοις,
Ἔνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ
Φύγε λαιψηρὸν δρόμον,
Παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἑλὼν
Ἆγεν ἱππευτᾶν Νομάδων δι' ὄμιλον.
Πολλά μιν κεῖνοι δίκον
Φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους·
Πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νικᾶν.

209. αὐτὸς στᾶσε Bodl. γ. 212. — ὃς ἂν. ἂν exciderat in ed. Oxon. operarum, puto, vitio. θορὼν vitiose Bodl. γ. cum Aldo et v. 217. δ' ὅμιλον. 213. πίπλοιν vel πίπλων emendat Pauw, ψαύσειε πίπλων. Quid tamen? si ψαύσειε αὐτῆς intellexit, sc. ἐν ταῖς πίπλοις ἀμφί οἱ. pro vulgari: τῶν πίπλων αὐτῆς. 220. Πολλὰ δί γε Pauwius, aut π. δί τε. At v. ad vs. 88. νικᾶν bene ex Aldo repetierunt Oxonienses. vulgo inde a Rom. νίκας cum Schol. et Gott.

212. Ordo verborum erit: εἶπε δὲ, *jussit*, ὃς πρῶτος ἐνθορών οἱ, ψαύσειε (αὐτῆς) ἀμφὶ πίπλοις, pro ψαύσειε τῶν πίπλων αὐτῆς. Mox δρόμον φυγεῖν, ut δρόμον τρέχειν dictum.

220. στερὰ νικᾶν pro ipsis νίκαις. Scilicet victoria victorem facit μετέωρον. Sup. viii. 128. πέτανται ὑπερτερίοις ἀνορείαις pro ἀνορίᾳ, *animo evolat, sublimis fertur*, h. exultat, *gloria et gaudio*. Itaque στερὰ νίκας, respectu exultationis, gloriæ, superbiæ. et Ol. xiv. extr. στερὰ ἄθλων eodem modo dicta; et στεφανοῦν χαίταν στερεοῖς ἄθλων, h. e. νικῶν, pro *decore ac præmio victoriæ, corona*. Forte et hinc intelligi dicas, *quo consilio alæ* tributæ sint *Victoriæ*: scilicet *propter elatos victoris spiritus*.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ *ί*.

ΙΠΠΟΚΛΕΑ ΘΕΣΣΑΛΩ,

ΔΙΑΥΛΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

Victoris originem ab Aristomacho Heraclida quum attigisset, consilium aperit celebrandi ejus victoriam, quam beneficio Apollinis (15) et patris Phriciæ exemplo (19) consequutus est—25. Bona subjungit vota pro felicitatis, quæ patri et filio contigit, perpetuitate, quæ tanta est, ut major mortali obtingere nequeat, non magis quam ut, quod aiunt, ad Hyperboreos perveniat; quo memorato ad Hyperboreos mythice exspatiatur 46—78. unde revocat se—84. subjicitque laudes victoris et gentilium.

Σ. *ά*. Κ *ί*.

ΟΛΒΙΑ Λακεδαίμον·
Μάχαιρα Θεσσαλία· πατρὸς

Ἱπποκλεῖ Ald. quod idem nomen est, sed communi forma; cf. Munker. ad Antonin. lib. 34. Thessalica fuisse videtur Ἱπποκλείας et Ἱπποκλέας, quam Scholiastes firmat ad pr. Pelinna seu Pelinnæo, Thessaliæ ultra Peneum urbe, oriundum (vide tamen inf. v. 85.) et cum Alevadis, qui tum Thessalicarum urbium dominatum habebant (v. Herodot. inpr. vii. 6. et ibi Valk.) genere conjunctum fuisse ex v. 7, 8. intelligitur. conf. Schol. Victor Hippocleas diaulo (*ἐν σταδίοις* v. 14.) et eodem die stadio, etsi hujus alterius victoriæ in carmine memoria nulla fit, Pyth. xxii. Quæ si Scholiastes recte tradit, debet hoc carmen prima poetæ

Δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνὸς
Ἀριστομάχου γένος Ἡρακλέος βασιλεύει.
Τί; κομπέω παρὰ καιρόν;
Ἀλλά με Πυθώ τε καὶ τὸ
Πελινναῖον ἀπύει
Ἀλεύά τε παῖδες, Ἱπποκλέᾳ
Θέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν
Ἀνδρῶν κλυτὰν ὅπα.

Α. ά. Κ. ί.

Γεύεται γὰρ ἀέθλων·
Στρατῷ τ' Ἀμφικτυόνων ὁ Παρ-

ætate, et anno quidem xxii. esse elaboratum, adeoque inter prima ingenii experimenta est habendum; siquidem natus fertur Pindarus Ol. lxv. Pythias autem xxii. incidit in Ol. lxx. 3. Addit Grammaticus, Hippocleam vicisse quoque Ol. lxxii. et lii. Pater Phricias bis Olympicus victor fuerat cursu armato Olympiadibus incertis, et in Pythiis, Pythiade incerta, v. inf. v. 19. sqq. Metrum multas creat molestias viris doctis. Mingarellus plura cola aliter dispescit; quibus conatibus parum confido. 1. Λαχιδαίμων Bodl. γ. 2. 3. Μάχαιρα Θετταλίη· πατρὸς δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἰνός. Ita distinxerat versus vetus metricus. v. Pauw. 4. Ἀριστομάχου ἰσοδυτικῶς, τοῦ ἀρίστου κατὰ τὰς μάχας jam vetus Grammaticus exposuerat: male, ut etiam Schmid. monuit. Aristomachi, qui unus ex Heraclidis fuit, filii Laconicam sortiti sunt. Ex hujus ejusdem Aristomachi posteris Alevam fuisse, Alevadarum progenitorem, ex. h. l. probabile fit. Aliam auctoritatem adhuc desidero. Ἡρακλέος trinis syllabis. 5. κομπέω trinis syllabis efferendum: quod docent antithetici 15. 37. 71. [Hermann. de emend. rat. gr. gr. p. 95. τί κ. π. κ. *quidquamne temere prædico? Ex Schedis.*] 7. Emendatior lectio debetur Pal. C. accedit alterum Scholium: βοᾷ καὶ χρεσκαλεῖται. Vulgo: ἀπύει. 8. Ἀλευάδαι παῖδες olim prave lectum. v. Schol. 9. Antispasticum colon trimetrum brachycatalectum ex Pauwii sententia. cf. v. 37. 47. itaque fulcrum h. l. inserit: Θέλοντές γ' ἀ. Malim dispescere 8. Ἀλεύα τε παῖδες 9. Ἱπποκλέᾳ Θέλοντες 10. ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν. 10. Νέων substituerat pro ἀνδρῶν Schmidius, propter antitheticum colon 20. At cf. v. 38. 94. 12. Στρατῷ τ' Ἀμφικτυόνων edebatur. Ἀμφικτιόνων metro

5. τί; κομπέω παρὰ καιρόν; *quid? temere ne hæc loquor?* nulla de caussa? sc. de Herculis stirpe. Minime. ἀλλά με —ἀπύει, *poscit.*—8. ἄγειν κῶμον victori Hippocleæ. [Quod vulg: Jussus hymnum victori condere, memoro primo loco originem ab Hercule per Aristomachum: ex cujus filiis Aristodemus Eurystheum et Proclem reges Laced. reliquit. Ab his genus ducere debuit Alevas. Apollod. ii. 8. *Ex Schedis.*]

12. (ἐν) στρατῷ, pro, ἐν συνόδῳ τῶν Ἀμφικτυόνων.

νάσσιος αὐτὸν μυχὸς
Διαυλοδρομᾶν ὕπατον παίδων ἀνέειπεν.
"Απολλον, γλυκὺ δ' ἀνθρώ-
πων τέλος ἀρχά τε, δαίμο-
νος ὀρνύντος, αὔξεται,
Ὅ μέν που τεοῖσι μήδεσι τοῦ-
τ' ἔπραξε· τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβα-
κεν ἴχνεσιν πατρὸς

E. α'. K. ή'.

Οὐλυμπιονίκα
Διὶ ἐν πολεμαδόκοις Ἄρεος ὅπλοι-
σιν· θῆκε καὶ βαθυλείμω-

consulturus rescripserat Schmidius. Pauw: Ἀμφικτυόνων στρατῷ τ' ὁ Π. Nihil mutandum. Altero loco Iambus abiit in spondeum. 14. διαυλοδρομᾶν est ab ὁ διαυλοδρόμης. 15. Possunt (γλυκὺ δ'—αὔξεται) in parenthesi posita scribi. [Parentheseos signa in textu Heynius apposuit.] 18. τιοῖς γε Bodl. γ. nec male. τιοῖσί τε μ. Ald. μήδεσι Schmid. emendavit ex Pal. C. et Ald. Nam Rom. et rel. μήδεσσι. 19. τ' ἔπραξιν scribit Pauw. v. ad v. 9. 22. πολεμοδόκοις aberratum primum in ed. Crat. et hinc in cett. 23. Θῆκιν καὶ vulgg. inde a Rom. Schmidius emendavit: ὅπλοισιν θῆκε καὶ β. At Aldus præbebat alterum: ὅπλοις. Ἔθηκε καὶ β. In fine vero turpiter metrum infractum ab Oxoniensibus, qui cur βαθυλείμωνα iterum intulerint, nescio. Leg. βαθυλείλω- ν' ὑπὸ K. quod jam Schmidius dederat.

[14. διαυλ. Pausan. v. 17. p. 420. *Ex Schedis.*]

15. γλυκὺ — αὔξεται pro γίνεται: sed cum notione prosperitatis, copiæ, magnitudinis: ut passim. Ita αὔξειν pro διδόναι: ut αὔξης οὖρον ὕμνων. Etiam apud Homer. ut Iliad. ρ. 139. μέγα πίνθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων, *habens, fovens*, sed cum notione magnitudinis. In v. 19. accipitur τὸ συγγενὲς, h. e. τὸ ἀπὸ γένους ἔμφυτον. ἐμβέβακεν (sc. αὐτὸν) ἴχνεσι πατρὸς, ut transitive dictum sit pro ἐπιβῆναι πεποίηκεν. Monet Mingarellus, transitive dicturum fuisse ἐμβέβασιν. esse itaque accipiendum: (κατὰ) τὸ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσι, *incedit vestigiis*. Docte hæc. At ἐμβάω, ut βάω, transitive sæpe ap. Homerum, ut statim Od. λ. 4. ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, *in naves imposuimus*. Est autem junctura: ὦ Ἄπολλον, ὁ μέν που τεοῖσι μήδεσι τοῦτ' ἔπραξε. reliqua in parenthesi: γλυκὺ δ', pro γὰρ, ἀ.—αὔξεται. τὸ δὲ συγγενὲς altera ex parte innata virtus—.

23—25. βαθυλείμωνα πίτραν, quia sub Parnasso campus erat, in quo ludi habebantur.

ν' ὑπὸ Κίρρας ἀγὼν
Πέτραν κραταιπόδα Φρικίαν.
Ἔσποιτο μοῖρα καὶ ὑστεραίοις
Ἐν ἀμέραις ἀγάνορα
Πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν·

Σ. β'. Κ. ι'.

Τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν
Λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν,
Μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν
Μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη
Ἀπήμων κέαρ. εὐδαί-
μων δὲ καὶ ὑμνητὸς οὗτος
Ἀνὴρ γίνεται σοφοῖς,
Ὅς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ
Κρατήσας τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλῃ
Τόλμᾳ τε καὶ σθένει,

A. β'. Κ. ι'.

Καὶ ζώων ἔτι νεαρὸν

24. Parendum erat metro et tenendum, quod Schmidius refinxerat: ν' ὑπὸ Κίρρας ἀγών. Ne Pauw quidem dissentit. 27. εἰν ἀ. Oxonienses, non dicam unde et quare, in Iambico. cf. v. 83. Omnes alii ἐν. Pal. C. ἀν'. 29. δ' abest Bodl. γ. 30. ὀλίγαν Oxon. (cum Aldo). vulgo ὀλίγην. 37. Κρατήσας τὰ μέγιστ'—claudicat metrum. Κράτησι, τὰ μ. ἀ. ἰλὰν et mox v. 40. ἰδὰν Schmidius. 38. Θράσει τι, pro τόλμᾳ τι, idem Schmid. minus bene. 39. In νεαρὸν duæ breves pro una longa.

26. ἔσποιτο μοῖρα, (ὥστε), *adsit, faveat fortuna*, ut. πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν, τὴν εὐημερίαν, εὐτυχίαν, παρεῖναι αὐτοῖς. Mox 33. ἀπήμων κέαρ pro, *sit propitius, qui nullam noxam infert*, pro eo, *qui bene cult.* [εὔφρων. *Ex Schedis.*]—Et in v. 33. sq. εὐδαίμων ante oculos fuit Homericum Od. Θ. 147. Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος, ὄφρα κεν ἦσιν, ἢ ὅ τι ποσσίν τε ῥέξῃ καὶ χερσὶν ἑῇσι. Generaliter autem enuntiat quæ de victoris patre Phricia dicturus erat. Itaque et in fine subjicit αὐτοῖς.

Κατ' αἶσαν υἱὸν ἴδῃ τυχόν-
τα στεφάνων Πυθίων.
Ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὔπω ἀμβατὸς αὐτοῖς.
Ὅσαις δὲ βρότεον ἔθνος
Ἀγλαΐαις ἁπτόμεσθα,
Περαίνει πρὸς ἔσχατον
Πλόον. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν
Εὕροις ἂν ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶ-

40. ἴδῃ Bodl. γ. ἴδοι Ald. ἰδὼν Schmidius (v. ad v. 37.) et ἴδιν Bened. emendarunt. 42. οὔπω a Schmidio illatum: ut syllaba producta sit. vulg. οὔπωτ'. 43—46. ὅσας—ἀγλαΐας pro ὅσης ἀ. ad grammaticam rationem τοῦ ἅπτισθαι legendum esse censebam olim cum Pauwio; firmat quoque id Scholiastes; sed perperam: nam est ab ἅπτειν, nectere. ἐφάπτισθαί τινι, admovere se, adire. v. Not. 43. βρετὸν Schmid. pro βρότεον. non bene, ait Pauw. Non aliter tamen antitheticis respondet. 46. Nulla locus emendatione eget. Naturalis verborum ordo erat: οὐδὲν δὲ ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα (οὐχ) εὕροις ἂν οὔτε ναυσὶν ἰὼν οὔτε πεζός. Sive οὐδὲ scribas, sive οὔτε, idem est: igitur relinquamus quod invenimus exaratum. 47. Ἂν εὕροις mirum commentum Oxoniens. pro vulg. εὕροις ἂν ἐς. quod tenere

40. κατ' αἶσαν. αἰσίως. propitia fortuna.

42—46. χάλκειος οὐρανὸς proprie epitheton Olympi, ut et inf. Isthm. vii. 62. χαλκόστιδον Διῶν ἕδραν. Poetæ ἅπτεσθαι, ἐπάπτεσθαί τινι dicitur ab ἅπτειν, nectere, injungere se, adeoque accedere, assequi, potiri. Sensus: quam felicitatem nos mortales consequi possumus, ejus fastigium ille consequutus est; pro hoc dixit: eam, ad extremam usque metam, emetitur: (τόσας) περαίνει (εἰς πείρας διέρχεται, ut περαίνειν ὁδόν,) πρὸς ἴσχατον πλόον· immixta comparatione cum Oceano quousque ille navigari potest. Sententia Pindaro frequentata et variis modis enuntiata: v. inf. Nem. ix. 109. sq. et sup. ad Ol. iii. 77. et loca ad e. l. laudata. At, pergit, ulterius ad majorem felicitatem evehi nemo potest; hoc, ut lyricus, extulit: *At nulli mortalium patet via ad Hyperboreos, ad quos heros Perseus pervenisse fertur.* Tum abreptus hoc phantasmate, in eo persequendo sibi indulget: cf. Schneid. Vita Pind. pag. 86. In exornandis autem Persei rebus fuisse necesse est, qui ad Hesperides per Hyberboreos iter eum fecisse narrarent, quod idem de Hercule fabulati sunt alii: v. ad Apollod. pag. 409. seq. ubi ad occidentales Europæ partes Hyperboreos revocatos videri ex fabulosa geographia observatum est. Unus est Simmiæ locus, in quo Persei ad Hyperboreos iter memorari memini, ex Apolline, carmine, ap. Stephan. Byz. quod et in Analect. Brunck. tom. ii. pag. 525. legitur. Etiam in his versibus Perseus supervenit Hyperboreis sacrum celebrantibus. Templum Apollinis apud eos memorabat Pherenicus in Schol. Ol. iii. 28. In Pindaro pro victimis sunt asini: cujus ritus meminit præter Callimach. fr. 187, 188. Antoninus lib. c. 20. Alia v. in V. L. ad v. 48.

να θαυμαστὰν ὁδόν.

Ε. β'. Κ. ή.

Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς
'Εδαίσατο λαγέτας, δώματ' ἐσελθών,
Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας
'Επιτόσσαις θεῷ
'Ρέζοντας· ὧν θαλίαις ἔμπεδον

præstat. Pauw fulcrum inserit *ὗρις ἄν γ' ις* vel *ἆρ' ις*. vide ad v. 9. Gott. *ὗρε*. 48. Mediam in *θαυμαστὰν* pro brevi habere, vel *θαυματὰν* scribere malit Schmidius, ut Iambico bene sit. Pauw: *θαυμασίαν. ἀγῶνα Τριετηρίων* sollicitat Pauw, et miro modo emendat *ἄλωνα*, nova voce, pro *ἄλωα*, ab *ἅλως*. *Τριετηρίων ἀγυι. ἀν* Mingarellus. Condonem hoc aliis minus in Pindaro versatis. Non meminerant viri docti, *ἀγῶνα* esse consessum, proprie spectantium, tum omnino cœtum, hominum multitudinem, populum, *λαὸν*, quem etiam *στρατὸν, στόλον*, effert; inf. 72. *ὅμιλον* dixit. Vocabulo isto autem tanto magis uti potuit poeta, quod *perpetuis choris, tripudiis epulisque fruuntur* beati illi Hyperborei v. 59. sqq. Itaque et Persens ipsis supervenit *epulantibus sacro facto*. *Sacra* autem ea gens erat *Apollini*, quod satis notum, *cui asinis eos litasse* manifestum fit ex h. l. v. 51. add. Notam. Apud eosdem *asini* videntur *deo consecrati fuisse*, *ἀνιμένοι*, nam iis *delectari* ait *deum* v. 55, 56. Hoc *ornate extulit* poeta. Ita saltem accipere licet verba, ut nec ad mactationem ipsam referas hos vss. quasi inter mactandum se erexerint, neque meros jocos secteris cum Gesnero de asinorum honestate v. 84. Comment. Soc. Reg. Scient. tom. ii. An loco et poeticæ rationi consentanea videatur *αἰσχρολογία* Toupii Emendat. Suid. tom. iii. pag. 51. dijudicent alii ad sensum quisque suum. Errores autem tributi olim fuisse videntur Perseo per incognitas tunc terras, non minus quam Argonautis. Hyperboreos h. l. occidentales Pindarum respexisse puto; apud quos, si quidem extremi Europæ occidentis populi fuere, asinorum usus esse, quosque adire probabili aliqua ratione potuit Perseus, cum insulas ultra extremum occidentem Africæ in Oceano positas peteret, quas Gorgones inhabitabant. Non enim Pindarus Gorgones ad Hyperboreos relegat vss. 72. sq. sed rem suo more strictim exponit. Nec Æschylus huc advocari potest Prometh. 790. sqq. nam is plane diversam rationem sequutus Inus errores in extremi Orientis plagas rejicit, ita ut illa a Bosporo Cimmerio inde per boreales et orientales fines extremos errore facto ad Nilum pervenerit. 50. *δώματ' ἐλθὼν* Ald. prave. et mox *ἰκτιόεσσας* cum Bodl. γ.

52. *ἰκτιόεσσαις* h. e. *καταλαβὼν*, v. sup. ad Pyth. iv. 43. incidit in eos sacrum facientes Apollini asino pro victima cæso.

53. *Delectatur* Apollo eorum *festis et hymnis* (*ὑφαμίαις*) *et asinis victimis*. pro *γιλᾷ τε ἱερῶν τοὺς ὄνους*, *bestias lascivientes*, *ἰβρίζοντας*, dixit *ὕβριν ἱερθιᾶν κνωδάλων*. Est autem vel *ἡ κνώδαλος*, vel *ὁ κνώδαλος ἱερθίας*, pro *ἱερθιάζων*, *sese erigens*. Spectat ad victimæ laudem, si bene pasta sit, ludat et exultet. Insigniter in religionem versam rem v. ap. Pausan. ii. 30. pag. 195. conf. V. L. [Utinam in tabula efficta essent! *Ex Schedis.*]

Εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
Χαίρει, γελᾷ δ' ὁρῶν ὕβριν
Ὀρθιᾶν κνωδάλων.

Σ. γ'. Κ. ί.

Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ
Τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παν-
τᾷ δὲ χοροὶ παρθένων
Λυρᾶν τε βοαὶ κανάχαί τ' αὐλῶν δονέονται·
Δάφνᾳ τε χρυσέᾳ κό-
μας ἀναδήσαντες εἰλα-
πινάζουσιν εὐφρόνως.
Νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον
Κέκραται ἱερᾷ γενεᾷ. πόνων
Δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ

Α. γ'. Κ. ί.

Οἰκέοισι, φυγόντες
Ὑπέρδικον Νέμεσιν. θρασεί-

56. ὀρθιᾶν κνωδάλων debet ductum esse ab ἡ κνώδαλος. aut ὀρθιᾶν ab ὀρθίας, quod apud Hesych. occurrit. Gott. ὠρθιᾶν. Pauw conj. ὀρθίαν sc. ὕβριν. Mavult idem onagros intelligere, quod quantum ad rem faciat, ex superioribus intelligi potest. 61. χρυ locum tenet quem brevis syllaba in ceteris occupabat. 64. νεῦσαι Bodl. γ. cum Ald. 68. Videtur unus ex Schol. prave legisse: μίμψιν.

57. Μοῖσα οὐκ ἀποδαμεῖ, pro, Μοῖσα ἀποδημεῖ. οὐκ εἰσὶν ἄμουσοι.

[60. δονέονται. κινοῦνται, ἠχοῦσι, κανα-χεῖσι. *Ex Schedis.*]

64. οὔτε νόσοι οὔτε γῆρας κίκραται, pro παρεῖσι, παραγίνεται, ut μίγνυται, μίμικται, αὐτοῖς: pro hoc ἱερᾷ γενιᾷ, Apollini sacræ.

67, 8. — φυγόντες ὑπέρδικον Νέμεσιν. Si hæc est dea Δίκη, vindex et ultrix sceleris, videtur ὑπέρδικος optime accipi *justa*, ut ὑπὲρ augeat; velut in ὑπέρθυμος, *animosus*, ὑπερμήκης; sic Lapithæ ὑπέροπλοι, *fortes*, Pyth. ix. 24. *Nemesin effugiunt*, ab ea nil habent quod metuant, recte faciendo et ὕβριν vitando. Potest tamen et *de magna felicitate Hyperboreorum* accipi, *cui non invidet et adversa infert Nemesis*, ut solet, ex vulgari opinione. Sic eadem sententia Ol. viii. 113. 4. ubi in magna felicitate deprecatur Nemesin poeta. Mox θρασεία δὲ πρέπει καρδίᾳ pro πρέπει θρασεῖ.

ᾳ δὲ πνέων καρδίᾳ
Μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἀγεῖτο δ' Ἀθάνᾳ,
Ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὅ-
μιλον· ἔπεφνέν τε Γοργό-
να, καὶ ποικίλον κάρα
Δρακόντων φόβαισιν ἤλυθε να-
σιώταις λίθινον θάνατον φέρων.
Ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι,

Ε. γ'. Κ. ή.

Θεῶν τελεσάντων,
Οὐδέν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον.
Κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυ-
ραν ἔρεισον χθονὶ
Πρώραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας.
Ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων
Ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὥστε μέ-
λισσα, θύνει λόγον.

Σ. δ'. Κ. ί.

Ἔλπομαι δ', Ἐφυραίων

75. Non video, quomodo metrum constet, nisi legeris- *σιώταισι*, prioribus syllabis *σιω* in unam contractis. 76. Sive *οὐδὲν ἄπιστον* (*ὥστε*) *θαυμάσαι*, sive *θεῶν τελισάντων* (*ὥστε*) *θαυμάσαι*. [pro *θαύματα*. *Ex Schedis.*] Dura ratio. Aldus, quem Melanchthon sequitur, sic interpunxerat; *νασιώταις λίθινον θάνατον φέρων, ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι. Θεῶν τ.* Si sic *ἔμοιγε* scribas, commodior oratio erit. 78. Schmidius nimis licenter metrum mutarat: *οὔ τι ποτὶ ἔμμεναι φαίνετ' ἄπιστον.* 83. *ὅτε* Gott.

72. *ἔπιφνέν τε Γοργόνα*. melius esset *δὲ*, nam discessu hinc facto ad Gorgones pervenisse putandus.—In v. 76, 77, 78. verba sunt expedita; sed quorsum *θαυμάσαι* referendum sit, et *quam vim* hic habeat, non assequor, v. V. L.

79. *remum inhibe*. *χοιράδες, πέτραι ὕφαλοι*, notæ sunt: v. Hesych. cf. Munk. ad Anton. lib. 34.

82. *ἄωτος ὕμνων*, h. *ὕμνος ἐπικώμιος, θύνει ἄλλοτε ἐπ' ἄλλον λόγον*, modo ad hoc, modo ad aliud *argumentum*, nec in una re, digressione, tam diu moratur; ut Æschyl. Prometh. 276. *πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον σημονὴ ἰζάνεται.*

Ὅπ' ἀμφὶ Πηνειὸν γλυκεῖ-
αν προχεόντων ἐμὰν,
Τὸν Ἱπποκλέαν ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν ἀοιδαῖς,
Ἕκατι στεφάνων, θα-
ητὸν ἐν ἅλιξι θησέ-
μεν ἔν τε παλαιτέροις,
Νέαισίν τε παρθένοισι μέλη-
μα. καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρως
Ἔκνιξέ γε φρένας.

A. δ. K. ί.

Τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει,
Τυχών κεν, ἁρπαλέαν σχέθοι

86. Πηνιῶν. diæresin tolli jubet Pauw; esse enim colon iambicum. 87. ἐμάν. ut ita Pindari carmen chorus apud tribules repetat et decantet. 88. τὸν Ἱπποκλείαν Schmid. emendavit bene meo sensu, e Schol. et ad metri legem, pro vulg. Ἱπποκλέα. Sed Pauw etiam hic arrodit. Mavult Ἱπποκλιᾶ esse et sup. v. 8. Ἱπποκλεῖ. 90. ἅλιξιν invito metro Oxon. forte ex Aldo. ἅλιξι Rom. et cett. 91. Peccat syllaba τι. an fuit ἔν τ' αὖ π.? Schmidius -μιναι καὶ π. scite utique præ Pauwii commentis: -μιν εἰνί τι π. παλαιοτέροισι Rom. et seqq. edd. prave. 92. νέαισίν τι παρθένοισι μέλημα. ut eæ ejus amore incendantur; ut *curæ* iis sit, h. amori. Malim δὶ, nam hoc ad puellas tantum spectare potest. Nec νέαισι vacat; nam puerili ætate ille est. 94. γε ex Aldo bene repetierunt Oxonienses. In vulgg. abest: itaque Schmidius suppleverat: ἔκνιξι τὰς φρ. 96. σχίθοι Ald. cum Bodl. γ. et Gott. quod nunc præfero: v. Not. vulgg. σχίθοι. quod sano defendi potest: *tenet*, sc. si

96. Alteram lectionem, σχίθοι, prætuli cum Gedik. qui locum, ut tot alia, præclare vertit. Nam sententia est: *multis adhuc hymnis materiam per novas victorias suppeditabis* 85—93. At tu fruere felicitate præsenti; *est enim fructus summæ felicitatis ex victoria.* Hæc sic effert v. 93—98. καὶ γὰρ—*nam studium aliarum rerum aliorum animos sollicitat*, versat (ἔκνιξε pro κνίζει). ἕκαστος δὲ, τυχὼν κεν ὧν ὀρούει (pro τυχὼν ἐκείνων, ἐφ' ἃ ὀρούει) σχίθοι φροντίδα ἁρπαλέαν τὰν πὰρ ποδὸς, *sensum præsentem* (præsentis felicitatis) *teneat vividum*; de futuris nec cogitet, (hoc respectu v. 88. ἔτι καὶ μᾶλλον) *nam ea incerta sunt, nec prævideri possunt.* Verbo: spero te multas adhuc victorias esse consequuturum: est enim hoc studium certaminum in te maximum: (cum alii sectentur alia 93, 94.) Interea fruere victoria præsenti. [vel: At ego acquiesco in

Φροντίδα τὰν πὰρ ποδός·
Τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.
Πέποιθα ξενίᾳ προσ-
ανέϊ Θώρακος, ὅς περ
Ἐμὰν ποιπνύων χάριν
Τόδ' ἔζευξεν ἅρμα Πιερίδων
Τετράορον, φιλέων φιλέοντ', ἄγων
Ἄγοντα προφρόνως.

Ε. δ'. Κ. η'.

Πειρῶντι δὲ καὶ χρυ-
σὸς ἐν βασάνῳ πρέπει καὶ νόος ὀρθός.
Ἀδελφεοὺς δέ τ' ἐπαινή-

sapit. Ad sensum cf. Isthm. viii. 25, 6. [φροντίζοι τούτων ἀρπαλίως, *actutum occupet ea, cupide iis fruatur.* — An τῶν πὰρ ποδός? *Ex Schedis.*] 100. -ανίῖ Schmidius bene dispunxit pro -ανεῖ. debet enim choriambicum esse. 103. Non convenit versus cum antitheticis. Schmidius refinxerat: Τετράορον, ἄγοντα ἄγων, Φιλίων φιλιῦντα πρ. Antispasticum, non epionicum, esse nonum strophæ colon Pauw contendit ad v. 9. et cett. — 107. Fuit haud dubie quod scripsi. Vulgo habebat ἀδιλφιούς τι ἐπαινή-. Καὶδιλφιοὺς δὲ Schmidius. Idem melius rescripsit πα-

præsenti victoria. *Ex Schedis.*] Poterat de hoc ipso hymno locus accipi: Spero meum hymnum a tribulibus Ephyræis cantatum sæpius adhuc victorem esse illustraturum. Verum reliqua minus conveniunt. ἀρπαλίος simpl. *impetuosus*, ut Pyth. viii. 93. adeoque *vehemens, magnus.*

99. πέποιθα ξενίᾳ Θώρακος pro ξένῳ Θώρακι, h. e. ἔχω πιστὸν ξένον Θ. Nova sententia. *Utor amico certo ac fido Thorace, qui meum carmen ambiens me Musarum currum conscendere fecit.* De Musarum curru vid. sup. Ol. ix. 120. Isthm. ii. 2. Nem. ix. 17.

103. ἄγων ἄγοντα προφρόνως accipio de summo studio, *qui* quasi *præit præeuntem;* ut dicimus *currenti calcar addere.*

105, 6. Ad superiora debet referri, et ad Thoracem, amicum, cui πέποιθε, utpote viro *probato rerum usu.* πειρῶντι pro ἐν τῷ πειρᾶν, τῇ πείρᾳ. πρέπει, *splendet,* διαπρέπει Ol. i. 3. Comparatio multis frequentata; gravitate antecellit Bacchylides ap. Stobæum de veritate Serm. xi. it. in Brunck. Analectis to. i. p. 149. Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν· ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἰλίγχει ἀλάθεια. Occurrit quoque versus in gemma (ap. Com. de Caylus to. vi. *Recueil* pl. l. 4. 5). Inde a v. 107. nova particula carminis sequitur. Ἀδιλφιεὺς, quos *victoris* potius quam Thoracis esse existimo: eos laudat, *quod instituta seu rempubl. Thessaliæ,* h. civitatum, quibus ipsi præsunt, ὑψοῖ φέρουσι, *claram et illustrem reddunt,* i. q. ἀείρειν, ἐπαείρειν (Ol. ix. 31.), βασάζειν (Ol. xii. 27.), αὔξον-

σομεν ἐσλούς· ὅτι
Ὑψοῦ φέροντι νόμον Θεσσαλῶν
Αὔξοντες. ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖνται
Πατρῴαι κεδναὶ πολί-
ων κυβερνάσιες.

πατρῷαι pro vulg. πατρῷαι. esse vult, Pindarico more.

110. κεῖνται Gott. et Schol. qui pro κεῖνται dictum

σις, *felicitatem eorum provehendo; etenim* (δὲ pro γὰρ) *ipsi se viros bonos præstant in administranda rep.* Videntur aristocratia hæreditaria usæ esse civitates; igitur Alevadarum κυβερνάσεις πολίων πατρῷαι. et illæ κεῖνται ἐν ἀγαθοῖσι, *ἔγκειναι, ἐπίπονοι, mandatæ sunt* (αὐτοῖς οὖσιν ἀγαθοῖς) *viris bonis.*

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ιά.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΩ ΘΗΒΑΙΩ,

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

Invocat deas patrias, Semelen, Ino et Alcmenam, ut adsint pompæ victoris in templum Apollinis Ismenii ducendæ; cumque locum ludorum declarasset per campum Pyladis v. 23., digreditur ad fabulam de Oreste—57. Redit ad propositum; victoris et patris priores victorias memorat;—75. comparata eorum fortuna cum opibus tyrannorum, laudatque amorem libertatis.

Σ. ά. Κ. Σ'.

ΚΑΔΜΟΥ κόραι, Σεμέλα
Μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις,
Ἰνὼ δὲ Λευκοθέα ποντιᾶν

2, 3. Mutavit metrum secundi et tertii versus cujusque strophæ et antistrophæ Schmidius, ita ut syllabam unam ex secundo in fronte tertii coli collocaret, ut h. l. pro eo, quod antea editum erat: —*ἀγυιᾶτις*, Ἰ-νὼ δὲ Λ. *v.* et v. 11.—*Θῶκον*, *ὦ*.

1. Heroinæ ac deæ Thebanæ, Cadmi et Harmoniæ progenies, *Semele sónnixos Θεῶν ἰν Ὀλύμπῳ*, et *Ino*, nunc dea marina, Leucothea. Cum his *Alcmena* invo-

Ὁμοθάλαμε Νηρηΐδων,
Ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ
Ματέρι πὰρ Μελίαν χρυσέων
Ἐς ἄδυτον τριπόδων
Θησαυρὸν, ὃν περίαλλ' ἐτί-
μασε Λοξίας,

Α. ά. Κ. Υ.

Ἰσμήνιον δ' ὀνύμα-
ξεν, ἀλαθέα μαντεῖον θῶκον,
Ὦ παῖδες Ἁρμονίας, ἔνθα καί

Pauw acriter increpat. Molitur alia Mingarell. Conject. pag. 51. et in schedis; etiam in v. 6. Relinquam ei definiendum, qui totam rem metricam Pindari constituerit. Scrupulum injicit v. 74. qui sic in fine correpta syllaba laboraret:— ξαν Ἑλ- cum v. 11.— 3. Ἰώ τι Bodl. γ. 5. Ἴστε Pal. C. ἀριστογόνου pro ἀριστογόνου Ἡρακλέος legerat Schol. sicque ed. Rom. Crat. al. neu minus nec magis commode. 6. παρὰ metri caussa emendaverat Schmidius, pro vulgato πάρ. Malo cum Pauw. credere, fuisse olim scriptum Ματέρι πὰρ M. quod metrum dactylicum postulat. In fine χρυσέων est dissyllabum. 7. Ἐς etiam a Schmid. pro vulg. εἰς. 8, 9. Fuisse olim τάξιν horum colorum aliam Pauw putabat: Θησαυρὸν, ὃν περίαλλ' ἐ- τίμασε Λοξίας, et sic in ceteris strophis et antistrophis. 11. μαντεῖον ex Ald. retraxit Schmid. vitium intulerat Romana: μαντείων θῶκον. Supra βωμὸς μαντεῖος Ol. vi. 7. et μυχὸς μαντεῖος Pyth. v. 92. Est tamen difficultas metrica, quod in μαντεῖον media brevis esse debebat. Mingarell. em. μάντιον vel μαντικόν. Ad totum locum cf. Pausan. ix. 10. et Ammon. pag. 70. e Didymo.

catur, ut pompæ victoris intersint. Continuatur oratio, lyrico spiritu circumducta, usque ad v. 24. adeoque v. 11. post θῶκον non plene interpungendum est, nec v. 18. post ἱστίαν. Jungenda quoque sunt: Κάδμου πόρε, et v. 12. ὦ παῖδες Ἁρμονίας, quæ junctim essent: παῖδες Κάδμου, καὶ Ἁρμονίας. *Jubentur autem adesse ad templum Apollinis Ismenii, ut pompæ victoris ad illud ducendæ intersint et hymno victoris accinant.* Templum Apollinis egregie ornavit v. 6—11. παρὰ Μελίαν. Scilicet fuit in eodem templo religio aliqua Meliæ et Ismeni, quem ex ista nympha Apollo susceperat; unde et nomen h. l. *templi Ismenii*, ut vulgo Apollinis Ismenii. Tripodes, quos, a sacerdotibus dedicatos æreos, Pausanias memorat ix. 10. non huc spectant; sed Pindaro sunt *aurei, antiqua illa donaria*, in quibus etiam litteris Cadmeis inscripti tres illi versus sunt, quos Herodotus v. 59. memorat. Fuisse in eodem templo μαντεῖον ex v. 11. discimus.

12—14. ἔνθα καὶ νῦν—καλεῖ ἱμηγυρία στρατὸν συνίμεν, pro: ἔνθα καὶ νῦν καλεῖ ὑμᾶς [l. Apollo l. Melia. hoc melius Sch. *Ex Schedis.*], itaque sequitur 17. ἔρρε κιλαδῆτε, *ut canatis Thesni-*

Νῦν ἐπίνομον Ἡρωΐδων
Στρατὸν ὁμηγυρέα καλεῖ συνίμεν,
Ὄφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶνά τε καὶ ὀρθοδίκαν
Γᾶς ὀμφαλὸν κελαδῆτε ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ,

Ε. ἀ. Κ. ς'.

Ἑπταπύλοισι Θήβαις
Χάριν ἀγῶνί τε Κίρρας
Ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἔμνασεν ἑστίαν
Τρίτος ἐπὶ στέφανον πατρῴαν βαλών,
Ἐν ἀφνειαῖς ἀρούραισι Πυλάδα νικῶν,
Ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

Σ. β'. Κ. ϛ'.

Τὸν δὴ, φονευομένου
Πατρὸς, Ἀρσινόα Κλυταιμνήστρας
Χειρῶν ὑπὸ κρατερᾶν ἐκ δόλου

13. Νῦν ante Schmidium scribebatur. 15. Θέμιν. ultima esse debet producta ex cæsura; nisi excidit Θέμιν Ϙ'. 17. κελαδῆτε ἀ-. Non est hiatus a Pindaro. Fuit κελαδήσετ' ἀ-. Nam solet ὄφρα cum futuro jungere Pindarus: Ol. vii. 28. ὄφρα αἰνήσω. vi. 39. ὄφρα βάσομεν. 22. Τρίτος Ald. Pal. C. et Bodl. γ. cum Schol. sed τρίτος doctius. [Heynius in textu vocis primæ literæ finali superscripsit ς, et post βαλὼν delevit punctum.] 23. νικῶν in fine versus turbat metrum priore longa; nec video auxilium, nisi aliter versum dispescas: Ἐν ἀφνειαῖς ἀρούραισι Πυλάδα νι- 24. κῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα. sicque in ceteris. 26. Ad h. v. respicit Schol. Æschyl. Choeph. 731. 27. Ante Schmidium; χει- ρῶν ὑ. κρ. χειρῶν ὑπὸ κρ. jungit Mingarell. cum φονευμένου. Equidem ἔπλετο

dem, *Pythonem et oraculum*, χάριν (per apposit.), *hymnum*, qui sit hymnus, *in honorem Thebarum et Pythiorum*. ἑστίαν συγκοινὸν v. 13. audacter dixit *consortem turbam*; ut σύνομοι, *qui una pascuntur vel una habitant*. ἀρθοδίκαν 16. *veridicam*.

24. Λάκωνος Ὀρέστα. unde Laco, cum esset Mycenæus? Puto, quia factus est rex Spartæ. v. Pausan. ii. 18. pag. 150. iii. 1. p. 205. Digressio, quæ sequitur, a lusu ingenii, ex notionum associatione fortuita, est profecta; similis ei, quæ in superiore carmine erat, de Hyperboreis.

Τροφὸς ἄνελε δυσπενθέος·
Ὁπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
Κασσάνδραν πολιῷ χαλκῷ
Σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ
Ψυχᾷ πόρευ' Ἀχέροντος ἀ-
κτὰν παρ' εὔσκιον

Α. β'. Κ. ϛ'.

Νηλὴς γυνά. πότερόν
Νιν ἄρ' Ἰφιγένει', ἐπ' Εὐρίπῳ
Σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας, ἔκνισε
Βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον;
Ἢ ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομέναν
Ἐννύχιοι πάραγον κοῖται;
Τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις

ὑπὸ χ. pro ἰκ. Similis fere locus illis Ol. vi. 73. ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνές τι, si altero loco ἀπ' pro ἰξ legeris. 29. Δαρδανίδα a Δαρδανὶς ductum Schmidius recte ait; ut ultima brevis sit. Posse tamen et longam ferri, pronuntiat Pauwius, ut sit Δαρδανίδα Πριάμου. 30. Κασάνδραν vett. edd. recte, si prisco more. Est autem spondeus pro dactylo, ut 54. 36. Schol. ἰκίνησι καὶ ἰλύπησι. prius vitiose. 37. λόχον Oxonienses ex Bodl. γ. exhibuerunt: vulgo χόλον, quod Pauw retinendum fuisse clamat. Sane utrumque lyrico dignum: βαρυπάλαμνος tamen χόλος, pro simplici, βαρεῖα ὀργὴ, magis consentaneum videri potest. 38. Ut antitheticis responderet hic versus, Schmidius pro λέχει scripserat τινὶ, exagitatus a Pauwio. Poterat leniore opera scribi: λέχεϊ δαμαζομέναν. 39. ἔννυχοι ante Schmid. qui recte emendavit, ut nunc est; minus bene idem dedit: ἀπάγον. 40. Erat τὸ δὴ—. ut Pæonico metro succurreret, Schmidius legit: ὅ, τι, vel τό τι, Pauw: τὸ δὲ ν.

34. πότερον, lyrica forma pro vulgari, *seu quod—seu quod.*

36. σφαχθεῖσα sive de conatu accipiendum, sive ut vere mactata sit, quod alii sequi videntur, ut Lucret. i. 85. sqq. et ipse Propert. iii. 5. 54. *Pro qua mactata est Iphigenia mora.*

38, 39. *An eam alieno amore domitam adulter corrupit?* Omissa altera propositio: quod ne maritus resciscerat, illa timuit.

40—46. *Quod sane novarum nuptarum flagitium odiosissimum est; nec facile illud occultari potest, quo minus alii id divulgent. Omnino enim homines maledici sunt. Magna enim fortuna habet, sustinet, magnam invidiam,* invidiæ obnoxia est; οὐ μίονα, pro οὐ μικρὸν φθόνον· ὁ δὲ χαμηλὰ

Ἔχθιστον ἀμπλάκιον, καλύ-
ψαι τ' ἀμάχανον

Ε. β'. Κ. ς'.

Ἀλλοτρίαισι γλώσσαις.
Κακολόγοι δὲ πολῖται.
Ἰσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον·
Ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων, ἄφαντον βρέμει.
Θάνεν μὲν αὐτὸς ἥρως Ἀτρεΐδας ἰκὼν
Χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,

Σ. γ'. Κ. θ'.

Μάντιν τ' ὄλεσσε κόραν,
Ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ πυρωθέντων
Τρώων ἔλυσε δόμους ἀβρότα-
τος. ὁ δ' ἄρα γέροντα ξένον,
Στρόφιον, ἐξίκετο νέᾳ κεφαλᾷ,

41, 42. Erat κα- 42. λύψαι; dedi καλύ- ψαι τ' ἀμήχανον. Ita necessario versus dispescendi, ut semel receptum metrum servetur. 45. οὐ μείονα Mingarell. accipiebat *parem opibus.* 46. βρέμει durum esse agnoscit Pauw et conj. βρόμᾳ, h. κακολογία, φθόνῳ, eleganter, ut ipse quidem addit. Malo pati βρέμει. *At sordidum vulgus occulte fremit*, obtrectat potentum famæ. 47. Erat θάνει. Ἀτρείδας vulgo ante Schmidium; qui Ἀτρεΐδας, consentiente Aldo. 51. ἔλυσε vulgg. inde a Romana. Schmidius perperam mutavit in ἴσυλι. ἔλυσσι Oxon. ex Bodl. γ. et sic quoque Aldus exhibet: male; nam media natura est longa, ut sæpe in Homero λῦσι, λύσατο. nec aliter ms. Gott. 52. ξένον γέροντα vulgo: transposuit Schmidius recte cum Aldo. 53. ἐξίκετο νέᾳ κεφαλᾷ. plus quam lyricum tumorem habet: (σὺν) νέᾳ κεφαλᾷ. An probandum: ὁ δὲ—νέα κεφαλὰ, ut κεφαλὴ pro homine dicitur?

πνίων ἄφαντον βρέμει. *nam vulgus obtrectat clam potentum laudibus.* βρέμει ἄφαντον, *fremit, loquitur*, h. maledicit, *occulte.* ἄφαντος de *obscuro* etiam Nem. viii. 58. ubi itidem *invidorum fraus* τὸ λαμπρὸν βιᾶται. πνίων χαμηλὰ, *vivens humili loco*, pro adverb. ζῶν χαμηλῶς. πνίειν, *vivere*, Nem. vi. 2. x. 163. Procedunt omnia hæc a sententia v. 42, 43. *Clytæmnestra norat, adulterium suum occultari haud posse; idque eam ad cædem Agamemnonis parandam induxit.* Locum haberet interpretatio a vento ducta, si ἡ πνοὴ esset; at est ὁ πνίων.

48. ἐν Ἀμύκλαις. aut diversam de loco cædis famam sequitur Pindarus; aut *Amyclæ* latius dictæ sunt pro Peloponneso; figura eadem, quæ sup. v. 24. Orestes Λάκων.

51. ἔλυσι δόμους ἀβρότατος, pro τὴν ἀβρότητα δόμων, *opes evertit domus.*

53. νέᾳ κεφαλᾷ, νέος ἔτι ὤν. v. V. L.

Παρνασσοῦ πόδα ναίοντ'· ἀλ-
λά γε χρόνῳ σὺν Ἄρει
Πέφνεν τε ματέρα, θῆκέ τ' Αἴ-
γισθον ἐν φοναῖς.

Α. γ'. Κ. θ'.

Ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευ-
σίποον τρίοδον ἐδινάθην,
Ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τὸ πρίν· ἢ
Μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου
Ἔβαλεν, ὡς ὅτ' ἄκατον εἰναλίαν.
Μοῖσα, τὸ δὲ τεὸν, εἰ μισθῷ
Συνέθευ παρέχειν

55. γε inserui Schmid. ex Aldo. 56. Etiam πέφνεν τε idem ex Aldo. Rom. et rel. ἔπεφνε μ. Bene etiam pro ματέρα Aldus ματέρα. 59. Hæreo in metro, nec satisfacit Mingarell. τρίοδόν γ' vel - σιπόρον τρίοδον. 62. εἰναλίαν cum Aldo Schmid. pro vulg. ἰναλίαν, quod et ipsum defendit Pauw. 63. τὸ δ' ἐτεὸν primum edidit Stephanus secundum Schol. Schmidius revocavit τὸ δὲ τεὸν (h. κατὰ τὸ σὸν), *quod te attinet.* Emendandum τὸ δὴ τεόν. 64. Metrum claudicat. Schmidius σε συνέθευ π. Quidni συνέθευ? Mingarell. sic

55. σὺν Ἄρει, *cæde.* σὺν pro διά. propr. *Mars* pro *pugna*, inde pro *cæde*. Nisi χρόνῳ σὺν jungas pro σὺν χρόνῳ.

56. θῆκεν ἐν φοναῖς vel pro ἐν φονῇ, ἐν φόνῳ, vel cum Schol. ut φοναὶ sint αἱ τόποι, εἰς οὓς φονεύονται, *quibus cæsi jacent.* quo modo idem cum Eustath. et al. accipit locum Iliad. x. 521. ἐν ἀγχιαλίῃσι φονῇσι. quod tamen et ipsum esse potest ἐν φονῇ, ἐν φόνῳ. [Sophocl. Antig. 696. ἐν φοναῖς πεπτῶτα. *Ex Schedis.*]

58. Revocat se a digressione nova formula. κατ' ἀμευσίποον τρίοδον *tanquam in trivio*, adeoque errori obnoxio, ἰναλινήθην τῆς ὁδοῦ. Similia Nem. iii. 47, 48.

63. τὸ δὲ τεὸν, *quod ad te attinet, quod tuum est*, ἐχρῆν ἂν παρέσσειν ἄλλα ἄλλοτε, *consentaneum esset te alia ex aliis moliri*, carminis materiem undique conquirere, εἰ συνέθευ παρέχειν φωνὰν ὑπάργυρον μισθῷ, (μᾶλλον) ἢ π. Π. si mercede carmen pacta esses, o Musa, adeoque homini, qui nullam laudum materiem suppeditaret, potius quam Pythico victori, in quo habes quod laudes. Secundum hæc sensum teneo: *si pacta esses, Musa, carmen*, si vocem venalem mercede locasses, *nil impediret, quo minus digressione utereris; at nunc in honorem Thrasydæi, ejusque patris, hymnum condis, qui felicitate et gloria florent, adeoque materiem carmini præbent satis amplam.* Metro tamen satisfacere difficile est. v. V. L. παρέσσειν, ut κινῆν, *movere, moliri, machinari*, nihil novi habet.

Φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλ-
λα χρὴ ταρασσέμεν.

Ε. γ'. Κ. ς'.

Ἢ πατρὶ Πυθιονίκᾳ,
Τό γέ νυν, ἢ Θρασυδαίῳ·
Τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.
Τὰ μὲν ἐν ἅρμασι καλλίνικοι πάλαι
Ὀλυμπία τ' ἀγώνων πολυφάτων ἔχον
Θοὰν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις·

Σ. δ'. Κ. θ'.

Πυθοῖ τε γυμνοὶ ἐπὶ

constituit: 64. γε συνίθιν παρίχειν 65. φ. δ. ἄλλα 66. σὺ χρὴ ταρασσίμεν 67. ἢ πατρὶ Πυθιονίκᾳ. 65. ὑπ' ἄργυρον Bodl. γ. et Ald. Schneider Fragm. pag. 111. conj. ἰπάργυρον ex Hesych. h. v. At ὑπάργυρον *mercede conductam, venalem.* cf. Isthm. ii. 11. 66. Metrum laborat. Schmidius: ἄλλοτ' ἄλλ' αὖ ταρασσίμειν. Pauwius totum locum ita refingit: Μοῖσα, τὸ δὴ τιὸν, οὐ μισθῷ Τὺ συνίθιν παρίχειν Φωνὰν ὑπάργυρον, ἀλλ' ἄλ-λα χρὴ ταρασσίμειν Ἢ πατρὶ Π. Etsi, quam turpe illa ætate habitum fuerit, mercenariam victori celebrando operam præbere, ignoro: probo tamen in Pauwii emendatione illud, quod improbam Grammaticorum fraudem detexit, labem avaritiæ Pindaro ubique inurentium. Sed interpolatione receptæ lectionis rem confici nolim. In Schol. est ταρασσίμειν, ἀντὶ τοῦ, τάρασσι καὶ μιτάφιρι. Ignoravit ergo χρὴ, quo omisso manet: ἄλλοτ' ἄλ-λα ταρασσίμειν, *move, cane.* An fuit ἄλ-λᾳ *alio modo?* nam trochaicum colon est. Ad ἄλλᾳ adscripserat aliquis, quod aliunde meminerat, ἄλλοτ' ἄλλα vel ἄλλο, ut Nem. iii. 72. Isthm. iii. 30. P. x. 85. Potest quoque sic jungi: τὸ τιὸν (sc. ἐστὶ) ταρασσίμειν. [Heynius in textu delevit χρὴ et voci ταρασσίμειν, post quam posuit comma, adscripsit: p. τάρασσι.] 67. Laborat et hoc colon. Schmidius ἀθλονίκᾳ. Pauw Πυθονίκᾳ, ut sit a Πυθὼ, νικῶντι ἐν Πυθοῖ. Mingarellus suadet facere Πυθιο—dissyllabum, aut primam pro brevi habere: quod non admittam. Potius in ceteris epodis primus versus erit accomodandus versui 19. ἰπταπύλοισιν Θήβαις. et sic in reliquis epodis. 69. τι abest Steph. primæ et iis quæ hinc fluxere. 70. τὰ μὲν ἅρμασι erat; τὰ μὲν ἐν ἁ. Schmidius, metro periodico poscente; recte, Pauwio quoque adsentiente. 71. Ὀλυμπίας ἀγώνων Schmidius. Pro ἴσχον (v. ad 23.) ἴχον, ut ceteris versibus respondeut. 72. Ἀκτῖνα θοὰν malit Pauw. ne spondeus in secundo loco iambici sit. At Mingarellus, si versus, inquit, oppositi habendi sunt pro Ionicis a majore, versus est impurus Ionicus, habens in principio Epitritum tertium pro diiambo. 73. Πυθοῖ δὲ ma-

70. (κατὰ) τὰ μὲν πάλαι, *jam antea.* Mox jungenda Ὀλυμπίᾳ τι—Πυθοῖ τι. 75. Ἑλλανίδα στρατιὰν, *turbam æmulorum.* Sic Nem. x. 47. Isthm. iv. 48. ἥλιγξαν, *vicerunt*, proprie, arguerunt inferioris virtutis esse.

Στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν
'Ελλανίδα στρατιὰν ὠκύτα-
τι. θεόθεν ἐραίμαν καλῶν,
Δυνατὰ μαιόμενος ἐν ἁλικίᾳ.
Τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὑρίσκων
Τὰ μέσα μακροτέρῳ
"Ολβῳ τεθαλότα, μέμφομ' αἶ-
σαν τυραννίδων·

A. δ'. K. θ'.

Ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς
Τέταμαι. φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄ-

vult idem Pauw. non viderat, 'Ολυμπίᾳ τι—Πυθοῖ τε sibi respondere. Tum γυμνὸν Oxonienses reposuerunt ex Bodl. γ. et Schol. ut sit pro γυμνικὸν ἀγῶνα. Sane Isthm. i. 31. ἐν γυμνοῖσι σταδίοις, sed ibi opp. δρόμῳ ἁπλίτῃ. Vulgo γυμνοῖ, quod cur improbes, nihil adest. 76. ἐραίμαν Bodl. γ. et ν, 78. ἂν π. 79. μακροτάτῳ Gotting. In fine vulgg. μ. σὺν. Sed hoc σὺν tanquam glossema, metro infestum, expunxerat Schmidius, recte, Pauwio quoque probante. 82. δ' deest Bodl. γ. ξυναῖσιν ἀμφ' Ald. 83. ἀμύνονται male invexerat ed. Rom. Emendavit Schmid. ex Aldo. [Hermann. de Dial. Pind. p. viii. corrig. φθονεροὶ δ' ἀμύνονται, εἰ γάρ τις etc. *invidi prætereunt mediocrem sortem.* (?) *Ex Schedis.*]

76. sqq. More suo, ut v. c. Nem. i. 49., *ad se* transfert, quæ alias universe efferre solet, cum sint *ad victorem* referenda, *qui in civitate libera mediocri conditione contentus non adspirabat ad honores et principatum, nec aliis invidebat aut tenuiores fastu premebat.* Turbæ Thebanorum civitatem illo tempore agitabant; quod docte docet Gedik. Ἐραίμαν καλῶν θιέθειν, τῶν καλῶν ἐν θεοῦ ὄντων. Notissima, quæ καλὰ sint Pindaro: *studia, rerum honestarum, unde decora, vitæ ornamenta et gloria illo tempore proveniebant,* v. c. res equestris et certamina; tum *ipsa illa decora et ornamenta,* inprimis *e victoriis.* τὰ καλὰ igitur *appetit,* μαιόμενος δυνατὰ ἐν ἁλικίᾳ, h. e. τὰ δυνατὰ ὄντα κατὰ τὴν ἡλικίαν, ut in juventa, ex cursu, e lucta, et sic alia.

78—82. *Cum enim videam, mediocrem conditionem in civitate florere majore felicitate,* esse feliciorem, *sperno fortunam potentum, et studeo virtutibus civilibus.* τυραννίδων pro ipsis tyrannis.

83. Nec invideo aliis; *invidi vero sibi ipsi malum arcessunt invidia sua.* ἀμύνονται, βλάπτονται, ἀτῶνται, *puniuntur.* Pergit universe efferre, quæ de Phricia prædicare volebat. εἴ τις pro ὅστις: *qui consequutus est ea, quæ summa sunt in vita privata,* (ut victor sit) vivitque tranquille, *temperatque sibi ab insolentia,* (cf. Isthm. iii. pr.) ἀτίφυγεν pro ἀποφύγοι, ut ἴσχειν pro ἴσχοι, *ei pulcra mors obtingit, et post mortem is posteris clarum nomen relinquit:* χάριν εὐώνυμον κραταίσται, (κατὰ τῶν) κτιάνων. Sed ν. Var. Lect.

τᾳ. εἴ τις ἄκρον ἐλὼν ἄσυχά
Τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν
Ἀπέφυγεν, μέλανος ἂν ἐσχατιὰν
Καλλίονα θανάτου ἔσχεν,
Γλυκυτάτᾳ γενεᾷ
Εὐώνυμον κτεάνων κρατί-
σταν χάριν ποριών.

Ε. δ'. Κ. ς'.

Ἄτε τὸν Ἰφικλείδαν
Διαφέρει Ἰόλαον,
Ὕμνητὸν ἐόντα, καὶ Κάστορος βίαν,
Σέ τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
Τὸ μὲν, παρ' ἅμαρ, ἕδραισι Θεράπνας, τὸ δ' οἰ-
κέοντας ἔνδον Ὀλύμπου.

84. ἤσυχα metri caussa emendavit Schmid. cum vulgg. sit ἡσυχίᾳ, recte. cf. Pauw. 86. μίλανος δ' ἂν' ἰσχ. vulgg. ante Schmidium, qui sustulit δ'. Duplicem olim lectionem fuisse, conjicit Pauw, (Scholio opinioni facile locum dante) alteram: φθονερὸν δ' ἀμύνων' ἄνᾳ, Εἴ τις—ἀπέφυγεν, μίλανος δ' ἂν' ἰ. κ. θ. ἴσχειν, ut sit pro ἀνίσχειν. alteram: φθονερὸν δ' ἀ. ἄνᾳ. Εἴ τις—ἀπέφυγεν' μίλανος ἂν ἰσχ. etc. 87. θάνατον omnes edd. perperam. recte emendatum θανάτου a Schmidio etiam sec. Schol.—θάνατον, ἐν γλ. Ald. 89. χάριν εὐώνυμον (pro εὐωνυμίαν, *decus bonæ famæ*) κρατίστην per se bene se haberet, *optimam famam*; sed nunc videtur conjungendum cum κτεάνων. requiritur tamen sic κτεάνων κράτιστον. 94. υἱοὺς θεῶν malit Pauw, oblitus se in lyrico poeta versari. 95.—Θερά-πνας ἕνδον Τὸ δ' οἰκέοντας Ὀ. Schmidius.—Ἕδραις Θεράπνας, τὸ δὲ οἰ. emendat Pauw, ut periodicum sit. Θεράπνας Pal. C. perperam.

91. ἄτε διαφέρει ὑμνητὸν ἐόντα pro διαφέρει ὕμνοις, *divulgat, celebrat hymnis, quod* clarum nomen, decus, *facit, ut carminibus celebreris*: pro hoc nominat heroes Iolaum et Dioscuros.

95. Schol. "παραφράζει τὸ Ὁμηρικὸν Odyss. λ. 302. sq." At notabile, quod pro *locis inferis*, in quibus alternis versantur, memorat ἕδρας Θεράπνας, *sepulcrum ad Therapnas*, tanquam sedem Manium: fere ut sup. Pyth. v. 129, 130. 135. inf. Nem. x. 105. Verum permiscentur passim Hades, tenebræ, sepulcrum, v. c. Eurip. Hec. 207, 8, 9. Ceterum fabulæ huic de Dioscuris locum fecisse videtur notio Luciferi et Hesperi, modo vesperi modo mane orti, confusa cum Dioscuris, ita ut alter cernatur, alter lateat.

ΠΥΘΙΑ.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΜΙΔΑ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΥΛΗΤΗ.

ARGUMENTUM.

Invocata Acragante, tanquam dea, ut propitia sit Midæ victori redeunti e certamine musico 1—11. ad tibiæ inventum digreditur; et narrationi pauca v. 49. adjicit de successu post ærumnas in addiscenda et exercenda arte exhaustas.

Σ. ά. Κ. ιδ'.

Αἰτέω σε, φιλάγλαε, καλ-
λίστα βροτεᾶν πολίων,
Φερσεφόνας ἕδος, ἅ-
τ' ὄχθαις ἔπι μαλοβότου
Ναίεις Ἀκράγαντος εὐ-
δματον κολώναν, ὦ ἄνα,
Ἴλαος ἀθανάτων

αὐλητῆ. Vicit. Pyth. xxiv. et xxv. v. Schol ad pr. 4. μαλοβότου. At Ol. vii. 116. erant μᾶλα. 5. εὐ- Schmid. pro vulgg. ἰὺ-δματον. 6. ὦ ἄνα nove dictum pro ἄνασσα. Schmidius, nec improbante Pauwio, hoc ipsum reposuit: ὦ ἄνασ-σ', Ἴλαος. et hoc recte factum arbitror; nec tamen pronuntiare ausim, alterum feminino genere nunquam adhibitum esse.

Ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ
Δέξαι στεφάνωμα τόδ' ἐκ
Πυθῶνος εὐδόξῳ Μίδᾳ,
Αὐτόν τέ νιν, Ἑλλάδα νικά-
σαντα τέχνᾳ· τάν ποτε
Παλλὰς ἐφεῦρε, θρασειᾶν Γοργόνων
Οὔλιον θρῆνον διαπλέξαισ', Ἀθάνα·

A. ά. K. ιδ'.

Τὸν παρθενίοις ὑπό τ' ἀ-
πλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς
Ἄϊε λειβόμενον
Δυσπενθεῖ σὺν καμάτῳ·
Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄ-
νυσεν κασιγνητᾶν μέρος,

8. ὐμενίᾳ Bodl. γ. et Ald. et postulat pro ὐμενίᾳ metrum, itaque reposui. Sunt plura ejusmodi in Pindaro, in quibus duplex vocalis est aut corripienda aut in simplicem mutanda. 10. ὐδόξῳ Μίδᾳ pro ὐδόξου Μίδου legerat Schol. et sic edd. Rom. Crat. al. etsi toties iota subscriptum in edd. priscis negligitur, ut nihil tuto pronuntiari possit. Sed tertius casus, quem Aldus habet, exquisitius ponitur: et Schmidius laudavit loca similia Ol. vi. 165, 166. xiii. 39, 40. Pyth. viii. 6, 7. 11. Ἑλλάδα potest exponi, v. Not. at probabile fit admodum, fuisse Ἑλλάδι—τίχνᾳ. 16. ἁπλάστοις Schmidius de suo: nam omnes habent ἀπλάτοις, ut sup. Pyth. i. 40. Scilicet πιλάω, πλάω, ἄπλητος, ἄπλατος, idem quod ἀπίλαστος. 18, 19. Ita recte distinguitur cum Schmidio. Alii: ἄϊε—καμάτῳ Περσεὺς, ὁ. 19, 20. ἄ- νυσιν. Multa perperam Grammatici veteres

11. Ἑλλάδα, ut sup. xi. 75. Ἑλλανίδα στρατιὰν de æmulis concertantibus. it. Nem. x. 46. Sed v. V. L.

13, 14. διαπλίξασα, ἐμπλίξασα, συμπλίξασα, *componens, inserens, fabricando, mœstum ejulatum sororum traculentarum.* Sic διαπλίκειν pro *adjungere*, inf. Nem. vii. 146. ἁρμόσαις διαπλίκοις.

15. ὃν θρῆνον ἄϊε λειβόμενον, σὺν καμάτῳ δυσπενθεῖ, (pro διὰ, ἐν, *præ ærumna luctuosa*, luctu) ὑπὸ κεφαλαῖς παρθενίοις ἁπλάτοις τι ὀφίων pro ἐκ κεφαλῶν τῶν παρθένων ἁπλήτων (ad quæ nemo accedere auderet) τῶν ὀφίων ἕνεκα. questus sororum de Medusæ cæde (cf. inf. 37, 38.) expressit Pallas inventa tibia: cujus sonus adeo esse debuit querulus ac lugubris. Necesse autem ex poetæ sententia est, non Medusam modo, sed et ceteras duas sorores capita anguibus comata habuisse.

19. ὁπόσι ἄνυσιν—ἦτοι,—ἀμαύρωσί τι—θηκέ τι.

Εἰναλίᾳ Σερίφῳ
Λαοῖσί τε μοῖραν ἄγων,
Ἦτοι, τό τε θεσπέσιον
Φόρκοι ἀμαύρωσεν γένος,
Λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτᾳ
Θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον
Δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
Εὐπαράου κρᾶτα συλάσαις Μεδοίσας,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Υἱὸς Δανάας· τὸν ἀπὸ
Χρυσοῦ φαμὲν αὐτορύτου
Ἔμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ
Τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
Ἐρύσατο, παρθένος αὐ-
λῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος,
Ὄφρα τὸν Εὐρυάλας

tentant ad interpretandam vocem vitio laborantem: ipsi veram lectionem laudant: ἄνυσιν. ἀνύω, *conficio, occido*, non infrequens. 21. ἰναλίᾳ non Steph. modo, sed omnes edd. ante Schmid. [24. Hermann. ad Orph. p. 722. corrig. Φόρκοιο μαύρωσιν. *Ex Schedis.*] 28. συλάσας ut τιμάσας et alia. ἀποσυλᾶσαι sup. iv. 195. Vulg. συλήρας. 30. αὐτορύτου emendavit Schmid. ex Ald. Vulgo: αὐτορρύτου. 33, 34. Editum erat αὐ-λᾶν, quasi Dorice etiam ab αὐλὸς, αὐλῶν, αὐλᾶν formari possit. Donec hoc aliis exemplis confirmatum fuerit, probabimus cum Schmidio ex Aldo αὐλῶν. Provocet forte aliquis ad Od. κ. 10. sed vix recte ibi αὐλῇ pro αὐλῷ accipitur. Qui sequitur locus, prave interpungebatur in Oxon. et in Schmidiana, aliisque edd. Paullo melius in edd. Steph. 34. τεῦχε Schmid. ex Ald. et Pal. C. ad metrum, pro τεῦχεν.

23. τὸ θεσπέσιον γένος. τὸ θεῖον, etsi monstrosum, tamen non mortale.

25. ἔρανον de *symbola* accipio seu *munere, quod Polydectes sibi conferri jusserat*: v. Apollod. ii. 4. 2. p. 95. et Not. p. 294, 5. λυγρὸν θῆκε, *pœnitendum*, h. e. in luctum vertit. ἔμπεδον, *s. longam* s. *duram* servitutem, ad quod vi adacta fuerat.

28, 29. Alibi Pindarus a Prœto corruptam tradiderat: Schol. Iliad. ξ. 319. δεσμὸν ἀναγκαῖον eodem sensu Theocr. xxiv. 33. quem effugere nequeas, qui tenet, cogit, necessitatem manendi imponit. εὐπαράου, nam formosa fuerat Medusa, ut et cum Pallade certaret de forma; a qua comam anguineam accepit.

Ἐκ καρπαλίμων γενύων
Χριμφθέντα σὺν ἔντεσι μι-
μήσαιτ' ἐριπλάγκταν γόον.
Εὗρεν θεός· ἀλλά νιν εὐροῖ-
σ' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν,
Ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλῶν νόμον
Εὐκλεᾶ, λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων,

Α. β'. Κ. ιδ'.

Λεπτοῦ διανισσόμενον
Χαλκοῦ θ' ἅμα καὶ δονάκων,
Τοὶ παρὰ καλλιχόρῳ
Ναίοισι πόλει Χαρίτων,
Καφισίδος ἐν τεμένει,
Πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες.
Εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀν-

40. θ. ἔχει Κ. ὠνόμασεν Bodl. γ. Mirum, quod Palladi *nominis inventum*, et quidem tale, tribuitur. Forte fuit ὤπασεν, ἐκ κεφαλᾶν π. νόμον—ut hoc sit prædicatum, a poeta ipso adjectum. 41. Si κεφαλᾶν est, cur non et πολλᾶν? [Heynius in textu corrig. ὠνύμασεν.] 42. εὐκλειᾶ Schmid. metro jubente, et Mingarello probante pro εὐκλέα. λαοσσόων idem, ut jam Brub. Morell. et Steph. λαοσόων Rom. et Crat. λαοσσόον Oxonienses novarunt ex Bodl. γ. (et Aldo), perperam. Sic enim μναστῆρα duplex habet epitheton, ἀγώνων vero vacat. Cum Schol. accedat, non dubitavi λαοσσόων revocare. 47. Καφισίδος Schmid. nec duplex σσ scribere necesse erat. Edd. reliquæ Καφησίδος vitiose et hic. cf. sup. ad Ol. xiv. 1.

36. καρπάλιμος l. rapax l. celer, ex ἁρπάλιμος, ap. Homer. Reddit Schol. ἰσχυρῶν. γνάθους ὠκείας dixit poeta simili modo Nem. i. 63.

41. ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλῶν νόμον. Debuit ergo esse antiquum nomen vel epitheton in carmine πολυκέφαλος νόμος αὐλοῦ, respectu vel Gorgonum duarum, quarum lamenta exprimebat; vel serpentum in earum capitibus. Addit Schol. aliud, quod chorus L virorum erat. Satis argute!

47. Καφισὶς Nympha, Cephisi filia, per quam designatur Κωπαΐς λίμνη, palus Copiæ. v. Fragm. Pind. pag. 88. xcix. μάρτυρες χορευτᾶν, quatenus tibia accinit choro; πιστοὶ, nam numeros servant.

49. Quæ sequuntur, ad sollennem poetæ sententiam (v. sup. Pyth. viii. 104. sq.) refero: cum *victoriam tanto clariorem esse* dicit, *si ea multo labore parata est; nec tamen successum in nostra manu esse, sed divina voluntate obtingere.*

ϑρώποισιν, ἄνευ καμάτου
Οὐ φαίνεται. ἐκ δὲ τελευ-
τάσει νιν ἤτοι σάμερον
Δαίμων. τό γε μόρσιμον οὐ παρ-
φυκτόν. ἀλλ' ἔσται χρόνος
Οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν
Ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.

52. ἤτοι σάμερον. Supplent veteres: ἤτοι ὕστερον, αὔριον. Schmidius exponit ἤτοι σάμερον, *vel hodie etiam.* Ringitur pro more suo Pauw, et verbo se dicere velle ait, quod verum sit certo certius: -τάσει νιν εἴτ' ἢ σάμερον Δ. *postea vel hodie.* An id satis græce dictum sit, equidem non dicam; scabrum utique esse video. Nescio an lenior sit medicina: -τάσει νιν ἤτοι σάμερον' *aut nunc aut hodie,* h. *brevi, et inopinato.* δαίμων ἐκτελευτᾷ, seu *fatum exitum habet* ut (Ol. vii. 124.) seu *deus eventum dat.* τελευτᾷν sane et active et immanenter ponitur. Si prius, referendum erit ad πόνον, non ad ἄλβον. 55. οὐ καί τιν' ἀελπτίαν βαλὼν Bodl. γ. contortior adhuc quam vulgata lectio. Locum non satis expedio. Ut tempus dicitur *alicui objicere aliquid insperato,* sic, si recte capio, h. l. ὁ χρόνος βάλλειν dicitur τινὰ ἀελπτίᾳ, *percutere, opprimere, insperato* ἀέλπτως.

Ait igitur: *Quæcunque felicitas* (εἴ τις) *inter homines est, sine labore non paratur.* δαίμων δὲ ἐκτελευτάσει (pro ἐκτελευτᾷ) νιν ἤτοι σάμερον, *eventum rerum dat deus aut nunc aut hodie*: pro: mox, h. serius citius; *nam, fato quod destinatum est, vitari nequit; sed erit aliquando tempus hoc,* quo id evenire potest; *idque etiam potest aliud dare, aliud negare, præter spem et contra sententiam.* οὔπω v. 56. est simpl. οὐκ, ut sæpe. h. possunt res aliter evenire, quam speraveramus et putaveramus. Has esse arbitror sententias; et distinguo: τό γε μόρσιμον οὐ παρφυκτόν· ἀλλ' ἔσται χρόνος οὗτος· ὃ καὶ, τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν, ἔμπαλιν—. Dura sane oratio; sed in sententiis frequens, inprimis in extremis carminis versibus. Scholiastæ autem narrationem de fractis tibiis, et inanem, et nihil ad sensum facientem, nec interpretationem adjuvantem, relinquo. Similis sententia Ol. xii. 14. sq. ὃ καὶ, τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν, a jaculatione: *ferire, assequi aliquid,* dicitur *tempus,* βάλλειν τινὰ pro τί. Ut aliquis, qui aliqua re potitur, τυγχάνει, sic nunc *tempori* idem tribuitur: hora *aliquid consequitur,* (σὺν) ἀελπτίᾳ pro ἀέλπτως. Vox est etiam in Archilochi fragm. ap. Heraclid. Alleg. p. 412. unde ap. Brunck. to. i. p. 42. xiii.

ΤΕΛΟΣ.

Digitized by Google

N E M E A.

Digitized by Google

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ά.

ΧΡΟΜΙΩ ΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Laudem victoris communicat cum insula—29. Inde virtutes victoris celebrat, ejusque vitam inter strenua facta exactam; qua deducitur ad Herculis vitam laboriosam inde ab ipsis incunabulis, anguibus ab eo elisis a v. 49.

Σ. ά. Κ. ί.

ΑΜΠΝΕΥΜΑ σεμνὸν Ἀλφεοῦ,
Κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θάλος, Ὀρτυγία,

1. σεμνοῖ' A. Schmidius, ad antitheticorum exemplum. [Utitur versu Cic. ad Att. xii. 5. *Ex Schedis.*]

Chromius Agesidami fil. Gelonis sororem matrimonio habuit: infra ix. alterum carmen in aliam ejus victoriam est factum, ubi vid. Schol. ad v. 95. Cum *Ætnæus* pronuntiatus sit, serior esse debuit victoria Ætna condita: forte Nem. xviii. (Ol. lxxvi. 4.)

1. Ut alias ab Syracusarum sic nunc ut variet hæc poetica copia, (nec aliam caussam desidero) ab Ortygiæ, earum partis, laudibus initium facit: erat autem Chromius Syracusanus, mox Ætnæus.

Δέμνιον Ἀρτέμιδος,
Δάλου καστγνήτα· σέθεν ἀδυεπὴς
Ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν
Αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων,
Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν.
Ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα
Θ', ἔργμασιν νικαφόροις
Ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος.

Ant. α. K. l.

Ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν
Κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.

3. Ἀρτέμιδος Schmid. repetiit ex Commelin. et Plant. (quæ non nisi rivuli edd. Stephan. sunt: nulla autem ex iis codices expressit: igitur nec auctoritatem lectionis habere potest.) Doricam formam esse Eustathius docet. cf. Gregor. Cor. p. 139. Atqui nec in ceteris Pindari locis nec in Theocrito ea occurrit. 11. θεῶν pro ἐν θεῶν durum esse facile occurrit, facilis quoque emendatio θεῷ. Sic emendat etiam Dawes Misc. crit. p. 56. et Pauw: sed non minus durum est hoc; ille jungit σὺν θεῷ, quod bene dicitur; enimvero θεῷ σὺν quam durum! Pauwius interpungit: Ἀρχαὶ δὲ β. θεῷ, Κείνου: nec tamen satis diserte explicat. Saltem esset θεῷ accipiendum pro ὑπὸ θεοῦ σὺν δαιμονίαις ἀρεταῖς κείνου ἀνδρὸς ἀρχαὶ βέβληνται (sc. ἔργμασιν νικαφόροις). *initia et causæ ac fundamenta illius præclari facinoris facta sunt* (h. victoria illa profecta est) *a deo et præclara viri virtute.* Sententiam poeta aliquoties repetit aliis in locis. Sin ἀρχαὶ ad ἐγκώμιον μέλος refertur, alia oritur sententia: quam in Notis vides. Mingarell. βέβληντ' ἐν θεῶν et pro κείνου

4. (ἐκ) σέθεν ἁρμᾶται, *a te orditur.* — 7. Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν, *decus novæ coloniæ Ætnæ*: grandius sonat *Jovis Ætnæi.*

11. ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς. Obscura est sententia et ambigua structura. Possunt ἀρχαὶ ipsarum ἀρετῶν esse, sententia poetæ nostro sollenni: ut alter grammaticorum acceperat: αἱ ἀρχαὶ ταῖς δαιμονίαις ἀρεταῖς ἀνδρὸς ἐκείνου βέβληνται (ἐκ) θεῶν. Ita vero nec σὺν convenit; et deberet esse ἐκ θεῶν. Restat alterum, ut aut ad ἔργμασι aut ad μέλος ἐγκ. referantur ἀρχαί. Si ἀρχαὶ ἐγκωμίου μέλους junguntur, sunt ea *causæ, materies hymni*, hæc *parata est per præclaras virtutes viri*, Chromii. σὺν ἀρεταῖς pro διά. At θεῶν durum est, pro ἐκ θεῶν, nec minus θεῷ pro σὺν θεῷ, aut, ut Dawes suadebat, θεῷ σὺν ex seq. versu: forte fuit βέβληντ' ἐκ θεῶν pro βέβληνται, *jacta erant*, seu pro βέβληνται ἐκ [Heynius correxit 'κ.] θεῶν. Pergit v. 13. *Summum felicitatis culmen est in successu*, (in victoria, et) *præclaram victoriam celebrat, Musa.* In vss. 19 — 22. mihi etiamnum superest ambiguitas: spectetne ἐρθώσαν ad Proserpinam an ad Jovem; tum qua junctura segregari possint invicem tot casus secundi. ἐρθῶν est ex voc. lyricis Pindaro varie

Ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
Παιδοξίας ἄκρον. μεγάλων δ' ἀέθλων
Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ.
Ἐγειρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ,
Τὰν Ὀλύμπου δεσπότας
Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ κατένευ-
σέν τέ οἱ χαίταις, ἀρι-
στεύοισαν εὐκάρπου χθονὸς

Ε. α' Κ. ἡ.

Σικελίαν πίειραν ὀρθώ-
σειν κορυφαῖς πολίων ἀφνειᾶς·
Ὤπασε δὲ Κρονίων
Πολέμου μναστῆρά οἱ χαλκεντέος
Λαὸν ἵππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμ-

conj. κλυτῶ. Ut σὺν expellas, substitues κλυτεῖν ἁ. Sed in κίοισι vix habes quod reprehendas. 14. μιγίσταν Bodl. γ. 16. Νῦν ἴγειρ' ἁ. vulgo legitur. Cum dactylus requireretur, Schmidius Νῦν ἴγειρ' legit pro ἄγειρε, scil. *Chromium*. Mingarell. tentabat ἴγρει νῦν, quia ἴγρεται occurrit Theocr. xxiv. 21. Iliad. β. 41. ἰγρίμαχος ap. Sophocl. Œd. Col. 1109. Oxonienses ex Bodl. γ. immutarunt ἴγειρε νῦν, nullo cum fructu. Potest amphimacer pro dactylo esse adhibitus in vulgata edd. lectione. Sed Bodleianæ lectioni succurres, si scripseris ἴγειρέ νυν. ita dactylicis numeris præfixa est syllaba versus initio. Eandem formulam ἀλλ' ἴγειρε poeta adhibuit Ol. ix. 72. Nem. x. 39. — 18. Περσεφόνᾳ primum irrepsit in Morell. et hinc in Steph. Sic quoque Bodl. γ. 19. χαίτας Bodl. γ. 24. χαλκίοντος Bodl. γ. 25. ἵπαιχμον Bodl. γ. θ' ἅμα δὴ lectum erat ab uno e Scholiastis, et sic Aldus; nec improbat Pauw.

frequentatis: modo *erigere, erectum constituere*; modo *erectum servare*; hinc omnino *servare*, ut Isthm. v. 62. quod et ἀνορθοῦν: (hinc ἱερθόπολις Thero Ol. ii. 14. et θεὸς ἱερθωτὴς Pyth. i. 109.) tum *exaltare, illustrem reddere, celebrare* Isthm. iv. 65. vi. 95. porro *confirmare animum* ad suscipiendum aliquid Pyth. iv. 106. et omnino *suscipere* et *facere*: Isthm. i. 64. ξυνὸν ἱερθῶται καλὸν, *decus statuere publicum*. Sic ἱερθοῦν ὕμνον Ol. iii. 5. Jam ἱερθῶται Σικελίαν erit seu *regere* seu *illustrare* Siciliam. Si prius locum habet, referam ad Proserpinam, (αὐτὴν) ἱερθώσειν Σικελίαν: ad Jovem autem, si alterum. Reliqua non uno modo jungi possunt; vide an hunc præferas: Σικελίαν πίειραν, ἀρισταίνουσαν, εὐκάρπου χθονὸς (ἵνα vel διὰ), κορυφαῖς πολίων ἀφνειᾶς. h. ἀρισταίνουσαν πόλεσιν, *principem, insignem urbibus*. [An πολίων s. χθονὸς jung.? *Ex Schedis.*]

24. πολίμου μναστῆρα. Ex Homero: *studiosam bellorum*. [Pyth. xii. 42. *Ex Schedis.*]

πιάδων φύλλοις ἐλαιᾶν
Χρυσέοις μιχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν
Καιρὸν, οὐ ψεύδει βαλών.

Σ. β'. Κ. ι.

Ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις
Ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος,
Ἔνθα μοι ἁρμόδιον
Δεῖπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν
Οὐκ ἀπείρατοι δόμοι

27. χρυσίοις recte refinxit pro χρυσίοισι Schmidius; est enim trochaicum. 28. λαβὼν Ald. Accipiebatur βάλλειν καιρὸν tanquam σκοπὸν, adeoque *figere*: *tempus non fericns mendacio*. Ita quoque Pauw, sensu tamen parum expedito: ut toties faciunt viri docti in critica re occupati; ut satis constet, facilius iis fuisse veteres scriptores emendare, quam interpretari. Forte res ita enodari possit: *multa attigi*, (scil. ea, quæ in Siciliæ laudem dixerat) *opportunitatem jaculatus*, h. opportunitate usus, et quidem *in veris laudibus*, οὐ ψεύδει. h. e. multa attigi, ex ipsa re nata, eaque vera. Præstat sequi, quod in Notis posui: ἐπίβαν πολλῶν (κατὰ) καιρὸν, οὐ σὺν ψεύδει βαλών (αὐτά). 29. ἐπαυλείαις una voce Bodl. γ. Ald. Rom. Crat. et corrupte ἐπαυλίαις Brub. Morell. emendatum a Stephano.

28. πολλῶν ἐπίβαν καιρὸν, οὐ ψεύδει βαλών. *Syracusarum multas laudes se attigisse* ait, *at vere*. βάλλειν tanquam σκοπὸν, *de laude*, εὐστόχως, οὐ (σὺν) ψεύδει, *non aberrando*, notum est ex Pindari usu, v. c. Ol. ii. 160. xiii. 133-5. Tum præstat jungere πολλῶν ἐπίβαν (κατὰ) καιρὸν, καιρίως, *vere, opportune, scite*. Sic et Pyth. i. 157. (κατὰ) καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν στίφεσι συνεπαύσαις ἐν βραχεῖ. Pergit v. 29. Enimvero manendum mihi est in proposito, dum celebrandum mihi sumsi victorem Nemeum. Est autem ille multis laudibus insignis. Est hospitalis etc.

29-52. Sequuntur *laudes victoris*: primo loco *hospitalitatis*; tum v. 34. *mentis moderatæ*; 36-43. quod ad rerum augendarum studia *corporis robore* ac *prudentia animi* pariter instructus est; tandem inde a 43. *generosus divitiarum usus* commendatur. Variata autem arte hæc expedit: primo ait *se venire cum carmine suo ad virum φιλόξενον*: nam ἔσταν ἐπὶ θύραις, quod in convicium poetæ vulgo vertitur, est idem ac κωμάζω. *Est autem is, quem celebro, vir φιλόξενος*.—Porro καλὰ μελπόμενος, *laudes ejus canens* (et sic sæpe se ad domum victoris cum carmine venire, accedere, ait, aut κῶμον nuntiat, ducit.) ἔνθα μοι. *ubi et mihi mensa hospitalis parata est*, h. e. cui ego ipse hospitii jure junctus sum. θαμὰ δὲ — *sæpe enim ab hospitibus frequentatur ejus domus*. οὐκ ἀπείρατοί εἰσι dictum

Ἐντί. λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσ-
λὸς ὕδωρ καπνῷ φέρειν

34, 35. ἐσ-λὸς, Dorice pro ἐσθλοὺς, ex Scholiis, in quibus interpretatio varie tentatur, illatum est a Schmidio. ἐσλὸς tamen est communis lectio, eaque adducere potest ad aliam interpretationem: ὁ ἐσλὸς λέλογχε φέρειν μεμφομένοις (οἷον) ὕδωρ ἀντίον καπνῷ, *vir probus hac fortuna utitur, ut obtrectatoribus quasi aquam ferat contra fumum*, extinguat eorum calumnias, scil. probitatis suæ experimentis. Bona sententia! modo non in metrum peccaret hoc ἐσλός! Et videri potest illa altera lectio ex deprehenso vitio metrico subnata esse; laborat enim pes: itaque Pauwius fulcrum interponebat: —λός γ'. Verumtamen ipsum ἐσλὸς pro accusativo plurali haberi poterat, ut ap. Theocrit. τὸς παρθένος, et ita

pro *εἰ ἀλλοδαποὶ θαμὰ τῆς οἰκίας πυρῶνται, sæpe ejus domum adeunt exteri.* ut *iter* dicitur *tentari*, *locus tentari*, *mare*, quod aditur. 34. Sequitur *moderatio erga obtrectatores.* Potest Scholion ad h. l. exemplo esse, quam parum firmis principiis et rationibus sæpe veteres interpretationes suas superstruxerint; ita ut verendum nobis haud sit, ne, auctoritatem eorum deserendo, in reprehensionem incurramus. Excutiat aliquis singulas, et primo loco eam, quæ ipsis Aristarchi verbis proposita est: τοῖς δὲ τοὺς ἀγαθοὺς μεμφομένοις τοῦτο λέλογχε, καὶ ὑποτίμιόν ἐστιν, οἷον ἀπολυθῆι, ὅσπερ καπνῷ ὕδωρ φέρειν ἀντίον, καταβαίνειν. *iis, qui viris bonis obtrectant, id plerumque evenire solet, ut quasi adversus fumum* (incendium) *aquam ferant ad extinguendum.* Quorum sententiam me non satis assequi, lubenter fateor. Debebat saltem ordo et sententia sic constitui: λέλογχε, *ita usu evenit*, τοὺς ἐσλὸς (ἐσθλοὺς) φέρειν ἀντίον τοῖς μεμφομένοις (οἷον) ὕδωρ καπνῷ, *ut viri boni obtrectatoribus quasi aquam ferant adversum fumum*; h. ut obtrectatorum calumnias restinguant seu beneficiis suis (v. ad 32, 33, 34.) seu honestate et generosis factis, quemadmodum ignis restinguitur aqua affusa. Hæc sane conveniunt cum verbis et cum contextu et cum ipsa re. Obtrectatorum tuorum conatus ita facillime infregeris, si corum malitiam contemseris et in honestatis ipse studiis perseveraveris. Unum tamen est, quod premat, quod λέλογχε absolute dictum, analogiam quidem habet, usu probari nequit; præstare adeo videtur altera ratio, in V. L. apposita, ut sit ὁ ἐσλὸς λέλογχε (τοῦτο, τὸ) φέρειν, si modo verbis trajectis metro satisfeceris; ἐσ- λὸς καπνῷ ὕδωρ φέρειν. Ita λέλογχεν, ἔλαχε, pro ἔχει. *habet hoc tanquam sortito, est hoc ei sollenne.*

36, Sequentes laudes, *Chromius robur corporis cum animi prudentia conjungit*, in locum communem mutavit: *Varia hominum sunt studia*: τέτυκται, alias ἄρηται, μεμέλεται.—στείχοντα ἐν εὐθείαις ὁδοῖς, *recta vero, honesta, studia persequendo*, χρὴ μάρναθαι (σὺν) φυᾷ, *allaborandum est pro cujusque ingenio et natura.* (Sic φυᾷ Pyth. viii. 61, 62.) τρέσσει (συμπράσσει) γὰρ ἔργῳ (ἐν ἔργοις) μὶν σθένος, *Ad certamina prodest robur, ad consilia prudentia*, (ὅστις τούτους,) οἷς συγγενὲς ἵκεται (οἷς συγγενές ἐστι τοῦτο, πάρεστι φυᾷ. vel οἷς τὸ συγγενές ἐστι, ita ut P. x. 19. N. vi, 15.) προϊδεῖν (τὸ) ἐσόμενον. *ita ut provideant eventa ii, quibus a natura hoc datum est. Tu, Chromie, naturæ beneficio habes utrumque.* τρέπῳ quod ante φυᾷ, et ἀμφὶ τρέπῳ εἶς, pro διὰ τρέπου. τῶν τι καὶ τῶν χρήσεις (εἰσί σοι), *uteris et hoc et illo*, habes. Jam v. 43. quod *de victore* dicere volebat: Tu opes tuas in studia honesta, unde laudes consequaris, ef-

Ἀντίον. τέχναι δ' ἑτέρων ἔτεραι.
Χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς
Στείχοντα μάρναθαι φυᾷ.

A. β. K. ί.

Πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
Βουλαῖσι δὲ φρὴν, ἐσσόμενον προϊδεῖν,
Συγγενὲς οἷς ἕπεται.
Ἀγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
Τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦ-

ipse Aristarchus sensisse videtur, qui ἰσλὰς antiquo usu pro ἰσλεὰς dictum ait. Felicior est Mingarelli conj. -λὰς καινῷ ὕδωρ φέρει, permutata binarum vocum sede. In v. 35. καινὰν Bodl. γ. exhibet vitiose. 40. Interpunctionem mutavi, ut sensus commodus exiret. Erat :—φρὴν· ἐσσόμενον προϊδεῖν Συγγενὲς, οἷς ἕπεται. Forte fuit φρὴν, τὰ ἐσόμενον. 44. οὐκ ἔραμαι conj. Mingarell. nec male.

fundis ; *ad se* revocat : *Nolo in congerendis divitiis studium collocare, sed, liberaliter inde amicos juvando, strenue factis, etsi aerumnosis, gloriam parare.* Ἀλλ' (ἔραμαι, lξ) λόγων φίλοις lξαρκέων, εὖ τι παθὼν καὶ ἀκοῦσαι, *bene rem genere* (laudanda facere) *et laudem consequi.* ut Pyth. i. 191. εὖ δὶ παθὼν, τὸ πρῶτον ἄθλων (*bonum successum habere, feliciter rem gerere*), εὖ δ' ἀκούειν, *laudari, δευτέρα μοῖρα.* Isthm. v. 17. εἴ τις, εὖ πάσχων, λόγον lελὰς ἀκούῃ. conf. sup. ad Ol. viii. 96. (igitur *suavem vitam* non designat.) Quae sequuntur v. 48. sq. tam concise extulit poeta, ut divinatione potius opus sit quam interpretatione: καιναὶ γὰρ lχεντ' lλπίδες πολυπόνων ἀνδρῶν. (cf. V. L.) [Si ad anteced. erit : nam hominum casus fortunæ sunt communes, ut sint quibus tu de tuis impertias, quia egent. *Ex Schedis.*] Equidem amplectar hoc, πολυπόνους ἄνδρας esse h. l. *qui magnas res suscipiunt ac gerunt*, et ad εὖ παθὼν καὶ ἀκοῦσαι referam, hoc quidem sensu : *Nam communia hæc sunt vota virorum, qui magna audent ;* in votis habent, *ut et feliciter res gerere et laudes consequi sibi contingat.* lχεσθαι, εἶναι, est, ut interdum *venire*, pro *esse* : ut Ol. i. 161. Facit nunc poeta, cum πολυπόνους ἄνδρας memorasset, transitum ad Herculis laudes paullo abruptius v. 49.: *At ego in magnis virtutibus,* (quoties ardua mihi facta celebranda sunt) *lubenter Herculis mentionem facio,* (prorsus ut Pyth. ix. 151. καφὶς ἀνὴρ τις, ὃς Ἡ-ρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει, μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων ἀπὸ μίμνοντας) *antiquam narrationem repetendo.* ἀρχαίων λόγων, ut ἔργα ἀοιδᾶν. Et κορυφαὶ ἀρετᾶν et κορυφὰ ἄθλων Ol. vii. 67. *summæ virtutes* : ut Ol. i. 21. et *facta* : ut mox Nem. iii. 53, 56. Transitum dixi paullo abruptiorem. Mingarellus ita cupiebat nexum inferre : *A te, o Chromie, non communia, sed eximia expecto, et de te fere ita ominor, ut de Hercule Tiresias.*

τον καταιρύψαις ἔχειν·
Ἀλλ' ἐόντων, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι, φίλοις ἐξαρκέων.
Κοιναὶ γὰρ ἔρχονθ' ἐλπίδες

Ε. β'. Κ. η'.

Πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως,
Ἐν κορυφαῖς ἀρετᾶν
Μεγάλαις, ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον·
Ὡς, ἐπεὶ σπλάγχναν ὕπο ματέρος αὐτίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν
Παῖς Διὸς ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ
Σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

Σ. γ'. Κ. ι'.

Ὅς τ' οὐ λαθὼν χρυσόθρονον
Ἥραν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα.
Ἀλλὰ θεῶν βασίλεια

49. Minorem post ἀνδρῶν ponebam σεμνὰν, ut conjuncta sensu essent: Κοιναὶ γὰρ — ἐγὼ δ'. Vidi tamen postea commodam sententiam sic elici non posse. 53. Jungo ὠδῖνα ὑπὸ σπλάγχναν. cf. ad Ol. vi. 73. nisi ὑπὸ est pro ὑπ' ἐκ. [V. Hermann. ad Eurip. Hec. v. 53. *Ex Schedis.*] 55. Διὸς γ' colon trochaicum poscit, monente Pauw. 57. Ὅς τε prorsus impotunum. Pauw emendat vel ὅς γ', *sic non latens Junonem*; vel Ὅπ' οὐ λαθὼν χρυσοθρόνου Ἥρας. Vitium latere potest aut v. 53. in ὡς, ἐπεὶ, cum continuanda esset oratio per ὅς τε v. 57. *et ut*; aut in altero ὅστ' οὐ λαθὼν, quod probabilius, ut ejiciendum sit ὅστε, quod ex interpretatione adhæsit, et pro οὐ fuerit οὐ δὴ, οὐ μὰν, οὔπω λαθὼν, aut simile quid. 58. ἐγκατέβα Bodl. γ. et Ald. 59. Abundat in fine versus syllaba. Schmidius βασιλὶς reposuit. Pauw βασιλὴ ex Hesychio huc transfert. Ad meum

57. ὅστ' οὐ λαθὼν χρυσ. Sententia a v. 53. procedit: ὡς παῖς Διὸς, αὐτίκα ἐπεὶ, *cum primum* — μόλεν, οὐ λαθὼν — ἐγκατέβα. Vitiosum igitur est quod altero loco ὡς iterato scribitur v. 57. ὅς τ' οὐ λαθών. v. V. L. Itaque sit, hoc ὅς τε abjecto, sententia: 53. *quomodo, postquam cum fratre, Iphicle, natus fuit, non latens, Junonem puer fasciis involutus est.*

Σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ.
Τοὶ μὲν οἰχθεισᾶν πυλᾶν
Ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέ-
κνοισιν ὠκείας γνάθους
Ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες. ὁ δ' ὀρ-
θὸν μὲν ἄντεινεν κάρα,
Πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας,

A. γ'. K. ί.

Δισσαῖσι δοιοὺς αὐχένων
Μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας·
Ἀγχομένοις δὲ χρόνος
Ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.
Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον δέος
Πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμή-
νας ἀρήγοισαι λέχει.
Καὶ γὰρ αὐτὰ, ποσσὶν ἄπεπλος ὀρού-
σαισ' ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς
Ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων.

E. γ'. K. ή.

Ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλ-
κέοις σὺν ὅπλοις ἀθρόοι ἔδραμον.

seusum scripserat βασίλια, et ia fuit una syllaba pronuntiatum, ut tot alia. 68. μάρψας Bodl. γ. et Ald. 69. Ἀγχόμενα δὲ, χρόνῳ ψυχὰς ἀπίπνευσεν Benedictus interpolavit: quæ vulgatis ratio est pro exquisita et Pindarica. Sic et Pauw indicat. 71. βίλος Oxon. ex Bodl. γ. dederant: vulgo omnes δίος, quod rei accommodatius est, etsi alterum magis lyricum; nam βίλος esset pro *dolore* dictum. ἄτλατος Scholiis præfixum. 75. ἀπὸ στρωμνᾶς, ὁμῶς Α. interpunctionem sequor Pauwio probatam: nam *pariter cum ceteris accurrit* Alcmena. Vulgo, ἀπὸ στρωμνᾶς ὁμῶς, Α. quod esset: *illa cum ceteris* mulieribus *exiliit cubili*. Stephanus primus intulit: ἀπὸ στρωμνᾶς, ὅλως Α. 78. ἀθρόοι δραμεῖν omnes vulgati. Nec apparet, cur aut unde Oxonienses mutaverint: δραμεῖν ἀθρόοι.

Ἐν χερὶ δ' Ἀμφιτρύων
Κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων φάσγανον
Ἶκετ', ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς.
Τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει
Πάνθ' ὁμῶς· εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία
Κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

Σ. δ'. Κ. ι'.

Ἕστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ
Τερπνῷ τε μιχθείς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον
Λῆμά τε καὶ δύναμιν
Υἱοῦ. παλίγγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι
Ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.
Γείτονα δ' ἐκκάλεσεν Διὸς ὑψί-
στου προφάταν ἔξοχον,
Ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν. ὁ δέ οἱ

80. Versum refinxerunt Oxon. ex Bodl. γ. *κελεοῦ γυμνὸν φάσγανον τινάσσων*. sed ut metro responderet, saltem *τινάσσων φάσγανον* scribere debebant. Vulgaris lectio et ipsa metro infesta erat: K. γ. *ξίφος ἐκτινάσσων*, ex glossa, ut mihi videtur, nata. Pauwio visum, olim alteram lectionem fuisse in libris: K. γ. *τινάσσων ἐκ ξίφος*, pro *ἐκτινάσσων*. 83. *ἀπήμων* per *ἀπήμαντος* (non *ἀπήμαντος*) explicat, utpote in soluta oratione, Pausan. x. 22. p. 852. *κραδία* Schmidius, propius ad legem versus, pro *καρδία*. 84. *ἀμφαλλότριον* Bodl. γ. cum Aldo. 90. *ἐκκάλεσεν* Schmid. ex Aldo: et sic Bodl. γ. *ἐκάλεσε* prima peccaverat ed. Rom.

82. *Domesticum enim malum πιέζει, λυπεῖ, πάντα* (pro *πάντας*) *pariter*; *cum in alieno luctu statim animus sit expers doloris*; *ἀπήμων, intactus, liber, solutus*, h. facile deponitur luctus.

Mox 85, 86. *μιχθείς*, ut sæpe *μιχθῆναι, admoveri, προσμιχθῆναι*: adeoque h. l. *affectus erat et admiratione et voluptate.*

88. *παλίγγλωσσον θέσαν*. Ad verbum: dii rem ita moderati erant, ut nuntiorum narratio esset contraria ei quod vere evenerat.

92-99. Interpretatus est ostentum Tiresias (*φράζει*), *ἄλλους μὲν ἐν χέρσῳ, ἄλλους δὲ πόντῳ θῆρας κιανὼν* (*occidendo*) *πολίαις ἁμιλλήσει τύχαις*. In seqq. structuram verborum mutasse videri debet Pindarus. Debebat esse: *καὶ τίνι συνίχωσι—δόσιν μόρου* Hercules: hæc invertit: *καί τινα κτανὼν, φᾶσιν, ἴφι, τὸν* (Herculem) *δόσιν μόρου* (*αὐτῷ*), *illum esse mortem illaturum* ei: *τῷ συνίχωσι*. Etsi nondum veritati loci satis confido. *τὸν ἰχθρόταν μόρον*, ne languent, erit*ne divinum*

Φράζε καὶ παντὶ στρατῷ,
Ποίαις ὁμιλήσει τύχαις,

A. δ. K. l.

"Οσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανὼν,
"Οσσους δὲ πόντῳ θῆρας ἀϊδροδίκας,
Καί τινα σὺν πλαγίῳ
Ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα, τὸν ἐχθρότατον
Φᾶσέ νιν δώσειν μόρον.
Καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέ-
γρας Γιγάντεσσιν μάχαν
Ἀντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ῥι-
παῖσι κείνου φαιδίμαν
Γαῖα πεφύρσεσθαι κόμαν

E. δ. K. ή.

"Ενεπεν, αὐτὸν μὰν ἐν εἰρά-
να τὸν ἅπαντα κρόνον σχὲν ἀεὶ

96. ὅσσους δὲ πόντῳ. Sic metro jubente emendarat Schmidius, cui debebant obtemperare Oxon. qui revocaverant ὅσσους δ' ἐν π. 97, 8, 9. Impedita et dura oratio. νὶν volunt pro αὐτῷ dictum. Pindarus structura excidit. Pauw et Mingarell. emendant: χ' ὄντινα—στείχοντα· τῷ i. h. τούτῳ. Non male. [Hermann. ad Orph. p. 788. φᾶσίν ἰν. *Ex Schedis.*] 103. φαιδίμων malit Pauw, ne ambigua sit oratio ex subintellecto αὐτῶν. Ita vero nova ambiguitas existit, si βιλίων φαιδίμων aliquis junxerit. 105. ἴννισιν invexit Rom. editio. Schmidius retraxit ἴνισιν ex Ald. et Bodl. γ. in quo et μίν. Fuit ἰράνᾳ, non, ut vulgg. ἰρήνᾳ. 106. σχεῖν ἀεὶ restituerunt ex Bodl. γ., cum quo Scholia consentire videntur, Oxonienses: metrum postulat σχὲν ἀεὶ, quod Pauwius quoque monuit. Vulgaris lectio erat χρόνον σχερῷ, vel σχερὼ, quod exhibet Ald. et Rom. tum σχερῶ Cratand. Brub. Deerat sic una syllaba in colo dactylico, et forma loquendi est communi usu ἐπισχερὼ, vel ἐνσχερὼ, pro ἐν σχερῷ, (ut inf. Isthm. vi. 32. ἐν σχερῷ) et ἐπὶ σχερῷ, ex σχερὸς, *continuus*, a σχίω, ut bene docet etiam Pauw inf. ad Nem. xi. 50. cf. ad Hesych. in h. v.

mortis genus? Porro σὺν πλαγίῳ κόρῳ *pravus.* oppon. ὀρθός. Isthm. iii. 8. στείχοντα h. σὺν ὕβρει. πλάγιος pro ἄδικος πλάγιαι φρένες.

Ἀσυχίαν, καμάτων
Μεγάλων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον
Ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον
Θαλερὰν Ἥβαν ἄποιτιν,
Καὶ, γάμον δαίσαντα, πὰρ Διὶ Κρονίδᾳ
Σεμνὸν αἰνήσειν δόμον.

Pauwius duplicem olim lectionem fuisse suspicatur: alteram, quam primo loco memoravimus—*σχὶν ἀεὶ*: alteram, (quæ merus ingenii lusus est) *ἰν ἰερήνᾳ τὸν ἀ. χρόνον ἰχυρᾷ* (h. *ἀσφαλεῖ*) *ἡσυχίαν, κ. μ. κ. λαχόντ' ἰξαίρετον*, etc. ut ab *αἰνήσειν* omnis pendeat oratio. 108. Lenior est junctura, si poeta scripsit: *λαχὶν τ' ἰ.* pro *λαχεῖν — καὶ αἰνήσειν*. Mingarellus conj. *ὀλβίοις δ' ἐν.* bene. Interpunxi etiam post *δώμασι*. Alii post *ἰξαίρετον*. 111. *πὰρ Διὶ* pro spondeo; non ergo opus est diæresi *Διΐ*. 112. *δόμον* friget utique. Bodl. *γ. γάμον*, deterius etiam. Mingarellus *δόμον* faciebat subjectum: *conventum deorum esse laudaturum Herculem.* ut Æschyl. Pers. 580. *πινθεῖ δ' ἄνδρα δόμος στερηθείς.* et in *conventu illo* potissimum Musas et Apollinem animo designabat. Dura tamen hæc multo magis frigent. Latet exquisitior vox: an *ἕδος*? ut *mirari* dicatur *sedem deorum augustam.* Scholiastes: *αὔτως Διὸς καὶ θαυμάσει τὴν σύνοδον. ἧς δὲ ἐκ τῶν θεῶν γινόμενος, σύννομος ἔσται τοῖς οὐρανίοις θεοῖς.* Ex altero forte Pauw sumsit, quod conjicit: *σεμνὸν νόμον, fatorum leges et decreta*, quibus Hercules post labores arduos immortalitatem est assequutus. [*δώμασι — δόμον.* Gilb. Wakefield vitium in priore quærit, et em. *στρώμασι.* Mox quoque *αἰνήσειν* mutat in *ἀντήσειν.* (Silv. Part. i. 77.) *Ex Addendis.*]

112. De novissimis vss. dixi in V. L. Simplicissimum mihi videbatur, *ἴνισεν, vaticinatus est*, Herculem perpetua requie esse fruiturum ducta Hebe, *et celebratis nuptiis perpetuo apud Jovem esse victurum*, *πάρεδρον Διΐ*, quod Horatius extulit iii. 3. 35. *adscribi quietis ordinibus deorum*; aut, si *ἕδος* probetur, *sedem et locum esse habiturum.* *αἰνήσειν* pro *ἕξειν*, ornatius, cum significatione *animi sua sorte contenti*, probantis et laudantis id quo fruitur.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΤΙΜΟΔΗΜΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Prima Timodemi [qui Atheniensis Salaminem concesserat. v. ad v. 19. *Ex Schedis.*] victoria fuerat hæc in Nemeis — 8. Auguratur poeta plures alias in posterum, etiam Isthmiis et Pythiis — 18. idque multo magis ex eo, quod et Salaminii et Acharnenses, et ipsa stirps Timodemi, victoriis multis inclaruerant.

Ὀγδοὰς ἁ.

ΟΘΕΝ περ καὶ Ὀμηρίδαι
Ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' ἀοιδοὶ

Est hæc Ode μονόστροφος, distributa in strophas octo versuum, ὀγδοάδας. Metrum interpolaverat Schmidius: v. 2. ἄρχον- et sic porro in ceteris strophis secundo versui duas syllabas ex tertio adjecit. v. Pauw ad v. 3. Nam ante eum editum erat: Ῥαπτῶν — ἀοιδοὶ Ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμί-, quod iterum revocavi, cum ipsum aurium judicium postulare videretur: sed movit virum doctum, quod sic vs. 27. et 33. a trochæo ordiuntur. 2. Possunt jungi et ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοὶ, et ἀρχόμενοι τοῦ προοιμίου ῥαπτῶν ἐπέων. [1. 2. Strabo xiv. p. 955. B. C. *Ex Schedis.*]

1. Ordo verborum varie potest institui. Præferam: Ὄθεν περ καὶ Ὀμηρίδαι, ἀοιδοὶ ῥαπτῶν ἐπέων, (κατὰ) τὰ πολλὰ ἄρχονται τοῦ προοιμίου, ἐκ Διὸς,

Ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμί-
ου· καὶ ὅδ' ἀνὴρ
Καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων
Νικαφορίας δέδεκται πρῶ-
τον, Νεμεαίου
Ἐν πολυϋμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

Ο. β'.

Ὀφείλει δ' ἔτι, πατρίαν
Εἴπερ καθ' ὁδόν νιν εὐθύπομπος
Αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκεν
Κόσμον Ἀθάναις,

5. ἱερὰν ἀγώνων edebatur. Recte dubitant Schmidius et Pauw, an ἱερᾶν hoc genere Dores extuleriut. Legerant forte, ut Pauw suspicatur, nonnulli καταβολὰν ἱερά. Quare Schmidio assentior rescribenti ἱερῶν. Bodl. γ. ἱερᾶν. 6. Νικαφορίας δέδεκται 7. Πρῶτον Νεμεαίου versus descripti erant ante Schmidium. cf. Pauw. Ald. πρῶτα Νεμεαίου. Νεμεαίου etiam ex Bodl. γ. notatum. Possis suspicari πρώτας fuisse lectum. 9. δέ τι omnes vett. præter Crat. et Steph. cum Schol. unde ceteræ δ' ἔτι. Etiam Bodl. γ. δέ σι et πατρῴαν. 10. εὐθυπομπὰς receperunt ex Bodl. γ. Oxonienses, ut e Schmidii metiendi ratione—εὐθύπομπος αἰὼν syllabam producerent: qua analogia, non dicam. Ubique lectum εὐθύπομπος, quod unice verum. Sed versus finiri debebat in hac voce, et v. 11. Αἰὼν ταῖς μ. v. ad v. 2. Tum καθόδον vitiose Ed. Rom. Brub. Morell. emendate Crat. Steph. etc.

(ἴσθιν) καὶ etc. [ἴσθιν τις — et is Διὸς parum placet. Junge, ὃς Διὸς, ἴσθιν τις —. *Ex Schedis.*] *Proœmia*, quibus rhapsodi proludebant recitationibus, *a Jove* illa petita, nunc nota res sunt. De *Homeridis* v. Schol. ad h. l. cf. Isthm. iv. 66. Videntur autem ῥαπτὰ ἔπη non uno modo dicta: *primum*, quatenus ῥάπτειν ἔπη est *versus facere, componere; tum*, quatenus *diversas Iliadis partes*, ἔπη, quas memoria tenebant, *deinceps aut junctim recitabant*. Mox v. 5. de voc. καταβολὴ propr. *fundamentum* designante v. Schweighaeus. Emendatt. in Suid. pag. 66.

9. ὀφείλει δ' ἔτι debet esse ὀφειλόμενόν ἐστι, (sed v. V. L. vel v. 16.) Τιμονόου παῖδα δρέπεσθαι — πυγᾷ τε Πυθέοισι. — καθ' ὁδὸν πατρίαν, patris instituto, exemplo. Pater et ipse fuit pugil, et forte idem victor in Isthmiis et Pythiis.

11—18. *Si vita, procedens eodem tramite, destinavit eum*, h. e. si *fato ille destinatus est, tanquam decus futurum Athenis in instituto patris*: (scilicet et is pugil vel pancratiasta et victor fuit:) *multas ille victorias Isthmicas et Pythicas est consequuturus; nec*, has adeptus, *longe aberit ab Olympica victoria*. Hoc suo more tropice extulit: *facile est ad conjectandum*, probabile fit, *a Pleiadibus haud longe Orionem abesse*.

Θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι
Κάλλιστον ἄωτον, ἐν Πυθί-
οισί τε νικᾷν
Τιμονόου παῖδ'. ἔστι δ' ἐοικὸς,

Ο. γ'.

Ὀρειᾶν γε Πελειάδων
Μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι.
Καὶ μὰν ἀ Σαλαμίς γε θρέψαι
Φῶτα μαχατὰν

14. Ante Schmidium: Πυ- 15. θίσισί τε νικᾷν. Porro δὲ Schmid. 16. Ut nunc scribitur et interpungitur, Τιμονόου παῖδ' pendet ab ἐφίλει v. 9. Absolute hoc et impersonaliter poni, ut ἐφίλει, Τιμονόου παῖδα νικᾷν, sit: *necesse est, Timonoi filium vincere*, equidem nec factum alibi memini, nec fieri posse arbitror. Si ab ἐφίλει pendet, haud dubie erit παῖς. Si παῖδα tuearis, dicendum fraudem in seqq. latere, ut partim ex Schol. assequi in promptu est, et scriptum fuisse: Ἐν Πυθίοισι δὲ νικᾷν Τιμονόου παῖδ', ἔστιν ἐοικὸς, Ὀρειᾶν τε Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα πεῖσθαι, *etiam Pythiis fore ut vincat Timonous, probabile fit, non secus ac Orionem instare Pleiadibus.* Præfero tamen prius. Cum semel Nemea vicerit, fieri non potest, quin Pythica, et post eam Olympica victoria sequatur. Hoc suo more extulit: Quomodo Orion a Pleiadibus disjunctus esse, absistere, nequit; ita nec diu aberit Olympica olea. Porro ἔτι δ' Bodl. γ. 17. Πελειάδων Ald. Sed Πελειάδες etiam dictæ Πελειάδες, unde et eædem narrantur in columbas mutatæ, cum Orionis vim fugerent. v. Schol. ad h. l. Fragm. Pind. p. 49. et primo loco Athen. xi. p. 489, 490, 491. qui etiam h. l. nostri recitat, cum Scholiorum parte, p. 490. F. cf. Eustath. ad Iliad. ε. 486. item p. 869, 40. et p. 1535, 50. 1712, 1713. ubi Athenæum exscribit. Hygin. Astron. ii. 22. Schol. Arat. Phænom. 266. Vocis ὀρειᾶν interpretationes et etymologiæ, ab ὄρος, ὄρος, οὖρος, οὐρὰ, ὄρω sunt plures ap. Schol. et Athen. l. c. Si *montanas* accipimus, dictæ sunt tanquam nymphæ montis Cyllenii. ὀρίαν (debebat saltem ὀριᾶν) exaratum est apud Athen. l. c. et Eustath. l. c. Crates Grammaticus apud Schol. et ap. Athen. l. c. θερειᾶν scripserat, quod equidem præfero; error ortus est ex forma τοῦ Θ et ε. quandoquidem messis tempus suo ortu nuntiabant veteri Græciæ Pleiades. v. Hesiod. Ἔργ. 383. 616, 7. Arat. Phæn. 266. loca jam ab intpp. notata. — 18. — πεῖσθαι καὶ μὰν 19. ἀ Σαλαμὶς Schmidius. 18. Ex Schol. Nemeorum prolegomenis laudat Schmidius: Ὠαρίων (Ὠαρίων') ἀπεῖσθαι. Eustath. ad Homer. Odyss. ε. 274. p. 1535. 50. Πίνδαρος δὲ ἐν

19. Aut Salaminius fuit Timodemus, et se Atheniensem pronuntiari jussit, aut, quod v. 25. suadet, fuere pater et majores Athenienses, et quidem ex domo Acharnarum, sed habitatum concesserant Salaminem. Sic et Asclepiades censuerat in Schol.

Δυνατός. ἐν Τροΐᾳ μὲν Ἕκτωρ
Αἴαντος ἄκουσεν. ὦ Τιμό-
δημε, σὲ δ' ἀλκὰ
Παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει.

Ο. δ'.

Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον
Εὐάνορες. ὅσσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις,
Τιμοδημίδαι ἐξοχώτα-
τοι προλέγονται.
Παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασ-
σῷ, τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νί-
κας ἐκόμιξαν·
Ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν

τῷ, ἐρίαν ἢ ἐριᾶν Πελιάδων μὴ τηλόθι Ὀαρίωτα νεῖσθαι ἢ κεῖσθαι.—21. Τροΐᾳ vulgo; Τροΐῳ resolutis literis Schmidius propter antitheticos scripsit; ridet factum Pauw, quippe esse colon trochaicum. Concedam ei nominis jus: ita tamen constituisse metrum suum poetam, docent antithetici, ut Schmidius refinxit. μὲν male Oxon. immutaverunt adversus metrum: itaque ejecimus, nulla, ut videtur, auctoritate illatum. 22. Pro ἄκουσεν Matthiæ noster conj. ἠγώνασε', ingeniose saltem. ὦ Τι· 23. μέδηαι, σὲ δ' ἀλκὰ ante Schmidium. σὰ ἀλκὰ Παγκράτιον v. ἀέξει Bodl. γ. sed alterum poetæ et alibi frequentatum: *clarum, insignem reddit, honore mactat.* 25. παλαίφατος in Schol. exaratum. 26. ὅσσα δὲ pro καθ' ὅσα, ὡς, et cum admiratione, ut jam Schol. exposuit. Ea carere nos posse arbitror: Τιμοδημίδαι προλέγονται (*anteferuntur aliis, præstant, προέχουσι*) ἐξοχώτατοι ὅσα ἀμφ' ἀέθλοις: pro vulgari κατὰ τὰ ἄθλα. 26, 27. Ut legitur, in metro Alcaico primam regionem trochæus obtinet pro spondeo. Pauw ita occurrit, ut vel Τιμαδαμίδαι vel ἀέθλοι-σιν Τιοδαμίδαι rescribat, vel non Alcaicum, sed Antispasticum dimetrum hypercatalectum esse metrum statuat, cujus antispasti variant licite. Atqui v. 38. iterum Τιμοδήμῳ occurrit. Ceterum necesse est e majoribus Timodemi alium fuisse eodem nomine, a quo gens Timodemidarum erat ducta. 29. Τὰ μὲν Oxonienses reposuerant ex Bodl. γ. Aldo consentiente, nec animadvertentes, sic colon infringi. Saltem deb. Τὰ μὲν ἐν ὑψ. Vulgg. inde a Rom. Παρὰ μὲν recte. 30. Ante Schmid. — ἓξ ἀέθλων 31. νίκας ἐκόμιξαν. Idem vir doctus videtur in exemplari aliquo invenisse τέσσαρας ἀέθλων sine ἓξ. — 32. Bene Pauw observat, in Κορινθίων penultimam produci. Emendat Κορινθίων vel Κορινθιακῶν, Mingarell. Κορινθίων καὶ, ut θίων una syllaba

22. ἄκουσεν pro ἤσθισε, lyrica tropi audacia.

32, 33. In Isthmiis, in quibus Corinthii ἀγωνοθέται fuere. v. Schol.

O. ε.

Ἐν ἑσλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς
Ὀκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν ἤδη·
Ἑπτὰ δ' ἐν Νεμέᾳ· τὰ δ' οἴκοι,
Μάσσον' ἀριθμῷ,
Διὸς ἀγῶνι! Τὸν, ὦ πολῖται,
Κωμάξατε, Τιμοδήμῳ σὺν
Εὐκλέϊ νόστῳ·
Ἀδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾷ.

efferatur; nisi omnino glossema habemus pro vera lectione. [Gilb. Wakefield quoque adsciscit Κερυθίων. (Silv. Part. i. p. 77.) *Ex Addendis.*] [33. Ἐν ἑσλοῦ Πίλοπος Gilb. Wakefield mutat in Ἐν ἅλσεσι Π. (Silv. Part. i. p. 77.) *Ex Addendis.*] 36. μάσσον Bodl. γ. et omnes vett. usque ad Steph. qui recte mutavit, vel Scholio præeunte: τὰ μείζονά ἐστιν ἢ ἀριθμεῖσθαι. Erat μάσσων' ἀριθμῷ. At ἀριθμῶ (pro ἀριθμοῦ, quod etiam Bodl. γ. exhibet) Rom. et Crat. Hoc cum Pauwio præferam, ut magis græcum: μάσσων' ἀριθμῶ, et ut usu poetæ frequentatum, ut Ol. ii. 178. xiii. 66. Nem. x. 85, 6. 38.—Τιμοδήμῳ 39. Σὺν εὐκλεῖ νόστῳ ante Schmid. 38. Τιμοδήμῳ legit Aldus cum Schol. minus bene. 39. εὐκλεῖ Bodl. γ.

[35. ἅλσει, Salamine Diasia. *Ex Schedio.*]

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Ut victorem meritis laudibus celebret, Musam invocat—19. Orditur laudes ab insula Ægina; unde oriundus victor summam gloriam est assequutus, ac si columnas Herculis attigisset, in cujus laudes egressus,—45. mox revocat se—53. et laudibus suis effert indigenas Æginetarum heroes, Peleum —61. Telamonem—68. Achillem—111. Redit ad Nemea et victorem—122. trinarum vitæ ætatum virtutes eum attigisse cunctas—132. Commendat inde carmen suum;—138. at victorem ita eminere inter alios, ut merito id ei debitum sit.

Σ. ά. Κ. ιγ'.

Ω ΠΟΤΝΙΑ Μοῖσα, μᾶτερ
Ἀμετέρα, λίσσομαι,
Τὰν πολυξέναν ἐν
Ἰερομνίᾳ Νεμεάδι

1. Μᾶτερ Μοῖσα inverse Bodl. γ. perperam. 4. Ἰερομνίᾳ Ald.

Ἴκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγι-
ναν. ὕδατι γὰρ μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ
Μελιγαρύων τέκτονες
Κώμων νεανίαι, σέ-
θεν ὅπα μαιόμενοι.
Διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου·
Ἀεθλονικίας δὲ, μάλιστ' ἀοιδὰν
Φιλεῖ, στεφάνων ἀρετᾶν τε
Δεξιωτάταν ὀπαδόν.

Α. ά. Κ. ιγ'.

Τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε
Μήτιος ἀμᾶς ἄπο·
Ἄρχε δ' οὐρανῶ πο-

6. Ἀσωπίῳ Ald. Asopus Æginæ fl. optime utique hic locum haberet, cum Musa Æginam vocetur, modo constaret, eo nomine fluvium in Ægina fuisse. Alter quidem Phliasii et Sicyonii agri fluvius non longe a Nemea abfuit, adeoque in via quæ versus littus et insulam duceret. Ad suum Asopum traxerant Phliasii fabulam de Ægina Asopi filia a Jove amata ap. Pausan. v. 22. f. 6, 7. Hæc cola in omnibus strophis et antistrophis in aliam τάξιν redigit Pauw, ἐπ' Ἀσωπίῳ μ. τίκτονες. Assentitur Mingarell. 11. Ἀεθλονικία Schmid. ex Plant. et Commelin. repetiit: eæ autem ex Stephaniana prima ductæ sunt. Prava, meo judicio, interpolatio. Schol. et Bodl. γ. ἀθλονικία, etiam vitiose. Omnes edd. vett. ἀεθλονικίας sc. πρᾶγος. Tum frustra ἀεθ. scribitur, quandoquidem una syllaba efferendum est. Verum itaque erit: ἀθλονικίας δὲ μ. 12. ἀρετάν τε Bodlei. γ. et v. 15. ἀμᾶς, v. 16. εὐρανῶ. Aldus: εὐρανῷ πολυμηλίᾳ. [Hermann. de Dial. Pind. p. xii. tuetur——ᾳ——ᾳ. *Ex Schedis.*] Sed vett. in his versu. mire trepidarunt circa verborum juncturam. 15, 16, 17. laudantur a Schol. Eurip.

6. Victor est in reditu a Nemea versus Æginam. Qui eum deducunt, ubi propius ad patriam accesserunt, hymnum, κῶμον, canunt; expectantur Musæ utpote carmen ἐξάρχουσαι.—Perventum erat ad Asopum fl. haud longe a Nemea, apud Sicyonem: inf. ix. 21. v. Strab. viii. pag. 587. A. [Apollon. iv. 567. sq. *Ex Schedis.*] τίκτονες κώμων pro κώμου, sunt οἱ χορευταί.

10. Διψῇ δὲ—Desiderat victoria laudes. Alia aliis rebus conveniunt, victoriæ hymnus. Simile sup. Ol. xi. 1. ἀθλονικίας scil. πρᾶγμα. Itaque ἀοιδὰ ἁρμόδιος στεφάνοις, et ὀπαδὸς ἐστὶ δεξιωτάτη, *accommodatissima*, quam adesse par et consentaneum est.

λυτεφέλα κρέοντι, θύγατερ,
Δόκιμον ὕμνον. ἐγὼ δ' ἐκείνων
Τέ μιν ὀάροις λύρᾳ τε κοινώσομαι.
Χαρίεντα δ' ἔξει πόνον
Χώρας ἄγαλμα, Μυρμι-
δόνες ἵνα πρότεροι
Ὤκησαν, ὧν παλαίφατον ἀγορὰν
Οὐκ ἐλεγχέεσσιν Ἀριστοκλείδας
Ἐὰν ἐμίανε κατ' αἶσαν,
Ἐν περισθενεῖ μαλαχθείς

Ε. ά. Κ. ιά.

Παγκρατίου στόλῳ κα-

Hec. 684. 18. ἐγὼ δὲ κώμων conj. Matthiæ p. 41. ingeniose. Sic ἐκείνων erit ex 7. et 8. supplendum. 19. Refingendus 19. κοινώ- 20. σομαι χαρίεντα seq. 23. Metrum Iambicum in fine laborat. Pauw: πολύφατον ἀγοράν. 25. Si τιὰν, quod vulgo legitur, recte se habere debebat, supra v. 20. ἔξις scribendum erat, ut χώρας ἄγαλμα, urbs Ægina, casus vocandi esset. ἰὰν Pauw offert, vel θ' ἰὰν, (saltem γ' ἰάν.) sed quo sensu, non addit. Puto sic: ἰὰν κατ' αἶσαν, *quantum quidem ad eum spectaret, pro sua parte.* 27. sqq. Epodi cola diversis modis constituta sunt; et octona quidem a Metrico, quem sequutus est Calliergus, Crat. Morell. et Steph. cum cett.; undena dedit ex suo codice Aldus, quem sequitur una Brubach. cum Schmidio et Oxon. Primum et alterum Epodi versum malo et ipse prb uno habere. Pauw digladiatur de pedum et metrorum *nominibus*: quæ ipsi remittam, qui mihi persuasum habeam, Pindarum cumulata illa metrorum nomina et tam argute tornatas et implexas naturas ignorasse, quibus metrorum lyricorum natura magis obscuratur et corrumpitur, quam illustratur et expeditur. Ita fit quoque, ut, quoties de metro constituendo dubitetur, plures rationes iniri fere possint, eæque omnes recte et legitime. Satis, puto, habuit

17, 18. Principio a Jove facto carmen ordiri Musam jubet, ipse ea, quæ Musa canit, carmine lyrico enuntiare vult.

23, 4. Ut καταλίγχειν aliquoties de probro, si quis victus esset: Ol. viii. 24, 25. P. viii. 50. Isthm. iii. 23. παλαίφατον ἀγορὰν Μυρμιδόνων, *populum*, ut στρατὸν dixit alibi, h. e. *majorum gloriam non obscuravit.* Mox 26. μαλαχθὶς, *fractus, debilitatus*, victus 27. παγκρατίου στόλῳ, *numero certantium*, ut στρατὸς, Pyth. viii. 141. Et 29. ἄπειρος ὑγιηρὸν τὸ καλλίνικον de victoria, mercede ac præmio, quasi lenimine dolorum: ut mox Nem. iv. 2, 3. εὐφρόνα πόνων λαγέτις. et φάρμακον ἀρετᾶς, *præmium virtutis*, P. iv. 332.

ματωδέων δὲ πλαγᾶν
Ἄκος ὑγιηρὸν ἐν
Βαθυπεδίῳ Νεμέᾳ
Τὸ καλλίνικον φέρει.
Εἰ δ' ἐὼν καλὸς
Ἔρδων τ' ἐοικότα μορφᾷ
Ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα
Παῖς Ἀριστοφάνευς· οὐκέτι πρόσω
Ἀβάταν ἄλα κιόνων
Ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν εὐμαρὲς,

Σ. β'. Κ, ιγ'.

Ἥρως θεὸς ἃς ἔθηκεν
Ναυτιλίας ἐσχάτας
Μάρτυρας κλυτὰς, δά-
μασε δὲ θῆρας ἐν πελάγει
Ὑπερόχως· ἰδίᾳ τ' ἐρεύνα-

poeta, tempora animo tenere, et numeros modosque ad aurium sensum exigere, idque, quod semel mente conceperat, schema per totum carmen tanquam ante oculos positum habere. Nolim tamen cum quopiam de eo, quod conjectura nititur, et, quantum assequor, sensu potius quam demonstratione ex argumentis intelligitur, contendere. Si fallor, lubenter veriora amplectar. 29. ἴ, 30. γι βαθυπέδῳ Bodl. γ. 32. εἰ δὲ ὤν erat cum hiatu. Facilis est medicina. 34. Annon Ἀνορέας ὑπερτάτας ἐπέβα? nam cum altero casu jungit: ut paullo ante Nem. i. 27. πολλῶν ἐπέβαν et Isthm. i. 55. πότμος ἐπέβασέ μιν ὑβαμιρίας. Utitur sane Pindarus et plurali et singulari. 35. Deficit syllaba in fine. οὔ εἰ ἴτι Schmid. refinxit. 40. Κλυτᾶς alii ap. Schol. et omnes inde a Romana edd. usque ad Steph. qui ex Aldo reduxit κλυτὰς, recte, ut ναυτιλίας ἰσχάτας jungeretur. 41. πελάγει per diæresin colo trochaico postulante Schmidius recte ediderat cum Plantin. et Commelin. adde: cum Steph. præeunte Morell. 42. ὑπερόχους, vulgare, Ald. et Bodlei. γ. Tum διά τ' ἐρεύνασι olim

32. εἰ δ'—*cum autem jam.* quandoquidem. ut sæpe: v. c. inf. ix. 109.— ἐπέβη ἀνορίᾳ ἀριστῇ ὑπερτάτῃ, *summam corporis virtutem exeruit* certamine, ut victor fieret. Sententia similis Ol. viii. 24. seq. Isthm. vii. 30. *nulla ei major gloria prostat quam assequi possit*: hoc suo modo eloquitur, de quo v. ad Ol. iii. 77.

42. Sequentia ita interpungenda et

σε τεναγέων ῥοάς· ὅπα πόμπιμον,
Κατέβαινε· νόστου τέλος
Καὶ γᾶν φράδασσε. Θυμὲ,
Τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν
Ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβῃ;
Αἰακῷ σε φαμὶ γένει τε Μοῖσαν
Φέρειν. ἕπεται δὲ λόγῳ δί-
κας ἄωτος, ἐσλὸς αἰνεῖν·

A. β'. K. ιγ'.

Οὐδ' ἀλλοτρίων ἔρωτες
Ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες.

nonnulli ap. Schol. vitiose. recte Schol. *ἰδίᾳ, ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐστρατάξαντος Εὐρυσθέως* etc. et excitat Callimachi Fragm. cxx. pag. 488. [Hermann. de Dial. Pind. p. xxii. *διά τ' αὖτ' ἰρεύν. Ex Schedis.*] 43. Restituendum: *ὅπα πόμ-* 44. *πιμον κ.* sq. Interpungebatur: *κατίβαινε νόστου τέλος, καὶ γ. φ.* 50. *ἰσλὰς* Plant. et Commelin. invito metro, cum ed. Steph. prima; nam altera, et quæ inde fluxerunt, recte *ἰσλὸς*, ita enim Dorismus: vide v. c. Theocr. Id. *α'*. 90. Videtur antiquum dictum subesse, quod ex Alcæi, seu cujus cujus fuit, Scolio ap. Eustath. ad Iliad. β. pag. 326. novimus *Ἀδμάτου λόγον, ὡ 'ταῖρε μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει, τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγα χάρις.* [Aristophan. Vesp. 1231. *Ex Schedis.*]

jungenda sunt: *ἰδίᾳ τ'* (non jussus ab Eurystheo) *ἰρεύνα τεναγέων ῥοὰς, ὅπα πόμπιμον* (sc. *ἦν*), *κατίβαινε, νόστου τέλος καὶ γᾶν* (non, *γᾶς*) *φράδ*. Copulam neglexit: *quousque pervium erat mare, penetravit; et terrarum extremum terminum, unde revertendum esset, monstravit:* cf. mox Nem. iv. 112-115. Fuere haud dubie plures de Hercule Oceanum tentante fabulæ: etiam de belluis marinis illo tempore ab eo domitis v. 40. Nam ad belluam, cui Hesione exposita fuit, vix hic respici potest. [Euripid. Herc. fur. 400. *Ex Schedis.*]

46. Similis forma a digressione revocandi se v. Pyth. xi. 58.

48. *Æaco te volebam et generi ejus hymnum ferre.* *ἕπεται δὲ* (pro *γὰρ*) *λόγῳ δίκας ἄωτος* (*πάρεστι τῷ λόγῳ τὸ δίκαιον, dictum istud, carmen, veritatem habet*, quod est:) *ἐσλὸς αἰνεῖν* (*δεῖν αἰνεῖν τοὺς ἐσλούς.*) Fuit versus ex prisco carmine, ad quem alludebat quoque Pyth. ix. 169. Nem. ix. 13. cf. V. L.

51, 52. Ordo verborum sic constituendus est: *οὐ κρέσσονες (εἰσὶν) ἀνδρὶ ἔρωτες ἀλλοτρίων (ὄντι) φέρειν.* pro sollenni: *οὐ κρεῖσσον (οὐ καλὸν) ἐστιν ἀνδρὶ, φέρειν* (h. e. *ἔχειν*) *ἔρωτας* (*ἔρωτα*) *τῶν ἀλλοτρίων* (scil. *πλέον ἢ τῶν οἰκείων* e seqq.), *poetæ non decorum est*, non consentaneum est, poetam *præferre laudes exterorum heroum domesticis*; præstat tenere ea quæ sunt patria.

Οἴκοθεν μάτευε.
Ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαβες
Γλυκύ τι γαρυέμεν. παλαιαῖ-
σι δ' ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ,
Ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών.
Ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἷλεν,
Μόνος ἄνευ στρατιᾶς·
Καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν
Ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυ-
σθενὴς Τελαμὼν, Ἰόλᾳ πα-
ραστάτας ἐὼν, ἔπερσεν·

Ε. β'. Κ. ιά.

Καί ποτε χαλκοτόξων
Ἀμαζόνων μετ' ἀλκὰν
Ἔπετό οἱ· οὐδέ μίν

56. *σιν* in *ἀ.* malit Pauw. Metrum restituit idem:—Πηλεὺς 57. *ἄναξ ὑπέραλλον* sq. 59. *μόνος ἄνευ στρατιᾶς.* Ad Scholiorum ductum, novum hoc ac tumidum et *παρατραγῳδούμενον* a Pindaro videbatur Pauwio; itaque ille vitium subesse ratus, rescribebat: *μόνος ἀγιστρατίᾳ.* Varie quoque tentabat Mingarell. *μόνος ἄγων στρατιὰν, μόνος ἀνὰ στρατιὰν,* et al. [Matthiæ Observatt. pag. 41. pro *ἔγκον.* conj. *ἀγκόνησι,* i. q. *ἀγκοίνησι* (?). *Ex Schedis.*] 64. *χαλκότοξον* Ald. 65. Bis *ἀλκὰν* hic et 68. Fuit *αἰχμάν*? 66. Cur Iolaum pro Hercule memoraverit poeta v. 62. non assequi se profitetur Pauw, et tandem suspicatur legendum: *ἵπτα'* (*ἵπτᾳ'* voluit) *ἥρᾳ· οὐδί μιν.* ut *heros* sit Hercules; versu autem 62, *Ἰόλᾳ* accipit pro *σὺν Ἰόλᾳ παραστάτας ἰὼν* sc. Herculi. Enimvero Iolaus satis notus est ex fabulis tanquam Herculis comes, famulus et auriga: ut adeo qui Iolao adfuisse semper ad assequendum proclive sit. Nec vero Pindaro, tanquam Thebano,

54. *ποτίφορον—γαρύεμεν, habes accommodatum, idoneum, laudum argumentum, unde dulce carmen confici possit.*

55. *παλαιαῖσι δ'* (δὲ pro *γὰρ*) *ἐν ἀρεταῖς,* (ut Nem. i. 51.) *γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμὼν* (pro *ἔχων αἰχμὴν ἐξαίρετον* Iliad. σ. 387.), *nam et inter facta prisca* (est et illud quod) *Peleus hasta sua exultabat,* pro: Nobilis est in nostris fabulis Pelias hasta.

59. *μόνος,* comite tamen Jasone et Tyndaridis, ut Pherecydes narraverat; conf. Apollod. iii. 12. 7. cf. inf. iv. 88.

62. *Ἰόλᾳ παραστάτας ἰὼν,* una cum Iolao, qui et ipse adstabat Herculi pugna; erat is Herculis θεράπων et auriga. vid. Isthm. i. 21. 23.—Mox ad 64. cf. Isthm. vi. 39. sqq.

Ποτε φόβος ἀνδροδάμας
Ἔπαυσεν ἀλκὰν φρενῶν.
Συγγενεῖ δέ τις
Εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει.
Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ,
Ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, οὔποτ' ἀτρεκέϊ
Κατέβα ποδὶ, μυριᾶν
Δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς, τὰ μὲν, μέ-
νων Φιλύρας ἐν δόμοις,
Παῖς ἐὼν ἄθυρεν
Μεγάλα ἔργα, χερσὶ θαμινὰ
Βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων,

Iolaus inter infimos heroes censeri potuit, quippe qui inter heroes ἐγχωρίους a Thebanis præcipuo honore, ludorum quoque, afficeretur. Iolæa ipse poeta aliquoties celebrat, v. c. Ol. ix. 148, 9. 72. ἀρετεῖ poscit metrum, et hoc Schmidius receperat. Idem in Ἀχιλεὺς factum v. 75. nam metro invito Ἀχιλλεὺς habent edd. vett. ante Morell. et Steph. 78. Post θαμινὰ majorem distinctionem poni jubet Pauw, ut mox novo spiritu sequantur illa: βραχυσ. Sed multo aptior exit junctura, si distinguas cum Aldo: παῖς ἐὼν ἄθυρεν μεγάλα ἔργα χερσὶ θαμινὰ βρ. ἄ. πάλλων.

69—74. Universe extulit, quod de Telamone dicere volebat: *adeo innata virtus in Telamone eminuit.* Sententiam jam Ol. ii. 154. seq. ix. 152—8. vidimus. *prævalet* εὐδοξίᾳ συγγενεῖ pro ἀρετῇ. ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, *qui non tenet nisi quæ didicit,* τὰ διδακτὰ, Ol. ix. 153. διδακτὰς ἀρετάς. Ψεφηνὸς ἀνὴρ opp. εὐδοξίᾳ, *qui virtute non illustratur: is non satis sibi fidit,* non audacter in proposito manet, οὔποτ' ἀρετεῖ κατέβη (pro simplici βαίνει) ποδὶ, *verum,* ut insignem se reddat, *modo hoc modo illud aggreditur,* ἄλλοτ' ἄλλα πνέων, *spirans, audens, aspirans, appetens,* μυριᾶν δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται pro ἀτελῶς γεύεται (σὺν) νόῳ, dixit νοῦν ἀτελῆ, *qui nil efficit.* et ἀρεταὶ nunc sunt *studia virtutum,* h. e. rerum, quibus quis gloriam consequitur. Possis quoque totum locum ad seqq. referre, ut sibi ad Achillem aditum paret. Videtur tamen cum vss. 66, 67, 68. melius convenire. Mox 75. in τὰ μὲν æstuant Interpretes. Equidem jungo cum v. 85. ubi debebat sequi τὰ δὲ, ἄλλοτ, *cum puer—tum adultus.* [Cf. Philostrat. Imagg. ii. 3. *Ex Schedis.*]

Ἴσος ἀνέμοις, μάχᾳ λεόντεσσιν ἀ-
γροτέροις ἔπρασσεν φόνον·
Κάπρους τ' ἔναιρε· σώμα-
τα δὲ παρὰ Κρονίδαν
Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
Ἐξέτης τὸ πρῶτον. ὅλον δ' ἔπειτ' ἀὴ
Χρόνον τὸν ἐθάμβεεν Ἀρτε-
μίς τε καὶ θρασεῖ' Ἀθάνα,

Α. γ'. Κ. ιγ'.

Κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυ-
νῶν δολίων θ' ἑρκέων·
Ποσσὶ γὰρ κράτεσκεν.
Λεγόμενον δὲ τοῦτο πρότερον
Ἔπος ἔχω. βαθυμῆτα Χείρων
Τράφε λιθίνῳ τ' Ἰάσον' ἔνδον τέγει,
Καὶ ἔπειτά γ' Ἀσκληπιόν·

80. Ἴσον τ' erat. τ' post ἴσον sublatum volebat Schmidius, ut tamen mox. λεόντεσσι δ' refingeret: sed τὸ τ' tuetur Pauw, ut ad ἄκοντα alterum sit adjunctum. ἴσος legerat Schol. ut ad v. 88. manifestum fit: πολώκης γὰρ ἦν—οὕτως ἦν ἴσος ἀνέμοις. idque, arbitror, præstat. 82. ἴναιρι primum Morell. nam anteriores ἴναιριν. 83. σώμα-τι δὲ Ald. cum Schol. unde Schmidius refinxerat perperam: σώματι δὲ—ἀσθμαινόντι. 85. ἄν si est particula, otiosa est. Fuit ἴσιστ' ἀὴ χρ. pro ἀνά. 86. ἰθάμβεον Bodl. γ. sed vulgatum Pindaricum est. 91. πρωτέρων sua auctoritate reposuere Oxonienses. Vulgg. πρότερον, quod tamen non aliter accipiendum censeo, quam *priscum*. 92. Majorem στιγμὴν apposui, ut mira facinora adhuc narrata claudat sententia hæc. Ita quoque Schmidium fecisse video. Pauw πρότερον *tempore prius* interpretatur, et ad sequentia refert, quæ prius contigerunt, quam Achilles apud Chironem haberetur. 93. τράφε Schmidii debetur sollertiæ. vulgo τράφεν, et λιθίνῳ τ'. sed τ' sustulit Schmidius: Oxonienses autem refinxerunt γ'. — 94. Vulgo ἴσιστ' ἐν. Schmidius emendaverat ἄν. Monuerant: Oxonienses, referri ἐν vel ad τίγει vel ad τρά-

85: Jungenda, ut dixi, cum v. 75. τὰ μὲν—(τὰ δὲ) ὅλον ἀνὰ χρόνον ἰθάμβεεν αὐτὸν Α.

91—96. *Quod narro, a Chirone Achillem nutritum, a veteribus traditum est. Idem Jasonem et Æsculapium educavit.*

93. Attigit hæc Pyth. iv. 180. et 94. de Æsculapio Pyth. iii. 10. 79.

Τὸν Φαρμάκων δίδαξεν
Μαλακόχειρα νομόν.
Νύμφευσε δ' αὖθις ἀγλαόκαρπον
Νηρέος θύγατρα· γόνον τέ οἱ φέρ-
τατον ἀτίταλλεν ἐν ἁρμέ-
νοισι πάντα θυμὸν αὔξων.

E. γ. K. ιά.

Ὄφρα, θαλασσίαις ἀ-
νέμων ῥιπαῖσι πεμφθεὶς
Ὑπὸ Τροΐαν, δορί-
κτυπον ἀλαλὰν Λυκίων
Τε προσμένοι καὶ Φρυγῶν

φι pro ἰνίσφι. At Pauw. satis quidem severe, illud ἰν, inquit, probare non possum, et nugantur Interpretes etc. Tentat itaque vir doctus modo: ἴπιστιν, Ionum more, modo: Καὶ ἴπιστα Ἀ. et paullo melius: Καὶ ἴπιστά γ' Ἀ. ut in superiore versu λιθίνῳ σ' retineatur; atque hoc verum arbitror. Hiatum admittere Pindarus haud potuit et majusculis litteris apertum fit, quomodo ἴπιστ' ιν ex σά γ' oriri potuerit. [ἴπιστιν Boeckh: Commentt. pag. xiv. *Ex Schedis.*] 96. νόμον Ald. cum Bodl. γ. sed νομὸν inde a Rom. præeunte Schol. 98. Νηρίος Bodl. γ. Pindaricum. 99. -τατον ἀτίταλλιν, ἁρμί- sic lectum ante Schmid. qui, ut metro succurreret, refinxerat: γονάν τί οἱ φιρ-τάταν ἀτίταλλιν, ἰν ἁρμί-. Pro his ἀτίταλλί γι ἁρμ. cum hiatu Oxonienses dederunt, nescio an de suo: nam ex Bodl. γ. notant tantum ἁρμίνοισι. Certe ex Scholiis firmatur Schmidii lectio ἰν ἁρμίνοισι: ἴτριφιν ἰν τοῖς ἁρμοδίοις καὶ προσήκουσι τὴν Ἀχιλλέως παιδεύων ψυχήν. adeoque eam servandam arbitror. -τατον in principio ferri posse, ut in Iambico, Pauw contendit. 102. Negotium facit prima in ῥιπαῖσι correpta præter morem. cf. Pauw. 103. Schol. argutatur: οἱ δὲ ἁπλῶς εἰς τὴν Τροίαν ἤκουσαν. ἵνα ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς εἰς κίνται. οἱ δὲ ἔξωθεν τὸ, χώραν, προσυπήκουσαν. ἴν' ᾖ, ὑπὸ Τροΐαν χώραν. Schmidium objurgat Pauw ob resolutionem Τροΐαν factam, utpote in Iambico. Sed ita scriptum erat jam in edd. Steph. non modo, sed in omnibus omnino antiquis.

97. Redit ad Peleum, cujus filium educavit, cui jam ante *in matrimonium adduxerat Chiron Thetidem pulcram*, ἀγλαόκαρπον, ἀγλαὰν τὰς χεῖρας, ut alias λιυκώλινος, καλλίσφυρος.

100. θυμὸν αὔξων, *impertiens, instruens*, πάντα, pro *penitus*: sic inf. vi. 4. πᾶσα χειρὶ μίνη δύναμις, adverbio πάντως in epitheton mutato. Nisi placet pro κατὰ πάντα accipere. Mingarell. quærit, cur non ἁρμίνοισι πᾶσι dixerit. Puto lyricum tanquam exquisitius alterum prætulisse. τὰ ἅρμινα sunt *idonea, utilia*.

Δαρδάνων τε, καὶ
Ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις
Αἰθιόπεσσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ πά-
ξαιθ', ὅπως σφίσι μὴ κοίρανος ὀπίσω
Πάλιν οἶκαδ' ἀνεψιὸς
Ζαμενὴς Ἑλένοιο Μέμνων μόλοι.

Σ. δ'. Κ. ιγ'.

Τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος
Αἰακιδᾶν αὐτόθεν,
Ζεῦ· τεὸν γὰρ αἷμα·
Σέο δ' ἀγὼν, τὸν ὕμνος ἔβαλεν,

107. ἰγχεσιμόροις Rom. et seqq. edd. In Scholio præfigitur ἰγχεσιφόροις, quod Crat. in marg. et Morell. in contextu habent. Schmidius in metrum peccari ratus, primum ἰγχεμόροις tentat, tum ex Aldo retraxit ἰγχεσφόροις, quod quoque Bodl. γ. habet. Si Pauwium audimus, etiam vulgata ἰγχεσιμόροις ferri potest in tali metro. Sustuli quoque στιγμὴν post χεῖρας v. 108. saltem melius ponitur post Αἰθιόπεσσι, ut Aldus fecit cum Bodl. γ. [Pro χεῖρας Jacobs conj. κῆρας. *Ex Schedis.*] Expuli et h. l. importunum φρεσί. Tandem v. 109. Aldus πάξαι θ' (θ' pro τι). Eidem deest μή. [112. ἄραρε Gilb. Wakefield mutat in ἄρορε. (Silv. Part. i. p. 78.) *Ex Addendis.*] 113. αὐτόθεν est, *ex gestis ad Trojam* antea memoratis. Ab his profecta est summa Æacidarum gloria. Jacobs Animadverss. pag. 228. pro αὐτόθεν conj. οἰκόθεν, ut v. 53., h. e. *propriis gentis virtutibus, factis, decoribus.* 114. Vett. edd. distinguunt: αὐτόθεν. Ζεῦ, τεὸν γὰρ etc.

106—111. καὶ (ἔφρα) ἰγχεσφόροις ἐπιμίξαις Αἰθιόπεσσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ πάξαιθ', e seqq. supplendum Μέμνονος, ὅπως (αὐτὸς) μὴ μόλοι πάλιν ὀπίσω οἶκαδε. Proprie *manu hasta* impingitur præcordiis seu pectori; nunc ipsa *manus*: ἔφρα ἐμπήξαιτο χεῖρας ταῖς φρεσί. Eandem fabulam attigit inf. vi. 84. Isthm. viii. 116. *Heleni patruelis* est Memnon; quia ejus pater Tithonus Priami est frater. ἐπιμίξαις sc. τὰς χεῖρας, ut etiam alibi de congressu. Nam an absolute dictum sit ἐπιμίξαις, dubito.

112, 113. *O Jupiter, tua enim stirps sunt, Æacidarum gloria ex his* ad Trojam gestis *profecta est.*—φέγγος, ut jam Ol. ii. 102. Pyth. viii. 138. ἄραρε, *apta est ex his, prodiit.* V. v. 81.

114—122. Ζεῦ, τεὸν γὰρ αἷμα. (ut mirum non sit Æacidas clarum nomen esse adeptos.) σέο δ' ἀγὼν, (*tibi vero etiam sacrum est certamen* s. *victoria*) τὸν ὕμνος ἔβαλεν, (noto tropo de laudum scope: v. c. Ol. ii. 161.) pro βάλλει. Post ὑπὲρ τίων interpunctio delenda; nam jungenda: ὕμνος πιλαδίων ἐπιχώριον χάρμα

Ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρ-
μα Πελαδέων. βοὰ δὲ νικαφόρῳ
Σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει·
Ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλέ-
ϊ προσέθηκε λόγῳ
Καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις
Πυθίου Θεάριον. Ἐν δὲ πείρᾳ
Τέλος διαφαίνεται, ὧν τις

116. ὀπὶ vitium Bodl. γ. 117. βοᾷ olim aliquot ap. Schol. 119, 120. εὐκλεῖ Rom. cum seqq. εὐκλέ-ϊ Schmidius ex Aldo dedit, cum Bodl. γ. 120. Sustuli interpunctionem post λόγῳ, ut, quod Pauw quoque monet, jungantur: ὃς τάνδε νᾶσον καὶ Θεάριον, σεμνὸν μερίμναις ἀγλααῖς Πυθίου, προσέθηκε λόγῳ εὐκλεΐ. aut, quod melius, ὃς τάνδε νᾶσον προσέθηκε λόγῳ εὐκλεΐ, καὶ Θεάριον σεμνὸν Πυθίου (προσέθηκε) μερίμναις ἀγλααῖς. Ita utrumque, λόγος et μέριμναι, de hymno accipiendum. Debet per Θεάριον, pro Θεώριον, (fuit is locus publicus in urbe Ægina, Apollini sacer. cf. Schol.) aut sacerdotium, aut tota urbs designari.

(σὺν) ὀπὶ νέων. βοὰ δὲ συμπρέπει Ἀριστοκλείδᾳ νικαφόρῳ, *competit, debetur:* quod simplicius alibi extulit: Ol. ii. 83. Pyth. v. 139. Etiam Mingarell. sic accipit, et laudat Æschyl. Suppl. 467. τύχῃ γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ κλέα.

119. ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλεΐ προσέθηκε λόγῳ (ut προσέμιξε Ol. i. 34.) *famæ claræ admovit*, celebrum reddidit, ϗ (προσέθηκε) σεμνὸν Θεάριον Πυθίου ἀγλααῖσι μερίμναις, *et inseruit poetarum carminibus dignitatem Theori, quam ille tenet*, s. ipsum Theorum. Fuisse videtur sacerdotium Apollinis, forte cum magistratu, in Ægina. Θεάριον, pro Θεώριον, locus sacer Apollinis Pythii, qui et ipse Θεώριος dictus: ut ex Hesych. h. v. discimus. In eo sacra faciebant οἱ Θεωροί.

122—131. Expedii locum, quantum licuit; nunc hoc addo. Aristoclida pancratiastes in ætate erat constitutus jam provectiore; excelluerat idem puer, juvenis, vir, et jam senilem minabatur prudentiam. Iterum universe hoc extulit: Ἐν δὲ πείρᾳ (*ipsa re*) τέλος διαφαίνεται ὧν τις ἐξοχώτερος γίνηται (τέλος ἑκάστου, ἐν οἷς). Dicitur τέλος πράγματος id quod summum est in re, summa rei, adeoque ipsa res. διαφαίνεται, ἐν οἷς τις ἐξοχὴς ἔσσι. *Cernitur, qua in re quis excellat inter alios, seu in puerili seu in virili seu in provecta ætate.* Porro v. 127. restituo interpunctionem, quam Schmidius non bene sustulit. τρίτον ἐν παλαισίοις· (pro παλαισὶ ἐν παλ.) μέρος ἕκαστον οἷον ἔχομεν βρότειον ἦθος, h. e. οἷον, ὡς, ἔχομεν ἕκαστον μέρος, *unamquamque vitæ partem, quam vivimus nos mortales.* Tum distinguo ἰλᾷ—ὁ μανρὸς αἰών, φρενῶν δ' ἐπάρτι τὸ παρεσσόμενον (τοῦ παρέντος φρονεῖζειν). *Provectior vita etiam quartam virtutem admovet, adducit*, τὴν φρόνησιν. τὴν τετάρτην ἀρετὴν ἔχει, διδάσκει γὰρ φρονεῖν τὸ παρέν. Sequitur τῶν, ἄν, οὗ, οὐκ ἄπειρος. *Ab quo ætatis gradu ille haud multum abest.* Etiam Schol. legerat in suo ὁ θνατὸς αἰών, et video nunc hoc magis lyricum decere.

Ἐξοχώτερος γένηται,

A. δ'. K. ιγ'.

Ἐν παισὶ νέοισι, παῖς· ἐν
Δ' ἀνδράσιν, ἀνήρ· τρίτον
Ἐν παλαιτέροισι·
Μέρος ἕκαστον οἷον ἔχομεν
Βρότεον ἔθνος. ἑλῷ δὲ καὶ τέσ-
σαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰὼν, φρονεῖν
Δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον.
Τῶν οὐκ ἄπεστι. χαῖρε
Φίλος. ἐγὼ τόδε τοι
Πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ

124. Post *γίνηται* majorem *στιγμὴν* vulgg. edd. sustuli: minorem, quam Pauw quoque requirit, ed. Rom. habebat, quam male deservere: *τὶς—παῖς ἐν παισὶν ἐξοχώτερος* et sic porro. 127. Τ' *ἐν παλαιτέροισι* scribendum cum Pauwio; dictum pro *παλαιός τι* (h. e. *γέρων*) *ἐν παλαιτέροις· ὡς ἕκαστον μέρος*, h. e. *ὡς ἑκάστην τῶν προλιχθεισῶν ἡλικιῶν, βροτοὶ ὄντες λαγχάνομεν*, ut juvenes, viri, senes sumus. 128. Ante Schmid. interpungebatur post *παλαιτέροισι*. *Μέρος ἕκαστον οἷον* etc. Sic et Schol. cum Bodl. γ. Hoc repetii. Induxerant Oxon. *ἐν π. μέρος. ἕκαστον—*. 130. Reponi curavi *ὁ μακρὸς*, quod Oxonienses (qui *ὁ* omittunt) videntur edere voluisse; saltem metrum ita postulat scribere, et sic Aldus, unde hæc lectio repetita. Vulgo *ὁ* deest, et *θνατὸς*, legitur inde a Romana: quod Schmidius emendavit *ὁ θνατός*. Brub. Morell. *θνατὸς ἰών*. Sensus autem: *ὁ μακρὸς αἰὼν ἑλᾷ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς*, h. *φέρει, ἐπάγει ὁ βίος ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀρεταῖς τῶν τριῶν ἡλικιῶν*, in quibus aliquis an excellat, experimentis declaratur, *καὶ τετάρτην τινὰ ἀρετὴν, τὸ περὶ τοῦ ἐνεστῶτος φροντίζειν*. hæc ultima sic effert: *φρονεῖν δ' ἐνίστει τὸ παρκείμενον. Τῶν οὐκ ἄπεστι*, h. *et hæc cadunt in Aristoclidem. πρὸς τὰς τρεῖς ἐκείνας ἑκάστῃ ἡλικίᾳ προσαρμοζούσας ἀρετὰς καὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν κέκτηται ὁ Ἀριστοκλείδης*. aut, ut in Nota reddidi: *a quo ætatis gradu ille non multum abest*. 131. *παρακείμενον* Bodl. γ.

133—138. Potest forte *χαῖρε* esse *προκίνοντος*. Nam seqq. spectant ad *πρόπεμψιν*. Possit esse *salve* in adventu: nam *mittitur* carmen. Mitti vidimus aliud Pyth. ii. 126. Sed utroque comparato intelligo esse potius a formula discedentis seu epistolam finientis petitum. Carmen cum potione melle et lacte mixta comparat. Sollenni more confunditur comparans cum comparato: pro *τόδε* (*ὡς*) *μέλι. κιρναμένα δ' ἔιρε' ἀμφίπυτι πόμ ἀοίδιμον*, non est, ut præterea ros adjiciatur; verum *κιρναμένη ἵέρση* est *idem ille mixtus (infusus) liquor*, qui

Σὺν γάλακτι, (κιρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφ-
ἔπει πόμ' ἀοίδιμον) Αἰο-
λῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,

E. δ'. K. ιά.

Ὀψέ περ. ἔστι δ' αἰε-
τὸς ὠκὺς ἐν πετανοῖς,
Ὃς ἔλαβεν αἶψα, τη-
λόθε μεταμαιόμενος,
Δαφοινὸν ἄγραν ποσίν·
Κραγέται δὲ κο-
λοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
Τίν γε μὲν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοί-

135. Interpungi potest duplici modo, aut ut πόμα ἀοίδιμον jungatur cum μίλι per appositum, utque interposita sint: κιρναμένα δ' ἔιρσ' ἀμφίκει: tum hæc ἔιρσα esset aliquid *quod adjungitur*, χρασικραμένον ἐστί: parum commode, cum potius sit ipsa illa potio, mel cum lacte; aut ut interpungatur post πόμα ἀοίδιμον, ut sit κιρναμένα δ' ἔιρσα ἀμφίκει πόμ' ἀοίδιμον, eo sensu, quem vides in Nota. Quod *carmen suum* cum *dulci potione* comparat, insolens videri nequit post Ol. vii. 1. sqq. 12. sqq. Idem πόμα ἀοίδιμον appellat; quod potest simpl. accipi *præclarum*, ut posui in Nota. Nec tamen dubito poetam audacius h. l. πόμα ἀοίδιμον dixisse, quatenus *cantu*, ἀοιδῇ, constat, et adjunxisse ἀοίδιμον Αἰολῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν, *cantu cum tibia*, ἀειδόμενον πρὸς αὐλόν, quo ducere forte possit adjectum: Αἰολῖσιν ἐν πνοαῖς αὐλῶν, *modis* tibiæ *Æolicis*. Nec comparari potest inf. viii. 25. μίτρα καναχηδὰ πεποικιλμένη. v. sup. Pyth. ii. 128. Ol. i. 164. 136. Post ἀοίδιμον ab Oxoniensibus interpungitur. Etiam ἴερσ' et ἴερσ' ante Schmid. scribitur v. 135. 139. πετανοῖς omnes, quantum video, ubique: quod unde aut cur in πεταναῖς Oxonienses mutarint, nec apparet, nisi forte ex Pyth. viii. 46. Occurrit utrumque. 142. δαφοινὰν Bodl. γ. male.

coronat, ambit oram poculi, adimplet poculum præclarum. Tum πίμπω ἐν πνοαῖσιν Αἰολῖσιν αὐλῶν ὀψέ περ. h. σύν. *mitto illum potum.* s. *hymnum, inter cantum tibiarum accinentium, serius quidem.*

138. sqq. Sunt hæc divinando potius quam interpretando assequenda. Universe efferri ea, quæ de *uno aliquo* dicenda erant, etiam hic observa. Possunt autem ea et *ad victorem* et *ad poetam* referri. Cum omnes vias inierim, hoc præferam: commendaverat carmen suum poeta, *sero quidem missum; verum impetu semel facto evolasse se et sublimem ferri ut aquilam, dum interea alii poetæ humilia sectentur.* Subjicit v. 145.: *esse autem carmini materiem idoneam in hoc victore laudes e victoriis pluribus.* εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοίσας, *favente tibi Musa*, ut celebratus sis præclaro carmine.

σας, ἀεθλοφόρου λήματος ἕνεκεν
Νεμέας, Ἐπιδαυρόθεν
Τ' ἄπο καὶ Μεγάρων, δέδορκεν φάος.

148. Ubique interpungitur Ἐπιδαυρόθεν ϵ' ἀπὸ, κ. Nec tamen video, quidni scribatur commodius: Ἐπιδαυρόθεν Τ', ἀπὸ καὶ Μεγάρων, h. φάος δίδορκέ τιν ἀπὸ Νεμέας, Ἐπιδαυρόθεν τε καὶ ἀπὸ Μεγάρων. *affulget tibi decus, laus, ex Nemeis, Epidauriis et Megarensibus victoriis.* Sic et supra Ol. i. 151. sqq. τὸ πάλαι Πίλοπος ταλάθεν δίδορκε *longe fulget in Olympiorum cursibus* accipi potest.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ δ'.

ΤΙΜΑΣΑΡΧΩ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

Commendatur a dulcedine carmen—13. consecrat id victori et insulæ Æginæ et patris memoriæ—35. hinc ad veteres heroes Æginetas digreditur, Telamonem, Herculis comitem, et hinc ad Herculem ipsum. At v. 53. revocat se a digressione, v. 71. tamen ad alios procedit heroes Æginetas: Teucrum, Ajacem, Achillem, Neoptolemum, Peleum. At v. 112. iterum revocat se et ad tribules redit Theandridas. Inde v. 129. laudat avunculum victoris, v. 144. avum et Melesiam alipten.

Διαίρεσις ά. Κ. ιγ'.

ΑΡΙΣΤΟΣ εὐφροσύνα
Πόναν κεκριμένων

Εἶδος est μονοστροφικὸν, duodecim stropharum, seu diæreseon, ut inf. Isthm. viii. perperam in strophas, antistrophas et epodos distinctarum. Delevi siglas *A.* et *E.* Antistrophen et Epodon declarantes. Prorsus novam distributionem versuum iniit Mingarellus. 2. Mingarell. conj. κεκριμένων, victoris, ut κριθείς,

1. Fuit Timasarchus Timocriti f. luctator, victor ἐν πάισι v. 146. e tribu Theandridarum 118. avus maternus Callicles 130. avus paternus Euphanes

Ἰατρός· αἱ δὲ σοφαὶ
Μοισᾶν ϑυγατέρες ἀοιδαὶ
Θέλξαν νιν ἁπτόμεναι.
Οὐδὲ ϑερμὸν ὕδωρ τόσον
Γε μαλϑακὰ τεύχει
Γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρ-
μιγγι συνάορος.
Ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώ-
τερον βιοτεύει,
Ὅ, τι κε σὺν Χαρίτων τύχᾳ
Γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαϑείας.

Δ. β'. Κ. ιγ'.

Τό μοι, ϑέμεν Κρονίδᾳ

victor, inf. Nem. vii. 10. Malit quoque νιν referre ad πόνους. 4. ϑύγατρες Schmidius edidit. ϑυγατίρες erit tribrachys pro iambo. Tum ϑέλξαν νιν, scil. τὴν εὐφροσύναν, jungenda noli dubitare; quod Lat. condiunt, ducunt lætitiam, πηλοῦσι, suaviorem reddunt, ἁπτόμεναι αὐτῆς, sumentes eam sibi argumentum, celebrando decus victoriæ. 6. τόσσον, quod vitiat metrum, iterum intulerunt Oxonienses τόσον. Ald. Brub. Morell. et Steph. recteque Schmidius tuetur. Plutarchus de Tranquill. p. 467. Frf. D., ubi h. l. respicit, legisse videri debet τοσόνδι, et mox pro τιύχει, τίγξι vel τίγγει, quam quidem lectionem magis esse ornatam nemo dubitet. 8. ὅσσον Schmidius emendaverat: accedit Pauwius. Dubito equidem, an hiatum inferre expediat. An fuit γυῖά θ', ἅσσον? Ceterum metra verss. 8, 9. mutavit Schmidius, nec constat, qua auctoritate et qua de caussa. Suspicor, caussam fuisse hanc, quod videbat in antiqua ratione primum pedem modo iambum modo spondeum esse. Dubitavi, an mutarem. Cum tamen nondum omnia ad liquidum perducta viderem, nec mihi ipse ubique satisfacerem: melius visum est, nil mutare. Edd. ante ipsum cum Metrico, cui Pauw adstipulatur, v. 8. choriambicum

144. — εὐφροσύνα, hilaritas, voluptas, ærumnis exhaustis, est ἄριστος ἰατρὸς πόνων κεκριμένων, τελεσθέντων. ἰατρὸς pro ἴαμα, φάρμακον, (Pyth. iv. 332.) levamen, compensatio, ut ἄκος ὑγιηρὸν sup. Nem. iii. 29. Carmina ϑέλξαν, ϑέλγουσί νιν, sc. τὴν εὐφροσύνην, recreant, h. e. condiunt, novam jucunditatem afferunt. Mox 8. εὐλογία est laus, hymnus. ea τιύχει μαλϑακὸν, aut verius τίγγει, recreat. Hymnus συνάορος φόρμιγγι, ut φόρμιγξ συνήορος δαιτί Odyss. ϑ. 99. Tum 10. ῥῆμα, ut λόγος, pro laude, carmine, et ῥῆμα ἐργμάτων, hymnus, laus rerum gestarum superstes est ipsis factis.

Τε Διΐ καὶ Νεμέᾳ
Τιμασάρχου τε πάλᾳ
Ὕμνου προκώμιον, εἴη.
Δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν
Ἠΰπυργον ἕδος, δίκᾳ
Ξεναρκέϊ κοινὸν
Φέγγος. εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τι-
μόκριτος ἁλίῳ
Σὸς πατὴρ ἐθάλπετο, ποι-
κίλον κιθαρίζων
Θαμά κε, τῷδε μέλει κλιθείς,
Ὕμνον κελάδησε καλλίνικον

dimetrum acatalectum, et v. 9. Ionicum hephthemimeres edunt: Τυῖα, τόσσον ἰύλογία Φόρμιγγι συνάορες, et sic in ceteris. 16. In Τιμασάρχου tertia longa spondeum in loco secundo iambici coli infert. Unum est simile inf. 107. Pauw conj. Θεανδρίδου fuisse: fuit enim Timasarchus ex tribu Theandridarum. cf. v. 118. 17. ὕμνου προκώμιον. lego ὕμνον. vid. Not. 19. Iterum male deseruerunt Schmidium Oxonienses, recipiendo Εὔπυργον: metrum requirit Ἠΰπυργον. [25. Heynius in textu delevit comma post κε posuitque post μέλει.]

17. ὕμνου προκώμιον non expediunt Grammatici. Carmen, quod ante pompam canitur ducendam seu ductam, vel quod præludit aliis futuris victoriis, partim locum non habet, partim cum voc. adjecto ὕμνου non convenit. Vitium inest; scripsit Pindarus ὕμνον προκώμιον. Est ὁ καὶ ἡ προκώμιος. (τὸ est διὰ ὅ) *quare contingat mihi condere hunc Hymnum, qui præeat pompæ, qui ducat pompam victoris,* dum accinitur.

18. Ægina, κοινὸν φέγγος, φῶς, *salus,* σοῖς ξένοις, δίκᾳ, h. e. διὰ τὴν δίκην, quæ propterea ξεναρκὴς est, *justitia advenas ab injuriis defendens.* Inter laudes Æginæ hoc ipsum vidimus Ol. viii. 28. sqq.

21. sq. Obscura hæc de patre victoris, quia nihil aliunde de eo novimus. Videtur et ipse victor fuisse ludis Thebanis; idem citharam pulsasse. *Hymnum* igitur *in filium victorem* e Nemeis, Athenis et Thebis, ait poeta *patrem, si adhuc viveret, sæpe fuisse repetiturum cithara, sibi placentem in hoc carmine.*

25. τῷδε μέλει κλιθείς, προσκλιθείς, ut ἰζισδόμενος de *studio, quo incumbimus in rem, applicamus animum.* [pater si viveret, recubans in epulis sæpe tacta cithara iteraturus esset hymnum meum hunc enumerantem victorias filii. *Ex Schedis.*]

26-29. Junge Ὕμνον καλλίνικον πίμψαντα ὄρμον στιφάνων ἀπὸ Κλεωναίου ἀγῶνος etc. v. V. L. et ἰωνύμων 30. junge cum στιφάνων. Thebis 31-33. fuere Iolaëa (τὰ Ἰολάεια) et Heraclea ad Amphitruonis tumulum.

Δ. γ'. Κ. ιγ'.

Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶ-
νος ὅρμον στεφάνων
Πέμψαντα, καὶ λιπαρᾶν
Εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν,
Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις·
Οὕνεκ' Ἀμφιτρύωνος ἀ-
γλαὸν παρὰ τύμβον
Καδμεῖοί νιν οὐκ ἀέκοντες
Ἄνθεσι μίγνυον,
Αἰγίνας ἕκατι. φίλοι-
σι γὰρ φίλος ἐλθὼν
Ξένιον ἄστυ κατέδραμεν

29. Æstuant in πίμψαντα interpretes, etiam Oxonienses. Pauw, ad ὕμνον non nisi inepte referri clamans, emendat: πίμψαντι, scil. Τιμασάρχῳ, et ne secunda persona v. 23. offendat, iterum mutat ὅς. Mingarell. στιλάδησι τὸν πίμψαντα τὸν ὕμνον. *caneret eum qui misit.* Noli turbari; nihil expeditius, quam "Τμνον πίμψαντα (h. πρεσάγοντα, ἀγγίλλοντα) ὅρμον στιφάνων (*plures victorias*) ἀπὸ ἀγῶνος Κλεωναίου. *Hymno* et *Como* toties tribuit hoc poeta, ut *nuntiet, afferat, adducat*, victoriam, decus, laudem. Itidem *Comus advenit, invehitur, incedit, excipitur*, v. c. Ol. vi. 165. sq. xiii. 29. sq. Pyth. v. 27. Et nunc repente omnia ista exciderunt animo? Schol. legisse videtur: πίμψαντος, invito metro. 30. Ἀθανᾶν recte Ald. Vulgg. Ἀθηνᾶν. 31. Dura est inversio, sed poetæ, non adeo insoleus, pro ἀπὸ Θηβῶν τε. Pauw conj. Θήβας τε ἑπτακύλου. et Mingarell. Θηβᾶν τε ἑπτακυλᾶν, fœdo hiatu. Immo variavit structuram poeta. 36. Hic et v. 75. et 127. spondeus in principio pro trochæo occurrit. Vidit quoque Schmidius. Ad Antispastum, ita variantem, rem revocat Pauw.

29. Ἀθάνας λιπαρὰς dixit et inf. Isthm. ii. 30. et in alio carmine erant αἱ λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι καὶ ἰοστέφανοι, Ἑλλάδος ἕρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι. conf. Æschin. Epist. iv. [v. Fragm. p. 74. *Ex Schedis.*] Loca congresserunt Schneider in Vitam Pindari p. 38. et Wyttenb. Bibl. crit. vol. iii. 1. p. 49. Ad laudes Athenarum cf. Pyth. vii. pr.

32. *Victor fuit renuntiatus a Thebanis haud invitis*, ipse Timocritus (nam νιν vix alio quam ad ipsum patrem spectare potest), *tanquam a cognatis*, quia Ægineta erat, respectu originis utriusque gentis ab Ægina et Thebe, Asopi filiabus. v. Schol. ad h. l. cf. Isthm. viii. 34. sq. vi. 45. sq. Herodot. v. 80. et sup. ad Ol. viii. 140. sq. [an: Thebani in laude victoris lubenter patris nomen pronuntiarunt, qui hospitii jure cum iis conjunctus erat. *Ex Schedis.*]

Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

Δ. δ'. Κ. ιγ'.

Ξὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν
Καρτερὸς Τελαμὼν
Πόρθησε καὶ Μέροπας
Καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν
Ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ,
Οὐ, τετραορίας γε πρὶν
Δυώδεκα πέτρῳ
Ἡρωάς τ' ἐπεμβεβαῶτας
Ἱπποδάμους ἕλεν
Διὸς τόσους. ἀπειρομάχας
Ἐών νε φανείη,
Λόγον ὁ μὴ ξυνιείς. ἐπεὶ
Ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

Δ. έ. Κ. ιγ'.

Τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν

40. Τροΐαν emendarat Schmidius pro Τροίαν. Et hoc ipsum admittit Pauw. Τρωΐαν sc. χώραν, γῆν. Isthm. iv. 64. est ὅσοι Τρῳάνδ' ἔβαν. 41. Κραταιὸς, vel κράτιστος conj. hocque recepit Schmidius, ut ceteris versibus par esset. Hic probandam se præbet illa ratio versus dispescendi, qua esset: ξὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν κρατε- 41. ρὸς Τελαμὼν πόρθη- 42. σε καὶ Μέροπας καὶ τὸν 43. μέγαν πολιμιστάν. 49. Edebatur Δὶς τόσους. ita similis est versui 36. Schmidius ex Aldo dedit: Δὶς τόσους. 50. ἰάν νε Ald. 51. Notabilis est lectio ap. Stobæum Serm. clii. p. 526. ed. Wech. et Schol. Sophocl. ad Elect. v. 1032. ἰκη- ριάζοντα (τὸν βλάπτοντα, aut, ut Hesych. βιάζοντα), ut ια una syllaba efferatur.

44. v. Schol. Apollon. i. 1284. Ab insula Co Pallenen adversus Gigantes processerat ap. Apollod. ii. 7. 1. In ea pugna Alcyoneus cæsus ibid. i. 6. 1.

45. οὔ γε πρὶν, πρὶν ἵλεν sc. Alcyoneus.

53. sqq. Iterum in eo erat, ut de Hercule longam digressionem ingrederetur, a qua se revocat. τὰ μακρὰ (τὰ μακρότερα) *ut eloquar, prohibet et lex* (carminis: cum Ægineta victor celebrandus sit, non Thebanus) [Heynius, deleta voce *Thebanus*, adscripsit *Hercules*.] *et tempus properans*: potuit carmen ad

Ἐρύκει με τεθμὸς
Ὧραί τ' ἐπειγόμεναι·
Ἰϋγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ
Νουμηνίᾳ θιγέμεν.
Ἔμπα, καί περ ἔχει βαθεῖα πόντιὰς ἄλμα
Μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλία· σφόδρα δόξομεν
Δαΐων ὑπέρτεροι ἐν
Φάει καταβαίνειν·
Φθονερὰ δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων,
Γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει·

57. Νουμηνίᾳ a θιγέμεν regi nequit: et errat Schmidius, qui id fieri aiebat, laudatis locis P. viii. 33. iv. 528. Emendat Pauw, quod in promtu est, Νουμηνίας vel Νουμηνίαν, quæ scilicet Como et festivitati erat præstituta. At v. Not. 61. δέξομεν Schmid. ex Aldo. reliquæ: δέξαμεν.

certum diem esse promissum; nam v. 122. συνθέμενος, *pollicitus*. Ἰϋγγι (v. Pyth. iv. 381.) δ' ἕλκομαι ἦτορ Νουμηνίᾳ θιγέμεν· sic ceteris convenient: *etsi admodum cupio attingere hæc in sollenni hoc.* [*in carmine tali. Ex Schedis.*] θίγειν scil. τῶν μακρῶν ἐπέων de Hercule: in quo se sibi tantopere placere sæpius dixit. νουμηνίᾳ est pro ἐν νουμηνίᾳ, et hæc pro *festo ludorum*, adeoque et pro *hymno*.

58. ἔμπα καίπερ ἔχει — *Etsi mare altum te*, anime mi, *jam tenet in medio cursu*, (narratione, quam instituera de Hercule, jam aliquantum provecta) *tamen insidiosis illecebris resiste*, noli in digressione progredi. Ita non habebunt inimici, quod in me arrodant: id quod a v. 62. ornat: *multum videbor superior esse obtrectatoribus*; pro *esse* dixit ἐν φάει καταβαίνειν, de splendido, glorioso incessu, quando quis, rebus gestis conspicuus, insigni laude ornatur, λαμπρύνεται, φλίγεται, φαεννός ἐστιν, ut alias de victoribus loqui amat. *Obtrectatores enim* (v. 64.) *clam varia in me incassum meditantur, sed meam virtutem, adeoque et laudem, nunquam atterent* v. 66. sqq. φθονερὰ βλέπων, φθονερός, et ἄλλος ἀνὴρ pro ἄλλος τις. Videtur autem poeta in nonnullorum reprehensionem incurrisse, quod Herculis ubique laudes carminibus intruderet. Subjungit itaque 66—70. *At mihi ingenium, quod naturæ aliqua felicitas dedit*, (invidorum obtrectatio non eripiet) *ætas progressa perficiet*. In personam mutatus Πότμος ἄναξ, qui Nem. v. 75. est Πότμος εὐγενὴς, ὁ Δαίμων, *felicitas in nascendo*; hanc sibi *perpetuam* fore ait. Quod in voti parte extulit Horatius: *integra cum mente nec turpem senectam degere nec cithara carentem*; hoc tribuit *tempori*: ὁ χρόνος ἔργων τελέσαι (*potest et perficere et ad finem servare*) πεπρωμένων h. κατὰ τὸ πεπρωμένον.

Δ. ζ. Κ. ιγ΄.

Χαμαὶ πετοῖσαν. ἐμοὶ
Δ' ὁποίαν ἀρετὰν
Ἔδωκε Πότμος ἄναξ,
Εὖ οἶδ', ὅτι χρόνος ἕρπων
Πεπρωμέναν τελέσει.
Ἐξύφαινε γλυκεῖα καὶ
Τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ,
Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ μέ-
λος πεφιλημένον
Οἰνώνᾳ τε καὶ Κύπρῳ, ἔν-
θα Τεύκρος ἀπάρχει
Ὁ Τέλαμωνιάδας· ἀτὰρ
Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρῴαν·

Δ. η΄. Κ. ιγ΄.

Ἐν δ' Εὐξένῳ πελάγει

66. χαμαιτυπεῖσαν vulgg. at divisim Ald. 68. Ἔνδωκε Schmid. refinxerat propter antitheticos. Est tamen Colon Iambicum. [ἄνακ Gilb. Wakefield vertit in ἄπαξ. (Silv. Part. i. pag. 78.) Ex *Addendis.*] 75. Οἰνώνᾳ metro veritus Schmid. legit, quoniam inf. Isthm. viii. 45. Οἰνωνία νᾶσος et ap. Ovid. Met. vii. 472, 3. *Œnopia* occurrit: sed Οἰνώνᾳ defendunt (convenit v. 36.) Oxon. et Pauw: hic etiam coli vitium nemini observatum deprehendit: scribendum enim:—Κύπρῳ, Ἐν- 76. Θα Τ. ἀ. cum esset—Κύπρῳ, 76. Ἐνθα Τ. 76. ὑπάρχει Schmidius, uti Scholiis præfixum invenitur, *primus auctor regni est.* Ἀπάρχειν pro simplici ἄρχειν dictum accipit Pauw. alioqui conj. ὑπάρχει. An in ὑπάρχει ,latet seorsum, *procul a patria, in alia terra?* 79. Ἐν δ' spondeus in princip io Iambici. Nec probandus Schmidius, qui cum Aldo δ' ejecit.

71. Nunc ad laudes heroum Æginetarum procedit. αὐτίκα, *statim, primo loco.* Mox 76. ὑπάρχει, si sanum est, accipiendum, ut in V. L. dixi, *procul a patria regnat*, h. e. pro heroe colitur. Ut dii regnare dicuntur, præesse locis quæ tuentur, in quibus coluntur. Contra *Ajax* Salamine, *in patria pro heroe colitur.* Eodem sensu mox κρατεῖ. 80. Leucen Insulam declarat: quæ Achillis heroïs sedes cum Iphigenia: v. Antonin. Lib. 27. et ibi Munck. [V. supra ad Olymp. ii. 142. Ex *Schedis.*] 81, Thetis Phthiæ colitur præcipue.

Φαεννὰν Ἀχιλεὺς
Νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
Φθίᾳ· Νεοπτόλεμος δ' Ἀ-
πείρῳ διαπρυσίᾳ,
Βουβόται τόδι πρῶνες ἔξ-
οχοι κατάκεινται
Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς
Ἰόνιον πόρον.
Παλίου δὲ πὰρ ποδὶ λα-
τρίαν Ἰαωλκὸν,
Πολεμίᾳ χερὶ προστραπὼν,
Πηλεὺς παρέδωκεν Αἰμόνεσσιν,

Δ. ϛ'. Κ. ιγ'.

Δάμαρτος Ἱππολύτας
Ἀκάστου δολίαις
Τέχναισι χρησάμενος.

80. Hic idem haud dubie recte dederat Ἀχιλιὺς pro Ἀχιλλεύς. 86. Δωδόναθεν Ald. operarum incuria: sed Schmidius involavit, ut trochæum extunderet. Pauwius ex hoc et 112. colo colligit, etiam octavum colon strophæ non epichoriambicum trochaicum, sed epichoriambicum antispasticum esse. cf. v. 34. et 47. ἰρχόμενοι etiam Ald. quod non spernit Mingarellus. 87. Ἰώνιον sphalma ed. Rom. et Brub. 89. Vulgo λατρείαν. Schmid. emendat λατρίαν. Amat autem Pindarus -ιος pro -ειος, et λάτριος ac λάτριος frequentatur. 90. χιρὶ recte Schmidius, urgente metro, pro χειρί. Ut interpunxi, accipio: στρατιᾷ πρὸς αὐτὴν (σὺν) πολιμίᾳ χιρὶ, *hostili vi aggressus*: pro προστραπόμενος. Rem attigerat Nem. iii. 58, 59. conf. v. 48. Scholium νικήσας ἐν πολίμῳ διὰ τροπαίου ὁ Πηλιὺς præivit Intpp. qui vertunt *Iolcum quum expugnasset*. Videtur Schol. legisse προτραπών. *evertens*. 94. χρησαμίνης interpolavit Schmidius, ut ad Hippolyten referatur, *dolosis artibus* in Peleum *usam*. quod est vulgare pro lyrico. Mingarellus et Matthiæ noster

88. De fabula v. 88. cf. Nem. iii. 58. Isthm. viii. 88. Apollod. iii. 13. 7. Not. p. 801. At de altera v. 92. sqq. cf. mox Nem. v. 48. et Apollod. iii. 13. 3. et Not. p. 788. sq. In v. 90. jungenda sunt παρίδωκιν λατρίαν Αἰμόνισσι. *hostili vi aggressus Iolcum*, Acasto superato, *subjecit ditioni Hæmonum*. Mox v. 94. χρησάμενος recte videor exposuisse: *expertus fraudes*, ut χρᾶσθαι τῇ τύχῃ aliquis dicitur.

Τᾷ Δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ
Φίτευέν οἱ θάνατον
Ἐκ λόχου Πελίαο παῖς.
Ἄλαλκε δὲ Χείρων,
Καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πε-
πρωμένον ἔκφερεν.
Πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασεο-
μαχᾶν τε λεόντων
Ὄνυχας ὀξυτάτους ἀκμάν
Τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων,

p. 41. conj. *κωτάμενος*: argute saltem. Pauw defendit *κρηπάμενος*, dictum ut: *κρῆσθαι τύχῃ, νίφετῷ* et al. Malim laudare *κρῆσθαι δυστυχίαις, δυσπραγίαις, συμφοραῖς, χειμῶνι*, ut sit: *incidens in laqueos Hippolytes, oppressus ejus insidiis.* Scholia perperam accipiunt. 95. *Δαιδάλῳ*, Doricam formam, quantum video, intulerunt Oxonienses. vulgo *Δαιδάλου*. Schmidius emendaverat *δαιδάλᾳ*. melius arripuisset Didymi lectionem *δαιδάλῳ* (sic enim scripsisse videtur) *μαχαίρᾳ*, *artificiose fabrefacto gladio.* In Scholiis occurrit primo loco: *Δαιδάλου μάχαιραν τὸν δόλον εἶπε, σμιτικὸν γιγονότα εἰς ἀπώλειαν· παρόσον δολίᾳ τέχνῃ κρηπάμενος ἐπιβούλευσεν.* Videtur igitur Scholiastes v. 93. *Ἀκαστος* legisse. Ita locus sic refingendus esset:— *Αἰμύησεν. Δάμαστος Ἰωλκὸν Ἀκαστος δολίαις τέχναισι κρηπάμενος, τᾷ Δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ, φίτευέν οἱ θάνατον ἐκ λόχου Πελίαο παῖς.* Quæ apud Schol. Apollonii i. 224. memoratur, *μάχαιρα ἠφαιστόκτυπτος*, ad aliam narrandi rationem spectat, et male ad Pindarum advocatur ab uno Scholiastarum et a Zenob. Proverb. v. 50. Iterum alia narratio apud Apollodor. iii. 12. 3. occurrit. 96. Vulgo *φίτευεν*. Recte mutavit, ut prima syllaba producatur, Schmidius *φίτευεν*. Utrumque poetis est *μηχανᾶσθαι, ποιῆσθαι, τελεῖν*. 101. *θρασυμα*. 102. *χᾶν τε λ.* edd. vulgg. inde a Romana: ita truncatus alter versus. Schmidius *παγκρατές τε θρασυ-* conjiciebat: nec male; mox Aldinam revocavit, quam in textu habemus. Vulgaris sane forma est *θρασυμάχης*; unde Pauw emendare volebat: *θρασυπο-μαχᾶν*, vel *παγκρατές γε θρασυ-μ.* 104. *τε*

In sqq. v. 95. hæreo adhuc quid statuendum putem. *Δαιδάλου μάχαιρα* est tumor plus quam lyricus: si tamen in epitheton mutes, et *Dædaleum* vel *Dædalium ensem* dixeris, non adeo ab usu poetarum id abhorret. Usus tamen vocis *δαίδαλος* adjectiva forma etiam ad Romanos poetas pervenit. Simpliciter verba sic se habent: *τᾷ δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ* (pro *διὰ τῆς μαχαίρας*) *ense fabrefacto* ipsi *subducto* necem machinatus est Acastus.

98. *ἄλαλκε δὲ Χείρων* (sc. *τὸν θάνατον*) *καὶ τὸ μόρσιμον ἔκφερεν*, *quod fatale erat, ad exitum perduxit.* Male multa movet Schol.

104. *σχάσαις, ἰσχὺν, παύσας.* non a *σχάω*, sed a *σχάζω*. Voces sunt ne-

Δ. *l.* Κ. ιγ'.

Ἔγαμεν ὑψιθρόνων
Μίαν Νηρεΐδων·
Εἶδεν δ' εὔκυκλον ἕδραν,
Τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆες
Πόντου τ' ἐφεζόμενοι
Δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαναν ἐς γένος αὐτῷ.
Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν. ἀπότρεπε
Αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρ-

διιστά- Pæon secundus pro Ionico, ut sæpe, monente quoque Pauwio. Schmidius refinxerat: v. 103. Ὅ. ὁ. καὶ ἀ- 104. κμὰν διιστάτων. 107. Ne colon Iambicum in altero loco laboret, tribrachyn mavult Pauw: ἰῦκυκλον. 111. ἐς γίνας omnes vett. edd. donec primus Steph. dedit ἐς γίνος, *in posteritatem*, quem sequuti sunt ceteri edd. etiam ipse Commelinus. Rittershusius ἐγγινὶς (ad κράτος) emendabat: ex Scholiis scilicet; elegantius Pauw: ἐς γίρας. Sunt τὰ ἴδια Pyth. iii. 167. quem locum confer. Nec tamen κράτος per se satis commodum videtur, nisi jungas τὸ κράτος ἐς γίνος (ἰσόμενον), h. *potentiam, opes ad posteritatem duraturas*, pro vulgari: τὸ κράτος τοῦ γένους αὐτοῦ. ἐξέφαναν duplici sensu, aliter δῶρα, afferendo, aliter κράτος, prædicendo. 112. Iterum in capite spondeus pro trochæo. Inclinat Schmidius in emendationem: Γαδίρων; sed Pauw confugit ad metrum antispasticum. Versum in animo habuisse videtur Euripides Hippol. 744, 5. 114. Hic vero metrum turbat media in Εὐρώπαν pro brevi syllaba. Satis audacter Schmidius in textum adeo intulit εὐρίαν, novam vocem ab εὖρος, sc. χέρσον, *regredere versus ortum*. Pauw εὐροπὰν emendat, ut sit pro εὐρυοπὴν χέρσον, *terram, quæ late extenditur, late patet*, ut sit Europæ declaratio. Dura tamen et ipsa forma, (nam ex εὐρύωψ duceretur εὐρυωπὸς vel εὐρυώπης) et illa synizesis; etsi et apud Hesych. εὐρωπὸν—πλατὺ occurrit. A Pindari ingenio non esset alienum, si quis suspicaretur, in etymo vocis eum lusisse, ut occidentem orbis terrarum εὐρωπὸν, et, simili modo, atque interdum alia derivata similis formæ efferri memini, εὐροπὸν, h. l. χέρσον εὐρωπὰν dixerit: videntur enim veteres ex εὐρὺς, quasi εὖρος esset, nescio quid argutati esse, unde et apud Hesych. εὐρωπὸν, σκοτεινὸν, et εὐρώπη, χώρα τῆς δύσεως, ἢ σκοτεινή. item: εὐρώεντος, σκοτεινοῦ,

migantium, dum remos inhibent; ut sup. Pyth. x. 79.

107. εὔκυκλον ἕδραν, τᾶς, ἐφ' ἧς. concessum in nuptiis, *in quo sedentes dii*—.

112. In digressionem evagatus sollenni more et formula se revocat. Ultra Herculis columnas non est progrediendum navigando; navis igitur est retroagenda.

σον ἔντεα ναός.
Ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
Παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.

Δ. ιά. Κ. ιγ'.

Θεανδρίδαισι δ' ἀε-
ξιγυίων ἀέθλων
Κάρυξ ἕτοιμος ἔβαν
Ὀλυμπίᾳ τε καὶ Ἰσθμοῖ
Νεμέᾳ τε συνθέμενος·
Ἔνθα πεῖραν ἔχοντες, οἵ-
καδε κλυτοκάρπων
Οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων. πά-
τραν νὶν ἀκούομεν,
Τιμάσαρχε, τεὰν ἐπινι-

ἀπὸ τοῦ ἰδρῶτος, legitur. Vel sic tamen malim dicere, eum hic novasse aliquid, aut vetustiorem auctoritatem esse sequutum. 121. Οὐλυμπίᾳ τι Schmid. 122. Idem minus bene intulit συνθιμένοις, ut ipsi Theandridæ propter numerum victoriarum videantur quasi fœdus pepigisse. Tuetur Pauw συνθίμενος, nec clare exponit, quo sensu. Arbitror sic: a digressione redit ad victorem, Theandridarum tribulem. *Enimvero victorias Theandridarum celebrare promiseram*, susceperam, institueram. 125. οὐ νίων γ' ἄνιν Ald. corrupte. 126. πάτραν, νὶν ἀκούομιν etc. interpungit Pauw: πάτραν *quod attinet, eam audimus* etc. Equidem sic accipiebam: poeta debebat pergere: ἀκούομιν αὐτοὺς (τοὺς Θιανδρίδας v. 118.) πάτραν τιὰν, ἴμμιναι etc. *Audimus eos*, tribules tuos, *tribum tuam, esse* etc. Retraxit tum solito more pronomen ad posterius νιν, πάτραν τιάν. Alioqui expedita ratio erat νυν scribere, in quod et Mingarellus propensus est; aut μίν. πάτραν pro φρατρίαν accipio, ut et alibi, v. c. Isthm. vi. 93, 94. πρόστολον ἀοιδαῖς ἴ. pro ἀοιδῶν, *sacerdotem, antistitem epiniciorum*, addictam iis esse et vacare. v. Not. 127. σὰν Schmid. Melius τιὰν una syllaba effertur.

116. ἄπορον γὰρ, λόγον πάντα. *omnes laudes*, facta, vel *narrationem* omnem de iis.

118—129. Progreditur ad tribules victoris, Theandridas: e quibus multi victores fuerant. ἔβαν pro ἔρχομαι—συνθίμενος, ex συνθίσιως, *cum pollicitus sim*.—123. ἔνθα πεῖραν ἔχοντες, pro πεῖ-ραν ποιούμενοι, πειρώμενοι ἀγώνων, *in certamen prodeuntes*.—125. ἀκούομέν νιν, πάτραν τιὰν, ἴμμιναι πρόστολον ἀοιδαῖς ἐπινικίοις, antistitem, προφήτην, *multos hymnos in victorum honorem servare*, quibus celebrant suos tribules, quos adeo necesse est, *multis hymnis materiam subministrasse* victoriis suis.

χίοισιν ἀοιδαῖς
Πρόπολον ἔμμεναι. εἰ δέ τοι
Μάτρωί μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις

Δ. ιβ'. Κ. ιγ'.

Στάλαν θέμεν, Παρίου
Λίθου λευκοτέραν·
Ὁ χρυσὸς ἑψόμενος
Αὐγὰς ἔδειξεν ἀπάτας·
Ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν
Ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰ-
σοδαίμονα τεύχει
Φῶτα· κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι
Ναιετάων ἐμὰν

129. In seqq. distinxi cum Pauwio: protasis *εἰ δέ τοι—λευκοτέραν* apodosis est v. 138. *κεῖνος ἀμφ' Ἀ.* reliqua in medio interjecta sunt. *Στάλαν* autem in animo habet, qualis victoribus illa poni solebat. cf. Ol. vii. 158, 9. — 130. *Μάτρωί* vulgo editum. Schmidius jam monuit, et post eum Pauwius, synizesin faciendam binarum syllabarum. Itaque delenda erat diæresis quod fecimus, nisi adhuc melius erat rescribere *μάτρῳ*. Mansit *τὸ ι* ex vetere literarum charactere majusculo. 131. In capite spondeus iterum pro iambo.

129. sqq. *εἰ δέ τοι μάτρωί μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις στάλαν θέμεν Παρίου λίθου λευκοτέραν* potest apodosis subjici: *recte, ejus meminero.* At e poetæ mente apodosis videtur sequi v. 138. *κεῖνος ἀμφ' Ἀ.—αὐγάεντα, ἰχάντα ὕμνον ἰμόν.* ut in medio *παρένθετα* sint (*ὁ χρυσὸς—τεύχει φῶτα*). [Hæc in textu Heynius parentheseos signis inclusit.] Inversione autem usus est in comparatione, 133-138. quæ proprie esse debebat: *ut aurum igni coctum splendorem summum habet, sic facta præclara carminibus exposita;* subjicit: *hymnus regibus æquat:* quorum scil. summus splendor est. Si ita exponas, nil desideres. [Quod si desideras me inter Theandridas attingere laudes Calliclis avi, tanquam monumentum e splendido marmore, ego eum jam mortuum memorabo victorem fuisse in Isthmiis. Est enim carmen id, quod decus summum factorum haberi potest, splendidius auro cocto. *Ex Schedis.*] 131. *στάλαν*, *monumentum*, dixit hymnum, ut Nem. viii. 80. cfr. mox N. v. 1. Unde aliquis dixit *ἔμψυχον στήλην*. v. Morell. ad Aristid. in Leptin. p. 178. In 140. jungo *γλῶσσαν κιλαδῆσαι αὐγάεντα, ἰχάντα, ἐν ἀγῶνι Ὀρσοτριαίνᾳ, ἵνα θάλησι σελίνοις. in quo apio florenti coronatus est.* *ἴσχει στεφάνου θαλλοντος.* Callicles olim Isthmiis victor fuerat: cujus nunc mentionem honorificam facit Pindarus.

Γλῶσσαν εὑρέτω κελαδῆ-
τιν, Ὀρσοτριαίνα
Ἵν' ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου
Θάλησε Κορινθίοις σελίνοις·

Δ. ιγ'. Κ. ιγ'.

Τὸν Εὐφάνης ἐθέλων
Γεραιὸς προπάτωρ
Ὁ σὸς ἀείσατο, παῖ.
Ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι.
Τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις τύχῃ,

143. Θάλησε Schmid. sed et θαλίᾳ, θαλίᾳ. 146. Erat: ὁ σὸς ἀείσεται, παῖ. Manifeste corruptus versus et sensu et metro. Quomodo enim idem Euphanes πρωπάτωρ, *avus*, carmine celebrare potuit et *Calliclem, victoris avunculum*, et idem celebrabit *Melesiam, alipten nepotis;* et quidem tanquam *æqualem suum*, ut uterque sint ἄλικες v. 147. Occurras, si subjunxeris mente: Si ille Euphanes adhuc viveret, *quantum is omnes alios superaturus esset laudando Melesiam ipse luctæ peritus! quantum luctaturus ille esset verbis, invictus carmine!* Quod si hæc non satis placent: adi Notam. Præteritum utique tempus requiritur. Pauw emendat: ὁ σός γ' ἄεισε πάλαι vel ὁ σός γ' ἀείσατο, παῖ. Remittemus ei prius, et tenebimus alterum. Euphanes, et ipse poeta, celebraverat hymno Calliclem, æqualem suum, quem genere quoque attingebat. 148. Corruptum et hoc colon. Schmidius: τῶν δ' αὐτὸς ἄν τυχίῃ. Pauw; τὰ δ' αὐτὸς ἄν τύχοι τις, ut τύχοι, ἴτυχε, cum quarto casu junctum sit, quod satis notum esse sit. Alia ariolatur Mingarellus: ἄν τιτύχῃ, ἅντα τύχῃ, ἀντιτύχῃ, ut ἀντίκυρσαι Isthm. vii. 36. Equidem substituam: (κατ') ἅ (ut Ol. ii. 83. Nem. vii. 16. 81.) τις ἴτυχεν, (alias ἴτυχε τοῦ πατρός, τοῦ τέλους,) ἐν οἷς πὐτύχησε. et quidni proprius ad vulgatam: τὰ δ' αὐτὸς ἄν γε τύχῃ. quorsum enim τις bis infertur?

144-7. Continuo orationem et jungo cum superioribus: Callicles—*quem Euphanes avus tuus senex carmine celebravit*, ejus æqualis, ut sunt *alii æquales alios*. Nam ἀείσατο vel metrum legere jubet. Tacita est oppositio: At ego æqualis tuus celebro te.

148. κατ' ἅ τις αὐτὸς τύχῃ, εὐτυχεῖ, qua in re aliquis ipse successum habuit, *ea videri potest ipse optime celebrare carmine posse*. ἴλατται, δοκεῖ, ut Nem. vi. 45. vii. 29. et al. Obscurum esse potest, quorsum hæc spectent. Vulgo referunt ad Euphanem: ita sequentia de Melesia [Ol. viii. 71. *Ex Schedis.*] non satis conveniunt: v. V. L. ad 146. Aliam viam ingressus eram, cum Pauwium sequutus legerem Μιλησίας, ut ipse is aliptes esset et poeta: v. V. L. ad 151. Apponam nunc novam rationem, accommodatam mori poetæ, subjungendi in carminis fine pauca in

Ἕλπεταί τις ἕκαστος ἐξ-
οχώτατα φάσθαι.
Οἷον αἰνέων κε Μελησί-
αν ἔριδα στρέφοι.
Ῥήματα πλέκων, ἀπάλαι-
στος ἐν λόγῳ ἕλκει·

151. Quantopere veteres in h. l. trepidaverint, vide in Schol. Mireris tamen, quam vana captaverint. Aristarchus *οἷον* legebat; nescio quo sensu. Quid sequutus sim, in Nota apposui. Pauw legebat, quod ipse amplectebar: *Μελησίας*, egebat tantum bono interprete vir doctus. Si eum sequaris, totum locum sic interpunges: *Οἷον, αἰνίων κε Μελησίας ἔριδα, στρίφοι, ῥήματα πλίκων! ἀπάλαιστος ἰν λόγῳ ἵλκει, Μαλακὰ μὶν* etc. Necesse est in his statuere, Melesiam alipten et ipsum poetam fuisse: is igitur, *si canere laudes certaminis*, hymnum, *recipiat, quantopere contendat*, (*στρίφοι*, nam *στρίφειν τὸν ἀντίπαλον*, non vero *στρίφειν ῥήματα*) verba *jungendo* versibus! *invictus laudibus*, laudando, *λόγῳ, λόγοις*, ut sæpe, *ille superat*; (*ἵλκει, prosternit alios*) *amicis ille facilis, suavis, inimicis gravis adversarius.* [f. Schol. *si* pro *ἰν* legerat. *Ex Schedis.*]

laudem aliptæ; qua quidem ratione nil movendum erit, meliore tantum interpunctione apposita: 148. Qua in re quis ipse excellit, eam ipse optime eloquitur. *Si quis*, talis vir, ipse luctæ peritus, *Melesiam laudaret, quam præclarum ille carminis argumentum habiturus esset!* Is igitur carmine suo *esset superaturus alios in victorum laudibus occupatos. οἷον στρίφοι κεν, ῥήματα πλίκων, αἰνίων Μελησίαν (κατὰ τὴν) ἔριδα, in certamine*, qualis sit ille certamine. Verba petita sunt a lucta: *στρίφειν, ἀπάλαιστος, ἵλκειν, ἴφιδες.* [153. *ῥήματα πλίκων.* Ap. Herodot. viii. 83. Themistocles *καταπλίξας τὸν ῥῆτιν.* ut *ῥάπτειν. Ex Schedis.*] Extremos carminis versus ipsius aliptæ laudes pronuntiare, sentio: certe 155, 156. forte etiam *ἀπάλαιστος* et *ἵλκει*. At *ἰν λόγῳ* non convenit: quod ad poetam potius spectabit. Erit adeo jungendum cum superioribus: ille poeta *invictus, carmine, laudibus*, æmulum *ἵλκει, prosternit*: requiritur sic *ἵλκει*, uti erat *στρίφοι*. Suspicor tamen fuisse *ἰν πόνῳ, in certamine.* Ita lectio et interpunctio erit: *οἷον*, (talis poeta) pro *ὡς*, per exclamationem, ut jam Didymus accepit, *αἰνίων κε Μελησί-* 152. *αν ἔριδα, στρίφοι*, 153. *ῥήματα πλίκων! ἀπάλαι-* 154. *στος* (is Mélesias) *ἰν πόνῳ ἵλκει*, 155. *μαλακὰ μὶν φρενίων ἰελοῖς*, 156. *τραχὺς δὶ παλιγκότοις ἴφιδες.* Dicta sunt *στρίφειν* et *ἵλκειν* in lucta de eo, qui illum, cum quo commissus est, de statu dejicit, corpus ejus *inflectit*, curvat, tandem *prosternit*. Tropice *καθίλκεσθαι ὑπὸ λήμματος* ap. Pollux. vi. 191. et inter Sophistarum artes est *τὸ στρίφεσθαι*. Quorsum tamen hæc? cum jam apud Homerum sit: *στρεφᾷ δ' ἄρα τῶτα, θρασειάων ἀπὸ χειρῶν ἰλασμὸν στιβαρῶς.* Ap. Hesiod. Sc. H. 302. *ἰμάχοντο πύξ τε καὶ ἰλασπόδι.—ἴφιδες* est adversarius, quem vincens habiturus est, ut cum eo pugnam ineat; nunc simpliciter *infestus*; Latine dixeris: additus; ut *Teucris addita Juno*, *ἴφιδες*. Sunt sane hæc operose elicienda carmine; nam deficiunt nos notitiæ hominum, rerum et temporum.

Μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς,
Τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

153. Μαλθακὰ erat. Μαλακὰ Schmidius ad antitheticorum exempla et convenienter metro.

Ita v. 148. possit ad tempus trahi: καθ' ἃ—*quibus quis ipse interfuit*, ea etc.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ἑ.

ΠΥΘΕΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ ΕΝ ΠΑΙΣΙ.

ARGUMENTUM.

Prædicat poeta munus suum, hymnum, et victoriæ præstantiam.—11. Hinc ad heroes Æginetas transit; Æacum et filios —40. inprimis Peleum.—73. Inde alii victores Æginetæ celebrantur, Euthymenes,—77. quem æmulatur Pytheas,—85. Menander alipta,—90. Themistius, avus maternus Pytheæ. v. ad Isthm. vi. pr.

Σ. ά. Κ. ιά.

ΟΥΚ ἀνδριαντοποιός εἰ-
μ', ὥστ' ἐλινύσσοντά μ' ἐργάζε-

Αἰγινήτῃ insertum a Schmidio, recte ex v. 5. cf. Isthm. vi. et Schol. ad Isthm. v. At alienum erat alterum υἱῷ Λάμπωνος, non quod per se non verum sit, verum quod parum ex usu υἱῷ adjicitur. Contra appositum esse debebat ἐν πατρί. De *Lampone* patre v. Isthm. vi. 97. Herodot. ix. 78. Pausan. iii. 4. f. Quo jure is historiam belli Persici scripsisse tradatur, mihi non liquet. 2, 3. Metricus aliter dispescuit versus: -μ' ἐργά- ζεσθαι ἀγ. ἐπ' α. β. atque ea expeditior

1. Cum *hymni* sint monumenta virtutis et victoriæ, comparanda cum columnis et statuis, ut sup. Nem. iii. 131. στάλαν se esse positurum dixerat,

σθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος
Ἑσταότ'. ἀλλ' ἐπὶ πάσας
Ὀλκάδος ἔν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδὰ,
Στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλ-
λοισ' ὅτι Λάμπωνος υἱὸς
Πυθέας εὐρυσθενὴς

ratio, judice quoque Pauwio. Idem Plantinianam et Commelinianam observat eam rationem tenere per totum carmen, excepta prima hac stropha; sed non proprium hoc est illis, verum haustum ex edd. Steph. Turbatum fuit propterea, quod in codd. quos vett. Ald. et Rom. expressere, pes hoc v. 2. exciderat: habent enim: *μ' ὅς τ' ἰλιπόσιν' ἰεγάζι—*. Brubachiana emendatius exhibet, nescio unde, *μ' ὅς τ' ἰλιπόζοντά μ' ἰεγά—*. Eam sequitur Morell. nisi quod *μ' ὅστ'* retinuit. Veterem lectionem iterum retraxit Steph. 2. *ἰλιπόσιν'* legebatur inde a Stephano, nec aliter Ald. et Rom. cum Crat. Corruperat Brub. et Morell. *ἰλιπόζοντα*. Emendaverat Schmidius *ἰλιπόσιντα*. *ἰλιπόν* scribi recte per unum *σ*, nemo dubitet, cum syllaba per se sit producta: quod post viros doctos ad Callimach. in Cer. 48. Toup. Emendat. in Suidam voc. *στραγγεύσιμαι*, (etsi unus locus Etymologi h. v. sufficere poterat) iterum copiose docuit Brunck. ad Æschyl. Prom. 53. ad Analecta tom. iii. pag. 240. ad Apollon. i. 862. Mirum tamen Valckenarium non movisse de loco duplex *σ* in Theocr. x. 51. *ἰλισύας ἄγων* reperio apud Polyb. tom. iv. pag. 144. Nec vero minus quæri potest de altera syllaba *ισ*, sitne per se longa, an duplici *σσ* producenda? Apud Apollon. eodem lib. i. 589. *ἅμαν' ἰλισύεσκον*, at 862. *ἐπεὶ δ' ἂν ἰλίνυσ' αὖθι μίνυνθις*, unde confieitur, esse hanc syllabam ancipitem. Apud Pindar. tamen inf. Isthm. ii. 67. *σ* brevis est syllaba; sed vel sic statuo, novam esse formam *ἰλισύσω*: ut adeo recte h. l. per duplex *σσ* scribatur. Locum Pindari expressit Diodor. in Exc. de Virt. et Vit. p. 556. 96. *ἵνα μὴ περὶ τὰς τῶν λιθίνων μνημείων κατασκευὰς σπουδάζωσιν, ἃ καὶ τέτοκεν ἵνα κατίσχυι καὶ φθορᾶς ὀξείας τυγχάνει· ἀλλὰ περὶ λόγον καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς, αἳ πάντη φυτεῦσαι διὰ τῆς ῥήμης. ὁ δὲ χρόνος, ὁ πάντα μαραίνων τἄλλα, ταύτας ἀθανάτους φυλάττει, καὶ περιβύτερος γινόμενος αὐτὰς ταύτας ποιεῖ νεωτέρας*. Præclarus locus! 5. In libris non legitur nisi *Ὀλκάδος ἔν τ' ἀκάτῳ*. Desunt versui quinque syllabæ, ut ex antitheticis cognoscere in promptu est. Scholion: *ω γλυκεῖά μου φδὴ, περιέων*. unde Schmidius supplevit: —*ἔν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδὰ,—*. Pauw mavult: *γλυκεῖα Φάμα* vel *Μοῖσα*. 6. *Στεῖχ'*. etiam hic populari nostro debebant parere Oxonienses. Nulla forma nota est *στείχω*. leg. *στεῖχε*. et sic jam Commelin. ediderat. 7. In *ὅτι* ultima producta displicet Pauwio, qui emendat: *-λοισ', ὅτι γε* Δ. vel—*λοῖσα, ὅτι* Δ. anapæstus pro spondeo, in trochaico. Mingarell.—*λοισ', ὅτι δ'* Δ. Utrumque cum hiatu; præfero ultimam productam tono.

Παρίου λίθου λιπαρείαν, ita nunc statuis suum hymnum comparat quidem, diversitatem tamen agnoscit in hoc, quod hymnus per omnes terras vulgatur, statua eodem loco manet. *ἰλισύεσσιν ἀγάλματα* sunt *ἀείσματα*. cf. V. L.

Νικῇ Νεμείοις παγκρατίου στέφανον.
Οὔπω γένυς φαῖνεν τέρειναν
Ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν,

A. ά. K. ιά.
Ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἥ-
ρωας αἰχματὰς φυτευθέντας

9. *νικῇ* Æolum ac Dorum more esse debet pro *νικᾷ*, quod est alienum. Malo esse *νίκη* pro *ἐνίκη* a *νίκημι*. Laudari vidi *νικῇ* ex Theocr. vi. f. At et ibi est *γίκη* pro *ἐνίκη* a *νίκημι*. ut *ὄρημι*, *φίλημι* et alia. Non adeo necesse suspicari, fuisse inter lineam *νίκη*, cum in versu scriptum esset *ἴλαν*, quod conveniret cum *στίφανον*. Reposuit *Νεμείοις* Schmid. Perpetuus ejus obtrectator, Pauwius mavult: *Νεμέοισι*. non enim probasse veteres *Νέμειος* de Nemea Argolidis, quoniam *τὸ Νέμειον* Locridis erat. Non meminerat vir doctus, toties occurrere *Νέμειος* apud Pausan. v. c. vi. 3. et alios. In nostro loco *Νεμείοις* vett. edd. usque ad Steph. qui *Νεμέοις* edidit. 10. *γίνυσι* videtur Scholiastes legisse. Tum *φᾶνεν* emendat Pauw, pro *ἔφανεν*, *ἔφηνεν*. Mingarell. *φάνεν*, priore brevi. 11. Emendat Pauw: *Ματέρ' οἰνάνθαν ὀπώρας*. nam *οἰνάνθη* gignit *ὀπώραν*, *flos fructum*, et *οἰνάνθη* sunt *ἔουλοι*, *lanugo*. v. Notam. Sane *οἰνάνθη* est *flos vitis*, proprie agrestis, tum cujuscunque vitis, ut ap. Aristoph. Ran. 1355. *οἰνάνθης γάνος ἀμπέλου*. v. [Philostrat Imagg. ii. 17. p. 837. *Ex Schedis.*] Script. Geopon. v. 51. et ib. Niclas. Ammon. h. v. et Valcken. p. 173. *flos* antecedit *ὀπώραν*, *fructum*: adeoque hic non esse potest mater œnanthes s. floris. Enimvero *ὀπώρα* h. l. declarat tempus, non quidem auctumni, nam is flores non emittit, sed *tempus anni justum, quo efflorescit vitis*. Transfert poeta *ὀπώραν* ad *pubertatem*, *ἥβην*, cum qua progerminat, *lanugo*, *ἔουλος*, *οἰνάνθη*, *flos*, ex poetarum usu. [nondum ostendit mentum pubertatem, quæ lanuginem gignit. *γίνυς οὕτω φαίνει τὴν οἰνάνθην*, lanuginem, quæ gignitur a pubertate. *Ex Schedis.*] Simili modo Ὀπώραν pro *pubertate* dixit Isthm. ii. 8. ubi eandem appellat *Ἀφροδίτας μυάστειραν*, cum Veneris usus ab ea procedat; et simplicius pro ea *ὥραν* Nem. viii. 1. Nec aliter expediendus locus Chæremonis ex Athen. xiii. p. 608. allatus a Schneidero in Vita Pind. p. 124. Convenit, quod puellæ immaturæ *ὄμφακες* dictæ sunt. 12. *Ἐκ δὲ Κ. Διός τε ἥ-* Schmidius, ut purum iambicum esset. Sed et in ceteris spondei sunt.

9. *νικᾷν στίφανον*. Sollenne est *νικᾷν ἀγῶνα*, *δρόμον*, *πάλην* (*κατά*). Inf. 97. *νικᾷν ἀριστέα*.

10. *οὕτω γίνυς φ*. Sensus: *erat adhuc imberbis*, et tamen *Æacidis novum decus addidit*. Mutavi itaque interpunctionem post *ὀπώραν*. Ὀπώρα nunc est *pubertas*, *ἥβη*, cum qua progerminat lanugo, *οἰνάνθη*. cf. V. L.

12. *ἐκ δὲ Κρόνου*. per Endeidem (v. 21.), matrem Pelei et Telamonis, Chironis *Κρονίδου* filiam: cf. Antonin. lib. 38. Et mox *ἀπὸ Νηρηΐδων*, Thetide et Psamathe, inf. 23.—16. *πατρόπολιν*, non respectu coloniarum, sed pro urbe in insula. *ξίνων ἄρουραν* Nem. iii. 3.

Καὶ ἀπὸ χρυσέων Νηρηΐδων
Αἰακίδας ἐγέραρεν,
Ματρόπολίν τε, φίλαν ξένων ἄρουραν·
Τάν ποτ' εὔανδρόν τε καὶ ναυ-
σὶ κλυτὰν θέσσαντο, πὰρ βω-
μον πατέρος Ἑλλανίου
Στάντες, πίτναν τ' εἰς αἰθέρα χεῖρας ἁμᾶ
Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ
Καὶ βία Φώκου κρέοντος,

Ε. ά. Κ. ιά.

Ὁ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια

14. χρυσέων. prima et hic corripitur; aut pro anapæsto est spondeus. 15. ἠγέραιρεν Ald. Sane aut hoc metrum postulat, aut ἠγέραρεν est pro ἠγέρῃρεν. 18. Dawes Misc. crit. p. 59. præclare sibi emendasse videbatur ἵσσαντο, ut Pyth. iv. 363. Ποσειδάωνος ἵσσαντ' ἰναλίου τέμενος. Sed aliena prorsus est vis τοῦ ἵζω ab h. l. Non Æacidæ ἵσαντο, *contliderunt urbem*, neque conveniunt reliqua; etsi per se non absonum videtur, a θέω (nunc τίθημι) θέσσασθαι ductum accipere pro ποιῆσθαι, *reddere*. Ad Scholiasten nemo attendit, qui ita exponit: ἤν τινα Αἴγιναν ηὔξαντο ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπιτυχεῖν καὶ ἔνδοξον γενέσθαι τὰ ναυτικά. Est igitur θέσσασθαι a θέσσομαι, h. l. eadem notione acceptum, quæ ab Hesychio notata (θέσσαντο—ἐπέτυσαν, et sic θέσσεσθαι, θεσσάμενος) et a viris doctis cum ad eum locum, tum ad Callim. in Cer. 48. illustrata est: ἀπόθεστος a Ruhnken. Ep. Crit. p. 287. ut tamen magis h. l. αἰτεῖν, ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβεῖν, accipiam, ut Schol. Apollonii exponit lib. i. Arg. v. 824. Itaque θέσσαντο, *precibus consequuti sunt, obtinuerunt*, ut esset Ægina hominibus frequentata. Suppl. εἶναι ad εὔανδρον, ut 67. πείσαις γαμβρόν. Respicit hunc locum Isocrates in Evagora c. 4. 19. πατρὸς Θ. Ἑ. Schmid. bene et metro convenienter. 20. πίτναν τ' Stephanus distinxit; sane a πίτνημι: ut πίτνα a πιτνάω notum ex Hom. Iliad. φ. 7. et θέσσαντο—στάντες, πίτναν τε expedita omnis est oratio. A πίτνημι (quod est id. q. πιτνάω) ἐπίτνην, ἐπίτνησαν, ἐπίτναν. εἰς αἰθέρα ad metri normam: legit jam Schmidius pro ἐς. At Pauw refingere jubet: θέσσαντο, πὰρ β. π. Ἑ. στάντες, πιτνάντες αἰθέρι χεῖρας ἁμᾶ, Ἑ. vel πιτνάντες τ' αἰθέρι χ. 23. Erat ὁ τᾶς Διοῦ, τὸν—. At τοῦ τᾶς Διοῦ, ὃν Ψ. antitheticos respiciens dedit Schmid. Stuporem hominis miratur Pauw. Miretur alius quoque meum. Concedam in alio poeta, pro choriambo diiambum

17. τὰν θέσσαντο, sc. εἶναι, γένεσθαι urbem, εὔανδρον: precati sunt Jovem, ut esset urbs frequens hominibus. v. V. L. 19. Διὸς Ἑλλανίου. Fabula vel apud Schol. est videnda. Apollod. iii. 12, 6. pag. 253. Not. p. 778.

Τίκτ' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου.
Αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν, ἐν δίκᾳ τε
Μὴ κεκινδυνευμένον·
Πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον,
Καὶ τίς ἄνδρας ἀλκίμους
Δαίμων ἀποινώσαις ἔλασεν. στάσομαι.
Οὔ τοι ἅπασα κερδίων
Φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκής.
Καὶ τὸ σιγᾷν, πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπων νοῆσαι.

Σ. β'. Κ. ιά.

Εἰ δ' ὅλβον ἢ χερὼν βίαν
Ἤ σιδαρίταν ἐπαινῆσαι

ferri posse; at Pindarum video servare typum metri semel probatum diligentissime. Servo igitur θεοῦ ὄν, at improbo τοῦ τᾶς. In prima versus fronte syllaba ista variat: sic inf. 89. 24. Τίκτει ἐπὶ ῥ. aut Τίκτ' ἐπιῤῥηγμῖνι emendat Pauw, ne trochaicus iambum habeat in secundo loco. Atqui ultima in ἐπὶ sequente ῥ producitur. 27. εὐκλέα vett. edd. inde a Rom. donec Steph. emendavit ex Aldo. 28. ἄνδρας γ' Schmid. ut in antitheticis est. 29. ἀπ' Οἰνώνας Schmid. et Benedit. ad ductum Scholiastæ, *ex Ægina*. ἀποινώσας ubique editum: τὰ ἄποινα pro *præmio* aut *pœna*, adeoque *ultione*. plenior hinc oratio, ἵλασεν ἀποινώσας. 30. ἁπάσα Schmid. ut doricum sit pro ἁπάσῃ, nam α in fine produci debet. [32. respicit Theodor. Hyrtacen. Ep. 55. v. *Notices et Extr. d. Manuscr.* t. vi. p. 19. *Ex Schedis.*] 33. ἀνθρώπων molestam facit juncturam, etsi doctam, κατ' ἀνθρώπων. Forte ἀνθρώπῳ cum Aldo. [Locum sic refingit Gilb. Wakefield Silv. Part. iv. p. 104. οὔ τοι ἅπαντα κερδίων φαίνοισα πρόσωπον Ἀλάθει' ἀτρεκής. καὶ τὸ σιγᾷν πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπῳ νόαμα. Non *semper* melior est *naturalem* ostendens *faciem* veritas; silere sæpe est etiam *homini* sapientissima *cogitatio*. *Ex Addendis.*] — 35. Erat σιδηρίταν. deb. esse α, σιδαρίταν, ut Pyth. iv. 438.

25. τὸ μύσας Pelei et Telamonis fratre Phoco necato obliteratum esse vult. Similis locus erat Ol. vii. 43. 49. de Tlepolemo.—Mox 29. Δαίμων ἀποινώσας est *deus ultor*.

30. Vulgare esset, οὐ κέρδιόν ἐστιν, ἀλήθειαν ἅπασαν (καίτις) ἀτρεκῆ φαίνειν τὸ πρόσωπον. Eadem sententia Ol. i. 84.

34. Si vero Æacidarum laudes canendæ sunt, vincam omnes alios. Comparat saltum, in quo τὸ σκάμμα pro scopo aut mensura est.

Πόλεμον δεδόκηται, μακρά μοι
Αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκάπτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλαφρὰν ὁρμάν.
Καὶ πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοί. πρόφρων δὲ κἀκείνοις ἄειδεν Παλίῳ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορός· ἐν δὲ μέσαις
Φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἑπτάγλωσσον
Χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων,

A. β'. K. ιά.

Ἄγειτο παντοίων νόμων.
Αἱ δὲ πρώτιστον μὲν ὕμνησαν
Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν,
Πηλέα θ'. ὥς τέ νιν ἁδρὰ
Κρηθεὶς Ἱπολύτα δόλῳ πεδᾶσαι

37. Δ' *αὐτόθεν*. Δ' expungam, aut scribam γ'. 38. *ἐλαφρὸν ὁρμὰν* Schmid. metro cavens in ultima voc. *ἐλαφράν*. 41. Erat *ἀείδει*. *ἄειδεν* cum Schmidio legendum esse non dubito: et sequitur v. 45. *ἄγειτο*. Tamen Pauw aliter: *ἀείδει 'ν* Π. nisi quod mox *ἄειδ' ἐν* Π. substituit. 42. *ἐν δὲ μέσαις* Schmid. recte ad metrum, et debebant servare Oxonienses, qui dedere *μέσσαις*. Vulgo *ἐν δὲ Μοίσαις*, nisi quod Romana Scholiis præfixum habet *ἐν δὲ μέσσαις*. unde in marg. Crat. et Brub. venit. 45. *νομῶν divisiones musicas* explicant Oxonienses: debebant obtemperare Schmidio et jam ante Stephano, qui ed. sec. *νόμων* recte edidit. Agitur de *modis* musicis. 49. Vulgo *Κρηθῆΐς*, fuit *Κρηθεΐς*, ut in tot aliis apud Pindarum obviis, nec obstat, si dicas, *η* corripi ante *ις*.

39. Vel aquilas velocitate volatus æquabo. *πάλλοντι* vel *πάλλονται*. *πάλλειν*, *vibrare*, pro *πηδᾶν*, *πίτισθαι*.

41. Redit ad laudes Pelei, etsi plurali utitur, cum in honorem totius gentis hoc cedat; agit autem de nuptiis cum Thetide: cfr. sup. Pyth. iii. 160. sq. Ipsæ Musæ chorum duxere, cantante lyra Apolline. *ἄγειτο* pro *ἴσχει*.

46. Junge *ἀρχόμεναι πρώτιστον* (*πρῶτον ἀπὸ*) *Διὸς* (h. e. *πρεσβιμιαζόμεναι*) *ὕμνησαν Θέτιν*.—*δόλῳ πιδῆσαι*, *irretire*, *opprimere*, ut vitæ periculum adiret, *πείσασα ἀκοίταν ξυνᾶνα*, *consortem tori*, *Μαγνήτων σκοπὸν*, (*regem* Acastum) *βουλεύμασι ποικίλοις*, *calumniis*, se ab ipso de stupro esse compellatam. conf. Nem. iv. 92.

"Ηθελε, ξυνᾶνα Μαγνή-
των σκοπὸν πείσαισ' ἀκοίταν
Ποικίλοις βουλεύμασι·
Ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,
Ὡς ἄρα νυμφείας ἐπείρα
Κεῖνος ἐν λέκτροις Ἀκάστου

Ε. β'. Κ. ιά.

Εὐνᾶς. τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν.
Πολλὰ γάρ μιν παντὶ θυμῷ
Παρφαμένα λιτάνευεν. τοῦ δέ τ' ὀργὰν
Κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι.
Εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν,
Ξείνιου πατρὸς χόλον
Δείσαις. ὁ δ' ἐφράσθη κατένευσέν τέ οἱ

50. ἤθελεν ξυνᾶνα M. Aldus. recte, puto, pro ξυνάσσα, a ξυνήων, ut ad maritum referatur. [Pyth. iii. 84. *Ex Schedis.*] ξυνῦνα, ultima brevi, cum tamen ex ξυνύνη sit ξυνύνα, ultima longa, mirabantur jam Schmid. et Pauw. (ut pro Νύμφη, Νύμφα φίλη Iliad. γ. 130.) hic quidem suspicatur, Pindarum scripsisse: Ἤθελε, συνύνα γε Μαγνή- id enim licere in trochaico variare. 53. συνέπλιξε λόγον Aldus, quod et ipsum bonum; idem v. 55. Ἀκάστα. 54. ὡς ἄρα. In ἄρα prior producitur. 55. ἐν λέκτροις ἰύνᾶς non videt Pauw quomodo copulari possint: idem enim significare et alterum officere alteri; itaque emendat: ἐν θέλκτροις ἰύνᾶς (pro θελκτηρίοις). Sed ἰύνη est *consuetudo, concubitus*, ἐν λέκτροις Ἀκάστου. Nec quicquam in eo insolens. Ol. ix. 68, 9. ἅτις ἰύνᾶς — κτισάσθαν γένος. Adde Pyth. ix. 20. ii. 65. et ἰύνασθῆναι ἐν λέκτροις iii. 44. — 56. τὸ δὲ ἰ. ἔ. esse scribendum, ut tribrachys pro iambo sit, Pauw contendit. Non assequor virum. 58. Erat τοῦ δὲ ὀργὰν —.

54. ὡς ἄρα ἐπείρα (sc. αὐτὴν) ἐν λέκτροις ἰύνᾶς νυμφείας (*in lecto conjugali*) Ἀκάστου.

58. παρφαμένα cum notione fraudis. vid. ad Pyth. ix. 77. ut παρεπιστῖν et alia similia. τοῦ δὲ [Pelei. *Ex Schedis.*] ὀργὰν ἔκνιζον λόγοι αἰπεινοὶ, *ejus mentem pupugit*, percussit, *oratio*, [Hippolytes. *Ex Schedis.*] *res periculosa.* [αἰπ. l. χαλεπὸς, l. arduus, periculosus. *Ex Schedis.*]

62. κατένευσεν. Jupiter pollicitus ipsi est, se *conciliaturum esse*, πράξειν, συμπράξειν οἵ τινα Νηρηΐδων ἄκοιτιν. [pro præmio castitatis in Hippolyten. *Ex Schedis.*] — 67. γαμβρὸν h. l. σύγγαμβρον, *affinem*, nam Neptunus Amphitriten conjugem habebat, sororem Thetidis; utraque Nerei et Doridis f.— 68. Αἰγᾶθεν. ad Ægas, insulam ad Eubœam, refert Schol. vid. Strab. viii. p.

Ὀρσινεφὴς ἐξ οὐρανοῦ
Ζεὺς, ἀθανάτων βασιλεὺς, ὥς τ' ἐν τάχει
Ποντίαν χρυσαλακάτων τινὰ Νη-
ρεΐδων πράξειν ἄκοιτιν,

Σ. γ'. Κ. ιά.

Γαμβρὸν Ποσειδάωνα πεί-
σαις· ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ πλειτὰν
Θαμὰ νίσσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν·
Ἔνθα μιν εὔφρονες ἵλαι
Σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται,
Καὶ σθένει γυίων ἐρίζον-
τι θρασεῖ. Πότμος δὲ κρίνει
Συγγενὴς ἔργων περὶ
Πάντων. τὺ δ' Αἰγίνα, θεᾶς, Εὐθύμενες,
Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν,

62. Δίσαις est scribendum Æolum more. ὁ δ' ἰὺ φράσθη non bene repetierunt Oxonienses: invexerat Calliergus cum Brubach. et Morellio; sed melius dederat Aldus: ὁ δ' ἰφράσθη, quod Crat. et hinc Steph. cum Schmidio recte receperant, Sic quoque Schol. Elegans est Mingarelli conjectura: ὁ δ' ἰφράνθη. 65. ποντίαν. f. ποντιᾶν—Νηρεΐδων, perpetuo epitheto. χρυσαλακάτων. Vocem vidimus Ol. vi. 165. 69. νίσεται Ald. eodem jure ac νίσαιται. 70. μὶν—θεὸν, non dubito μὶν fuisse. Movet idem Mingarell. 73, 74. κρίνει. συγγενὴς ἵ. Ald. 75. θεοῦ—Νίκας maluit Schmid. sed ambigua hinc oratio existit, ut bene Pauw monet. Mingarell. præclare conj. τὺ δ' Αἰγίναθεν, ὦ Εὐθύμενες. 76. ἰν ἀγώνεσσι corruptum legisse videtur Schol. ἰν τοῖς ἀγῶσι τῆς θεᾶς

386. Probabilius est, urbem Achaiæ Pindarum respexisse propter sollennia sacra.

71. κάλαμος non est fistula, sed *tibia*; nam et hæc ex arundine: v. sup. Pyth. xii. 44. Isthmiis deus adveniens excipitur cantu tibiarum, et certamina gymnica in ejus honorem habentur.

73. Munit poeta sibi viam ad sequentia de Euthymene. Vulgo cum superioribus connectitur, usque ad 75. Τὺ δ' Αἰγίνα. *Vis ingenita omnium, quæ aguntur, summam continet*; cf. Nem. iv. 68. πότμος, ἀρετὴ, a natura data, adeoque felicitate aliqua obtigit. Eadem εὐδοξία συγγενὴς Nem. iii. 70. De Euthymene v. ad Isthm. v. pr. De v. 76. Νίκας ἰν ἀγκώνεσσι πιτνῶν cf. ad Isthm. ii. 39. Euthymenes victor fuerat in Ægina in Αἰακείοις.

Ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.

A. γ'. K. ιά.

Ἦτοι μεταίξαντα καὶ
Νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κεί-
νου ὁμόσπορον ἔθνος Πυθέας.
Ἀ Νεμέα μὲν ἄρηρεν,
Μείς τ' ἐπιχώριος, ὃν φίλησ' Ἀπόλλων.
Ἄλικας δ' ἐλθόντας οἶκοι
Τε κράτει Νίσου τ' ἐν εὐαγ-
κεῖ λόφῳ. χαίρω δ', ὅτι

Νίκης. nisi ipse corruptus. 78. Ut verba sunt, sensus esset: Pytheas, avunculus tuus ex matre, o Euthymenes, illustrat ejus stirpem: at cujus? et quid μεταίξαντα? Pytheas puer porro non erat avunculus Euthymenis, sed ex sorore nepos: v. ad Isthm. v. pr. Schmidius meliores codd. expectat. Benedictus μεταίξας σι, καὶ. Pauw vero scribere jubet: ἦτοι μεταΐξ ἄντα, κ.: nec addit, quo sensu; puto: *subsequens te, E. æmulans, aperte et confidenter.* Unus Schol. μετὰ τὰ προειρημένα ὑπό σου exponit. Alter videtur Πυθίας quinto casu accepisse. Varie tentabat Mingarellus: ἦτοι μεταΐξας τὰ καὶ—Πυθία. vel μεταίξαν ad ἔθνος. Lenissima medicina esset, quam in Notis apposui. [o Pythea, lætatur avunculus tuus, cognatum sibi genus nunc eodem pervenisse. μεταίξαντα ad ἔθνος. *Ex Schedis.*] 79. Κίνου corruptum. Schmidius leg. σεῖ- ο, et Bened. σοῦ τὸ ad ductum Scholiorum. Pauw: κεῖνος, sc. Pytheas. Fuit, puto, κλειτὸν ὁμ. ἔθνος. 81. μὲν conj. Schmidius. [ἄραρεν Herm. de Dial. Pind. p. xiii. *Ex Schedis.*] 84. Scripsi κράτει pro ἐκράτει. Vulgo sine sensu κρατεῖ.

A v. 78. corruptus locus: v. V. L. qui ut sensum idoneum habeat, sic refingendus esse videtur: ἦτοι, μεταΐξας σε καὶ νῦν τὸν μάτρω', ἀγάλλει κλεινὸν ὁμόσπορον ἔθνος Πυθίας, *Euthymenem suum avunculum æmulatus, illustrat nunc cognatos suos Pytheas.* Ἀ Νεμέα μὲν ἄραρεν, Μείς τ', ἐπιχώριος ὃν φίλησ' Ἀπόλλων· ita interpungo: *conspirant in hoc victoriæ Nemea et Æginetica. s. vicit et ipse in Nemeis, ut tu.* Apollo *Delphinius*, cui sacra et ludi fiebant apud Æginetas mense Delphinio dicto. ἄρηρε, et pro hoc, ἄραρε, media longa: προσήρμοσται Schol. h. l. Sic sup. Nem. iii. 112. Τηλαυγὶς ἄραρε φίγγος Αἰακιδᾶν αὐτόθεν, *nexum ex eo est, conjunctum.* Eodem sensu ἄραρε media brevi occurrit apud Tragicos: ut Sophocl. Electr. 148.

84. Debuit esse οἶκοι σε κράτει, vel οἶκοι τ' ἐκράτει· nam de præterito agitur: *vicit et domi*, in Ægina, *et Megaris* ἄλικας *pueros* ἐλθόντας· ultimum hoc erit: *in certamen prodeuntes*, vel *peregre advenientes.*

85. *Lætor autem, quod omnes Æginetæ studiis certaminum tenentur.* μάρνασθαι de certaminibus. Pyth. viii. 61. Nem.

Ἐσλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα πόλις.
Ἴσθι, γλυκείαν τοι Μενάνδρου
Σὺν τύχᾳ μόχθων ἀμοιβάν

E. γ'. K. ιά.

Ἐπαύρεο. χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν
Τέκτον' ἀθλητᾶσιν ἔμμεν.
Εἰ δὲ Θεμίστιον ἵκεις, ὥστ' ἀείδειν,
Μηκέτι ῥίγει. δίδου
Φωνάν, ἀνὰ δ' ἱστία τεῖνον
Πρὸς ζυγὸν καρχασίου,
Πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίου φθέγξαι ἐλεῖν Ἐπιδαύρῳ διπλόαν
Νικῶντ' ἀρετάν· προθύροισιν δ' Αἰακοῦ

86. Cum in *μάρνται* media producta requiratur, pro *μάρνηται* dictum habebat Schmid. etsi parum accommodatus subjunctivus ille est h. l. An fuit *μάρνανται πέρι πᾶσα πόλις*? 87. *γλυκ.* τῇ M.— *τύχῃ* Schmid. et mox 89. *Καρτάσαι* idem, utrumque temere: hoc quidem de metro male sollicitus. 88. *σὺν τύχᾳ Μενάνδρου*. v. Not. Heinrich olim conj. *σὺν τίχτᾳ*. 90. Erat *ἀθλητᾶσιν ἵμεν*. At *ἵμμεν* Trochaicum postulat, ut et alterum, quod jam habet Ald. *ἀθλητᾶσιν*. 92. Ne colon Euripideum laboret, ultima in *μηκέτι* producta, Pauw. conj. *Μή νύ τοι ῥίγει*, vel *Μηδέ τοι ῥίγει*. Prius vix græcum; hoc alterum bene. Sufficit - *ῥι* ad producendum - *τι*. [*ne turberis. Ex Schedis.*] 95. *πύκταν τι* Ald. quasi pro *πύκτην* sit: minus bene. 97. *προθύροισιν δ' Αἰακοῦ* requirere Prosodiacum, Pauw jam monuit, cum esset *προθύροισι*.

i. 38. *περὶ ἑλᾶσι*, ut Isthm. v. 70. *ἀμφ' ἀέθλοις*. Eadem Nem vii. 14, 15. *ἑλὰ* sunt *καλὰ*, studia *τῶν καλῶν*. Mox v. 87. ad victorem se convertit. *Ἴσθι*, absolute, ex more, ut Ol. xi. 21. Æschyl. Prometh. 288. Suppl. 468. Alias *σὺ ἴσθι, ὅτι*. Scito te victoriam consequutum esse Menandri aliptæ fortuna, h. e. disciplina.

88. *σὺν τύχᾳ Μενάνδρου*, proprie ejus institutione et disciplina; at et ea cum fortunæ beneficio erat conjuncta; ut supra Nem. iv. 12. propitiis Musis, adjuvantibus, *σὺν Χαρίτων τύχᾳ*.

91. *εἰ δὲ* (*ἐπὶ*) *Θεμίστιον ἵκοις, ὥστ' ἀείδειν* (*αὐτόν*): *materiæ laudum tibi affatim est.*

92. *δίδου, ἀναδίδου* ex v. seq. *ἀνάτεινον*.

95. *ἑλεῖν νικῶντα ἀρετάν*, ut alias (*κατ'*) *ἀγῶνα*: conf. sup. ad 9. ubi *νικᾶν στέφανον*. *πύκταν καὶ παγκρατίου* pro *πυγμῆς καὶ παγκρατίου*. [Est tamen etiam *ἑλεῖν νίκαν* Od. viii. 67. *εὖχος* Pyth. v. 27. *Ex Schedis.*]

Ἄνθεα ποιάεντα φέρειν στεφανώματα, σὺν ξανθαῖς Χάρισσιν.

98. Αἴθι pro ἄνθια iterum de metro sollicitus Schmidius. vid. Pauw. Malo ἄνθια esse pro ἄνθη; vel sic scribam. ἄνθια ποιάεντα per appositionem, στεφανώματα. 99. Cum media in Χάρισι produci nequeant, Schmidius emendat Χάρισσι, Pauwius vel σὺν ξανθαῖσι Χάρισιν, vel σὺν ξανθαῖς Χαρίτεσι.

98. Eum dedicasse (ex ipsis Æaceis fani Æaci, *Musis propitiis* carminibus celebratum.
forte, cf. Ol. ix. 166.) coronam in atrio

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ϛ'.

ΑΛΚΙΜΙΔΗ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΙΔΙ, ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

ALCIMIDAM victorem ἐν παισὶ declarasse vim divinitus ingenitam, victoria insigni, quam lucta puer abstulit; —15. æmulatum avum Praxidamantem; — 29. nam atavus Socles a gymnastica cessaverat, uti iterum Praxidamantis filius, Alcimidæ pater; ita ut alternis ex ea gente proventus victoriarum prodiisset. — 52. Celebrantur victoriæ tribulium Bassidarum. — 74. Materies laudum ex heroum Æginetarum factis. — 92. Redit ad victorem, et memorat fuisse quintam supra vicesimam victoriam, quam suæ genti adjecit Alcimidas. In fine 108. mentio honorifica aliptæ Melesiæ.

Σ. ά. Κ. ιγ'.

ΕΝ ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος· ἐκ
Μιᾶς δὲ πνέομεν

1, 2. Versus passim laudati a veteribus. [Schol. ad Euripid. Med. 1224. *Ex Schedis.*]

Fuit *Alcimidas* filius *Theonis*, qui a re athletica abstinuerat; at ejus pater

Ματρὸς ἀμφότεροι.
Διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα
Δύναμις. ὡς τὸ μὲν οὐδέν,
Ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἔδος
Μένει οὐρανός. ἀλλά τι προσφέρομεν
Ἔμπαν, ἢ μέγαν νόον, ἢ-
τοι φύσιν, ἀθανάτοις·
Καί περ ἐφαμερίαν
Οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ

5. ὡς: malim ὥς. [Sic in textu ab Heynio correctum.] 6. οὐδὲ χ. Ald. 7. Excitat versus hos Schol. Eurip. Med. 1233. 8. ἵματας Schmid. ex Aldo. ἵματαν pro ἵματην etiam recte vulgg. 11, 12. μετὰ νύκτας suspectum facile cuivis, nisi meminerit, poetam lyricum posse exquisitiorem formam affectare, ut solet. Pauw emendat l. κατὰ νύκτας l. μετὰ νυκτός. hoc puto verius, non

Praxidamas nobilis athleta. inf. 32. Is natus a *Socle* vel *Soclide*, obscuro homine, cujus pater Agesimachus itidem pugil: inf. 21. 44.

1. Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος sc. ἐσμὲν, pro ἓν ἀνδρῶν καὶ θεῶν γένος, et ἓν pro τὸ αὐτό. Mox πνέομεν pro ἐσμὲν, ἐγεινόμεθα.

[3. ματρός. Οὐρανὸς et Γῆ Hesiod. Theog. 116. 17. *Ex Schedis.*]

4. Διείργει δὲ (*deos et homines*) δύναμις (*natura*) πᾶσα κεκριμένα, (pro πάντως, κατὰ πᾶν διακεκριμένη. Hesiod. Sc. H. 55. Alcmena peperit Herculem Jovi, Iphiclem Amphitruoni κεκριμένην γενεήν. διακεχωρισμένην.) [ortum habuere illi in cœlo, hi in terra. *Ex Schedis.*] ὡς τὸ μὲν (γένος) οὐδὲν (ἐστί): sequi debebat, τὸ δὲ θεῶν γένος ἐστὶν ἀθάνατον: pro diis cœlum dixit: ὁ δὲ οὐρανὸς χάλκειος μένει ἕδος ἀεὶ ἀσφαλές. ἀλλά τι προσφέρομεν ἀθανάτοις pro προσφερόμεθα. *similes sumus.* Iterum vox in Fragm. p. 60. xvi. occurrit.

10. Junge: καίπερ οὐκ εἰδότες, ἅτινα στάθμαν ἔγραψεν ὁ Πότμος, *fatum*, (ὅστε) ἅμμι δραμεῖν πρὸς (αὐτὴν), *ad quam metam perveniamus moriendo.* στάθμη, a cursu, *meta*, linea, ut *mors ultima linea rerum.* debebat sequi: ἢ ἐφ' ἡμέρᾳ ἢ ἐπὶ νυκτί: hoc invertit: ἐφαμερίαν (ad στάθμαν) ἢ μετὰ νύκτας (pro νύκτα). Similis locus est ex parte Ol. ii. 61. sq. Et sententia simili modo protracta Pyth. iv. 454. 5. Vulgare autem est illud: *nos a diis ortos, nos diis cognatos*; v. c. Eurip. Hec. 490. etsi multis modis dictum et acceptum. Nec vero ex Hesiodea Theogonia .126 seqq. hoc ductum puto, quod Scholiastes arbitratus est; (ut nec versum in Ἔργ. 108. ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι recte se habere censeo; repugnat enim sequentibus; sed leg. οὐχ ὁμόθεν.) sed ex antiquis cosmogonicis ex theogonicis mythis hoc petiit poeta, cum Οὐρανὸς et Γαῖα omnium deorum et hominum progenitores ederentur. Dictum tamen hoc variis modis; et aliis iterum modis a philosophis antiquis; inprimis subnata opinione de anima mundi omnia pervagante. Alier a Terra, magna matre deum hominumque, repetiit Lucret. ii. 589. 598. sq.

Νύκτας ἄμμε πότμος ἄν-
τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

A. ά. K. ιγ'.

Τεκμαίρει καί νυν 'Αλκιμίδας
Τὸ συγγενὲς ἰδεῖν.
Ἄγχι καρποφόροις
'Αρούραισιν, αἵ τ' ἀμειβόμεναι
Τόκα μὲν ὧν βίον ἄνδρεσ-

vero ut ipse accipit: *neque post noctu*, sed ut Schol. exponit: *διὰ νυκτός. εἴτε ἐν ἡμέρᾳ εἴτε ἐν νυκτί.* 12. Interpolavit metrum Schmidius Coli 12 et 13. eaque de caussa hic *ἄμμι ἂν πότμος ἄν* refinxit. Sed Colon esse antispasticum dimetrum catalecticum, cujus antispasti in primo pede variant, docet Pauw: Colon autem 13. antispasticum trimetrum brachycatalectum est. 14. *δὶ καὶ νῦν* metrum vitiabat. Audiendus erat Schmidius, qui δὶ ejecit. Idem *καί νυν* scripsit: Pauw probat *καὶ νῦν*. Aldus exhibet *δί νυν*. 14, 15. Vulgo nulla interpunctio est post *ἰδεῖν*, at plene interpungitur post *ἵμαρψαν* v. 20. Vulgari interpretatione, secundum alterum ex Scholiastis instituta, commoda sententia vix efficitur. Obvium est statuere cum priore Scholiasta, concludi his sententiam superiorem: *cognationem hanc cum diis etiam Alcimidas testatam facit*; [est A. probutio (hujus rei), ut videamus illam cognationem. *Ex Schedis.*] *τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς ἡμῖν διὰ τὴν εὐφυΐαν, corporis robur, συγγενές.* Ita *τεκμαίρει* (*ὥστε τινὰ*) *ἰδεῖν* ex noto græcismo dictum plenius pro *τεκμαίρει*. Jam v. 16. nova erit sententia ordienda: *Ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισιν—ἦλθέ τοι Νιμίας* etc. Ita quoque Pauw facere jubet; nec tamen, quod toties in hoc viro ægre feras, addit, qua sententia acceptum velit. *Ἄγχι* dictum erit pro *ἴσως, ἐμοίως*, quod an usus ferat, nescio: *Pariter atque agri, nunc redit Nemea A.* ut *ἀγχίθεοι* Hom. Od. ι. 35. Phæaces accipiuntur a multis pro *ἀντίθεοι*. Grammaticus in Scholiis mollire voluit: *ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον εἰργασμένος ταῖς ἀρούραις*. Forte *ἄγχι* ex glossa venit et fuit *ἴσα καρποφόροις*. Potest et interpungi post *Ἀλκιμίδας*, et post *τὸ συγγενές*; possunt et aliæ rationes inir i sed nulla satisfacit.

15. Non dubito, post *ἰδεῖν* sententiam finiri et interpungendum esse: etsi durum esse non nego *τὸ ἰδεῖν*, exploratum tamen hoc habeo, sensum esse, ut in V. L. dixi: *cognationem cum diis arguit victor divina corporis specie*, adspectu, *τῷ ἰδεῖν*, aut, ut noster amat, (*κατὰ τὸ*) *ἰδεῖν*, vel *ὡς* (*τινὰ*) *ἰδεῖν αὐτόν*. [ut intelligamus, animadvertamus. ut Pyth. x. 116. *Ex Schedis.*] Tum nova sententia continuanda ad v. 29. *ἄγχι—κατίμαρψαν, ἦλθέ τοι N. Ad eundem modum, quo ager alternis quiescit et recreatur, etiam nunc alternis ex hac stirpe post avum prodit luctator Alcimidas.*

17. sqq. Similis sententia inf. Nem. xi. 50. *ἴδοσαν* pro *διδοῦσι*, et *ἵμαρψαν, μάρπτουσι*. [vires resuperant. *Ex Schedis.*]

σιν ἐπηετανὸν πεδίων ἔδοσαν,
Τόχα δ' αὖτ' ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔ-
μαρψαν, ἦλθέ τοι Νεμέας
Ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων
Παῖς ἐναγώνιος, ὃς,
Ταύταν μεθέπων Διόθεν
Αἶσαν, νῦν πέφαντ' οὐκ ἄ-
μοιρος ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας,

Ε. ά. Κ. ιά.

Ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαν-
τος ἐὸν πόδα νέμων
Πατροπάτορος ὁμαιμίου.
Κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιόνι-
κος ἐὼν, Αἰακίδαις
Ἔρνεα πρῶτος ἀπ' Ἀλφεοῦ,
Καὶ πεντάκις Ἰσθμοῖ
Στεφανωσάμενος, Νεμέᾳ δὲ τρὶς,
Ἔπαυσε λάθαν Σωκλείδα,
Ὃς ὑπέρτατος Ἀγησιμάχω
Υἱέων γένετο.

21. —*μάρψαντ'* malit Schmid. Sed variat antispastus. 25, 26. Editum erat:—*οὐκ ἄμοι-* 26. *ρος ἀμφὶ π.* Ita alter versus syllaba auctus, alter deficiens. Interpolavit Schmidius: (v. ad v. 12, 13.) *Αἶσαν αὖ πίφαντ'* (Benedictus: *ἰκπί-φαντ'*) *οὐκ ἄμοι-ρος ἂν ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας.* At Pauw: *Αἶσαν νῦν πίφαντ' οὐκ ἄ-μοιρος ἀμφὶ π. κ.* hoc recte. 34. *Νίμια* Ald. 36, 7. Metricus Epodorum duo postrema cola paullo aliter ordinasse videtur. v. Pauw. 36. *Ἀγησιμάχῳ* Ald. *Ἀγησίμαχος.* f. ex *Ἡγησίμαχος. ὑπέρτατος* recte Schol. interpretatur *περιβόητος.* Perperam accepit etiam Plutarch. pro nobilit. p. 262. Anecd. Wolf. t. iv. *ἐξοχώτατος.* 37. *Τιῶν* al. *Τλίων* metro postulante ex Aldo recepit Schmid.

[25. *αἶσαν*, institutum, pugilatum, studium, amplexus, *Διόθεν*, robore a natura dato favente, *οὐκ ἄμοιρος, οὐκ ἀτυχής. Ex Schedis.*]

27. Praxidamas notus ex eo, quod primus ex victoribus Olympicis statuam dedicavit, victor Olymp. lix. Paus. vi. 18.

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι
Πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς
Ἦλθον, οἵ τε πόνων
Ἐγεύσαντο. σὺν θεοῦ δὲ τύχᾳ
Ἕτερον οὔ τινα οἶκον
Ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων
Ταμίαν στεφάνων μυχῷ Ἑλλάδος ἀ-
πάσας. ἔλπομαι μέγα εἰ-

38. Variat in edd. ἐπεί οἱ et ἐπεὶ οἱ. priore modo, ut οἵ sit pro τῷ αὐτῷ, acceperunt Scholiastæ, et modo ad Soclidam, modo ad Agesimachum retulerunt: hoc quidem ita, ut ei, præter Soclidam, natu maximum, tres alii filii strenui athletæ fuerint. Pugnat Schmidius pro altera ratione οἱ τριῖς, ut sint tres illi victores ex hac domo: Alcimidas, Praxidamas, Agesimachus, intervallo inter quemque relicto ignavi parentis: Alcimidæ pater, Theon, si Grammatico ad pr. credendum, Praxidamantis Soclides vel Socles, ut Didymus notat: neuter ἀναγώνιος. Schmidium sequuntur Benedictus et Pauw: et respicit sane sententia comparationem illam vss. 16. sqq. et est unice vera. 40. τι in οἵ τι abundare monet Schol. οἵ γε π. Schmid. at Pauw: ᾧ τι, ut sit: ἀριστᾶς ἄκρον, ᾧ καὶ Π. ἦ. Probo Schmidium: attamen οἵτις pro simplici οἵ, vel οἵτινες, frequenter occurrit. 43, 44. πλείονων ex ingenio Schmidius restituit, præeunte tamen Schol. πλείους ἀκτινηφόρα στεφάνους. Vulgo deerat pes, etsi ταμίαν modo ad priorem modo ad posteriorem versum trahebatur. πυγμαχίᾳ Morell.

38. οἱ τρεῖς sunt *trini illi ex ea gente, qui gymnica certamina attigerunt, Agesimachus, Praxidamas, Alcimidas.* v. Var. Lect. Erat autem *Agesimachus* stirpis auctor. v. ad Argument.

45. Sequentia sic corrigenda:— ἔλπομαι μίγα ἐπῶν τύχιν ἄντα σκοπεῦ, ὥστ' ἀπὸ τόξου ἰεῖς. εὐθυν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε, Μοῖσα, οὖρον ἑπίων ἐυκλία. [dirige carmen ἐπὶ τοῦτον τὸν οἶκον, ex qua familia, cujus tribules Bassidæ, fuere victores jam mortui digna poëtis materia. In his e tribu Bassidarum Callias 63. *Ex Schedis.*] Pessime duo diversa junguntur in vulgari lectione. Immo vero: *Videor mihi veram laudem pronuntiasse.* ὥστι pro ὥστε, *veluti.* Pergit v. 48.: *Verum missis aliis ex hac gente, hunc celebra, Musa, Alcimidam:* tum subjicit v. 50.: *majorum enim facta jam alii poetæ celebrarunt.* σφὶν refer ad οἶκον, *iis qui ex ea gente sunt.* εὐθύνειν οὖρον, *ventum moderari, ut secundus sit;* ut sup. Ol. xiii. 38. Ξενοφῶντος εὐθυνει δαίμονος οὖρον. Nam εὐθύνειν proprie, *dirigere, recta via aut regula ducere;* mox est omnino *regere, movere.* Hinc εὐθύνειν κῶλα ap. Tragicos, et νῆα, (cf. Euripid. Hec. 39.) ergo et οὖρον; et alia metaphora δίκας Pyth. iv. 273. Tum οὖρον ἑπίων, ut Pyth. iv. 5. αὔξῃς οὖρον ὕμνων. Eodem tropo dixit Pyth. i. 88. εὐθύνειν ὄλεθρον.

πὼν τύχεν ἄντα σκοποῦ.
Ὥτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖ-
σ' εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε,
Μοῖσ', οὖρον ἐπέων εὐ-
κλέα. παροιχομένων γὰρ ἀνέρων

A. β'. K. ιγ'.

Ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι τὰ καλὰ
Σφιν ἔργ' ἐκόμισαν.
Βασσίδαισιν ἅτ' οὐ

46. ἄντα σκοποῦ τυχεῖν Schol. et vulgg. inde a Romana, turbato metro, etiam in ceteris. At Aldus, quem Crat. sequitur, —πὼν τυχεῖν ἄντα σκοποῦ. Unde Schmidius eleganter: τύχειν ἀ. σ. dorica forma. nisi quis malit suspicari fuisse: —πὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν vel τυχίν. Dubito enim Pindarum ἄντα σκο- pro dactylo extulisse. Et alii apud Schol. scribebant: ἂν τετυχεῖν. Mingarellus inde effingebat τετύχειν, aut potius σκοποῦ ἄντα τυχεῖν. De toto loco v. Notam. 47. ὅτι Schol. τὸ ὅτι Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὅστις φησίν. Pauw: ὅτι pro ἐφ' ᾧτι, quamobrem. et sic Aldus edidit. Reizius Prosod. gr. pag. 29. damnabat ὅτι, et factum volebat ὅτε ex ᾧτι. [Sic et vii. 90. et 137. *Ex Schedis.*] Apud Schmidium ἰεῖς aliqui: non vero in edd. 48. In εὐθὺν ultima syllaba producta requiritur. Schmidius præclare ad metrum et ad sensum, εὔθυν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε, nam εὐθύνειν οὖρον poeta et aliis locis dixit. Ol. xiii. 38. Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον. Pauwius, Schmidium et hic arrodens, fulcrum inserit εὐθύν γ'. 49, 50. vid. ad v. 12, 13. Erat 49. εὐκλίαι. 50. Παροιχ. At docet metrum, alteri versui -κλίαι esse attribuendum, ut una syllaba sit -κλῆ. Et ἀνέρων prima longa, ut et apud Homer. et al. forte geminato νν. Schmidius: M. οὖ. ἰ. ἰῦ-κλί'. Ἀποιχομένων γ. ἀ. Pauw. M. οὖρ. ἰπ. εὐκλί-α. παροιχομ. γ. ἀνίρ. Mingarell. Μοῖσ', οὖρον cum Aldo. 51. λόγιοι anapæstus pro spondeo vel iambo. Poterat tamen poeta scribere: Ἀοιδαὶ καὶ λόγοι. Dubitat Pauw, an sic scripserit. Mingarellus putabat καὶ omitti posse, ut ἀοιδοὶ λόγιοι sint *facundi*, ut 75. aut λόγιοι esse pro dissyllabo, aut parendum esse Pauwio; mensuram esse versus pœonici, aut esse Iambicum impurum. Igitur manebimus in hoc, ut nihil moveamus. 52. Erat ἔργα ἐκόμισαν cum hiatu, et laborat metrum, nec debebant reluctari Oxonienses, quin cum Schmidio ἔργα κόμισαν scriberent, vel cum Aldo ἔργ' ἐκόμισαν. Vulgo inde a Romana ἔργα ἐκόμιξαν. quod et ipsum tuetur Pauw in penthemimeri iambico, nempe, puto, ut sit: ἔργ' ἐκόμιξαν. 53. Βουδίδαισιν Didymus scribere jubebat apud Schol. fuisse enim Æginæ gentem Budidarum a Budione aliquo duc-

51. λόγιοι post ἀοιδοὶ erunt *oratores*: nisi mavis *historicos*. cf. Pyth. i. 183. At inf. 75. sunt *poetæ*. ἐκόμισαν, celebrarant. κομίζειν nude sic positum accipio pro fovere, curare, adeoque carmine tractare.

Σπανίζει· παλαίφατος γενεὰ,
Ἴδια ναυστολέοντες
Ἐπιχώμια, Πιερίδων ἀρόταις
Δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον, ἀγερώχων ἐργμάτων ἕνεκεν.
Καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέᾳ,
Χεῖρας ἰμάντι δεθεὶς
Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ
Ταύτας αἷμα πάτρας χρυσαλακάτω ποτὲ Καλλίας ἀδὼν

Ε. β'. Κ. ιά.

Ἔρνεσι Λατοῦς, παρὰ Κασταλίᾳ τε Χαρίτων
Ἑσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν·

tam. Perperam, si Bassidarum etiam vel gens vel tribus Æginæ fuit, unde oriundus Alcimidas. Hærebant Grammatici in interpunctione. 62, 63. v. ad v. 12, 13. Schmidius: Τᾶσθε αἷμα π. χρυσα-λακάτας π. Κ. ἀδὼν —Pauw: Ταύτας αἷμα πάτρας χρυ-σαλακάτα π. Κ. ἀ. At Mingarellus, esse antispastum truncatum: πάτρας χρυσα-, ut 86. 63. χρυσαλακάτα—Λατοῦς legebatur; hoc erat pro —άτου ab χρυσαλακάτης. hoc erit ἡ χρ. atqui h. l. est Latona. Recte Schmidius χρυσαλακάτας emendavit: male Pauw refragabatur post Oxonienses. Aut enim sic, aut χρυσαλακάτω est scribendum, ab ὁ καὶ ἡ χρυσαλάκατος, quod et placebat Mingarello. [—του Hermann. de Dial. Pind. p. xii. *Ex Schedis.*] Etiam Schol. χρυσηλάκατος δὲ εἶπε τὴν Λητώ. Porro ἄδων Ald. Rom. Crat. Brub. ᾄδων Morell. at ἀδὼν recte ex Schol. emendavit Steph. 64. Post Λατοῦς sustuli interpunctionem; pergit enim de iisdem Pythiis narrare.

55. Tribus, quæ ex suo medio, e suis tribulibus, præbet, χορηγεῖ, laudum materiem.

56. Πιερίδων ἀρόταις. Vidimus jam Pyth. vi. 2.

62. χρυσαλακάτω — Λατοῦς, ut est scribendum, *aureo sceptro ornatæ*. v. sup. Nem. v. 65. ἀδὼν, *probatus* ab Apolline et Diana, quatenus fuit victor Pythiis.

64. Callias in Pythiis cestu vicit et ibi (παρὰ Κασταλίᾳ) certamine finito, adeoque *circa vesperam, celebratus est carmine, quod, pompa ducta, victori incedenti accinebat turba.* ὅμαδος Χαρίτων est κῶμος, *pompa cum carmine.* ἔφλεγεν, *resplenduit, illustratus est*, ut Isthm. vii. 33. φλέγεται Μούσαις, *carminibus celebratur*, et Pyth. v. 60. φλέγοντι σε Χάριτες.

Πόντου τε γέφυρ' ἀκάμαντος ἐν Ἀμφικτυόνων
Ταυροφόνῳ τριετηρίδι
Τίμασε Ποσειδάνιον ἀν' τέμενος· βοτάνα τέ νίν
Ποθ' ἁ λέοντος νικάσαντ' ἔρεψ' ἀσκίοις Φλιοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσιν.

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι
Νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν· ἐπεί σφιν Αἰακίδαι
Ἔπορον ἔξοχον αἶσαν,

67, 68. γίφυρα Κρεοντί-δαν iv 'A. vel. γίφυρα Κρεον-τίδαν 'A. legerat Schol. quod, ne ultimam in ίδαν corripi necesse sit, in Κρεόν-τιον 'A. mutavit Schmidius paullo audacius. Mingarell. Scholiasten legisse putabat: 67. Πόντου γίφυρα Κρεόν- 68. τιον Ἀμφικτυόνων, et esse pro Κρεοντίδαν. Creontis filium fuisse Alcimidam, etiam Schol. ad pr. ex Asclepiade notarat. Mirum est, unde is in locum involaverit: de Callia enim tribuli agitur. *Amphictyones* h. l. in Isthmiis, adeoque simpl. pro judicum consessu poni, notabile. Agonothetæ erant Corinthii. Amphictyonum conventum alium ad Calauriam ante Trœzenem observavit Schmidius ex Strab. (viii. pag. 574. A. B.). Pindari locus effugit Vandalium Diss. de Amphictyonib. c. 6. p. 466. Diss. [Nunc v. Ste-Croix *Gouvern. fedérat.* pag. 122. Agonothetas dictos fuisse Amphictyones. *Ex Schedis.*] 71. Melius scribitur ἀν', quam ἄν. 72. Mingarell. conj. πόθ' ἁ λίοντος νικῶντ' ἴ- 73. ρεψι δασκίοις. vel, νικάσαν- 73. τ' ἴρεφι δασκίοις. ut sit antispastus pentasyllabus ἴρεφι δασκί—. Contra τ' ἴρεφ' ad formam reliquorum colon Schmidius. Versum sic se habuisse credo: τ' ἴρεφ' ἀσκίοις Φλιόϊντος ὑπὸ 74. Ὠγυγίοις ὄρεσιν. ἄσκιος per δάσκιος exponit Schol. *umbrosis montibus.* Atqui potuit esse mons nudus arboribus. 75. Forte πλατεῖα πίλευθος sic in versu Bacchylidis ap. Plutarch. in Numa pag. 62. D. proverbii loco dictum.

67—71. Fuit et victor Isthmiis. Consessus agonothetarum renuntiavit eum victorem. v. V. L. Isthmus ἐτίμασε sc. νίν, αὐτόν.

71—74. Νεμεακὸν σέλινον ἐστεφάνωσεν αὐτόν. ὠγύγια ὄρη, jam olim nota.

75. λόγιοι sunt *poetæ*, (cf. ad v. 51.) et ad eos spectat σφὶν v. 78. Sententia similis inf. Isthm. vi. 31. sq.

[79. αἶσαν. conditionem: quod satis materiæ habent. *Ex Schedis.*]

Ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας.
Πέταται δ' ἐπί τε χθόνα καὶ διὰ θα-
λάσσας τηλόθεν ὄνυμ' αὐ-
τῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας,
Μέμνονος οὐκ ἀπονο-
στάσαντος, ἐπᾶλτο. βαρὺ
Δέ σφι νεῖκος ἔμπεσ', Ἀχιλ-
λεὺς χαμαὶ καββαὶς ἀφ' ἁρμάτων

A. γ'. K. ιγ'.

Φαεννᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάρι-
ξεν Ἀόος αἰχμᾷ
Ἔγχεος ζακότοι-

81. Puto ante oculos locum fuisse Thucydidi ii. 41. 82. γ' inseruit Schmidius ex Aldo, qui idem male *οὔνομ'*. Mingarell. conj. *τηλόθ' οὔνομα αὖ*, vel *τῆλι*, hiatu illato. *τηλόθεν* est *a stirpis inde origine*, vel *a longo inde ævo*. 85. *ἔπαλτο* alii olim apud Schol. (ut a *πάλλω* esset, pro *ἐπέπαλτο*. Simili modo peccatum apud Homer. Intpp.) sed *ἰφῆλτο, ἰφᾶλτο, ἐπᾶλτο*. Porro *ἀπονοστήσαντος* expectabam. Habet dorismus locum in verbis in *αω*: ita recte *στάσει, στάσομαι*: non in *εω*. Ita est *κρατήσει*, non *κρατάσει, ἰδώρησε, χώρησε*. Variat *φιλέω. ἐφίλασε* Pyth. ii. 30. ix. 34. At mox Nem. vii. 129. *φιλήσαντα. ὕμνησαν* et *ὑμνᾶσαι*. 86, 7. v. ad v. 12, 13. Schmidius: *δέ σφι νεῖκος ἔνδειξ' Ἀχιλ-λέος ἦς, καταβὰς* (vel *καταβᾶσ'*) *ἀφ' ἁρμά-των*. Pauw: *Δέ σφι νεῖκος ἔμπεσ', Ἀχι-* (ut sit antispastus truncatus. cf. 62.) *λεὺς χ. καταβαὶς ἀφ' ἁ.* 86. *σφι* bene Schmid. cum Aldo. Vulgo *σφιν*, quod tamen in antispasto nil referre censet Pauw. 87. *καββὰς* nimis reconditum, quam ut a librario profectum videri possit. Vidit et Pauw. qui et conj. *χαμᾶζε καββαὶς*, etsi *καταβαὶς* non minus metrum ferret. 89. *Ἀόος* legendum cum Schmidio et Pauwio: ut anapæstus pro tribrachy sit. *ἀχμᾷ* tamen conjicit alter, ut verus sit tribrachys. Vulgo *Ἀοῦς*. 90. *ζακότοιο*. nota vox de iracundo. At Schol. a *δίκρουν εἶναι* petunt illustrationem, *binas cuspides habere*. An *ζάκροτον* legerunt? [Hermann. de Dial. Pind. pag. xvii. *βαρὺ δέ σφι νεῖκος ἔμπας, Καββὰς Ἀχιλεὺς χαμαὶ ὧν ἀφ' ἁρμάτων Φαεννᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάριξεν Ἀόος ἀχμᾷ Ἔγχιος ζακότοιο. Ex Schedis.*]

83. Jam attigerat hæc Nem. iii. 106. add. Isthm. viii. 116.

90. *ἔγχος ζάκοτον*, ut ap. Horat. *iracunda Jovis fulmina*, et in fragm. Pind. p. 42. de magnis imbribus *ὕδωρ ζάκοτον*. Doctum est ad h. v. Scholion, a re tamen alienum.

ο. καὶ τάνδε μὲν παλαιότεροι
Ὁδὸν ἁμαξιτὸν εὗρον.
Ἕπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν.
Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον
Ἀιεὶ κυμάτων λέγεται
Παντὶ μάλιστα δονεῖν
Θυμόν. ἐχόντι δ' ἐγὼ
Νώτῳ μεθέπων δίδυμον
Ἄχθος, ἄγγελος ἔβαν, πέμ-
πτον ἐπ' εἴκοσι τοῦτο γαρύων

Ε. γ'. Κ. ιά.

Εὖχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς
Ἐνέποισιν ἱεροὺς,
Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρχεσε
Κλειτᾷ γενεᾷ. δύο μὲν
Κρονίου πὰρ τεμένει,

91. καὶ ταύταν μὲν metrum vitiat. Schmidius: καὶ τάνδε μέν. poterat in hoc acquiescere Pauw. Sed ipse contortius: καὶ ταῦτα μὲν, ut per epexegesin ἁμαξιτὸν ὁδὸν subjungatur ad ταῦτα. Mingarell. tentat: 90. ἴγχεος ζαχόσυ. 91. καὶ ταύταν μὲν οἱ π. vel: 90. ἴγχεος ζαχόσυ. 91. ο. ταύταν δέ μιν π. 99, 100. v. ad v. 12, 13. Schmidius: Ἄχθος ἄ. ἔβαν τὸ πέμ-πτον ἐπ' εἶκ. Pauw reliquit versum ut satis sibi constantem. 103. Ἀλκιμίδα ἕ γ' ἐ. κλειτὰ γενεὰ Schmidius temere.

91. *Jam veteres latam hanc laudum viam ingressi sunt*: scil. Æacidarum.

93. *Incedo et ipse hac via.* Ἔχων μελέταν accipio de poetica meditatione, adeoque de ipso carmine pangendo: *quoties hymnum compono.*

94. Nunc a digressione ad victorem redit. Τὸ πὰρ ποδὶ scil. κῦμα, vel ut ποὺς νηὸς dicatur, vel ut ποὺς sit pro πηδάλιον, ut Odyss. κ. 33. Dictum est ut vulgare: *res quæ est ante pedes*, h. e. proxima. [πὰρ ποδὸς Pyth. iii. 108. x. 97. *Ex Schedis.*] — Tum 95. μάλιστα (κατὰ τῶν) κυμάτων junge.

97. Duplex munus suscepit, alterum Alcimidæ, alterum familiæ laudandæ. μεθέπων, *subiens.* ἄγγελος iterum *præco.* Erat gentis victoria vigesima quinta.

104—8. δύο μὲν Κρονίου πὰρ τεμένει, παῖ, σέ τ' Ἰσθμοῖσι, Τιμίδα, κλᾶρος πρεσβυτὴς ἄν- Θ' Ὀλυμπιάδος. *duas victorias Olympicas tibi, o puer, et tibi, o Timida, eripuit sors jacta.* Obscurus locus, nec juvat Schol. cujus sunt verba: κλῆρος

Παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδαν
Κλᾶρος προπετὴς ἄν-
δρ' Ὀλυμπιάδος. δελφῖνί κεν
Τάχος δ' ἅλμας ἴσον εἴποι-
μι Μελησίαν, χερῶν τε καὶ ἰ-
σχύος ἀνίοχον.

106. Παῖ, σέ τ' diserte Rom. παῖ, σ' ἔτ' Aldus, unde Crat. Brub. παῖδ' ἔτ'. reduxit Romanam lectionem Morell. Steph. [At quomodo repente nunc de Timida? et cur cum, cum adhuc puer esset, sors exclusit? *Ex Schedis.*] Mox annon leg. σέ τ' ἐνόσφισε, Τιμίδα? Nunc et Mingarellus idem probavit. Timidas alius seu cognatus, an frater, seu tribulis, cum Alcimida per sortem exclusus lucta in certamine Olympico. An veram rei rationem Scholia exponant, dubito. v. Not.

δέοντες οὗτοι παίδων ἀγωνίσασθαι, μεταξὺ γενειάσαντες, ἐξεκρούσθησαν τοῦ ἀγῶνος, quod absurdum est, inter sortitionem enatam esse lanuginem; saltem sic refingenda sunt: κληρωθέντες οὗτοι παίδων ἀγωνίσασθαι μεταξὺ, γενειάσαντες ἐξεκρ. Sorte componebantur paria in lucta et in pugilatu ac pancratio: cf. Ol. viii. 90. Pyth. viii. 117. Nem. x. 50. et notus est locus apud Lucianum. v. Faber Agonist. i. 25. Sorte quoque constitutum, qui prior an posterior prodiret. Ita et in certamine musico. v. Antigon. Caryst. 1. et ibi Niclas pag. 3. Inter sortitionem adeo intellectum est, non amplius in puerorum numero eos esse habendos. Nec tamen his expeditam rem videas; quæ enim in hoc culpa *sortis?* et tum, si jam antea inter ephebos habitus et ex puerorum certamine exclusus fuit Alcimidas, quomodo hoc in carmine, quod serius est, lucta ἐν παισὶ vincere potuit? Scilicet, quantum sine historica fide ex verbis efficere licet, videntur Alcimidas et Timidas sorte cum tam robustis et exercitatis luctatoribus comparati fuisse, ut vinci eos necesse esset. Magni enim ad certamen momenti esse debuit, componerenturne aliquis cum fortiore an cum minus forti. In fine ἀνίοχον de magistro et alipta dixit. De usu vario vocis v. Jacobs Animadvv. p. 308. [*Melesias* Ol. viii. 71. Nem. iv. 151. *Ex Schedis.*]

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ζ'.

ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΙΔΙ, ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

ARGUMENTUM.

SOGENEM jam nascendo esse pentathlo destinatum, nunc victorem carmine dignum, præmio consentaneo præclare factorum :—16. quo celebritatem illa assequuntur, interdum quoque ipsa re majorem, exemplo Ulyssis.—48. Carmine est celebrata fama Neoptolemi ex Æacidis: ad cujus fata digreditur. —78. Inde ad Æginam, Thearionem, victoris patrem, et ad ipsum victorem redit—117. vota facit ad Jovem Nemeorum præsidem, ejusque filios, Æacum et Herculem, pro puero victore. Sub finem 150. Neoptolemum redit et deprecatur narrata de ejus morte, ne in eum peccasse videatur.

Σ. ά. Κ. ιβ'.

ΕΛΕΙΘΥΙΑ, *πάρεδρος Μοιρᾶν βαθυφρόνων,*
Παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον,

Sogenes, Thearionis f. Ægineta, pentathlo victor Nem xiv. quam in Ol. lxxix. 2. incidisse, acute conjicit Corsin. Diss. agonist. p. 52, 53. ut prima Nemeas numerari cœperit instauratis Nemeis ludis Ol. lxxii. 4. qui proximi a pugna Marathonia fuerunt. 1. *Εἰλείθυια* primum corrupte Brub. inde Morell.

1—6. Cur Ilithyiam invocet Pindarus, multa comminiscuntur Grammatici. Aristodemus, Aristarchi discipulus, tradiderat, Thearioni seni ex votis

Ἥρας, γενέτειρα τέκνων· ἄνευ σέθεν
Οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν
Τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν
Ἀγλαόγυιον Ἥβαν.
Ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα·
Εἴργει δὲ πότμῳ ζυγὸν
Ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τὶν

Steph. etsi et hoc metrum antispast. ferret. Tum πάριδρε Schmid. at Pauw inverse legi vult: Μοιρᾶν πάριδρος β. 5. ἀδιλφιὰν trisyllabum est. Itaque ἀδιλφὰν Schmid. λάχομεν Ald. et hoc concinniorem reddit iambicum ad sensum Mingarelli. 7. ἐπὶ ἴσος vitiose Ald. 8, 9. πότμω Ald. Morell. et Paul. Steph. Tum Θ' ἕτερον edd. ἑτέρα Ald. Rom. Crat. At Brub. Morell. Steph. ἕτερα. hoc recepi, cum alterum importunum sit. Interpretatio varie, sed ubique parum commode, instituta locum fecit Schmidii emendationi: εἴργει δὲ πότμῳ ζυγέν-θ' ἕτερον ἕτερα, *alia alium fato suo copulatum arcent et prohibent*: ingeniosæ, etsi non probandæ. Ex Oxonienss. nihil facile proficias. πότμω ἑτέρα pro ἑτέρου nemo ferat, et τὸ ζυγὸν nemo dixit, (nisi τὰ ζυγὰ, *transtra* navis) sed ὁ ζυγός. v. Intpp. ad Iliad. ω. 268, 9. et al. Pro Θ' conjiciunt Γ'. Pauw tuetur vulgatam lectionem et sic exponit: *alia* (τὰ ἕτερα) *vero arcent sortis stateram aliam*, in locum alium atque alium propellunt, ut non eodem vergat. Parum diserte. Hoc, puto, voluit:

ad Lucinam factis Sogenem fuisse natum. At enim cogitandum est, poetæ id esse familiare, φυᾷ, ἐκ φυῆς, *virtutem venire*, etiam *corporis*. Itaque *Lucina puerum statim nascendo aptum facit ad* ἄθλησιν, dum corpus robustum et agile natura ei contigit. Præclare autem attemperatum est totum phantasma poetæ, quod vulgari oratione sic enuntiatum esset: Ipsis statim natalibus Sogenes sortitus est robur corporis tam insigne, ut nunc puer victor sit in pancratio.

3. ἄνευ σέθεν οὐ, h. σὺν σοὶ, *tuo numine*. Porro volebat dicere ἄνευ σέθεν οὐκ ἐλάχομεν (pro λαγχάνομεν) ἥβην: nam nisi nascendo validum corpus nacti sumus, pubertatem non attingimus: ornavit hoc, *nascendo seu die seu noctu*: ἢ φάος ἢ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν: prorsus ut Pyth. iv. 455. ἔμαρ ἢ νύκτες, et de morte Nem. vi. 10—13. Invertit referendo ad οὐ. οὐκ ἐλάχομεν, (οὐ) φάος οὐ δρακέντες εὐφρόναν.

8, 9. εἴργει δὲ πότμω ζυγὸν ἕτερον (τὰ) ἕτερα. vid. V. L. Dixerat v. 7. *Non omnes ad eandem sortem nascimur.* ὁ ζυγὸς est aut *de lance* aut *de jugo* accipiendum. Utrique conveniret εἴργειν, quatenus vel pondere deprimitur lanx, vel interjecto temone disjunguntur boum parin: prius tamen præferam. Possunt referri hæc ad Ilithyiam, si εἴργεις scribas: *tu* nascendi statim sorte *lancem fati alteram deflectis in alteram partem*: ἕτερα, ut est scribendum, h. εἰς τὰ ἕτερα, ἑτέρως: ut altera, seu bonæ s. adversæ fortunæ, depressior sit. Atque hæc placere possunt præ altera ratione, ut πότμω ζυγὸς scribatur, isque subjectum sit. Mox σὺν δί τιν, διά σε γιγονώς. et 11. ἀείδεται, quia Æginetæ certaminum studiosi sunt adeoque carmina in victores amant.

Καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ χριθεὶς
Εὔδοξος ἀείδεται Σω-
γένης μετὰ πενταέθλοις.

A. α'. K. ιβ'.

Πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορικτύπων
Αἰακιδᾶν. μάλα δ' ἐθέλοντι
Σύμπειρον ἀγωνίᾳ θυμὸν ἀμφέπειν.
Εἰ δὲ τύχῃ τὶς ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν
Ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλεν.

proprie in trutina dissilientibus impari pondere lancibus ζυγὸς ἕτερος ἵεγεται, *lanx altera disjungitur* pondere suo ab altera, h. in alteram partem vergit. Ut itaque pondus, sic h. l. τὸν ζυγὸν πότμων ἕτερον, *alteram sortis lancem*, (h. alterius sortem) ἵεγει ἕτερα, *deprimunt, inclinant, diversa*: h. diversa diversorum hominum sunt fata, adeoque οὐχ ἅπαντες ἀνακείμεθ' ἰσὶ ἴσα, *non eadem omnes conditione ac sorte vivimus.* Si ζυγὸς scriptum esset, expeditior forte esset ratio: πότμων ζυγὸς ἵεγει (τὸν) ἕτερον ἕτερα h. ἑτέρως, εἰς ἕτερον μέρος, *fati jugum alium disjungit alio diversis partibus*, fere ut inf. repetit v. 79. sq. nam ad *jugi* notionem ducit ipsa res et ἵεγει et ἶσα. Ut jugum ἵεγει jungit, συζευγνύει, sic et διαζευγνύει, disjungit, ut alter comparium diversum, temone medio interjecto, sortiatur locum. Fatum igitur, quod alii aliam assignat sortem, tanquam jugo imposito disjungere mortales dixerit poeta. Θ', si retinendum est, jungo cum δὲ, ut sit: ἵεγει δέ τε. Sed deletum et ipse malim. [Forte expeditior est oratio, si ἵεγεις scribitur, ut ad Ilithyiam hæc spectent: *tu es illa quæ.* nam sequitur τὸν δὲ τὸν —. Sententia est illa frequentata, quam etiam monostichis pluribus expressam habemus ap. Stobæum Ecl. i. 13. in quibus est: Γενητῷ τὸ θεῖον εὐτυχῆ δυσπήματος. hominis Christiani, quod, si sensum habuit, esse debuit εὐτυχῆ καὶ δυστυχῆ aut simili modo. *Ex Addendis.*] 11. Εὔδοξος Ald. cum Schol. 15. In σύμπειρον argutantur Intpp. Est pro ἴμπειρον, ἄμπειρος, ἐν τοῖς ἀγῶσι, adeoque ἀγωνίᾳ. [16. εἰ τύχῃ, quod alias solœcum, pro εἴ τύχοι. ita tamen v. 22. Isthm. iv. 69. v. 17. cf. Northmor. ad Tryphiodor. 298. *Ex Schedis.*] 17. ἐνέβαλεν Schmidius ex Schol. monente metro restituit. vulgo ἔβαλεν. fere ut Ol. xiii. 22. ἐνέβαλον. Pro ῥοαῖσι alter Schol. σπονδαῖς aut legit aut interpretatur. Alter reddit ῥύμαις, recte, si de libatione accepit.

14. ἰθέλοντι (*amant οἱ πολῖται* ex πόλις) ἀμφέπειν θυμὸν (ἔχειν) σύμπειρον (εἶναι ἴμπειρον) ἀγωνίᾳ, ἐν ἀγῶσι.

16. τυχῇ iterum pro εὐτυχῇ, ut sup. iv. 148. Ol. ii. 93. ἔρδων (præclara exsequendo, factis) ἐνέβαλεν αἰτίαν, *præbet argumentum*, ὕλην, ῥοαῖσι Μοισᾶν, *libationibus Musarum*, carminibus, ut Pyth. v. 134. viii. 81. Isthm. vi. 30. vii. 26. [scil. non libatur Musis; sed a Musis laudes, carmina. *Ex Schedis.*]

Ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ
Σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι.
Ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσο-
πτρον ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ,
Εἰ Μνημοσύνας ἔκατι λιπαράμπυκος
Εὕρῃ τις ἄποινα μόχθων
Κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

Ε. ά. Κ ζ.

Σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον

21. ἰὼ σὺν τρόπῳ languere visum Pauwio: itaque refinxit: ἰὼ ἴσον τρόπῳ h. ἴσοπτρον ἰσότροπον, *æquale ingenio*. Enimvero ἰὼ sic multo magis friget. 25. εὔρῃ τις metrum manifeste requirit, et audire debebant Schmidium Oxonienses: qui retinuere εὕρηταί τις. Mox v. 25. de εὔρῳ accipiendum: *secundo vento spirante* maturant navigationem. οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον, *neque post lucro ponunt*, vertitur, quo jure, nescio; nisi voluerunt: ὑπέβαλον κέρδει, *subjecerunt lucro*, lucri studium potius habentes. Nec melior ratio, nec quicquam ad rem in Scholiis occurrit. Itaque v. Notam.

18. ἀλκαὶ, ut ἀρεταὶ, τὰ κατορθώματα. mox ἴργα.

20. Conspiciuntur præclara facta in carmine, tanquam in speculo; splendor factorum hymno quasi reflectitur. Sententia sæpe frequentata, nunc novo et ingenioso invento ornata, quod non nisi carmine celebrata facta inclarescunt, et quód claritas obtingit tanto major, quo major carminis est claritas. Transtulit hoc idem postea ad se historia: καθόλου δὲ φαίνεται πᾶν τὸ πραχθὲν τιμιώτερον ἀκοῦον ἂν ἢ τοῦ λέγοντος δύναμις παραστήσῃ, ipse Diod. i. 2.

25. *Qui sapit, de poetarum carminibus*, per quæ factorum gloria et fama servatur, *mature* cogitat: *quemadmodum*—. Atqui ex more suo solum comparans ponit: *periti nautæ de tempestate multo ante cogitant, quam illa ingruit.* μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον, *vel* omnino *finitum pro infinito* posuit, *vel*, nisi hoc nimis argutum est, cum respectu ejus quod *de insula Lipara* narrari solet: *e cujus fumo, quinam flaturi sint venti, in triduum prædicere incolæ traduntur.* v. Plin. iii. 9. 14. Strab. vi. p. 423. C. — Obscurum est: ἴμαθον οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον h. βάλλουσι videntur contrarium ejus innuere, quod sententia postulat; [nam lucrum est in vento secundo flante. Sed f. dum inhiantes lucro moram faciunt, ut eo uti nequeant ad navigandum idoneo. *Ex Schedis.*] unde conjicias forte: οὐδ' ὑπὸ κέρδη βάλον, pro ὑπέβαλον. Est tamen mos poetæ a contrario synonymiam petere: οὐδὲ ἔβαλον, *nec negligunt*, h. e. et observant, ὑπὸ, σὺν κέρδει, *sagaciter*. Etsi vel sic ὑπὸ — βάλον verius esse arbitror, inscite mutatum propter κέρδει. — Pergit v. 26. *Morimur omnes, nec nostri memoria superstes est nisi per carmina.*

Ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον.
Ἀφνεὸς πενιχρός τε θανάτου
Παρὰ σᾶμα νέονται.
Ἐγὼ δὲ πλέον ἔλπομαι
Λόγον Ὀδυσσέος, ἢ πάθεν,
Διὰ τὸν ἀδυεπῆ γενέσθ' Ὅμηρον.

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Ἐπεὶ ψευδέεσσίν οἱ, ποταναῖς μαχαναῖς,
Σεμνὸν ἔπεστί τι· σοφία δὲ
Κλέπτει παράγοισα μύθοις. τυφλὸν δ' ἔχει
Ἦτορ ὅμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος. εἰ γὰρ ἦν
Ἐὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν,
Οὔ κεν ὅπλων χολωθεὶς
Ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν
Λευρὸν ξίφος· ὃν κράτι-

27. Ἀφνεός τι Rom. cum seqq. edd. Ejecit τὸ τι Schmid. sec. Aldum. 28. σᾶμα Ald. 29. πλέον' Schmidius; sc. λόγον, *majorem famam*, nec adeo male; sed et illud elegans: *equidem suspicor* λόγον γίνεσθαι πλέον (κατὰ πλέον, *narratum esse amplius quam*) ἢ πάθεν. 30. Ὀδυσσείας Ald. 32. Oxonienses ediderant ποταναῖ γε μ. Laborat versus vulgari lectione. Schmidius ad formam reliquorum refinxit: ἐπεὶ ψεύδεσίν οἱ ποταναῖς γε μαχαναῖς. quæ respondent utique antitheticis. Contendit Pauw, duplicis iambi locum in medio posse antispastum obtinere: —σσίν οἱ πο-. [Hermann. ad Orph. pag. 788. ἐπεὶ ψεύδεσί οἱ ποταναῖς τι μαχαναῖς. *Ex Schedis.*] 36. ἰὰν et ἰὰν jam olim in libris variavit. v. Schol. Aldus ἰὰν, Rom. Ἰὰν, unde ἰὰν cum ἴᾶν in marg. Crat. sed cett. ἰᾶν. *suam quisque* Pauw exponit. Mihi sic videtur: *si enim posset vulgus veritatem, quæ ad se spectat, perspicere,* non

27, 28. σᾶμα θανάτου. ut alibi δῶμα θανάτου. *ingrediuntur sepulcrum.* Horat. ii. 18. 29. *Æqua tellus pauperi recluditur Regumque pueris.*

32. σεμνόν τι ἐπέεσσι ψευδέεσσίν οἱ, *figmentis* Homeri, ποταναῖς μαχαναῖς, arte, quæ ingenii vi sublimia tentat. Similiter Pyth. viii. 46, 47. ἁμᾷ ποταινὸν ἀμφὶ μαχανᾷ. sublime evolat vis ingenii, et tum ipsum carmen. Est autem μηχανὴ instrumentum, et opus, et ars, et vis. σοφία δὲ—cf. Ol. i. 45. sq. *poetæ ingenium, ars.*—34. *Ad verum enim perspiciendum vulgus cæcutit.* 35. Quod exemplo Achivorum patet. εἰ γὰρ ἦν, ἐξῆν, δυνατὸν ἦν, τὸν ὅμιλον εἰδέναι τὸ ἀληθὲς καθ' ἑαυτὸν, τὸ καθ' αὑτὸν ὄν.—38. Iterum Nem. viii. 39.

[39. λευρόν. πλάγιον, λεῖον. v. Schol. *Ex Schedis.*]

στον, Ἀχιλέος ἄτερ, μάχᾳ
Ξανθῷ Μενέλα δάμαρτα κομίσαι, θοαῖς
Ἐν ναυσὶ πόρευσαν εὐθυ-
πνόου Ζεφύροιο πομπαὶ

Α. β'. Κ. ιβ'.

Πρὸς Ἴλου πόλιν. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται
Κῦμ' Ἄϊδα, πέσε δ' ἀδόκητον
Ἐν καὶ δοκέοντα. τιμὰ δὲ γίνεται,
Ὧν θεὸς ἀβρὸν αὔξει λόγον, τεθνακότων
Βοᾷ θοῶν. τοὶ γὰρ μέγαν
Ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου

suffragiis suis adjudicasset Achillis arma Ulyssi, et Ajacem iis privatum ad mortem adegisset. Tum *ἰδίμιν* Schmid. potest tamen dactylus pro anapæsto locum tueri. 40. Ἀχιλλίος ante Schmid. 41. Interpungebatur post *κομίσαι θοαῖς ἐν ναυσί*. 45. Ἄϊδα ad metrum bene Oxonienses refinxerunt. vulgo inde ab ed. Rom. Ἄϊδαο. Ordo autem: *πίσει δ' (πίπτει αὐτὸ, τὸ κῦμα, irruit) ἐν (εἰς dorice) ἀδόκητον καὶ (εἰς τὸν) δοκέοντα.* h. *ἐνίπισι τῷ ἀδ. καὶ δ.* Aldus: *κῦμ' Ἄϊδαο πίσ' ἀδόκητον.* nec ipsum male. Schmidius tamen hinc cum Rittershusio legit: *Κῦμ' Ἄϊδαο πιδ' ἀδόκητον* (h. *μετὰ ἀ.*) *ἐν (εἰς) καὶ δοκέοντα.* Pauw suspicatur, lectum olim fuisse: *ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἐρχιτὸν Κῦμ' Ἄϊδαο πίσ' ἀ.* ut sit *fluctus adrepens.* Mox et conjicit: *Ἐν κἀδοκέοντα* h. *καὶ ἀδοκέοντα*, quod non capio post *ἀδόκητον.* 48. *βοαθόων* erat. Interpungitur inde a Romana, nam Aldus nullam habet distinctionem: ita *βοηθόοι* simpliciter sunt *viri fortes.* Volunt veteres *βοηθόος* esse pro *βοηθός.* v. ad Iliad. *ν.* 477. Nullus tamen dubito, falso a grammaticis hoc tradi, et fuisse *βοὴ θοὸς*, *celer in pugna*, agilis. Et *βοᾷ θοῶν* h. l. Veteres, Didymo in Scholiis auctore, interpunxerunt: *Τιμὰ*

44. Redit ad superiora v. 27. Sed, ut dixi, *mortis fluctus*, *Κῦμ' Ἄϊδα κοινὸν (κοινῶς) ἔρχεται (irruit) καὶ ἐνίπισι (ἐμπίπτει εἰς) ἀδόκητον καὶ δοκέοντα.* (*in claros et in obscuros.* Sic apud Atticos scriptores *οἱ δοκοῦντες illustres, principes* sunt. Ita et in verss. ap. Stobæum Ecl. i. 3. 22. *καθιλὼν μὲν δοκέοντ', ἀδόκητον δ' ἰκατίρων.* Vulgo, etiam in Scholiis, est *in non opinantem et in expectantem.* ita novo usu *ἀδόκητον* active dictum est. Mingarellus ad *κῦμα* refert: *Incidit fluctus orci inexpectatus etiam in clarum virum.*) *τιμὰ δὲ γίνεται (τιμῶνται)*, *honor*, nomen ad posteros, *obtingit iis, ὧν θεὸς ἀβρὸν αὔξει λόγον, quorum famam pulcram fovet, celebrat, numen* carmine. Forte *θεὸς* est *ἡ θεὸς*, Musa.

46, 7, 8. Ut nunc interpungitur, et recte, est: *τιμὰ δὲ γίνεται τῶν βοᾷ θοῶν τεθνηκότων, ὧν θεὸς ἀβρὸν αὔξει λόγον. virorum fortium honos morti manet superstes, qui carmine celebrantur.* Probat exemplum Neoptolemi. [clarus ille est per poëtarum carmina post mortem. *Ex Schedis.*] 48. *τοὶ γὰρ, et sane.*

Ἔμολε χθονὸς, ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις
Κεῖται, Πριάμου πόλιν
Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν·
Τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν. ὁ δ' ἀποπλέων
Σκύρου μὲν ἅμαρτεν· ἵκον-
το δ' εἰς Ἔφυραν πλαχθέντες.

Ε. δ'. Κ ζ.

Μολοσσίᾳ δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον
Χρόνον· ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρεν
Τοῦτό οἱ γέρας. ᾤχετο δὲ πρὸς
Θεὸν, κτέατ' ἀνάγων Τρω-
ϊαθεν ἀκροθινίων.
Ἵνα χρεῶν νιν ὕπερ μάχας

δὲ γίνεται δι θεὸς ἀξιοῖ αὖξει λόγου. Τιθραικίων βοηθῶν τοὶ γὰρ etc. continua oratione usque ad πράθεν. sed male hæc Grammatici interpretantur. Nam per hyperbaton hæc essent dicta, et jungenda: Νεοπτόλεμος, ἐπεὶ πράθεν Πριάμου πόλιν τιθραικίων βοηθῶν, *cæsis defensoribus*, sc. Hectore et aliis. At durissimum hoc esset hyperbaton. De τοὶ γὰρ dubitat Schmidius: nisi est in Iambico spondeus pro dactylo, qui cetera cola obtinet. 50. ἵμολεν olim lectum fuit, ut ex Schol. apparet; videntur scilicet fuisse, qui jungerent: τοὶ (αἱ) ἵμολεν, et sequitur v. 54. ἵκοντο. Μόλε Schmid. potius μόλε χθονὸς, quod verum arbitror. Pauwio anapæstus pro iambo est. Mox idem recte ad metrum ἐν Πυθίοισι δὲ δ. Pauw tamen v. 121. suspicatur, Dores primam in δάπεδον produxisse. 51. Πριάμε ex Aldo Schmidius. Alii Πριάμοιο, invito metro. περάθεν Ald. vitiose et mox Σκίρου. 52. In Νεοπτόλεμος una syllaba pronuntiandum Νεο- 53. τῇ Ald. Scholium explicat: ὑπὲρ ἧς, ἀφ' ἧς. Aldus: ἀπὸ πλείων. 55. πλαγχθέντες alii. πλαχθέντες ex Aldo Schmid. Nec tamen vel sic facile syllaba corripitur. 56. Sic Schmid. ex Aldo dedit. Romana et seqq. Μ. δ' ἐν β. 57. αὐτὰρ Ald. ἀεὶ sola Crat. φέρειν Rom. Brub. Morell. 59. κτέατ' recte. v. Pauw. Schmidius εὐκτ', *votiva dona*, immutaverat. Idem: Τρο-ϊαθεν. 60. -ϊαθέν γ' Pauw. Mox erat: Τρωϊάθεν, ἀκροθινίων δ' 61. Ἵνα χρεῶν, nullo cum sensu. Bene δ' sustulit Schmidius: idem jubet facere Pauw, et clauditur sententia: Ὤιχετο δὲ πρὸς θεὸν, κτέατ' ἀνάγων Τρο-ϊαθεν ἀκροθινίων. Ἵνα κ. 61. κρεῶν vitiose Ald.

[55. Ephyra Epiri. v. Schol. et Stephan. Byzant. *Ex Schedis.*]

57. τὸ γένος αὐτοῦ φέρειν, ἔχει, τὴν βασίλειαν ἀεί.—58. Delphos adiit Neoptolemus dedicandarum manubiarum caussa: (ἐκ) τῶν ἀκροθινίων.

61. Super victimarum carne jurgio orto, ad ipsam aram: Paus. x. 24. p.

Ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ μαχαίρᾳ.

Σ. γ. Κ. ιβ'.

Βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγέται.
Ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν.
Ἐχρῆν δέ τιν' ἔνδον ἄλσει παλαιτάτῳ
Αἰακιδᾶν κρεόντων τὸ λοιπὸν ἔμμεναι
Θεοῦ παρ' εὐτειχέα δόμον,
Ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς
Θεμίσκοπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις
Εὐώνυμον. ἐς δίκαν

63. Legebatur: β. περισσὰ δὴ Δ. At δὴ περισσὰ inverse leg. secundum metrum cum Schmid. et Pauwio. 65. δὴ pro γάρ. δί τι ἔ. Ald. 70. sqq. Disputant grammatici, quæ sint τὰ τρία ἴσια v. 71. Nulla alia esse quam versum 72. non

858. ἀντιτυχόντα. ἀντιταχθέντα. Ceterum potest ambignum esse, sitne ὑπὲρ μάχας, κρεῶν (ἴσιτα), an μάχας (ἴσιτα) ὑπὲρ κρεῶν (γινομένης). Ita tamen lenius esset μάχῃ. Incredibilibus modis celebrata et variata fuit fabula ab Epicis (in Νόστοις) et a Tragicis: vid. Exc. xii. ad Æn. iii. conf. Schol. ad h. l. et Fragm. p. 31. Eurip. Andromache extr. 989. 1115. 1147. Orest. 1156. 1687. et Schol. 1654. ad quem cfr. Sturz. Fragm. Pherecyd. p. 226. Strabo ix. pag. 645. qui ἄνδρα v. 62. edit Machærum; at alii ipsum Orestem μετὰ Δελφῶν, ut Ruhnken. ad Vellei. p. 5. emendat, quod μετ' ἀδελφῶν legitur in Schol. Lycophr. 1374. [v. Northmor. ad Tryphiodor. 643. *Ex Schedis.*]

63. *Graviter hoc ferebant*, dolebant, *Delphi*. At Neoptolemus persolverat id quod fatale erat.—65. Erat enim fato decretum, ut ex Æacidis aliquis sepultus esset Delphis. Scilicet fuit Pyrrhus inter ἥρωας ἐπιχωρίους a Delphis habitus: Pausan. x. 23. p. 854. Non longe a templo erat septum cum sepulcro Neoptolemi, καὶ οἱ καθ' ἕτος ἐναγίζουσιν οἱ Δελφοί. ibid. c. 24. pag. 858, 9. Eurip. Andromache 1236, 7. Serius tamen id factum edit Pausan. i. 4. Gallis expulsis. [quod refellitur ex h. l. *Ex Schedis.*] Herois honores respexit quoque Polygnotus in tabula ap. Pausan. x. pag. 863. med. etsi obscura sunt verba: Neoptolemum solum, ait, adhuc cædibus sævientem exhibuit pictor, ὅτι ὑπὲρ τοῦ Νεοπτολέμου τὸν τάφον ἡ γραφὴ πᾶσα ἔμελλεν αὐτῷ γενήσεσθαι.

68. In sequentibus video nunc interpungendum esse post εὐώνυμον v. 70. Tum sententia nova: ἐς δίκαν κτλ. *Fatale erat, ut intra septum sacrum sepultus esset unus ex Æacidis, utque ei tanquam heroi sacra fierent.* Feruntur sacra cum pompa, quam ille (cum certaminibus sollennibus) quasi ex tumulo prospicit. (Θεμίσκοπον εὐώνυμον ὄντα.) Bene hic Scholion inter cetera inepta: κρεῖς δὲ αἰτίας τοῦ θανάτου τοῦ Νεοπτολέμου περίζεται· πρῶτον μὲν, ὅτι τὸ πεπρωμένον αὐτῷ ἀνέδωκε. δεύτερον, ὅτι πρέπον ἦν

Τρία ἔπεα διαρκέσει·
Οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ.
Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκ-
γόνων, θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν,

dubito: sed ne sic quidem intelligo, quomodo ea (*quod verax testis factis præest*) sufficiant *honestam ad caussam*, εὐώνυμον ἐς δίκαν, *excusandæ* scil. *cædis Neoptolemi*. Variis modis structura potest tentari et interpunctio. Potes referre v. 70. ad superiora et sic interpungere: ἰχρῆν δὲ — Ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς Θεμίσκωπον εἰκεῖν ἴσντα πολυθύτοις Εὐώνυμον ἐς δίκαν. *ad jus observandum*. h. ut in heroum εὐαγίσμασιν et pompa recte ac juste omnia fiant, nec cuiquam injuria inferatur, quemadmodum ipsi Neoptolemo inter epulas injuria facta mortem intulit: ita εὐώνυμος, quod et clarus et sanctus esse potest, ornat τὴν δίκην, εὔφημον, ἰερικὴν. Potest tamen δίκη etiam esse *veritas*, et εὐώνυμον referri ad Θεμίσκωπον, ut feci. v. Not. 72. Ψ. μάντις ap. Schmidium alii, scil. ex marg. ed. Rom. et Brub. 73. *Dicam verbo*; *sacris ille certaminibus* (nam ἔργματα sunt ἀγῶνες) *præsidet testis verax et gravis*. Eundem colorem et alias adhibuit, ut συντόμως se dicere velle innueret, v. c. Ol. xiii. 138. et al. 74. θρασύ μοι τόδ', εἰκεῖν etc. interpungere jam Pauw jusserat, sed idem in interpretatione parum felix, ut fere alias. Sententia universe est: *Possem utique, Ægina, tuorum Jovisque nepotum*, h. *Æacidarum, laudes egregie persequi, sed nolo copia tædium facere*. Saltem esset ordo verborum: θρασύ μοι τόδε scil. πάρεστι, *adest mihi, habeo hanc fiduciam*, εἰκεῖν ὁδὸν κυρίαν λόγων φαιναῖς ἀρεταῖς εἶκε-θεν, τεῶν, Αἴγινα, Διός τ' ἐκγόνων. Sed hoc durum. Leniora dedi in Nota: scilicet ὁδὸν λόγων dixit ornate pro λόγους, *laudes*. Ol. i. 177, 8. ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων. *via, qua quis laudes prosequitur*: ut alias *campus, area, spatia laudum*. κυρία, *præcipua* ac propria, unice vera laudum prosequendarum ratio. Mox ἀνάπαυσις non tam est *requies*, quam *modus*, ut quis temperet, modum faciat rei.

καὶ ὠφελόμενον, τῶν Αἰακιδῶν τινα σύνοικον εἶναι τῷ Ἀπόλλωνι· ἐτάφη γὰρ ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ ἱεροῦ. ἡ δὲ τρίτη, ὅτι ἐπιτελοῦσι τὰς τιλουμένας θυσίας τοῖς ἥρωσι· λέγεται γάρ, ὅτι μετὰ τὸ θῦσαι (Apollini) ἐναγισμοὺς ἐπίστευσεν. *Ut hoc recte factum esse appareat, tria verba sufficiunt*: ἔργμασι, *certaminibus* (cum pompa fieri solitis), *præsidet testis verax* [agonotheta. *Ex Schedis.*], qui recte de iis *judicare* potest; et is quidem, tanquam heros, clari nominis, memorabilis, εὐώνυμος. *Certamina* autem, de quibus hic agitur, nullo modo accipi possunt de ipsis Pythiis; uti Dioscuri præfuisse dicti Olympiis cum Hercule sup. Ol. iii. 64. sed agones Neoptolemo instituti. Ad sepulcra heroum factos esse ludos, notum est pluribus exemplis, ut Iolaëa.

73. Redit poeta ad Æginam et digressionem excusat.

74. Sententia sic constituenda: *audeo hoc dicere: per facta tua et Jovis progeniei suppetere laudum materiem ex tua stirpe, ut non sit aliunde petenda.* — θρασύ μοι τόδε (τὸ θράσος ἐστὶν, ὅσον) εἰκεῖν φαιναῖς ἀρεταῖς (διὰ, *per facta præclara*) τεῶν, Αἴγινα, Διός τ' ἐκγόνων, [heroum Æacidarum. *Ex Schedis.*] ὁδὸν κυρίαν λόγων (εἶναι) εἴκειν. Sunt λόγοι *laudes*, ὁδὸς *via*, qua eæ per terras diduntur: adeoque κυρία, *via regia*, lata. v. Nem. vi. 75. 92. εἴκειν, *e gente*, ut jam aliquoties.

A. γ'. K. ιβ'.

Φαεννα῀ις ἀρεταῖς, ὁδὸν κυρίαν λόγων
Οἴκοθεν. ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις
Ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ. χόρον δ' ἔχει
Καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίσια.
Φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρο-
μεν, βιοτὰν λαχόντες,
Ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι. τυχεῖν δ' ἓν' ἀδύνατον
Εὐδαιμονίαν ἅπα-
σαν ἀνελόμενον. οὐδ' ἔχω
Εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον
Ὦρεξε. Θεαρίων, τὶν
Δ' ἐοικότα καιρὸν ὄλβου

76. γὰρ ed. Oxon. excideraf. Versu 77, 78. Homerum respicit Iliad. ν. 636—9. Pro μίλι, μίλη Erasmus in Chil. ii. 1. Adag. 50. laudaverat, adverso metro. Idem mox v. 81. ὁ μὲν τὰν, τὰν δ' ἄλλαι. 80. διαφέρομεν, βιοτὰν λαχόντες ὁ μὲν τὰ h. κατὰ τὰ etc. interpunxit Schmid. (post Crat. et Brub. cum Morell), hoc nunc recepi. Alii et Oxon. διαφέρομεν βιοτὰν, λαχ. ὁ μὲν —. Sententiam toties ornavit poeta, v. c. Nem. i. 36. sq. Ol. ix. 158. sq. et hoc ipso carmine v. 7. 81. Τυχεῖν δὲ ἓν ἀδύνατον. εὐδαιμονίαν ἅπα-σαν ἀνελόμενον οὐκ ἔχω εἰπεῖν. τίνι τοῦτο μοῖρα τέλος ἔμπεδον ὦρεξε. legit et interpungit Romana: et sic fere Crat. Brub. Morell. nisi quod — εἰπεῖν, τίνι etc. Erasmus l. c. male interpunxit post ἅπασαν. Stephanus ad Schol. et Aldinam rediit, in qua τυχεῖν δ' ἓν ἀδύνατον etc. unde ille, ut nunc, δ' ἓν' ἀ. Est autem τυχεῖν (assequi, συντυχεῖν) ἀνελόμενον plenius pro τυχεῖν vel ἀνελέσθαι. οὐδ' a Schmidio profectum. Sententiam hanc quoque in ore habet Pindarus frequenter, v. c. Pyth. iii. 153. sqq. vii. 20. sq.

79—84. Transit ad felicitatem patris Thearionis prædicandam, qui et studiis gymnicis clarus eratet prudentia. *Natura omnes, qui vivimus, alius alia sorte utimur.* (Ex iis autem studiis nostra proficiscitur felicitas.) *ut autem unus in omnibus successum habeat, nec fieri potest, nec unquam factum est.*

84. Schol. accipit: τίνι ὦρεξε Μοῖρα τοῦτο ἔμπεδον (εἰς) τέλος. Nisi magis lyricum: τοῦτο τέλος, *hoc felicitatis fastigium.* Sic tamen ἔμπεδον non *constanter, continuo*, sed *per longum tempus*: scil. si modo aliquis fuit, qui consequutus est, non tamen diu retinuit.

86. ἐοικότα καιρὸν ὄλβου accipio dictum pro ἐοικότα ὄλβον, pro ὄλβον καιρὸν h. e. ὄλβον καίριον, *felicitatem, quae pro aetate, indole et loco viri* alicui contingere potest.

E. γ'. K. ζ.

Δίδωσι. τόλμαν τε καλῶν ἀραμένῳ
Σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει φρενῶν.
Ξεῖνός εἰμι, σκοτεινὸν ἀπέχων
Ψόγον. ὕδατος ὥτε
Ῥοὰς, φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων
Κλέος ἐτήτυμον, αἰνέσω.
Ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος.

Σ. δ'. K. ιβ'.

Ἐὼν δ' ἐγγὺς Ἀχαιὸς οὐ μέμψεταί μ' ἀνὴρ

87, 88. ἀποβλάπτει Aldus, unde Schmidius dedit: *ἀράμενον οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν oblædit, non destituit, sed multum juvat*, sc. te audacter honesta suscipientem. Sed probabile est, ut Pauw observat, Aldum quoque in suo codice invenisse ἀποβλαπτεῖ, ut ejus interpretamentum habeamus ἀποβλίπει. utrumque metrum fert in antispasto. Dictum autem mihi videtur ἀποβλίπειν pro ἀστυχεῖν, ἀποπλάζεσθαι, ἀστοχεῖν, *aberrare a consiliorum fine proposito*. σύνεσις φρενῶν οὐκ ἀποβλίπει (σοι) ἀραμένῳ τόλμαν καλῶν. 90. ὥστε iterum aiunt dictum pro ὥστε. Emendat Pauw ὥ τε, ut modo vi. 47. et sic hic quoque Aldus. ὥτε Rom. unde cett. perperam ὅτε. 94. οὐ ψιύσεταί με præscriptum Scholiis, lapsu, puto, librarii, pro οὐ ψέξεται. Etsi Scholiasta omnino hic consulendus (affert locum ex Hymnis Pindari) et v. 61. sqq. supra cum inf. 150. sqq. Religioni, aiunt, sibi ducebat poeta, religiosissimus homo, sinistra de heroe dixisse: ut alias veretur in deorum iram incurrere indigna de iis narrando, Ol. i. 82. sq. Pyth. ii. 96. sq. At v. Not.

87. Prudentia adest tibi cum præclararum laudum studio. τὰ καλὰ, ut sæpe, studia, quæ conspicuum reddunt, in his certamina. τόλμαν ἄρασθαι, τολμᾶν τὰ καλὰ, ut Pyth. v. 156.

89. Obtrectant tuis laudibus cives tui; *ego, hospes tuus, ab omni obtrectandi studio alienus, laudabo te, veram laudem in hominem amicum, tanquam aquæ rivos* in agrum, *deducendo; debetur hoc præmium viris bonis*. Placet autem poeta sibi in hoc, quod laudibus proborum favet, maledicit nemini. v. Pyth. ii. 96. sqq. ἀπίχων, *procul habens*.

93. ποτίφορος, consentaneum, debitum, hoc viris bonis præmium.

94-102. Iterum ad Neoptolemum poetam redire aiunt. At sententia hac, jam in Scholiis repetita, nihil contortius est. Quid? si sic statuas: pergit in eadem oratione, qua cœperat: *nemo me reprehendet*. [s. arguet obtrectationis, seu extraneus seu civis. Illum dixit Achivum e Sicilia et Italia, si adesset:

Ἰονίας ὑπὲρ ἀλὸς οἰκέων·
Καὶ προξενίᾳ πέποιθ'· ἔν τε δαμόταις
Ὄμματι δέρκομαι λαμπρὸν, οὐχ ὑπερβαλὼν,
Βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύ-
σαις. ὁ δὲ λοιπὸς εὖφρων
Ποτὶ χρόνος ἕρποι. μαθὼν δέ τις ἄν ἐρεῖ,
Εἰ πὰρ μέλος ἔρχομαι
Ψέγιον ὄαρον ἐννέπων.
Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες· (ἀπομνύω

95. οἰκίων. dissyllabum h. l. 97. ὄμμασι Ald. οὐχ ὑπερβαλὼν Schmid. et Pauw. non λλ. 100. ἴροι Ald. et 102. ὄναρον.

hunc ἐν δαμόταις. *Ex Schedis.*] ἐγγὺς ἰὼν et Ἰονίας ὑπὲρ ἀλὸς οἰκίων sunt opposita; priore loco omissum οὐ. οὐκ — οὐκ pro οὐδὲ ἐγγὺς ἰὼν, οὐδὲ etc. *nemo nec in propinquis nec in remotis terris habitantium*: pro his memorat Siculos et Italos; accenseri possunt Epirotæ et sic porro. Dices esse obscurum illud, quatenus *reprehensionem* metuat. Scilicet implicuit cum laudandi studio animum alienum ab obtrectatione et maledicentia per totum locum v. 89-102. deprecatur nunc in victoris laudibus tam effusis non modo suspicionem nimii studii et mendacii, verum etiam *invidiam popularium*, quasi cum eorum detrectatione tantas laudes Thearioni impertiat. Ergo: *non hanc laudem Thearioni tribuo in invidiam popularium ejus;* καὶ προξενίᾳ πέποιθα· pro utor: *hospitii jure junctus* cum Æginetis, non possum in suspicionem obtrectandi venire; *et inter populares meos* constat de mea moderatione. Pro hoc: *sereno vultu circumspicio*, ex conscientia veri et recti; *homo moderatus*, οὐχ ὑπερβάλλων, non ultra *modum* evagans, sed μέτριος, *et æquus, et* (v. 100-2.) *neminis laudibus obtrectans*, adeoque bonorum laudibus studens. 99. *Utinam et quod restat vitæ tempus hilariter exigam* inter civium meorum studium mei. *Ipsa re doctus* (h. e. qui me usu novit) — Ἰονίων. ὡς εἰπεῖν. *ad obtrectandum.*

103-112. [A patre procedit ad filium. *Ex Schedis.*] Sequentia sic constituam disponendo et interpungendo: Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες, (ἀπομνύω—γλῶσσαν) ὃς ἐξέτιμψας—ἰμπεσεῖν· (εἰ πόνος ἦν, τὸ τέρπνὸν πλέον παθέχεται) Ἐὰ με. huc usque orationem continuandam esse puto. 104. *Juro me laudes haud ultra modum efferre.* Quod toties jam vidimus: v. Pyth. i. 82. sq. 108. *antequam corpus esset obnoxium soli ardenti.* Habita ergo certamina pugilatus mane. [neque necesse est ad facilem victoriam ea trahere; sed sunt ornamenta victoriæ ex temporis momento. *Ex Schedis.*] Sequentia autem non uno modo accipi et interpungi possunt: præferam hunc: ἴα με. εἴ τί τις ἂν ἀρθεὶς ἀνέκραγον, (ἀναχράζω) οὐ τραχύς εἰμι νικῶντι χάριν καταθέμεν· *non sum durus, parcus, ad persolvendum decus*, laudem, *victori.* εἴ τί τις ἀρθεὶς ἀνέκραγον ἄν (ἀναχράζω), *si paullo altius elatus, elatiore voce, præconium ago.* ut adeo sit sententia: *O Sogenes, qui cito confecto certamine ante medium diem victor fuisti, sine me victori tibi hanc laudem pronuntiare.* τραχὺς est *asper, durus, parcus.*

Μὴ, τέρμα προβὰς, ἄκονθ' ὥσ-
τε χαλκοπάραον, ὄρσαι

A. δ'. K. ιβ'.

Θοὰν γλῶσσαν·) ὃς ἐξέπεμψας παλαισμάτων
Αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον,
Αἴθωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν·
(Εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.)
Ἔα με, νικῶντί γε χάριν
Εἴ τί περ ἂν ἀερθεὶς
Ἀνέκραγον. οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν.
Εἴρειν στεφάνους, ἐλα-
φρόν. ἀναβάλλεο. Μοῖσά τοι
Κολλᾷ χρυσὸν, ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἁμᾷ,
Καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὑφελοῖσ' ἐέρσας.

E. δ'. K. ζ'.

Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέᾳ

106. Jungo Σώγενες—δς etc. ἐξέπεμψε Ald. cum Schol. multo durius. Non vero sequentia de *facili* victoria accipienda, sed *cito confecta:* adeo ille Sogenes viribus excellebat et exsuperabat adversarium: etsi intentio virium erat adhibenda. unde εἰ πόνος ἦν etc. 108. πρὸς ἀ. Ald. [109. Heynius in textu parentheseos signa delevit: deinde v. 110. post χάριν, et v. 112. post ἀνέκραγον posuit commata.] 111. Colon choriambicum laborat. Schmidius: ἄν γ'. Pauw: ἄντ' pro ἄντα. 113. Interpungebatur: εἴρειν στ. ἰλαφρὸν, ἀναβάλλεο. omitte nectere. ut ἰλαφρὸν sit pro ἰλαφρῶς. Crat. et ex eo Brubach. interpunxerat: χάριν (εἴ τί περ—καταθέμεν) εἴρειν στεφάνους. 114. ἀναβάλλεο Schmid. metro ille cavens. 115. ἔν τε χαλκὸν ex Lugd. ed. laudatur: immo vero hoc Romana habet, Brub. Morell. et omnes Steph.. 116. λύριον Rom. Brub. Morell. sed emendate ex Aldo et Schol. Stephanus.

114. Expecta: nobilius sertum tibi Musa parat. Notabile judicium poetæ in conquirendis ornamentis: *corona ex auro, ebore et coralio.* De hoc v. Schol.

118. sqq. *Enimvero* [*o Musa. Ex Schedis.*] *in Nemea* (Nemeo victore) *Jovis facienda est mentio,* a quo Æacus est satus. ἡσυχῇ, *suaviter,* puto: nisi dicas, opponi, vss. 111, 112. adeoque esse, voce remissiore.

Πολύφατον ὕμνων θρόον δόνει
Ἀσυχᾷ. βασιλῆα δὲ θεῶν
Πρέπει δάπεδον ἀν' τό-
δε γαρυέμεν θευμερᾷ
Ὀπί. λέγοντι γὰρ Αἰακόν
Μιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι,

Σ. έ. Κ. ιβ'.

Ἐμᾷ μὲν πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρᾳ,
Ἡράκλεες, σέο δὲ προπρεῶνα
Μὲν ξεῖνον ἀδελφεόν τ'. εἰ δὲ γεύεται
Ἀνδρὸς ἀνήρ· τί φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι,
Νόῳ φιλήσαντά γ' ἀτενεῖ,

119. Πολυφάτων Aldus. unde Schmidius: πολυφάτων θρόον ὕμνων, proxime ad formam reliquorum colon. Pauw non damnat Aldinam lectionem malit tamen πολύφατόν γ' ὕμνων θρόον. Optime Mingarell. πολυφάτων δόνει ὕμνων θρόον. 121. Schmid. et Pauw emendant utpote in Pherecratio: Δάπιδον πρέπει ἂν τό-, nisi quod Pauw suspicatur, primam forte Dores in δάπιδον produxisse. δᾶ ex γᾶ. conf. ad v. 50. [Hermann. de Dial. Pind. p. x. γάπιδον. *Ex Schedis.*] ἄν melius ἀν' scribitur, ἀνὰ δάπιδον τόδι, Æginam. 122. θευμερᾷ haud dubie corruptum, ut Pauw quoque censet, ex θευμόρᾳ, aut potius, quod convenit, θευμόρῳ. Sic Ol. iii. 18. θεύμοροι ἀοιδαί. Pauw Hesychii θεόμορος, σώφρων, huc vocat. Sed θεῖος, θεσπέσιος, toties de *carmine* occurrit. Schmidius reliquorum colon syllabas æmulatus, εὐθρόᾳ refinxerat. Mingarellus εὐμόρᾳ. 125. Ἐμᾷ μέν. Ex chori persona dictum voluerunt veteres Grammatici. Schmidius per πάτραν Thebas intelligit. Neutrum probabile. Puto Ὑμᾷ scriptum fuisse pro ὑμετέρᾳ, ut ad Sogenem tanquam Æginetam spectet oratio, ut tamen per *tua* exponi possit, ut Pyth. vii. 15. viii. 95. Mingarell. conj. ἀμᾷ. Mox Æacum Herculis fratrem et hospitem appellat poeta, tanquam ipse Thebanus, adeoque Herculis, tanquam domestici heroïs, memor. Pauw emendat τιᾷ μέν. Tum πολύαρχον prave edd. inde a Romana. Schmidius ex Ald. et Crat. emendavit. 126. προπρεῶν

121. ἄν vel ἀν' pro ἀνά. δάπιδον τόδι putes Nemeam esse; at seqq. docent, Æginam. θεύμόρῳ ἐστί, v. V. L. *divina voce*, præclara.

125. ὑμᾷ lego, ad victorem, de Æaco, Æginæ heroe. πάτρᾳ l. de tribu l. de patria h. l. Tum alterum e Jove natum subjungit Herculem, προπρεῶνα, h. πρόθυμον, fratrem et hospitem Æaci. Debuit ergo narratum esse, Herculem devertisse aliquando ad Æacum. Utique ad Telamonem. v. inf. Isthm. vi. 51. sq.

127. εἰ δὲ γεύεται. Præparat sequentia de Sogene, qui ædes inter duo Herculis fana sitas habebat. γείτων autem deus, cujus sacello vicinas ædes habitat aliquis: vid. sup. ad Pyth. viii. 82.

Γείτονι; χάρμα πάντων
Ἐπάξιον. εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἄν ἔχοι·
Ἐν τίν κ' ἐθέλει, Γίγαν-
τας ὃς ἐδάμασας, εὐτυχῶς
Ναίειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων
Θυμὸν προγόνων ἐυκτή-
μονα ζαθέαν ἀγυιάν.

A. é. K. ιβ'.

Ἐπεὶ, τετραόροισιν ὧδ' ἁρμάτων ζυγοῖς,

alibi non occurrit; videtur tamen a πρὼν, πρηὼν, πριὼν recte ducere Portus, ut sit pro πρωπρηνὴς, adeoque πρόθυμος. Pauw malit πρωπρὼν, etsi ω synizesin admittit. Mingarell. πρωπρηνί- 127. α ξεῖνον. Et μὴν vel μὰν pro μίν. 127. δεύεται et olim lectum in libris, ut ex Schol. patet, et a Crat. ac Steph. retractum. Doctior tamen et ad sensum quoque verior altera lectio Ald. et Rom. γεύεται, h. ἀπολαύει, quam et veteres in Scholiis agnoverunt interque eos Aristarchus, etsi minus commode interpretatus. Equidem sic accipiam: *Si homo ex homine omnino utilitatem habet, quid dicemus vicino esse vicinum amantem non remissa benevolentia? rem haud dubie omnium jucundissimam.* Nec tamen video, prorsus incommodam exire sententiam sine interrogatione: *si vero deum eadem animi benevolentia esse credere licet*; ἱθίλει κε Σωγένης, ἀμφίπων θυμὸν ἀταλὸν πατρὶ, (*amans parentis*, pius in patrem, ut μαλθακὸς pro *benevolus*, mitis, v. c. Nem. iv. f.) ναίειν ἀγυιὰν προγόνων εὐκτήμονα ζαθέαν εὐτυχῶς ἐν σὺν, ἃς ἐδάμασας Γίγαντας: *habitaturus est Sogenes faustis auspiciis vicum urbis Æginæ eundem tecum*, [apud te in vicinia. *Ex Schedis.*] *o Hercules*: siquidem domum habet inter duo tua templa, vel ædiculas, positam v. 137, 8. Scilicet ἱθίλει ναίειν nota ratione pro μίλλει. ἀμφίπειν θυμὸν, *animum instituere, parare, assuefacere*, et hinc simpl. pro ἔχειν, ut v. 15. hoc eodem carmine. ἀγυιὰν *vicum, regionem urbis eandem* inhabitant Sogenes et Hercules. εὐκτήμονα ἀγυιὰ propter opulentiam ædium et habitatorum. ἐν σὺν pro σὺν σοί. 137. ᾧ θ' iterum h. l. Ald. ut modo v. 90. et vi. 47. vidimus. ὄφρα pro ὄφρα vereor

alibi non occurrit; videtur tamen a πρὼν, πρηὼν, πριὼν recte ducere Portus, ut sit pro πρωπρηνὴς, adeoque πρόθυμος. Pauw malit πρωπρὼν, etsi ω synizesin admittit. Mingarell. πρωπρηνί- 127. α ξεῖνον. Et μὴν vel μὰν pro μίν. 127. δεύεται et olim lectum in libris, ut ex Schol. patet, et a Crat. ac Steph. retractum. Doctior tamen et ad sensum quoque verior altera lectio Ald. et Rom. γεύεται, h. ἀπολαύει, quam et veteres in Scholiis agnoverunt interque eos Aristarchus, etsi minus commode interpretatus. Equidem sic accipiam: *Si homo ex homine omnino utilitatem habet, quid dicemus vicino esse vicinum amantem non remissa benevolentia? rem haud dubie omnium jucundissimam.* Nec tamen video, prorsus incommodam exire sententiam sine interrogatione: *si vero deum eadem animi benevolentia esse credere licet*; ἱθίλει κε Σωγένης, ἀμφίπων θυμὸν ἀταλὸν πατρὶ, (*amans parentis*, pius in patrem, ut μαλθακὸς pro *benevolus*, mitis, v. c. Nem. iv. f.) ναίειν ἀγυιὰν προγόνων εὐκτήμονα ζαθέαν εὐτυχῶς ἐν σὺν, ἃς ἐδάμασας Γίγαντας: *habitaturus est Sogenes faustis auspiciis vicum urbis Æginæ eundem tecum*, [apud te in vicinia. *Ex Schedis.*] *o Hercules*: siquidem domum habet inter duo tua templa, vel ædiculas, positam v. 137, 8. Scilicet ἱθίλει ναίειν nota ratione pro μίλλει. ἀμφίπειν θυμὸν, *animum instituere, parare, assuefacere*, et hinc simpl. pro ἔχειν, ut v. 15. hoc eodem carmine. ἀγυιὰν *vicum, regionem urbis eandem* inhabitant Sogenes et Hercules. εὐκτήμονα ἀγυιὰ propter opulentiam ædium et habitatorum. ἐν σὺν pro σὺν σοί. 137. ᾧ θ' iterum h. l. Ald. ut modo v. 90. et vi. 47. vidimus. ὄφρα pro ὄφρα vereor

131. αὐτὸ, καθ' αὐτὸ — ἔχοι pro εἴη, Σωγένης ἱθίλει (μίλλει) ναίειν εὐτυχῶς. v. V. L. Est autem ἐν σὺν pro σὺν σοί, *in tua vicinia.*

137. Cogitandum de quadrigis; medii equi utrinque habent jugales. ἐν τεμένει, inter duo Herculis templa Sogenes habitat. *Tu, o Hercules*, 139. *Junonem et Minervam ei propitiam redde.* [πιθ. *exorare, propitium reddere. Ex Schedis.*] Morbos deprecatur, quibus robur subruitur.

Ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τε-
οῖς, ἀμφοτέρας ἰὼν χειρός. ὦ μάκαρ,
Τὶν δ' ἐπέοικεν, Ἥραν πόσιν τε πειθέμεν
Κόραν τε γλαυκώπιδα. δύνα-
σαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκὰν
Ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.
Εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδο-
σθενέα βίοτον ἁρμόσαις
Ἥβᾳ λιπαρῷ τε γήρᾳ διαπλέκοις
Εὐδαίμον' ἐόντα. παίδων
Δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ

Ε. έ. Κ. ζ.

Γέρας τό περ νῦν, καὶ ἄρειον ὄπιθεν.
Τὸ δ' ἐμὸν οὔ ποτε φάσει κέαρ

ne grammaticorum commentum sit. 138. *ἐν τεμένεσσι* duplici sibilo recte Schmid. probante Pauwio, et v. 139. *χειρὸς* pro *χερὸς*, ne in iambicum trochæus invadat. 144. *σφίσιν* idem ex Aldo, vulgo *σφίν*. 145. Sustuli interpunctionem molestam post *ἁρμόσαις*; nam jung. *εἰ γὰρ ἁρμόσαις διαπλέκοις, ἐμπεδοσθενέα βίοτον ἁρμόσαις* (similiter ut Pyth. xii. 14.) pro simplici *εἴθε περιαμφίζοις*. 149. *ὄπιθεν* Schmid. et præfert quoque Pauw.

141. *θαμὰ δύνασαι*. Nam non semper morbos avertunt. Ita excusari θαμὰ potest; interdum et alibi otiosum visum, ut Pyth. iii. 139. Nem. i. 32.

144. *εἰ γὰρ* pro *εἴθε*. *ἁρμόσαις διαπλέκοις* ornate pro altero simpliciter posito.—*βίοτον ἐμπεδοσθενέα*, h. *τὸ σθένος*, utinam conjunctum esse velis, adesse ἥβᾳ γήρᾳ τε scil. *σφῶν*, [patris et filii. *Ex Schedis.*] *εὐδαίμονα ἐόντα, σὺν εὐδαιμονίᾳ*.

149. *γέρας τό περ νῦν* sc. *ὄν*, *splendorem, dignitatem, decora* ex gentis victoriis.

150. Religione tactus poeta, iterum deprecatur invidiam seu vindictam herois Neoptolemi, ac si flagitiosa de eo narrasset sup. 61. seq. Monstrabant Delphis aram, ad quam cæsus fuerat Neoptolemus; nec longe ab ea erat sella Pindari dicta, cui insedisse ille narrabatur, quoties Delphos adiisset, et ex ea cecinisse carmina in Apollinem: Pausan. x. 24. pag. 858. Non mirum itaque et Neoptolemi nomen in poetæ carmine locum hunc occupasse, et tantam herois religionem poetæ animo insedisse, cum ejus aram et tumulum ante oculos subinde haberet. *τὸ ἐμὸν κέαρ*, ut Isthm. v. 23. 25. Enimvero nolo hoc itidem repetere. Inopiam id argueret inventi: ut si blatero pater liberis suis subinde repetit illud vulga-

Ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλ-
κύσαι ἔπεσσι. ταῦτα
Δὲ τρὶς τετράκις τ' ἀμπολεῖν,
Ἀπορία τελέθει, τέκνοι-
σιν ἅτε μαψιλάκας, Διὸς Κόρινθος.

152. κύσ' ἴπισσι. τοιαῦτα refingebat Schmidius ad reliquorum normam; at servatis reliquis verbis ἰπίισσι Pauw scribere jubet, ut Pherecratio numeri constent. ταὐτὰ aliqui apud Schmid. sed editi nil variant. [Sophocl. Philoct. 1238. δὶς ταὐτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολιῖν μ' ἔπη. *Ex Schedis.*] 153. τετράκι τ' Schmid. 155. μαψυλάκας Ald. Rom. et cett. omnes. μαψιλάκας Commelin. typorum, arbitror, errore: hoc tamen Schmidius tenuit, ut a λακιῖν ex ληκιῖν, *crepare*, ductum videretur. Potest tamen ab ὑλᾷν, ὑλακὴ, profectum esse, ut Pauw quoque suspicatur. Est ergo ὁ μαψυλάκης, et dorice μαψυλάκας. In Fragm. Sapphus apud Plutarch. de Ira p. 456. legitur γλῶσσαν μαψυλάκταν. τίκνοισιν pro παισὶν universe dictum scrupulum mihi facit: sed ὁ μαψυλάκης *parens* blatero est, qui cum nihil habeat, *quod liberis* narret, itidem ἀμπολεῖ, in ore habet, τὸν Διὸς (υἱὸν) Κόρινθον. Διὸς δὲ εἶναι Κόρινθον, inquit Pausan. ii. pr., οὐδένα οἶδα ἱστόντα πω σκευδῆ, πλὴν Κορινθίων τῶν πολλῶν. Grammaticorum commentum de Aleta alienum est, alterum de Megarensibus opportunius esse videtur, hos aliquando paruisse Corinthiis, a quibus injuriis vexati defecere. Tum missos Corinthiorum legatos ad Megarenses jactasse Corinthum heroem Jovis f. eumque pœnas sumturum denuntiarunt. cf. Schol. Aristoph. Ran. 442. App. ad Proverb. Schott. p. 299. Zenob. iii. 21. [Schol. Platon. ap. Siebenk. Anecd. p. 24. Ruhnk. p. 96. Chardon de la Roch. *Mélanges* t. ii. p. 386. *Ex Schedis.*]

tum: *Corinthus Jovis filius.*—κίαχ' οὐ φάσει, *cogitabit, sustinebit. Non ego animum admittam perversis dictis lacerare nomen Neoptolemi.*

155. ἅτε scil. ἀναπολεῖ τοῖς τίκνοις, παισί.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ἡ.

ΔΕΙΝΙΔΙ ΜΕΓΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

Juvenes modo faustos modo infaustos in amores incidunt; 1—9. fausti fuere amores Jovis et Æginæ; inde natus Æacus, cujus virtus fuit celeberrima;—21. huic pro Æginetis supplicat poeta, et felicitatem expetit, quanta Cinyræ fuit.—31. A digressione se retrahit, ne invidentium obtrectationi locum faciat;—37. Invidia etiam Ajacem perdidit, ut solet mala fraus grassari—58. a qua alienum se ostendit;—66. contra se carminibus virtutem ornare, ut nunc Dinidis, tum patrem Megam et Chariadas tribules.

Σ. ά. Κ. ϑ'.

ΩΡΑ *πότνια, πάρυξ*
Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,

Δεινία. ita h. l. Ald. et Rom. cum cett. at inf. v. 26. eædem Δείνιδες, unde melius, meo judicio, etiam hic Δείνιδι rescripsit Schmidius, quam Oxonienses infra Δεινίου. Pater Meges vel Megas, qui jam hoc tempore obierat (v. 75.), victor olim et ipse stadio (v. 26.). Dinidem diaulo stadio vicisse, male ex eodem v. 26. collegerunt aliqui: etiam ex v. 80. Pauw: sed ibi Chariadæ tribules omnino quatuor

1. sq. Bonum sensum non effici video, nisi, relictis Grammaticis, sic statuas: *O Juventa — optabile est, habere amorem propitium, qualis fuit Jovis et*

Ἄτε παρθενίοισι καὶ παίδων ἐφίζοι-
σα βλεφάροις, τὸν μὲν ἀμέροις ἀν' ἀγκὰς
Χερσὶ βαστάζεις, ἕτερον δ' ἑτέραις.
Ἀγαπατὰ δὲ, καιροῦ μὴ πλαναθέν-
τα πρὸς ἔργον ἕκαστον,
Τῶν ἀρειόνων ἐρώ-
των ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

Α. ά. Κ. 9'.

Οἷοι καὶ Διὸς Αἰγί-

victores stadio ex suo numero habere narrantur. 2. ἀμβροσίων Ald. commune. 3. καὶ παίδων Schmidio debetur, qui metrum emendavit. Vulgo: παίδων τ'. 4. [Heynius in textu correxit γλιφάροις.] ἀμίροις Schmidius, perperam, et ἀναγκὰς (ex ἀγκὰς) *in ulnis*: graviter objurgatus a Pauwio; qui cum aliis ad honestatem et turpitudinem amoris refert. Quidni ad amores faustos et infaustos, cum quis amatam experitur facilem vel crudelem et aversam? Ita et Jovis Æginæque amor exemplum felicis amoris esse poterat: redamabatur amator et desiderio suo potiebatur. Ἀνάγκη posset esse, qua amare cogimur; ita alium Ὥρα *amplexu tenet, fovet, blando; alium duro urget* ac sævo, quando in superbam amicam incidit: et sic v. 8. ἀρείονες ἔρωτες sunt felices, secundi. Attamen dura illa ἀνάγκη, et præfero ἀν' ἀγκὰς χερσὶ, ἀνὰ χερσὶ, in χερσὶν. Ὥρα autem non tam pulchritudo, quam pubertas, *juvenile decus*. 10. οἷοι

Æginæ, e quo natus fuit Æacus. Interpositum: καιροῦ μὴ πλανηθέντα, h. ἐντυχόντα, πρὸς ἔργον ἕκαστον, *ita ut bono successu in quavis re utaris.* καιρὸς, *tempus justum, modus justus, res ipsa, quam votis expetis, bonus successus.* Ὥρα *pubertas* proprie; nam Veneris fructum nuntiat; sed cum notione *juvenilis decoris, venustatis et illecebrarum amoris* adjuncta; (sic lyrici ingenii impetus plura uno eodemque phantasmate complectitur, ut Pyth. viii. 1. in voc. Ἡσυχία. Sic Χάριτες Ol. xiv. et πάρφασις Nem. viii. 54. *obtrectatio invidi cum malevolentia, simulatione et fictis blanditiis.* Isthm. v. pr. Θεία, *de splendore omnis generis.*) itaque *oculis illa insidet*, ut alias *Amor*, h. e. amoris illecebræ, et *alteri duram, alteri mitem sortem destinat*, dum aut faciles et secundos amores habet aliquis, aut in amorem infaustum incidit. At ἀνάγκαις ab ἀνάγκη locum vix habet; verum est ἀγκὰς ἀν' (ἀνὰ) χερσὶ vel ἀναγκὰς (si modo auctoritas esset alia) χερσὶ βαστάζεις, et a nutrice puerum in ulnis gestante petitum videtur. ἀμίροις, ipsa dum est ἥμερος, *placida, mitis.* Putabam ἔρωτας latius de quibuscunque studiis posse accipi, ut jungeretur cum πρὸς ἔργον ἕκαστον, sed reliqua non conveniunt. Ceterum ad Dinidis pulcritudinem poetam respicere non posse, sed de Ægina nympha cogitasse, in promtu est.

6. καιροῦ, pro eo quod opportunum est, votis nostris consentaneum. Nisi cum Mingarello malis jungere καιροῦ πρὸς ἔργον ἕκαστον ὄντες.

νας τε λέκτρον ποιμένες ἀμφεπόλησαν
Κυπρίας δώρων· ἔβλαστεν δ' υἱὸς, Οἰνώ-
νας βασιλεὺς, χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος.
Πολλά νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν.
'Αβοατὶ γὰρ ἡρώων ἄωτοι
Περιναιεταόντων
Ἤθελον κείνου γε πεί-
θεσθαι ἀξίαις ἐκόντες,

Ε. α'. Κ. ια'.

Οἵ τε κρανααῖς ἐν 'Αθά-
ναισιν ἅρμοζον στρατὸν,
Οἵ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι.
Ἰκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γουνά-

malit Mingarell. 12. Οἰνώ- Ald. vitiose. 17. Legebatur ἤθελον κ. γε πεί- 18. θέσθ' ἂν ἀξίαις. Iners sic et otiosa vox ἄν; itaque ἀναξίαις legendum esse admodum probabile fieri poterat; est illud ab ἀνάσσειν, reconditum vocabulum: ut conjecerunt viri docti ad Hesych. h. v. et Obs. Misc. tom. vi. p. 397. Ex Scholiis tamen nihil inferas: ἀξίαις recte illa interpretantur: ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς βασιλείαις αὐτοῦ. sane nec ἀξίαι hoc sensu ex trivio sunt. ejecto tamen ἄν versus laborat: cui medeberis, si legas—θέσθαι ἀξίαις, quod mutavit aliquis, cui ἡ ἀξία, pro dignitate regia, erat ignota. Varia tentabat Mingarellus: modo ἄν retrahebat ad πείθεσθαι, ut sit ἀναπείθεσθαι, modo ἀν' ἀξίαις, modo deleto ἄν id, quod ipse posui, — θέσθαι ἀξίαις. 21 Πελοπηΐδαι i- Ald. Rom. Crat. at Brub. et seqq. edd. i- in alterum versum rejecerunt. Brub. tamen in marg. f. Πελοπηϊάδαι, ad metrum: hoc Schmidius arripuit. Est Πελοπεύς, ῆος: de quo conf. Valcken. ad Theocrit. p. 414. 22. γουνά- haud dubie leg., metro poscente, cum Schmidio et Pauwio.

11. ἵμερος ποιμένας δώρων Κυπρίας, sunt, puto, *Amores gaudiorum Veneris potentes*, ποιμένα πλούτου, *dominum*, vidimus sup. Ol. x. 107. δῶρα Κυπρίας, ut Ol. i. 119. vid. ad Virgil. Æn. iv. 33. Mox 14. λιτάνευον pro ἠξίουν.

15. ἀβοατὶ, *non vocati multi cupierunt ejus ductu uti in rebus gerendis.* De ἀξίαις v. V. L.

20. 'Αθάναισιν. Fuit in his Theseus.

21. Preces ad Æacum heroem facit pro Æginetis φέρων καναχηδὰ (σὺν καναχῇ [cantu, carmine. Ex *Schedis.*]) μέτραν (στέφανον pro *cantu*, carmine, unde Λυδίαν) ποικιλμέναν, *affabre factum*; simili audacia, qua sup. Nem. iii. 136, πόμα ἀοίδιμον.

τῶν πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
Ἀστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἄπτομαι, φέρων
Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποι-
κιλμέναν, Δείνιδος δισσῶν σταδίων
Καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.
Σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς
Ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος.

Σ. β'. Κ. θ'.

Ὅσπερ καὶ Κινύραν ἔ-
βρισε πλούτῳ ποντίᾳ ἔν ποτε Κύπρῳ.
Ἵσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε
Πρίν τι φάμεν. πολλὰ γὰρ πολλᾷ λέλεκται.

26. Δεινία legebatur. Δείνιδος Ald. Rom. et hinc rel. v. ad pr. Odes. 27. Μέγα Νέμεον ἄ. vulgo legitur. Νεμέεον Oxonienses ex marg. Brubachianæ receperant. Schmidius emendabat: Μέγας Νέμεον. utrumque recte dicitur. Pauw tamen malebat Μέγα Νεμεαῖον. et hoc verum. Nam Νέμεος, Νέμεον, Νεμεαῖος dicitur. conf. sup. ad Nem. v. 9. non vero Νεμέεος. 30. Ὅσπερ et Κινύραν Ald. perperam. 31. πλεύτῳ sane edd. Rom. Crat. Brub. hincque Schmid. Durum tamen ὅσπερ ὄλβος πλεύτου. Præstat Aldina et Scholiorum lectio a Stephano repetita: πλούτῳ. 32. Erat vulg. ἀμπνίων 33. τι πρίν τι φ. Colon truncatum una syllaba, quæ in sequente versu redundat. Jam Schmidius verum viderat, nisi quod pro τι malebat γι: ἀμπνίων γι, Πρίν τι φ. 33. Legebatur: πολλὰ γὰρ πολλὰ λέ-

28. [faventibus enim diis victores facti sunt. *Ex Schedis.*] Ad preces modo v. 24. sqq. pro Dinia et Mega factas respicit: *felicitatem hanc victorum faventibus diis obtigisse* [Correxit Heynius: *felicitas enim tam constans, ut pater et filius pariter ea fruantur, non nisi faventibus diis obtigit.*], *qualis illa olim Cinyræ*, de qua conf. Pyth. ii. 27. Tum v. 32. continet se, ne in digressionem de eo induci se patiatur. Erant *de Cinyra* multa carmina; nova in fabula vulgo nota fingere difficile: cujus rei experimentum ipse, puto, dedit Ol. i. in fabula de Pelope interpretanda. Reliqua vid. in Var. L. *Consisto pede suspenso, et colligens spiritum antequam pergo. Multa sunt* (de Cinyra) *multis dicta; at nova, quæ inveneris, exploranda dare aliis, periculosa res est. Invidis in deliciis habetur, si quid habeant in iis novis, quod vituperent.* Ἐς ἔλεγχον (ἐν) βασάνῳ, διὰ βασάνου.

Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμευ βασάνῳ
'Ες ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος, ὄψον
Δὲ λόγοι φθονεροῖσιν.
Ἅπτεται δ' ἐσλῶν ἀεὶ,
Χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

34. λιπναι. v.—δόμεναι 35. βασάνῳ ις ἔλεγχον ἅπας κίνδυ- 36. νος ὄψον φθονεροῖσιν. quæ quis, metro inprimis repugnante, ferat? Schmidius πολλὰ γὰρ πολλοῖς λίλιπται. nam tota vox ad explendum versum retrahenda, monente quoque Schmidio et Pauwio: hic etiam lenius: π. γὰρ πολλῷ λ. ut adeo secundum eos uterque versus sic se habeat: Ἵσταμαι δὴ ποσὶ κούφοις, ἀμπνίων τι, Πρίν τι φάμεν. πολλὰ γὰρ πολλῷ λίλιπται. Posse se in fabulam de Cinyra excurrere significat: sed *subsisto hic, etsi in cursum prominens,* (Schol. a statu luctæ petebat) *et me contineo: colligo me, antequam aliquid adjiciam. Dicta enim* (de Cinyra) *satis multa sunt sæpe aliis; nova autem proferre* etc. Pauwium non satis assequor. In v. 34. ναι ad superiorem versum spectare vidimus. Mutila quoque sunt extrema. Oxonienses nullo cum fructu, nisi ut hiatum inferrent, dederunt δὲ pro δ'. Schmidius colon sic explevit: Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα σαφῆ δόμεναι et 35, 36. βασάνῳ ις ἔλεγχον, πᾶς γε κίνδυνος, ὄψον φθονερῶν. Ed. Rom. cum Scholiaste, et hinc Brubach. Morell. Steph. exhibent v. 36. ὄψον δὲ λόγοι φθονερῶν. (nisi quod Morell. et Steph. φθονερῆς depravarunt.) quam lectionem miror a Schmidio damnari, a Pauwio autem interpolari: Δή· νεαρὰ δὲ ἐξευρόντα δόμεν Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος, ὄψον Δὲ λόγῳ (vel λόγῳ) φθονερῶν. Igitur ὄψον λόγῳ jungit, βασάνῳ plane ejicit, et in capite Δὲ satis jejune adjungit. Si recte video, ne verbum quidem mutandum, sed cola in bonum ordinem redigenda sunt hunc in modum: 34. Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ 35. Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος· ὄψον 36. Δὲ λόγοι φθονερῶν. Ita nihil nec ad metrum nec ad sensum desideres: νεαρὰ est dissyllabum, vel tribrachys pro trochæo. Nec Mingarellum video rationem sequi multum diversam, nisi quod 35.—ὄψον 36. δὲ λόγῳ φθ. legit; quæ non intelligo. ις ἔλεγχον βασάνῳ (elegantius quam βασάνου) plenius pro ις βάσανον dictum. πᾶς κίνδυνος, h. κινδυνώδης πάντως ἐστὶ, *periculosum omnino est nova proferre, quæ ab aliis explorari possunt,* ad rerum fidem et veritatem, et *redargui.* Schol. ἐὰν γάρ τι καινουργῶ, ἀντιστηθήσομαι. *Narrationes autem ejusmodi novæ invidis obsonium sunt,* deliciarum loco, cum in iis inveniant, quod redarguere ac reprehendere possint, contra historiæ fidem ac veritatem dictum, aut parum scite excogitatum etc. Mox v. 37. ἅπτεται δὲ, sc. ὁ φθόνος. Bene Schol. ἀπὸ τῶν φθονούντων ἐπὶ τὸν φθόνον μετήγαγε τὸν λόγον. Nisi hæc ita constitui possent, facilis esset medicina, ut pro λόγοι legeretur ψόγος: sic erit: ὄψον δὲ ψόγος φθονερῶν. Ἅπτεται δὲ etc. Ad βάσανος referri vix potest. 37. ἀεὶ Schmid. ex Aldo. Romana et seqq. αἰεί. Laudatur hic locus a Schol. Sophocl. Ajac. 154. [in simili sententia. *Ex Schedis*] sed corrupte: Ὄψον δὲ λόγοι φθονερᾶς. ἁπτεται δ' αἰδώς. χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

37. ἅπτεται δὲ, sc. ὁ φθόνος: aut hoc; melior tamen ratio haud suppetiam ὁ φθονερός: ex φθονερῶς. Durum petit.

A. β'. K. ϑ'.

Κεῖνος καὶ Τελαμῶνος
Δάψεν υἱὸν, φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις.
Ἦ τιν' ἄγλωσσον μὲν, ἦτορ δ' ἄλκιμον, λάθα κατέχει λυγρῷ ἐν νείκει· μέγιστον
Δ' αἰόλῳ ψεύδει γέρας ἀντέταται.
Κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῆ
Δαναοὶ θεράπευσαν·
Χρυσέων δ' Αἴας στερη-
θεὶς ὅπλων φόνῳ πάλαισεν.

E. β'. K. ιά.

Ἦ μὰν ἀνόμοιά γε δαῖ-
οισιν ἐν θερμῷ χροΐ
Ἕλκεα ῥῆξαν πολεμιζόμενοι

41, 42. Ἦ μιν Benedictus: sed poetæ mos ille proprius, revocare singula facta ad sententias generales. λά- ϑεα Ald. νίκιι Crat. et hinc margo Bruhach. ἐν λυγρῷ γήρει Schol. laudat. λυγρῷ ἐν νίκιι metro postulante rescripsit Schmid. probante quoque Pauwio. λάϑα κατέχει τινὰ docte dictum accipio de eo, qui in judicio vincitur, quatenus ὑπεριγωρίται, *postponitur, contemnitur*, præ altero, victore, qui γίρας accipit, quatenus caussam obtinet et rem de qua litigatur. 47. Nolim cum viro docto in Misc. Obss. tom. vi. p. 397. glossam Hesychii satis suspectam inferre: ἰκάλλησιν, διαφϑάρη. et καλήσιι, διαφϑίρηιν. Dignum lyrico, καλαίιν φόνῳ, et suspicor, glossam illam ipsam spectare ad loca, in quibus simile quid adjunctum erat: συμφορᾷ, φϑορᾷ. Sed de his viderint viri docti, qui in Glossariis excutiendis occupati sunt. 48. δαΐ- in fine una syllaba proferendum. Malim adeo δαι- scribere. 50. Ἕλκια ῥῆξαν. α in ἕλκια posse produci non credit Pauw, et Schmidii conjecturam amplectitur: ἕλκι' ἔρρηξαν.

40. φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις, quod sollennius περιπίρας, *transfigens*.

41. λάϑα opp. γίρας. ergo hoc est νίκη, illud ὃ ἔστι ἐν νίκιι, *in judicio*. Illud γίρας, ut quis caussa superior sit, ἀντίτασται, tribuitur, adjudicatur, ψευδεῖ αἰόλῳ, *caussæ injustæ*, qua quis vincit fraudulentis commentis.

44. Ita Danai gratificati sunt Ulyssi, eumque caussa superiorem reddiderunt (ϑεράπευσαν) occultis, injustis, suffragiis.—47. φόνῳ πάλαισιν, succubuit leto, ἰδάμη.

48. Atqui in pugna valde dissimilis virtus et dispar robur erat duorum istorum. ῥῆξαν ὑπὸ λόγχᾳ pro σύν.—v. 53. debebat sequi τὰ δ' ἐν.

Ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχᾳ, τὰ μὲν
Ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ,
Ἄλλων τε μόχθων πολυφθόροισιν ἐν
Ἀμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν
Καὶ πάλαι, αἰμύλων μύθων ὁμόφοι-
τος, δολοφραδὴς, κακοποιὸν ὄνειδος·
Ἃ τὸ μὲν λαμπρὸν βιᾶται,
Τῶν δ' ἀφάντων κῦδος ἀντείνει σαθρόν.

Σ. γ'. Κ. θ'.

Εἴη μή ποτέ μοι τοι-
οῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ. ἀλλὰ κελεύθοις
Ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, θανὼν ὡς
Παισὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω.
Χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ' ἕτεροι
Ἀπέραντον· ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἀδὼν καὶ

Miror hoc; cum toties ϱ aspiratione sua antecedentem syllabam producat. Sustuli comma post ῥᾷξαν male insertum; jungenda enim sunt: ῥᾷξαν ὑπ' ἀ. λ. h. διὰ λόγχας, σὺν λόγχῃ. [πολιμιζόμενοι. Gilb. Wakefield legit πελιμιζ. ex Schol. ubi. legitur κινούμενοι. reddit *sese quatientes*. (Silv. Part. i. pag. 79.) *Ex Addendis.*] 52. Ἀχιλλεῖ erat. Ἀχιλεῖ scribere metrum jubet, et sic jam Schmid. 53. Cum in πολυφθόροισι vix videatur ο corripi posse, Pauw conj. πολυθρόοισιν. At sunt multa in poetis hujus generis dutiora. 55. μύθων sphalma ed. Oxon. 58. ἀντείνει, iambus pro trochæo. Benedictus ad Schmidii dubitationem emendarat: ἀντίχει. Schol. ἀναιτίου, ἰσχαίρει, μεγαλύνει, ὑψοῖ. 60, 61. Ἦθος ἁπλαστῖς unus ex Schol. memorat. Ἰφανσὶ παιδάσιν ὡς παισὶ κλέα· Ald. vitiose.— 64. ἀδὼν Ald. et Morell. ᾄδων Rom. Crat. Brub. ἀδὰν emendate Steph. *καὶ, etiam moriar ita.* φίλος ἀστοῖς Πίνδαρος Anal. Brunck. tom. i. pag. 174.

54. πάρφασις, ἀπάτη, Ol. vii. 120. Pyth. ix. 77. malitia, dolosus animus cum invidentia et malevolentia, erat jam olim inter homines, non nunc demum.

57, 8. τὸ λαμπρὸν, opp. τὸ ἄφαντον, τὰ ἄφαντα, et pro hoc τῶν ἀφάντων κῦδος, etsi σαθρὸν, *putre, infirmum, exile, viros claros deprimit, obscuros illustrat,* injuria et malevolentia hominum. cf. Pyth. xi. 45.

64. *Ut vixi, ita moriar, civibus meis probatus.* φίλος ἀστοῖς, ut est quoque Epigr. ap. Brunck. Analect. tom. i. p. 174. Tota Stropha præclara est et

ψις ἐν ὄμμασι θέσθαι
Πίστιν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖ-
τις τεὰν ψυχὰν κομίξαι,

Ε. γ'. Κ. ια'.

Οὔ μοι δυνατόν. κενεᾶν
Δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος.
Σεῦ δὲ πάτρᾳ Χαριάδαις τε λάβρον
Ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον, ἕ-
κατι ποδῶν εὐωνύμων
Δὶς δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ, πρόσφορον
Ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον ἰείς. ἐπ' ἀοι-
δαῖς δ' ἀνὴρ νώδυνον καί τις κάματον

76. Non prior in ψυχὰν corripitur, sed est spondeus in hac sede, ut v. 67. 79. Si in Χαριάδαις prima longa est, tribus Χηριαδῶν esse debuit. cf. Pauw. τι post Χαριάδαις abundat. Potest legi Σοὶ δὲ, πάτρᾳ Χαριάδαις τι. Sed præstat Χαριάδαισι reponere. Punctum sustuli post τίλεις. 82. cf. ad pr. ἴδους. Χαίρω δὲ —. Possunt melius omnia juncta videri, si legas: Σεῦ δὲ πάτρᾳ, Χαριάδαισι, λ. — δὶς δὴ δυοῖν, χαίρω γε πρ. — ἰείς. 83. ἐπαοι-δαῖς Schmid. cum Scholiasta: videntur tamen incantationes alienæ esse a loco, in quo de hymnis (κόμπος) agitur.

75. Megas pater jam obierat. 78. χαῦνον, *nullus exitus.*

79. Ut nunc verba se habent, procedit sententia inde ab ὦ Μέγα hoc modo: *in vitam te revocare non possum, at memoriam tuæ tribus et Chariadarum ex quatuor victoriis gymnicis carmine celebrare possum.* In hac tamen lectione πάτρᾳ Χαριάδαις τι abundat τι. nam *Chariadæ* ipsa *tribus* sunt. Medelam proposui in V. L. Porro λάβρον simpliciter accipio *ingentem, magnum.* Schol. *vocalem* accepit, ἰσχνὸν μουσικὴν στήλην. Sane λάβρος est loquax, ut Ol. ii. 156. et notus λαβραγόρας in Homero. ὑπερεῖσαι λίθον, στήλην, sc. δυνατόν ἐστι, propter quatuor victorias stadio. At illa admodum dura: ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων δὶς δὴ δυοῖν. Scilicet cogitatione complexus ποδῶν νίκας εὐωνύμους, dicere poterat *bis duas.*

82. *Omnino gaudeo* πρόσφορον κόμπον ἰεὶς, *laudem debitam pronuntians* ἐν ἔργῳ, ἐπὶ νίκῃ, h. e. lubens celebro præclare facta. Et v. 83. de notione cogitandum est, quam aliquoties frequentavit, Ol. i. 157. 8. ii. 93-95. viii. 9. Nem. v. 87, 88. etc. *victoriam esse laborum et ærumnarum dulce lenimen,* ἀνάπαυσιν, ἀμπνοὰν, ἀμοιβὴν, ἄποινα.

83. ἐπ' ἀοιδαῖς est pro δι' ἀοιδῶν. *Multijam certaminum ærumnas* (proprie earum memoriam) *per carmina lenierunt. Nam jam in remota heroum ætate carmina victoribus accini mos fuit.*

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ Ϛ'.

ΧΡΟΜΙΩ ΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Chromium [Agesidami f. v. Nem. i. *Ex Schedis.*] pronuntiat victorem in Pythiis Sicyoniorum, et hinc dignum carmine 1 — 17. deflectit ad Adrastum, qui ea instituerat. — 61. Bona vota pro Ætnæis. — 79. Inter fortes eorum viros est Chromius. — 103. Inde redit ad victoriam, eamque laudibus ornat.

Δυωδεκὰς ά.

ΚΩΜΑΣΟΜΕΝ *παρ' Ἀπόλλωνος Σικυώνοθε, Μοῖσαι,*

Tria quæ sequuntur carmina non ad Nemeonicas scripta esse, et per se patet inspicienti, et notatum est a vetere quoque Grammatico ad pr. hujus hymni; idem adjicit: *διὰ κεχωρισμένας φέρονται.* Erant ergo hymni hi olim, in libris, distincti a ceteris, et in hunc locum venerant forte, quod librarius aliquis suo Nemeorum codici vacante spatio in fine eos attexuerat. Videntur autem, mea opinione, ad *ἐγκώμια* pertinere, quæ Pindarus scripserat. Chromius idem, ad quem Nem. prima scripta, victor quadrigis in Pythiis Sicyone celebrari solitis, a Clisthene

1. E Pythiis Sicyone habitis *κῶμος* bem Ætnam.
victoris ducitur in Siciliam ad ur-

Τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν,
Ἔνθ' ἀναπεπταμέναι
Ξείνων νενίκανται θύραι,
Ὄλβιον ἐς Χρομίου
Δῶμ'. ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πράσσετε.
Τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἅρμ' ἀναβαίνων,
Ματέρι καὶ διδύμοις
Παίδεσσιν αὐδὰν μανύει,
Πυθῶνος αἰπεινᾶς ὁμο-
κλάροις ἐπόπταις.

Δ. β'.

Ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώ-
πων, τετελεσμένον ἐσλὸν

circa Ol. l. 50. institutis. v. Pausan. x. 37. et Schol. ad v. pr. Referebatur tamen eorum origo ad Adrastum: vide v. 20. sqq. Ita enim poetæ sibi solebant aditum ad veteres fabulas intexendas parare, et ita factum esse arbitror, ut tam incerta ac varia ludorum origo tradita sit. 3. *ἵς* A. edd. vett. Emendavit vir doctus in marg. Brubach. et hinc Schmid. 4, 5. *ἀναπιπλαμέναι ξείνων*, *completæ hospitibus* exceptis, Schmidius cum Phil. Melanchthone, parum scite, et adverso metro, nam *πλα* longum ex *ἀναπιπλήμεναι*. et erat *ξείνων νενίκανται* jungendum: *ἥττηνται ὑπὸ τῶν ξείνων* sc. *πανταχοῦ εἴκουσαι ξένῳ καὶ οὐδένα ὑπολαύνουσαι* (f. *ἀπελ.*), *admittunt hospites*, adjuncta notione magnæ multitudinis; hactenus hæc paullo audacior forma ferri potest. Pauw tamen non ineleganter emendat *μεμύκασιν*. uti portæ, quæ aperiuntur, *mugire*, *βοᾶν*, dicuntur: modo de *μεμύκημαι* constaret, an usu habitum sit. Notum illud Homericum: *Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ*, *ἃς ἔχον Ὧραι*. Attamen *νενίκανται* etiam ap. Theocr. xvi. 15. occurrit. 10. *αὐδὰν μανύει*, *hymnum annuntiat Latonæ ejusque liberis*, ex victoria. Nescio quid Schol. spectet: *τῇ τε Λητοῖ τὸ θαυμάζεσθαι δίδωσι*.

5. *θύραι νενίκανται* (*ὑπὸ*) *ξείνων*, ut in illo: *victæ patuere fores*, multitudine ingredientium. *ἀναπιπταμέναι* de hospitalitate; etiam in vulgari oratione. Cic. Verr. iv. 2. *hujus domus—nostris hominibus apertissima maximeque hospitalis.*

10. *αὐδὰν μανύει*, hymnum ordiendum esse significat in honorem Latonæ et liberorum victor currum conscendens.

13. Carmen hoc antiquum est, quod attigerat Nem. iii. 50. et forte idem Pyth. ix. 167. seq. 15. *χαμαί*, *humi abjectum?* nam *χαμαὶ sub terra conditum* esse nequit.

Μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι.
Θεσπεσία δ' ἐπέων
Καύχας ἀοιδὰ πρόσφορος.
Ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν
Φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὰν ὄρσομεν
Ἱππείων ἄθλων κορυφὰν, ἅτε Φοίβῳ
Θῆκεν Ἄδραστος ἐπ' Ἀ-
σωποῦ ῥεέθροις· ὧν ἐγὼ
Μνασθεὶς, ἐπασκήσω κλυταῖς
Ἥρωα τιμαῖς.

Δ. γ'.

Ὃς τότε μὲν βασιλεύων
Κεῖθι, νέαισί θ' ἑορταῖς
Ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἀμίλλαις
Ἅρμασί τε γλαφυροῖς
Ἀμφαινε κυδαίνων πόλιν.
Φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρη-

17. πρόσφορος καύχας jungi nequit. πρόσφορος, προσφερόμενος θεσπεσίᾳ ἀοιδᾷ ἱππίων καύχας conj. Oxonienses. Sed πρόσφορος recte Schol. ἰσοκυῖά ἐστιν. ἴσην καύχας erunt καυχώμενα et ἀοιδὴν ἱππίων ornate pro simplici ἵππη. ita ἀοιδὰ θεσπεσία ἱππίων καύχας πρόσφορός ἐστιν, est: *rem præclare gestam æquum est carmine celebrare.* Fatendum tamen vel sic, orationem esse valde circumductam. Præstat Benedicti emendatio καύχαις pro καυχήσεσιν, ἔργοις, ἐφ' οἷς ἔξεστι καυχᾶσθαι. Habet καύχη formam, quæ est in βλάστη, βλάστησις, ἄνθη, ἄνθησις. cf. Toup. Emendat. in Suidam tom. i. pag. 87. πρόσφορος, debitus, conveniens (ut modo Nem. viii. 82.) scil. τῷ ἰσθλῷ. 19. ὄρσομεν Schmid. idque metrum haud dubie exigit pro ὄρσωμεν. 20. ἄεθλων per synizesin efferendum; cur igitur non scribimus ἄθλων?

17. *Convenit carmen rebus præclare gestis.* vid. Var. Lect.

18. Ἀλλ' ἀνόρσομεν, *igitur.* 22. ἐπ' Ἀσωποῦ ῥείθροις, Sicyone. 24. Proprie ἐπασκεῖν τιμὰς ἥρωος, *elaborare honores, laudes.*

29. ἀνέφαινε πόλιν, ἐμφανῆ ἐποίησεν.

30. Adrastus Talai f. in seditione civium fugatus ab Amphiarao Oiclis f. consanguineo suo Sicyonem venerat, ubi Polybus filiam et regnum ei tradidit. v. Schol. et Herodot. v. 67. sq. 32. ἀρχεῖ δέ. exciderat adeo regno Argivorum stirps Talai.

ὁν τε Θρασυμήδεα καὶ δεινὰν στάσιν,
Πατρίων οἴκων ἀπό τ' Ἄργεος. ἀρχοὶ
Δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Ταλαοῦ
Παῖδες, βιασθέντες λύᾳ.
Κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν
Τὰν πρόσθεν ἀνήρ.

Δ. δ'.

Ἀνδροδάμαν τ' Ἐριφύλαν,
Ὄρκιον ὡς ὅτε πιστὸν,
Δόντες Οἰκλείδᾳ γυναῖκα,
Ξανθοκομᾶν Δαναῶν
Ἦσαν μέγιστοι. καί ποτ' ἐς
. . . . . ἑπταπύλους
Θήβας στρατὸν ἄγαγον ἀνδρῶν, αἰσιᾶν

32. πατίρων Ald. πατρῴων Rom. et seqq. πατρίων Schmidio debetur. Mox v. 34. λύη et λύα, στάσις. v. Hesych. et Etymol. M. h. v. 37. Ἀνδρομίδαν τ' Ald. Rom. Brubach. Morell. Sed emendate ex Schol. Crat. Steph. Schmid. nisi quod sive ab ἀνδροδάμας, αντος, sive ab ὁ ἀνδροδάμας, ου, (v. sup. Nem. iii. 67.) repetiisse videntur. Est vero ab ἀνδρόδαμος, ἡ ἀνδροδάμη. adeoque τ' sejunximus: distinximus etiam reliqua curiosius. 39. Οἰκλείδα sphalma typorum Oxon. edit. 42, 43. Legebantur—καί ποτ' ἐς 42. Ἑπταπύλους Θήβας 43. ἄγαγον ἀνδρῶν στρατὸν αἰσιᾶν οὔ κατ' 44. ἐρίχων ὁδόν. Laborant versus, et pes deficit. Schmidius priorem versum mutilum ratus, explevit et refinxit; καί ποτε Ἑπταπύλους κριτὸν ἐς Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν, αἰσιᾶν Οὐ κατ' ἀ. ἰ. Pauw libros esse expectandos præ se ferens, vitium in solo versu 43. quærit; adeoque locum sic exhibet: καί ποτ' ἐς Ἑπταπύλους Θήβας Ἀνδρῶν ἄγαγον στρατὸν . . . αἰσιᾶν Οὐ κατ' ἀ. ἰ. Ego, quoad situm vitii, nondum popularem meum Schmidium deserendum esse video, etsi vocem, quam supplet, sine codicum auctoritate nolim admittere. Versus tamen ita dispesco, ut proxime ad veram rationem accessisse mihi videar.

35. Adrastus odia mutua composuit et Amphiarao sororem suam, Eriphylen, in matrimonium collocavit. Hoc γναμικῶς extulit: *At enim vir bonus componit jurgia*: ὁ κρείσσων ἀνὴρ, ὁ ἀγαθός.

39. δόντες sc. Ταλαοῦ παῖδες, Adrastus, Parthenopæus, Pronax, Mecisteus et soror Eriphyle.

43. (κατ') ὁδὸν ἐρίθων οὐκ αἰσιῶν, *expeditione infausta, cui Kε.—κελεύθου. et malis cum ominibus.* Nota hæc, ut et

Οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν. οὐδὲ Κρονίων,
'Αστεροπὰν ἐλελί-
ξαις, οἴκοθεν μαργουμένους
Στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ φεί-
σασθαι κελεύθου.

Δ. έ.

Φαινομέναν δ' ἄρ' ἐς ἄταν
Σπεῦδεν ὅμιλος ἱκέσθαι
Χαλκέοις ὅπλοισιν ἱππεί-
οις τε σὺν ἔντεσιν. 'Ι-
σμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι, γλυκὺν
Νόστον ἐρυσάμενοι,
Λευκανθέα σώμασ' ἐπίαναν καπνόν.
Ἑπτὰ γὰρ δαίσαντο πυραὶ νεογυίους
Φῶτας. ὁ δ' Ἀμφιάρηι
Σχίσεν κεραυνῷ παμβία

44. Οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδὸν versum esse ordiendum, dubitari nequit. 54. Videtur Νόστον ἐρυσάμενοι peccare et sensu et metro. Nam ἐρύειν vel ἐρύεσθαι sensu *trahendi* aptum non est, media brevi. Est ῥύεσθαι media longa, sed est *servare, tueri*. Benedictus suspicabatur fuisse ἑλισσάμενοι, per se recte, sed nimio recedens a scriptura. ἐρυξάμενοι Pauw emendat, ab ἐρύκειν. quod putes haud dubie tenendum. *inhibentes*, ἐπισχόντες. At vide, an præsidium sit in Homerico Od. ψ. 244. Minerva *diem destinuit*, Ἠῶ—ῥύσαν' ἐπ' Ὠκεανῷ χρυσόθρονον, αὐτὰρ ἵν' ἵπποι ζεύγνυσθ' ὠκύποδας. 55. λευκανθέαν utraque ed. princeps, et hinc aliæ. λευκανθέα recte emendatum a Schmid. præeunte Scholiasta, qui etiam σώματ' prave legisse videtur. 57. Ἀμφιάρηι iterum cum signo diæretico vulgo scriptum, cum sit h. l. quadrisyllabum. Schmidius Ἀμφιαρῆι refinxit, ut sit ab Ἀμφιαρεύς. Equidem nullus dubito, ι adhæsisse ex majusculo literarum charactere, et exarandum esse Ἀμφιάρῃ ab Ἀμφιάρης. etsi cum Pauwio et ipse miror, hoc maluisse Dores pro Ἀμφιάρεως. Sed et sic sup. Pyth. v. 30. Ἀμφιάρηος occurrebat: librarii an stupore, quis affirmet? mox Nem. x. 92. Παμφάῃ. Mingarellus etsi probavit Ἀμφιάρῃ, conj. tamen Ἀμφιάρῃ- 58. ἴσχίοις.

56. septem rogi, cf. Ol. vi. 34. ἐρυσάμενοι νόστον, *inhibentes sibi, sistentes*, adeoque *privati reditu*.

[55. λευκανθέαν. Aliter Æschylus vii. ad Theb. 589. *Ex Scholiis.*]

Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα,
Κρύψεν δ' ἅμ' ἵπποις,

Δ. ς'.

Δουρὶ Περικλυμένου πρὶν
Νῶτα τυπέντα μαχατὰν
Θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. ἐν γὰρ
Δαιμονίοισι φόβοις
Φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν.
Εἰ δυνατὸν, Κρονίων,
Πεῖραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
Ἐγχέων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς ἀναβάλλομαι ὡς
Πόρσιστα, μοῖραν δ' εὔνομον
Αἰτέω σε παισὶν δαρὸν Αἰτναίων ὀπάζειν,

Δ. ζ.

Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν

69. Abrupta lyrici transitio a v. 66. Vulgo *ἀναβάλλομαι rejicio*, h. prætereo, accipiebant; Pauw *ablego*, nec repeto, nec metuo, quia strenue Phœnices sunt repressi: et sic v. 65. 66. *φεύγοντι καὶ π. θ. εἰ δυνατόν. Κρ.* quo nil jejunius. Sed idem arripit quoque Schmidii emendationem: *ἀναβάλλου, o Jupiter, remove quam longissime.* Nihil mutare consultius. v. Not. *πεῖρα* est *μάχη*. est eadem pugna nautica, de qua sup. Pyth. i. 137. sq. *ἀναβάλλομαι* accipiendum respectu *τοῦ αἰτίω*. illud *deprecatur*, *παραιτοῦται*, *ἀναβάλλεται*, *rejicit*, *removet*; hoc alterum *petit*. Tum preces fere eædem, quales l. c. Pyth. i. 137. sqq. 71. *αἰτίω* est disyllabum.

61, 2, 3. *πρὶν* (*αὐτὸν*) *τυπέντα* (*κατὰ τὰ*) *νῶτα δουρὶ Περικλυμένου αἰσχυνθῆμεν* (*κατὰ*) *θυμὸν μαχατάν*. ut 87, *θυμὸν αἰχματὰν* dixit, *fortem*.

66. *εἰ δυνατὸν* ad superiora tractum jejunam orationem facit. Immo vero —*θεῶν*. *Εἰ δυνατὸν, Κρονίων,—ἀναβάλλομαι ὡς πόρσιστα, μοῖραν δὲ εὔνομον αἰτίω σε*—. *Si per fata licet*, si fas est, *o Jupiter*, deprecor, *precibus meis removeo*, (h. precor ut tu removeas) *quam longissime bellum hoc cum Pœnis, contra vero* precor, *ut des* etc. Hæreo adhuc in *ταύταν*. An Pœni tum in apparatu belli contra Siculos fuere? hoc mihi probabile fit. Mingarell. *simile* certamen intelligit, quale fuit Amphiarai et Periclymeni, Argivorum et Thebanorum: vix bene.

Δ' ἀστυνόμοις ἐπιμίξαι
Λαόν. ἐντί τοι φίλιπποί
Τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων
Ψυχὰς ἔχοντες κρέσσονας
Ἄνδρες. ἄπιστον εἰ-
π'; αἰδὼς γὰρ ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται,
Ἃ φέρει δόξαν. Χρομίῳ κεν ὑπασπί-
ζων, παρὰ πεζοβόαις,
Ἵπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις,
Ἔκρινας ἀν' κίνδυνον ὀ-
ξείας ἀϋτᾶς,

79. Quæ alias φιλοτιμία est, rerum honestarum et pulchri studium, ea hic αἰδὼς esse debet, quatenus turpitudinem et flagitium fugit quis etiam in eo, ne parcat sumtibus ad res præclare gerendas elargiendis. Jungenda putabam κλέπτεται (κατ' ἰκτῖνα) ἃ φέρει δόξαν. non autem αἰδὼς ἃ φέρει δόξαν. Hoc tamen tuetur metrum; et ἃ debet esse pro ἥ, productum. 80. ὃ φ. Ald. Veteres quidam videntur accepisse locum: Αἰδὼς γάρ· ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται, ὃ φέρει δόξαν. *Pudendum est! fraudulenter dolo malo id, quod laudem affert, subtrahitur, obscuratur, occultatur.* 83. ἄν erat. Res ipsa docet, requiri ἀνά, quod per ἀν' scribi solet. 84. ἀῦτᾶς primus Morell. emendavit. Ante corrupte αὐτᾶς.

79, 80. *Studium rerum honestarum*, quod gloriam affert, quo gloria paratur, *clam cedit lucri cupiditati.* Vides Αἰδῶ dici pro φιλοτιμία, [ut *Pudor* Horat. i. 24. C. S. 54. *Ex Schedis.*] quæ conjuncta est cum *verecundia* et *pudore*, ne sumtibus parcere videamur in studiis honestis. κλέπτεται pro κλέπτει ὑπὸ κέρδους, quia ὑπόκρυφα, *clanculum*, fit, ne alii animadvertant, *lucri studio*, h. e. ut ne expensas in eas res faciamus, *vincuntur studia honesta.*

80. *Chromio si adstares in præliis, in discrimine pugnæ animadverteres, quod gloriæ studium eum armat, instruit, ut vim hostilem propulset.* Ἔκρινας ἀνὰ κίνδυνον ὀξείας ἀῦτᾶς, σύνεσιν κίνα θεὸς, ἡ Αἰδὼς, (φιλοτιμία) ἔντυσι αὐτοῦ Θ. α.

82 sqq. Idem color Pyth. i. 147. Præcipuam virtutis gloriam consecutus est Chromius in pugna ad Helorum, ad Syracusas in austrum. Facta hæc pugna esse debuit paucis annis ante Gelonis principatum primo Gelæ, tum Syracusarum, qui ab Ol. lxxii. 2. computari solet. Hippocrates, Gelæ tyrannus, aliis vicinis civitatibus subjugatis, bello quoque petitos Syracusanos vicerat, Gelone equitatui præfecto: Herodoto auctore vii. 154. et, in Excerptis libri xx. Diodoro p. 558. tom. ii. Wessel. Factam pugnam ad Helorum fl. e. Timæi libro x. docet Schol. ad h. l. In ea insignis fuit opera Chromii. [Vix tamen hanc cladem Syracusanorum memorare potest: nisi f. Chromius alâ equitum victor fuit. Debet esse prælium cum Carthaginiensibus, ut in Schol. *Ex Schedis.*]

Δ. ἡ.

Οὕνεκεν ἐν πολέμῳ κεί-
να θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ
Θυμὸν αἰχματὰν, ἀμύνειν
Λοιγὸν Ἐνυαλίου.
Παῦροι δὲ βουλεῦσαι, φόνου
Παρποδίου νεφέλαν
Τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας
Χερσὶ καὶ ψυχᾷ, δυνατοί. λέγεται μὰν
Ἕκτορι μὲν κλέος ἀν-
θῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν
Ἀγχοῦ. βαθυκρήμνοισι δ' ἀμ-
φ' ἀκταῖς Ἑλώρου,

Δ. θ'.

Ἔνθ' Ἀρείας πόρον ἄνθρω-
ποι καλέοισι, δέδορκε
Παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου
Φέγγος ἐν ἁλικίᾳ
Πρώτᾳ. τὰ δ' ἄλλαις ἀμέραις

91. ποδὶ omnes vett. Primus emendavit ποτὶ Steph. Scholia docere poterant. Interpunxi post ψυχᾷ cum Pauwio et Schol. 97. Ἀρείας πόρον. Ignotus est, quis ille sit. Etiam Schol. incertum esse ait, utrum Ἀρείας, an Ῥείας, an Ἀρειάστορος sit legendum. Schmid. edidit ἀρειᾶς ab ἀρειᾶς, *minarum* (Pœnorum, nam fuere in Schol. qui pugnam cum Pœnis factam esse putarent) *trajectum*. 99. Τοῦθ' Ἀγησιδάμου Mingarell. emend. sed est Doricum Ἀγ.

85. οὕνεκεν est pro ὅτι. Non, ut redditum video, cujus rei caussa. [Hanc notam Heynius delevit.]

86. Æschyl. vii. ad Theb. 411. τὸν Αἰσχύνης θρόνον Τιμῶντα καὶ στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους. *Ex Schedis.*]

89. Παῦροι δὲ δυνατοί εἰσι βουλεῦσαι, (ὡς) τρέψαι. *possunt consilium inire ad—.*

[92. pro: quemadmodum—, ita—. *Ex Schedis.*]

98. δίδορκεν, *illuxit, irradiavit*, ut Olymp. i. 152. Mox φέγγος est κλέος.

101—103. Forte non est: *alia alio tempore commemorabo*; etsi defendas simili loco Pyth. xiii. 146. verum: *alia aliis diebus*, alio tempore, *partim terra partim mari gesta commemorare possim*,

Πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ
Χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ, φάσομαι.
Ἐκ πόνων δ', οἳ σὺν νεότατι γένωνται
Σύν τε δίκᾳ, τελέθει
Πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέρα.
Ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων
Θαυμαστὸν ὄλβον.

Δ. ι.

Εἰ γὰρ ἅμα πτεάνοις πολ-
λοῖς ἐπίδοξον ἄρηται
Κῦδος, οὐκ ἔτ' ἐστὶ πόρσω
Θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς
Ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν.

106. ἰὼν Ald. Rom. sed emendavit Crat. puto ex Schol. Est iterum ἡ αἰὼν, ut sup. Pyth. v. 8. ἀμέρα ab ἄμερος, ἤμερος, non, ut unus ex Schol. ab ἡμέρα, dies, etsi vel sic magnifica sententia procedit, aliena tamen. ἀμέρᾳ vitiose Ald. 111. οὐκ ἔτ' vitiosum esse in promtu est, et metro monente, et sequente altero ἔτι. Schmid. conj. οὐκ αὖτ'. Pauw. οὐκ ἔξεστι vel οὐκ ἔνεστι. Supra Pyth. x. 42. in simili fere sententia οὔπω erat. Possunt alia substitui. πρόσω Ald. vitiose.

commemoranda habeo. φάσομαι pro φαίην ἄν. [Immo: aliis quoque—non nego, concedo, φημί. Attamen maxime delectant, maxima gloria provenit ex juvenilibus. *Ex Schedis.*] Mox σύν τι δίκᾳ, ut nunc interpungitur: *quæ gesta sunt in juventute et in caussa justa.* Mira hæc ἀκρίβεια in laudibus potentium hominum! Fuisse putabam a Pindaro profectum: ἐκ πόνων δὲ, οἳ σὺν νεότατι γίνωνται, σύν τι (l. σύν γε) δίκᾳ τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέρα. *jure meritoque jucunda fit vita.* Pyth. ix. 170. αἰνεῖν—παντὶ θυμῷ σύν τι δίκᾳ. Sentio tamen inesse sic quoque aliquid otiosi; et τι post σὺν revocat me. An fuit σὺν τύχᾳ? *cum successu.* ut Isthm. viii. 149. ἀγὼν σὺν τύχᾳ.

104. σὺν νεότητι pro ἐν, Mingarell. *juvenili audacia.* ergo et σὺν δίκᾳ pro ἐν δίκᾳ, δικαίως.

107. Junge ἴστω λαχὼν, pro εἰ λαχεῖν. Nota forma passim illustrata, nuper a viro doctiss. Scheidio de Analog. Gr. L. p. 463. *Sciat is, cui vitæ illa jucunditas obtingit, se consequutum esse mirabilem felicitatem divinitus.* Nisi ad Agesidami filium, v. 99. Chromium referre placet. [Certe et 109. εἰ γὰρ ille—. *Ex Schedis.*]

111. οὐκ ἔστιν, οὐ δυνατόν ἐστιν, αὐτὸν θνητὸν (ὄντα) ἐφάψ. De formula loquendi cf. sup. ad Ol. iii. extr.

Ἀσυχίαν δὲ φιλεῖ
Μὲν συμπόσιον· νεοθαλὴς δ' αὔξεται
Μαλθακᾷ νικαφορία σὺν ἀοιδᾷ.
Θαρσαλέα δὲ παρὰ
Κρητῆρα φωνὰ γίνεται.
Ἐγκιρνάτω τίς μιν, γλυκὺν
Κώμου προφάταν·

Δ. ιά.

Ἀργυρέαισι δὲ νωμά-
τω φιάλαισι βιατὰν
Ἀμπέλου παῖδ'· ἅς ποθ' ἵπποι
Κτησάμεναι Χρομίῳ
Πέμψαν θεμιπλέκτοις ἅμα
Λατοΐδα στεφάνοις
Ἐκ τᾶς ἱερᾶς Σικυῶνος. Ζεῦ πάτερ,
Εὔχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι

114. Ἡσυχία Crat. in marg. ex Schol. ed. Rom. sphalmate. Scriptum esse debuit Ἀσυχία. 121. νωμάτω vett. edd. Emendavit Morell. et Steph. præeuntibus Scholiis. 125. Pro ἀμφὶ, ἅμα cum Schmidio et Pauwio ex Schol. esse legendum, metrum iambicum et sententia suadet.

114, 115. *Ut convivium decet hilaritas, sic victoriam hymnus.* Sententias autem ita attemperavit: *Convivium desiderat jucunditatem*, nam ἡσυχία h. l. synonymum *lætitiæ, hilaritatis; at recens victoria augetur* (victoria pro sensu victoriæ, gaudium ex illa) *jucundo cantu. Fit autem cantus tanto alacrior, si crater apponitur. Hunc igitur statuat aliquis:* γλυκὺν κώμου προφάταν, πρεσηγητὴν ὄντα τοῦ ὕμνου, cum in convivio propinatur ante hymnum exordiendum. Non vero mirum, hymnos in victores non modo in pompa cani solitos, sed repetitos quoque esse inter epulas.

123. In Pythiis Sicyone ἆθλα φιάλαι ἀργυραῖ. conf. Nem. x. 80.

128. Sic nunc reddo: *utinam hanc victoriam* (ἀρετὴν, ut sæpe,) *carmine celebrem* σὺν Χάρισι, *juventibus Gratiis* (pro Musis), καὶ τιμαλφεῖν λόγοις [*carmini huic. Ex Schedis.*] νίκαν ὑπὲρ πολλῶν, *et utinam consequar victoriam*, h. præstem carmine aliis, laudando ex merito: nam hoc est ἀκοντίζειν ἄγχιστα σκοποῦ Μοισᾶν, de laudibus justis et ex re et facto petitis, non immodicis nec tenuibus. Hæc jam sæpe vidimus, ut modo Nem. vi. 45. sq. [At τιμαλφεῖν est alias τιμᾶν ut Æschyl. Eumen. 623. 804. Estne *ornare* victorem s. *victoriam laudibus? Ex Schedis.*]

Σὺν Χαρίτεσσιν, ὑπὲρ
Πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις
Νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ
Ἄγχιστα Μοισᾶν.

131. νικᾶν vett. edd. et olim quoque librorum partem hoc habuisse, Scholia docent: τιμαλφιῖν τι λόγοις (ἀριστὰν) ὑπὲρ πολλῶν νικᾶν. Verius tamen νίκαν cum Crat. et Steph. ac Schmid. Pauwioque legitur, ὑπὲρ πολλῶν scil. ἄλλων Chromium celebrantium. De futuro Como hæc a v. 128. idem Pauw accipit. quidni de præsenti hoc? κιλαδῆσαι habet locum τῦ κικιλαδηκέναι. νίκαν etiam Scholiastæ legebant, sed alter νίκαν ἀκοντίζων jungit, alter ἀκοντίζων Μοῖσαν invenerat: quod nescio an Pindaricum sit. Nec videtur ἀκοντίζειν, βάλλειν, ἵπτασσι, Μοῦσα ipsa dicenda esse. Sed σκοπὸς Μουσᾶν expeditum sensum habet.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ί.

ΘΕΙΑΙΩ ΠΑΙΔΙ ΟΥΛΙΟΥ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

COMMEMORAT plures de Argis fabulas, quas tractare possit tanquam παλαιὰ Argivorum κλέα, tándemque in victore subsistit. — 39. Ejus victorias commendat, optatque tandem, ut etiam Olympicam consequatur. — 68. Inde laudes victorum ex ea gente, — 90. in quibus Pamphaes fuit, ad quem Dioscuri deverterunt; quibus memoratis ad fabulam de Dioscuris ipse devertitur.

Σ. α'. Κ. ιά.

ΔΑΝΑΟΥ πόλιν, ἀγλαο-
θώκων τε πεντήκοντα χορᾶν, Χάριτες,
Ἄργος, Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς, ὑ-
μνεῖτε. φλέγεται δ' ἀρεταῖς

Thiæus, Uliæ f. Argivus, victor Hecatombæis, qui Junoni Argis celebrabantur ludi. 1, 2. ἀγλαο- θρόνων Schol. præfixum habet interpretamentum. Sic εὔθρονος, ὑψίθρονος. pertinet ad dignitatem, genus regium vel divinum, ut ἄνασσα.

4. ἀρεταῖς, argumentis laudum, decoribus.

Μυρίαις, ἔργων θρασέων ἕνεκεν.
Μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμ-
φὶ Μεδοίσας Γοργόνος.
Πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατῴκισθεν ἄστη
Ταῖς Ἐπάφου παλάμαις.
Οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη, μονό-
ψαφον ἐν κολεῷ κατασχοῖσα ξίφος.

Α. ά. Κ. ιά.

Διομήδεα δ' ἄμβροτον
Ξανθά ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν.
Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο, κεραυ-
νωθεῖσα Διὸς βέλεσι,
Μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος.
Καὶ γυναιξὶν καλλικόμοι-
σιν ἀριστεύει. πάλαι
Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολὼν τοῦ-
τον κατέφανε λόγον.

6. τὰ Πιρσίος metrum choriambicum postulat. Erat Πιρσίως. At Schmidius reliqua cola æmulatus, etiam τοῦ Π. rescribebat; est tamen syzygia trochaica. 8. Laborat haud dubie metrum. Schmidius: πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατάκτισθεν ἄρ' ἄστη. Sed ακτ pro brevi positum vix admittas. Pauw: Αἰγύπτῳ καλὰ ᾤκισεν ἄστη sc. Argos, quæ et verss. sqq. 17, 18. intelligenda. Fuit, puto, πολλὰ δ' Αἰγύπτοιο κατῴκισεν ἄστη. 10. παρεπλάχθη Ald. conf. ad Ol. vii. 57. παρεπλάγθη vitium ed. Oxon. 16. Οἰκλείδαν etiam hic intempestive vulgo ante Schmid. 19. Ἀλκμάναν ediderant. At alibi Ἀλκμήναν, ut et in Theocrito. Syllabam in fine deficientem bene explevit Schmidius: τοῦ - τον κ. λ. Pauw vel sic vel τόν- δε. *hanc famam, laudem, declaravit.* Erat—μολὼν 20. τὸν κατίφανε λόγον.

6. μακρὰ, πολλὰ, *longam narrationem præbent.*

[9. v. Apollodor. ii. 1. 54. Ex erroribus Io venit in Ægyptum et Epaphum h. Apin gignit: qui ex Memphi, filia Nili, suscipit Libyam et condit Memphin. *Ex Schedis.*]

10. Hypermnestra sola sponsum non jugulando, μονόψαφον ξίφος ἐν κουλιῷ κατασχοῦσα (h. μόνη. Etiam Æschylus Suppl. 378. voce sic utitur.) rectum tenuit. Mox 16. Amphiaraus pugnator πολέμοιο νέφος, *pugnæ procella.*

[20. λόγον, ἔπαινον. *Ex Schedis.*]

Πατρὶ δ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν
Καρπὸν εὐθείᾳ συνάρμοξεν δίκᾳ.

E. ά. K. ιβ'.

Θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύ-
ωνος. ὁ δ' ὅλβῳ φέρτατος
Ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν.
Ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις
Τηλεβόας ἔναρέν, οἱ
Ὄψιν ἐειδόμενος
Ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν,
Σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων
Ἡρακλέος· οὗ κατ' Ὄλυμπον
Ἄλοχος Ἥβα Τελείᾳ

23. Θρίψισαι δ' Ald. θρίψι δ' Rom. et seqq. Schmidius interpolavit metrum primorum colorum epodi: et hic v. 23, 24. Θρίψι τὰν δ' αἰχμὰν Α. etc. Quid Oxonienses spectarint in Θρίψιν δὶ, me fugit. Metricum (τὸ ά, ἰαμβοχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β, Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν.) sequitur Pauw: Θρίψι δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύ-ωνος· ὁ δ' ὅλβῳ φέρτατος. [v. Hermann. ad Orph. p. 788. sq. *Ex Schedis.*] 26. Vulgo ἰσὶ καὶ ἰν. καὶ sensui et metro adversum expunxerat jam Schmidius, probante Pauw. Porro scribas licet χαλκοῖς. quorsum enim χαλκέοις, ut synizesis fiat? Post γενὰν sententiam finimus. 27. ἔναριν. τί οἱ Ald. et Rom. Emendavit Ceporinus: ἔναρίν, οἱ, quem sequutus est Stephanus et Oxonienses, codicum lectionem exhiberi sic arbitrati. At Schmidius ad Rittershusii voluntatem ἐναρόντι ex vetere lectione refinxit. Pauw conjicit fuisse olim lectum ἔναρίν τοι pro ἔναρίν γ' οἱ cum fulcro. Præstat cum Mingarello, continuata sententia ad ἔναριν, τῷ refingere.

21, 22. [sc. τὸ Ἄργος. *Ex Schedis.*] Ad Argos referendum et ad discordiam inter Talaum et Lynceum, qui Danao socero successerat: quos *composuerunt*, amicitia junxerunt, *Argivi ad justi normam*, (σὺν) δίκᾳ εὐθείᾳ. Dixit καρπὸν φρενῶν, φρένας καρπίμους, εὐκάρπους, pro *mente matura, prudentia*. Ad rem cf. Nem. ix. 35.

23. *Aluit quoque Argos Amphitryonem pugnatorem.* Sic αἰχμὰ inf. Isthm. v. 42.

24. *Jupiter venit in ejus domum; ejus familiæ insevit Herculem.*

31. Interpungi potest: οὗ κατ' Ὄλυμπον ἄλοχος Ἥβα, Τελείᾳ παρὰ ματρὶ βαίνουσ', ἔστι, κάλλιστα θεῶν. *cujus uxor Hebe est, dea pulcherrima, assidens, χάριδος Junoni.* Ut nunc est, erit παραβαίνουσά ἐστι pro παραβαίνει, πάρεστι. De epitheto Τελείας, *pronubæ*, nunc non laboramus; illustrarunt multi, etiam Ruhnken. ad Timæum p. 224.

Παρὰ μάτερι βαίνοι-
σ' ἔστι, καλλίστα θεῶν.

Σ. β'. Κ. ιά.

Βραχύ μοι στόμα πάντ' ἀνα-
γήσασθ', ὅσων Ἀργεῖον ἔχει τέμενος
Μοῖραν ἐσλῶν. ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀν-
θρώπων βαρὺς ἀντιάσαι.
Ἀλλ' ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν,
Καὶ παλαισμάτων λάβε φρον-
τίδ'. ἀγών τοι χάλκεος
Δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ θυσίαν Ἥ-
ρας ἀέθλων τε κρίσιν·
Οὐλία παῖς ἔνθα νεκάσαις δὶς ἔ-
σχεν Θειαῖος εὐφόρων λάθαν πόνων.

40. πάλης ἄθλων Schmid. perperam pro παλαισμάτων. 42. Metrum syllabum desiderat. ποτὶ τὰν θυσίαν Schmidius. Elegantius Pauw: ποτὶ βουθυσίαν. 44. Ἀλία et in argumento Ἡλίου Ald. 45. Etiam εὐφρόνων olim lectum ex Schol. patet, h. εὐφραντικῶν. Sed εὐφόρων exquisitius. *faciles labores*, ubi victoria celeriter obtigit: exponit Pauw. immo omnino *felices*. conf. Nem. vii. 107. sq.—46. Vulgo accip. πόθ' pro ποτὶ, πρὸς, Ἕλ-.

35. Βραχύ μοι στόμα. Nec potest esse h. l. *facultas poetica*, nec, ut oppositum sit, *dictio grandis et magnifica*, (ut cum Horatio Pindarus *ruit ore profundo*; vel ut *os magna sonaturum*;) sed aut vox aut oratio non sufficit ad omnia exponenda, h. e. *angustum nimis carmen* mihi est ad exponendum, ἀναγήσασθαι, ὥστε διηγήσασθαι, [Ol. ix. 120. *præire, enarrare. Ex Schedis.*] quot *decora, laudes, memorabilia* laudum argumenta (ἐσλὰ) Argos habeat. Idem Isthm. i. 87. hæc ἀφαιρεῖται βραχὺ μίτρον ἔχων ὕμνος.

37. κόρος. Est quoque *invidia* in magnis laudibus *metuenda*. Ambigua est verborum junctura: acquiesco in huc: ἐστὶ βαρὺς πρὸς τὸ ἀντιάσαι αὐτῷ τινὰ vel τοῖς ἀντιάσασιν αὐτῷ. Usus infinitivi frequens, ut inf. 90. De voce v. ad Ol. ii. 173.

39. ad se. 40. λάβε φροντίδα h. μελίτην, de carmine, *meditare*, h. cane celebra cantu certamen luctæ, adeoque victoriam.

41. ἀγὼν χάλκιος propter clipeum pro præmio datum in his Ἡραίοις. v. sup. Ol. vii. 152. Pausan. ii. 24. cf. Spanh. ad Callim. l. p. 35. Mox victor periodicus vicit Ἕλλανα στρατὸν, *turbam concertantium*: vide sup. Pyth. xi. 75.

[45. εὐφόρων. l. propter successum. l. robur reddit victoriam facilem. *Ex Schedis.*]

A. β'. K. ιά.

Ἐκράτησε δὲ καί ποθ' Ἑλ-
λανα στρατὸν Πυθῶνι, τύχᾳ τε μολὼν
Καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον
Μοίσαισί τ' ἔδωκ' ἀρόσαι,
Τρὶς μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχὼν,
Τρὶς δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις
Ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.
Ζεῦ πάτερ, τῶν μὰν ἔραται φρενὶ, σιγᾷ
Οἱ στόμα. πᾶν δὲ τέλος
Ἐν τὶν ἔργων. οὐδ' ἀμόχθῳ καρδία,
Προσφέρων τόλμαν, παραιτεῖται χάριν.

E. β'. K. ιβ'.

Γνώτ' ἀείδω θεῷ τε

49. [malim τ' del. *Μοίσαισιν. Ex Schedis.*] 52. *νομῷ* Schmidius cum Didymo rescripsit, *in ditione Adrasti*: nam in ea Nemea fuit. Reliqui *νόμῳ*, quod et Schol. interpretatur, nec male, *ex Adrasti instituto*: qui primus ludos Nemeæ habuit, cum ad Thebas proficisceretur. Pauw cum Mingarello malit: *Ἀδραστείῳ νομῷ*, ut *ἐν δαπίδοις Ἀδρ. νομεῦ* sit. 55. *τῶν μὲν* vulgo adversus metrum. *τῶν γε μὰν* Schol. ad pr. carminis. unde Schmid. *τῶν μὰν* dedit, Pauw. etiam *τῶν μέν γ'*. 57, 58. Utrumque colon male affectum. Schmidius: *Γνώτ' ἀείδω τὸν*

46. *ἐκράτησε δὲ καί ποτε (κατὰ) τὸν Ἑ. σ., μολών τε (σὺν) τύχᾳ (ἐκράτησε) καὶ τὸν Ἰ. καὶ Ν. στέφανον, ἔδωκέ τε ταῖς Μοίσαισιν ἀρόσαι.* Accipiendum sic *ἀρόσαι* absolute, ut *jam esset ipsis, quo ararent agrum suum, et colerent*, ad proventum laudum, qui inde nasci et efflorescere debebat.—De agro Musarum revoca in animum P. vi. 2. N. vi. 56. *κρατεῖν τὸν στέφανον*, ut *νικᾶν* v. 9. parum tamen placet, cum præcesserit *κρατεῖν στρατόν*. Forte præstat interpungere: *τύχᾳ τε μολὼν καὶ*, *etiam*, *τὸν—στέφανον Μοίσαισιν ἔδωκ' ἀρόσαι*, *Τρὶς μὲν—Τρὶς δὲ* etc. *τύχᾳ*. plene Isthm. viii. 149. *σὺν τύχᾳ*. *fausto eventu, ut victor esset.* Isthm. iv. 52. *ἔστι καὶ ἀφάνεια τύχας*, *victoriæ*. *λαχών*. v. ad Nem vi. 106. [ter victor in Isthmiis, ter in Sicyoniis. *Ex Schedis.*]

53-61. Tacitis votis expetit victoriam Olympicam. 54. *Successus omnis certaminum* est *ἐν τὶν*, *παρὰ σοί*. 55. *οὐδὲ παραιτεῖται*. Grammatici volunt esse *αἰτεῖται παρὰ σοῦ*. At Pindarus ait: *premit sua vota: non autem deprecatur, refugit, decus ex* (Olympico) *certamine*

Χῷς τις ἀμιλλᾶται περὶ
Ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαῖς.
"Υπατον δ' ἔσχεν Πίσα
Ἡρακλέος τεθμόν. ἀδεῖ-
αί γε μὲν ἀμβολάδαν
Ἐν τελεταῖς δῖς Ἀθαναίων μιν ὀμφαὶ
Κώμασαν. γαίᾳ δὲ παυ-
θείσᾳ πυρὶ καρπὸς ἐλαίας
Ἔμολεν Ἥρας τὸν εὐά-
νορα λαὸν, ἐν ἀγγέων
Ἕρκεσιν παμποικίλοις.

Σ. γ'. Κ. ια'.

Ἕπεται δὲ, Θειαῖε, μα-

ϑιῷ τι τῷ Θ' ὅστις ἀ. π. Pauw (v. ad v. 23, 24.): Γνώτ' ἀείδω ϑιῷ τι, καὶ ὅς τις ἀ. π. Scilicet ϑιῷ unam facit syllabam. Felicius conjectavit Mingarell. Γνώτ' ἀείδω Θειαίῳ Χ' ὅστις —. 59. κορυφᾶς Schmid. quem vide, probante Pauwio. Oxonienses repugnant, at parum firmant κορυφαῖς. Dicendum erat, Pindarum amare non modo pluralem numerum, sed insolentiorem quoque casum: ut Ol. xiii. 64. Δηρίομαι πολίεσιν περὶ πλήθει καλῶν. 63. γὰρ pro μὲν prave Ald. 64, 65. Vocibus Γαίᾳ δὲ καυθείσᾳ deficit iota subscriptum in vett. edd. ante Morellium. 67. ἀγγείων pronuntiandum binis syllabis. 69. sq. Locus impeditus. Simplicissimum et sensui accommodatissimum est: τιμὰ ἰϋάγων ἵπτ-

præ ignavia, cum satis animosus sit, περιφρέων τόλμαν pro ἔχων (scil. sed pudore ac metu, ne excidat prioribus decoribus ex Pythiis, Isthmiis et Nemeis.) *Novit hæc, quæ dicere volo, cum ipse deus* (immo Thiæus, v. V. L.), *tum ii, qui summa certamina adeunt.* Mox v. 60. ἴσχι pro ἴσχει. ὕψιστος ἀγὼν ὁ Ὀλύμπιος, institutus ab Hercule: Ol. iii. 20. et al.

61-68. Panathenæis vicit et præmium hydriam *figulinam* thecæ æreæ *affabre sculptæ* inclusam, oleo ex oleo sacra plenam reportavit [domum, Argos. *Ex Schedis.*]. v. Schol. Portabatur autem vas in pompa victoris. κώμασαν, celebrarunt victorem hymno.

69. Subsisto in hoc: ὦ Θειαῖε, ἵστασί (σοι) τιμὰ ἰϋάγων ϑαμάχις σὺν Χαρίτεσσι καὶ Τυνδαρίδαις (κατὰ, διὰ) πολύγνωτον γένος ματρώων ὑμετέρων. *Thiæe, clara progenies, est tibi gloria ex felici sæpe certamine, faventibus Musis et Dioscuris, per totum genus avunculorum maternorum;* e quibus statim memorantur Thrasyclus et Antias. Mox 76. Argos dicitur inclarnisse νικαφορίαις [quatuor victoriis Isthmiis et Nemeis. *Ex Schedis.*] sc. αὐτῶν, majorum Thiæi maternorum.

τρώων πολύγνωτον γένος ὑμετέρων
Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ
Σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκις.
Ἀξιωθείην κεν, ἐὼν Θρασύκλου
Ἀντία τε ξύγγονος, Ἄρ-
γεϊ μὴ κρύπτειν φάος
Ὀμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις ἱπ-
ποτρόφον ἄστυ τὸ Προί-
τοιο θάλησεν, Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς,

ται θαμάκις (κατὰ) τὸ γένος πολύγνωτον πατρώων ὑμετέρων. *Victoriarum gloria frequens sequitur (per) nobile genus maternorum tuorum cognatorum.* σὺν Χ. καὶ Τ. *Musis et Dioscuris propitiis.* aut ἵκεται (σοι) *adest tibi*, est tibi. Substituit illud κατὰ etiam Schol. Sane expedita magis foret sententia, si pro γένος legeretur γέρας, appositum εὐάγων τιμά. Possis jungere ὦ Θειαῖ, πολύγνωτον γένος. Sed est durum hyperbaton. At Schmidius statim reponit, ἵκεται—πολυγνώτῳ γένει. Pauw omnes in his cæcutire præfatus, sic ordinat: Ἵκεται—ὑμετέρων, Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ Τυνδαρίδαισι θαμάκις. *Sequitur vero ordine, post te commemoratum, o Theæ, maternorum vestrorum genus illustre, honos certaminum verus Gratiis et Tyndaridis sæpe.* Ultima quidem non satis assequor, nec ille, quod toties viris criticis accidere solet, interpretatione admodum felix et εὔστοχος, Pauwii lectionem sequitur Mingarellus: ἵκεται, *congruit*, (laudat Ol. xiii. 67. Nem. xi. 56. iii. 49. i. 41. Pyth. iii. 150.) *non dissimile tibi est, o Thiæe, illustre genus maternorum horum majorum.* Versum ante oculos habuit Eustath. cum notaret, μάτρωας Pindarum dixisse γονίας μητρός. pag. 316. 15. 71. εὐάγων. Si ab ἀγὼν ductum est, ut sit ἐν τοῖς ἀγῶσιν εὖ ἀγωνισθείς, dicas: quidni εὐαγὼν scribitur? Scilicet eodem modo, ut ab αἰὼν est εὐαίων, erit εὐάγων. Jungo autem εὐάγων θαμάκις, *sæpe victoriis illustrata gloria.* εὐαγῶν, ab εὐαγὴς, *agilis*, Benedictus scripsit. De hac voce v. Musgrav. ad Eurip. Suppl. 654. σὺν Χαρίτεσσι, ut σὺν θεῷ, σὺν θεοῖς et passim alia: *diis juvantibus, faventibus.* 72. Edebatur: Τυνδαρίδαισι θαμάκις. Colon, quod quivis facile deprehendat, laborat. Τυνδαρίδαισι Oxonienses intulerant ex Aldo: quo consilio aut judicio, equidem non dicam. Τυνδαρίδαις Rom. et cett. edd. recte ad metrum. Sed in capite truncatus quoque versus. Schmidius jam dedit: Σὺν Τυνδαρίδαις θ. quod haud dubie verum erat. Similis junctura v. 89, 90. Sed Pauw et hic obloquitur, et emendat vel Τοῖς Τυνδαρ. vel Χ. θ' ἅμα Καὶ Τυνδ. Mingarell. Χ. τί πως Καὶ Τυνδαρίδαις θ. 73. ἀξιωθείης κεν Bened. refinxit. Sed e poetæ persona, inversione sententiæ facta, dictum: *Equidem, si Thrasycli et Antiæ cognatus essem*, id me consequutum esse putarem, hoc mihi sumerem, arrogarem, *ut fronte explicita incederem;* οὐ κατηφὴς, ἀλλὰ μετὰ παῤῥησίας. 74. Erat σύγγονος. ξύγγονος bene Schmidius; sic τι producta. [76. Boeckh. Comment. p. xv. corrig. ὀμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις Προίτοιο τόδ' ἱπποτρόφον Ἄστυ θάλησεν Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς, καὶ Κλειωναίων πρὸς ἀνδρῶν τιτράκις. *Ex Schedis.*] 78. θάλλησεν Schmid. a θαλλίω, ut Nem. iv. 143., volebat. Sed est θηλίω, θαλίω, prima adeo producta. Pauw *Proeti urbem*

Καὶ Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν τετράκις.

Α. γ'. Κ. ιά.

Σικυωνόθε δ' ἀργυρω-
θέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἐπέβαν.
Ἐκ δὲ Πελλάνας, ἐπιεσσάμενοι
Νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις.
Ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν
Ἐξελέγχειν· μακροτέρας
Γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς·
Ὅν τε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν
Ὑψίβατοι πόλιες
Καὶ Λύκαιον πὰρ Διὸς θῆκεν, δρόμῳ
Σὺν ποδῶν χερῶν τε νικᾶσαι σθένει.

Ε. γ'. Κ. ιβ'.

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ

Tirynthem esse contendit. Importunum hoc, et videntur omnia ad Argos spectare. 80. Σικυωνόθεν δ' adversus metrum ante Schmid. 86. ἀριθμῆσαι. Supra Ol. vii. 45. erat ἀναρίθματος. ut etiam ἀριθματὸς est ap. Theocr. xiv. 48. xvi. 87. Non tamen ausus sum reponere ἀριθμᾶσαι. Ita Pyth. iv. 149. est ἀτάρβατος, etsi θαρσήσας Pyth. iv. 179. et apud ipsum Theocritum frequentatur. At a verbis in αω est sollenne; τιμᾶσαι, νικᾶσαι. 89. πὰρ Διός. supplent παρὰ Διὸς sc. βωμῷ, uti ναῷ, ἱερῷ, omittitur. (Dicas, cur non jungitur: ὃν Λύκαιον Διὸς παρίθηκεν. ut mons Jovi sacer certamina ac præmia posuerit: ut Olympia, Pisa, dicitur certamina posuisse. At τιθέναι, non παρατιθέναι, solet sic adhiberi. Nisi dicas, novatum hoc esse a lyrico.) ὃν (χαλκὸν) καὶ τὸ Λύκαιον ἔθηκε (v. Ol. ix. 143 - 145.) παρὰ τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ, (ὥστε) νικᾶσαι. (ad contendendum scil. super eo præmio. aut νικᾷν χαλκὸν contendas dictum ut Nem. v. 9. νικᾷν στέφανον.) etc. 90. χειρῶν τε Schmid. nil necesse. Tum Pauw jungi jubet: νικᾶσαι δρόμῳ ποδῶν, σὺν χειρῶν τε σθένει. 91, 92. v. ad 23,

80, 81. ἐκίσαν (ἐκίσησαν τῷ ἄστει Πρόιτου, Argos redierunt) σὺν φιάλαις ἀργυραῖς, præmio, quod vidimus modo Nem. ix. 121—127. adeoque ipsi ἔχοντες ἄργυρον (argenteas phialas), unde dixit ἀργυρωθέντες. Similiter fere Isthm. ii. 13. ἀργυρωθεῖσαι ἀοιδαί.

84-87. χαλκὸν μ.—δ—. Nam μακροτέρας γὰρ ἀ. σχολᾶς in parenthesi sunt.

89. καὶ ὃν τὸ Λύκαιον (ὄρος, vel ἱερὸν) ἔθηκε τοῖς νικήσασι παρὰ τῷ Διὸς, sc. βωμῷ, σὺν δρόμῳ ποδῶν χειρῶν τε σθένει.

91. Pamphaen puta fuisse e majoribus Thiæi. [Inverse est narratum: fortunam secundam habent in certamiuibus: utuntur enim diis faventibus, et quidem,

Ξεινίαν παρὰ Παμφάῃ,
Καὶ κασιγνήτου Πολυδεύ-
κεος, οὐ θαῦμα, σφίσιν
'Εγγενὲς, ἔμμεν ἀεθλη-
ταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεὶ,
Εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας, ἀγώνων
Μοῖραν, Ἑρμᾷ καὶ σὺν Η-
ρακλεῖ, διέποντι θάλειαν·
Μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων
Περικαδόμενοι. καὶ
Μὰν θεῶν πιστὸν γένος.

Σ. δ'. Κ. ιά.

Μεταμειβόμενοι δ' ἐναλ-
λὰξ, ἀμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ

24. Metrum sic refingit Schmidius: Κάστορος δ' ἰλθόντων ἐπὶ Ξεινοσύναν παρ' Παμφάῃ. Pauw: Κάστορος δ' ἰλθόντος ἐπὶ Ξενίαν παρ' Παμφάῃ. 92. Παμφάνῃ typogr. error ed. Oxon. 95. ἀθλη- erit et hic. 97. εὐρυχόρου ad metrum emendavit Schmid. probante quoque Pauwio: cum esset εὐρυχώρου. 98. μοιρᾶν Ald. 99. θάλιαν cum Aldo et Rom. recte scribitur, ut sit μοῖραν θάλιαν (pro θαλιρὰν) ἀγώνων. θαλείαν Schmid. At θαλιᾶν Cratand. et hinc Brub. in marg. ex Schol. puto, in quibus μοῖραν τῆς εὐωχίας expositum est. Ita sensus impeditus, si Dioscuri sunt ταμίαι ἀγώνων Σπάρτας, et cum Mercurio et Hercule διέπουσι μοῖραν θαλιῶν, administrant fortunam epularum. Atqui præsident ipsis ludis cum Mercurio et Hercule. 101. περικαδήμενοι Ald. 103. ἐναλ- vitium Oxon. ed. 104. μὲν παρὰ deest Aldo, et Romanæ παρά. sed recte jam explevit utrumque παρὰ μὲν Ceporinus in Cratandrina.

præter Mercurium et Herculem, Dioscuris, recordatione antiqui hospitii. *Ex Schedis.*]

96. ἐπεὶ—*quandoquidem* Dioscuri, *tanquam Spartæ tutelæ, præsides, fortunam certaminum lætam moderantur*: quod jam dictum vidimus Olymp. iii. 63. sqq. μοῖρα θάλια, θαλιρὰ, vel læta fortuna, vel clara. Etiam στέφανος θαλιρὸς, νίκη θαλιρὰ et al.

101, 2. καὶ μὰν θεῶν πιστὸν γένος. fidem servant [probi et officiorum memores. *Ex Schedis.*] tanquam ex hospitii jure erga priscos suos hospites, et eorum posteros, ut iis propitii sint et studeant, et eorum labores ac victorias adjuvent.

103. Vidimus hoc jam Pyth. xi. fin. [Pollux est e Jove; Castor e Tyndareo, mortalis. *Ex Schedis.*] 106. ἐν γυάλοισι Θ. *in cavo*, in sepulcro ad Therapnas.

Διΐ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαί-
ας, ἐν γυάλοις Θεράπνας,
Πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον. ἐπεὶ
Τοῦτον, ἢ πάμπαν θεὸς ἔμ-
μεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῷ,
Εἵλετ' αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκης
Κάστορος ἐν πολέμῳ.
Τὸν γὰρ Ἴδας, ἀμφὶ βουσίν πως χολω-
θεὶς, ἔτρωσεν χαλκέας, λόγχας αἰχμᾷ.

A. δ'. K. ιά.

Ἀπὸ Ταϋγέτου πεδαυ-

105. τάν δ' Ald. τὰν ὑπὸ Rom. verum dedit etiam Crat. Respicit locum Schol. Iliad. γ. 243. 106. ἰν γυάλοις Θ. metrum prosodiacum requirit: pro γυάλοισι. Rem bene interpr. Schol. alter ἰν τοῖς ὑπογείοις τῆς Θεράπνας, h. sepulcro, item inf. 163. 4. cf. Pyth. xi. f. Hinc etiam lucem accipit locus Pyth. v. 130. Battiadæ sepulti: ἄτιρθι δὶ πρὸ δω-μάτων ἵτιροι λαχόντις ἀΐδαν Βασιλίις ἱρεὶ Ἐντί. 112. πως languere visum Pauwio: conjicit, πᾶς χολωθείς, parum commode. πως poetæ et alibi est *aliquantum*, alibi *nescio quomodo* vel *forte*. ἀμφὶ βουσὶ ad puellarum raptum trahere volebat Schmidius, quia supra Pyth. iv. 253. μία βοῦς pro femina. Sed vulgarior quidem pugnæ caussa (v. Theocr. Id. xxii. 137. sqq. add. Lycophr. 544. sqq. Schol. Iliad. γ. 243. et Schol. ad h. l.) sunt Leucippi filiæ, Phœbe et Ilaira, Idæ et Lynceo Apharei filiis, desponsæ et a Dioscuris raptæ: cujus narrationis fontem Carmina Cypria præbuerunt (v. Schol. ad h. l. et Pausan. iv. 2. et 3. ut adeo hinc quoque manifestum sit, comprehendisse id epos anteriora Iliadis, cf. ad Virgil. t. ii. Exc. 1.). Fuit tamen et alia narrandi ratio, pugnatum esse super armentis. v. Paus. iv. 3. pr. utrumque ap. Apollodor. iii. 10. 2. Iterum aliter ap. Hygin. f. lxxx. 113. λόγχης Ald. ἀκμᾷ trochaicum poscere notat Pauw. 114. πεδαυ-γάζων Ald. quod bene revocavit Schmidius. Æolicum pro μιταυγάζων. Rom. πόδ' αὐ-γάζων corrupte: ita tamen Morell. et ποδαυ-γάζων Crat. Brub.

ἀμπιπλάντις πότμον ὁμοῖον, ἴχοντις, *eadem sorte uterque fruentes*: ut πότμον ἀναπλῆσαι ap. Homer. quatenus sortem fatalem aliquis explet, h. e. experitur fatum.

110. Pollux [qui ἀθάνατος erat. *Ex Schedis.*] εἵλετο, *prætulit*, αἰῶνα τοῦτον (μᾶλλον) ἢ πάμπαν etc.

[112. propter prædam, in ejus divisione. At frequentior narratio de Leucippi filiabus, Phœbe et Ilaira, raptis a Dioscuris, cum desponsæ essent Idæ et Lynceo. v. Theocrit. xxii. *Ex Schedis.*]

γάζων ἴδεν Λυγκέὺς δρυὸς ἐν στελέχει
Ἡμένως. κείνου γὰρ ἐπιχθονίων
Πάντων γένετ' ὀξύτατον
Ὄμμα. λαιψηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ

et hoc mutavit Steph. in στεναν- γάζων. 116. Egregium ad h. l. habemus Scholion antiquum, etsi turbatum. Aristarchus legere jusserat ἥμενον: sequebatur ejus auctoritatem Apollodorus. Contra Didymus defendebat ἡμένως (vel potius ἥμενος, ut et dictis colligo) pro ἥμενους. et hic, non Aristarchus, ad Cyprium carmen provocare potuit. Cyprii carminis verba adscripta sunt hæc:—αἶψα δὲ Λυγκεὺς Ταὐγέτου πρεσίζαιτι σεσὼν ταχίστοι πιτνεθάς. Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς, διιδίεκτο νῆσον ἅπασαν Ταινταλίδου Πίλοπος· τάχα δ' εἶσιδε κύδιμος ἥρως εἰν ὀφθαλμοῖσιν ἴσω δρυὸς ἄμφω κοίλης (leg. Ὀφθαλμοῖσιν ἴσω κοίλης δρυὸς ἡμένω ἄμφω), Κάστορά θ' ἑστῶδαμον καὶ ἀιθλοφόρον Πολυδεύκη. Νύξ δ' ἄρ'. Ἀγχίστης ἰλέχα τὸν Ἴδαν φησι—. Corrupta hæc. Forte fuit: Νύξ δ' ἄρ' ἄγχι στὰς τὸν Κάστορα. Κάστωρ ἰλέχα, φησὶ, etc. Iidem versus sunt, nec minus corrupti, ap. Tzetz. Chil. ii. 710. et Schol. Lycophr. 511. v. Not. ad Apollod. iii. 10. 2. p. 733. Ex edd. utraque princeps ἡμένως exhibet cum Brubach. et Morell. quod erat repetendum. ἥμενον emendatum a Crat. Steph Schmid. [v. Hermann. de Dial. Pind. p. xxii. Ex *Schedis.*] Sane accurrit mox Pollux 123. adeoque videri potest unus Castor insedisse. Dici tamen quoque potest insedisse arboris trunco cum fratre, sed hoc vulnerato ad persequendum Idam et Lynceum procurrisse. Porro δρυὸς στιλίχοι ἡμένους ad mentem veterum accipiendum erit, *insidentes trunco cavo.*

116. Pulcherrimum hoc episodium tanto plus suavitatis habet, quod paucissima sunt, quæ legentem mornri possint. ἥμενον an ἡμένως (forte antiquo more ἥμενος fuit) scribatur, per se nil interest; utroque enim modo res narrari, et vero etiam geri, potuit. Sedebant fratres in insidiis; prospici potuit a Lynceo tantum unus et telo transfigi. Apollodorus pro utroque laudari poterat lib. iii. 11, 2. cf. Notas p. 733. Illa autem, δρυὸς ἐν στελίχει ἥμενος εἶναι, haud dubie a veteribus ita accepta sunt, ut intra cavum truncum in insidiis latentem Castorem aut solum aut cum Polluce Lynceus dispexerit oculis. Ornarunt tamen et in miraculum mutarunt seriores, Lynceum *per truncum* dispexisse sedentes. Pausan. iv. 2. Lynceus, ὃν ἔφη Πίνδαρος οὕτως ὀξὺ ἰδεῖν, ὡς καὶ διὰ στελίχους ἰδεῖν δρυῶνος. Schol. ad Plut. Aristoph. 210. (in Fragm. Pind. cxxx.) τοσοῦτον δὲ ἐξωτέτατος ἦν, ὡς καὶ δι' ἰλάτης ἰδεῖν Κάστορα, δολοφονήσαντα (*cum vellet occidere*, δολοφονήσοντα) τὸν ἀδελφὸν (scil. Lynceï, Idam), ὅς φησι Πίνδαρος. In v. 120. sine cunctatione erat rescribendum: καὶ μίγα ἔργον ἐμήσαντ' ὠκίως: scilicet Aphareïs filii, Idas et Lynceus, *accurrentes* ad arborem, Castorem interemerunt, ex v. 112. et iidem invicem *grave malum perpessi sunt, Jovis numine.* Dictum secundum illa δεινόν τι παθεῖν καὶ πάσχειν. v. N. iv. 51, 52. Nam Pollux insequutus eos est 122, 123. tum illi constiterunt et pugnarunt cum Polluce ad Apharetis patris tumulum: unde raptam columnam in Pollucem conjecerunt; at 128. ille Lynceum jaculo trajicit, et fulmine interjecto a Jove Idas ictus cadit.

Ἐξιχέσθαν, καὶ μέγα ἔρ-
γον ἐμήσαντ' ἀκέως,
Καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητί-
δαι Διός. αὐτίκα γὰρ
Ἦλθε Λήδας παῖς διώκων. τοὶ δ' ἔναν-
τα στάθεν τύμβῳ σχεδὸν πατρωίῳ.

Ε. δ'. Κ. ιβ'.

Ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄ-
γαλμ' Ἀΐδα, ξεστὸν πέτρον,
Ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύ-
κεος· ἀλλ' οὔ νιν φλάσαν,
Οὐδ' ἀνέσχασαν. ἐφορμα-
θεὶς δ' ἄρ', ἄκοντι θοῷ
Ἦλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.

119. ἐξιχέσθαν pro ἐξιχέσθην, dual. Sequitur tamen ἐμήσαντο. Sed, quod sæpe facit Homerus, variant poetæ numeros dualem et pluralem. 120. Edebatur ἔργον ἐμήσαντ', manifestum sphalma: omnes tamen exhibent editt. nec verum est Aldum ἔργον habere: sic excusum ab uno Morellio; volunt ita μέγα esse μεγάλως. Sed jam Schmid. præclare emendavit: καὶ μέγα ἔργον ἐμήσαντ' ἀ. vocabulo Homerico: Ἕκτορα δῖον ἀμοιβὰ μήδετο ἔργα. Qui dubitat, helleboro indiget, inquit Pauw. Etiam Schol. id exponit: καὶ μέγιστον ἔργον κατεπράξαντο. 121. Est Pindaro. Ἀφάρης, αντος, (ut et Apollon. i. 151.) qui aliis Ἀφαρεὺς est. Aliter hæc narrat Theocr. xxii. 207. 124. πατρῷῳ erat. πατρωίῳ cum Schmid. et Pauwio scribendum, ne trochaico syllaba desit. 125, 6. ἄγαλμα, quod Oxonienses ediderunt, nusquam video scriptum, sed ἄγαλμ'. Describit cola Schmidius: Ἔνθεν οὖν ἁ. ἄ-γαλμ' Ἀΐδα, ξ. π. Pauw: Ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄγαλ- μ' Ἀΐδα, ξ. π. Mingarell. 125.—ἄ- 126. γαλμ' Ἀΐδα. In Scholiis redditum: στήλην ἐκ τῶν κειμένων ἁρπάσαντες. 129. σχάσαν ἰφ- dactylus esse nequit, itaque Pauw emendat: ἀνέσχαξαν. Mingarellus: οὐδὲ ἀνάσχασαν. ὁρμα- vel οὐδ' ἄνεσχαξαν, ἰφορμα-. Proximum, puto, vero: οὐδέ τ' ἀνέσχασαν. ὁρμα-. *illum nec contuderunt nec repressérunt.* [Gilb. Wakefield em. ἀνίσχασαν, ut sit transitive dictum. (Silv. Part. i. pag. 61.) *Ex Addendis.*]

125. ἄγαλμα Ἀΐδα pro τοῦ τύμβου. Nec vero statuam hic quæres, quæ illa ætate non erat, sed στήλην, mox ξεστὸν πέτρον. ἀλλ' οὔ νιν, *Pollucem* immortalem, e Jove natum. [v. Clavier ad Apollodor. tom. ii. pag. 325. *Ex Schedis.*]

Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδᾳ πυρφόρον
Πλᾶξε ψολόεντα κεραυνόν·
Ἀμᾷ δὲ καίοντ' ἔρημοι.
Χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώ-
ποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων.

Σ. έ. Κ. ιά.

Ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ
Βίαν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
Καί μιν οὔπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ
Φρίσσοντ' ἀναπνοὰς κίχεν.

134. Ad metrum Schmid. cum Pauwio ἅμᾳ δέ. κέοντ' utraque ed. princ. *jacebant.* male. Utriusque, et Idæ fulmine icti, et Lyncei, corpus crematum est igne fulminis. 135, 136. Schol. accipit: ἔρις ἡ πρὸς τοὺς κρείττονας, κατὰ τῶν κρειττόνων. Schmidius hypallagen quærit. Pauw idem esse ait ὁμιλεῖν ἀνθρώποις κρεσσόνων (quod nemo, puto, græce dicat) et κρίσσοσιν ἀνθρώπων. mox tamen locum esse male affectum, et legendum suspicatur: χαλιπὰ δ' ἔρις ἀνθρώ- ποις, ὁμιλεῖν κρίσσοσιν. vel χ. δ' ἔ. ἀνθρώπων, ὁμιλεῖν κρίσσοσιν. prius tamen præfert. Enimvero bene se habet vulgata, modo verborum ordo paullo curiosius instituatur, v. Not. 140. Laborat colon prosodiacum. Schmidius: φρίσσοντα πνοὰς ἴκιχεν. Pauw: φρίσσοντα κίχεν ἀϋπνοάς. ut duæ breves pro prima choriambi longa sint. nec dum piget popularis nostri acumen sequi. Benedictus: φρίσσοντ' ἀναπνοὰς ἴκιχεν. ἀναπνοᾶς soli Oxon. scribunt, nec video, an consilio, ut sit: σὺν ἄσθματι ἀναπνοᾶς. Vulgo ubique ἀναπνοὰς, ut sit φρίσσειν ἄσθματι (κατ') ἀναπνοάς. Pauwii elegans est emendatio: φράσσοντ' ἀναπνοὰς, (a φράσσειν, *obstruere, claudere*) *invenit asthmate spiritum sibi intercludentem.* adeoque ad meum sensum metro sic satisfacere potest: ἄσθματι δὲ φράσσοντα πνοὰς ἴκιχεν. Sequebatur quoque hoc Mingarellus.

132. ἐπέπληξε τῇ Ἴδᾳ. fere ut Pyth. iii. 102.

135, 136. Docte hæc dicta sunt. Proprie ὁμιλεῖν τινι μάχῃ, ἐν μάχῃ, dicimur, et ἔριδι, ἐν ἔριδι. Ergo vulgari modo dicendum erat, χαλεπόν ἐστιν ἀνθρώποις, ὁμιλεῖν τοῖς κρίσσοσιν ἔριδι. Nunc ἔρις ipsa, h. μάχη, τῶν κρισσόνων χαλεπή ἐστιν ἀνθρώποις, (ὥστε) ὁμιλεῖν (scil. τοῖς κρίσσοσιν ἔριδι). Eadem sententia Ol. x. 47. πεῖκος δὲ κρισσόνων ἀποθέσθ' ἄτερον. Paullo ante v. 134. ἰκαίοντο (uterque frater, Idas et Lynceus) ἁμᾷ, ἐρημωθέντες, *nemine opem ferente.*

137. Ταχέως. Pollux accurrit ad Castorem — eumque reperit extremum spiritum ducentem.

140. φρίσσοντα ἄσθματι (κατ') ἀναπνοὰς, pro κατ' ἀναπνοὴν, *horrentem difficultate respirandi.* Forte palpitationem moribundi designavit; etsi jam per se *horrere* mortali frigore, nihil habet quod repugnet, ut sit φρίσσειν (σὺν) ἄσθματι κατ' ἀναπνοήν.

Θερμὰ δὲ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς
Ὄρθιον φώνασε· πάτερ
Κρονίων, τίς δὴ λύσις
Ἔσσεται πενθέων; καί μοι θάνατον σὺν
Τῷδ' ἐπίτειλον, ἄναξ.
Οἴχεται τιμὰ φίλων ταπωμένῳ
Φωτί. παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν,

A. é. K. iá.

Καμάτου μεταλαμβάνειν.
Ὣς ἔννεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθέν οἱ,
Καὶ τόδ' ἐξαύδασ' ἔπος· ἐσσί μοι υἱ-
ός. τόνδε δ' ἔπειτα πόσις,
Σπέρμα θνατὸν, ματρὶ τεᾷ πελάσαις,
Ἔσταξ' ἥρως. ἀλλ' ἄγε τῶν-
δέ τοι ἔμπαν αἴρεσιν
Παρδίδωμ'· εἰ μὲν, θάνατόν τε φυγὼν καὶ

141. δὴ leg. cum Schmid. et Pauw. Mingarell. δ' ἐντίγγων. τίγγων primus Steph. anteriores τίγχων. *miscens lacrimas cum suspiriis.* 144. καὶ ἐμοὶ S. Schmid. cum Ald. utrumque bene. πενθίων est dissyllabum. 146. φίλω malit Pauw (a Scholiaste, puto, inductus), cum de solo fratre agatur. Non meminerat vir doctus, lyricum poetam illud præferre debuisse; inter plures alios modos, quibus poeta vulgares formas evitat, hic est, ut genera ad individua, individua vero ad genera revocet. 149. Erat ἤνεσε. At ἔννεσε verum. v. ad Pyth. ix. 49. [Hermann. ad Orph. pag. 788. conj. Ζεὺς δ' ἤλυθεν ἀντία οἱ. *Ex Schedis.*] 152. πελάσαις cum Aldo, Schmid. et Pauw, ut asynartetum integrum sit, pro πελάσσαις. [153. Ἔσταξ'. Orph. Argon. 19. ἐστάξαντο. ad q. l. v. Huschk. in Comment. p. 9. sqq. *Ex Schedis.*]

141. τίγγων proprie τὰς στοναχὰς (σὺν) δακρύοις, hinc δάκρυα στοναχαῖς: cum vulgari ratione τίγγεσθαι dicatur os, *lacrimis humectari.* 143, 4. τίς δὴ λύσις — *quæ tandem medela est* [Heynius correxit *erit.*] *hujus mali?* h. e. nullane via Castoris a morte liberandi? [æternum luctum mihi intulisti. *Ex Schedis.*]

146. Nam fratre erepto vita mihi agenda erit solitaria et ingloria.

151. τόνδε. Castor e Tyndareo natus. πελάσαις vel ἑαυτὸν vel τὸ σπέρμα (pro, *prolem*, et hinc ἔσταξεν pro *genuit*) pro vulgari πλησιάζειν. 157. ἐθέλεις subint. μᾶλλον, αἱρεῖ, *præfers.*

Γῆρας ἀπεχθόμενον,
Αὐτὸς Οὔλυμπον ἐθέλεις,
Σύν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεγχεῖ τ' Ἄρει·

Ε. έ. Κ. ιβ'.

Ἔστι σοι τούτων λάχος.
Εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι
Μάρναισαι, πάντων δὲ νοεῖς
Ἀποδάσσασθαι ἴσον,
Ἥμισυ μέν κε πνέοις γαί-
ας ὑπένερθεν ἐὼν,
Ἥμισυ δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσέοις δόμοισιν.
Ὡς ἄρ' αὐδάσαντος, οὐ
Γνώμᾳ διπλόαν θέτο βουλάν.
Ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλ-

157. Colon mutilum. Scholion: *εἰ βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ* etc. unde Schmid. non male explevit versum: *αὐτὸς Οὔλυμπον κατοικῆσαι θέλεις.* [Probat Boeckh. Comment. p. xxvii. sed corrig. ἐθέλεις, quia θέλω non Pindaricum. *Ex Schedis.*] Benedictus propius ad Scholii verba: *αὐτὸς Οὔλυμπον θέλεις οἰκεῖν ἐμοὶ Σύν τε.* Pauw libros vett. expectandos censet. Interim sententiam utique tenemus manibus. 159, 160. Erat *ἔστι σοι μὲν τούτων λάχος.* v. ad v. 23, 24. Cola prorsus ad Schmidii mentem se habent. Pauw: *Ἔστὶ σοὶ μὲν τοῦτο λάχος· Κασιγνήτου δ' εἰ πέρι.* Mingarell. delet μὲν 159. ut sit *ἐστί σοι τούτων λάχος.* Et hoc verum. 161. Oxonienses debebant etiam hic parere Schmidio, qui pro *μάρναθαι* dedit ex Aldo *μάρναισαι.* id metrum poscit, et Schol. firmat. 162. *ἀποδάσσασθαι* tacite a Schmid. receptum. Vulgo *ἀποδάσασθαι.* 165. *χρύσιον* est dissyllabum. 166. *αὐδήσαντος* Ald. et Rom. emendavit Cratandrina. 167. *γνώμᾳ* Ald. Morell. Schmid. postulat quoque metrum. vulgo *γνώμα — θέτο.*

160. *De fratre contendere* est, exigere, et in hoc persistere, ut ei vita continuetur. 162. *τὸ ἴσον ἀποδάσασθαι αὐτῷ.* 163. *vivendum tibi est*—ut adeo poeta rei speciem talem sibi finxerit: non, ut alternis moriantur et in vitam revocentur fratres; sed vitam retinent, *vivunt*, modo in cœlo, modo in sepulcro, tanquam dormientes.

167. *διπλόαν βουλὰν*, ex Homerico *διάνδιχα μερμήριξεν.*

168. *ἀνὰ δ' ἔλυσιν* s. Pollux. s. *ὁ Ζεύς.* Alternis nunc uterque diem vivunt. Castor *χαλκιομίτρης, χαλκοκορυστής.*

μὸν, ἔπειτα δὲ φωνὰν
Χαλκεομίτρα Κάστορος.

170. *χαλκεομίτρα* Schmid. ad paritatem ceterorum hujus coli exemplorum: indigne ob id habitus a Pauwio.

NEMEA.

ΕΙΔΟΣ ἰά.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ,

ΠΡΥΤΑΝΕΙ ΤΕΝΕΔΙΩ,

ΤΙΩ ΑΡΚΕΣΙΛΑ.

ARGUMENTUM.

GRATULATUR poeta viro Tenedio, Aristagoræ, magistratum apud cives suos initum, —12. laudibus eum ornat a patre Arcesilao, a corporis specie, a victoriis, quas in agonibus obtinuerat, petitis; — 42. prædicatur origo gentis a Pisandro, etsi obscuratæ per aliquod tempus; — 50. ferentibus ita vitæ humanæ vicissitudinibus — ad f.

Σ. ά. Κ. ς'.

ΠΑΙ Ῥέας, ἅ τε Πρυτανεῖα λέλογχας, Ἑστία
Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας,

Monuit satis vetus quoque interpres, omnino ne ἐπινίκιον quidem esse hunc hymnum, sed προσφωνητικὸν viro Tenedio, qui magistratum inibat, πρυτανεύοντι τῆς πατρίδος. Ad παροίνια Pindari retulerunt carmen Didymus et Dionysius Phasclites. — Strophas et Antistrophas ad novem cola revocavit Mingarellus. 1. ἅ

1. Publica ara, ἑστία, focus, urbium est in prytaneis, et in iis ignis sacer.

Εὖ μὲν Ἀριστα͵γόραν δέξαι τεὸν ἐς θάλαμον,
Εὖ δ' ἑταίρους, ἀγλαῶ σκάπτω πέλας,
Οἵ σε γεραίροντες ὀρ-
θὰν φυλάσσοισιν Τένεδον,

A. ά. K. ς'.

Πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν,
Πολλὰ δὲ κνίσσᾳ· λύρα δέ σφιν βρέμεται καὶ ἀοιδά·
Καὶ ξενίου Διὸς ἀσκεῖται θέμις ἀεννάοις
Ἐν τραπέζαις. ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος
Δωδεκάμηνον περά-
σαι σὺν ἀτρώτῳ κραδίᾳ.

γι emendatum a Schmid. pro vulg. ἅ τι. At ἅ τι est id q. ἅ, ἥ. Idem λιλογχνῖ' Ἑστία perperam. 2. Σύνθεσιν vocat hunc versum metricus h. asynartetum, ἀπὸ διμέτρου τροχαίου καὶ ἡμίσεος ἴσους. Aldus in duo cola dividit, alterum trochaicum dimetrum hypercatalectum, alterum anapæsticum penthemimeres: Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα Καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας. nec improbat Pauw, quia novenario colon numero epodorum melius respondet septenarius colon numerus stropharum, quam senarius. 4. ἀγλαῷ σκάπτῳ πέλας Ald. at cum casu secundo, ut in Homero, Rom. Intelligenda autem hasta Vestæ adstantis in prytaneo. 6. φυλάσσοισιν cum ν scriptum, cum Aldo. 8. π. καὶ κ. Schmid. Aldus duobus colis: (v. ad 2.) Πολλὰ δὶ κνίσσᾳ. λύρα δί σφιν Βρέμεται καὶ ἀοιδά. 9. In fine laborat metrum prosodiacum. Pauw emendat: αἰνάοις. 11. Δωδικάμηνον scribendum vel Δυοδικάμηνον pro δυωδικ. 11, 12. Accipitur περάσαι tert. optat. aor. pr. Sic ad solum Aristagoram redit

3. Prytaneum appellat θάλαμον, et συμπρυτανεύοντας, *collegas in magistratu*, ἑταίρους.

4. Tenendum est in Prytaneo esse ignem perennem in ara, et adstare signum deæ, hastam manu tenentis; ad hanc aram sacra a Prytanibus fieri quotidie *libatione*, festis diebus etiam *victimis*, (Vestæ igitur non modo igni æterno et libatione sacrum factum, sed et victimis cfr. Callim. in Cer. 109.) publice pro incolumitate reipublicæ: hinc ὀρθὰν, *incolumem*, φυλάσσουσα Τένεδον. πέλας (κατὰ) σκάπτω, σκήπτρου, *ad hastem, deæ, ante deam, ad signum tuum. Sacris accinit lyra* 8. et epulis his adhibentur omnes prytanes, tum et hospites publico in prytaneo excipiuntur his epulis: 9, 10. καὶ ξενίου Διὸς θέμις est ἡ ξενία, *jus hospitii*.

11. ἀλλὰ—περάσαι supple δὸς, δίδου, αὐτοὺς περάσαι τὸ δωδικάμηνον τέλος etc. *fac eos exigere magistratum annuum cum laude, nulla re contristatos.* τὸ τέλος, magistratus, ut οἱ ὄντες ἐν τέλει. In v. 15. dubitabam, sintne ad patrem verba referenda an ad filium; ut posterius præferam, suadet nexus sequentium.

Ε. ά. Κ. ϑ'.

Ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω
Μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
Καὶ τὸ ϑαητὸν δέμας ἀτρεμίαν τε ξύγγονον.
Εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων
Μορφᾷ παραμεύσεται ἄλλων,
Ἔν τ' ἀέθλοισιν ἀρι-
στεύων ἐπέδειξεν βίαν·
Θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη,
Καὶ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος.

Σ. β'. Κ. ς'.

Ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσι μὲν αἰνεῖσθαι χρεών,

poeta, exclusis ceteris prytanibus. Etiam Schol. σὺν ἀτρώτῳ καὶ ἀλύτῳ καρδίᾳ, τουτέστιν ἀκαταίστῳ καὶ ἀβλαβεῖ, τὴν ἐνιαυσίαν ἀρχὴν διανύσειν. Potest quoque πέρασαι scribi, ut Vestam invocare pergat, ut v. 4. δίξαι. ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἑστία, πέρασαι (sc. αὐτοῖς, Aristagoræ et Symprytanibus) τέλος δ. v. Not. At est aliud, quod me tenet suspensum; a poeta vix profectum esse potuit eodem in membro σὺν δόξᾳ et σὺν ἀτρώτῳ καρδίᾳ. In alterutro latet ulcus. Vitium quærere malo in posteriore et refingam πρέ-σσιαν ἀτρώτῳ κραδίᾳ. 12. κραδίᾳ Schmid. ex Aldo; ceteræ ex Rom. καρδίᾳ. 15. τι ξύγγονον Schmid. ut τι producatur. 17. παραμεύσετ' Morell. et Steph. perperam. Mirum, nunc repente, scribi παραμεύσ. æolice. v. ad Pyth. iv. 165. ἄλλον Morell. Merito casus secundus suspectus est Pauwio in hac syntaxi, adeoque emendat ille ἄλλως pro ἄλλους. et recte. Sup. Pyth. ii. 93. καὶ ϑαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα. 21. Hesychii glossam ἐπισσάμενος, λαβόμενος, huc spectare putabant Oxonienses, quoniam ἐπίσσασϑαι γῆν, ταφῆναι, proxime præcedit, malebantque adeo ἐπισσάμενος. Glossæ Pindaricæ in Hesychio aut nullæ aut raræ sunt; et in nostro loco futurum multo est accommodatius, quod et apud Apollon. i. 691. occurrit: ἐπιχθόνιόν σου οἴομαι εἰς ἔτος ἤδη Γαῖαν ἐφίσσεσϑαι. Modum loquendi copiose illustrant viri docti ad Hesych. l. c. [Nem. viii. 65. χϑονὶ γυῖα καλύψαιμι. Cf. Sturz. Empedocl. p. 480. et Creuzer. Dionys. p. 217. *Ex Schedis.*] Ad sententiam loci cf. Nem. iii. 32. sqq. ix. 109. sqq. 22. Pro μὲν necesse est reponere μίν. quod etiam Mingarell. viderat.

20. *Is meminerit se mortalem esse*, nec pro mortali conditione posse felicitatem majorem assequi. μὴ μαστεύσῃ ϑεὸς γενέσϑαι. περισταλλων pro περιστελλόμενος h. e.—εσϑαι, se amictum esse.

22. αἰνεῖσϑαι pro αἰνεῖν αὐτόν. Viam parat ad Aristagoræ laudes. ἐν λόγοις pro διὰ λόγων. *Fas est celebrare hunc bonis laudibus.*

Καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν ἀοιδαῖς.
Ἐκ δὲ περικτιόνων ἑκκαίδεκ' Ἀρισταγόραν
Ἀγλααὶ νῖκαι πάτραν τ' εὐώνυμον
Ἐστεφάνωσαν πάλᾳ
Καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ.

A. β'. K. ς'.

Ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
Ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἀέθλων.
Ναὶ μὰ γὰρ Ὄρκον, ἐμὰν δόξαν, παρὰ Κασταλίᾳ
Καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου,
Κάλλιον ἂν δηριών-
των ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

E. β'. K. θ'.

Πενταετηρίδ' ἑορτὰν
Ἡρακλέος τέθμιον,
Κωμάσαις ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις

23. Aldus iterum (v. ad v. 2.) Καὶ μ. δαιδαλθέν- τα μιλιζέμεν ἀοιδαῖς. In ultima voce ἀοιδαῖς synizesis facienda: quod adeo scribi solet ᾠδαῖς. Pauw conj. μιλίζειν ἀοιδαῖς. 25. νίκαι ante Schmid. scribebatur. 27. μιγαυχεῖ præclare idem emendavit, quod metrum docebat: probat etiam Pauw: pro vulgato μιγαλαυχεῖ. 29. ἔσχον ἐν Π. πειρᾶσθαι Καὶ Ὀ. ἀ. Sic in Aldi codice versus debuerunt esse distincti; etsi in illo fuit hiatus a γονέων v. 28. ad Ναὶ μά. 33. τῶν ἐνιστήσαιτ' ἄν τι πάλων corrupte Ald. 36. Κώμασ' ἀνδ. Ald. vitiose. κόμαν ἐν πορφυρέοις Ald. et Rom. ἐν omisit Crat. Brub. cum seqq. edd. Cum syllaba deesset, et in fine εοις synizesis esset facienda, Schmidius ἐμπορφύρεοις reposuit, unde Oxonienses excuderunt mirum suum ἐμπορφυρέοις. Revocanda erat principum edd. lectio ἐν πορφυρέοις, quam poetæ consuetudo commendat, pro σὺν π.

28. ἐλπίδες ὀκνηρότεραι sunt *cunctatio, metus*, ne corporis robur non sufficeret ad adeunda majora certamina: parentes intercesserunt, ne periodicus victor fieret.

32-37. Interpungo: Κάλλιον ἂν δηριών- των ἐνόστησ' ἀντιπάλων, πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον, κωμάσας ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις ἔρνεσιν. Dixit, *rediturum eum fuisse victorem* (ἀνὰ vel κατ') ἑορτὰν τέθμιον, *festo sollenni* seu *certamine ab Hercule instituto*. ἐν πορφ. pro σύν. et ἐνόστησε κωμάσας.

Ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν
Τὸν μὲν κενεόφρονες αὖχαι
Ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον·
Τὸν δ' αὖ, καταμεμφθέντ' ἄγαν
Ἰσχὺν, οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν,
Χειρὸς ἕλκων ὀπίσσω, θυμὸς ἄτολμος ἐών.

Σ. γ'. Κ. ς'.

Συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλαι
Αἷμ' ἀπὸ Σπάρτας· Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀρέστᾳ,
Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέων δεῦρ' ἀνάγων·
Καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰν κεκραμένον
Ἐκ Μελανίπποιο μά-
τρωος. ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ

Α. γ'. Κ. ς'.

Ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος.

38. κενεόφρονες ex Scholiasta, pro κενόφρονες, cum Schmidio ad metri legem esse legendum nemo dubitet. 43. λίαν per synizesin efferri putabat Schmidius, quod fieri vix potest. Nisi ultima corripitur a Pindaro, quod nec ipsum probabile, amplector emendationem Pauwii: μάν. 44. Aldus:—Ἀμύκλαθιν γὰρ ἔβα σὺν Ὀ. v. ad v. 2. 45. χαλκεντία Schmid., utpote in Prosodiaco. Pauw nec improbat, nisi dactylicum metrum adoptetur, ut spondeus pro dactylo sit.

38. Ita fieri solet, ut alius spe præclararum rerum excidat, dum vana opinione inflatus majora viribus aggreditur. αὖχαι pro αὖχη, αὖχησις. ἔβαλον pro ἐκβάλλει, *privat.* alium ἀτολμία (θυμὸς ἄτολμος ἰὼν) a præclaris ausis quasi injecta manu retrahit.

43. Aristagoras a Pisandro genus ducebat, Lacedæmonico, Orestæ socio in colonia deducenda in Æolidem Asiæ. Egerat de eo Hellanicus Αἰολικῶν ά. Sub Oreste profectio cœperat: Penthilus, annis lx. post Trojæ excidium, processit usque ad Thraciam, ejus filius attigit Asiam. v. Schol. quod illustrat Sturz. fragm. Hellanici p. 46. cf. Strabo xiii. p. 582.

44. τὸ αἷμα Πεισάνδρου καὶ τὸ ἐκ Μελανίππου κεκραμένον. Maternum genus Aristagoras ducebat a Melanippo Thebano, qui Tydeum vulneravit.

Ἐν σχερῷ δ' ἔτ' ὢν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν ἄρεραι·
Δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περιόδοις
Ἄνθος εὐώδες φέρειν πλούτῳ ἴσον,
Ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ
Θνατὸν οὕτω σθένος ἄγει

E. γ'. K. ϑ'.

Μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνδρώ-

50. Aldus (v. ad v. 2.) sic dispescit: *μίλαιναι καρ- πὸν ἔδωκαν ἄρουραι.* Tum *ἐν χερῷ* δ' Ald. et sine iota *ἐν χιρῶ δ'* Rom. Crat. *ἐνσχερῶ δ'* Brubach. iterum *ἐν χερῷ δ'* Morell. et Steph. emendavit tacite Schmid. *ἐνσχερῷ δ'* et recte. v. Pauw ad h. l. et cf. sup. ad Nem. i. 106. et. inf. Isthm. vi. 32. Poterat quoque scribi *ἐνσχερὼ*, ut ap. Homer. *ἐπισχερὼ* legitur. 51. In *περιόδοις* una syllaba exuberat. Schmidius refinxit *περόδοις*, quod parum placet. vid. sup. Pyth. iii. 94. Pauw incertus erat inter *παρόδοις, προόδοις, πρεσόδοις.* miror non devenisse ad *ἑτέων περ ὁδοῖς*: ut *ὁδοὶ* pro *περίοδοι*, quod proprium rei vocabulum est, dictæ sint. Alioqui subsistendum est in eo, ut *περίο* duabus brevibus syllabis efferri potuisse credamus. 52. Sustuli interpunctionem post *φέρειν*, etiam Pauwio monente: *ἄνθος εὐώδες ἴσον πλούτῳ*, h. *par copia*, s. *copia pari, eadem.* 54. *σθένος* metro vim facit, quod jam Schmid. vidit. *σθεῖνος* an scribi possit, dubito. Irrepsisse interpretamentum pro vera voce etiam Pauw suspicatur; verum *θνατὸν οὕτω ἰσχὺν ἄγει* parum poeta dignum. Scholiastes: *καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος* etc. Legerat *ἴθνος* pro *σθένος?* ut *βρότειον ἴθνος* Pyth. x. 43. *eadem sorte utuntur homines.* Mingarell. tentabat *γένος ἄρ'*.

48—54. *ἀμφίρεντ'* accipi potest pro *ἀνεφίεντο. Antiqua virtus revocavit*, iterum produxit *robur corporis tanquam per vices intermissis temporibus*, quibus illa quievit. At Scholia, et inde alii, per sententiam dictum accipiunt, ut reliqua; ut sit: *at solet antiqua virtus recreare*, iterum proferre, *robur hominum generationibus*, seu temporum inetervallis interpositis. Similem locum vidimus Nem. vi. 16. Ita *ἀρεταὶ ἀρχαῖαι* pro *ἀρετὴ ἀρχαία ἀναφίεται σθένος ἀλλασσομένη* (*ἀναλλάξ*) *ἐν γενεαῖς ἀνδρῶν, κατὰ γενεάς.* 50. *ἐν σχερῷ*, quod alias *ἐπισχερὼ, ἐφεξῆς*, continuo. v. V. L. 51. *ἰθύλει, μίλλει*, solent. 52. *πλούτῳ ἴσον* pro vulgari *σὺν πλούτῳ ἴσῳ, proventu pari.* 53. Etiam mortale genus Fatum ita profert, generat.

55. *τὸ δ' ἐκ Διὸς, ἀνθρώπεις σαφὲς οὐχ ἵπται (οὐ πάρεστι) τέκμαρ.* h. *κατὰ τὸ ἐκ Διὸς ὄν, οὐκ ἐστὶ σαφὲς*, scil. quousque aliquis sua virtute procedere possit; nam de morte vix bene acceperis, etsi eo ducant forte loca Ol. ii. 55. Nem. vi. 10. Pergit: In incertis *tamen* ad hunc modum eventis molimur ardua multa. *μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν* (pro *μεγαλανορίᾳ ἐπιβαίνομεν, indulgemus magnanimis sensibus*; aliud est, superbe incedere) *ἔργα* (*audacia facta*) *τε πολλὰ μενοινῶντες* (*molientes.* poterat *μενοινῶμεν*, sed inversum est.) *τὰ γὰρ* (*τὰ σώματα, ἡμεῖς*) *δέδεται* (*ἐν*) *ἐλπίδι ἀναιδεῖ* (pro *ἐνδέδεται, illigati sumus, tenet nos, innata nobis est, spes audax*), *προμαθείας δ'* (*προμηθείας*) *ἀπόκειναι βροτοῖς*, (quæ alias

ποις σαφὲς οὐχ ἕπεται
Τέκμαρ. ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν,
Ἔργα τε πολλὰ μενοι-
νῶντες. δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ
Ἐλπίδι γυῖα· προμα-
θείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί.
Κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρευέμεν.
Ἀπροσίκτων δ' ἐράτων ὀξύτεραι μανίαι.

57. τέκμα legisse videtur Schol. pro τέκμαρ. Mox μεγαλανορῖ ἰμβαίνομεν Aldus, metro vitiato. Convenit usus τοῦ ἐμβαίνειν: ut Nem. iii. 34. Odyss. χ. 424. ψ. 13. 52.

δδαί) *etsi modi, successus, eventus, remoti sunt a nostra prænotione,* prænosci non possunt. Sequitur 62. *præstat itaque, moderata consilia sequi:* χρὴ θηρεύειν μέτρον κερδέων, h. e. κέρδη μέτρια, h. ἀγαθά. μ. *at insanum est, nimis ardua appetere.* μανίαι ὀξύτεραι (μανία ὀξεῖα ἐστὶν) ἐράτων ἀπροσίκτων (proprie est ἔρως τῶν ἀπροσίκτων, τῶν ἀμηχάνων), h. e. μαίνονται ὀξέως, *valde, periculose,* ἐκτείνει οἱ ἐρῶντες τῶν ἀπροσίκτων.

ΙΣΘΜΙΑ.

Digitized by Google

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ α'.

ΗΡΟΔΟΤΩ ΘΗΒΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Omisso eo ac seposito, quod in manibus habebat, poeta ait, se velle carmen componere Herodoto victori, exemplo Castoris et Iolai—22. in quorum laudes excurrit poeta;—44. esse victorem dignum carmine; et esse æquum, ut id impertiatur ipsi.—76. Memorantur ejus victoriæ—96. et magna victoris felicitas.—ad f.

Σ. ά. Κ. ζ'.

ΜΑΤΕΡ ἐμὰ, τὸ τεὸν, χρύσασπι Θήβα,
Πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον

Herodotus Thebanus, Asopodori f. (v. 50.). Orchomenium alii perperam tradiderunt ex v. 51. sed pater videtur Thebis per seditionem ejectus Orchomenum confugisse, unde postea Thebas rediit. 1. χρύσασπις Θ. Ald. adv. metrum.

2. *Etiam occupatione mea potius et gravius habebo.* Occupatus erat poeta hoc tempore, quo hymnum in victorem componere recipiebat, in pæane a

Θήσομαι. μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι
Δᾶλος, ἐν ᾇ κέχυμαι. τί φίλτερον
Κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς;
Εἶξον, ὦ 'πολλωνιάς. ἀμφοτέραν τοι χαρίτων
Σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος,

A. ά. K. ζ.

Καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν Φοῖβον χορεύων
'Εν Κέῳ ἀμφιρύτῳ σὺν ποντίοις
'Ανδράσιν, καὶ τὰν ἁλιερκέα 'Ισθμοῦ
Δειράδ'· ἐπεὶ στεφάνους ἓξ ἄπασε

3. *θήσομαι* Schmid. cum Ald. Morell. Steph. At hoc a *θήσμαι*, dorice *θήσμαι*, *θήσασθαι*, ductum esset, *spectare*, secundum observata virorum doctorum, Kœnii ad Gregor. Corinth. pag. 101. et Valcken. ad Theocrit. p. 351. 367. Unum exemplum supererat Moschi iii. 53. *θήσι*, quod nunc mutatum in *θησῖ*, ut factum quoque erat apud Callimachum. At in iis, quæ a *τίθημι*, olim *θίω*, *θήσω*, *θήσομαι*, ducuntur, ubique *η* retinent Dores. Erat quoque *θήσεμαι* in ed. Rom. Crat. Brub. *νεμεσᾶσαι* Bened. ut infinitus pro imperante modo sit; sed *μὴ νεμεσήσαι* et *νεμεσάσαι* sc. Delus; etsi sic antiquior forma esset, *νεμεσήσαι*. poterat quoque esse *νεμέσησαι*, aoristo imperativi medii. 4, 5. Interrogationem primus appinxit Crat. In Romana etiam: *ἐν ᾇ κέχυμαί τι φ.* et in Ald. *ἐν* abest. male. 5. *τοκήων* Ald. 6. *ἀμφοτέρας τῶν* Ald. *ἀμφοτέραν τοι* Rom. hoc mutavit Crat. in vulgarem rationem: *ἀμφοτέρων τοι*. Romanam lectionem revocarunt Oxonienses. Pauw conj. *ἀμφοτέραιν* scriptum fuisse. 9. *Κέῳ* Ald. 11. Prava veterum critica in h. l. videnda est ap. Schol.; erant etiam qui *ἰξώσασι* vellent legere. Similem Grammaticorum errorem suspicatur Abresch. in Hesych. *ἰξώσαζεν*, *ἰξέπεμψε*. nec tamen absonum, veteres *ἰξωσάζειν* dixisse. In Pindaro manifesta est sententia: *sextum jam esse ex Thebanis Herodotum, qui ex Isthmicis agonibus victoriam reportaverit.* Quod *ἐν ταῖς Ἰσθμιακαῖς ἀναγραφαῖς* adscriptum illud non inveniebant, mirari non debebant viri docti, cum absolutos et accuratos victorum catalogos ipsa antiquitas desideraverit.

Ceis in Delo per *θεωρούς* cantando. [Plutarch. de Genio Socrat. p. 575. *Ex Schedis.*] *ὑπέρτερον τιθέναι, πρότιθέναι, πρόκειται.*

4. *ᾧ ἐγκέχυμαι, ἔγκειμαι, in qua* hymno ornanda *occupatus sum*, studio effuso.

7. *ζεύξω ἀμφοτέρων χαρίτων τέλος, utrumque hymnum ad finem deducam, χαρίτων, celebrans, καὶ τὸν Φοῖβον—καὶ τὸν Ἰσθμὸν* h. e. victoriam in Isthmiis. Hic ipse *Ἰσθμὸς ἔπασε*—victorias sex. h. e. in Isthmiis sexta vice victor fuit e Thebana gente renuntiatus.

Κάδμου στρατῷ ἐξ ἀέθλων,
Καλλίνικον πατρίδι κῦδος. ἐν ᾇ καὶ τὸν ἀδεί-
μαντον Ἀλκμήνα τέκε

Ε. ά. Κ. ιά.

Παῖδα, θρασεῖαι τόν ποτε Γηρυόνα
Φρίξαν κύνες.
Ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων
Τὸ μὲν ἅρματι τεθρίππῳ γέρας,
Ἀνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ
Χερσὶ νωμάσαντ', ἐθέλω
Ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἐναρ-
μόξαι μιν ὕμνῳ.
Κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρη-
λάται Λακεδαίμονι καὶ Θήβαις ἐτέκνωθεν πράτιστοι·

Σ. β'. Κ. ζ.

Ἐν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων

17, 18. Tertium et quartum colon epodorum aliter dispescuit vetus metricus: Ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύ- χων τὸ μὲν ἅ. τ. γ. ut utrumque dactylicum sit. Rotundius hoc videbatur Pauwio. 17. Ἡροδότω Schmid. qui adeo junxit: τεύχων τὸ γέρας ἅρματι Ἡροδότου. Mingarell. conj. τὸ ἐν ἅρμ. τ. γέρας. Impediti aliquid inesse loco, inprimis propter copulam, facile sentias. Sententia cum interpunctione constitui potest haud uno modo. Potest quoque νωμάσαντι esse et νωμάσαντα. 19. Ἀνία δ' Pauw malebat. 26. ἀγῶνις ἐν ἀέθλοις

15. Γηρυόνα κύνες. Non novavit poeta fabulam, sed κύνας pro κύνα dixit. Et Orthus tria capita habebat.

17. Omnibus tentatis sequor hoc: ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ μὲν τεύχων τὸ γέρας ἅρματι τεθρίππῳ, *hymnum victoriæ ejus curuli parans*, et quidem νωμάσαντί τε ἀνία χερσὶν οὐκ ἀλλοτρίαις, *regenti currum sua manu*, non misso curru cum auriga, ἐθέλω ἐναρμόξαι μὲν ὕμνῳ. Est autem ὕμνος Καστόρειος (pro Κάστορος) ἢ Ἰολάου, non certum carminis genus; sed quale olim in similem victoriam curulem Castoris vel Iolai carmen adhibitum fuit: conf. sup. ad Pyth. ii. 127. xi. 92. Debuerunt autem plura in antiquis carminibus de Castoris et Iolai certaminibus et victoriis memorata esse; quod ex v. 23—44. manifestum fit. Fuit in his ἀγὼν ἐπὶ Πιλίᾳ.

26. Et in sollennibus ludis non unum modo attigerunt certaminum genus. Disertius effert 30—34.

Καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον
Καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ,
Γευόμενοι στεφάνων νικαφόρων.
Λάμπει δὲ σαφὴς ἀρετὰ
Ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν, ἔν τ' ἀσπιδοδούποισιν ὁπλίταις δρόμοις.

A. β'. K. ζ'.

Οἷά τε χερσὶν, ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς,
Καὶ λιθίνοις ὁπότε δίσκοις ἴεν;
Οὐ γὰρ ἦν πένταθλον ἔτ'· ἀλλ' ἐφ' ἑπάστῳ

Pauwio accipiuntur, ut Ol. i. 140. ἵπποι ἐν πτειροῖς pro πτειρωταὶ, sic *certamina cum præmiis, in quibus præmia proponuntur*. Mihi simplicius videbatur ἄεθλα et ἀγῶνας distinguere ut *ludos* et *certamina* singula varii generis: quadrigarum, stadii etc. ἀγωνίσματα, inf. v. 36. ἔργματα. 28. Καὶ λιβήτεσσι, φιάλεσσί τε χ. et v. 29. σεβόμενοι στ. Ald. corrupte. 31, 32. ἔν τ' ἀσπίδεσσι ὁπλίτας δρόμοις Ald. [Heynius post δρόμοις comma posuit: v. 34. post ἴεν punctum.] 33. Οἷς τε Ald. ἀκοντίζειν αἰχμαῖς et ἴέναι δίσκοις insolens visa est structura, nec expedit rem, si cum Oxon. distinguas: οἷα χερσὶν ἴεν καὶ ὁπότε δίσκοις ἴεν. ὁπότε suspectum erat Schmidio, propter ultimam productam; sed est ea ultima in penthemimeri dactylica. Alioqui ὁπόταν in promptu erat. [Hæc quinque verba Heynius delevit.] Eustath. ad Hom. p. 1591. l. 29. secundum Tryphonem laudat ex Pindaro: λιθίνοις ὁπόταν δίσκευσιν. unde δίσκους ἴεν divinare obvium est. Ammonius in δίσκος habet: λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι, quæ haud dubie est depravatio lectionis, quam Tryphon habuit. Vir doctiss. ad Ammon. p. 61. ex illo conjiciebat: λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοις ἴεν. His vulgatum haud posthabebo. Aldus: δίσκοισιν ἴεν, metro invito. Pauw. emendabat: Οἷά τε, χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμὰς, Καὶ λιθίνους ὁπότε δίσκους ἴεν. Nihil mutandum; eget vulgata tantum interprete. 35. ἦς Ald ἴε' primus Morell. adscivit ex Schol. puto: οὔπω γὰρ ἦν.

33, 34. Uti dicitur ἀκοντίζειν αἰχμαῖς (sc. ἀκοντίζειν absolute, et pro σὺν αἰχμαῖς), ita ἴέναι (σὺν) δίσκοις. Nec tam insolens hoc quam videntur credidisse viri docti. Ipse Homerus Iliad. ξ. 402, 3. Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἕκτωρ ἔγχει. At χερσὶν friget, dices. Immo vero: οἷά τε (ἐν) χερσὶ sc. λάμπει ἀρεταὶ σφιν! *in lucta et in pugilatu*: Castor enim in hoc insignis fuit. Sicque Pindarus loquitur: Isthm. v. 11. χερσὶ νικάσαντα. Pyth. x. 36. ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσας, et al. *Quantum eminet, clara est, eorum virtus cursu, et cum hasta certarent, et disco!* ut continuetur oratio hunc in modum: οἷά τε λάμπει ἀρεταὶ σφιν (ἐν) χερσὶν, ὁπότε (aut forte ὅτε τε) ἴεν ἀκοντίζοντες (σὺν) αἰχμαῖς καὶ (ὁπότε ἴεν) λιθίνοις δίσκοις.

Ἔργματι κεῖτο τέλος. τῶν ἀθρόοις
Ἀνδησάμενοι θαμάκις
Ἔρνεσιν χαίτας ῥεέθροισί τε Δίρκας ἔφανεν
Καὶ παρ' Εὐρώτα πέλας,

Ε. β'. Κ. ιά.

Ἰφικλέος μὲν παῖς, ὁμόδαμος ἐὼν
Σπαρτῶν γένει,
Τυνδαρίδας δ', ἐν Ἀχαιοῖς ὑ-
ψίπεδον Θεράπνας οἰ κέων ἕδος.
Χαίρετ'. ἐγὼ δὲ Ποσειδά-
ωνι Ἰσθμῷ τε ζαθέᾳ
Ὀγχηστίαισίν τ' ἀϊόνεσσιν περι-

36. ἴρματι Ald. Ita olim alii quoque codd. nam occurrit eadem depravatio ap. Ammon. p. 61. nec proficias, si cum viro docto legas ἴρμα τι. Porro cod. γ. Ald. ἀθρόους αὐδησάμενοι et mox ῥιέθρισσί τε. 38. ἔφανεν præclare emendatum a Schmidio (pro ἐφάνησαν ἀνδησάμενοι. nam hæc jungenda.) Vulgo ἔφανε et grammatica, et sensu, metro etiam, violato; nam in ἔφανε media longa ex ἔφηνε. 39. Εὐρώτᾳ male Morell. et Steph. metrum vitiabat. 46. ἀϊόνεσσι sine ν lectum ante Schmid.

35, 6. ἀλλὰ ἔκειτο (ἦν) τέλος, νίκη, ἐφ' ἑκάστῳ ἴργματι, ἀγῶνι. Erant singula quinque genera, quibus quis victor esset, nondum in πένταθλον collecta.

36. Iolaus et Castor sæpe victorias in singulis his certaminibus reportarunt. Pro hoc dicit: alter Thebas, alter Lacedæmonem, victores redierunt.

42. ἐν Ἀχαιοῖς. nam hæc ante Doriensium et Heraclidarum profectionem in Peloponnesum evenerunt.

44. χαίρετε, recte Schol. ἱλήκοιτε, *sitis propitii*. Retrahit se a digressione et ad victorem redit. Sic jam vidimus finiri carmen Nem. iii. 132. Pyth. ii. 124. Est adeo inter formulas transitus faciendi.

46. Ὀγχηστίαισίν τ' ἀϊόνεσσιν pro Onchesto dicta esse volunt. At quorsum hanc celebrat? propter Neptuni lucum, sacra, ludos? At hæc aliena. Littus Onchestium pro lacu Copaïde aut pro regione vicina est dictum. Itaque malo ad Orchomenum revocare, unde oriundus victor fuit. [Immo Onchesti fuere ludi, in quibus fuit H. victor, *Ex Schedis.*] Sollenne autem poetæ in celebrando victore tria hæc conjungere: *ludos, deum, cui illi sacri sunt, et patriam.* Apparet patrem victoris in discordiis civilibus ejectum Thebis exulasse apud Orchomenios; unde tamen aliquando Thebas rediit. περιστίλλων ἀοιδάν, a στίλλω, κοσμῶ, *concinnans.* 49. ἐν τιμαῖς, *inter* laudes Herodoti. 50. αἶσαν, felicitatem. [Æschyl. Eumen. 694. *Ex Schedis.*]

στέλλων ἀοιδὰν,
Γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν
Τιμαῖσιν ἀγακλέα τὰν Ἀ-
σωποδώρου πατρὸς αἶσαν,

Σ. γ'. Κ. ζ.

Ὀρχομενοῖό τε πατρῴαν ἄρουραν·
Ἃ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις
Ἐξ ἀμετρήτας ἁλὸς ἐν κρυοέσσᾳ
Δέξατο συντυχίᾳ. νῦν δ' αὖτις ἀρ-
χαίας ἐπέβασε πότμος
Συγγενὴς εὐαμερίας. ὁ πονήσαις δὲ, νόῳ
Καὶ προμάθειαν φέρει.

Α. γ'. Κ. ζ.

Εἰ δ' ἀρετὰ κατὰ κεῖται πᾶσαν ὀργὰν

52. *ναυαγίαις* leg. Schmidius, nam tabulæ seu reliquiæ navis fractæ, quibus quis *ἐρειδόμενος*, *suffultus*, *insidens*, enatat, *τὰ ναυάγια* vulgo appellantur. Sed recte monent Oxon. et Pauw. *ναυαγίας* exquisitiorem esse Pindari ejusdem sensus vocem. 56. *πονήσαις δὲ* omnes vett. usque ad Brubach. 58. [Jung. *κεῖται δαπάναις τε καὶ πόνοις*, proposita est, paratur. *Ex Schedis.*] Erat *καπάκει-*

[55. *ἐπίβασε*. Etiam Sophocl. Œd. Col. 188. *ἵν' ἂν εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες*. *Ex Schedis.*]

56. Volebat procedere: *et consequutus ille est fortunæ adversæ experimentis prudentiam.* *προμάθεια* ut Nem. xi. 60. Mutavit hoc in sententiam.

58—62. Nondum locus tam feliciter expeditus est, quam equidem antea putabam: *si δὲ* (*κατὰ*) *πᾶσαν ὀργὰν κεῖται ἀρετὰ, ἀμφότερον* (*ἐν*) *δαπάναις τε καὶ πόνοις*. At quomodo *ἀρετὰ κεῖσθαι*, h. *προκεῖσθαι*, proposita esse potest, quod de præmiis dici solet? *præmia κεῖσθαι* dicuntur *τῇ ἀρετᾷ*, et præmia sunt *τὸ ἄβρὸν κῦδος* v. 72. Huic quidem difficultati occurri possit, si memineris, poetæ *ἀρετὴν* esse *virtutem certamen, victoriam, honorem* ac *laudem*; 72. *τὸ κῦδος*, *quod si cui propositum est, in quocunque sit studio, cum in sumtibus, tum in ærumnis tolerandis.* tum *εὑρόντισσί νιν*, scil. *τὴν ἀρετὴν*, *laudem qui factis consequuti sunt.* Nec tamen Aristarchus omnino male scripsisse videri debet *ἀρετᾷ*: at, si Schol. vera apposuit, minus bene reliqua expediit. Vide an sic ea sibi constent: *si δὲ* (*ὁ ἀγάνωρ κόμπος* ex v. 60.) *ἀρετᾷ κεῖται*, (*κατὰ*) *πᾶσαν ὀργὰν*, (*in omni studio*) *ἀμφότερον* (*ἐν*) *δαπάναις τε καὶ πόνοις· χρὴ, μὴ σὺν φθονεραῖσι γνώμαις, φέρειν* (deb. sequi *αὐτὸν*) *τὸν ἀγάνορα κόμπον* (*τοῖς*) *εὑρόντισσί νιν*. *Si laudes, quas appetunt, propositæ sunt*

Ἀμφότερον δαπάναις τε καὶ πόνοις,
Χρή νιν εὑρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπον
Μὴ φθονεραῖσι φέρειν γνώμαις. ἐπεὶ
Κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ
Ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν, ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν
Ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν.

Ε. γ'. Κ. ιά.

Μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν ἀνθρώποις γλυκύς,
Μαλοβότᾳ τ' ἀρότᾳ τ' ὀρνιχολόχῳ τε καὶ ὃν πόντος τρέφει.
Γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύναν
Λιμὸν αἰανῆ τέταται·

νται. Statuebat Pauwius, καταπῖσθαι h. l. esse *propositum esse, prostare*, προτίθεσθαι. At præstat κεῖσθαι eodem sensu; ut sensus sit: εἰ δὲ κατὰ πᾶσαν ἐργάν, *in quovis studiorum genere, ut aliquis virtutem*, h. *laudem, consequatur, non nisi labore et sumtu effici potest*: adeoque virtus proposita est laboribus et sumtibus. Est ἀρετὰ, τὸ ἔχειν εἶναι, *præcellere, superare alios*. Veteres hæsere in h. l. Alii ἀρεταὶ κατάκεινται legere voluere, mira junctura, de qua v. ad. Ol. xi. 5. Aristarchus autem ἀρετᾷ scripsit; alii aliter. v. Schol. 60. Ordo: Χρὴ μὴ φθονεραῖσι γνώμαις (h. μὴ φθονερῶς) φέρειν κόμπον ἀγάνορα εὑρόντεσσί νιν (h. τοῖς εὑροῦσι τὴν τοιαύτην ἀρετὴν) iis qui consequutii sunt hoc, ut excellant aliis. 62. δόσις non nisi a Steph. illatum fuit. 65. ἐφ' ἅρμασιν vitium Ald. 67. Plutarch. de Pyth. orac. pag. 406. C. laudat interpolate: ἀρότου τι ἐρυθολόγου τι. Sed omnino mutilus est ille locus, et emendatius occurrunt verba de Tranquill. p. 473. A. Erat antea μηλοβότᾳ. at v. Ol. vii. 116. Exciderat hoc animo Pyth. iii. 47. venerat in mentem Pyth. iv. 263. ix. 114. xii. 4.

virtuti, h. e. omnibus qui virtutem suam exerunt, *fas est, illas liberaliter cumulare in eos, qui eas sibi compararunt*. Ita sententia par redditur locis aliis, ut Ol. v. 35-38. Isthm. vi. 14-17. et v. 28-31. ubi μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἰσχνὸν ἀοιδᾷ κιρνάμεν' ἀντὶ πόνων. Contra ἀστῶν ἀφθόνων ἱμεραὶ ἀοιδαὶ sunt. Ol. vi. 10. et ἀφθονίαν ἀοιδᾶς dixit Nem. iii. 14.

62. ἀνδρὶ σοφῷ. Frequentatur sane hæc vox Pindaro eo sensu, ut poeta sit ὁ σοφός. Erit itaque *exiguum munus quod a poeta dari potest*. Nec minus tamen σοφοὶ sunt intelligentes, periti, qui aliqua in re excellunt. Sic Pyth. ix. 134. ἀνὰ σοφοῖς. iv. 526. Ol. xi. 10.

63. ἔστι εἰπόντα ἀγαθὸν, *laudando*, ξυνὸν ὀρθῶσαι καλὸν, *decus statuere publicum*, ductum a monumento.

65. μισθὸς sc. κεῖται ex 58.

70. Ἕκαστος σπεύδει, ὅστις ἀμύνειν γαστρὶ λιμὸν χαλεπόν. Scilicet τέτανται, ἐντέτανται, de studio, quod quis intendit, et quo ipse intenditur et intentus est

Ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἄρη-
ται κῦδος ἀρεῖον,
Εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕ-
ψιστον δέχεται, πολιατᾶν
Καὶ ξένων γλώσσας ἄωτον.

Σ. δ'. Κ. ζ.

Ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνου σεισίχθον' υἱὸν
Γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
Ἁρμάτων ἱπποδρόμιον κελαδῆσαι,
Καὶ σέθεν, Ἀμφιτρύων, παῖδας προσει-
πεῖν, τὸν Μινύα τε μυχὸν,
Καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσῖνα, καὶ Εὔ-
βοιαν, ἐν γναμπτοῖς δρόμοις·

Α. δ'. Κ. ζ'.

Πρωτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν
Ἐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλλομαι.
Πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς
Ἡροδότῳ ἔπορεν ἵπποις, ἀφαι-

73. ιν ἀγορηθὶς peccat in Iambicum; vidit quoque Schmid. sed non veniebat in mentem, quod Pauwium non fugit, junctim legere: ἰὐαγορηθὶς, ab ἰὐηγορέω, ἰὐαγορία. 77. ἀμειβομένους et v. 81. τὸ δάματρον Ald. 86. Ἡροδότω Rom. Crat. et hoc præfert Schmid. Ἡροδότῳ Ald. Brubach. Morell. Steph. hoc

ad aliquam rem, ut sup. Pyth. xi. 82. ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρισταῖς τίταμαι.

76. sq. Lucem accipiunt sqq., si videas, laudari nunc *victorias* ab Herodoto *jam ante Isthmiam* reportatas, *easque* designari *per deos*, quibus sacra erant certamina. Itaque γείτων Neptunus est haud dubie Onchestius. Tum Iolæa Thebis; certamina Orchomeni, Eleusine et in Eubœa habita, tandemque 83. ludi funebres heroi Protesilao Phylacæ in Thessalia habiti; συμβάλλομαι, annumero, iis adjungo.

[77 sq. Jungunt ἰὐιργίταν ἁρμάτων. Immo ἁρμάτων ἵνικα, victoriæ caussa. *Ex Schedis.*]

ρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων
Ὕμνος. ἢ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐ-
θυμίαν μείζω φέρει.

Ε, δ'. Κ. ιά.

Εἴη μιν, εὐφώνων πτερύγεσσιν ἀερ-
θέντ' ἀγλααῖς
Πιερίδων, ἔτι καὶ Πυθό-
θεν Ὀλυμπιάδων τ' ἐξαιρέτοις
Ἀλφεοῦ ἔρνεσι φράξαι
Χεῖρα, τιμὰν ἑπταπύλοις
Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει
Πλοῦτον κρυφαῖον,

Oxon. ἴκοιεν Ἡροδότῳ ἐν ἴκτοις exponunt; Pauw: ἴκτοις, ut ἅρμασι, esse pro instrumento. cf. ad v. 17. Porro: Ἡ. κόρις ἴκτοισιν ἁφαιρ. Ald. et Rom. Ἡ. ἵκοιεν ἴκτοις ἀφαι-. emendavit ἴκοιεν Crat. 88. σεσωπαμένον pro σεσιωπαμένον edd. principes et sequentes omnes; etsi præstat synizesin σιω facere. cf. Pauw. et sup. Ol. xiii. 130. 91. ἀγλααῖσι vett. edd. emendatum ad metri legem a Morell. et Steph. 92. Ad mentem metrici (vid. ad v. 17, 18.) scribit Pauw: Πιερίδων ἔτι καὶ Πυ- θῶθεν Ὀ. ἐ.

88. ἢ μὰν πολ. non vult poeta fastidium movere recitandis aliis victoriis pluribus. *Sæpe magis gratum est, aliqua sileri, quam copiose enarrari.* Brevitatis studium jam toties commendavit, ut mirum sit, grammaticos non id recordatos esse in h. l. ut Pyth. i. 157. sq. Nem. x. 35—38. σεσωπαμένον, pro σεσιωπημένον, unicum habet, quicum comparetur, βάσεσθι apud Apollon. i. 685. pro βιάσεσθι. Alias poterat σεσιγαμένον dicere, ut Ol. ix. 156. πολλάκι φέρει μείζω εὐθυμίαν σιωπᾶσθαί τι, (h. e. brevitas, qua omittuntur nonnulla minus necessaria) ἢ λίγεσθαι αὐτό.

90. Musarum alis aliquis h. l. efferri, evolare, dicitur, propter gloriam. Non necesse est, ut alas ipsæ Musæ habeant, sed carminibus quasi alas addunt alicui, ut is evolet, inclarescat.

96. εἰ δέ τις. Iterum sententiam sæpe jam et mox Isthm. iii. pr. appositam recantat: *cui opes contigerunt cum successu in certaminibus, is bene novit, se non inglorium mori.* εἴ τις νέμει, *fovet, servat,* ταμιεύει, ἔνδον, in domo. πλοῦτον κρυφαῖον accipio simpl. *reconditum.* tum ἄλλοισι δ' ἰμπίπτων γιλᾷ, *superbit,* est *victor,* pro ἰμπίπτει, ἐνίκησεν, *superior factus est aliis;* ductum ἰμπίπτων a lucta: ut Pyth. viii. 117. luctator irruit, adversarium prosternit—ille φράζεται, pro φράζει, *novit,* οἶδε, γιλᾶν (ἑαυτὸν γιλᾶν, *reddere animam*) ψυχὰν Ἀΐδᾳ εἰν ἄντεθι δόξας. Sic ἐφράσθη *observavit,* intellexit, Nem. v. 62.

Ἄλλοισι δὲ ἐμπίπτων γελᾷ
Ψυχὰν Ἀΐδᾳ τελέων οὐ
Φράζεται δόξας ἄνευθεν.

98. ἀλαοῖσιν Chrysippus legebat in Schol. h. τυφλοῖς, satis illepide. Recte alter: τοῖς δὲ δι' εὐδοξίαν ἀναλίσκουσιν ἀτιμβαίνων καταγιλᾷ.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ β'.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

Ad Thrasybulum, Xenocratis victoris filium, missus est hymnus; se id facere, profitetur Pindarus, more veterum poetarum, qui pueros pulcros amarent, et carmina non lucri caussa scriberent, quod vulgo nunc fieri soleat.—19. Victoriam patris esse Isthmiacam, quam ille addidit aliis victoriis—42. omninoque Ænesidami stirpem victoriis et hymnis nobilitatam esse;—50. inprimis Xenocratis virtutes laudibus et carmine hoc esse dignas, quod per Nicasippum mittitur.

Σ. ά. Κ. ή.

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε,
Φῶτες, ὅσοι χρυσαμπύκων

Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ. exciderat ἄρματι. Mira Grammaticorum dissidia de eo, in quem carmen scriptum sit. v. Schol. pr. et Schmid. Si ad ipsa poetæ verba attenderis, hæc fere satis constare videbis: *Xenocratem*, Ænesidami f. Theronis fratrem, (v. ad Pyth. vi. pr.) vicisse curru Isthmiis, hymnum vero, ut alii hymni missi fuere, v. c. Pyth. ii. 125., missum esse (per Nicasippum aliquem v. 68.) ad ejus filium, *Thrasybulum*, pulcrum adolescentem, cur adeo veterum poetarum exemplo, qui formosis pueris carmina dicare solebant, se hymnum suum mittere dicit Pindarus. Eidem Xenocrati patri Pythica inscripta est sexta; ad quam vide. et cf. Schol. ad hanc Isthm. ii. pr. 2. φῶτες al a Schmid. est inter.

Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον
Κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι,
Ῥίμφα παιδείους ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνους,
Ὅς τις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
Εὐθρόνου μνάστειραν ἀδίσταν ὀπώραν.

Α. ά. Κ. η'.

Ἁ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδής
Πω τότ' ἦν, οὐδ' ἐργάτις·
Οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖαι

polatum, quasi dactylicus trochaicum dedeceret. vulgo ὅσοι. φύντις, ὅσοι Schol. φῶτις etiam Schol. Aristoph. Pac. 669. qui h. l. sed corruptum laudat. 3, 4. Metricus cola hæc aliter distinxit: ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαι - νον, κλυτᾷ φ. Pauw ad eundem modum stropharum et antistropharum reliquarum cola constituit. 5, 6. Plutarch. Pyth. orac. p. 405. F. ῥίμφα παιδίοις τοξεύσι μελιγηρίας ὕμνους habet: memoriter recitans, ut solet. [9—14. recitat Clemens Strom. v. pag. 555. *Ex Schedis.*] 10. πω τότε Rom. et cett. edd. Schmid. τότ' ex Ald. v. ad v. 2. — 11. ἐπέρναντο passiva vi pro ἐπιπράσκοντο insolens videtur. Forte refingendum: Οὐδὲ πέρναντο pro πέρνηντο, ἐπιπέρνηντο.

4. Musarum curru vehi poetas jam vidimus Ol. ix. 120. ubi cf. Notam. ἔβαινον συναντόμενοι, pro συνήντοντο, an, quatenus adeunt eum, cui hymnum ferunt? Conjectabam, an possit φόρμιγγι σὺν ἀντόμενοι scribi et accipi. Præstat (σὺν) κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι, pro simplici ἀντόμενοι, *assumta lyra venientes*, quomodo Ol. ii. 173. οὐ (σὺν) δίκᾳ συναντόμενος scil. τῷ αἴνῳ, *occurrens, adortus*. At Schol. videtur accepisse ἅπτεσθαι τῇ φόρμιγγι, *accedere ad eam tractandam, tractare lyram*: nam τῆς λύρας μεταχόντες reddit.

5. [V. Schneider. ad Orph. Argon. 1354. Sed nil expedit. *Ex Schedis.*] In ῥίμφα mihi facit difficultatem, qua notione hic dictum accipiam. Nam ταχίως, aut, ut Hesych. et Suidas, ἰσχυρῶς, συνεχῶς, aut, ut Schol., ῥᾳδίως, nullum est satis accommodatum; non quasi ῥίμφα τοξεύσιν non per se dici possit, *celeriter sagittas emittere*; sed quia alienum id nunc est a re, saltem nullam vim habet; nisi quod tela forte possent esse ῥιμφαλέα, *velocia tela*: an pro hoc dictum videri debet? παιδιίους ὕμνους, sic παῖδας. Tum ὅς τις (αὐτῶν), alias εἴ τις.

8. Ephebos declarat per *pubertatem*. Ὀπώρα [ὥρα. *Ex Schedis.*] propr. *pubertas*, tum omnino *Juventus* cum notione *pulcritudinis*. v. sup. ad Nem. v. 11. viii. pr. [conciliat Venerem, propitiam reddit, h. amorem. *Ex Schedis.*]

11. οὐδὲ πέρναντο γλυκεῖαι μελίφθογγοι ποτὲ Τερψιχόρας, ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα, μαλθακόφωνοι ἀοιδαί. Habent ἀοιδαὶ tria epitheta: Terpsichore nullum; ergo legamus μελιφθόγγου. Video etiam Mingarellum ita emendare, vel γλυκείας. Vir doctiss. Gurlitt conj. ἀργυρωθείσας,

Μελίφθογγοι ποτὶ Τερψιχόρας,
Ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα,
Μαλθακόφωνοι ἀοιδαί.
Νῦν δ' ἐφίητι, τὸ τ' Ὠργείου φυλάξαι
Ῥῆμα, τῆς ἀλαθείας ἄγχιστα βαῖνον,

E. á. K. ζ.

Χρήματα, χρῆματ', ἀνὴρ,
Ὅς φᾷ, κτεάνων δ' ἄμα λειφθεὶς καὶ φίλων.

15. Νῦν δ' ἐφίητι σ'Ωργ. vulgo enecto metro. Schmidius correxerat Νῦν ἐφίητι δὲ, σ'Ω. dura collocatione τοῦ δέ. Pauw offert alia: Νῦν δ' ἐφίητί γε σ. vel Νῦν δ' ἐφίητί τω Ἀργείων. Mingarell. Νῦν δ' ἐ. τὸ Ἀ. Debebat saltem τό γ' Ἀ. Mihi visum est satis probabile esse, excidisse τὸ ante σ'Ωργείου, pro τοῦ Ἀργείου, aut, quod suspicor, fuisse τὸ σ'Ωργείω pro τὸ τῷ Ἀργείω. Porro supplent: Musa ἐφίητι, h. ἐφίησι. Malo hoc absolute dictum, *nunc res ita ferunt, ita tempora se habent.* Νῦν ἐφίητι sc. τὸ πρᾶγμα, ὁ καιρὸς, ὅστι φ. In seqq. interpunctionem mutavi vulgarem, qua interpungebatur post ἀνήρ. Erat enim jejunum: ἀνὴρ ὅς φᾷ. Monuerat quoque Pauw. 16. Ῥῆμ' ἀληθείας Ald. uno pede intercepto. Scribo ἀλαθείας, ut aliis locis. 18. λείφθι Oxon. edit. quasi Æolice

scil. Τερψιχόρας. — 13. ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα ἀοιδαί. In vocis sensu laboramus. Videamus, an sic expediri possit: ἀργυροῦν est proprie *argentare*; tum vero *ex argento facere*: unde ἀργυρώματα, *vasa argentea*. Supra Nem. x. 80. erant victores, qui ἀργυρωθέντες σὺν φιάλαις ἐτίζαν. h. ἔχουσις, φέρουσις φιάλας ἀργυρᾶς pro præmiis. Ergo ἀργυροῦσθαι est *argento instructum esse, habere*. Jam porro merces venum expositæ habent πρόσωπον, frontem, partem exteriorem, in qua vel pretium adscriptum est, vel quæ ipsa fronte titulum fert, venalem eam esse numis; dici ergo merces bene possunt ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα, *habentes quasi in fronte titulum hunc, venales eas prostare.* Habent hactenus *argenti notam*, ἔχουσιν ἄργυρον ἐν προσώπῳ, quo ipso *illæ in personas mutantur* lyrice. Nunc *pro mercibus ἀοιδαὶ, carmina a Musa venalia proponuntur.* Hæret autem *venalitatis notio* in ἄργυρος, ut Pyth. xi. 63. φωνὰ ὑπάργυρος. Apud Sophoclem Antig. 1091. quem locum Schneider. Fragm. Pind. p. 111. excitavit, καταργυροῦσθαι est ἀρθύρῳ πωσθῆναι, *corrumpi.*

15. *Nunc locum habet, memorem esse dicti, proxime ad veritatem accedentis*, quo usus fertur Aristodemus Spartiata, *una cum opibus privatus quoque amicis: heus, heus, homo,* (vulgare esset ὦ ἄνδρες) *numi! numi!* Videndus de hoc homine Schol. qui Alcæi verba apponit:—ὃς γὰρ δή ποτέ φασιν Ἀριστό-δαμον ἐν Σπάρτᾳ λόγου οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν· (χρήματα) χρήματ' ἀνήρ. σπανιχρὸς δ' οὐδεὶς φίλων ἐσθλὸς, Τίμιος οὐδέ. Translatuli in Fragmenta Ursinus. Leguntur quoque apud Diog. Laert. i. 30, 31. ubi secundum Andronem Aristodemus inter eos refertur, ad quos tripus aureus fuit missus. Laudantur illa: χρήματα, χρήματ' ἀνήρ! inter proverbia: etiam ap. Zenob. et Suidam, ut jam ante a Chrysippo ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν.

Ἐσσὶ γὰρ ὧν σοφὸς, οὐκ ἀγνῶτ' ἀείδω.
Ἰσθμίαν ἵπποισι νίκαν,
Τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις,
Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμαν
Πέμπειν ἀναδεῖσθαι σελίνων,

Σ. β'. Κ. ἡ.

Εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων,
Ἀκραγαντίνων φάος.
Ἐν Κρίσᾳ δ' εὐρυσθενὴς εἶ-
δ' Ἀπόλλων μιν, πόρε τ' ἀγλαΐαν
Καὶ τόδι' κλεινᾶις δ' Ἐρεχθει-

ita dici posset pro ἰλαΐφθη, sic refinxerat Schmidius, metro male veritus. λιφθὶς recte tuetur Pauw; colon enim esse asynartetum ex Anapæstico et monometro Iambico, quod promiscue et diiambum et epitritum tertium admittit. 19. ἄγνωτ' pro ἄγνωστα, ἀγνώστα, vett. edd. ad Stephanum, qui ἀγνῶτ' pro ἀγνῶτι, *non ignaro tibi*, ex Schol. repetiit. Unus e Scholiastis quoque distinguit οὐκ ἀγνῶτ'. Ἀείδω Ι. Vulgo male oratio continuatur οὐκ ἀ. ἀ. Ἰσθμίαν. 20. Ad rem jam accedit, sed saltu facto. Nec expeditur oratio, si νίκαν τὰν pro ταύτην acceperis. Saltem pro τὰν legere prodesset νῦν, et interponere δ' hoc modo: Ἰσθμίαν δ' ἵπποισι νίκαν Νῦν Ξενοκράτει Π. Pauw emendat: Ἰσθμία δ' ἵπποισι νίκα· Τὰν Ξ. *Isthmia est victoria curulis, quam ego celebro, quam X.* Aldus Ἰσθμίοις ἵπποισι. 22. κόμα Ald. et Rom. 23. ἀνδεῖσθαι ante Schmid. ἀναδεῖσθαι Oxon. cum Schmidio ad normam reliquorum colorum. Esset trochaicum. 26. Καὶ Κρίσᾳ δ' Mingarell. 28. Interpungebatur Scholiis præeuntibus post ἄγλαΐαν, ita ut nullus sensus commodus esset seqq. Jungo: πόρε τ' ἀγλαΐαν καὶ τόδι. h. e. καὶ ἐκεῖ, ἐν Κρίσᾳ, in Pythiis. Nunc manifestum fit, excidisse δ' post κλεινᾶις.

19. *Jam vero tu es poetarum lectione imbutus, cui notus versus sit* Alcæi ap. Scholiast. ut modo dictum. Comparant Horat. i. 1. 53. *O cives, cives, quærenda pecunia primum, Virtus post numos.* οὐκ ἀγνῶτι σοὶ ἀείδω, *tibi haud ignaro.* Vix assequi licet, quomodo viri docti in hoc inciderint, ut οὐκ ἀγνῶτι ἀείδω ad mercedis exactionem referrent. *Dictum* Argivi repetere se nolle ait, ex vetere isto carmine, Thrasybulo haud ignotum.

20. *Isthmia victoria hæc Neptuno debetur.* Sed verba corrupta. v. V. L.

26—28. *Præter Isthmicam etiam Pythicam victoriam consequutus est.* κλεινᾶις δ' Ἐρ. *consequutus victoriam adeoque laudes Erechthidarum claris* (λιπαρεῖς) *Athenis* (h. Atheniensium), οὐκ ἰμίμφθη, *celebratus est per dexteritatem aurigæ Nicomachi*; (διὰ) τὰν χεῖρα ἰνν. φωνὶς πλαξίππου (aurigæ), τὰν, pro δι' ἣν, ᾗ. Forte τᾷ—ἀπάσαις ἀνίας.

δᾶν χαρίτεσσιν ἀραρὼς
Ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις, οὐκ ἐμέμφθη
Ῥυσίδιφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτὸς,

Α. β'. Κ. ή.

Τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν
Νώμᾳ ἁπάσαις ἁνίαις.
Ὅν τε καὶ κάρυκες ὡρᾶν
Ἀνέγνων, σπονδοφόροι Κρονίδα
Ζηνὸς Ἀλεῖοι, παθόντες
Πού τι φιλόξενον ἔργον·

33. Νῶμι Schmidii commentum est, quod vulgo lectum, ut metro succurreret, pro νίνωμι· νωμᾶ Ald. Rom. et seqq. quod Stephanus in νώμα mutavit. Proclive erat emendare Νεῖμι cum Pauwio et Dawesio: modo νίμειν χεῖρα ἁνίαις facile dici posset. Nisi dicas, esse pro ἐνίστημι, *adhibuit, admovit habenis*. Esset adeo, *manum admovit omnibus habenis*, immittendo eas equis concitato cursu ruentibus. Usu simonis νωμᾷν ἁνίας χειρὶ aliquis dicitur, ut i. 20. Forte retineas vulgatam, vocibus tantum aliter divisis: Νώμ' ἁπάσαις, si longa elidi potest. Porro plene post ἁνίαις distinxi: non ad Nicomachum, sed ad Xenocratem spectant sequentia. Malim tamen etiam sic Τὸν δὲ καὶ κ. 35. σπονδιφόροι Ald. 36. ἀλιῖοι Ald. ἁλιεῖοι Rom. retinuerunt quoque Brubach. et Morell. ἁλείων dedit Crat. et hinc Steph. qui utique Scholiasten pro se laudare poterant. Sed Ἀλεῖοι cur ejectum sit, non video; præferendum adeo alteri, si comparentur singula inter se. Elei, οἱ θύοντες τὸν Ὀλύμπιον ἀγῶνα, omnino sunt κάρυκες ὡρᾶν et σπονδοφόροι Διὸς Κρονίδα, hospitio iidem juncti cum Xenocrate publice.

32, 33. *Regebat ille* (currum) *omnibus habenis* (h. effusis) *opportuno tempore* (eo temporis articulo, quo concitatiore cursu opus erat, ut alios præverteret ad metam properantes).

34—42. Etiam Olympicam victoriam est adeptus. ἀνίγνων *Xenocratem Elei*, qui agonothetæ sunt, recte videntur accepisse grammatici, ἐγνώρισαν, *recognoverunt*, quia additur, φιλοξενίαν ejus jam ante eos esse expertos. παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον h. e. ξένοι αὐτοῦ ὄντες, ξενοθέντες ὑπ' αὐτοῦ. Quod v. 39. *irruit in gremium victoriæ*, ductum est a cursu, cum victor metam attigit, adeoque si deam ibi sedentem finxeris, in gremium ejus prolabitur. Sic Alcibiades sedens in gremio Nemeæ pictus erat: Athen. xii. p. 534. D. Supra Nem. v. 76. in amplexus Victoriæ ruebat victor: Νίκας ἐν ἀγκάλαισι πιπτῶν. Fuit autem victoria hæc Olympica serior altera Theronis; quam poeta Ol. ii. 87. sine fratre Xenocrate obtinuisse Theronem ait. Etiam, quæ ibidem v. 90. memoratur Isthmiaca victoria, diversa fuit ab hac, quæ in hoc carmine celebratur; nam illam communi nomine obtinuerant Thero et Xenocrates. Sunt hi Αἰνησιδάμου παῖδες 42.

Ἀδυπνόῳ τέ νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ
Χρυσέας ἐν γούνασιν πιτνῶντα Νίκας

Ε. β'. Κ. ξ'.

Γαῖαν ἀνὰ σφετέραν,
Τὰν δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίου Διὸς
Ἄλσος· ἵν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
Παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.
Καὶ γὰρ οὐκ ἀγνῶτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι
Οὔτε κώμων, ὦ Θρασύβουλ', ἐρατῶν,
Οὔτε μελικόμπων ἀοιδᾶν.

Σ. γ'. Κ ή.

Οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης
Ἁ κέλευθος γίνεται,
Εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν
Ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων.
Μακρὰ δισκήσαις ἀκοντί-
σαιμι τοσοῦθ', ὅσον ὀργὰν
Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν

39. χρυσίας Schmid. ad Scholiorum ductum, in quibus legitur: τῆς τιμίας νίκης τοῖς γούνασιν. Vulgo legitur: χρυσίοις, et Ald. χρυσίοις τ' ἐν γ. πιτνῶντο ν. 42. Potest et Ἀθανάτοις scribi, ut sit Horatianum: *diis misceri superis*; nec displicet Pauwio. 51. ἀκοντίσ- Ald. 53. Ξεινοκράτης Schmid. cum Aldo. Vulgo; Ξινοκράτης. Eos, qui eum jam tum mortuum esse voluere,

44. *Domus vestra frequentes habet victorias*: pro his memorat κώμους et ἀοιδάς, *pompam victoris* et *cantum*.

47. *Est enim carminum argumentum in promtu, si quis laudet viros claros.* πάγος, τραχεῖα ὁδός, *montana*, — εἰς ἀνδρῶν εὐδόξων sc. οἶκον. Videtur in generalem sententiam mutasse, quod proprie erat: in domum vestram.

51. *Longe mihi* (laudibus) *jaculandum esset, si attingere vellem fastigium illud virtutis, quo Xenocratis indoles pervenit.* Virtutem per partes declarat. ἐπὶ τοσοῦτο, ἐφ' ὅσον Ξ. ἔσχεν ὀργὰν γλυκεῖαν ὑπὲρ ἀνθρώπων ἄλλων, h. moderationem animi et humanitatem.

Ἔσχεν. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν,

A. γ'. K. ή'.

55 Ἱπποτροφίας τε νομίζων
Ἐν Πανελλάνων νόμῳ·
Καὶ θεῶν δαῖτας προσέπτυ-
κτο πάσας· οὐδέ ποτε ξενίαν

vetus Grammaticus refellit. Mingarellus jungebat ὅσον ὑπέρισχυν ἀνθρώπων (κατ') ὀργὰν γλυκεῖαν. 54. Mingarell. conj. ὁμιλῶν. Verum doctius ponitur infinitivus. 55. ἱπποτροφίαις τι Ald. et Rom. sed emendatum ἱπποτροφίας τι statim in Crat. ex Scholiis. νομίζων — νόμῳ Lyricum decere, et Pindaricum esse, nondum mihi persuadeo, (verba singula per se recte dici posse, nemo neget) et amplector Schmidii emendationem κομίζων, Pindaricum voc. de studio, cui quis deditus est, ut sup. Nem. vi. 51, 52. ut κομίζειν, κομιδή, de cura omnino dicitur. 57. διαίτας omnes vett. usque ad Morell. qui emendavit δαῖτας, vel metro monente. 58. ξενίοις (a τὰ ξένια) Ald. Rom. et cett. Primus Steph. ξενίαν dedit, ex Scholiis haud dubie, quæ τὴν φιλόξενον αὐτοῦ τράπεζαν interpretantur, et jam in Rom. ed. ξενίαν præfixum habent. Porro οὐδέ ποτε divisim scripsi; nisi cum Pauwio velis: κ' οὐδέποτε.

54. Dubitat Schol. sitne αἰδοῖος active an passive dictum: pro *modestus*, an *venerandus*. Præstat ex sollenni Homerico usu accipere: αἰδέσιμος ἦν τοῖς πολίταις ἀναστρεφόμενος, reverentia dignus habitus. Laborat, puto, interpunctio in seqq. et cum hac sensus. Instituenda illa est sic: αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν, ἱπποτροφίας τι νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ, καὶ θεῶν δαῖτας προσέπτυ-κτο πάσας. *et rei equestris studiosus, more Hellenico, omnia certamina sacra adiit.* Certamina conjuncta sunt cum festis et sacris, sacra autem declarantur per *epulas deorum*. [προσέπτυκτο, προσῆλθε. *Ex Schedis.*]

58. Quæ sequuntur, tumida sunt et inflata; habent tamen quo se defendant. *Vela dare liberalitati* virum munificum et hospitalem facile dixeris. Sic Pyth. i. 175. μὴ κάμνε λίαν δαπάναις· ἐξίει δ', ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ, ἱστίον ἀνεμόεν. Jam Xenocratis *hospitalitas latissime fuit effusa, patuit quasi per omnes terras.* Hoc ita effert: nihil ejus φιλοξενίαν circumscribit; *nunquam ventus compressit vela*, h. nunquam ille remittit *in hospitalitate* (pro qua ἀμφὶ τράπεζαν ξενίαν). [nunquam ejus hospitalitas compressa est. *Ex Schedis.*] οὖρος h. l. omnino *ventus*; sive ut accipias de vento cessante: ut sup. Pyth. iv. 520. sive de adverso vento, qui cogit nautas vela contrahere ac demittere. Pergit nunc in similitudine: *sed latissime ejus φιλοξενία patet; navigat ille usque ad extremos terminos;* nil ejus cursum sistit. Jam *extremos* navigandi fines memorat, *Phasin et Nilum.* Ita terrarum fines aliquando fuisse declaratos, constat quoque ex Herodoto iv. 45. cf. Strab. xi. pag. 761. B. Hinc Eurip. Androm. 651. ἦν χρῆν σ' ἐλαύνειν τήνδ' (ὁδὸν) ὑπὲρ Νείλου ῥοὰς ὑπέρ τε Φᾶσιν. Simili modo et inf. vi. 33, 34. qua terrarum orbis patet, dictum est: καὶ πέραν Νείλοιο

Οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέστει-
λ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν·
Ἀλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερείαις,
Ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτάς.

Ε. γ'. Κ. ζ.

Μή νυν, ὅτι φθονεραὶ
Θνατῶν φρένας ἀμφιχρέμανται ἐλπίδες,
Μήτ' ἀρετάν ποτε σιγάτω πατρῴαν,
Μηδὲ τούσδ' ὕμνους· ἐπεί τοι
Οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμην.

60. -λιν *ἱστίοις* Ald. Rom. et cett. Emendavit primus Morell. hinc Steph. 61. Ἀλλ' *ἱστία πλέων* l. *ὁ οὖρος* l. *Xenocrates*. v. Not. 62. *Νείλου πρὸς αὐγὰς ἢ ἀκτὰς* Schol. *πλέων* exciderat Oxon. ed. operar. incuria. 63. *Μή νυν* Schmid. cum Ald. *μὴ νῦν* Rom. cum cett. 64. De *ἀμφιχρέμανται* non erat laborandum: est vitium operarum ed. pr. Steph. et earum quæ eam exscripsere, emendatum in ed. sec. Steph. 65. *σίγατον* emendavit Schmid. Sed *σιγάτω Thrasybulus*, quandoquidem a v. inde 51. de Xenocrate egerat, et mox Nicasippi nomen excitat poeta. [hoc carmen decantet: utatur hoc carmine ad laudes patris repetendas aliis audientibus. *Ex Schedis.*] 66. Malim *Μήτε*, nam jungenda: *Μή νυν — μήτε — μήτε*. 67. *οὐκ ἐλινύοντας* Schmid. Pauw *ἐλιννύοντας*. Recte Bened. *ἐλινύοντας*. cf. ad Nem. v. 2.

παγᾶν καὶ δι' Ὑπερβορέους. Jam reliqua, quæ addita sunt, non Xenocratis hospitalitatem temporibus et usibus hospitum accommodatam declarant, sed spectant tantum *ad ornatum verborum*: ad *Phasin* θερείαις, ad *Nilum* ἐν *χειμῶνι*. Accipiunt grammatici de *partibus anni*, et substituunt θερείαις *ὥραις*. Ita nihil esse potest quod magis frigeat: *æstate versus boream, hieme versus meridiem navigari*; quid? quod hieme omnino non navigabant veteres. Substituimus potius θερείαις *αὔραις* vel *πνοαῖς*, *æstivis, calidis*, adeoque *australibus ventis*: quibus utitur, qui versus Pontum Euxinum navigat; ita ἐν (*σὺν*) *χειμῶνι* erit pro *σὺν χειμερίαις πνοαῖς*, pro *borealibus* accipiendum ventis, qui versus Ægyptum ferunt. Ornatus quidem sic est forte otiosus, nec tamen absurdus. Illud adhuc monendum: ἀλλ' *ἱστία* v. 61. potest subjectum esse *ὁ οὖρος*, *ventus πεμπῇ σὺν νηΐ*: vel ipse Xenocrates *πεμπᾷ*, *trajicit*, *navigat*: hoc melius, ut jungatur, *ἱστία πλέων*.

63. Ne ὅτι nos teneat, neve ὅτε scribere malis, est illud declarandum sic, ut *caussam* contineat, cur Thrasybulus patriam virtutem liberrimo animo celebret, *quia aliorum invidia commoveri solet magnæ virtutis laudibus*, adeoque eas premit et obscurat. — φθ. ἐλπίδες. ἐλπὶς, ut ἐργὴ, *propensio animi*. *οὐκ ἐλινύοντας*, *non inertes, stantes uno loco*; vel, uti statuas: v. ad Nem. v. 2. *sed qui per totum terrarum orbem vagentur*.

Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν
Ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς.

69. ξ. ἰ. Αἰτναῖον Crat. perperam, cum de Agrigentino agatur. Ceteræ ἠθαῖον pro ἠθεῖον, Dorice, docente Etymol. M. in Ἑταῖρος.

68. Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς. Scriptum ergo est carmen, non, ut alia, ut τῷ κώμῳ, pompæ a victore ducendæ, inserviat, aut inservire fingatur; sed est ἐπιστολιμαῖον, ut P. ii. Tricas hic nectunt Grammatici in ἀπόνιμον. Cum carmen pro epistola mittatur per Nicasippum, quis dubitet, ἀπόνιμον esse redde, ut est ἀπονίμειν, παρέχειν, διδόναι. At Schol. ἀπόνιμον, ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. quam contorte! carmen non mittitur, ut prælegatur. Etsi grammatious hunc significatum docte declaret, afferendo exempla non modo τοῦ ἀπονίμειν, sed et τοῦ ἀνανίμειν simili sensu. Itaque in hoc Scholion involavit virorum doctorum studium exquisitæ dictionis: Hemsterh. ad Hesychium, Toup. et Valck. ad Theocr. xviii. 48. 69. Quandoquidem carmen ad Thrasybulum scriptum est, necesse est et hunc versu ultimo declarari per ξεῖνον.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

ΜΕΛΙΣΣΩ ΘΗΒΑΙΩ,

ΙΠΠΟΙΣ.

ARGUMENTUM.

Præclara facta laudibus sunt ornanda, — 14. uti et nunc Isthmiaca Melissi victoria post aliam Nemeam curulem, — 21. quibus ille æmulatur laudes majorum. [Si unum est carmen iii. et iv. victor Isthm. pancratio fuit, at Nem. curru. *Ex Schedis.*]

Σ. ά. Κ. l.

Εἰ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσαις,
Ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις,

ἵπποις. Grammaticis deberi carminum inscriptiones, passim monuimus. Scholion eorum acumen redolet. πρέπουσι δὲ τῇ ᾠδῇ ἵπποις, διὰ τὸ μὴ δηλοῦν τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πότερον κέλητι ἢ τεθρίππῳ. μόνον δὲ ἱπποδρομίᾳ λέγει ἐστεφανῶσθαι. (v. 21.) Si vero κέλητι victor erat, ἵππῳ, non ἵπποις, erat scribendum, quod Schmidius quoque monuit. Similiter ἵπποις victor inscriptus Psaumis h. τεθρίππῳ Ol. iv. De quadrigis ἱπποδρομία etiam Pyth. iv. 199.

Suspicatus eram, esse *Carmina* iii. et iv. *male divulsa*, et ea spectare ad unam eandemque victoriam Isthmiacam, eamque pancratio. Memoratur

Ἢ σθένει πλούτου, κατέχει
Φρεσὶν αἰανῆ κόρον,
Ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμίχθαι.
Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἔπονται
Ἔκ σέθεν. ζώει δὲ μάσσων
Ὄλβος ὀπιζομένων· πλαγίαις

dicta poetæ. Adde quod σθένος πλούτου v. 3. proprie ad quadrigarum alendarum studium spectat. Saltem Nemeæ victoriam curulem consequutum esse Melissum, vss. 18. sqq. manifeste produnt. Debuit ea victoria annum saltem præcedere hanc Isthmiacam. v. Not. Melissus autem Telesiadæ f. (iv. 77.) ab aliquo Cleonymo genus paternum, maternum vero a Labdacidis (v. 24. sqq.) ducebat. Attriverat majorum opes calamitas bello accepta: ceciderant enim uno prælio quatuor ex ea domo. iv. 251. sqq. Revixit pristinus gentis splendor in Melisso. Idem in Heracleis, qui ἀγὼν ἱππιάφιος Thebanorum erat, pancratio semel puer, bis virili ætate victor fuerat. v. inf. iv. 104. 407. sq. 1. σὺν ἀρχάναις Oxonienses novarunt. Vulgo σὺν ἀρχάναις. Erasmus in Chiliad. laudarat σὺν ἀρχάνας. 4. φρεσὶν Erasmus ibid. φρεσὶν vulgo legitur. Vix tamen dubito, quin φρεσὶν legi necesse sit; α enim ex ε Doribus longum esset, et requiritur h. l. brevis. ἰανῆ vitium Rom. et Brubach.

tamen in iii. etiam altera Nemea quadrigis, v. 15. quam putes illustriorem fuisse. Isthmiaca vero iv. 4. et 36. tanquam prima celebratur, nec alterius Nemeæ mentio fit. Unde puto, *melius* me *nunc* ita statuere: *esse carmina diversa, sed male hoc ordine collocata.* Quartum fuit tempore prius: nam in hoc una Isthmiaca victoria celebratur, et tanquam prima periodica, quæ majorum famam sepultam iterum in lucem revocavit: v. 29. sqq. eaque pancratio: v. 75. Quæ aliæ memorantur v. 42. sqq. Athenis, Sicyone, e periodicis certaminibus, ad majores Melissi spectant; et quæ sub finem 117. seqq. trinæ Melissi victoriæ, non erant periodicæ: cujus generis prima ei obtigit victoria Isthmiaca. Jam huic successit intra breve tempus altera Nemea quadrigis: utramque breviore carmine complectitur, quod est in hac collectione tertio loco positum: Εἴ τις ἀνδρῶν. Ita consentire videntur inter se omnia. Breve autem intervallum intercedere potuit inter Isthmiacam et Nemeam, nam v. c. anno tertio Olympiadis habebantur Isthmia verna, anno quarto, æstatis initio, Nemea æstiva. Et altera Isthmia æstiva anno primo, et tum anno secundo Olympiadis Nemea verna. Proximo igitur loco se isti duo agones subsequebantur.

4. αἰανὴς κόρος, tetra ὕβρις, jam Pyth. i. 161. ubi vide.

6. ἀρεταὶ (*quacunque re aliquis excellit*, seu certaminibus seu victoriis) *obtingunt beneficio tuo.* Felicitas autem ζώει (mox θάλλει), *durat magis*, diutius, si *quis te metuit*, veretur, τῶν ὀπιζομένων sc. σὲ, adeoque moderate vivit, ὕβρις non sequitur.

8, 9. ταῖς πλαγίαις φρεσὶν (opp. τοῖς ὀπιζομένοις τοῦ Διὸς) οὐχ ἁμῶς (ὁ Ὄλβος) ἁμιλᾶι (πάρεστι, παραμένει) ἅπαντα χρόνον.

Δὲ φρένεσσιν οὐχ ὁμῶς πάν-
τα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ.

A. ά. K. ι.

Εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα.
Χρὴ μὲν ὑμνῆσαι τὸν ἐσλόν·
Χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς
Χαρίτεσσι βαστάσαι.
Ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσῳ
Μοῖρα, πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν
Ἥτορ· ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ
Δεξαμένῳ στεφάνους· τὰ δὲ κοί-
λᾳ λέοντος ἐν βαθυστέρ-
νου νάπᾳ κάρυξε Θήβαν

E. ά. K. ιά.

Ἱπποδρομίᾳ κρατέων.

11. εὐκλεῶν ante Schmid. sed Pindaro est εὐκλὴς, έος. Versu 11, 12. continuant sententiam veteres Grammatici, sicque editum inde a Rom. ut ἄποινα sit per appositionem adjectum: χρὴ ὑμνῆσαι τὸν ἐσλὸν, (ἅ ἐστιν ἵνα ᾖ) ἄποινα εὐκλείων ἔργων. Immutavit Schmidius et interpunxit cum Aldo. 12. ὑμνᾶσαι edebatur: cum alibi η servetur in hac voce a Pindaro. 14. χαρίτεσσι vitiose Rom. et Brubach. χαρίτεσσι Ald. Crat. et al. recte, quippe in Ionico anaclomeno. Schmidius, a Pauwio objurgatus, χαρίτεσσιν. 15. ἀέθλων dissyllabum. 17. Interpunximus, ut vides:—ἦτορ· ἐν β.—στεφάνους· τὰ δὲ etc. Pro more suo Pindarus immutavit communem orationis structuram, quæ erat: τὰ μὲν ἐν βήσσαις Ἰσθμοῦ ἐδέξατο στεφάνους· τὰ δὲ ἐν Νεμέᾳ ἐκήρυξε Θήβην, ἱπποδρομίᾳ κρατέων, h. ἅρματι νικῶν. Pauw et ipsum se irretiri passus emendat: ἦτορ· ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ Δεξάμενος στεφάνους τάδε, (nunc, τόνδε τὸν χρόνον) κοί- λᾳ λέοντος etc. Mingarell. στεφάνους· ἔτι δὲ 19. καὶ λέοντος. vel ἐν βάσσαις γὰρ Ἰ. 18. Δεξ. στεφ. ἔτι δὲ 19. τᾷ δὲ λ. Non videbant viri docti, esse usum Pindaricum omitti τὰ μὲν ante τὰ δέ: contra alibi τὰ μὲν et altero loco simpliciter δὲ poni, ut Pyth. vi. 70.

11. *Præclaris facinoribus sunt*, debentur, *sua præmia.*

12.—τὸν ἐσλόν. Sententiam vidimus Nem. iii. 50.—13. *Fas est, etiam victorem extollere blandis*, dulcibus, *hymnis.*

15. Contigit ei duplex victoria, Isthmiaca et Nemea. (τὰ μὲν) ἐν βάσσαισιν sq.

Ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν
Σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
Ἴστε μὰν Κλεωνύμου
Δόξαν παλαιὰν ἅρμασι.
Καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισι
Σύννομοι πλούτου, διέστι-
χον τετραορίαν πόνοις.
Αἰὼν δὲ κυλινδομέναις
Ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξ-
άλλαξεν. ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν.

26. *ματρόθε* metrum postulat: et sic Schmid. recte edidit. *μητρόθεν* ed. Brubach. non correctio, sed error. 27. *πλούτου διέστιχον* pro *ἔστιχον διὰ πλούτου*, Schol. explicat: *διὰ πλούτου ἤρχοντο, τουτέστι, πλοῦτον ἐκτῶντο.* At præstare nunc video id, quod alter Grammaticus habet, qui jungit *σύννομοι πλούτου ταῖς Λ.* pro *συγγενεῖς Λαβδακίδαις*, qui insignes erant opibus, *πλούτῳ*. Jam sententia requirit: *divitias eos impendisse in quadrigas alendas.* hoc est *στείχειν, versari, in πόνοις τετραορίων, in certaminibus curulibus.* Sed Pauw totum locum sollicitat: *πλούτῳ διέστιχον τετραορίᾶν πόνους, divitiis suis perambularunt quadrigarum labores.*

22, 3. *Majorum gloriam gentilem* paterni generis *haud dedecorat.*

24. *Ἴστε μὰν, nostis vero*, pro vulgari: *Quis nescit?* (in) *ἅρμασιν* studiis et victoriis curulibus paratam. *διὰ*, ἐξ.

26. *καὶ ματρόθε* (ejus majores ex v. 22.) cum essent, *σύννομοι πλούτου Λαβδακίδαις, e gente Labdacidarum, qui opibus valebant, διέστιχον* (in) *τετραορίᾶν πόνοις, certaminibus quadrigarum addicti fuere. στείχειν, incedere*, pro *vivere, vitam transigere*, aliquoties vidimus, ut Nem. i. 38. 98. *ἴσχεσθαι* Pyth. v. 17. nunc etiam de genere vitæ et studio. Pro vulgari: *maternum genus ducebant a Labdacidis, qui divitiis clari erant. συγγενεῖς Λαβδακιδῶν πλουσίων*, dixit: *communes sibi habebant opes Labdacidarum: σύννομοι πλούτου Λαβδακίδαις.* Inde v. 29. innuit: ab aliquo inde tempore neminem fuisse ex ea gente, qui equos aleret: v. iv. 23. seq. *Αἰὼν δὲ* (σὺν) *κ.τ.λ.* — *ἐξάλλαξεν* pro *ἐξαλλάσσει. Nam mortales casibus fortunæ* obnoxii sunt. Reddit hoc per contrarium: *soli dii a fortunæ casibus intacti sunt.*

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ δ.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΜΕΛΙΣΣΩ.

ARGUMENTUM.

Laudes majorum Melissi; — 24. fatum gentis adversum ex clade in prælio accepta. — 28. Sed obscurata hinc fama nunc in Melisso iterum elucescit victoriam Isthmiacam adepto.— 41. Clari etiam majores certaminibus; verum nulla iis obtigit victoria e periodicis. — 57. Etiam fortes viri possunt vinci a deterioribus; quod Ajacis exemplum docet, qui Ulysse inferior fuit; — 62. Idem tamen famam immortalem Homeri carmine consequutus est. — 72. Gloria carminis etiam Melisso debetur victori pancratio, etsi statura non adeo procera; similis in hoc Herculi, qui tamen Antæum vicit. — 93. Inde digressio de Hercule et de inferiis a Thebanis quotannis ei ferri solitis.

Σ. ά. Κ. ί.

ΕΣΤΙ μοι θεῶν ἔκατι
Μυρία παντᾷ κέλευθος,

Supple in titulo carminis: παγκρατίῳ. inf. 75. Mallem sequi Aldinum exemplar, quo continuatur hoc carmen eodem tenore cum antecedente, scriptum eidem

1. θεῶν ἴκατι, *deorum beneficio et favore in tuam gentem,* ἴκω ἀφορμὰς πολλὰς εἰς ἰκνέισθαι σεν. ut sæpe, v. c. Nem. vi. 75. et inf. Isthm. vi. 31.

Ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν
Γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις,
Ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν·
Αἶσι Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεὶ
Σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίου τέλος. Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος οὖρος πάντας ἀνθρώπους ἐπαΐσσων ἐλαύνει.

A. ά. K. l.

Τοὶ μὲν ὢν Θήβαισι τιμάεντες ἀρχᾶθεν λέγονται
Πρόξενοί τ' ἀμφικτιόνων

victori, Melisso, et eodem prorsus metro: nam quod colo nono nonnullarum, stropharum et antistropharum, nec omnium, duo epitriti secundi occurrunt pro duobus ditrochæis, metrum non variat. Sed istam rationem evertit, non modo, quod prima strophe sic videtur paullo importunius repetere sententiam ex sup. Odæ epodo, sed multo magis hoc, quod inf. v. 75. manifeste de victoria ex pancratio, tanquam de summa argumenti, agitur: nec illud sive in præterita rejici, sive pro prædictione rei futuræ accipi potest. Diversa itaque est victoria hæc Isthmiaca ab illa altera, de qua superius carmen agit. Sane, an eurulis victoria superiore carmine celebrata sit, ad liquidem perduci neqnit. Etenim si quis inficietur, et vss. 19—21. quidem de victoria curuli Nemeæa agi dicat, vss. autem 17, 18. Isthmiacam laudari indefinite, nihil est, quod opponi possit. Sed jam sup. ad Carmen iii. pr. suspicatus sum, hanc quartam Odam priore loco collocandam esse ante tertiam. 1. *τῶν θεῶν ἵκανε* Schmidius, versus antitheticos respiciens, non genus metri trochaicum. 3. *εὐμαχανίαν* recte Ald. ceteri *εὐμηχανίαν*. 4. Vulgg. *ἴφανες. ἴφανας* Is 'I. Schmid. saltem *ἴφανας* 'I. haud dubie requiritur, monente quoque Pauwio, cui Ionicus est anaclomenus, varians cum pæone tertio. Aldus diversam habet lectionem v. 4, 5. *γὰρ ἴφανες ἀρετάς. εὐφροσύναισι κλυταῖς ὕμνων διώκειν.* hic alter recte, prior versus male se habet. Pauw in libris fuisse conj. *γὰρ ἴφανες ἄρ' ἀρετάς.* 9. Primus pes modo epitritus secundus, modo ditrochæus. 11. *Θήβησιν* Ald. 13. *ἀμφικτυόνων* legebatur ante Schmid. [Defendit Ste-Croix *des Gouvern. federat.* p. 119. esse

6. *θάλλοντες ἀεὶ διέρχονται τὸ βίου θνατὸν τέλος* pro *τὸν βίον*. pro simplici, *florent*.

8. A loco communi orditur memorationem fortunæ adversæ, quæ aliquando ingruerat. *ἀλλοῖος οὖρος* nunc est adversus; *ἰκανόνων, ἰμνιόνας* ii. 59.

Κελαδεννᾶς τ' ὀρφανοὶ
Ὕβριος. ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται
Μαρτύρια φθιμένων ξωῶν τε φωτῶν
Ἀπλέτου δόξας, ἐπέψαυ-
σαν κατὰ πᾶν τέλος· ἀνορέαις
Δ', ἐσχάταισιν οἴκοθεν στά-
λαισιν ἅπτονθ' Ἡρακλείας,

E. á. K. iá.

Καὶ μηκέτι μακροτέραν
Σπεύδειν ἀρετάν.

Amphictyones Onchesti v. 33. *Ex Schedis.*] Meliora docere poterat Schol. *πρεσξινίαν παρέχειν ταῖς στρατίαις.* 14. *κιλαδινᾶς* solus Bened. edidit. 16. *ζωῶν* in Oxon. exciderat ante *τε φωτῶν.* 17. *ἐπίψαυ-σαν* Ald. 18. *ἀνορέαις δ' ἐσχάταισιν* malit jungere Pauw. Ita fere Ald. et Rom. *ἀνορέας δ' ἐσχάταισιν, οἴκοθεν.* Bene Schol. locum explicat: nisi quod male *στήλαις* pro *στηλῶν* dictum ait. *ἅπτεσθαι* est h. l. *necti, jungi*, non *tangere*. alias *ἐφάπτεσθαι*, ut ap. Homer. Sententiam illustrant loca Ol. iii. 77. sq. Nem. iii. 35. sq. 20. *Ἡρακλείαις* Schmid. cum Aldo. Ceteri :—*ίας*, inciso metro. 21. Dura oratio. Schmidius *στεῦδειν* pro *στευδεῖ* dictum accipit. Pauw. *ἐστὶν* intelligit, mox conjicit: *Καὶ μή κ' ἴτι μ.* Hoc est consuere verba, non contexere. Schol. *καὶ πρεσβεύειν ταύταις ταῖς ἀρεταῖς μὴ ζητεῖν μείζονα.* in quem fere sensum Schmidius acceperat. Nuper doctiss. Jacobs ingeniose conjecit Exercitation. pag. 105. *μαίνῃ δ' ἔτι μακροτέραν στεύδων ἀρετάν.*

[14. *κιλαδινὰ ὕβρις* l. insolentia strepens, l. movens *κίλαδον*, turbas. *Ex Schedis.*]

15—22. *Quotquot sunt* (*ἄηται, φίρεται*) *laudum præconia, ea fecerunt sua ab omni parte.* (*τέλεων*) *ἐπίψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος*, h. e. *τελέως. et virtute* (*quod ad fortitudinem attinet, ἀνορέαις δὲ, ἀνορείᾳ*) *gentilibus* (*οἴκοθεν*) *decoribus summum fastigium attigerunt, ita ut ultra virtute aut gloria procedi nequeat.* Hæc lyrice extulit: *ἅπτονται, ἐφάπτονται, στήλαις Ἡρακλείας. pervenerunt ad. καὶ μηκέτι* (*ἦν, ἐξῆν*) *μακροτέραν* (*ἔτι*) *ἀρετὰν στεῦδον* (*τινὰ*, vel *αὐτεύς*). *ut ii nequirent appetere majus decus, majorem gloriam.* Incideram in eam opinionem, ut interpungerem aliter et jungerem: *ἐπίψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος, ἀνορέαις δ',—ἅπτονθ' Ἡρακλείαις, καὶ, (ὡς) μηκέτι μακροτέραν στεῦδον ἀρετὰν, ἐφικτορέφοι τ' ἐγένοντο χαλκέᾳ τ' Ἄρει ἄδον. attigerunt Herculeas columnas*, h. e. summum fastigium, *et, ne longiores laudes persequar* (h. e. longiore enarratione), *certamina equestria et studia militaria sunt sectati.* Non minus durum tamen et hoc: itaque antiqua præfero, quæ etiam leniri possunt, si pro *καὶ* legas: *ὡς μηκέτι μακροτέραν στεύδων ἀρετάν.* [Nec hoc ne-

Ἱπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,
Χαλκέῳ τ' Ἄρει ἄδον.
Ἀλλ' ἀμέρᾳ γὰρ ἐν μιᾷ
Τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο
Τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμω-
σεν μάκαιραν ἑστίαν.
Νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον
Ποικίλων μηνῶν ζόφον
Χθὼν ἅτε φοινικίοισιν ἄνθησαν ῥόδοις

Σ. β'. Κ. ί.

Δαιμόνων βουλαῖς. ὁ κινη-
τὴρ δὲ γᾶς, Ὀγχηστὸν οἰκέων
Καὶ γέφυραν ποντιάδα
Πρὸ Κορίνθου τειχέων,
Τόνδε πορὼν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον,
Ἐκ λεχέων ἀνάγει Φάμαν παλαιὰν
Εὐκλέων ἔργων. ἐν ὕπνῳ

24. ἄδον emendavit Steph. Eodem Scholion spectat ἤρεισαν, leg. ἤρισαν. Antea ubique legebatur ᾖδον. 25. γάρ σ' Schmid. propter antitheticos. 31. ἅτι a Romana illatum iambum jugulat. Schmidius edidit ὥστε, Aldus ᾗτι, voluit ᾗτι, quod teneri poterat. cf. ad Nem. vi. 47. vii. 90. Pauw emendat ᾗτε. Porro φοινικίοισιν ἄνθησαν ῥόδοις post Morell. a Schmid. restitutum est; ante edebatur ab Aldo φοινικίοισιν ἄνθος ῥόδοις, a Calliergo φοινικίοις ἄνθος ῥόδοις, et in Crat. (e Schol. puto) in marg. Brubach. et Steph. φοινικίοις ἄνθησαν ῥόδοις. Pauw emendat ἄνθησιν, quia ἑστίᾳ præcessit. 38. εὐκλεῶν ante Schmid. cf. modo ad iii. 11.

cesse. καὶ est *etiam*, et suppl. ὡς καὶ μήτινα.—ut majorem gloriam assequi haud liceret, οὐ δύνασθαι ἰλιῖν. *Ex Schedis.*]

32. Victoria hac Isthmiaca vetus gentis gloria reviviscit. 36. ὕμνον, νίκην. Φάμα, ut Κλέος, in *personam* mutata, *obdormiit, evigilat, hilari vultu ridet;* cum hoc conjunxit *juventæ nitorem* ac pulchritudinem: χρῶτα λάμπει, *fulget juvenili decore*, quæ obdormierat *vetula*, παλαιά. Audacius hæc extulit, quam Isthm. vii. 23, 24. ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ ὕδει χάρις, et P. ix. 181. αὔτις ἰγιῖραι παλαιὰν δόξαν προγόνων. cf. Schneid. in Vita Pind. p. 133. Præclare conjuncta notio Luciferi mane quasi denuo effulgentis.

Γὰρ πέσεν. ἀλλ' ἀνεγειρομέναι
Χρῶτα λάμπει, Ἀωσφόρος θα-
νητὸς ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις.

A. β'. K. ι.

Ἄτε κ' εἰν γουνοῖς Ἀθανᾶν
Ἄρμα καρύξαισα νικᾷν,
Ἔν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοις
Σικυῶνος, ὤπασε
Τοιάδε τῶν τότ' ἐόντων φύλλ' ἀοιδᾶν.
Οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπείχον
Καμπύλον δίφρον· Πανελλά-
νεσσι δ' ἐριζόμενοι, δαπάνᾳ
Χαῖρον ἵππων. τῶν ἀπειρά-

39. ἐπιγιγομένα Ald. 40. ἑωσφόρος Morell. et Steph. novarunt: præfert quoque Pauw, ut λάμπει ι dactylus sit. In ἑωσφ. contrahendæ ἑω. 42. κᾶν γουνοῖς Ald. et 43. καρύξασα. hoc recte; nam ubique κάρυξ et κάρυξι etc. 45. Post ὤπασε distinguunt Schol. et vett. edd. Emendate Crat. Morell. Steph. Schmid. 50. τῶν ἀπειράτων. τὰ ἀπείρητα, *quæ quis non est expertus.* h. e. si quis omnino non accessit certamina. At Schol. active οἱ ἀπείρητοι: ut sit τῶν μὴ πειρωμένων ἀγῶνες. τῶν μὴ παθόντων ἑαυτοὺς εἰς ἀγῶνας περιοδικούς.

42. Est eadem illa Φάμα παλαιά. Ea ὤπασε v. 46. φύλλα ἀοιδᾶν τῶν τότε ἐόντων τειάδι, *paria carmina.* φύλλα ἀοιδᾶν pro hymnis: ut ὕμνων ἄνθος Ol. vi. 180. etsi hoc pro ἄωτον esse potest. Verum φύλλα etiam accipi possunt pro στέφανοις, ut φύλλα ἀοιδᾶν Nem. i. 25. jam autem *hymni* στέφουσι. Et στεφανῶσαι carmine dixit Ol. i. 163. Interea manet durum aliquid, inprimis in τειάδι. Si cum τῶν τότε ἐόντων jungas, erit, *pariter* ac nunc tibi hymnus canitur. In vss. 43, 44. Gloria illa antiqua, Φήμη, ἅτε καὶ καρύξαισα νικᾷν sc. αὐτοὺς (κατ') ἄρμα, ut νικᾷν δρόμον Ol. iv. 34, 35. xiii. 42. αὐτοὺς vero elicies ex sequenti τῶν τότε ἐόντων, [τειάδι scil. ut Athenis, etiam curulem victoram. οἱ τότε ὄντες. *Ex Schedis.*]

47-55. *Frequentarunt quoque* agones periodicos; *etsi nullas victorias reportarunt.* Πανελλάνεσσι δ' ἐριζόμενοι aut sic accipitur, ut illi sint, *qui in idem certamen se demittunt*, ut Pyth. xi. 75. ἤλιγξαν Ἑλλανίδα στρατιὰν ἀκύταται. et Ἕλλανα στρατὸν sic dixit Nem. x. 46. aut est ἐν Πανελλάνεσσι.—50, 51. et ii inde gloriam consequuti sunt; pro hoc dixit generaliter: *ex iis enim, quæ quis non experitur, per se omnino nulla esse potest memoratio; est tamen etiam obscura fama victoriæ eorum, qui in certamina quidem descendunt, necdum tamen victorias consequuti sunt periodicis certaminibus.* τύχη est victoria: v. ad Nem. x. 47.

τῶν γὰρ ἄγνωστοι σιωπαί.

Ε. β'. Κ. ιά.

Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας
Καὶ μαρναμένων,
Πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι.
Τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος.
Καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόναν
Ἔσφαλλε τέχνα καταμάρψαι-
σ'. ἵστε μὰν Αἴαντος ἀλκὰν
Φοίνιον, τὰν ὁπλία

55. Ut nunc legitur, accipiendum esset: *τῶνδε γὰρ (τῶν μαρναμένων, certaminibus publicis, non, præliis) τέλος διδοῖ* sc. *ἡ τύχη, exitum enim certantium, seu certaminis, dat fortuna. τῶν τι γὰρ καὶ τῶν* Ald. quod etiam in Schol. occurrit. *τῶν τι* etiam Rom. Brubach. Morell. Steph. *τῶνδε* ex Crat. repetiit Schmidius. Pauw emendat: *τῶνδε γὰρ διχοῖ τέλος*, nova voce *διχόω*, a *δίχα, anceps est.* non video, quid inde lucretur. Si versus vitium habet, latet in *τέλος* perperam iterato. v. Notam. [56. respicit Aristides in Plat. ii. tom. ii. p. 260. Jebb. nisi locus fuit in Pindaro de Palamede ab Ulysse victo. *Ex Schedis.*] 57. *καταμάρψαι* corrupte legerat Schol. et accipere necesse habuit pro *καταμαρφθῆναι*, et *τέχνῃ* pro *τέχνα.*

55. *τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος.* Schol. videri potest legisse *τῶν τι γὰρ καὶ τῶν διδοῖ* sc. *ἡ τύχη τὸ τέλος.* [et recte. Ipsa Fortuna reddit eventum certaminis incertum. *Ex Schedis.*] Nam habet: *πολλάκις γὰρ τούτων τι κἀκείνων ἡ τύχη δίδωσι τὴν νίκην καὶ ἥττας.* Et alter: *ἄλλα γὰρ ἄλλως ἡ τύχη δίδωσι.* At enim poetæ sententia hæc esse debuit: *celebritas eorum, qui in certamina, etiam periodica, se demittunt, nulla obtingere potest, nisi victoriam consequuti fuerint.* Haud dubie *τέλος* corruptum; repetitum ex v. anteced. Lego *κλέος. διδοῖ γὰρ* (sc. *τοῦτο, τὸ ἱκέσθαι ἐπὶ τέλος ἄκρον*) *τὸ κλέος τῶνδε. unum hoc, victoriam si adipiscuntur, certantium laudem et gloriam continet*; alioqui nulla memoratio ad posteritatem fit certantium. Esset clarior oratio, si dictum esset, *τοῦτο γὰρ* (sc. *τὸ ἱκέσθαι τέλος ἄκρον, victoria*) *διδοῖ κλέος.*

57. *ἔσφαλλε*, pro *σφάλλει*, a lucta petitum.

58. *Quis nescit, Ajacem a deteriore victum esse in certamine armorum?* conf. Nem. vii. 37. sq. Scholia ad h. l. vix æquo animo feras. Etiam h. v. sanatione indigere arbitror. Quomodo enim feras *Ajacem suam ἀλκὴν στερταμόντα suo ense?* [Immo *ταμὼν* pro *ταμόμενος, cædens se ipsum. Ex Schedis.*] Ut saltem aliqua ratione succurratur, pro *ταμὼν* probandum erit *καμὼν*, hac sententia: *τὰν* (*ἣν ἀλκὴν φοίνιον*, pro, *ἣ φόνον*) *μομφὰν ἔχει*, h. e. *facit probrum*, ut sit opprobrium, *παίδευσιν Ἑλλάνων, καμὼν (deficiens, interemtus) στρὶ ᾧ φασγάνῳ, ensi suo succumbens.* Priora autem,

Ἐν νυκτὶ ταμὼν περὶ ᾧ
Φάσγάνῳ, μομφὰν ἔχει
Παίδεσσιν Ἑλλάνων, ὅσοι Τρῳάνδ' ἔβαν.

Σ. γ'. Κ. ι.

Ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ
Πᾶσαν ὀρθώσαις ἀρετὰν
Κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν

60. Dura haud dubie oratio in ταμών: sed ἀλκὰν Αἴαντος puta dictam esse pro ipso Ajace, corpore Ajacis, quod ille confodit ense; ita erit: τὰν ταμών, ἥν, *quod* suum robur, h. *se, postquam ille confecit ense,* h. se transfixo. περὶ ᾧ φ. nihil novi. v. Schmid. Sic περιπίπτειν etiam in vulgari oratione. ἴχει μομφὰν noto græcismo pro ποιεῖ, περιποιεῖ. Melanchthon creditur legisse καμών. [Gilb. Wakefield ita refingit: τὰν ὀψίᾳ ἰν νυκτὶ καρὰν (a πείρω) περὶ ᾧ φασγάνῳ μομφὰν χέει παίδεσσιν Ἑλλάνων. (Silv. Part. iii. p. 153.) *Ex Addendis.*] 61. μορφὰν sphalma Ald. 62. Τρῳάνδ'. iota subscriptum primum in Morell. Steph. non, ut Dores pro Τροίανδε, quod Pauw arbitratur, ita dixerint, sed pro Τρωΐανδε, sc. χώραν, γῆν. cf. Nem. iv. 40. Ita etiam vetere charactere exarabatur; itaque Eustath. ad Iliad. α. p. 65. m. ex h. l. laudat Τρωΐαν. 64.— κιν δι' postulat trochaicum metrum, pro—κε δι'. monuit Pauw. *Homerus tamen utique eum, Ajacem, celebravit inter homines.* Non audiendi Scholiastæ. Loca Homeri congessit Schmidius.

ἴστε μὲν Αἴαντος ἀλκὰν, τὰν—μομφὰν ἴχει, per græcismum dicta, pro ἴστε, ἣν μομφὴν ἴχει ἡ Αἴαντος φόνιος ἀλκὴ, h. ὁ Αἴας, φονεύσας ἑαυτόν. Sententia adeo totius loci: *notum autem est, quantum opprobrium faciat Græcis Ajax suo gladio interemtus,* sc. quia iniquis eorum suffragiis fortior ille deteriorem sibi prælatum videns, mortem sibi conscivit. μομφὴν ἴχειν pro ποιεῖν. Gottleber ad Epitaph. pag. 93. hos versus a Pericle expressos conjectabat; ut etiam mox p. 100. alterum locum, qui sequitur v. 68. sqq. (sc. in Thucyd. ii. 41. ubi v. Baver. et 43.)

63. Veteres dubitarunt, sintne de Ulysse hæc accipienda. Sententiarum tamen nexus satis docet, *de Ajace* agi: qui ab Homero propter eximiam virtutem celebratus est, etsi invidia olim Archivorum et obtrectatione posthabitus. Multis tentatis verborum ordinem et sententiam constituo sic: τετίμακεν αὐτὸν δι' ἀνθρώπων pro ἰν, κατά. ὀρθώσας ἔφρασε h. ὤρθωσε καὶ ἔφρασε. Scilicet ὀρθοῦν est *exaltare, efferre, celebrare*: cf. ad Ol. iii. 5. πᾶσαν ἀρετὰν, *summam,* ὀρθώσας κατὰ ῥάβδον διαφυσίων ἰκίων. κατ' ἴκος, ἰν ἴκτισιν, pro his ῥάβδον ἰκίων dixit, h. e. κατὰ ῥάβδους, στίχους, ἰκίων, ἔφρασε τοῖς λοιποῖς, auctor fuit posteris, ἀθύρειν, h. e. ἀιδιν, *ludere docuit eos,* h. e. illam virtutem poeseos argumentum facere. De ceteris v. V. L.

Θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀϑύρειν.
Τοῦτο γὰρ ἀϑάνατον φωνᾶεν ἕρπει,
Εἴ τις εὖ εἴπῃ τι· καὶ πάγ-
καρπον ἐπὶ χϑόνα καὶ διὰ πόν-
τον βέβακεν ἐργμάτων ἀ-
ντὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεί.

A. γ'. K. ι'.

Προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν,

67. Memorabilis locus est, etsi difficilis ad constituendum sensum poetæ; quandoquidem verba impedita sunt et variis modis possunt jungi. Quod *primum* occurrit, ut *ipse Homerus* sit, qui κατὰ ῥάϐδον ἴφρασι, quasi ille *decantaverit carmina cum* ῥάϐδῳ, *sceptro*: (fuit utique σκῆπτρον *insigne dignitatis*, adeoque *vatum*, et ἀοιδῶν) quod seu ita traditum, seu ex hoc aut similibus locis creditum, non convenit cum grammatica verborum ratione: quorsum enim ἰπίων referas? et ipsum hoc κατὰ ῥάϐδον quomodo dictum est? Aiunt, *ad* sceptrum; quid est: *ad sceptrum canere?* an pro σὺν ῥάϐδῳ? μετὰ ῥάϐδου? Callimacheum notum est (Fragm. 138.) τὸν ἐπὶ ῥάϐδῳ μῦϑον ὑφαινόμενον (vertunt: *carmen* super virgam *contextum*; quid hoc est? Saltem erit ἐπὶ de conditione: carmen conditum *eo consilio, ita*, ut cum sceptro recitetur illud.) Quodsi *de rhapsodis* dicta accipias, ut grammatici κατὰ ῥάϐδον explicant κατὰ ῥαψῳδίαν: etsi non intelligo, quomodo hoc ita dici possit: manet eadem difficultas juncturæ: κατὰ ῥάϐδον ἰπίων Ϙ. Itaque Pauw, qui cum aliorum injuria hoc unum prætulit, debebat interpretatione hoc declarare. Licet forte verba sic ordinare: ἴφρασι τοῖς λοιποῖς (*posteris*) ἀϑύρειν (illam ἀρετὰν, ἀοίδιμον, διὰ) Ϙισπισίων ἰπίων κατὰ ῥάϐδον. *ut celebrent seriores Ajacis virtutem per carmina* (Homeri) *sceptro adhibito*, quod rhapsodis tribui solet. Relictis his alius est modus, quem veteres tentarunt: ut ῥάϐδος sit dictum pro στίχος, adeoque κατὰ Ϙισπισίων ἰπίων ῥάϐδον, pro ῥάϐδους, sit κατὰ στίχους ἰπίων, h. ἐν στίχοις, στιχηδὸν, *versibus*. Quantum nunc constat, a Menæchmo ista acceptio profecta est in Schol. ad Nem. ii. pr. Usus quidem voc. ῥάϐδος exempla non habemus; analogiam tamen, puto, habet ex eo, quod *virgæ*, ῥάϐδοι, sunt striæ, lineæ productæ, adeoque et esse possunt στίχοι, versus. Ad emendationem si confugeris, ad manum est Benedicti inventum, quod ipse Pindarus suppeditat Nem. ii. pr. κατὰ ῥαπτῶν — ἰπίων: *carminibus suis contextis Ajacis virtutem celebratam declaravit alii poetis, ut eam carminum argumentum facerent*. Admittit autem versus in hoc loco et brevem et longam syllabam. Exposui hæc copiosius, ut hoc quoque exemplo constaret, non ad liquidum perduci posse omnia in priscis poetis, adeoque nec pro imperio posse pronuntiari. 68. ἴρασι Ald.

68. τοῦτο γὰρ ἴρασι, *progreditur, durat, est, æternum sonans*, εἴ τίς τι pro ὅ, τι ἄν τις εὖ εἴπῃ, *quicquid carmine aliquis celebraverit*. Mox 71. ἀντὶς et 74. πυρσὸς spectant ad *splendorem, gloriam* et *laudem*.

73. *Utinam habeam Musas propitias, dum.*

Κεῖνον ἄψαι πυρσὸν ὕμνων
Καὶ Μελίσσῳ παγκρατίου
Στεφάνωμ' ἐπάξιον,
Ἔρνει Τελεσιάδα. τόλμᾳ γὰρ εἰκὼς
Θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων
Ἐν πόνῳ μῆτιν δ' ἀλώπηξ,
Αἰετοῦ ἅτ' ἀναπιταμένα
Ῥόμβον ἴσχει. χρὴ δὲ πᾶν ἔρ-
δοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

E. γ'. K. ιά.

Οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριω-
νείαν ἔλαχεν·
Ἀλλ' ὀνοτὸς μὲν ἰδέσθαι,

76. v. ad princ. Carminis. 77. Olim quidam post ἔρνει interpunxerunt, ut sequeretur: Τελεσιάδᾳ γὰρ εἰκώς. sed quid tum ἔρνει fieret, non addiderunt. Structura est: (κατὰ γὰρ τὸν) θυμὸν ἐν πόνῳ εἰκὼς τόλμᾳ λεόντων etc. 78. θηρᾶν aiunt esse Æolicum pro θηρῶν. Immo vero est vitium, ex proximo ἐριβρεμετᾶν natum. Simile vitium jam aliquoties notavimus: est quoque sublatum in Eurip. Hel. 384. θηρᾷν, venari, intulit Steph. inductus, suspicor, ab uno Scholiastarum; alter videtur θηρᾷ legisse: εἰκεῖος ὢν τόλμῃ, τὸν τῶν λεόντων θυμὸν ἐν τοῖς πόνοις θηρᾷ. 82. Laudat versum Plutarch. de aud. poet. pr. Verum ex tali locorum memoratione nil discas, nisi forte criticam varians lectio adjuvat.

77. Prædicat in victore audacem in certamine animum et calliditatem. Alterum leonis, alterum vulpis indole insignit. ἐν πόνῳ (*in certamine*, pancratio) (κατὰ) θυμὸν εἰκὼς (ἐστὶ) τόλμᾳ λεόντων, *par est audaciæ leonum*, h. leonibus, ἐριβρεμετᾶν θηρῶν. Est autem duplex epitheton: *leones feroces rugientes.* ἀλώπηξ δέ (ἐστι κατὰ τὴν) μῆτιν, ἅτι ἀνακτιταμένα, ὑπτία, quasi mortua esset) ἴσχει ῥόμβον (ὁρμὴν) αἰετοῦ, *advolantem enim aquilam unguibus comprehendit.*

81. Non jungenda sunt τὸν ἐχθρὸν ἔρδοντα πᾶν, ut facere video, sed *fas adversarium superare tentando omnia*, πᾶσαν ἀνακινοῦντα μηχανήν.—ἀμαυρῶσαι, *obscurare*, pro ἡττᾶν, ut Hesiod. Ἔργ. 325. ῥεῖα δέ μιν μαυρῶσι θεοί. Contra victoria *illustrat*.

83. φύσιν, φυὴν, *staturam Orionis.* 85. ὀνοτὸς, εὐτελὴς, *adspectu.* At 86. *terribilis ipso congressu.*

Συμπεσεῖν δ' αἰχμᾷ βαρύς.
Καί τοι ποτ' Ἀνταίου δόμους
Θηβᾶν ἀπὸ Καδμηϊᾶν, μορ-
φὰν βραχὺς, ψυχὰν δ' ἄκαμπτος,
Προσπαλαίσων ἦλθ' ἀνὴρ
Τὰν πυροφόρον Λιβύαν,
Κρανίοις, ὄφρα ξένων
Ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθοι,

Σ. δ. Κ. ι.

Υἱὸς Ἀλκμήνας. ὃς Οὔλυμ-
πόνδ' ἔβα, γαίας τε πάσας
Καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς
Ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ,
Ναυτιλίαισί τε πορθμὸν ἀμερώσαις.

86. αἰχμᾷ Schol. κατὰ τοὺς ἀγῶνας. Alienum hoc, cum de corporis viribus et ἀγῶσιν agatur. Pauw ἀκμᾷ *vigore corporis*, substituit; haud dubie vere. [Gilb. Wakefield substituit ἀκᾷ. ut Horat. *cuspide pugnax*. (Silv. Part. i. p. 83.) *Ex Addendis.*] 88. Καδμιϊᾶν Schmid. probante Pauw: nec nil puto referre ad metrum. Καδμειϊᾶν omnes vett. usque ad Morell. Steph. qui Καδμηϊᾶν dederunt. 95. γαίας τε πάσας, καὶ—ἁλὸς θέναρ junxit etiam Schol. πάσης τῆς γῆς καὶ πολυβαθοῦς θαλάσσης ἀνερευνήσας καὶ κατειληφὼς τὸ τέλος. accepit igitur θέναρ pro τέλος; est enim *vola*, *cavum manus*, hinc πυθμὴν, et τέλος. Melius dices: θέναρ γαίας esse ornate pro γαῖαν, ut ἁλὸς θέσαρ pro ἅλα, *superficiem maris* pro mari. Etiam alter Schol. τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης. ut πλάκα ἁλὸς et *æquor maris* dixere poetæ. Schmidius γαίας πάσας *terras omnes* interpretari malebat. 96. βαθυκρήμνου πολιᾶς ἁλὸς θέναρ. Putes maluisse poetam, ne nudum esset θέναρ, adjungere βαθύκρημνον. Est autem hoc pro simplici βαθύ. ἐξευρὼν plus est quam ἐπιλθών. cf. Nem. iii. 42. sq. 98. ναυτιλίαισι bene Schmid. tertio casu, *ut navigari posset*. πορθμοὺς Schmid. ut Lat. *freta* pro mari. Sed fretum Herculeum inprimis respicitur. cf. Pauw. [ἡμερῶν esset *a latrociniis vindicare*. an de belluis? *Ex Schedis.*]

93. ὄφρα σχέθοι (μιν) ἐρέφοντα ναὸν Π. κρανίοις ξένων. Spectat ad morem hominis affigendi crania advenarum parieti templi.

95. Qui, *postquam omnem terram et maris profundum æquor adierat, et mare navigationi aperuerat*, ut adiri illud posset, *in Olympum abiit*.

Νῦν δὲ παρ' Αἰγιόχῳ κάλλιστον ὄλβον
'Αμφέπων ναίει, τετίμα-
ται τε πρὸς ἀθανάτων φίλος, Ἥ-
βαν τ' ὀπυίει, χρυσέων οἴ-
κων ἄναξ καὶ γαμβρὸς Ἥρας.

Α. δ'. Κ. ι.

Τῷ μὲν 'Αλεκτρᾶν ὕπερθεν
Δαῖτα πορσύνοντες ἀστοὶ
Καὶ νεόδματα στεφανώ-
ματα βωμῶν, αὔξομεν
Ἔμπυρα χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων,
Τοὺς Μεγάρα τέκεν οἱ Κρεοντὶς υἱούς,
Τοῖσιν ἐν δυσμαῖσιν αὐγᾶν
Φλὸξ ἀνατελλομένα συνεχὲς

108. *χαλκοαρᾶν. χαλκοάρης* vix aliter quam ex *ἄρω, ἠρμοσμένος τῷ χαλκῷ*, pro *χαλκήρης*, formatum esse potest: (cf. ad Pyth. v. 47. ubi *χειράρης* pro *χειρήρης*.) Ita vero esset *armatus, fortis.* Sic et occurrit, inf. v. 51. Verumtamen videtur simpliciter vis et notio requiri: *ferro cæsorum*; an hanc *χαλκοάρης* habuit? Conjicit Pauw. esse vocem *χαλκίαρες*, ab *ἀρὰ*, *ferro devotus*: quod parum satisfacit. An *χαλκοάρης* est *cui admovetur ferrum?* Versum excitat Schol. Lycophr. 662. ubi Barocc. ms. legit *χαλκηοαρᾶν*, quod deberet esse *χαλκηόρων*, ab *ὄρω, moveo, concito* in me, aut potius *χαλκιόρων*, (uti est *χαλκιομίτρης*) nam brevis syllaba requiritur. 109. *Μεγίρα* vitiose inde a Romana: restituit Schmidius ex Aldo; et *οἱ τίκε* lectum usque ad Morell. qui metro paruit. [Heynius in textu correxit *τέκε*.] Tandem *Κρειοντὶς* Schmid. propter antitheticos. 111. *φλὸξ τις ἀντιλομένα* Ald. 112. Plutarch. de princip. frigido p. 949. A. interpolate laudat et

99. *ὄλβον ἀμφέπων, fovens, habens.*

104. Ex Schol. tantum hæc teneri possunt: In Herculis honorem *ἐνάγιζον*, inferias tulerunt, Thebani liberis ex Megara. Locus erat extra portam Electridem, ad quam habitaverat Amphitruo et Hercules, et ad quam fanum eorum erat cum liberorum sepulcro. Inferiæ habebantur sub vesperam ex more, et altero die erat *ἀγὼν ἐπιτάφιος γυμνικός*. *δαῖτα* appellat *sacrum.* Inferiæ autem hæ factæ *victimis cæsis. αὔξομεν* pro *facimus*: ut jam dixi, interdum esse *αὔξειν* pro *ἔχειν* vel *ποιεῖν*, quoties res magna vel copiosa est.

108. *χαλκοαρᾶν.* quod esse debet *ferro cæsus, χαλκοάρης*, forte sic expedias, ut sit, *qui ferrum sibi aptat, ὁ ἄρων τὸν χαλκὸν*, seu facit, ut ferrum sibi, suo jugulo, aptetur. [*ὀκτώ*. Cf. Fragm. clxvi. pag. 152. *Ex Schedis.*]

111. *φλὸξ* est sacri facti. 115. *τίεμα* videtur *dies definitus* esse.

Παννυχίζει, αἰθέρα νισ-
σᾶντι λακτίζοισα καπνῷ·

E. δ'. K. ιά.

Καὶ δεύτερον ἅμαρ ἐτεί-
ων τέρμ' ἀέθλων
Γίνεται, ἰσχύος ἔργον.
Ἔνθα λευκωθεὶς κάρα
Μύρτοις ὅδ' ἀνὴρ διπλόαν
Νίκαν ἀνεφάνατο, παίδων
Τὴν τρίταν πρόσθεν, κυβερνα-
τῆρος οἰακοστρόφου
Γνώμᾳ πεπιθὼν πολυβού-
λῳ. σὺν Ὀρσέᾳ δέ νιν
Κωμάζομαι, τερπνὰν ἀποστάζων χάριν.

argutatur: *καὶ γὰρ ὁ κασνὸς ἀέρας ἐστὶν ὕδως, καὶ ἡ κατὰ Πίνδαρον ἀέρας κνέφας· ἀντιλακτίζουσα κασνῷ λιγυὸς καὶ ἀναθυμίασις.* 115. *.ων τέρμ' ἀέθλων* cum Schmidio ex metri lege legere cunctari non debebant Oxonienses. Vulgo *ἀέθλων τέρμα.* 117. *λευκασὶς* conj. Schmidius, non videns, spondeum hac regione recte admitti. At Pauwium mireris ad v. 76. hic de canis Melissi cogitare, qui pancratio vicisse, Orsea alipta et magistro, narratur. Nam v. 120. *κυβερνατῆρα* aliptam esse dubitari non debebat. Nem. vi. 110. *ἡνίοχον* aliptam dixerat. Myrtorum pallorem exprimit præclare poeta in *λευκωθὶς* pro *στεφανωθείς*. Erat autem corona in hoc epitaphio agone præmium myrtea. 118. *Μύρτοις ὅδ', ἀνὴρ*, h. *in virili ætate*, interpungit Schmidius, probante quoque Pauwio. 122, 3. *πολυβού-λῳ* revocarunt Oxon. ut editum fuit usque ad Morell. et Steph. qui *πολυβού-λῳ*, melius utique, ne *γνώμᾳ* nude incedat. *Ὀρσείᾳ* Schmid. 124. *ἱστοτάζων* Ald. quod præfero. *κωμάζομαι* emendat Abresch. Obss. misc. nov. t. i. p. 89.

117. *λευκωθὶς κάρα μύρτοις* pro *στεφανωθὶς, alba myrto.* Statius Achill. i. 11. *nec mea nunc primis albescunt tempora vittis.* 112. *γνώμᾳ πεπιθὼν, parens, disciplina usus* Orseæ. — 124. *χάριν, hymnum.*

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ε'.

ΦΥΛΑΚΙΔΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

ARGUMENTUM.

Gloriæ et famæ illustris caussa, quam per Thiam designat, homines magna quævis suscipiunt, etiam in certaminibus. — 20. Transit ad victorem; excurrit inde in heroum Æginetarum commemorationem, — 59. et desinit in pugna Salaminia — 67. subjunctis nonnullis de victore.

Σ. ά. Κ. ή.

ΜΑΤΕΡ Ἀλίου πολυώνυμε, Θεία,
Σέο γ' ἕνατι καὶ μεγασθενῆ νόμισαν

Phylacides, Lamponis f. natu minimus (vi. 9.), Cleonici nepos (v. 71.), adeoque Pythem frater, cui, cum et ipse Nemeis pancratio vicisset, Nemea v. inscripta est. Sed et Phylacides Nemeis pancratio vicerat, inf. v. 22. idem bis victor fuerat pancratio Isthmiis v. 21. ut adeo hic hymnus in secundam victoriam Isth-

2. *Propter te, o Thia, homine, aurum præferunt aliis rebus* (νομίζουσι, *censent te multum prævalere* (h. e. propter splendorem sive auri, tanquam metalli, seu,

Χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων,
Καὶ γὰρ ἐριζόμεναι
Νᾶες ἐν πόντῳ, καὶ ἐν ἅρμασιν ἵπποι,
Διὰ τεὰν, ὦ 'νασσα, τιμὰν,
'Ωκυδινάτοις ἐν ἀμίλ-
λαισι θαυμασταὶ πέλονται·

A. ά. K. ή.

Ἔν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινὸν

miacam factus sit. Oden sequentem sextam ante hanc quintam scriptam esse recte Grammatici contenduut. v. ad pr. Odæ. Ceterum illa gens inter Æginetas admodum clara pancratii studiis esse debuit. Avunculus Pytheæ et Phylacidæ erat maternus Euthymenes, qui plures pugilatu victorias consequutus erat. Nem. v. 75. sq. Isthm. vi. 85. 89. sq. unde patet, unam ejus Isthmiam fuisse victoriam: forte et Nemeis unam (nam v. 89. τὰς δ'). Etiam Themistius ex ea gente, avus, ut Schol. ad Nem. v. 91. tradit, maternus, variis agonibus pancratio victor fuit. v. Nem. v. 91. sqq. Isthm. vi. 95.—1. ἀιλίου omnes vett. quod ad metrum primus recte emendavit Morellius ἀλίου. Ceterum splendidum hoc carminis exordium et τηλαυγὴς πρόσωπον turpiter fœdarunt veteres et recentiores interpretes, ad Pindari avaritiam omnia revocantes, præter unum Pauwium, qui tamen interpretando parum satisfacit. Disputandi locus hic non est; dicam quod ipse sentio. De Thia fabula esse debuit ex theogoniis prisca aliqua, tanquam de dea, *a qua omnis splendor et lux proficiscitur*: quippe quæ ex Hyperione Solem, Lunam et Aurorum peperit. v. Hesiod. Theog. 371. sqq. Apollod. i. 1. 3. Ejus deæ beneficio omnibus rebus splendor suus venit: etiam *auro, item victoriis ex præliis navalibus, certaminibus curulibus et gymnicis.* Hæc autem erant illa, quibus Æginetas inter Græcos insignes exhibuit poeta. Idem in Nem. iii. sqq. fecit. Naumachiam aliquando Græcis fuisse institutam, nunc ignoratur: nec verba v. 4. eo, arbitror, ducunt, ut eam fuisse cum Pauwio statuamus: sed splendor est et gloria Æginetarum ex re nautica et navalibus præliis, inprimis nupera ad Salaminem pugna. cf. inf. 60. sqq. 6. ὄνασσα Ald. ὦ 'νασα Rom. emendate ὦ 'νασσα Crat. ὦ 'νασσα Brubach. et rell. Non emam talia teruncio; vera tamen est Cratandrina scriptura. 8. θαυμασταὶ Ald. Rom. Morell. θαυμασταὶ illatum a Crat. Steph. minus bene. 9. ἐν δ' Benedictus reprehensus a Pauwio. Spectat adhuc ad διὰ τὰν τιμὰν (h. σοῦ ἵκηται, ut v. 2.) itaque post ἄλλων v. 3. majorem distinctionem sustuli. Jung. καὶ—καὶ γὰρ—ἔν τ'.

quod verius puto; propter splendorem vitæ, quem illud conciliat.—4. *quin etiam per decus tuum* (nunc est tropice dictus splendor famæ, gloriæ) *pugnæ mari terraque admirationem aciunt.*—9. *et per te in certaminibus, quisquis victorias consequutus est, assequitur laudem dulcem.* ἐν τ' ἀ. respondet τῷ καὶ—καὶ γὰρ vss. 2. et 4. ἵκραξιν pro πράσσει.

Κλέος ἔπραξεν, ὅν τιν' ἀθρόοι στέφανοι
Χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν
Ἢ ταχυτᾶτι ποδῶν.
Κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
Δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον
Μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλ-
πνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ·

Ε. ά. Κ. ιά.

Εἴ τις εὖ πάσχων λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ.
Μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
Εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.
Θνατὰ θνατοῖσι πρέπει.
Τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρεταὶ,
Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν,

13. *διὰ δαίμονα* ex Rom. ed. alii. Schmidius ex Ald. repetivit, probante Pauwio, *διὰ δαίμονας*. Pindarus in tali sententia non plurali, sed singulari utitur; nec dubito fuisse *διὰ δαίμονος*. 14. *δύω* vett. edd. sed emendatum a Morellio. 15. Aldus recte exhibebat *ἄλπιστον*. Sed Rom. ed. intulit *ἄλπιστον*, quasi pro *ἀίλπιστον*, et in marg. *γρ. ἀνίλπιστον*, quod ex Schol. sumtum etiam apud Apostol. Proverb. iii. 30. occurrit; arripuit hoc Crat. renuente metro et sensu; Stephanus autem, relicto Morellio, *ἄλπιστον*. Recte eum itaque deseruit Schmidius, et ex Aldo repetiit, quod Brubach. quoque et Morell. sequuti erant, *ἄλπιστον*, cujus Scholion bonum est: *τουτέστι τὸν ἄδηστον καὶ περιπόθητον*. De voce v. ad Pyth. viii. 120. 21. *Θάλειε* Ald. saltem *Θαλεῖ'*. Nam amare videtur Pindarus *Θαλίᾳ* ex *Θηλίᾳ*.

13. *κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν*. Pindaricum est *διὰ δαίμονες*. *Cernitur virtus, δοκιμάζεται*, adeoque *judicium fit* eam excellere, h. e. ut excellant homines viribus (in certamine), *divino munere* contingit.

14—20. *Duo sunt quæ vitam jucundissimam contineant: si quis res feliciter gerat, successumque habeat, et si laudem inde consequatur.* Sententia toties variata et ornata. v. Pyth. x. 33—46. *μὴ μάτευε Διὸς γενέσθαι*. cf. ad Ol. iii. 77. *ζωᾶς ἄωτον τὸν ἄλπιστον, jucundissimam vitam.* Ἅλπω. ἅλπινος. *ἄλπιστος*. v. V. L. *σὺν ὄλβῳ* pro *διὰ ὄλβου*. cf. Ol. v. 54. *εὖ πάσχων, præclare res gerens*. v. ad Pyth. iii. 185. Nem. i. 46. Pyth. 191. sq.

21-23. Phylacides Isthmiacam, idem cum fratre Pythea duas Nemeas victorias erat consequutus. *ἀμφοῖν, τὶν Πυθέᾳ τε. κεῖται, ἀνάκειται, servatur memoria ejus* victoriæ, ut Ol. xiii. 49., clara habetur.

Πυθέᾳ τε, παγκρατίου. τὸ δ' ἐμὸν
Οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν
Κέαρ ὕμνων γεύεται.
Σὺν χάρισιν δ' ἔμολον
Λάμπωνος υἱοῖς

Σ. β'. Κ. ή.

Τάνδ' ἐς εὔνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται
Θεοδότων ἔργων κέλευθον ἀν' καθαράν·
Μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἑοικότ' ἀοιδᾷ
Κιρνάμεν ἀντὶ πόνων.
Καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταὶ
Λόγον ἐκέρδαναν· κλέονται

23. Πυθία. Pugnat Schmidius, esse vocandi casum. Equidem vel sic Πυθία pro Πυθίου dictum acciperem. Sed non minus exquisita, eademque simul expeditior ratio est, ut Πυθίᾳ scribatur: Τὴν Πυθίᾳ τε. Hoc Pauw quoque probat, et sic Ald. Morell. Steph. cum Schol. 25. γεύεται malit Mingarellus. 28. Pauw (ad v. 44.) conj. εἰ δὲ τέτρηπται Θεοδότων ἔργων κέλευθος ἀν καθαρὰ, etc. et Mingarell. vel, τέτραφθε. At v. Not. 30. Pauwius, qui Μὴ φθόνει nil habere ait, quo referatur, Μὴ φθονεῖ reponit, sc. πόλις εὔνομος, ad quam et εἰ δὲ τέτραπται spectet. At dictum Μὴ φθόνει indefinite, *o quisquis es, noli invidere.* sic Nem. vii. 111. ἴα μι. Scholiasta sic accipit, ut se alloquatur, uti toties in exordio laudum facit: o anime mi, μὴ φθόνει κιρνάμεν etc. Expunxi comma post τὸν ἑοικότ'. Sententia est eadem, quæ supra Isthm. i. 58. 60, 61. 33. ἐκέρδαναν

23. sq. In eo erat, ut digressionem faceret; verum revocat se: *Sane hymnos non tracto, quin in laudes Æacidarum excurram.* (Sane hic ejus mos: Nem. iii. iv. v. vi. vii. viii. Ol. viii. Inf. vi. 27. 8.) *Nunc tamen victoris caussa hymnum recepi.* [Immo vero: *Et alias proclivis sum ad laudes Æacidarum, et nunc Æginета est victor, ut tanto magis eos celebrem,* quod fit v. 44. *Ex Schedis.*] 27. ἔμολον pro μολῶν, ἔρχομαι, σὺν χ., σὺν ὕμνῳ.

28. εἰ δὲ—Eadem sententia sup. i. 60. sq. τέτραπται sc. ἡ πόλις, cum Ægina, h. Æginetæ, *incedant,* ἀνὰ καθαρὰν κέλευθον, puto, *regiam, patentem,* 30. *nemo ei recuset hymno impertire ærumnosis factis debitam laudem.* κιρνάμεν, ut jam al. hymnum per dulcem potionem declaratum vidimus.

32. *Nam etiam prisci heroes bellica virtute clari laudem per carmina consequuti sunt, alii quidem aliis ex gentibus, ex Æginetis autem Æacidæ.*—36. μιλίται δὲ σοφισταῖς, *argumentum carminis poetis præbuerunt,* πρόσκαλον, σιβιζόμενοι ἐν μὲν Αἰτωλῶν Θ. debebat sequi: ἐν δὲ Θήβαις Ἰόλαος sc. σιβιζόμενος; hoc mutavit γέρας ἴσχει. utrumque de honoribus divinis seu heroum, quibus affecti sunt.

Δ' ἔν τε φορμίγγεσσιν ἐν αὐ-
λῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς

A. β'. K. ή.

Μυρίον χρόνον· μελέταν δὲ σοφισταῖς
Διὸς ἔκατι πρόσβαλον, σεβιζόμενοι
Ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαεννᾶις
Οἰνείδαι κρατεροί·
Ἐν δὲ Θήβαις ἱπποσόας Ἰόλαος
Γέρας ἔχει· Περσεὺς δ' ἐν Ἄργει·
Κάστορος δ' αἰχμὰ Πολυδεύ-
κεός τ' ἐπ' Εὐρώτα ῥεέθροις.

E. β'. K. ιά.

Ἀλλ' ἐν Οἰνώνᾳ μεγαλήτορες ὀργαὶ
Αἰακοῦ παίδων τε. τοὶ καὶ σὺν μάχαις
Δὶς πόλιν Τρώων πράθον, ἑσπόμενοι
Ἡρακλῆϊ πρότερον,
Καὶ σὺν Ἀτρείδαις. Ἔλα νῦν μοι πεδόθεν.
Λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα πέφνον,
Καὶ στράταρχον Αἰθιόπων ἄφοβον

cum Schmid. ut medium α producatur. vulgo ἰκίρδανον. 34. φορμίγγισιν vett. edd. usque ad Morell. qui metri curam habuit et primus—σσιν scripsit. 37. Erat πρόσβαλλον. πρόσβαλον in tertio coli trochaica loco Schmid. recte ad metrum, et debebant ei obtemperare Oxon. Ad σεβιζόμενοι Scholiastes: τοῖς δὲ σοφοῖς ἀνδρισάμενοι παρίσχοντο τὴν τῶν ἐγκωμίων φροντίδα, h. e. ἀνδραγαθοῦντες. Interpungebatur πρόσβαλλον σεβιζόμενοι. ἐν μὲν—39. Οἰνεῖδαι ante Schmidium, simili vitio ac iv. 18. Καδμεῖαν, ubi Pauwius suspicabatur, Dores ita loqui, et h. l. similiter Οἰνείδαι fuisse. 43. κινς Doricum reponit Pauw.

44. μεγαλήτορες ὀργαὶ, virtus, magnanima mens.—45. σὺν μάχαις pro ἐν μάχαις, διὰ μαχῶν.

48. ἔλα νῦν. pro vulgari: Possem nunc commemorare — Age nunc mihi currum tuum, o Musa, per campum. Meminimus δίφρον Μοισᾶν sup. ii. 3.

Μέμνοναχαλκοάραν·
Τίς ἄρ' ἐσλὸν Τήλεφον
Τρῶσεν ἐῷ δορὶ Κα-
ΐκου παρ' ὄχθαις.

Σ. γ'. Κ. δ'.

Τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν
Διαπρεπέα νᾶσον. τετείχισται δὲ πάλαι
Πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
Πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς
Γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων
Κελαδῆσαι· καὶ νῦν ἐν ἄρει
Μαρτυρήσαι κεν πόλις Αἰ-
αντος, ὀρθωθεῖσα ναύταις

52. τὶς γὰρ l. vulgo lectum ante Schmid. qui metrum sanavit per τίς ἄρ' l. Cratander ediderat: τίς δ' ἄρ', ex Schol. puto. 55. Αἰγίναν. videtur mediam corripere, si antitheticos compares. Quod hoc qnidem loco necesse non est statuere; at v. inf. Isthm. viii. 36. 122. προφέρει, quod Portus interpretatur, (v. Schmid.) non ex scripto aliquo codice petitum, sed sphalma est ed. Commel. natum ex attrito charactere τοῦ ρ in Steph. pr. 56. διαπρεπέα. τα una syllaba. τετείχισται. Mingarell. supplebat ὡς, ut subjectum sit Ægina. Equidem continuo orationem usque ad v. 65. seqq. *Jamdudum cumulus præclarorum facinorum Æginetis eductus est altissimus; multa etiam habeo carmina in promtu* etc. τοξεύματα, *laudes.* 59. περὶ κείνων, scil. de Æginetis v. 55., recte Schmid. cum Cratandr. et Ald. κεῖνον invexit Romana. 60. Κελαδῆσαι recte emendat Schmidius, Pauwio nec renitente, ut respondeat antitheticis. Ἄρει male ante Schmid.

51. χαλκοάραν, *ære cæsum*, ut modo iv. 108. vidimus.

55. ἐπεῖνα (ἔπειφεν) ὧν πάτραι—etsi de uno Achille accipiendum.

56. Subtumidior oratio. τετείχισται, *extructa est*, πάλαι, πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς (πύργος ὑψηλὰς ἀρετῶν, ὥστε) ἀναβαίνειν (τινὰ διὰ κὐτὸν), *ut ascensu opus sit. Maximas dudum laudum suarum copias sibi paraverunt.* [Ut murus educitur saxis, ut altus sit: ita Ægina circumvallata est laudibus s. factis præclaris, ut adscensu illa sint ardua. ὑψηλαῖς ἀναβαίνουσι l. πρὸς τὸ ἀναβαίνειν. *Ex Schedis.*]

58. πολλὰ μὲν—respondet 65. ἀλλ' ὅμως. γλῶσσα ἀρτιεπὴς, *diserta.* 60. Salamis servata bello Persico ab Æginetis: (nam hi sunt ναῦται 62. ὑπὲρ ναυτῶν. Vulgari oratione: ὑπὲρ τῶν Αἰγινητῶν.) qui in pugna Salaminia τὰ ἀριστεῖα tulere. v. Herodot. et Ephorus in Schol.

A. γ'. K. ή.

Ἐν πολυφθόρῳ, Σαλαμὶς, Διὸς ὄμβρῳ,
Ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ.
Ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ.
Ζεὺς τάδε καὶ τὰ νέμει,
Ζεὺς, ὁ πάντων κύριος. ἐν δ' ἐρατεινῷ
Μέλιτι καὶ τοιαίδε τιμαὶ
Καλλίνικον χάρμ' ἀγαπά-
ζοντι. μαρνάσθω τις ἔρδων

E. γ'. K. ιά.

Ἀμφ' ἀέθλοισιν, γενεὰν Κλεονίκου
Ἐπμαθών. οὔ τοι τετύφλωται μακρὸς
Μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι
Ἐλπίδων, ἔκνισ' ὄπιν.

65. *κατέβρεχε* Ald. 66. *τάδε καὶ τὰ* Mingarell. victorias et in bello et in certaminibus. vid. Notam. 68. *τοιαῖδε* male ed. Rom. cum al. præter Ald. Crat. et Schmid. Sed sensum non videntur assequi Intpp. qui, si rectum video, hic est: Habebat res Æginetarum bello præclare gestas, quas celebrare poterat. Sed eas seponit, omittit, *καταβρέχει*, *mergit*, *opprimit* silentio. Interea *καὶ τοιαῖδε τιμαὶ* (*victoriæ* etiam *hæ* h. etiam hoc honorum genus ex agonibus) *ἀγαπάζοντι καλλίνικον χάρμα ἐν ἐρατινῷ μέλιτι*, *non minus amant hymnos epinicios dulces*. *χάρμα ἐν μέλιτι* pro *μελιτόεν*, ut *ἴσατε ἐν ἄρμασι*, *ἀγῶσι ἐν ἀέθλοις*, *ἴστασι ἐν πανηγύρεσι*. Monuit quoque Pauw. 74. *ἔκνιζ'* Ald. Morell. *ἔκνιξ* Rom. Brub. cum Schol. utrumque metrum respuit, et recte Crat. *ἔκνισ'*, quod Steph. Schmid. Oxon. sequuntur,

65. *Nec tamen temere gloriandum de his: nam beneficio divino debentur.* — 66. *τάδε καὶ τὰ*, *τὰ φαῦλα καὶ τὰ ἀγαθὰ* h. l. vid. sup. Pyth. vii. fin.

67. *Verum hæc quoque decora, quæ e certaminibus proveniunt, poscunt hymnum.* *χάρμα καλλίνικον ἐν μέλιτι*, h. e. *μελιτόεν*. v. V. L.

70. *Certet mihi aliquis*, h. e. *nemo, qui gentem Cleonici noverit, contendat facile cum ea de numero victoriarum. Nec enim certaminum, quæ illi subierunt, memoria oblivione deleta est, neque impensæ in ea factæ obliteratæ sunt hominum memoria.* *ἀμφ' ἀέθλοισιν*, pro victoriis. Etsi et hoc laudi esse debuit, si quis multa certamina obierat. 73. *μόχθος ἀνδρῶν* pro *αὐτῶν*, *τῶν ἐκ γενεᾶς Κλεονίκου*. et *μόχθος* certamina respicit, ut *πόνος*.

73, 4. *ἀλλ', ὁπόσαι δαπάναι ἐλπίδων, ἔκνισ' ὄπιν*. Sane, ut in V. L. exposui, *κνίζειν* habet hanc vim, ut sit *pungere*,

Αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις
Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι·
Χερσὶ δεξιὸν, νόῳ ἀντίπαλον.
Λάμβανέ οἱ στέφανον·
Φέρε δ' εὔμαλλον μίτραν·

ex iisdem Scholiis: ubi tamen Aristarchus ἔχνισα, alii ἔχνισι pro ἔχνισαν, scil. δαπάναι, accipiebant: neutrum commodo sensu. Nec felicius recentiores intpp. οὐδ' ἔχνισιν ὅσιν, ὁπόσαι δ. i. sc. ἐγίνοντο, *neque, quanti sumtus spei fuerint, molestia affecit curam eorum.* Pauw emendat ἔχνισ' ὅσις, sed sensum multo minus expedit: *neque, sumtus, quos fecerunt ingentes spebus suis, abrasit aut vellicavit vindicta,* ὅσις, *inimicorum odium, lingua maledica.* Hoc vix quisquam aut percipiet satis aut probabit. Sententia, si totum teneas, sic procedere debet a v. 70. Contendat mihi nunc aliquis in certaminibus cum Cleonici stirpe, ubi audiverit, quantum studium illi in re athletica posuerint. Nec vero utique labor virorum per tam longum tempus insumtus oblitteratus est, *nec dum memoria excidit, quantæ impensæ ab iis factæ sint ad consequenda vota sua,* sc. victorias in certaminibus. Ex sententiarum contexto igitur κνίζειν ὅσιν debet esse, *curam, qua observamus, recordamur aliquid, atterere, imminuere, extinguere:* quod a vulgari usu recedit. v. Not. [ἔχνισ' pro ἐξίνισι. Est ductum a νίζειν, νίπτειν· ἴνισιν, ἐξίνισιν. *eluere, delere, memoriam, curam. Ex Schedis.*] Venit in ultimis Pytheæ memoria in animum: 75. *laudo Pytheam quoque* etc. Tam abrupti orationis, inprimis laudum, transitus lyrico satis frequentes, et ad aliptas aliquoties occurrunt, ut de Orsea fine Odæ sup. et de Melesia N. vi. 108. iv. 158. sqq. 76 Mingarell. accipiebat (ὦ) Φυλακίδα, vel σὺν Φυλακίδᾳ. 79. φέρε δ'. malim σ'.

fricare, excitare, θυμὸν, μνήμην, ergo et ὅσιν. [Immo est a νίζειν. *Ex Schedis.*] Sic *amor,* seu *studium* κνίζει φρένας Pyth. x. 94. κνίζις κόρος Pyth. viii. 44. *dolor* Ol. vi. 75. *jucunditas* et *gaudium* Isthm. vi. 74. Alio modo *dicta excitant indignationem,* κνίζουσιν ὀργὴν, Nem. v. 59. Est igitur usui consentaneum, ut etiam h. l. sit: *memoriam refricat, animum memorem vellicat,* animis inhæret adhuc. Ita tamen dura est oratio; et obstat οὐδ', quod esse deberet ἠδ' affirmative. Si itaque οὐδ' servatur: οὐδ' ἔχνισ' ὅσιν alio sensu est accipiendum: *non erasit memoriam ex animo,* non obliteratum est, ὅσαι δαπάναι ἐγίνοντο ἱλαπίδων, *quæ factæ sint impensæ in vota,* h. e. in victorias speratas. Esset adeo κνίζειν h. l. ἀποκνίζειν, ἀποκνᾷν, *abradere, delere, expungere.* Mingarellus, hoc omisso, tentabat alterum: οὐδ' ὁπόσαι δαπάνας l. δαπάνᾳ. ἱλαπίδων, *votorum,* pro certaminibus.

75. Αἰνέω καὶ—*Complector hymno meo quoque Pytheam alipten,* inter, *præ aliis pugilibus.* Erat is frater natu major.— εὐθυπορῆσαι. Iterum pro participio εὐθυπορήσαντα. Et nescio an præstet, εὐθυπορῆσαι, χερσὶ δεξιὸν, νόῳ ἀ. jungere: ut sit δεξιὸν (ὥστε) εὐθυπορῆσαι.—77. νόῳ ἀντίπαλον vel *firmo et constante animo acriter pugnantem,* vel *prudenter et circumspecte.* Nisi malis ἀντίπαλον accipere *parem, æqualem,* aliis *sollertia.* 78. o Phylacida, communica victoriæ laudem cum fratre.

Καὶ πτερόεντα νέον
Σύμπεμψον ὕμνον.

80. νόῳ qui legat, Aldus est. Sed ad νίον vid. Ol. ix. 73 - 75. Mingarellus ὕμνον νίον intelligebat *Nemeam quintam*, missam una cum hac. Ita illa scripta esset in solum Pytheam; quod colligit ex Isthm. vi. 5. quæ in utrumque scripta sit.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ϛ'.

ΦΥΛΑΚΙΔΑ,

(ΕΝ ΠΑΙΣΙ.)

ARGUMENTUM.

Laudes victoris cum gratulatione et bonis votis.—28. Excurrit poeta in fabulas de Telamone ejusque filio Ajace, pro quo Hercules preces fecerat cum bonis auguriis.—82. Victoriæ cognatorum et tribulium—ad f.

Σ. ά. Κ. ιγ'.

ΘΑΛΛΟΝΤΟΣ *ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου,*
Δεύτερον χρατῆρα μοισαίων μελέων

Perperam Grammatici et hic tria nomina præscripserunt, *Φυλακίδᾳ*, *Πυθίᾳ*, *Εἰθυμίνι μάτρωϊ*. ut et alibi, v. c. Ol. viii. Carmen celebrat Phylacidam victorem pancratio Isthmiis. Exspatiatur deinde poeta, ut solet, in laudes cognatorum. Tempore præcedere debuit hæc ode quintam, ut jam ab Intpp. observatum est, quandoquidem v. 7. unam tantum Isthmiam victoriam memorat: si post quintam Oden scripta esset sexta, debuisset hæc victoria esse altera. 2. *μουσίων* (ex *μουσῖος* pro vulg. *μουσικὸς*) Bened. et Pauw legendum esse monuerant.

1. Iterum hymnum cum potione comparat. *Ut in convivio, quod cum maxime celebratur*, *θάλλοντες*, *ἀκμάζοντες*.

Κιρνάμεν Λάμπωνος εὐά-
ϑλου γενεᾶς ὕπερ. ἐν Νεμέᾳ
Μὲν πρῶτον, ὦ Ζεῦ, τὶν, ἄωτον
Δεξάμενοι στεφάνων·
Νῦν αὖτ' ἐν Ἰσϑμῷ, δεσπότᾳ
Νηρεΐδεσσί τε πεντή-
κοντα, παίδων ὁπλοτάτου
Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον
Σωτῆρι πορσαίνοντας Ὀλυμ-
πίῳ Αἴγιναν κατα-
σπένδειν μελιφϑόγγοις ἀοιδαῖς.

A. ά. K. ιγ'.

Εἰ γάρ τις ἀνϑρώπων δαπάνᾳ τε χαρεὶς
Καὶ πόνῳ πράσσει ϑεοδμάτους ἀρετὰς,

Grammatici veteres μισϑινῶν ἰγκωμίων interpretantur. Vulgata erat lectio: μοισίων, Schmidius perperam Μουσάων emendavit. Parum aberat, quin κρατῆρα Μοισαῖον reponerem haud timide. Nam sic jam scriptum vidimus Nem. viii. 80. inf. Isthm. viii. 134. Μοισαῖον ἅρμα. λίϑον Μοισαῖον. 3. σὶν ne produci necesse sit, Schmid. conj. σὶν, ut binæ breves pro una longa sint. Pauw σὶν γ'. 7. ἐν Ἰσϑμοῦ Ald. Rom. emendavit Crat. 8. Νηρεΐδισσι Schmid. ex Ald. et Cratandr. pro quo al. Νηρηΐδισσι, adversante metro. 10. τρίτατον Schmid. qui male descripsit metrum coli, quod trimetrum trochaicum est, ut Pauw. cf. v. 23. 47. 60. 84. 97. quibus in versibus cum in prima et tertia sede interdum tribrachys pro trochæo sit, tribrachyn ubique inferre voluit Schmidius. [12. Αἴγιναν κάτα Boeckh. Comment. pag. xv. Ex Schedis.]

5. πρῶτον sc. κρατῆρα, *miscuimus tibi, o Jupiter, propter Nemeam victoriam*: scil. in honorem Jovis hymnus sum modulatus. Potest esse Carmen Nem. v. scriptum; etsi etiam Phylacides Nemeis vicerat, ut Isthm. v. 22. memoratur, et carmen in eum scriptum esse potuit. δεξάμενοι. poeta decus Pythem sibi communicat.

7. *Nunc poculum misceo* (hymnum condo) *Neptuno et Nereidibus propter Isthmiacam Phylacidæ victoriam.* 10. *Utinam obtingat etiam celebrare victoriam Olympicam.* Comparat tertium carmen cum libatione Jovi Servatori sub convivii finem fieri solita. Dicuntur autem pocula *diis misceri*, quatenus iis *libatur.*

14. Eadem sententia, quæ sup. v. 17. seq. i. 58. seq. et sæpe antea fuit lecta.

Σύν τέ οἱ δαίμων φυτεύει
Δόξαν ἐπήρατον· ἐσχατιαῖς
Ἤδη πρὸς ὄλβου βάλλετ' ἄγκυ-
ραν θεότιμος ἐών.
Τοίαισιν ὀργαῖς εὔχεται
Ἀντιάσαις ἀΐδαν γῆ-
ρᾶς τε δέξασθαι πολιὸν
Ὁ Κλεονίκου παῖς. ἐγὼ δ' ὑψίθρονον
Κλωθὼ κασιγνήτας τε προσεν-
νέπω ἕσπεσθαι κλυταῖς
Ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφετμαῖς.

E. α'. K. ά.

Ὕμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι,

16. Argutantur et h. l. Intpp. *σύν τε — φυτεύει, συμφυτεύει*, est *ἐπιφύει, περιποιεῖ*, ut toties apud Pindarum. cf. Nem. iv. 96. 17. *ἐσχατιᾶς* invexit Romana. *ἐσχατιαῖς* primus Morell. dedit. ex Schol. puto. Aldus *ἐσχατιὰς* edidit, nec ipsum male. 23. *ὑψίθρονον αὖ* Schmid. ex prava de metro concepta opinione. v. ad 10. — 25. *κλυταῖς* a Schmidio restitutum erat; Oxonienses revocaverant vulgatum *κλυταῖσιν*, quod metrum haud admittit. In capite quoque colon peccabat: *νίκᾳ σπίσθαι*, Ionicus debet esse *υυ - -*. Schmidius: *Κ. κ. τι ποτινίκῳ, σπίσθαι κλυταῖς*. Pauw laxum hoc et ingratum pronuntians emendat: *πρεσιν - νίκᾳ ἵσπισθαι κλυταῖς*, aut, si idioma in *πρεσιν - νίκᾳ* restituendum sit, *ποτιν-* vel *ποτι - νίκᾳ*. Sequor prius, quod statim hærenti ad metrum in animum) venit. 26. In *Μοίρας* tricantur Intpp. Pauwius quoque exponit: *sequi* ut *Parcas*. Sed verborum ordo faciendus erat hic: *ἐγὼ δὲ πρεσινίκῳ* (invoco) *Κλωθὼ κασιγνήτας τε Μοίρας*, (*ὥστε αὐτὰς*) *ἵσπισθαι ἱφιτμαῖς κλυταῖς φίλου ἀνδρός*, *ut obtemperent precibus*, (nam *ἱφιτμαὶ* sunt *εὐχαί*) exaudiant Lamponem hoc unum in votis habentem, ut summum honorum ex agonibus fastigium consequatur, *ἵπισθαι* pro *adesse*, frequens Pindaro; et *Μοῖρα ἵσπιται* etiam Pyth. x. 26. *μοίρας* pro ipsis hominum fatis poetæ dici posse non puto; sed tum *μοῖρα* sollenne est. Alioqui jungi possent: *Invoco Clotho et sorores, ὥστε τὰς μοίρας* (fortuna Lamponis) *σπίσθαι*, vel *ἵσπισθαι, ἱφιτμαῖς, ejus votis respondeat*. Sensum bene reddidit Schol. [28. f. *ἵμμεν*. *Ex Schedis.*]

18. *βάλλιτ'* l. *βάλλιτε* l. *βάλλιται*.

20. *Lampon in hisce studiis consenescere cupit.* *ἀντιάσαις* potest et ad sequens referri, *δίξασθαι ἀντιάσαις* h. *ἀντιάζειν καὶ δίχεσθαι ἐν τοιαῖσδε ὀργαῖς*. et *ἀντιάσαις τοιαῖσδε ὀργαῖς* jungi potest: *hic studiis utens, in iis versans.* [*excipere senectutem et mortem. Ex Schedis.*]

24. *Κλωθὼ κασιγνήτας τε, Μοίρας — ἵσπισθαι ἱφιτμαῖς*, exaudire preces.

27, 28. *Esse mihi legem immutabilem.*

Τέθμιόν μοι φαμὶ σαφέστατον εἶναι,
Τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον
Ῥαινέμεν εὐλογίαις.
Μυρίαι δ' ἔργων καλῶν
Τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι,
Καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν,
Καὶ δι' Ὑπερβορέους. οὐδ' ἔστιν οὕτω
Βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις,
Ἄτις οὐ Πηλέος αἰεὶ κλέος
Ἥρωος, εὐδαίμονος γαμβροῦ θεῶν·

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Οὐδ' ἄτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα
Καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
Ἄγε σὺν Τιρυνθίοισι
Πρόφρονα σύμμαχον ἐν Τροίαν,

29. ἐπιστείχοντι legit Benedictus sine caussa idonea. 32. ἐν σχερῷ recte scriptum statim in Rom. Aldus: ἐν χερῷ. v. sup. ad Nem. i. 106. Bene Schol. ἑδαὶ μεγάλαι (nam ἑκατόμπιδοι ex πέδον pro ποδῶν, *centum pedes lata*, Il. ψ. 164.) καὶ κατὰ τὴ ἐξῆς φέρονται, *per totum terrarum orbem*, v. 33, 34. 33. πέραν invexit Romana. πέραν Cratandrinam tantum habere, perperam prodit Schmidius; sed ita Ald. tum Steph. altera cum omnibus edd. quæ inde fluxerunt. Fuit Porphyrii liber περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον τοῦ Νείλου πηγῶν, ut ap. Suidam lectum. Non potuit hic locus satis materiæ suppeditare; et debuere esse alia loca in carminibus perditis. 36. Πηλέος Ald. Πηλείδης Romana induxit; ad idem redit utrumque, est enim synizesis facienda. Argutatur Pauw, ne Schmidius usquam sapere videatur.

De re vid. ad Isthm. v. 24. sq. *laudare Æacidas, quotiescunque hanc insulam attingo*, mentionem ejus facio. L. Ὕμμι δ'.

31. Latissime fama rerum ab Æacidis gestarum sparsa est per orbem terrarum. Similis locus Nem. vi. 75. sq. κλίνθαι, quibus factorum clarorum gloria diditur: ut sup. iv. 2. ἑκατόμπιδοι simplic. *latæ*. ἐν σχερῷ, *continuo tractu*, de viis continuis. τέτμηνται pro sunt. καὶ πέραν N. καὶ—usque ad extremum Austrum et Septentrionem, ut sup. ii. 61, 62. Similiter Euripid. Androm. 650. 1.—35. παλίγγλωσσος, τὴν γλῶσσαν ἀλλόκοτος. πόλις pro populo. 36. ἄϊει, ut ἀκούει, novit, ex auditu tenet.

Ἥρωσι μόχθον, Λαομεδοντί-
αν ὑπὲρ ἀμπλακίαν,
Ἐν ναυσὶν Ἀλκμήνας τέκος.
Εἶλε δὲ Περγαμίαν, πέ-
φνεν δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων
Τ' ἔθνεα, καὶ τὸν βουβόταν οὔρεϊ ἴσον,
Φλέγραισιν εὑρὼν, Ἀλκυονῆ,
Σφετέρας δ' οὐ φείσατο
Χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς

A. β'. K. ιγ'.

Ἡρακλέης. ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων
Ἐς πλόον κάρυξε πάντων δαινυμένων.

42. ἐς Τροίαν ἦ- editi ante Schmid. jugulato metro. Idem ἐς Τροΐαν, ut ipsum dactylum haberet. 42. μόχθων Steph. intulit et σύμμαχον junxit. Sed Troja est ἥρωσι μόχθος. Mox vel synizesis facienda in Λαο, vel legendum, quod Schmid. conjicit et Pauw præfert, Λαμιδοντί-. 45. εἶλεν δὲ ante Schmid. 47. οὔρεϊ tribrachys pro trochæo, vel scrib. οὔρει, ac potius ὄρεϊ. v. ad 10. 49. Parva mutatione liberari possit sententia: εἶλε—πέφνε δὲ—τ' ἔθνεα· καὶ τὸν βουβόταν—εὑρὼν Ἀλκυονῆ, Σφετέρας οὐ φείσατο νευρᾶς Ἡρακλέης. 52. κύρησε Ald. possit sic jungi: κύρησε καλέων, ἴσυχε καλῶν, sed metrum repugnat. κήρυσε Rom. emendate κήρυξεν Crat. etsi debuit κάρυξε a Pindaro efferri. Exponi potest varie: vel καλέων ἐκάρυξε simpl. pro ἐκάλει, vel κάρυξε simpliciter dictum est pro ἔφη. Tum πάντων suspectum, etiam Pauwio, qui conjecit, quod et nobis in mentem veniebat: κήρυξεν ἀστῶν δαινυμένων. Ex Schol. apparet, jam olim Aristarchum cum aliis hæsisse in hoc loco, quem inter splendidissima Pindari refero. Herculem intellige se

42. μόχθον sc. οὖσαν. ἀμπλακία h. l. fraus.

45. εἶλε δὲ Hercules. σὺν κείνῳ Telamone ex 39. πατρός. *Meropes* Coi Nem. iv. 42. ubi et 44. Alcyoneus. v. Apollodor. Not. pag. 71. 49. ὃν ἔπεφνε σὺν ὅστῳ.

48. Præstat post Ἀλκυονῆ minorem interpunctionem ponere pro majore, quæ olim erat, et continuare sententiam usque ad Ἡρακλέης. 49. οὐ φείσατο νευρᾶς τόξων, adhibuit arcum et eum trajecit sagitta.

51. Ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων ἐς πλόον, κάρυξε πάντων δαινυμένων. *Sed tum, cum Telamonem vocabat ille* (Hercules) *ad societatem navigationis, dixit inter omnes qui convivantes aderant, in medio convivantium.* Sequentia sunt in parenthesi; et redit ad ea, quæ κάρυξε, *dixit*, v. 60. ὁ δ'—αὔδασε. Venerat in insulam Æginam Hercules, ut ad expeditionem in Laomedontem invitaret Telamonem: χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον 39. profectus Tirynthe, ubi copias collegerat, ut e v. 40. apparet.

Τὸν μὲν ἐν ῥινῷ λέοντος
Στάντα κελήσατο νεκταρέαις
Σπονδαῖσιν ἄρξαι παρτεραίχμαν
Ἀμφιτρυωνιάδαν,
Ἄνδωκε δ' αὐτῷ φέρτατος
Οἰνοδόκον φιάλαν χρυ-
σῷ περφικυῖαν Τελαμών.
Ὁ δ' ἀνατείνας οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους
Αὔδασε τοιοῦτον ἔπος· εἰ

conferre ad Telamonem, ut ad navigationem secum suscipiendam eum invitet. Ingressus domum Telamonem invenit epulas celebrantem: (ut fere fit in heroum vita. Sic Telemachus Nestorem Odyss. γ. 32. sqq. et Menelaum Od. δ. 3. sqq. offendit) adstat repente heros leonis spoliis indutus. Pro veteris vitæ more, ex Homero satis noto, statim Telamon offert hospiti, antequam cum ceteris accumberet, pateram vino plenam, ut libationem faciat (vide v. c. Od. γ. 41. sqq.) et bibat, tumque ipse accumbat mensæ. Libando heros facit vota ad Jovem patrem, ut Telamoni, qui adhuc domum habebat prole vacuam, eaque de caussa navigationis societatem detrectare poterat, filius nascatur. Hac narratione utitur poeta, ut simul de Ajacis virtute judicium et existimationem faciat. Esse eam ex Μεγάλαις Ἠοίαις Hesiodi petitam, Scholiastes auctor est. Occurrit quoque ap. Apollod. iii. 11, 7. Tzetz. ad Lycophr. 455. et Schol. Sophocl. Argum. Ajac. 849. Paullo aliter fabula fuit tractata ab aliis, ut jam natum Ajacem leoninis exuviis involutum manu sustulerit et preces fecerit Hercules: (v. Lycophron v. 455. sqq. Schol. ad Iliad. ψ. 821. repetiit Philostr. Heroic. xi. 1.) quod argumentum nobilis in Hortis Vaticanis signi ex marmore, quod Commodum cum puero manui insidente vulgo edebant, esse Winkelmannus Monument. inedit. tom. i. pag. XCIX. conjectabat: idemque numis expressum Juliæ Domnæ et Anthemii. Venia esto, in tam longo per salebrosos criticæ anfractus cursu semel nos ad amœniora viridia de via deflexisse. 54. κιλήσαντο Ald. quod vel metrum refellit. 60. ὁ δ' ἀνατείνας pro ἀντ—, metro exigente, Schmid. 61. τοιοῦτόν τι ἔπος invexerat Rom. τοιοῦτόν τ' metro quidem consentaneum, sed copula importune adnexa, ex Aldo repetiit Schmidius. τοιοῦτό τι ἔπος Mingarellus; posse enim iambicum in tertia sede habere dactylum pro spondeo. Sustuli insertum male τ'. forte fuit quoque τοιοῦτο ἔπος, cum hoc olim per digamma pronuntiatum fuerit.

58. Præclare seqq. narrata propter ἐνάργειαν. 55. σπονδαῖσιν ἄρξαι. exquisitius ἄρξαι absolute σὺν σπονδαῖς, pro vulgari ἄρξαι σπονδῶν. Mox φιάλαν χρυσῷ περφικυῖαν int. *auream asperam signis*, anaglyphis. Mirum in hoc hæsisse Aristarchum in Schol. Sequentia a v. 60. puta poculo in manus sumto inter libandum ab Hercule stante pronuntiari. 61. Fecit has preces. 63. Θυμῷ θέλων, *propitius*.

Ποτ' ἐμὰν, ὦ Ζεῦ πάτερ,
Θυμῷ θέλων ἀρὰν ἄκουσας,

Ε. β'. Κ. ιά.

Νῦν σε, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις
Λίσσομαι παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας
Ἀνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἀμὸν,
Μοιρίδιον τελέσαι·
Τὸν μὲν ἄῤῥηκτον φυὰν,
Ὥσπερ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται
Θηρὸς, ὃν πάμπρωτον ἀέθλων
Κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέᾳ· θυμὸς δ' ἐπέσθω.
Ταῦτ' ἄρα οἱ φαμένῳ πέμψεν θεὸς
Ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν.
Ἀδεῖα δ' ἔνδον μιν ἔκνιξεν χάρις,

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Εἶπέν τε φωνάσαις ἅτε μάντις ἀνήρ·

63. *ὐχὰν* conj. Schmidius primam in *ἀρὰν* brevem esse videns in loco, quem Antithetici longa syllaba explent. Est tamen colon Iambicum. 64. *θερσεσίαις* Rom. Brub. 66. *ξεῖνον ἀμὸν*, sc. *γινησόμενον τὸν παῖδα*, nondum concoquo: etsi video esse quod in altera veteris Grammatici ratione non minus desideres: *καὶ λίσσομαί σε τὸν ἀμὸν φίλον Τιλαμῶνα τυτυχῆ τιλέσαι.* Malim usquam legi: *Ἀνδρὶ τῷδε, ξείνῳ ἀμῷ*, quod corrumpi potuit inter cetera quarto casu posita. Mox probem etiam: *τὰν μὲν—φυάν*, ut sit; *ἄῤῥηκτον μὲν (κατὰ) τὰν φυὰν, ὥσπερ* etc. *θυμὸς δ' ἰσθένω, animi virtus et fortitudo par esto corporis robori.* 69. Argutatur Pauw. *ὥσπερ τόδε δέρμ', ἅ μ' ἂν περιπλανᾶται.* Quod poeta posuit, exquisitioris artis et vere lyricum est. Pro *μι νῦν* Ald. et Rom. cum Brubach. corrupte *μίμνω*. In Crat. Ceporinus emendavit *μίμνων*. hoc Morell. sequitur. *μι νῦν* præclara est Stephani emendatio. 74. *αἰ δῖα* Ald. *αἰδῖα* Rom. Brub. emendatum in Crat. *χαρὰ* pro *χάρις* videtur legisse Schol. saltem ex interpretamento. *χάρις* est *voluptas*. 75. *φωνήσαις*. at alibi *φώνασι, φωνάσας*.

64. *λίσσομαί σε τιλέσαι ἀνδρὶ τῷδε παῖδα μοιρίδιον, dare ei prolem a fato impetratam. ξεῖνον ἀμὸν*, v. V. L. et 68. haud dubie *τὰν μὲν—φυάν*.—69. *ὥσπερ*—. Ornata fabula ab aliis. v. Lycophr. 455. sq. Forte jam tum spem prolis ex uxore suscipiendæ habebat.

Ἔσσεταί τοι παῖς ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών.
Καί νιν ὄρνιχος φανέντος
Κέκλευ ἐπώνυμον εὐρυβίαν
Αἴαντα, λαῶν ἐν πόνοις ἔκ-
παγλον Ἐνυαλίου.
Ὣς ἄρα εἰπὼν αὐτίκα
Ἔζετ'. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πά-
σας ἀγήσασθαι ἀρετάς.
Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, Μοῖσα, ταμίας
Πυθέᾳ τε κώμων Εὐθυμένει
Τε. τὸν Ἀργείων τρόπον,
Εἰρήσεταί που κ' ἐν βραχίστοις.

A. γ'. K. ιγ'.

Ἄραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου
Τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας,

78. Κίκλιτ' pro κίκλιτε manifeste turbat sententiarum et verborum ordinem. Legendum cum Melanchthone et Pauwio κίκλιτ vel κίκλιε. Ad Telamonem conversus loquitur Hercules. Infantiam grammaticæ vides in etymologia nominis Αἴαντος ab αἰτέω. aliud exemplum in Iamo v. Ol. vi. 93. sq. 81. ταῦτα pro ἄρα conj. Schmidius: recte monet Pauw, in ἄρα primam esse ancipitis usus. 83. ἀγήσασθ' Ald. metrum trochaicum vel sic laborat in prima sede: nam α in ἀγήσασθαι ex ἠγήσασθαι longum est. Vidit et Schmidius. Pauw emendat: -σας διαγάσασθ' ἀ. (ex Schol.) vel -σας τοὶ ἀγήσασθ' vel -σας ἀφαγήσασθ' ἀ. Mingarell. probat -σας τοὶ vel -σαρ ἀναγήσασθ' ἀ. 84. Et hoc colon trochaicum ægrotat. Schmid. Φυλακίδᾳ γάρ ἑ' ἦλυθον, Μοῖσα, ταμίας. Pauw: Φ. γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, τ. Leniore utique medicina Φ. γὰρ ἦλυθον, Μοῖσα Benedict. et Mingarell. 87. πα pro πεν Ald. nec deterius, judice quoque Pauw. κ' is debet esse pro καὶ ἐν. poterat scribi κἀν βρ. 88. ἀπὸ παγκρατίου. Sequitur ἀπ' Ἰσθμοῦ. Noli conjicere ἐπὶ παγκρ. Nam non ita dicitur; sed εἶπη ἐξ, ἀπὸ, π. Nem. ii. 30.

78. Jung. ἐπώνυμον ὄρνιχος φανέντος— (παρὰ) λαῶν (alias ἀνδρῶν. Hesiod. Sc. H. 330. φίλτατε λαῶν.) ἔκπαγλον ἐν πόνοις Ἐνυαλίου.

86. τὸν Ἀργείων τρόπον. Aiunt, pro Laconibus. Atqui et Argivi hac laude floruere. v. Schol. qui e Sophoclis Ὀδυσσ. μαινομ. Μῦθος γὰρ Ἀργολικὸς συντίμιος βραχύς.

89. (τὰς μὲν) τρεῖς. 91. vel carminum argumenta præbuere suis factis, vel carminibus vere celebrati fuere. — 92.

Ἀγλαοὶ παῖδές τε καὶ μά-
τρωες. ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς φάος οἵ-
αν μοῖραν ὕμνων; τὰν Ψαλυχι-
δᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων
Ἄρδοντι καλλίστᾳ δρόσῳ.
Τόν τε Θεμιστίου ὀρθώ-
σαντες οἶκον, τάνδε πόλιν
Θεοφιλῆ ναίουσι. Λάμπων δὲ, μελέταν
Ἔργοις ὀπάζων, Ἡσιόδου
Μάλα τιμᾷ τοῦτ' ἔπος,
Τοῖσί τε φράζων παραινεῖ,

E. γ'. K. ια'.

Ξυνὸν ἄστει κόσμον ἐῷ προσάγων.
Καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται·
Μέτρα μὲν γνώμᾳ διώκων,
Μέτρα δὲ καὶ κατέχων.
Γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν.

91. Schmidius et Pauwius μά- τρως emendant: nam de uno modo Euthymene agitur. Nisi -τρωις per synizesin est efferendum, et poeta doctius loquendi genus, pluralem pro singulari, sequutus est. ἀνὰ δ' ἄγαγον etiam Schmid. pro ἄν δ'. 92. Pro Ψαλυχια- δᾶν Schmidius ad formam antitheticorum: male ob id habitus a Pauwio; λυχι, ait, pro una longa posita videri possunt. 101. ἄστει binis syllabis Schmid. pro —ι. Probat quoque Pauw; uti mox v. 102. ξένων, pro ι, utrumque metro exigente. 104. κατέχων, obscure: vi oppositi suppl. ἔργῳ καὶ πράξει.

Psalychidas tribules illustrarunt multis hymnis, scil. quos poetæ condiderant in Lamponis filiorum victorias.

95. *Etiam Themistii, avi materni* (v. ad v. pr.) *stirpem illustrant sua gloria*: quæ in eos redundat.

98. Hesiodi dictum erat: μιλίτη τοι ἔργον ὀφέλλει. Lampon igitur τιμᾷ, *probat, laudat, id, continuo ipse se pugilatu exercens,* (ὀπάζων μιλίταν ἔργοις) *et filios adhortans,* φράζων, *recitans, repetens dictum.*

104. μέτρα κατέχων videtur esse *tenaciter, perseveranter tuendo*, moderationem, æquitatem, servando. Non male Schmidius conj. subesse et in his aliud Hesiodeum: μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.

105. Γλῶσσα—l. cum Schol. οὐδὲν προπετῶς φθέγγεται. l. consentit oratio cum animi sensu.

Φαίης κέ νιν ἄνδρ' ἐν ἀεθλητᾶσιν ἔμμεν
Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις,
Χαλκοδάμαν ἀκόναν. πίσω σφε Δίρκας
Ἁγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι
Χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέ-
τειλαν παρ' εὐτειχέσιν Κάδμου πύλαις.

106. ἰν ἀιθληταῖσιν legi metrum jubet p. ἀθλη—. sicque Schmid. et Pauw. νὶν ἄνδρα vix sanum. v. Not. 108. Erat σ' interpositum, χαλκοδάμανθ' ἀκόναν. Jungenda tamen sunt Ναξίαν χαλκοδάμαν ἀκόναν. Similis lapsus sup. Nem. ix. 37. ubi ἀνδροδάμη Ἐριφύλη. Porro πίσω γε Etymol. M. in Πίσα. sed σφὶ, αὐτοὺς, *carmine Thebano irrigaba*. Mingarellus suspicabatur fuisse scriptum πίσα, h. e. ἐπότισα, *irrigavi*. Nam carmen jam est finitum. 111. παρ' ἰυτιχέσιν legendum, cum ν, ut Pauw quoque monuit. ἰύτυχέσι Ald.

106. *Dicat aliquis, eum virum esse idem inter athletas, quod est cos inter lapides;* eodem loco — quo — puto, quatenus acuit, alit, accendit aliorum studia. Non satisfaciunt Scholia in explicando νὶν ἄνδρα. Bene quidem memini usum crebriorem τοῦ μὶν et τὶν in Pindaro risum movisse Aristophani Avib. 931. et posse forte per appositionem dictum esse νὶν, τὸν ἄνδρα. Ferri tamen hoc in lyrico vix potest, cui otiosis vocabulis uti minime licet. Nec uti licet v. c. simili exemplo in Argonaut. Orph. 729. ὃν δὴ Καλλίχορόν μιν ἐπώνυμον οἱ καλέουσι. Est enim probabilius verba esse contaminata in hoc et illo. Si νὶν verum est, ἄνδρα est intrusum. Si ἄνδρα tenes, τὸν ἄνδρα scribam: φαίης κε τὸν ἄνδρ' ἐν ἀιθληταῖσιν ἔμμεν Ναξίαν—χαλκοδάμαν ἀκόναν. *acuentem alios ad studium pugilatus.* Vix tamen probabile sic νιν irrepsisse. Immo vero fuit: φαίης κέ νιν ἀνδράσιν ἀθληταῖσιν ἔμμεν N.

108. πίσω σφι Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ erit novum inventum, si est, *ego illis potandam præbebo aquam e fonte Musarum:* pro, *eos celebrabo.* Forte tamen est idem illud, quod jam aliquoties vidimus, sive *a libatione petitum:* ῥαίνειν ὑλογίαις sup. v. 30. καταστίνδειν ἀοιδαῖς v. 13, 14. sive *ab irrigandis agris*, ut sup. v. 94. ἄρδειν Χαρίτων δρόσῳ. conf. Nem. vii. 90. sq. adeoque simili exemplo πίειν (διὰ τὸ) ὕδωρ Δίρκας σφι, (tres illos, patrem cum duobus filiis,) est *irrigare*, ut ποτίζειν. ῥοὰς Μουσᾶν dixerat N. vii. 17. Suaviter autem carmen Thebis factum comparat cum fonte Musis sacro, Dirce, ante Thebas.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ζ'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗ ΘΗΒΑΙΩ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

ARGUMENTUM.

Vetustis Thebarum laudibus memoratis, subsistit in Strepsiadæ victoria Isthmiaca—27. tum in avunculo, qui in pugna occubuerat—53. redit inde ad victorem, e cujus successu voluptatem ipse capiens præsenti felicitate frui se velle asseverat.

Σ. ά. Κ. ή.

ΤΙΝΙ τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα,
Καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεὸν
Εὔφρανας; ἦ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον
Δαμάτερος ἀνίκ' εὐρυχαίταν
5 Ἀντείλας Διόνυσον; ἢ

Strepsiades Thebanus ex matre Diotimi filia avunculum habebat cognominem, qui in pugna occubuerat. v. inf. 34. sqq. et Not. ad 41.

1. Mirum vero, poetam, Corinnæ moniti oblitum, iterum, et multo magis quam Nem. x. non manu, sed ὅλῳ σῷ θυλάκῳ fabulas sevisse: v. Plutarch. de glor. Ath. p. 348. Fragm. Pind. pag. 44, 45. Ὦ μάκαιρα Θήβη, diva,

Χρυσῷ μεσονύκτιον
Νίφοντα δεξαμένα
Τὸν φέρτατον θεῶν,

A. ά. K. ή.

Ὁπότ' Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις
Σταθεὶς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς;
Ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς;
Ἢ ὅτ' ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;
Ἢ Σπαρτῶν ἀναμαντολογ-
χᾶν; ἢ ὅτε καρτερᾶς
Ἄδραστον ἐξ ἀλαλᾶς
Ἀμπεμψας ὀρφανὸν

E. ά. K. ή.

Μυρίων ἑτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον;
Ἢ Δωρίδ' ἀποικίαν ἀνίκ' ὀρθῷ

11. Non respondet versus, quem Asynartetum prodit metricus, gemellis reliquorum colon. Schmidius refinxit v. 10. Ἡρακλείοισι γο- 11. ναῖς; ἢ ὅτ' ἀμφὶ Τειρεσίαο βουλαῖς; Benedictus: ἢ ἀμφὶ Τειρεσία πυκναῖσι βουλαῖς. Oxonienses ὅτ' tantum omisso colon restitui putabant: quod non assequor. Pauw trajectione facta: ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς restituit. Præstat sic ἢ ὅτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς. Est ἢ ὅτ' una syllaba efferendum. 12. ὅτ' ejecit Schmid. Ita Benedictus quoque et Oxonienses versui consulendum censent. Sed ἢ ὅτ' in utroque versu in unam syllabam coalescit. Pauw mavult pro binis brevibus numerare. 17. Retinuerunt Oxonienses Schmidianam lectionem ad similium colon formam factam. Μυρίων ἑταίρων εἰς Ἄ. ἵ. ubique legitur, Pauw ait, recte in antispastico. 18. Laborat metrum. Vulgo ἀνίκ' ἐ.

dea. [5. ἢ (μάλιστα εὐφρανας) δεξαμένα —, ἐπότνι —. *Ex Schedis.*] In v. 6, 7. *aureus imber*, cum quo ad Alcmenam venit, fidem facit, fabulam non aliunde esse natam, quam quod a vetere poeta adventus Jovis hoc ostento erat ornatus. Inde et natales Minervæ simili prodigio ornati Ol. vii. 64. 89. nec Jupiter primo aliter ad Danaen forte accessisse narratus, nisi aureo cum imbre, ut numen testatum fieret. Hoc postea poetæ aliis modis inverterunt.

9. σταθεὶς ἐν θυρέτροις, *ingressus ædes*, ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς. h. ἐπὶ τὴν γονὴν, γένεσιν, Ἡρακλέους. 11. ἢ (μάλιστα εὐφρανας θυμὸν τιὸν τόκῳ) ὅτ' (εὐφρανας αὐτὸν) ἀμφὶ Τειρεσίαο βουλαῖς pro διὰ βουλῶν. βουλαὶ autem pro μαντεῖαι. v. ad Isthm. viii. 68. Mox 13. permutat cum casu secundo: Σπαρτῶν (ἵππια) pro ἀμφὶ Σπαρτοῖς.

18. Ægidæ, qui e Thebanis fuere,

Ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ
Λακεδαιμονίων, ἕλον δ' Ἀμύκλας
Αἰγεῖδαι σέθεν ἔκγονοι,
Μαντεύμασι Πυθίοις;
Ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εὖδει
Χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί,

Σ. β'. Κ. ή.

Ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον
Κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγέν.

Aldus: οὔτινα ὁ. Rom. οὔτιν' ὁ. Cratandr. ἠνίκ' ὁ. ex Scholiasta, in quo est ὅτι. Ut metro subveniret, refinxit ἠνίκα ἐρθῷ Schmidius turpi cum hiatu. Excidit puto particula, cum esset ἀνίκ' ἄρ' ὀρθῷ. 21. Aldus corrupte: Αἰδιῖδαι, et olim nonnulli indocte Ἀργεῖδαι scripserant: v. Scholia, in quibus plura falso et inepte tradita Iutpp. transversos egerunt. Αἰγιμίδαι novavit Schmidius, male, si quid usquam. Nam de Ægimio (de quo v. Pyth. i. 124. v. 96.) hic non agitur, sed de *Ægidis*, qui Heraclidas in Peloponnesum redeuntes sequuti sunt, cum hi Ægidas in partes vocare a deo jussi (hinc μαντεύμασι Πυθίοις v. 22.) in itinere per Bœotiam facto in sacrificantium cœtum incidissent, audivissentque Ægidas esse, quæ Thebanorum tribus erat. vid. sup. ad Pyth. v. 99. ibique Schol. ex Ephoro. Amyclis consederant Ægidæ. Potuit vel sic Spartæ tribus haberi Ægidarum, quam Herodot. iv. 149. memorat, ubi tamen a seriore quodam Ægeo, Theræ nepote, Œolyci filio, nomen accepisse traditur. conf. Pausan. iii. 15. pag. 245. 23. ἀλλὰ γὰρ jungo. Alii aliter. 25. ὅ, τι primum Cratandrina pro ὅτι emendavit. 25, 26. Ut vulgo hæc accipi video: *ὅ τι μὴ ἵξίκηται σοφίας ἄωτον ἄκρον, ejus rei, quæ non ad sapientiæ summum florem*

Heraclidis ad Peloponnesum occupandam proficiscentibus comites se adjunxerant, iisque in Laconica in ditionem redigenda operam præstiterant. v. sup. ad Pyth. v. 99. ibique Schol. ex Ephoro. Itaque Ægidæ ἀτυχίαν Δωρίδα Λακιδαιμονίων ἵσταντας (nunc deæ Thebæ tribuitur, adeoque ἵσταντας) ἐν σφυρῷ, ἐπ' ἀσφαλοῦς, *in tuto constituerant*: ut jam Lacedæmone Heraclidæ certas sedes haberent.

20. Ἕλον δ' Ἀμύκλας proprie est accipiendum: *expugnarunt Amyclas*; nam vere id factum. v. Exc. ad Virgil. Æn. x. 564. Agrum Amyclæum Philonomo assignatum fuisse, præter Strabonem ex Ephoro tradiderat quoque Nicolaus Damasc. Exc. p. 445. Volebat pergere poeta: *enimvero hujus rei obscura est memoria, quia carmine non celebrata est.* Mutavit hoc in sententiam: Ἀλλὰ γὰρ παλαιὰ χάρις, *decus, fama.* ut sup. Isthm. iv. 37. De v. 25, 26. verborum junctura recte, puto, statuo: ἀμνάμονές εἰσι βροτοὶ (ἐκείνου) ὅ τι μὴ (τὸ) ἄωτον ἄκρον σοφίας (*præclara aliqua ars poetæ*) ἵξίκηται ζυγὸν (ζυγῶν, *assequuta fuerit, ut innectat carminibus*) κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖς, pro ἐνζεῦξαι ἔπεσιν. ζεῦξαι μέλος ἐγκωμίοις dixerat Nem. i. 10. et ζεῦξαι τέλος Χαρίτων Isthm. i. 7. Ergo et ζυγὸν pro ζυγῶν τι ἔπεσιν, et pro hoc ἐπέων ῥοαῖς.

Κώμαζ' ἔπειτ' ἄρ' ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ
Καὶ Στρεψιάδᾳ. φέρει γὰρ Ἰσθμοῖ
Νίκαν παγκρατίου, σθένει
Τ' ἔκπαγλος, ἰδεῖν τε μορ-
φάεις· ἄγει τ' ἀρετὰν
Οὐκ αἴσχιον φυᾶς.

Α. β'. Κ. ἡ.

Φλέγεται δ' ἰοδοστρύχοισι Μοίσαις,
Μάτρωΐ θ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλος,

pervenerit, ζυγὶν κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν, inclitis carminum fluxibus copulata, ut ζυγὶν participium sit: dura est oratio et sententia vix expedita. Accipiendum ζυγὶν est pro ζυγεῖν, et sensus est, quem in Nota apposui. *Obliterantur prisca decora* (παλαιὰ εὖδοι χάρις,) nisi carmine celebrata fuerint. Ita videtur quoque accepisse verba usus inter Schol. ἀμνήμονες δὲ καὶ οἱ ἄνθρωποι γίνονται τούτων, ὅταν μὴ τὸ τῆς σοφίας ἄκρον ἀπάνθισμα ἐπιχαυλάζῃ καὶ ἐπαίνοις ἐπιζεύξῃ. 26. ῥοαῖς in notis ab Oxon. excusum. Sed ἐπέων ῥοαὶ verum est. Sic Nem. vii. 17. Μουσῶν ῥοαί. ζυγὶν an ζύγιν pingas, nil interest. 27. ἔπειτ' ἐν ἀ. invexit editio Romana depravatum: quod et Schol. in suo repererat. Schmidius ex Aldina restituit ἔπειτ' ἄρ' ἀ. Potuisse depravationem nasci ex scriptura ἔπειτεν suspicatur Pauw. [ἔπειτι Boeckh. Comment. pag. xiv. *Ex Schedis.*] 31. μορ- φάεσσ' Rom. cum Schol. Brubach. et Morell. Emendarunt Crat. Steph. φυᾶς recte de corporis specie accipit Pauw. cf. Ol. viii. 24, 25. Nem. iii. 32, 33. 33. ἰο- δοστρύχοισι præclara est Schmidii emendatio, quam metrum postulat. Vulgo ubique legitur Scholion: ἰοπλοκάμοισι. 34. Μάτρωΐ θ' Schmid. ut brevem syllabam haberet, quam metrum nec desiderat. v. Pauw ad v. 2. δίδωκε suspec-

27. κώμαζε. Vix commode ad Theben potest referri; multo minus ad Musam, quæ non est memorata. Saltem se alloqui videri potest, ut solet pro κωμάσω.—31. Grammatica ratio hæc esse videtur: οὐκ αἴσχιον (nec minus, nec deterius) φυᾶς (quam corporis speciem) ἄγει (ἴσχει) ἀρετὰν (virtutem animi). Sane nunc sententia æquipollet, si idem dixeris: ἀρετὰν οὐκ αἰσχίονα φυᾶς, aut si ipse ἀρετὰν esset οὐκ αἰσχίων φυᾶς, animi pulcritudine æque commendabilis quam corporis.

33, 34. *Illustratur jam carminibus, et avi materni memoriam illustrat.* Hanc sententiam v. 33, 34. inesse necesse est; verum in altero versu laboramus. Debet esse junctura: Strepsiades δίδωκε κοινὸν θάλος μάτρωΐ ὁμωνύμῳ. Schol. τῷ μήτρωϊ τὴν τῆς νίκης εὐδοξίαν καὶ ἡδονὴν παρέσχετο. Bene; modo esset κοινὸν κλέος, aut si docuisset τὸ θάλος ita dici pro *gloria, decus*. Si itaque τὸ θάλος nunc pro *flore*, adeoque pro *decore, ornamento* dictum esse debet, nove ita dictum erit. Nam alioqui non occurrit dictum nisi de *fronde, ramo*. Supra i. 94. ἔρνος victor tenet manu. Potest etiam esse *corona frondea: hanc victor communicat avo*: δίδωκε κοινὸν, h.

35 Χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξε·
Τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.
Ἴστω γὰρ σαφὲς, ὅς τις ἐν

tum habeo: est enim tenue, nec satis ad sensum idoneum. Forte δίδορκε fuit: *decus et splendor ex hujus Strepsiadæ ornamentis redit ad nomen et memoriam avunculi cognominis*, (Strepsiades etiam ille dictus) qui pugna cecidit: Nem. iii. f. τὶν ἀπὸ Νιμέας δίδορκεν φάος, *tibi lucet, affulget decus ex Nemea victoria.* Nem. ix. 98. δίδορκε παιδὶ Ἀ. φίγγος. v. Notam. Ceterum ante Schmid. omnes distinguebant: κοινὸν θάλος χάλκασπις. ᾧ π. 35. π. μὲν ἄρ' ἔμιξε Ald. 36. Τιμᾷ δὲ inter veteres aliqui legerunt ap. Schol. τῇ δὲ τιμῇ τοῖς ἀγαθοῖς ἰσοῦται. Dubitatur, ἀγαθοῖς sitne ex οἱ ἀγαθοὶ, an ex τὰ ἀγαθά. præstare hoc alterum; sic enim accommodatius esse ἀντίκεινται, judicabant Pauwius et Mingarellus: *fortibus factis proposita est gloria.* 37. sq. Dolendum est, tam præclarum, qui sequitur, locum corruptelis esse contaminatum. Jungenda primum ἴστω γὰρ σαφὲς (pro σαφῶς)—γενεᾷ μ. κ. αὔξων. Pauw propter concursum participiorum malebat αὔξειν. perperam. Nam alterum, per participium, est doctius. v. Not. v. 38, 39. νιφάδα et χάλαζα αἵματος de pugna, ut sup. Isthm. v. 63, 64. ubi etiam χαλαζάεις φόνος. Tum 39, 40. πρὸ φ. πρ. Schmid. perperam: nam ἀμύνεται (*propulsat*) τίς τι πρός τινος, *ab.* At colon 41. manifeste corruptum. ἀμύνων turpiter insedit locum vocabuli, quod vim habebat similem. Schmid. λοιγὸν ἰξιλάων conjiciebat, non satis feliciter. Schol. habet: ἐναντίον φέρων ὄλεθρον τοῖς πολεμίοις. Eandem sententiam expresserat Nem. ix. 91. Pauw totum locum sic constituit: ὅς τις ἐν ταύτᾳ νιφάδα χαλα-ζᾶν αἵματος πρὸ φίλας Πάτρας ἀμίμεται, Λοιγὸν ἄρ' ἀμύνων (vel Λοιγὸν ἐξαμύνων) ἐναντίῳ στρατῷ Ἀστῶν, γ. Sunt quæ placeant: plura displicent. Mendum alieno loco quærere videtur. Pro ἀμύνων v. 41. requiritur voc. quatuor syllabarum, quod sensum habeat: *vicissim inferens perniciem* hostili exercitui: v. c. ἀντινάγων, ἀντ' ἄγων, pro ἀντία, ἀντίον. Eo ducit Schol. ἐναντίον φέρων ὄλεθρον τοῖς πολεμίοις. Tum ἀστῶν omnes male jungere video cum superioribus; immo vero: αὔξων γενεᾷ μέγιστον κλέος ἀπὸ ἀστῶν, ζώων τε καὶ θανών. Etiam Schol. μέγιστον παρὰ τῶν ἀστῶν κλέος, *bonam*

e. *redundat victoris gloria in avum.* Hoc Catone si contenti sumus, carebimus proposita emendatione δίδορκε, inprimis cum hæc lectio, quod etiam Schneider sensisse videtur, aliam quoque mutationem requireret, φάος pro θάλος. Alias τὸ θάλος de *propagine, progenie* dicitur: verum et hoc alienum ab h. l. Mox 35. ᾧ πότμον Ἄρης ἔμιξε, παρέσχε, ἔπηξε. 36. *Viris fortibus gloria in conspectu posita est.*

37. ἴστω αὔξων. hæc perpetua junctura, pro ἴστω ἑαυτὸν αὔξειν. Nem. ix. 107. ἴστω λαχών. Ol. vi. 12. ἴστω ἴχων. Simile μιμνάσθω στεφανίταν N. xi. 20. et alia. Alibi est sine regimine, ut Nem. v. 87. αὔξειν autem iterum pro ἴχειν de re magna ac præclara. Male autem Schol. de bello Peloponnesio cogitat. Respicit enim poeta antiquiorem pugnam; Marathonia intelligi nequit, nec magis Scolion nobile Ἰὼ Πὰν Ἀρκαδίας in Fragm. pag. 19. et ap. Brunck. Anal. tom. i. pag. 156. nam ei pugnæ Thebani non interfuere, uti nec ceteris præliis cum Persis; quippe ipsi μηδίζοντες. Verum in nostro loco de bellis mutuis inter

Ταῦτα νεφέλα χάλα-
ζαν αἵματος πρὸς φίλας
Πάτρας ἀμύνεται,

Ε. β'. Κ. ή'.

Λοιγὸν ἀμύνων ἐναντίῳ, στρατῷ,
Ἀστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὔξων
Ζώων τ' ἄπο καὶ θανών.
Τὺ δὲ, Διοδότοιο παῖ, μαχατὰν
Αἰνείων Μελέαγρον, αἰ-
νείων δὲ καὶ Ἕκτορα
Ἀμφιάραόν τε, εὐαν-
δέ' ἀπέπνευσας ἀλικίαν

Σ. γ'. Κ. ή'.

Προμάχων ἀν' ὅμιλον, ἔνθ' ἄριστοι
Ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις ἐλπίσιν.
Ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν. ἀλλὰ νῦν μοι
Γαιάοχος εὐδίαν ὄπασσεν
Ἐκ χειμῶνος. ἀείσομαι
Χαίταν στεφάνοισιν ἁρ-
μόζων. ὁ δ' ἀθανάτων

existimationem, quæ a civibus venit. Pro ἀπὸ, quod erat, vett. edd. præter Crat. et Steph. melius scribunt ἄπο. 45. Αἰνείων hic et v. seq. Schmid. ad metrum pro vulg. αἰνίων. cf. Pauw ad v. 69. 49. ἄριστοι Ald. 50. ἴσχον malebat Schmid. propter antitheticos. Sed ferri debet ἴσχον in Iambici princ. In fine Ald. ἰσχάσασιν ἐπ' ἰλπίδι corrupte. 52. Γαιάοχος Ald. cf. ad Ol. xiii. 114. 55. ἁρ. μόσας legit Schmid. ut primam coli brevem haberet; est tamen prima in

Athenienses et Bœotos cogitandum esse videtur, de quibus Herodotus agit lib. v. 77. sqq.

44. Convertit se ad eundem illum μάτρωα, qui in pugna occubuerat. αἰνείων, æmulatus.

50. ἴσχον, ἀνίσχον, sustinuerunt, ἰσχάσασι ἐλπίσιν, in extremo discrimine.

51. ἔτλαν, ἔτλην, ipse Pindarus magnum luctum ex ejus morte suscepit.— 52. εὐδίαν, ex victoria nepotis.

55-68. Non facile est sententiarum

Μὴ θρασσέτω φθόνος,

Α. γ'. Κ. ή.

Ὅ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων
Ἔπαλος ἔπειμι, γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον
Αἰῶνα. θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες·

Iambico. Etsi Schol. quoque ἀρμόσας habet. 56. μὴ θρανείτω, v. Not. 57. ἐφάμερος Ald. sed recte τερπνὸν ἐφάμερον, *jucunda quæ se de die in diem offerunt*, pro vitæ conditione. Scholiastes: τὸ ἐν τῷ βίῳ τερπνὸν τοῦτο ἐπὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν διώκων καὶ θηρῶν.

vinculum enodare. Τὸ τερπνὸν ἐφάμερον aut est *felicitas hujus diei, præsens.* (τὸ τερπνὸν ἐπὶ ταύτης τῆς ἡμέρας γεγενημένον: uti Nem. vi. 10. ἐφαμερίαν πάθμαν, *terminus vitæ, quem μιᾷ ἡμέρᾳ attingimus aut μετὰ νύκτας.*) aut τὸ ἐφάμερον τερπνὸν, *res lætæ quæ in singulos dies obveniunt.* Hom. Od. φ. 85. νήσοισι ἀγχιβαθέσσι, ἐφημέρια φρονέοντες. Philem. Fragm. pag. 322. τὸ γὰρ βρύτιον σκέλος ἐφήμερα φρονεῖ. Ἀθανάτων φθόνος est *Nemesis*, quæ nimis elata et evecta ultra communem modum tanquam ex invidentia evertit. μὴ θρασσέτω, *ne evertat.* vid. paullo post. Jam structura institui potest haud uno modo; sermonis tamen rationi convenientissime sic: μὴ θρασσέτω φθόνος ἀθανάτων (pro *convertet*) (ἐς) γῆρας, ἔς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα, ἅ τε τερπνὸν ἐφάμερον διώκων ἵκαλος ἵκτιμαι. ut διώκων ἵκτιμαι sit ornate pro διώκω τὸ τερπνόν. Ita sensus: *Nemesis ne evertito*, adeoque *incolumem servato ad senectutem et mortem, fructum voluptatis præsentem, quem amplector*, quo fruor. [ἵκτιμαι sc. carmine, celebro in præsenti. *Ex Schedis.*] Superest quæstio de nexu sententiarum cum sequentibus, quæ sic procedunt: 59, 60. *etsi in diversa fortuna constituti, morimur tamen omnes.* 60, 61. sqq. *et immortalitatem appetere velle stolidum esset.* Sequitur adeo, in sorte mortali mortalem acquiescere debere: quam cum declarent duo, fortunæ inconstantia et mors; ad hanc potissimum poeta animum convertisse videri debet. *Servet mihi deus jucunda, quibus fruor, usque ad mortem; nam immortalem vitam appetere velle stolidum esset.* 56. θρασσέτω, alter Schol. ταραττέτω, cum Suida et al. alter συνθρανέτω. hic utique doctius. Est enim a θράω (unde θρύω) θράσσω, Attic. θράττω. v. Timæum Lex. Platon. in ἐνθράττων, cum præstantiss. Interpr. Noster Ol. vi. 164. μὴ θρανέοι χρόνος ὅλβον simili modo dixerat: *ne evertat*, adeoque *utinam sit incolumis ac perpetua felicitas.* 60. δαίμων ἔῦσος, alias ἄνισος, *fortunæ, qua utimur, inæqualitas.* τὰ μακρὰ, τὰ μακρότερα, λίαν μακρὰ, quam ut quis ea assequi possit, (opp. βραχὺς, qui ea assequi nequit) dixit respectu τοῦ ἐφαμέρου τερπνοῦ v. 57. *ea, quæ sunt supra sortem humanam, felicitas perfecta et absoluta.* hoc idem est τὸ γλυκὺ πᾶρ δίκαν, *felicitas quam nefas est appetere*, v. 68. Ea εἴ τις παρκρίνει, τὰ ὑπὲρ ἑαυτὸν, βραχὺς ἐστιν (ὡς) ἐξικέσθαι (ἐς τὸν) χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν, *imbecillus est*, pro, est imbecillior, *quam ut immortalis fieri possit.* 64. De Pegaso cf. Ol. xiii. 130. Iliad. Ζ. 155. Schol. et laudd. ad Hygin. f. 57. Hesiod. Θ. 284. Alludit Horat. iv. 11. 26. sq.—67, 68. *Si quis felicitatem, quæ in ejus sortem haud cadit, prave appetit,*

Δαίμων δ' ἄϊσος. τὰ μακρὰ δ' εἴ τις
Παπταίνει, βραχὺς ἐξικέ-
σθαι χαλκόπεδον θεῶν
Ἔδραν· ὅ τε πτερόεις
Ἐρῖψε Πάγασος

E. γ'. K. ή.

Δεσπόταν ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμοὺς
Ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν
Ζηνός. τὸ δὲ πὰρ δίκαν
Γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.
Ἄμμιν δ', ὦ χρυσέα κόμα
Θάλλων, πόρε, Λοξία,
Τεαῖσιν ἀμίλλαισιν εὐαν-
θέα καὶ Πυθοῖ στέφανον.

60. Δαίμων ἄϊστος vulgo legebatur. At δαίμων δ' ἄϊσος legendum esse cum Benedicto, post Pauwium nullus dubito. Jubet metrum, ducitque eo sententia et Scholion. Sed interpretationem nec Schmidii et Benedicti nec Pauwii probare possum. Longum esset singula persequi. v. Not. 61. sq. Sententiam hanc jam alibi ornavit, Ol. v. f. Pyth. x. 42. sqq. Nem. ix. 109-13. Isthm. v. 17, 18. Eandem Horatius imitatione expressit: *Immortalia ne spares* etc. *Cœlum ipsum petimus stultitia*, et al. βραδὺς conj. Schmidius; sed βραχὺς, μικρὸς, a Schol. bene expositum ἀσθενής. Vulgare esset: ἀνθενέστερός ἐστιν, ἢ ὡς etc. 68. ὅτι Rom. intulit; idque sequitur Schmid. esse dicens: *postquam, quandoquidem.* ὅτι Ald. et Crat. cum Schol. Diremi ὅ τι. sed verum puto ὃ δὴ π. 65. οὐρανοὺς Ald. 68. Laudat Plutarch. aud. poet. 4. 71. τιαῖ una syllaba efferendum. Quidni igitur scribimus σαῖσιν? Mingarell. σαῖς iv. 72. Colon epionicum est mutilum. Schmidius Πυθοῖ scribebat; Pauw paullo elegantius Πυθόθι.

eum acerbus exitus manet. h. e. si quis conditionem, ut Bellerophon, quæ in hominem non cadit, appetit, malum is sibi arcessit. τὸ γλυκὺ πὰρ δίκαν est h. l. cupiditas, appetitio τοῦ γλυκίος stolida. [sine modo ac lege. *Ex Schedis.*] Vides me in loco, de quo nihil licet cum certa fide pronuntiare, modesti interpretis more apposuisse, quæ ex sermonis indole, Pindari more et sententiarum nexu assequutus eram.

ΙΣΘΜΙΑ.

ΕΙΔΟΣ ἡ.

ΚΛΕΑΝΔΡΩ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

(ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.)

ARGUMENTUM.

Calamitate belli Persici liberatos hymnis applicare jubet animum in victoris honorem.—33. Consentaneum esse, ut Thebanus Æginetæ victori gratuletur victoriam, propter communem utriusque gentis originem.—45. Unde in fabulas Æacidarum excurrit, et subsistit in nuptiis Thetidis et Pelei—104. et in Achillis laudibus. — 133. Redit ad victorem, et primo ejus patruelem, et ipsum pugilem victorem, laudat—142. tum Cleandrum.

Διαίρεσις ά. Κ. κβ'.

ΚΛΕΑΝΔΡΩ τις ἁλικίᾳ τε λύτρον
Εὔδοξον, ὦ νέοι, καμάτων,

Cleander, Ægineta, Telesarchi f. (v. 3.), cum aliis victoriis nobilis, inprimisque Nemea, tum Isthmiaca, quam poeta celebrat, proxime a bello Persico et Xerxis

1—12. Ordinem verborum constitue sic: ὦ νέοι, ἰών τις ἀγειρίτω παρὰ πρόθυρον ἀγλαὸν πατρὸς Τελισάρχου, Κλεάνδρῳ ἁλικίᾳ τε λύτρον εὔδοξον καμάτων,

Πατρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχου
Παρὰ πρόθυρον, ἰὼν ἀγειρέτω
Κῶμον, Ἰσθμιάδος τε νίκας
Ἄποινα καὶ Νεμέᾳ
Ἀέθλων ὅτι κράτος
Ἔξευρε. τῷ καὶ ἐγὼ,
Καίπερ ἀχνύμενος
Θυμὸν, αἰτέομαι
Χρυσέαν καλέσαι
Μοῖσαν. ἐκ μεγάλων

copiis deletis: quo vss. 9. sqq. respici tradunt veteres Grammatici. Pancratio vicisse manifestum fit ex v. 145, 6. ad exemplum patruelis Nicoclis, qui et ipse pancratio Isthmia vicerat (v. 134. sq.). Abjudicat carmen Pindaro Dawes Miscell. crit. pag. 55. Sed v. ad calc. Odæ. 1. Κλεάνδρῳ et ἀλικίᾳ Rom. Crat. Brub. Κλεάνδρῳ Ald. et utrumque dativum Morell. restituit; idem ὦ νίοι primus distinxit; antea edebatur: ὠνίοι, quasi ab ὠνία esset. Admodum contaminatum est mendis ultimum hoc carmen, deficientibus quoque ad v. 26. Scholiis. 4. συναγειρέτω Schmid. syllabas colorum respiciens, non metrum Iambicum. Benedictus: διαγειρέτω, quoniam Schol. ἀγειρέτω τὸν ὕμνον. [Heynius in textu comma post πρόθυρον delevit, posuit post ἰών.] 6. Prava erat, si Aldum excipias, omnium edd. et interpretum præter Benedictum interpunctio jam a veteribus recepta—καὶ Νεμέᾳ Ἀέθλων ὅτι κ. ἰ. Etiam Pauw monuit.

ὅτι ἐξεῦρεν ἄποινά τι Ἰσθμίας νίκας καὶ κράτος ἀέθλων (ἐν) Νεμέᾳ. *Ducitor pompa victori: cui et ego hymnum ut condam, poscitur.* Jam sententiæ ornatæ sunt: *Juvenes, cogat aliquis pompam ad ædes victoris.* Male interpungitur v. 4. παρὰ πρόθυρον ἰὼν, ἀγειρέτω. Immo ἰὼν ἀγειρέτω εἰς κῶμον παρὰ πρόθυρον ἀγλαὸν Τελ. Pompa enim victorem deducit domum. Dicitur κῶμος λύτρον καμάτων, idem quod mox ἄποινον, *præmium, compensatio.* Sic Pyth. v. 142. λυτήριον δαπανᾶν. Nem. v. 88. μόχθων ἀμοιβά. Nem. x. 45. πόνων λάθαν. Ducenda pompa in honorem victoris Cleandri. Κλεάνδρῳ ἀλικίᾳ τι forte pro *robore juvenili*: est enim victor pancratio in certamine Isthmiaco et Nemeo. ἄποινα Ἰσθμιάδος νίκας, debebat sequi: καὶ Νεμέας: hoc extulit, καὶ ὅτι κράτος ἐξεῦρε ἀέθλων Νεμέᾳ. Junctura autem, ut nunc video, est: ὅτι ἐξεῦρεν ἄποινα Ἰσθμιάδος νίκας, καὶ κράτος ἀέθλων (ἐν) Νεμέᾳ. Tum τῷ, *in cujus honorem* poscitur a me, ut Musam invocem. αἰτέομαι, ut Horat. *Poscimur, si quid.*

12-25. *Magnis malis bellicis liberati, luctu abjecto celebremus victorias ex certaminibus reportatas.* Extulit hæc poeta per varias inversiones. Primum subint. φυλάξομεν, βλέπωμεν, ὦ Θυμὲ, ἵνα μὴ ἁμπίσωμεν, quæ nota ellipsis est et a multis illustrata, etiam a Valcken. ad Theocrit. i. 112. ἁμπισεῖν ἐρφανίᾳ στεφάνων est dictum pro altero, *paremus novas victorias et hymnos*: ne scilicet incidant

Δὲ πενθέων λυθέντες,
Μή τ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν
Στεφάνων, μή τε κάδεα θεράπευε. παυσάμενοι δ' ἀπρήκτων κακῶν
Γλυκύ τι δαμωσόμεθα
Καὶ μετὰ πόνον· ἐπεὶ δὴ
Τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς
Γε Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεψεν ἄμμι θεὸς,

Δ. β'. Κ. κβ'.

Ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθων. ἀλλ' ἐμοὶ δεῖμα μὲν παροιχόμενον
Καρτερὰν ἔπαυσε μέριμναν.

13. πενθίων dissyllabum. 18. δαμωσώμιθα Ald. adverso metro. 21. Τοῦ Ταντάλου Schmid. propter antitheticos. Sed metrum est Iambicum. Τι Ταντάλου Ald. [23. ἀλλά μοι Boeckh. Comment. p. xv. Ex *Schedis.*] 24, 25. Erat δεῖμα μὲν παροιχομένων. Ita laborat verborum structura; nam deficit subjectum idoneum. Sane quidem ad ἔπαυσε substituit Schol. νίκη vel simile quid, alii θεὸς repetunt ex v. 22. ita saltem δεῖμα—καρτεράν τ' ἔπαυσε μέριμναν copulandum erit; alii τὸ δεῖμα subjectum faciunt; sed ut commodus sensus exeat, cum Benedicto et Pauwio δεῖμα μὲν παροιχόμενον legendum est: *metus præteritus* (h. sublatus) *gravem levavit sollicitudinem.* Ita facere præstat; nec enim melius succedit, si μέριμναν de carminum pangendorum studio accipias, quod superiorum discriminum metus infregit.

Græci in obscuritatem, ἀδοξίαν. De modo loquendi conf. Muncker. ad Hygin. p. 115.—Nunc debebat sequi, μήτε κάδεα θεραπεύωμεν, *ne foveamus luctum, ne indulgeamus mœrori.*—Nova inde inversio, pro, *sed deposito luctu dulce carmen condamus;* dixit: γλυκύ τι δαμωσόμεθα. ἄπρηκτα κακὰ, *luctus inutilis,* ἀνωφέλητος λύπη, ut bene Schol. Idem tamen reliqua minus feliciter expedit. —v. 23. ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον h. *ingentem, arduum.* Schol. ἀνυπομόνητον. (Sane τολμᾷν exponi potest per τλᾷν, *tolerare.* τόλμα τάδε Eurip. Hec. 326 333. Sed is a loco alienus significatus.) Scilicet ἄτολμον, *quod quis aggredi non audet.* 24. *Verum cum metu malorum dispulso abiit cura.* Pro δείματος παροιχομένου, μέριμνα ἐπαύσατο, dixit, δεῖμα παροιχόμενον ἔπαυσε μέριμναν. δεῖμα, quod antea μόχθος, πόνος.

Τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰεὶ
Χρῆμα πᾶν. δόλιος γὰρ αἰὼν
Ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται,
Ἑλίσσων βιότου πόρον.
Ἰατὰ δ' ἔστι βροτοῖς
Σύν γ' ἐλευθερίᾳ
Καὶ τά. Χρὴ δ' ἀγαθὰν
Ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν.
Χρὴ δ' ἐν ἑπταπύλοι-
σι Θήβαις τραφέντα
Αἰγίνᾳ χαρίτων ἄωτον
Προνέμειν· πατρὸς οὕ-
νεκα δίδυμαι γένον-

26. Colon in fine laborat. Schmidius: *ἀρήϊόν ἐστ' ἀεί.* Pauw: *ἀρήϊόν γ' ἀεί*, vel: *ἀρεῖόν ἐστ' ἀεί.* Saltem *ἀεὶ* præstare cum Mingarello dicam, ut gemelli omnes clauduntur. 29. *βίου* metrum requirit: quod reposuit Schmid. probante Pauwio. 32, 34. Duplex hoc *χρὴ* molestum est meo sensu. Priore loco vitiose Aldus: *καὶ ταόν· χρὴ δ' ἀ.* Potest substitui *δεῖ δ' ἀγαθάν.* In seqq. colis metra turbant vett. edd. 34. *ἐν* exciderat ed. Crat. 36. *Αἰγίνᾳ* media brevi mirationem facit. v. ad calcem carminis. 37, 8. Melanchthon distinguebat post *πατρὸς οὕνεκα*, hocque cum superioribus jungebat.

26. [Scholion ad v. 26 - 37. e Cod. Monac. v. in *Museum d. Alterth. Wiss.* 1. B. pag. 573. Nonnisi vulgaria habet. *Ex Schedis.*] *τὸ δὲ πρὸ ποδός.* conf. Nem. vi. 94. *melius est in re præsenti animum continere*, adeoque lætis, quæ se offerunt, frui, *in incerta hac rerum humanarum conditione*: hoc sic extulit: *ἐστιχρίμαται ἀνδράσιν αἰὼν δόλιος ἑλίσσων βιότου πόρον. urget, instat, ἐπίκειται, hominibus Tempus insidiose volvendo vitæ cursum*, (petitum a flumine) h. cæcos, incertos casus adducendo. *Occulto ævo* Horat. i. 12. 45. *Αἰὼν* tanquam persona, de *tempore*.

30. Concinit locus præclarus in Periclis oratione apud Thucyd. ii. 62. *καὶ γνῶμαι (δεῖ,) ἐλευθερίαν μὲν, ἣν ἀντιλαμβανόμενοι αὐτῆς διασώσωμεν, ῥᾳδίως ταῦτα ἀναληψομένην, ἄλλων δὲ ὑπακούσασι καὶ τὰ προσκτηθέντα φιλεῖν ἐλασσοῦσθαι* etc.

32, 33. cf. Fragm. Pind. pag. 61. xx. e Platone.

34. *Mihi vero etiam tanquam Thebano fas est carmine celebrare victorem Æginetam propter utriusque gentis cognationem*: quæ mythice ducitur ab Æaci filiabus, altera *Thebe*, altera *Ægina*, utraque a Jove amata, et pro parente ac præside altera Thebarum, altera Æginæ constituta. De his cf. sup. ad Nem. iii. pr. Ol. vi. 143. sq. v. Herodot. v. 80. Pausan. ii. 5. v. 22.

τὸ θύγατρες Ἀσωπίδων
Θ' ὁπλόταται, Ζηνί θ' ἅ-
δον βασιλῆϊ. ὁ τὰν μὲν
Παρὰ καλλιρόῳ
Δίρκᾳ φιλαρμάτου πόλιος ὤ-
κισσεν ἀγεμόνα·

Δ. γ'. Κ. κβ'.

Σὲ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν
Κοιμᾶτο, δῖον ἔνθα τέκες
Αἰακὸν βαρυσφαράγῳ πα-
τρὶ κεδνότατον ἐπιχθονίων· ὁ καὶ
Δαιμόνεσσι δίκας ἐπείραι-
νε. τοῦ μὲν ἀντίθεοι
Ἀρίστευον υἱέες
Τίέων τ' ἀρηΐφιλοι
Παῖδες ἀνορέᾳ
Χάλκεον στονόεν-
τ' ἀμφέπειν ὅμαδον·

39. θύγατρες Schmid. pro θυγατέρες. Contendit Pauw et alterum a metro admitti. 40. Θ' ante ὁπλόταται importunum est: aut delendum, aut cum γίνονται copulandum. γίνονταί τε ἄδον τε Ζηνί. quod tamen durum. In fine coli metrum postulat syllabam; Ζηνί τε ἄ- Schmid. et Pauw effingunt; at cum hiatu. Fuit puto Ζηνὶ δέ θ' ἄδον. Nam digamma in hac voce non agnoscit Pindarus. 41 βασιλῆϊ omnes edd. βασιλεῖ qui legat, non invenio. βασιλέϊ Schmid. metri lege. Mox ἔ, ταν Aldus. ἔταν Rom. Emendavit Crat. 48. ἔς καὶ Brub. Morell. Steph. adverso metro. 52. Τίῶν Schmid. alioqui synizesin in υἱέων admittebat.

[39. duæ, et natu minores, filiæ. *Ex Schediis.*]

45. σὲ δὲ, Ægina. in *Œnopiam*, antiquo nomine insulam Æginam: cf. Nem. iv. 75. Pausan. ii. 5. De amore Æginæ v. Ovid. Met. et Statius Theb. vii. 315. sq. κοιμᾶτο, παρεκοιμᾶτο.

48, 49. Attingit fabulam mihi ignotam; debuit aliquando Æacus arbiter sedere inter deos litigantes.

55. Æaci filii et nepotes ἀρίστευον (ἐν τῷ) ἀμφέπειν (σὺν) ἀνορέᾳ ὅμαδον χάλκειον στονόεντα.

Σώφρονές τ' ἐγένον-
το πινυτοί τε θυμόν.
Ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναν-
τ' ἀγοραὶ, Ζεὺς ὅτ' ἀμ-
φὶ Θέτιος ἀγλαός
Τ' ἐρίσας Ποσειδᾶν γάμῳ,
Ἄλοχον εὐειδέα θέ-
λων ἑκάτερος ἐὰν ἔμ-
μεν. ἔρως γὰρ ἔχεν.
Ἀλλ' οὔ σφιν ἄμβροτοι τέλεσαν εὐ-
νὰν θεῶν πραπίδες,

Δ. δ'. Κ. κβ'.

Ἐπεὶ θεσφάτων ἤκουσαν. εἶπε
Δ' εὔβουλος ἐν μέσοισι Θέμις·

62, 63. θίλον- Θ' Schmidius pro ἰθίλοντο, ut verbum absolutum haberet: quod sententia desiderat. At inauditum est ἰθίλομαι. Lyricum decere duriorem rationem per participia ἰρίσας (ἦν) (deb. ἰρίσαις) Pauw censet cum Oxoniens. Equidem haud vereor legere ἴρισαν; nisi Ποσειδᾶν pro vocativo habeas, ut scribas *ἴρισας, et tu, o Neptune, contendisti.* 63, 4. ἴμ- μιναι male Crat. c. Aldo. 64. ἴσχιν erat. ἴχιν haud dubie cum Schmidio legendum, ut anapæstum habeamus; monet etiam Pauw. 67. -των ἤκου- Molossus pro Choriambo: quod ferri vix potest, Pauwio quoque judice; emendat ille: θισφάτων ἀκέησαν. ab ἀκοάω, nova forma pro ἀκούω. Cur non Schmidium audiebat multo elegantius emendantem: θισφάτων ἰσάκουσαν? θισφάτων ἄρ' ἄκουσαν Minga-

58. *Hæc*, has laudes ac virtutes Æacidarum, *recordati sunt dii*, (deorum cœtus) *cum de Thetidis nuptiis certamen inter eos esset, easque decreverunt Peleo*: ut v. 84. videbimus. conf. Apollon. iv. 791. sqq. Schol. Lycophr. 178. sq.—In 61. substitue ἴρισαν. cf. V. L.

65. ἄμβροτοι θιῶν πραπίδες sunt ipsi illi duo dii, Jupiter et Neptunus; ii destiterunt a consilio ducendi Thetidem.

67. Θίμις εὔβουλος fatidica; ut jam vidimus βουλὰς, *consilia*, pro *vaticiniis* dici: Isthm. vii. 11. πυκιναῖς Τιρισίαο βουλαῖς. Unde et εὔβουλος Nereus Pyth. iii. 162. et Themis jam Ol. xiii. 12. ἴστι δὶ, pro γὰρ, *vaticinata est.* εἶνικιν, ὅτι πιπρωμίνον ἦν, τὴν πιντίαν θιὸν τικτῖν γόνον, ἄναντα φίρτιρον πατρός. Ad rem v. Æschyl. Prometh. 930. et Schütz. pag. 156. Prometheo tribuitur apud Quintum v. 338.—73. ὃς διώξει, pro κινήσει. fere ut Apollo fides Nem. v. 44.—75. παραμισγομίναν (ἢ) Διῖ ἢ Διὸς ἀδιλφοῖσιν, pro ἀδιλφῷ, Neptuno. Mox 77. ex oratione obliqua fit recta.

Εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν, φέρ-
τερον γόνον ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν
Ποντίαν θεὸν, ὃς κεραυνοῦ
Τε κρέσσον ἄλλο βέλος
Διώξει χερὶ τριό-
δοντός τ' ἀμαιμακέτου,
Διΐ· μισγομέναν
Ἣ Διὸς παρ' ἀδελ-
φοῖσιν. ἀλλὰ τὰ μὲν
Παύσατε. βροτέων
Δὲ λεχέων τυχοῦσα
Υἱὸν εἰσιδέτω θανόντ' ἐν
Πολέμῳ, Ἄρεϊ
Χέρας ἐναλίγκιον
Στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν ποδῶν.
Τὸ μὲν ἐμὸν, Πηλέϊ θεύ-

rell. conjecit. [Hermann. de Dial. Pind. pag. ix. ἐπὶ θεσφάτων ὅτ' ἄκουσαν. *Ex Schedis.*] 70. Deficiente syllaba ut antitheticis responderet versus, γόνον ἄρ' ἄνακτα inservit Schmid. γόνον γ' ἄνακτα Pauw, utpote in Iambico. κατίρος Mingarell. ut tertius pes iambici sit dactylus. 73. χερὶ cum Schmidio haud dubie scribendum pro χειρί. 75. Ζηνὶ refinxit Schmid. propter antitheticos. Antispastum hic a pyrrhichio incipere ait Pauw. 76. παρ'. scil. jungenda: ἢ Διΐ παραμισγομέναν ἢ Διὸς ἀδελφοῖσιν. (pro uno ἀδελφῷ, Neptuno.) Esset tamen lenius παρ. ἢ Διός παρ ἀδελφοῖσιν. Assentitur quoque Mingarellus. Præclare mox oratio Thetidis obliqua in rectam transit. 79. λιχίων dissyllabum. Nisi malis antispastum esse pentesyllabum. τυχοῦσα. deb. τυχοῖσα. 82. χεῖρας erat. χέρας ad metrum cum Schmidio legere etiam Pauw jubet. 84. Πηλεῖ θεά. Ald. Πηλεῖ θεό. Rom. Crat. Brubach. quod nec improbandum censet Pauw, ut dactylus pro tribrachy sit in metro trochaico. Πηλέϊ θεό. Morell. Steph. Ita θεο una syllaba pronuntiandum. Optime Πηλέϊ θεύ. μοιραν Schmidius, adstipulante quoque Pauwio.

78. sq. Habeto virum mortalem, e quo susceptura est, fatali necessitate, filium patre præstantiorem; at ille non immortalis erit; quin præmatura morte occumbet.

84. Usu loquendi sic constituenda esse videntur: (κατὰ) τὸ μὲν ἐμὸν, κατ' ἐμὲ, *mea sententia*, (δεῖ) ὑπάσαι. — 86. φασὶ, τὸ σιδίον Ἡφαίστου τρίφιν αὐτὸν τὸν ἐυσεβέστατον, h. e. αὐτὸν εἶναι ἐυσεβέστατον.

μοιρον ὀπάσαι γάμου Αἰ-
ακίδᾳ γέρας, ὅν
Τε εὐσεβέστατόν φασ' Ἰαωλ-
κοῦ τράφειν πεδίον.

Δ. έ. Κ. κβ'.

Ἰόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθὺς
Χείρωνος αὐτίκ' ἀγγελίαι·
Μηδὲ Νηρέως θυγάτηρ νει-

85. Colon antispasticum ægrotat. Schmidius ad reliquorum numeros: ὅπασε. ut sit: *meum votum jam destinavit Peleo has nuptias.* Scilicet τὸ ἐμὸν accepit νόημα, vel φρόνημα. Bened. Τὸ μὲν ἐμὸν, (*quod ad me attinet, equidem*)—ὅπασα. Sed bene se habet vulgata: *Mea quidem sententia est, Peleo conciliare*, ut Peleo procemur has nuptias: ut πασαί γα loco tribrachyos sit. Pauwius transponit:—μοιραν γάμου ὀπάσαι Αἰ-. 87. Versus vitio laborat haud uno: primo τι ἰὼ—hiatu; tum φάσ' correpte, cum syllaba producta sit. Pro τι, καὶ Schmid. Pauw vel φὰν emendare jubet, vel, quod ipse mavult, Τί φασιν εὐσεβέστατον Ἰωλ-. Sive Ἰωλκὸς scribas, sive Ἰαω- una syllaba pronunties, idem est; sic sup. Pyth. iv. 137. Nem. iii. 58. 88. τραπεῖν emendatio est Oxoniensium, a Benedicto mutuata, ut sit πεδίον Ἰ. pro urbe Iolco, quam *evertit* Peleus, secundum Nem. iv. 88. sed ibi v. 90. προστρατὸν plane alio sensu positum. Constans lectio est τράφειν, eaque ad sensum bona: *quem alit Iolci solum*, sc. mons Pelius in vicinia urbis situs. τραφεῖν, quod Oxonienses laudant, nusquam occurrit; τράφειν est Æolicum, i. e. antiquum, pro τρέφειν. Alias licet τράφειν vel τραφὲν scribere, pro τραφεῖν. 89. ἀφθίτου—Χείρωνος conj. Benedictus, nisi sit antrum ἄφθιτον propter incorruptam Chironis disciplinam, *purum, intemeratum.* Ita et Pauw cum aliis. Durum vero. Mihi sic videtur: aut antri naturam saxis montium excisi intelligit: quis enim non sentiat, antrum esse ἄφθιτον διὰ τὸ στερεὸν, a soliditate nativa: aut ἄφθιτος dictum est, ut θεσπέσιος, ἀθάνατος, θεῖος, simpliciter in laudem, pro *eximius, præclarus;* ita antrum Chironis σεμνὸν dixit poeta Pyth. ix. 50. et iv. 410. ἄφθιτον στρωμνὰν de aureo vellere dixerat. At prior interpretatio facile firmatur usu Homerico, qui quæ *aurea*, adeoque ἄφθαρτα, sunt, appellat ἄφθιτα, ut sceptrum Agamemnonis β'. 46. ἴτυς χρυσείη radiorum rotæ Ε. 724. θρόνον Ξ. 236. ex ære δόμον ἄφθιτον Σ. 370. et δώματα χρύσια ἄφθιτα αἰεὶ Iliad. ν. 22. 91. Scribendum μηδὲ cum Morell. Steph. Mox in διχομηνίδεσσι

89. ἀγγιλίαι ἰόντων, pro ἴτωσαν, *perferatur statim nuntius ad Chironem.* 91. *Neque Thetis iterum esto caussa dissidii inter deos, et hac nocte statim nubat Peleo.* πίταλα νικίων sunt *sententiæ diversæ dissidentium inter se.* Pro quacunque nocte laudat, ut poeta, noctem *sublustrem* luna dimidiata. ἐν διχομηνίδι ἑσπέρᾳ.—96. χαλινὸν παρθενίας. Vix cogitavit poeta de zona. Verum χαλινὸς est δεσμός. Si virginitas *solvitur*, potest etiam *vinculum*, nexus, ἄμμα, δεσμὸς, recte ei tribui.—99. Jupiter et Neptunus ἐκίνησαν.

κέων πέταλα δὶς ἐγγυαλιζέτω
Ἄμμιν· ἐν διχομηνίδεσσι
Δὲ ἑσπέραις ἐρατὸν
Λύοι κεν χαλινὸν ὑ-
φ' ἥρωι παρθενίας.
Ὡς φατο Κρονίδαις
Ἐννέποισα θεά.
Τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις
Νεῦσαν ἀθανάτοι-
σιν. ἐπέων δὲ καρπὸς
Οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ συν-
αλέγειν καὶ γάμον
Θέτιος ἄνακτα. καὶ
Νέαν ἀνέδειξαν σοφῶν
Στόματ' ἀπείροισιν ἀρε-
τὰν Ἀχιλέος· ὃ καὶ Μύ-

ἰσπίραις male urgent plenilunium Intpp. Ornat poeta noctem; nihil amplius. 92. Reprehendit Galen. tom. iii. Opp. pag. 38. extr. ed. Basil. Pindari ὠκιανοῦ πίταλα pro fontibus, quod in deperdito carmine lectum esse debuit: ad hunc versum non spectat. πίταλα h. l. dicta sunt ut φύλλα, ψῆφοι, pro sententiis vel suffragiis. 94. δὶ ἰσπίραις. Nisi poeta per digamma extulit, fuit δί Ϝ' ἰσπίραις. 99. βλιφάροις Schmid. nec apparet, cur repente Dorismum damnaverit, jam ex supp. notum. 105. Mutilum colon; multo etiam magis apud Ald. νίαν διῖξαν. Schmid. pulcre explet: Νεαρὰν ἴδιξαν. Pauw, etsi damnare nequit, tamen præfert trajecta voce: ἀνίδιξαν νίαν σοφῶν. 106. ἀπίροισιν ad metrum Schmid. et Pauw, cum esset ἀπίροις. Etiam Aldus στόμας' πίροισιν. 107. Ἀχιλίος, pro Ἀχιλλίος, ad metrum Schmid. et Pauw emendarunt.

101. ἐπίων δὶ καρπὸς οὐ κατίφθιτο. pro vulgari: *nec verba caruere eventu.* καρπὸς ἐπίων, *verborum effectus*, ut floris fructus est. οὐ κατίφθιτο, *non decidit*, adeoque vigorem et vim habet: Schneider. in Vita Pind. p. 129. docte comparat Æschyl. vii. ad Theb. 625. εἰ καρπὸς ἔσται θισφάτοισι Λοξίου. Et Eumenid. 717. μήδ' ἀκαρπώτους κτίσαι (τοὺς ἐμοὺς χρησμούς.)

102-8. ἄνακτα, *Peleum.* Narrant quoque Peleum una cum diis curasse properasse nuptias; Peleo nuptias Thetidis probatas esse.—105, 6. Pro vulgari: natus quoque est ex eo conjugio Achilles, dicta sunt: *et poeturum carmina juvenilem Achillis virtutem declararunt ignaris*, h. iis qui nondum audiverant.—107. ὃς καὶ, ὃς καὶ, *inter alia.*—De *Telepho* jam v. 52. memoraverat.

σιον ἀμπελόεν
Αἴμαξε Τηλέφου μέλανι ῥαί-
νων φόνῳ πεδίον·

Δ. ϛ'. Κ. κβ'.

Γεφύρωσέ τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον,
Ἑλέναν τ' ἐλύσατο, Τροΐας
Ἶνας ἐκταμὼν δορὶ, ταί μιν
Ῥύοντό ποτε μάχας ἐναριμβρότου
Ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα, Μέμνονός τε βίαν
Ὑπέρθυμον Ἕκτορά
Τ' ἄλλους τ' ἀριστέας· οἷς
Δῶμα Περσεφόνας

111. Ἀτριάδαισι vulgg. quod nullo modo defendi potest. Ἀτριΐδαισι vel Ἀτριίδαισι Benedictus jam conjecerat. Nec ab Ἀτρεὺς aliud ducitur. cf. Eustath. p. 13. 112. Τροΐας Schmid. nam brevis requiritur, pro Τρωΐας. Post Τρωΐας interpungit Crat. 114. Editum erat ῥύοντό ποτ' ἐκ μ. Iterum ejeci ἐκ, quod jam sustulerat Schmidius, ut colon parilibus adaptaret. conf. Pauw. Τρώϊαι, seu Τρόϊαι, ἶνες, *nervi et robora belli*, ii, ad quos summa belli redibat, Memnon, Hector et reliqui ἀριστῆς. Sed ῥύοντο suspectum est; vertunt: *avertebant eum*. Ab ἐρύοντο ductum esse non potest; si quidem ε sic in principio abesse non posset. Debet ἐρύοντο, ῥύοντο, ductum esse a ῥύομαι, *servo, tueor*. Hoc tamen priorem habet longam. Attamen ea etiam in versus Iambici capite recte locum obtinet. ῥύοντο, *retardarunt, obstiterunt*. Supra nos tenebat simili positum sensu ἐρυσάμενοι νόστον γλυκὺν, Nem. ix. 54. 115, 116. κορύσσον-τα Ald. Rom. sed emendavit Crat.

111. γεφύρωσε νόστον, *effecit reditum* Atridis: ut Troja capta redire possent. Similis vocis usus est in eo, quod, quæ transiri et permeari possunt, γεγεφυρῶσθαι dicuntur, Hesych. γεφύρωσε, διέβατὴν ἐποίησε τὴν ὁδὸν, et Polyb. γεφυροῦν τὴν διάβασιν. Sententia ipsa frequentata est poetis inde ab Homero Iliad. ω. 243. ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε κίνου στυγεροῖο ἐναιρέμεν. et Horat. ii. 4. 12. — *ademtus Hector tradidit fessis leviora tolli Pergama Graiis.* — 113-118. ἐκταμὼν δορὶ Τρωΐας ἶνας, (*nervos, vires, Trojanorum*, h. e. προμάχους) Μέμνονός τε βίαν, ὑπέρθυμον Ἕκτορά τε, ἄλλους τε ἀριστέας, ταί (refertur ad ἶνας) μιν ῥύοντο (*sustinuerunt, repulerunt*) κορύσσοντα ἔργον μάχας ἐναριμβρότου ἐν πεδίῳ, *instruentem pugnam in campo*, pugnantem in acie. nam κορύσσειν, *armare*, tum, *instruere, parare moderari*. ut ap. Homerum κορύσσειν πόλεμον, et βίον sup. Pyth. viii. 106. — 121. οὖρος Αἰακιδᾶν, h. ἀρχὸς, ut ap. Homer. οὖρος Ἀχαιῶν. 123. *suam gentem illustravit.*

Μανύων Ἀχιλεὺς,
Οὖρος Αἰακιδᾶν,
Αἴγιναν σφετέραν
Τε ῥίζαν πρόφαινε.
Τὸν μὲν οὔτε θανόντ' ἀοιδαὶ
Ἔλιπόν γ'· ἀλλά οἱ
Παρά τε πυρὰν τάφον
Θ' Ἑλικώνιαι παρθένοι
Ἔσταν, ἐπὶ θρῆνόν τε πολύ-
φαμον ἔχευαν. ἔδοξεν
Ἄρα δ' ἀθανάτοις,
Ἐσλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕ-
μνοις θεᾶν διδόμεν.

Δ. ζ'. Κ. κβ'.

Τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσσυταί τε

120. Ἀχιλλιὺς iterum invexerat Rom.· Ἀχιλιὺς cum Aldo Schmidius restituit. 122. Αἰγίναν media brevi. v. ad finem Carminis. 123. σιρίξαν omnes vett. Emendavit Morell. 125. Erat ἰλίποντ'. Si semper λείπεσθαί τινος dicitur, et λείπειν τινὰ, utique ἴλιπόν γ' legendum, ut sup. Olymp. vii. 109. λίπον γ' legendum erat cum Ald. ot aliis, emendante quoque sic Dawesio Misc. crit. pag. 51. [Heynius in textu γ' delevit.] 128, 129. Sensus sic satis constat: sed cola laborant. Aldus versum 128. finit: πολύ· 129. φαμον ἴχειναν. Ἴδο- 130. ξ' Ἄρα δ' ἀθανάτοις, et Romana: πο- λύφαμον ἴχειναν. Ἴδοξεν Ἄρα δ' ἀθανάτοις. Emendat itaque Schmidius: ἔσταν, ἐπὶ θρῆνον ἰύ- φαμον ἴχειαν. Ἴδοξεν etc. pro ἔσταν tamen malit ἔσαν. Pauw vero: ἔσαν, ἐπὶ θρόον τι πολύ- φαμον ἴχειναν, Ἴδοξεν etc. Lenior, puto, medicinia est: Στὰν ἐπὶ θρῆνόν τι πολυ- φαμον ἴχειναν Ἴδοξεν etc. Στὰν pro ἔσταν, ἔστησαν, notum est. Incidit quoque in hoc Mingarellus. 131. Aldus corrupte ἐς λόγον γε. 133. Τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον. Acceperam: *id quod etiam in præsenti rationem et locum habet*, in hoc Nicocle non minus valet, qui,

124. sq. v. Homer. Od. ω. 58. — 129. *et probarunt, justum esse judicarunt, dii, tradere carminibus virum præclarum etiam post mortem.* Διδόναι ὕμνοις, ut *tradere* Musis ap. Horat.

133. *Id quod etiamnum rationem habet, et facere consentaneum est; et* (propterea) *vocedit Musarum currus* (ut sup. Isthm. ii. 3. h. carmen progreditur) *ad memoriam* patruelis *Nicoclis celebrandam, qui et ipse post multas victorias in certaminibus vicinarum urbium Isthmicum victoriam consequutus est.* vid. V. L. 140, 141. *invicta manu est versans*, exagitans, *tanquam pugil.*

Μοισαῖον ἅρμα Νικοκλέους
Μνᾶμα πυγμάχου κελαδῆσαι,
Γεραραί τέ μιν, ὃς Ἴσθμιον ἂν ἀπὸ
Δωρίων ἔλαχεν σελίνων·
Ἐπεὶ περικτίονας
Ἐνίκασε δήποτε
Κἀκεῖνος ἄνδρας ἀφύ-
κτῳ χερὶ κλονέων.
Τὸν μὲν οὐ κατελέγ-
χει κριτοῦ γενεὰ
Πατραδελφεοῦ. ἀ-
λίκων τῷ τις ἀβρὸν
Ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ
Πλεκέτω μυρσίνας
Στέφανον. ἐπεί νιν Ἀλ-

etsi jam fato functus, laudandus mihi est. Nam mortuum jam fuisse declarat *μνᾶμα*. Schmidius acceperat: *δι' ὃ ὁ Ἀχιλλεὺς φέρει λόγον* (*reportat laudem, celebratur*) *καὶ νῦν*. 136. Genuinum Pindari textum sine libris hic expectare non licet. Schmidius refinxit: *Γεραρί τέ μιν ὃς Ἴσθμιον αὖ ἀπὸ*, et subintelligit *Ἴσθμιον στέφανον*. Benedictus: *γερᾶραί τέ μιν, ὃς Ἰσθμιόνικος ὢν Δ.* quæ pedestria sunt. Pauw tandem nova voce procusa: *Γερᾶσαί τέ μίν γ', ὃς Ἴσθμιον ἆρ' ἀπὸ*, ut *Ἴσθμιον στέφανον* vel *γέρας* subintelligatur. Mingarell. *γεραρί τέ μιν, ὅστ' Ἰσθμιον ἀν' πιδίον* vel *δάπιδον*. Sic tamen *Δωρίων σιλίνων* sine regimine relinquitur. Equidem conjiciebam: *γεραρί τέ μιν, ὃς Ἴσθμιον ἄνθεμον* 137. *Δωρίων ἔλαχεν σελίνων*: quæ jam memoraverat sup. Isthm. ii. 22. Nem. v. 69. [c. genit. ut Ol. xiv. 1. *Ex Schedis.*] 137. *ἔλαχεν* metrum postulat. Erat *ἔλαχε*. 138. Ejecimus turpe mendum Oxoniensium *περικτύονας*, quod jam Schmidius sustulerat. vid. sup. Isthm. iv. 13. Nem. xi. 24. 140, 141. *ἀφύ-κτι* Ald. Rom. emendavit primus Ceporinus in Crat. quod et in marg. Brubach. ubi simul vir doctus conj. *ἀφῖκται*, perperam. 143. *γενιὰν* Ald. cum Rom. Emendavit Ceporinus in Crat. Possis conjicere fuisse: *τὸν μὲν οὐ κατιλίγχει κριτὰ γενιὰ πατραδιλφιόν*. Ita *κριτὰ γενιὰ*, ut *κριτὸν γένος* Pyth. iv. 89. Temere tamen. Nam est inversio Pindarica. et pro his iisdem et hoc quod legimus. Corrupte quoque v. 152. *πάρχει* Aldina.

142. *Hunc avunculum suum præclarum progenies*, h. e. nepos ejus e fratre, *Cleander, haud dedecorat. οὐ κατιλίγχει.* Pyth. viii. 50. Isthm. iii. 23.— 144. *Itaque æqualium aliquis* —pro vulgari, *nectatur ergo ipsi corona.*

148. Ludi Megarensium, quos jam vidimus Nem. v. 84. *σὺν τύχᾳ*, cum

καθόου τ' ἀγὰν σὺν τύχᾳ
Ἐν Ἐπιδαύρῳ τε νεό-
τας πρὶν ἔδεκτο. τὸν αἰνεῖν
Ἀγαθῷ παρέχει.
Ἦβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χει-
ᾷ καλῶν δάμασεν.

In bibliotheca Medicea bini sunt codices cum Montefalconio tum Bandinio in Catalogo Codd. Gr. Bibl. Medic. tom. ii. pag. 201. Cod. xli. et pag. 210. Cod. lii. commemorati, qui soli inter ceteros ibi asservatos Nemea et Isthmia complectuntur, alter etiam Scholia pleniora usque ad hujus Odæ versum 137. producta. In iis sub finem subjiciuntur "decem alii versus instar alterius carminis, quorum "primus est: Κλινὸς (saltem κλινὸς scribendum erat) Αἰακεῦ λόγος. ultimus: Μουσᾶν "ἀγωνίων τ' ἀέθλων." Vellem apposuisset vir cl. decem hos versus integros, ut de eorum auctoritate tuto pronuntiare liceret. Ad extremam Oden utique nullo modo spectant, quæ et ipsa in suspicionem adduci potest, an Pindarica sit; et Pindaro abjudicavit eam Dawesius Miscell. crit. pag. 52. quod in ea Αἴγινα bis correpta v. 36. 122. occurrit, quæ quatuordecim in locis et apud alios poetas produci soleat. Hoc uno puncto confectam rem equidem pronuntiare vix ausim, inprimis cum tota ratio et ipsa labefactari possit, quandoquidem in utroque versu Αἴγινα quoque mediam productam habere potest. Exemplum aliud in contrariam partem habemus sup. Isthm. v. 55. sed et ibi pro producta haberi potest syllaba.

fausto eventu h. e. victorem. v. ad Nem. x. 47. νίσσης sunt νίσει καμάζοντες, ut v. 2. — 151. παρίχει, πάρεστι, *suppetit, in promtu est, satis materiæ adest*, [v. Herodot. iii. c. 142. *Ex Schedis.*] ἀγαθῷ h. l. *ingenuo viro*, opponitur invidus. Alidi παρίχειν transitive: παρίχοντι ὕπνον Pyth. ii. 124.

153. ὑπὸ χυᾷ, *in lutebris*, in otio obscuro *non perdidit, non consumsit juventutem inexpertam studiorum honestorum.* Ut alibi Ol. xi. 18. ἀντίφανον καλῶν. δαμᾷν dictum ut sup. Pyth. iv. 331. πίσσαν. Nam quæ domantur, v. c. aqua, molliuntur, consumuntur, diffluunt.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΑΡ 200 54 55
32

VITTORIO EMANVELE
BIBLIOTECA
IN ROMA

ا.

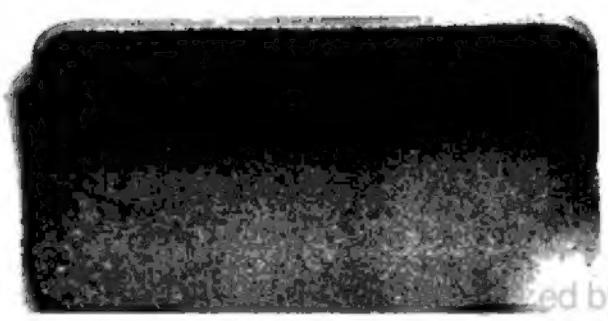

zed by Google